

Võng Du Chi Trời Sinh Là Thụ

Contents

Võng Du Chi Trời Sinh Là Thụ	2
1. Chương 1: Em Là Đồng Tính	3
2. Chương 2: Tiến Dần Từng Bước	8
3. Chương 3: Thanh Mai Trúc Mã	12
4. Chương 4: Đỉnh Ước Chân Vịt	16
5. Chương 5: Đêm Khuya Bỏ Nhà Theo Zai	20
6. Chương 6: Bốn Mắt Nhìn Nhau	24
7. Chương 7: Rất Dễ Lộ Bản Chất Bạo Lực	28
8. Chương 8: Anh Yêu Anh Yêu	32
9. Chương 9: Tình Nghĩa Anh Em	37
10. Chương 10: Lải Nhải	40
11. Chương 11: Mạnh Mối Đầu Tiên Xuất Hiện	45
12. Chương 12: Xuất Hiện Tình Dịch	49
13. Chương 13: Chuyện Thân Mật	53
14. Chương 14: Cần Chịu Trách Nhiệm	57
15. Chương 15: Tịch Thu Tài Sản	60
16. Chương 16: Không Thể Sắp Xếp	67
17. Chương 17: Sự Thật Tàn Khốc	72
18. Chương 18: Khó Phai	76
19. Chương 19: Không Nói Nên Lời	81
20. Chương 20: Playboy	86
21. Chương 21: Cùng Giường Chung Gối	90
22. Chương 22: Không Thể Đập Chết	93
23. Chương 23: Chúc Mừng Thất Tình	96
24. Chương 24: Hiện Trường Say Rượu	105
25. Chương 25: Kết Hôn Kết Hôn	109
26. Chương 26: Hoàn Thành Hôn Lễ	113
27. Chương 27: Kẻ Thù Số Một	117
28. Chương 28: Trực Tiếp Pk Luôn	122
29. Chương 29: Vì Anh Mà Tổn Thương	126
30. Chương 30: Phát Ra Từ Nội Tâm	130
31. Chương 31: Ngổn Ngang	133
32. Chương 32: Về Mặt Khó Chịu	136
33. Chương 33: Lạt Mềm Buộc Chặt	141
34. Chương 34: Chồng Chéo	144
35. Chương 35: Không Ngừng Cố Gắng	148
36. Chương 36: Có Thể Tự Hiểu	151
37. Chương 37: Tình Nguyên Bị Bơ	154
38. Chương 38: Không Thích Cậu	156
39. Chương 39: Chuyện Tốt Đẹp Ngoài Ý Muốn	161
40. Chương 40: Chồng Yêu	165
41. Chương 41: Đi Đạo Phổ	168

42. Chương 42: Ăn Uống Ngẫu Nghiến	172
43. Chương 43: Có Điều Suy Nghĩ	177
44. Chương 44: Nấu Cháo Điện Thoại	183
45. Chương 45	187
46. Chương 46: Pin Dự Phòng	194
47. Chương 47: Download Trò Chơi	199
48. Chương 48: Gián Tiếp Hôn Môi	201
49. Chương 49: Đu Bám Không Tha	211
50. Chương 50: Điều Là Đồng Tính	215
51. Chương 51: Tsun Muộn Tao	219
52. Chương 52: Chờ Mong Gặp Mặt	223
53. Chương 53: Trợn Tròn Mắt	225
54. Chương 54: Hôn Như Thế Nào	227
55. Chương 55: Mặt Không Cảm Xúc	231
56. Chương 56: Cùng Cảnh Ngộ	232
57. Chương 57: Bình Tĩnh Bình Tĩnh	235
58. Chương 58	239
59. Chương 59: Di Chuyển Ở Thất Lưng	245
60. Chương 60: Tự Giải Quyết Cho Tốt	247
61. Chương 61: Cùng Lên Cùng Xuống	250
62. Chương 62: Lệ Rơi Đầy Mặt	252
63. Chương 63: Dê Vào Miệng Cọp	257
64. Chương 64: Thiên Phú Dị Bẩm	260
65. Chương 65: Khách Không Mời Mà Đến	264
66. Chương 66: Cứng Như Kim Cương	267
67. Chương 67: Tiểu Thụ Không Dây Nối	275
68. Chương 68: Đầu Đầy Mồ Hôi	279
69. Chương 69: Không Thể Đòi Hỏi Quá Nhiều	284
70. Chương 70: Điên Cuồng Hét Lên	286
71. Chương 71: Khó Bỏ Khó Chia	289
72. Chương 72: Nổi Da Gà	293
73. Chương 73: Không Thể Nhịn Được Nữa	296
74. Chương 74: Không Thể Tin Được	299
75. Chương 75: Vẫn Chưa Thỏa Mãn	301
76. Chương 76: Khang Phi Thua Thảm	305
77. Chương 77: Cực Kỳ Xấu Hổ	310
78. Chương 78: Tự Cầu Nhiều Phúc	314
79. Chương 79: Bầy Sao Lấp Lánh	317

Võng Du Chi Trời Sinh Là Thụ

Giới thiệu

Thể loại| Võng du, 1x1, muộn tao công x si tình thụ, HE. Editor| Jung Tiểu KúNhân vật chính: Nhi

1. Chương 1: Em Là Đồng Tính

Chu Tiểu Đông chỉ có một đam mê duy nhất đó chính là hồng trà Thống Nhất. Trong tủ quần áo của những người khác ở kí túc xá đều là mấy thứ đồ chơi hiếm lạ, chỉ có tủ của cậu toàn hồng trà Thống Nhất, mỗi ngày sáng tối một hộp, mặc kệ xuân hạ thu đông.

Cậu vừa mới lấy ra một hộp, đến nắp còn chưa kịp mở.

“Anh họ

~” Giọng lạnh lạnh của Bạch Văn vang lên ngoài cửa, Chu Tiểu Đông liền đặt hồng trà Thống Nhất sang bên cạnh, nhanh như chớp phi ra ngoài, đóng cửa lại, thế nhưng một chân Bạch Văn đã kịp lách vào trong rồi.

Chu Tiểu Đông đông cứng tại chỗ, trơ mắt nhìn Bạch Văn nhẹ nhàng nhấc bàn chân kia bước vào. Cậu biết đã không thể làm gì được nữa, quay phắt người lại, chỉ thấy Ngụy Vũ Thông khoanh tay trước ngực đứng ở bên cạnh cửa sổ, dùng ánh mắt thích thú nhìn mình.

Chu Tiểu Đông nhớ tới hành động vừa rồi của mình đã bị cậu ta thấy hết rồi, lập tức cảm thấy vô cùng lúng túng, liếc mắt qua chỗ khác.

Bạch Văn gọi cậu: “Anh họ

~”

Thấy Bạch Văn “thân thiết” gọi mình như vậy, Chu Tiểu Đông đột nhiên có mong muốn vắt chân lên cổ chạy trốn, đó hoàn toàn là phản xạ có điều kiện.

Chu Tiểu Đông hít sâu một hơi, xoay người lại, tay đỡ trán, vô cùng yếu ớt, cố tỏ ra thân thiết trả lời: “Em họ, em đến chơi. Hôm nay anh họ không khỏe, nhức đầu lắm, chắc phải nghỉ ngơi một chút. Giờ không có cách nào chăm sóc em được, em cứ về trước đi, chờ anh họ khỏe lại sẽ đến thăm em nhé.”

Bạch Văn quan tâm nói: “Không sao, anh cứ nghỉ cho khỏe đi. Để kệ em ngồi cạnh anh cũng được.”

“Anh nghỉ ngơi cần sự yên tĩnh tuyệt đối.” Chu Tiểu Đông nhấn mạnh hai từ “tuyệt đối.”

Bạch Văn nói: “Em nhất định không làm ồn đâu.”

Nhìn ra Bạch Văn nhất định không muốn đi, Chu Tiểu Đông thàn than một tiếng, thu lại bộ dạng yếu ớt kia, hỏi thẳng: “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì?”

Bạch Văn kéo cái ghế đến cạnh mình, đặt mông ngồi xuống.

Chu Tiểu Đông cầm hộp hồng trà Thống Nhất lên một lần nữa, mở nắp ra uống một ngụm, định bụng đợi chút nữa mặc kệ Bạch Văn có nói cái gì, cậu cũng sẽ làm như không nghe thấy, quyết tâm lấy tĩnh chế động.

Hai gò má Bạch Văn khề ửng hồng, ho nhẹ một tiếng thổ thề: “Hôm nay em bị thần tình yêu Cupid bắn tên rồi.”

“Sặc.”

Chu Tiểu Đông phun toàn bộ hồng trà trong miệng ra ngoài bắn hết lên người Ngụy Vũ Thông đang đứng đối diện.

Chu Tiểu Đông, Ngụy Vũ Thông: “...”

Bạch Văn chớp chớp mắt, xấu hổ nói: “Anh họ, anh đừng kích động vậy chứ. Người kia cũng có phải anh đâu mà.”

Chu Tiểu Đông hoàn hồn lại, “May không phải anh.” Nếu Bạch Văn thích mình, vậy cậu đi ra kia nhảy lầu cho rồi. Cậu thuận tay rút khăn tay trong ngăn bàn ra, lau quần áo bị ướt của Ngụy Vũ Thông, rồi rít xin lỗi: “Xin lỗi nhá, không cố ý đâu.” Nói là xin lỗi nhưng lại chẳng nghe được chút chân thành nào, ai bảo vừa nãy Ngụy Vũ Thông đứng bên cạnh cười khẩy cậu chứ.

Bạch Văn ở sau lưng cậu lộ đầu ra, nói chen vào: “Không cố ý, chỉ cố tình thôi.”

Chu Tiểu Đông cười cười với Ngụy Vũ Thông: “Thật xin lỗi, em họ tui hơi mau miệng, hay cậu cứ cởi ra để tui giặt hộ cho?”

Bạch Văn sán lại gần hai người, mắt đảo tròn.

Ngụy Vũ Thông giống như không hiểu ám chỉ trong lời nói của cậu, gật đầu nói: “Vây cũng được. Để tôi đi thay trước đã.” Sau đó, xoay người đi tìm quần áo sạch.

Chu Tiểu Đông hận không thể cắn đứt đầu lưỡi của mình, lẽ ra không nên nói nửa câu sau, nhưng lúc này hối hận đã muộn rồi. Quay người thấy Bạch Văn mặt mũi vắn vẹo kỳ lạ, cậu nghi ngờ hỏi: “Đây là vẻ mặt gì thế?”

Bạch Văn cười hí hí quái dị nhìn cậu.

Chu Tiểu Đông dự cảm đáp án chẳng tốt đẹp gì, cậu liếc mắt sang chỗ khác, coi như không thấy nụ cười dị dạng của Bạch Văn, ngồi xuống chỗ của mình, hỏi thẳng: “Em thích cô bé nào vậy?”

Bạch Văn ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Đông nói: “Ai bảo là con gái chứ?”

Chu Tiểu Đông biết tư duy của em họ nhà mình có chút khác với người thường, bé gái trong mắt người khác không chắc sẽ là bé gái trong mắt thằng quý này. Chu Tiểu Đông cố gắng bắt kịp sóng điện não của Bạch Văn, dò hỏi: “Không phải cô bé, vậy là đàn bà hả? Hay là giống cái?”

Bạch Văn lắc đầu nguây nguẩy, nghiêng đầu làm vẻ mặt ngây thơ: “Chẳng lẽ em chưa nói với anh em là đồng tính hả?”

Chu Tiểu Đông há hốc mồm, nửa ngày mới tìm được giọng nói của mình: “Đàn ông... sao?”

Bạch Văn gật đầu cái rụp.

Chu Tiểu Đông đặt tay lên trán, muốn làm mình tỉnh táo lại. Quen Bạch Văn hơn mười năm, cậu cứ nghĩ bản thân đã rèn luyện được tâm lý cùng năng lực tiếp nhận vô cùng mạnh mẽ rồi cơ chứ, nhưng lúc này cậu mới nhận ra, bản thân mình còn kém cỏi lắm.

Chu Tiểu Đông mở hộp tủ ra, cầm lấy hai lon hồng trà Thống Nhất. Bạch Văn nghĩ là cậu sẽ cho mình một lon, đôi mắt cún con chờ mong nhìn cậu, kết quả, Chu Tiểu Đông mở nắp ra, ực ực, uống sạch luôn cả hai lon, sau đó còn định lấy thêm một lon nữa.

Bạch Văn lo lắng nói: “Anh họ, uống nhiều quá sẽ đái dầm đó.”

Chu Tiểu Đông quay đầu quát vào mặt Bạch Văn: “Câm miệng lại.”

Bạch Văn bĩu môi, rất vô tội nhìn cậu: “Anh bảo em câm miệng, vậy sao em giới thiệu người yêu cho anh được.”

Ngón tay Chu Tiểu Đông run lấy bầy, cuối cùng vẫn không lấy lon thứ ba mà hỏi: “Em chắc chắn bản thân không lầm chứ?”

“Tất nhiên rồi. Trong mắt em anh ấy là người đàn ông hoàn hảo nhất.”

Chu Tiểu Đông tò mò hỏi: “Hoàn hảo ở đâu?”

Bạch Văn ngây ngất: “Chỗ đó cũng hoàn hảo.”

“...” Chu Tiểu Đông ho khan: “Em thật ra không phải đang sùng bái cậu ta chứ? Không phải coi cậu ta thành thần tượng chứ?”

Bạch Văn rất quả quyết: “Đương nhiên. Anh ấy là bạn đời lí tưởng của em đó.”

“Bạn đòi lí tưởng?” Chu Tiểu Đông nghi hoặc nhìn Bạch Văn, nhóc con này mà cũng có bạn đòi lí tưởng hả?

Bạch Văn đếm đầu ngón tay liệt kê: “Cao 1m8 nè, đẹp giai ngồi ngồi nè, giọng nói trầm thấp gợi cảm lại không hề ọo nè, ngón tay trắng trẻo mềm mại nè, xương cốt rõ ràng nè.”

“...” Chu Tiểu Đông câm lặng. Cái này gọi là tổng hợp của các chứng mê trai, mê giọng nói, mê ngón tay phải không?

Chu Tiểu Đông đau đầu nhìn trần nhà, lẩm bẩm nói: “Vì sao em lại nói cho anh biết?” Không nói với cậu, cậu sẽ không cần phải đau đầu lo lắng làm sao để thổi bay suy nghĩ này trong đầu Bạch Văn.

“Bởi vì anh là anh họ của em mà anh lại còn chơi game nữa.”

Chu Tiểu Đông chớp chớp mắt: “Có quan hệ gì với chơi game hả?”

“Em nghe nói, anh ấy thích chơi game.” Bạch Văn đỏ mặt, nắm chặt hai tay, “Em quyết định bắt đầu theo đuổi anh ấy từ lĩnh vực anh ấy yêu thích.”

“Ày... Ở đâu ra phương pháp theo đuổi này vậy?” Tại sao lại có cảm giác chơi game để vượt qua bài kiểm tra nhỉ?

Bạch Văn vẫn tiếp tục cười tủm tỉm nói: “Đương nhiên là gặp gỡ anh ấy, quyến rũ anh ấy, để anh ấy thích em, bị em làm cho điên đảo, chết mê chết mệt, nói gì nghe nấy, muốn chết cũng không cảm thấy tiếc.”

Ngụy Vũ Thông đã thay quần áo xong cũng đã nghe được toàn bộ những gì hai anh em nhà kia nói chuyện với nhau, mới tò mò hỏi: “Vì sao lại muốn chết cũng không tiếc?”

Chu Tiểu Đông đang không ngừng vắn người, rốt cục khựng lại, mặc dù trực giác cho thấy đây không phải chuyện gì tốt, nhưng trong lòng cậu thực sự rất tò mò.

Bạch Văn xấu hổ nói: “Ví dụ như tinh tấn nhân vong các kiểu ấy.”

Ngụy Vũ Thông đột nhiên hiểu vì sao Chu Tiểu Đông lại có phản ứng kịch liệt như vậy. Chu Tiểu Đông bụm mặt, tiếp tục không ngừng thay đổi tư thế ngồi, cố gắng làm mình bình tĩnh lại.

“Anh họ, anh bị trĩ hả? Đã bị thì phải đi gặp bác sĩ đi, nếu cứ cù nhây mãi sẽ nát mông đó.” Bạch Văn thực quan tâm nói.

Lưng Chu Tiểu Đông cứng còng. Cậu cảm giác phía sau có hai ánh mắt như cây kim đang đâm thẳng vào lưng mình. Cậu cắn răng xoay người, phớt lờ ánh mắt chọc ghẹo của Ngụy Vũ Thông, trừng mắt nhìn Bạch Văn, nói: “Anh vô cùng vô cùng khỏe mạnh!”

Bạch Văn đột nhiên đỏ ửng mặt, con mắt không ngừng liếc nhìn Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông đều bị hành vi của Bạch Văn làm cho ngơ ngẩn không hiểu gì, Chu Tiểu Đông hỏi: “Em cứ nhìn cậu ta làm gì thế?” Chẳng lẽ thằng quỷ này đã chuyển tình yêu khi nãy sang Ngụy Vũ Thông rồi sao? Chu Tiểu Đông đánh giá Ngụy Vũ Thông, đột nhiên phát hiện cậu bạn mình rất hợp với yêu cầu bạn đòi lí tưởng của Bạch Văn, tuy thiếu chút nữa mới được 1m8 nhưng lại vô cùng đẹp trai, giọng nói cũng gợi cảm, ngón tay dù không trắng trẻo nhưng xương cốt lại rất rõ ràng.

Chu Tiểu Đông hít một hơi khí lạnh.

Bạch Văn quan tâm hỏi cậu: “Anh họ, mông anh rất đau hả?”

Chu Tiểu Đông theo bản năng lắc đầu.

Bạch Văn không vui nói: “Anh họ, làm một tiểu thụ tốt không được quá nuông chiều tiểu công.” Ánh mắt lại chăm chú nhìn Ngụy Vũ Thông, giống như đang im lặng nói: em biết rõ đó nhá em biết hết đó nhá.

“A?” Chu Tiểu Đông mờ mịt nhìn Bạch Văn.

Ngụy Vũ Thông nhướn lông mày nhìn lại Bạch Văn.

“Tiểu công mà không thương yêu tiểu thụ của mình thì chính là một tên tra công cặn bã.” Bạch Văn tốt bụng giải thích, sau đó nháy mắt mờ ám, khuyên nhủ: “Các anh đừng quá kịch liệt, hại thân, không tốt đâu.”

Nghe vậy Chu Tiểu Đông đã đại khái hiểu được tiểu công, tiểu thụ là gì, hơn nữa còn biết biểu hiện kì quái vừa rồi của Bạch Văn là vì đâu. Chu Tiểu Đông xanh mặt, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ông đây với thằng kia chẳng có nửa xu quan hệ gì cả.”

Ngụy Vũ Thông vội ho một tiếng, vợ bạ một quyển sách bắt đầu giở lung tung.

Bạch Văn hào hứng cười nói: “Hí hí, hóa ra anh họ là tsun thụ nha~”

Ngay cả cổ Chu Tiểu Đông cũng đỏ bừng, tức rồi đó.

“Ấy da, anh họ đừng thẹn mà!” Bạch Văn trêu chọc.

Chu Tiểu Đông gần từng chữ từng chữ: “Rốt cuộc em đến đây làm gì thế?”

Bạch Văn biết rõ mỗi khi Chu Tiểu Đông dùng giọng này nói chuyện tức là đã vô cùng tức giận rồi, cậu vội thu lại vẻ mặt tí tởn, tội nghiệp nhìn Chu Tiểu Đông: “Anh họ anh chơi game rất giỏi ha!”

“Em muốn anh dạy em chơi game?”

Bạch Văn gật đầu như gà mổ thóc.

Chu Tiểu Đông vuốt trán, nhìn đôi mắt sáng ngời trong suốt của Bạch Văn, bất đắc dĩ nói: “Vừa rồi chọc giận anh, thế mà giờ còn dám mặt dày nhờ vả anh hả?”

Bạch Văn cười ha ha, mặt lại đỏ bừng như quả táo đỏ.

Chu Tiểu Đông chặc một tiếng: “Hừ. Thật bất công, em bố láo như thế mà lại có gương mặt rất đáng yêu. Hơn nữa, bao tuổi rồi mà cứ hờ tì là xấu hổ vậy?”

Chu Tiểu Đông tám tuổi đã biết cậu em họ này. Khi đó Bạch Văn xinh như một bé búp bê, mặt tròn trịa, đôi mắt to lấp lánh, lông mi vừa dài vừa cong, giọng nói vừa giòn lại vừa ngọt, rất dễ dỗ mặt, là một bé búp bê nổi tiếng, người gặp người thích. Chu Tiểu Đông tất nhiên cũng rất thích cậu em họ đáng yêu.

Sau khi ở chung, Chu Tiểu Đông dần dần phát hiện em họ nhà mình rất có năng lực gây họa, còn gấp lũy thừa với sự đáng yêu của nó. Từ đó Bạch Văn trong lòng cậu từ búp bê đáng yêu quá độ thành ngôi sao tai họa, thế nhưng vài ngày sau, cậu mới biết lực sát thương của Bạch Văn khổng lồ như thế nào.

Bạch Văn khẽ lắc tay áo, ngượng ngùng nói: “Người ta trời sinh là thụ rồi, xấu hổ, đỏ mặt là nhất định mà!”

Chu Tiểu Đông buồn bực dùng đầu đập bàn.

Bạch Văn chớp mắt nói: “Anh họ, mặc dù anh sau này mới thành thụ, tính ra kém em chút chút, nhưng anh đừng tự ti. Em tin tưởng anh Thông nhất định sẽ đối xử rất tốt với anh.”

Cơ thể Chu Tiểu Đông cứng đờ, chỉ thẳng vào Ngụy Vũ Thông, tức giận nói: “Chỗ nào của cậu ta công hơn anh hả!”

Bạch Văn chớp chớp mắt nói: “Anh họ, rốt cuộc anh thừa nhận hai người có một chân rồi nha.”

Chu Tiểu Đông hóa đá.

Bạch Văn vô cùng lo lắng nói: “Thế nhưng, anh họ, anh như vậy rất dễ dọa chạy tiểu công nhà mình.”

Chu Tiểu Đông lại chỉ thẳng vào mặt Ngụy Vũ Thông, quát lên: “Tại sao anh phải lo lắng mình sẽ dọa cậu ta chạy chứ?”

“Bởi vì anh ấy là người đàn ông của anh!”

“Ai nói cậu ta là đàn ông của anh hả!”

Bạch Văn chu mỏ nói: “Chính anh chỉ vào anh ấy, thừa nhận đó là tiểu công nhà mình mà.”

Tay Chu Tiểu Đông đang chỉ thẳng vào mặt Ngụy Vũ Thông lập tức run rẩy, giống như bị điện giật, rụt ngay về.

Ngụy Vũ Thông bình tĩnh giở sách, giống như không hề nghe thấy nội dung cuộc nói chuyện của hai anh em nhà kia.

Bạch Văn cúi người, kề miệng thăm thì vào tai Chu Tiểu Đông dạy dỗ: “Anh họ, anh không thể cứ không tự nhiên như vậy được.”

Chu Tiểu Đông rất cuộc không nhịn được nữa, giận dữ nói: “Tại sao em còn chưa đi!”

“Anh còn chưa đồng ý sẽ dạy em chơi game mà.” Bạch Văn cười lộ hai cái răng khểnh đáng yêu.

Chu Tiểu Đông giận đến nổi ngón tay run lên.

“Anh họ

”

Vì không để bản thân tức giận đến đứt mạch máu mà chết, cuối cùng Chu Tiểu Đông không còn cách nào khác phải đồng ý dạy Bạch Văn chơi game, “Ngài mai mang máy tính qua đây, cho em thời gian 5 ngày, nếu 5 ngày còn không học xong thì mặc kệ em đó.” Khi thằng quỷ này chơi game rồi chắc sẽ không còn thời gian đến đây hành hạ cậu nữa nhỉ?

“Cám ơn anh họ! Vậy ngày mai em đến tìm anh nha.” Nhận được câu trả lời vừa lòng, Bạch Văn nhún nhún nhảy nhảy đi về.

Chu Tiểu Đông liếc mắt thấy Bạch Văn rút cuộc đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, lấy một lon hồng trà Thống Nhất bổ sung thể lực cho mình. Nói chuyện với Bạch Văn cảm giác còn mệt hơn so với đánh trận, hơn nữa... hơn nữa...

Hồng trà trong miệng Chu Tiểu Đông lại một lần nữa phun hết ra ngoài, quát lên: “Mẹ! Tại sao quên mất lý do thằng quỷ kia chơi game là để theo đuổi đàn ông chứ!”

Ngụy Vũ Thông bình tĩnh nói: “Không phải trước đó cậu đã biết rồi hả?”

Chu Tiểu Đông phát điên: “Thì biết. Nhưng lúc đồng ý quên bỏ nó mục đích ban đầu của thằng nhãi đó!”

Ngụy Vũ Thông im lặng liếc Chu Tiểu Đông, giống như đang nhìn một thằng ngu.

Chu Tiểu Đông bị anh nhìn chằm chằm như vậy, lập tức nhớ tới mấy lời nói bậy nói bạ của Bạch Văn, mặt cậu lại đỏ bừng lên, ngượng ngùng giải thích: “Em họ tui có chút...” cậu chỉ đầu mình, “Đó đó. Nên là, cậu đừng quá để ý nhé.”

“Tôi không để ý.”

Chu Tiểu Đông thở phào.

Ngụy Vũ Thông nói tiếp: “Đàn ông thích đàn ông cũng chẳng sao cả, tôi không kì thị.”

“A?” Chu Tiểu Đông há hốc mồm. Ngụy Vũ Thông hình như hiểu lầm ý của cậu rồi. Sau đó, cậu mới chợt nhận ra, chết tiệt, đồng tính là dị loại thể mà lúc này tại sao cậu lại quên mất trong phòng còn có một người khác chứ?

Ngụy Vũ Thông nhìn Chu Tiểu Đông lại ngây người, đem quần áo vừa thay ra ném cho cậu, “Giặt sạch đi, tiện thể giặt luôn quần áo bẩn ngày hôm qua của tôi nhé.”

Chu Tiểu Đông ngơ ngác gật đầu, ôm quần áo đi vào nhà tắm.

Nửa giờ sau, Chu Tiểu Đông vọt thẳng vào phòng ngủ, giận dữ nói: “Ngụy Vũ Thông, tại sao tui phải giặt quần áo ngày hôm qua cho cậu chứ?”

Ngụy Vũ Thông không trả lời mà hỏi lại: “Giặt xong rồi hả?”

Chu Tiểu Đông lau mồ hôi trên trán, “Xong rồi.”

Ngụy Vũ Thông im lặng nhìn cậu, “Giặt xong rồi cậu còn xoắn xuýt vấn đề đó làm gì?”

Trả lời anh là tiếng cửa đóng sầm một cái.

Hồng trà Thống Nhất chính là cái này:

2. Chương 2: Tiến Dần Từng Bước

Bạch Văn đẩy nhẹ cánh cửa đang khép hờ, hai con mắt xoay tròn. Hạ Vũ ở sau lưng cậu lộ nửa cái đầu ra, chớp chớp mắt nhìn Ngụy Vũ Thông, hiện tại anh là vật sống duy nhất trong căn phòng.

Ngụy Vũ Thông đang đọc sách, nghe thấy tiếng động mới ngẩng đầu lên, quét mắt qua liếc cái laptop trên tay Bạch Văn, lại ngó biểu tình khác nhau của hai đứa, hắng giọng nói: “Anh họ em không ở đây.”

Bạch Văn tự nhiên như ruồi đi thẳng vào, giống như đang vào phòng của chính mình vậy, vô cùng thoải mái nói: “Anh họ không có đây, có anh Thông cũng thế mà.”

Hạ Vũ đi theo phía sau cậu rất nghi ngờ hỏi: “Anh Thông?”

Bạch Văn cười hô hô xoay người lại kéo Hạ Vũ lên phía trước, giới thiệu với Ngụy Vũ Thông: “Anh Thông, khuê mật của em, Hạ Vũ. Anh Thông là cái kia kia của anh họ tớ đó.” Bạch Văn niết niết ngón tay út, cười gian tà mập mờ chớp mắt nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ ngơ ngác nhìn Ngụy Vũ Thông, nhưng vẫn bắt chước Bạch Văn gọi một tiếng anh Thông.

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông giật giật, lơ đi Bạch Văn đang giải thích cách xưng hô cho Hạ Vũ, chỉ nhàn nhạt nói: “Anh của em không ở đây, không cần trêu anh với cậu ấy.”

Bạch Văn ra vẻ hiểu biết khoát tay: “Em hiểu mà hiểu mà.”

“...”

Chu Tiểu Đông được ở trong khu kí túc xá mới, điều kiện ở đây tốt hơn khu cũ rất nhiều. Dãy trên là giường, phía dưới là bàn học và tủ quần áo, có một nhà vệ sinh riêng cùng một ban công nho nhỏ, không gian rất thoáng đãng, rộng rãi.

Bạch Văn vừa lấy máy tính của mình ra đặt xuống bàn đọc sách của Chu Tiểu Đông, vừa than thở: “Kí túc xá này thích thật, còn có ban công nữa.”

Hạ Vũ cũng đánh giá kí túc xá một hồi, vô cùng hâm mộ nói: “Đúng vậy, đúng vậy.”

Ngụy Vũ Thông kinh ngạc nhìn hai đứa này cứ tự nhiên như ruồi, cảm thấy chúng còn thoải mái hơn so với ở nhà mình. Nếu không phải chắc chắn chỗ đang ngồi là kí túc xá của mình, e rằng anh sẽ nghi ngờ bản thân đi nhầm chỗ.

Bạch Văn chuẩn bị laptop xong, lúc này mới quay qua hỏi Ngụy Vũ Thông: “Anh họ em khi nào thì về ạ?”

“Không biết.” Ngụy Vũ Thông cảm thấy mới sáng tờ mờ Chu Tiểu Đông đã lén lút chạy trốn cuộc thăm hỏi của em họ thì nhất định phải chờ kí túc xá tắt đèn cậu mới trở về, hoặc có thể không về.

Bạch Văn nói: “Anh rể họ... mặc dù anh họ nhà em không phải dạng vô cùng xinh đẹp nhưng kiểu gì cũng coi là trời sinh đoan chính, then thùng đáng yêu. Anh không thể thả rông anh em đi linh tinh bên ngoài vậy được, dễ hút người thứ ba lắm đó.”

Ngụy Vũ Thông bình tĩnh lật sách: “...Không liên quan đến anh.”

Bạch Văn ha hả cười to.

Hạ Vũ nghi ngờ hỏi: “Trời sinh đoan chính, then thùng đáng yêu cũng là từ để hình dung đàn ông sao?”

Bạch Văn giải thích: “Anh họ tớ ấy mà không phải đàn ông bình thường đâu.”

“Không bình thường thế nào?”

Bạch Văn đáp: “Đàn ông bình thường sẽ bị một thằng đàn ông khác đè sao?”

Hạ Vũ nghĩ nghĩ một lát, nghiêng đầu nói: “Không biết.”

Bạch Văn nhún vai: “Cho nên mới không bình thường đó.”

“Anh ấy cũng đánh nhau với người khác sao?” Hạ Vũ lại nghiêng đầu, vô cùng chăm chú học hỏi.

Bạch Văn chớp chớp mắt mấy cái, “Không phải chỉ đánh nhau mới bị đè đâu.”

“Ủi chà! Còn lúc nào bị đè nữa?”

Bạch Văn hỏi ngược lại: “Đánh nhau sẽ cởi quần áo sao?”

Hạ Vũ lắc đầu.

Bạch Văn lại nói: “Đó. Thế nên không phải đánh nhau.”

Hạ Vũ bắt đầu choáng.

Ngụy Vũ Thông thấy hai nhóc mặt búp bê, dùng giọng điệu bình thường như cần đường hộp sữa để nói về chuyện kì quái như thế, nhin không được day day huyết thái dương, đứng lên nói: “Anh có chút việc phải ra ngoài một lát. Các em cứ chơi đi nhé.”

Bạch Văn cười tươi rói: “Anh rể họ, anh nên đi bắt anh họ em về từ lâu rồi.”

Ngụy Vũ Thông lão đảo một cái, thiếu chút nữa thì ngã dập mặt, nhin không được quát lên: “Tôi không phải anh rể họ nhà cậu.”

Bạch Văn vội vàng sửa miệng: “Anh Thông đi thông thả.”

“...”

Ngụy Vũ Thông đi chưa được năm phút thì có một người bạn ở phòng bên là lão Cửu chạy sang, định rủ Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông chơi tú lơ khơ. Thấy hai người lạ hoắc, hấn rất ngạc nhiên, nghi ngờ hỏi: “Các cậu là người mới chuyển đến hả? Khang Phi rốt cuộc chuyển ra ngoài làm hại xã hội rồi sao?”

Đôi người Bạch Văn đảo ngược một vòng, nhiệt tình mời hấn vào phòng, lấy một lon hồng trà Thống Nhất từ trong tủ của Chu Tiểu Đông ra mời hấn uống.

Lão Cửu vội vàng từ chối: “Hồng trà Thống Nhất của Tiểu Đông Tử anh không dám uống đâu.” Người nào ở tầng này mà không biết Chu Tiểu Đông là tên cuồng hồng trà Thống Nhất chứ?

Bạch Văn cố nhét vào tay hấn, “Không sao, không sao. Anh họ sẽ không giận đâu.”

“Anh họ?” Lão Cửu khựng lại, sau đó vỗ đùi cái đét, cười to nói: “Hóa ra là thế, hóa ra là thế. Anh đang nghĩ kí túc xá vẫn luôn không có người ở, vì sao đột nhiên lại có người vào chứ. Hóa ra là thân thích!”

“Vẫn không có người ở?” Bạch Văn nhìn bốn cái giường được dọn dẹp gọn gàng.

Lão Cửu giải thích: “Một thằng là người bản địa hầu như chưa bao giờ về đây. Một thằng khác là playboy chính hiệu, ngày nào cũng chơi bởi lêu lổng ở bên ngoài, tất nhiên kí túc xá không có ai ở nữa rồi.”

Bạch Văn cười như mèo trộm được cá, “Nói vậy hai cái giường này không có ai ở sao?”

Lão Cửu lưỡng lự gật đầu, “Đúng vậy. Không thì sao hai đứa chuyển vào được chứ?”

Bạch Văn đứng phắt dậy, gọi to Hạ Vũ đang vui đầu đọc tiểu thuyết, “Hạ Vũ, chúng ta đi chuyển đồ ngay và luôn!”

Lão Cửu: “...”

Chu Tiểu Đông chậm chậm đi về kí túc xá, mở cửa ra chợt thấy một gương mặt búp bê hoàn toàn xa lạ. Cậu vẫn luôn có bóng ma với những kẻ có mặt búp bê như em họ nhà mình nên phản ứng đầu tiên không phải hỏi đối phương mà là lùi ra sau, nhìn lên số phòng ở cửa kí túc xá.

Hành lang sáng trưng giúp cậu nhìn cực rõ số phòng, 419, thật sự là kí túc xá của mình mà.

Chu Tiểu Đông lại mở cửa lần nữa, lần này không chỉ thấy mỗi cậu bé đáng yêu mà còn thấy thằng em họ nhà mình đang lau tóc đi từ phòng vệ sinh ra.

Bạch Văn cũng thấy cậu, nhiệt tình hỏi: “Anh họ, anh về rồi ạ.”

Chu Tiểu Đông chỉ chỉ cái khăn mặt Bạch Văn đang dùng để lau tóc, “Khăn mặt này nhìn thật quen.”

“Há. Vì em lấy ở bên trong mà.” Bạch Văn chỉ phòng vệ sinh.

Chu Tiểu Đông hít một hơi thật sâu. Thằng nhóc chỉ lấy một cái ga trải giường để lau tóc mà thôi, vấn đề nhỏ vấn đề nhỏ ấy mà. Cái vấn đề cỡ bự ở đây chính là, “Tại sao em lại ở đây?”

Bạch Văn cười thật rạng rỡ, “Đương nhiên là chờ anh rồi!”

Chu Tiểu Đông nghĩ đến việc mình cho Bạch Văn leo cây cả ngày hôm nay, không khỏi hơi chột dạ.

Bạch Văn giả bộ đáng thương: “Em chờ anh từ sáng tới giờ đó.”

Trong lòng biết là một chuyện, bị người nói thẳng ra lại là chuyện khác. Chu Tiểu Đông không nghĩ đến Bạch Văn lại cố chấp như vậy, đầu đầu nói: “Em thật sự muốn chơi game để theo đuổi đàn ông hả?” Cả đêm qua cậu lăn lộn trên giường không tài nào ngủ được, xoắn xuýt cả đêm vẫn không nghĩ ra cách gì để Bạch Văn nghĩ lại. Trên thực tế, cậu chưa bao giờ đỡ được suy nghĩ của Bạch Văn, vẫn luôn bị Bạch Văn dắt mũi đi.

“Thì sao?”

“Đàn ông...” Chu Tiểu Đông không biết nói như thế nào, buồn bực gãi đầu: “Cậu ta là đàn ông.”

Bạch Văn đỏ mặt: “Em là đồng tính mà! Không phải đàn ông em không thích!”

Chu Tiểu Đông nghẹn một cục không ra được, chỉ trừng mắt nhìn chằm chằm Bạch Văn. Rõ ràng đồng tính là một chuyện vô cùng lớn, thế nào mà từ miệng Bạch Văn lại có vẻ đương nhiên như vậy chứ?

Ngụy Vũ Thông chỉ muốn đến thư viện đọc sách giết thời gian, kết quả bị hội trưởng hội học sinh chộp được, bắt đi làm lao công, một mỗi nửa sống nửa chết mới kiếm được một bữa cơm chùa, còn bị rót cho vài chén rượu.

Hành hạ nhau đến tận lúc tắt đèn mới được trở về, lên tầng chỉ thấy Chu Tiểu Đông đang đứng tần ngần ngoài cửa kí túc xá, cho thấy có vấn đề xảy ra.

“Sao không đi vào?”

“Á!” Chu Tiểu Đông kinh ngạc nhảy dựng lên, phát hiện người nói là Ngụy Vũ Thông mới trợn mắt quát to: “Tại sao cậu giống quỷ thế?”

Ngụy Vũ Thông không còn gì để nói, “Tôi là người.” Không cần giạt mình như vậy chứ?

Chu Tiểu Đông hừ nói: “Chẳng khác gì đâu.”

Ngụy Vũ Thông rất mệt, không có tâm trạng tiếp tục nói những lời vớ vẩn với cậu, “Trước có thể đi vào không?”

Chu Tiểu Đông bĩu môi, rốt cuộc vẫn chọn đi vào, cầm lon hồng trà Thống Nhất uống một ngụm rồi nói với Bạch Văn: “Em cứ về trước đi, ngày mai chúng ta nói chuyện một chút.” Tuy cậu không nghĩ nói xong sẽ có kết quả.

“Trở về sao?”

“Sắp tắt đèn rồi. Em không về kí túc xá của mình à?” Uống hết cả lon hồng trà Thống Nhất, tâm trạng buồn bực mới giảm đi chút ít, giọng điệu Chu Tiểu Đông mới hơi hơi dịu đi.

Bạch Văn chỉ chỉ giường trên, “Em chuyển đến đây rồi.”

Chu Tiểu Đông nhìn lại, thấy cái giường kia trải một cái ga đỏ chói, là cậu đi mua với Bạch Văn, lúc ấy còn bị hiểu lầm là mua để chuẩn bị kết hôn, cho nên cậu vẫn nhớ như in. Chu Tiểu Đông giật mình, thiếu chút nữa bị sặc chết, lập tức ho sù sụ.

Ngụy Vũ Thông mặc dù cũng rất kinh ngạc nhưng thấy Chu Tiểu Đông ho vô cùng khổ sở, không làm gì được đành phải đi lên, vỗ vỗ lưng để cậu thuận khí.

Bạch Văn rất khéo hiểu lòng người, “Anh họ, anh đừng kích động quá. Bọn em nhất định sẽ chữa lại không gian để anh và anh rể họ ở riêng với nhau, thích làm gì thì làm.”

Chu Tiểu Đông ho đỏ cả mặt, nói không nên lời.

Ngụy Vũ Thông thấy Hạ Vũ vẫn đang mặc đồ ngủ, một chút cũng không giống định rời đi, hỏi: “Các em ngủ một giường sao?”

Bạch Văn chỉ chỉ cái giường bên cạnh mình, “Hạ Vũ ngủ ở giường này.”

Chu Tiểu Đông đã thở được dễ dàng, giận dữ nói: “Khang Phi cũng không phải người chết, sao có thể tùy tiện ngủ trên giường của cậu ta được.”

Hình dáng Hạ Vũ rất giống Bạch Văn khi còn nhỏ, một tên ác ma khoác da cừu còn chưa đủ, bây giờ lại thêm một đứa nữa. Chu Tiểu Đông sây sẩm mặt mày, thiếu chút nữa té xỉu, may là sau lưng có Ngụy Vũ Thông đỡ.

“Anh ta ngày nào cũng lêu lổng ở bên ngoài, không về kí túc xá ngủ thì khác gì người chết đâu.”

Chân Chu Tiểu Đông mềm nhũn, có xu hướng muốn ngã. Trước khi vào học Bạch Văn đã từng hỏi có thể ở trong kí túc xá của cậu hay không, cậu cố ý giấu giếm tình hình thật, không nghĩ tới mới chỉ vài ngày mà Bạch Văn đã biết hết rồi.

Tự thề trong lòng, nếu tìm ra thằng chết tiết báo cho nhóc quỷ này biết, cậu sẽ bóp cổ thả trôi sông!

Lão Cửu ở phòng bên cạnh đang chơi tú lơ khơ với bạn tự dưng hắt xì một cái thật to.

Ngụy Vũ Thông nhìn thời gian, cách lúc tắt đèn còn chừng 2 phút, mới nói với Hạ Vũ: “Khang Phi ít về, em ở một thời gian chắc không sao đâu.” Còn chủ nhân của cái giường đang bị Bạch Văn chiếm kia là người địa phương, ngày nào cũng về nhà, từ lúc khai giảng cái giường đó vẫn để trống.

Bạch Văn đã chuyển hết đồ đạc qua, lại nhìn vẻ mặt trắng bệch của Chu Tiểu Đông, Ngụy Vũ Thông đoán chắc từ nay về sau có thể hai nhóc này sẽ là bạn cùng phòng mới của mình.

Hạ Vũ cảm động nhìn Ngụy Vũ Thông, lại tội nghiệp nhìn Chu Tiểu Đông, “Anh họ...” Giống như nếu Chu Tiểu Đông không lên tiếng, thằng bécưng chẳng dám ngủ lại trên giường đó.

Giọng Hạ Vũ khiến Chu Tiểu Đông nhớ đến Bạch Văn khi còn bé, mỗi lần thằng nhóc có ý xấu nào đó liền thích dùng giọng điệu này gọi cậu. Lúc này vừa nghe xong lập tức giận đến hộc máu, khế quát lên: “Ai là anh họ của cậu.” Một đứa em họ đã khiến cậu dở sống dở chết rồi, thêm một thằng nhóc nữa vậy cậu chết hẳn luôn ấy chứ.

Hạ Vũ vô cùng mất mát đau thương, giống như một chú cún con bị chủ nhân vứt bỏ.

Đáy lòng Chu Tiểu Đông đột nhiên cảm thấy tội lỗi, nghiêm mặt pha trò: “Lúc này anh quên mất tưởng em gọi anh, hóa ra là gọi cậu ta.” Cậu chỉ Ngụy Vũ Thông ở phía sau mình.

Hạ Vũ chân thành nói: “Anh ấy không phải anh họ mà là anh rể họ.”

Ngụy Vũ Thông, Chu Tiểu Đông nhìn ánh mắt vô cùng trong sáng, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Hạ Vũ, im lặng hộc máu: Rốt cuộc thằng nhóc này khờ thật hay giả ngu đây?

Lúc đèn tắt cũng là lúc cuộc nói chuyện của bọn họ kết thúc.

Chu Tiểu Đông mò mẫm đi rửa mặt xong, bò lên giường, trốn trong chăn, gửi tin nhắn cho Ngụy Vũ Thông, tư thế kia giống như đang chấp đầu vãi lạy ông Địa.

Cậu chỉ trốn ra ngoài một ngày thôi mà, tại sao lại có người vào ở rồi?

END 2

3. Chương 3: Thanh Mai Trúc Mã

Bạch Văn tỉnh dậy thấy ở đầu giường mình có một người đang ngồi, há miệng hét toáng lên: “Có quỷ...”

“Quỷ” nhanh tay nhanh chân che miệng cậu lại, uy hiếp nói: “Dám hét lên anh sẽ giết người diệt khẩu.”

Bạch Văn gật đầu lia lịa.

Chu Tiểu Đông thử chậm chậm bỏ tay ra, Bạch Văn cũng thành thật không tiếp tục hét nữa, lúc này Chu Tiểu Đông mới thở phào một hơi.

Bạch Văn chớp chớp mắt, đỏ mặt ngượng ngùng nói: “Anh họ, thụ thụ không có kết quả đâu. Hơn nữa em còn có người trong lòng rồi.”

Mặt Chu Tiểu Đông méo lệch, cậu cắn răng hỏi: “Người kia là ai?” Đây là kết quả cậu suy nghĩ cả đêm. Cậu không thể làm gì em họ nhà mình được, vậy đi giải quyết tên đàn ông kia.

Bạch Văn lo lắng khuyên giải: “Anh họ, anh đã có anh Thông rồi, đừng nghĩ đến việc muốn chồng của em họ chứ.”

“... Muốn cái rắm.”

“Đó là mông.” Bạch Văn tốt bụng giải thích.

Chu Tiểu Đông vỗ ngực, cố gắng để bản thân bớt giận.

Mặt Bạch Văn đỏ hồng, chớp mắt hỏi: “Anh họ muốn phản công sao?”

Chu Tiểu Đông giận dữ hét lên: “Ông đây chính là công.”

Bạch Văn nháy mắt, nghiêng đầu, gương mặt vô cùng đáng yêu: “Của anh có vẻ nhỏ quá, anh Thông có thể sẽ không thỏa mãn đó?”

“...”

Chu Tiểu Đông cười dữ tợn, bóp cổ Bạch Văn: “Ông đây hôm nay muốn giết người diệt khẩu.”

Bạch Văn lè lưỡi, mắt trợn trắng, vô cùng thống khổ.

Hạ Vũ xoa mắt từ trên giường ngồi dậy, mơ mơ màng màng nhìn hai người, sau khi thấy rõ mọi chuyện, đầu tiên là sững sờ, sau đó tái xanh cả mặt, hét lên một tiếng: “Á. Phải gió à!” Sau đó không để ý bản thân chỉ mặc một cái quần tam giác nhỏ, hét to, nhào về phía trước định giải cứu Bạch Văn.

Một cái gối bay tới, kịp thời cản lại tiếng gào khóc thảm thiết của Hạ Vũ. Mặt Ngụy Vũ Thông đen xì, mắng: “Bọn bây chết cả đi!” Giấc ngủ của Ngụy Vũ Thông rất nông, buổi sáng khi Chu Tiểu Đông dậy thì anh đã tỉnh, nhưng cố nhịn! Vừa rồi Bạch Văn kêu to, anh coi như không nghe thấy, tiếp tục ngủ, Hạ Vũ lại mới hét lên như thế, quá tam ba bận, có muốn nhịn thì đã không thể nhịn được nữa rồi, anh vô cùng tức giận.

Hạ Vũ rụt cổ lại, im bật.

Bạch Văn ngoe đầu, “choáng” rồi.

Ngụy Vũ Thông khẽ cắn răng, tức giận rời giường, đóng cánh cửa sầm một tiếng.

Chu Tiểu Đông sờ mũi một cái, nhặt gối đầu vừa nãy bị Ngụy Vũ Thông lên, ném về giường mình, đẩy đẩy Bạch Văn, hừ hừ cười lạnh: “Cấm được giả chết. Mau khai thật tên kia là ai?”

Bạch Văn ti hí một mắt, “Anh họ muốn tìm chồng em làm gì?”

Chu Tiểu Đông lộ hai hàm răng trắng tinh, “Tò mò.”

“Anh dạy em chơi game thì em sẽ nói cho anh biết.” Bạch Văn ra điều kiện.

Chu Tiểu Đông nhin cảm giác muốn giết người xuống, tức giận nói: “Mơ đi cưng!”

Chu Tiểu Đông mang theo cơn giận đến lớp, cả sáng thầy giáo nói gì cậu cũng chẳng nghe lọt một chữ nào, có một em họ như vậy thật sự bản thân không thể bình tĩnh được. Hơn nữa loại chuyện này lại không thể bàn bạc với người khác được.

Chu Tiểu Đông nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ nghĩ được đối tượng tâm sự của mình chỉ có thể là Ngụy Vũ Thông. Lúc Bạch Văn nói tính hướng của nó, Ngụy Vũ Thông cũng có mặt mà.

Sau khi tan học, Chu Tiểu Đông phi như bay về phía phòng học của Ngụy Vũ Thông.

Vì không được ngủ ngon nên Ngụy Vũ Thông vô cùng khó chịu, vừa thấy Chu Tiểu Đông đứng ở cửa phòng học ngoác miệng ra cười, dáo dác nhìn xung quanh thì anh liền cúi thấp đầu xuống, trốn phía sau đám người đang lũ lượt đi về, theo cửa sau ra ngoài.

Chu Tiểu Đông không thấy người, ủ rũ cúi đầu trở về kí túc xá thì thấy Bạch Văn đang nghịch máy tính, hình ảnh trên đó rất quen thuộc, vừa đến gần thì cậu nhận ra Bạch Văn đang chơi game. Cậu ngẩn ngơ: “Em đã bắt đầu chơi rồi hả?” cậu còn tưởng là trò gì chứ, hóa ra là game gần đây cậu chơi.

Bạch Văn vô cùng u oán thở dài.

Chu Tiểu Đông nghĩ đến việc bản thân thất hứa với thằng quỷ nhỏ này, lập tức có chút không được tự nhiên.

[Đội ngũ][NhiềuChỉ Nhu]:Người anh em, cậu chơi cũng không tệ nha

~[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]: Người anh em? Cô sắp đi chuyển đổi giới tính hả?

[Đội ngũ][NhiềuChỉ Nhu]:~(@^_^@)~ Người ta chính là nhân yêu trong truyền thuyết đó nha.

[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]: ...

[Đội ngũ][NhiềuChỉ Nhu]:O (n_n)O Ha ha ~ sợ rồi hả?

[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]:Không.

[Đội ngũ][NhiềuChỉ Nhu]:Không cần thẹn đâu. Tui hiểu mà.

[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]:...

[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]:...Tiếp tục đánh nhèn nhện không?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Có.

Chu Tiểu Đông liếc trộm ghi chép trò chuyện của Bạch Văn, kinh ngạc hỏi: “Người này chính là hần?”

Bạch Văn quay đầu cười cười với cậu, nói: “Không phải. Đây là thanh mai trúc mã của em.”

Chu Tiểu Đông sờ cằm, trong lòng lóe đồng bạn cả nam cả nữ thưở bé của Bạch Văn ra đếm một lần. Thực sự rất nhiều nhưng không hề nghĩ ra người nào đạt yêu cầu, đành phải quay qua hỏi thẳng: “Là ai?”

Bạch Văn trầm mặc di chuyển con chuột, bắt đầu giết quái.

Bạch Văn càng không nói, Chu Tiểu Đông càng muốn biết rõ, bắt đầu đoán, vừa đọc tên từng người một, vừa quan sát sắc mặt của Bạch Văn, “Tiểu Quang? Tam Nhi? Có phải...” Giống như đem tất cả người quen đều đọc tên ra rồi.

Bạch Văn vẽ mặt nhàn nhạt, mãi đến tận khi Chu Tiểu Đông không nhớ ra người quen nào nữa, Bạch Văn mới trả lời: “Đều không phải.”

Chu Tiểu Đông bắt đầu điên lên rồi, lớn tiếng khẳng định nói: “Đây là tất cả những người khi còn bé em biết rồi đó.”

Bạch Văn nghi ngờ liếc cậu, lấy ngón tay chỉ chỉ vào nhân vật thợ săn đang bắn tên vào quái trên màn hình.

Chu Tiểu Đông vỗ đầu một cái, cậu tại sao lại quên Bạch Văn không hề suy nghĩ theo hướng của người bình thường chứ? Nó nói thanh mai trúc mã, cậu liền thật sự nghĩ là thanh mai trúc mã, quả thực chính là đi vào đường cùng mà. Chu Tiểu Đông lắc đầu, bỏ cuộc, không tiếp tục đoán mò nữa.

Nhưng là, liếc mắt thấy Bạch Văn đã bắt đầu chơi game rồi, vậy không còn cách nào cản thẳng nhóc này được nữa, lập tức Chu Tiểu Đông buồn bực muốn đập đầu vào tường, cắn răng hỏi: “Vậy là em quyết định rồi hả?”

“Cái gì?”

“Theo đuổi đàn ông đó!”

Bạch Văn buông con chuột ra, quay đầu dùng ánh mắt trách cứ nhìn Chu Tiểu Đông, rầu rĩ nói: “Không phải theo đuổi mà là quyến rũ!”

Quyến rũ? Chu Tiểu Đông càng buồn bực trong lòng, quyết định không thêm để ý đến Bạch Văn nữa, quay đầu nhanh chân đi ra khỏi phòng.

Bạch Văn bất đắc dĩ lắc đầu, dùng giọng điệu vô cùng triết lí gửi tin cho vị thanh mai trúc mã của mình.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Aizz. Đều nói đàn bà trở mặt nhanh như lật sách, hóa ra đàn ông cũng vậy.

[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]:Cậu gặp rồi hả?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Không chỉ gặp mà sống cùng vài năm nữa kìa.

[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]:Chúc mừng cậu!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:... Cảm ơn!

[Đội ngũ][Cà Phê Mát Khổng Chế]:Đừng khách sáo.

Bạch Văn rất thích vị thanh mai trúc mã gặp ở Tân Thủ Thôn này, ngoại trừ giết quái thì cậu ta cũng không ra tay lung tung, mình vẫn nói chuyện phiếm với đối phương. Còn người anh họ vừa rồi còn giận dữ đi ra ngoài cậu hoàn toàn không để trong lòng.

Khi bạn gặp một người hề giận dữ là bỏ ra ngoài thì lâu dần sẽ quen thôi.

“Cậu đang chơi gì thế?” Hạ Vũ đứng sau lưng Bạch Văn, tò mò nhìn màn hình.

Bạch Văn đang dán mắt trong trò chơi lúc này mới kéo suy nghĩ về, dùng giọng điệu vô cùng nghiêm túc nói với Hạ Vũ: “Chơi cái gì không quan trọng, quan trọng là lần sau đi đường nhất định cậu phải phát ra tiếng động rõ chưa?”

“Ồm.” Con mắt Hạ Vũ vẫn nhìn chăm chăm màn hình máy tính.

Bạch Văn nhìn nhìn, “Cậu muốn chơi hả?”

Trên mặt Hạ Vũ khê nhoáng lên sự đấu tranh, sau một lúc mới nói: “Thôi khỏi, tớ còn một đồng sách cần phải đọc.” Cậu ấy chỉ chỉ bàn học ở bên cạnh, trên đó có một chồng sách, liếc qua cũng phải cao tầm 20 – 30 cm là ít.

Đuôi mắt Bạch Văn liếc một cái liền thấy ở trong đó có một quyển Sherlock Holmes toàn tập, cậu chớp chớp mắt: “Sherlock Holmes? Tiểu thuyết trinh thám? Cậu muốn đọc cái này hả?” Với hiểu biết của mình về Hạ Vũ, chắc chắn cậu ấy đọc không hiểu gì.

“Bởi vì tớ đọc không hiểu gì cả.”

Bạch Văn há hốc mồm, cuối cùng vỗ mạnh lên vai Hạ Vũ: “Không hổ là khuê mật của tớ.”

“Ừ.” Hạ Vũ gật đầu một cái, lại hỏi: “Muốn đi ăn cơm không?”

“Ăn cơm? A, mấy giờ rồi?”

“Năm giờ chiều.”

“Trời ơi! Cơm trưa tớ còn chưa ăn nữa.” Bạch Văn kinh ngạc nói, chơi game quả nhiên rất dễ nghiện, không để ý cái mà đã chơi một ngày rồi.

Hạ Vũ lo lắng nói: “Sao lại không ăn cơm chứ?”

“Quên mất tiêu.” Bạch Văn xoay người tắt máy tính, đẩy Hạ Vũ đi, “Chúng ta đi thôi!”

Bạch Văn cùng Hạ Vũ đi đến căn tin xếp hàng chờ mua cơm, thấy những sắc mặt trắng bệch trong phòng liền có thể thấy đồ ăn khó ăn như thế nào, Bạch Văn xoa xoa dạ dày, thở dài nói: “Con người có thể không cần ăn cơm là thích nhất.”

Hạ Vũ nghi hoặc nhìn cậu.

Bạch Văn nắm tay thành quyền, “Tớ quyết định, hôm nay sẽ ăn một cái chân vịt!”

Hạ Vũ có chút do dự, bởi vì hôm nay cậu đến căn tin là muốn ăn bắp cải xào ở đây.

“Tại sao cậu lại thích ăn cái đó vậy?” Bạch Văn nhăn mặt nhìn một đồng bắp cải xào trong đĩa cơm của Hạ Vũ, vừa thấy đã không muốn ăn cơm rồi.

Hạ Vũ cười tít cả mắt, vô cùng thỏa mãn nói: “Ăn ngon cực.” Cậu chưa từng ăn món bắp cải nào ngon như vậy.

Bạch Văn bắt đầu nhìn ngó xung quanh để kiếm chỗ trống, cậu biết cấu tạo não bộ của Hạ Vũ tương đối đặc biệt nên chưa từng hi vọng hào huyền sẽ cùng song diện não với Hạ Vũ.

Ánh mắt Bạch Văn đột nhiên sáng rực, lấy cùi chỏ thụi thụi cánh tay của Hạ Vũ: “Đi, đi theo tớ, bên kia có chỗ trống.”

Hạ Vũ sửng sốt một chút, lại nhìn Bạch Văn đã đi được một đoạn dài. Hạ Vũ liền vội vàng lật đật chạy đuổi theo.

Lý Dị há to miệng nhìn một cậu nhóc vô cùng đáng yêu giống như đang đi cứu hỏa chạy qua bên này, sau đó lại nhìn thấy một cậu bé cũng đáng yêu không kém chạy đuổi theo, “Muốn đánh nhau sao? Có phải giết tình địch không?”

Lộ Nam Minh cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục ăn những thứ rất khó nuốt kia. Mặc dù đã ăn ở căn tin này mấy năm rồi nhưng vẫn luôn không thể quen được.

Cứ vậy trong chốc lát, cậu nhóc đáng yêu chạy đằng trước đã đến bên cạnh bàn ăn của bọn họ, xem ra đang chuẩn bị ngồi xuống nhưng trước đó, cậu ta lườm Lý Dị một cái.

“Áy...” Lý Dị không nói gì, hình như mình đâu có chọc vào người này nhỉ?

Cậu bé đi phía sau cũng đuổi đến nơi, “Bạch Văn, cậu chạy nhanh thế làm gì?”

“Sặc.” Lý Dị phun ra, Bạch Văn?(1)Bách Văn(2)? Bạch Văn(3)hay là Bạch Văn(4)?

Lộ Nam Minh nghe vậy rất cuộc hơi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt trong suốt sáng ngời của Bạch Văn, hần dừng một chút rồi lại tiếp tục cúi đầu giải quyết bữa tối.

Bạch Văn có chút thất vọng, lại trừng mắt liếc Lý Dị, cái tên không hiểu gì dám cười tên của mình, sau đó mới chậm chậm ngồi xuống, và trả lời câu hỏi của Hạ Vũ: “Không chạy nhanh thì sẽ mất chỗ.” Vừa rồi cậu có nhìn thấy một cô gái cũng muốn đến ngồi ở đây. Ánh mắt cô ta nhìn Lộ Nam Minh nói cho cậu biết, tình địch đầu tiên của bản thân đã xuất hiện rồi.

“Ừm.” Hạ Vũ ngồi xuống chỗ đó.

Lý Dị nói: “Sao lại không có chỗ được, phía trước có một chỗ kia, cách chỗ emmột bàn cũng có chỗ đó, lại gần hơn nữa.”

“Không thấy.” Bạch Văn mặt không đỏ tim không sưng nói. Con mắt cậu lại nhìn chăm chăm Lộ Nam Minh đang cúi đầu ăn cơm, nhìn gần thế này quả nhiên càng đẹp trai hơn mà, càng nhìn càng thích, tim đập thật nhanh. Làm sao bây giờ? Gương mặt Bạch Văn lại chậm chậm đỏ ửng.

“Ày...” Lý Dị có chút ngạc nhiên nhìn Lộ Nam Minh rồi lại quay qua nhìn Bạch Văn. Đôi mắt to tròn kia của Bạch Văn giờ lại càng sáng ngời, sáng đến nỗi Lý Dị chẳng dám nhìn thẳng vào đó, mà nguyên nhân phát sáng của đôi mắt kia, không thể nghi ngờ chính là Lộ Nam Minh đang ngồi bên cạnh mình.

Nghĩ lại ánh mắt Bạch Văn trừng mình ban nãy, Lý Dị nghĩ thầm: Chẳng lẽ cậu nhóc có thù gì đó với A Minh sao? Mình cũng bị ghét lây rồi sao?

Chú thích:

Bạch Văn:báiwéncó nghĩa là chính văn; chủ văn; nội dung chính (phần chính văn trong những sách có chú giải) hoặc bản chính văn (phiên bản chỉ in phần chính văn, không in phần chú giải của những quyển sách vốn có chú giải) hoặc nét chìm; chữ chìm; hoa văn chìm (trên các con dấu hoặc hình khắc, phân biệt với nét nổi; chữ nổi; hoa văn nổi)

Bạch Văn:báiwén nghĩa là hỏi ngu ngốc, hỏi cũng không được gì.

Bách Văn:báiwén nghĩa là hỏi nhiều.

Bạch Vănnày là báiwén nghĩa như trên.

Bạch Vănnày là báiwén nghĩa là con muỗi màu trắng.

Cái (3) và (4) có cùng cách đọc nhưng viết khác nhau và nghĩa cũng khác nhau.

END 3

4. Chương 4: Đỉnh Ước Chân Vịt

Bởi vì ánh mắt quá nóng rực quá trắng trợn, Lộ Nam Minh muốn lờ cũng không thể lờ được, bắt đắc dĩ phải ngẩng đầu lên, lòng hơi khó chịu vì bị quấy rầy bữa cơm nên hơi sảng giọng, “Có chuyện gì?”

Mặt Bạch Văn nháy cái đỏ hồng, chớp chớp mấy cái để giúp bản thân bớt lo lắng, “Không có việc gì.”

“...” Lộ Nam Minh khẽ nhủ mày, cuối cùng vẫn cúi đầu tiếp tục ăn cơm, cũng không thể bảo cậu ta đừng nhìn mình chăm chăm được đúng không?

Bạch Văn gấp một cái chân vịt vào bát của Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh nghi ngờ ngẩng đầu nhìn.

“Cho anh.” Ánh mắt Bạch Văn đảo một vòng trên khay cơm của Lộ Nam Minh, “Em đổi với anh nhé, em thích ăn cải trắng.”

Lý Dị uống một ngụm canh rau cải, kết quả không hề phát hiện một cọng rau cải nào, sau đó mới nói: “Sở thích của em thật đặc biệt.” Thích ăn tại sao không gọi cải trắng, đã thế còn đổi chân vịt lấy cải trắng nữa chứ? Đầu óc có vấn đề rồi à!

Lộ Nam Minh cũng rất ngạc nhiên.

Bạch Văn trực tiếp gấp luôn cải trắng trong khay cơm của Lộ Nam Minh, cho vào miệng mình.

Lộ Nam Minh há hốc mồm, một chữ cũng không thốt nên lời. Hắn lớn như vậy, đã từng thấy rất nhiều người xuềnh xoàng nhưng chưa gặp ai xuềnh xoàng đến thế, cũng chưa từng gặp qua người nào dùng chân vịt để đổi cải trắng, còn coi cải trắng như sơn hào hải vị mà ăn ngấu nghiến nữa.

Lý Dị thấy Bạch Văn một đĩa lại tiếp một đĩa, ăn rất ngon lành chẳng mấy chốc đã ăn xong số cải trắng trong khay của Lộ Nam Minh, không nhịn được gợi ý: “Có muốn ăn của anh không? Cũng cho em ăn nhé. Anh chưa hề ăn một chút nào đâu đó.”

Bạch Văn ghét bỏ nhìn cải trắng trong bát của Lý Dị: “Không cần, khó ăn muốn chết.”

“Nhưng là...” Lý Dị chỉ sang Lộ Nam Minh: “Đồ ăn của bọn anh được lấy ra từ một nồi mà.”

Bạch Văn nhanh nhẩu trả lời: “Nhưng được gấp vào các khay khác nhau.”

“Cái khay thì có gì khác nhau chứ?” Lý Dị bắt đầu xăm xoi cái khay cơm của mình và Lộ Nam Minh xem rốt cuộc khác nhau ở điểm nào.

Hạ Vũ giãy dụa nhìn cải trắng còn lại trong khay, cuối cùng vẫn là gấp một đĩa cho Bạch Văn.

Bạch Văn gấp trả lại cho cậu: “Cậu ăn đi.”

“Không cần, tớ ăn đủ rồi.” Hạ Vũ từ chối.

Bạch Văn vỗ vỗ vai cậu: “Không sao, cậu cứ ăn đi! Tớ biết cậu thích ăn mà!”

Hạ Vũ lại đấu tranh rồi giãy dụa cuối cùng vẫn ăn hết phần của mình.

Lý Dị trầm nghĩ chẳng lẽ gần đây đang mất ăn cải trắng sao?

Lý Dị xục xạo trong khay cơm của mình, cố tìm một cọng rau cải trắng bé tí xíu, thử bỏ vào miệng, chẹp chẹp nuốt xuống bụng, cuối cùng uống một chút canh. Lý Dị thật không biết làm sao nghĩ: Chắc là cả đời này mình sẽ không thể nhận ra ưu điểm của cải trắng.

Lộ Nam Minh gấp chân vịt trả lại cho Bạch Văn, cúi đầu tiếp tục và cơm vào miệng, chiếm lợi từ đàn em trong trường hẳn không làm được. Hơn nữa, hẳn cũng đã ăn xong một cái chân vịt rồi, không thể ăn cái thứ hai được.

Bạch Văn tủi thân nhìn Lộ Nam Minh: “Vì sao anh không chịu nhận?”

Lộ Nam Minh nuốt một ngụm cơm, uống một thìa canh, lấy khăn giấy lau miệng, rồi mới nói: “Tôi ăn rồi... Cảm ơn!”

“Đừng khách sáo đừng khách sáo. Có nhiều hơn em cũng cho anh ăn.”

“...”

Mãi đến tận khi bóng dáng của Lộ Nam Minh biến mất trong tầm mắt một hồi lâu, Bạch Văn mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt, chẹp miệng thở dài một cái.

Hạ Vũ liếm vị cải trắng còn lưu lại trên môi, hỏi: “Cậu còn muốn ăn cải trắng hả?”

Bạch Văn lắc mạnh đầu: “Nhất định không! Trừ cải trắng đặc biệt, những cải trắng khác tớ đều rất ghét!”

“Ừm.” Hạ Vũ chợt nói: “Hóa ra cậu nói khó ăn là thật. Nhưng mà cải trắng của người kia có gì đặc biệt?” Nói như thế, trong mắt Hạ Vũ lóe lên ánh sáng chờ mong, nhìn như rất muốn ăn thử một chút.

Bạch Văn ngẩn người, sau đó mới vỗ vai Hạ Vũ, vô cùng lo lắng nói: “Cậu trong sáng như vậy, sau này làm sao bây giờ!”

“Trong sáng?”

Bạch Văn nói: “Không có gì. Cậu ăn xong chưa? Ăn xong rồi thì chúng ta đi về.”

“Há. Được.” Hạ Vũ và vợ vài miếng nữa, lúc này mới lau miệng, đứng dậy đi khỏi căn tin, khi ra đến cửa vẫn nói với Bạch Văn: “Tớ muốn uống trà sữa trân châu vị trà.”

“... Được, tớ đi mua với cậu.” Cậu đã miễn dịch với khẩu vị kì lạ của Hạ Vũ.

Lập tức đôi mắt Hạ Vũ sáng lấp lánh, nhìn Bạch Văn cứ như đang nhìn một siêu sao thiên vương nào đó, vô cùng sùng bái và ngưỡng mộ.

Ngụy Vũ Thông rốt cuộc cũng không thoát được ma trảo của Chu Tiểu Đông. Sau khi trốn nhà đi bụi bị bắt quả tang, Chu Tiểu Đông cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình đang dần dần bị em họ tổn thương.

Trong lòng Ngụy Vũ Thông vô cùng phiền muộn nhưng không cách nào gỡ vể mặt đáng thương tội nghiệp của Chu Tiểu Đông được, chỉ đành kiên trì ngồi nghe Chu Tiểu Đông tâm sự, đơn giản là vô cùng lo lắng cho Bạch Văn các kiểu mà thôi.

Ngồi nghe mấy tiếng đồng hồ, rốt cuộc Ngụy Vũ Thông không thể nhịn được nữa: “Cậu rất ghét đồng tính luyến ái hả?”

“... Không có.” Chu Tiểu Đông thật sự suy nghĩ sau đó mới trả lời.

Ngụy Vũ Thông nhìn chằm chằm Chu Tiểu Đông, giống như đang xác nhận xem lời nói của cậu có đáng tin hay không, cuối cùng thần nhiên dời mắt đi, lơ đãng hỏi: “Vậy cậu sốt ruột cái gì?”

Chu Tiểu Đông gãi gãi đầu, có vẻ vô cùng phiền não, cuối cùng chỉ thờ dài một tiếng.

“Bạch Văn không phải là người không biết suy nghĩ. Thành bé cũng chẳng phải con nít, cậu không cần lo lắng vậy đâu.” Ngụy Vũ Thông thật sự cho rằng Chu Tiểu Đông đôi lúc cứ như gà mẹ, suy nghĩ lung tung một người.

Chu Tiểu Đông cười khổ: “Tui không lo lắng thì ai lo lắng đây?”

“Hả?” Ngụy Vũ Thông ngược mắt nhìn cậu.

Chu Tiểu Đông dùng cái thìa không ngừng khuấy chén cà phê đã sớm thấy đáy kia, “Trước đây, ông bà ngoại không đồng ý chuyện dì nhỏ kết hôn với dưỡng nên hai người bọn họ bỏ trốn. Sau khi Bạch Văn được sinh ra thì gửi một bức thư, còn lại vẫn không có tin gì cả. Mãi cho đến khi ... năm đó tui tám tuổi, bọn họ trở về, nhưng dì dưỡng chỉ còn là hai cổ thi thể lạnh như băng.”

Ngụy Vũ Thông không lên tiếng, anh thật sự không thể tưởng tượng được một Bạch Văn suốt ngày tí tởn vui vẻ kia lại sớm mất cả cha lẫn mẹ. Anh cũng hiểu được tâm lí gà mẹ của Chu Tiểu Đông, giống như ông bà ngoại của Chu Tiểu Đông đã đem nỗi nhớ thương con gái đều gửi hết lên người Bạch Văn, vẫn luôn kì vọng vào thằng bé.

Hơn nữa với tâm lí của người già thì đoán chừng mặc kệ Bạch Văn có làm cái gì cũng sẽ nghe theo cậu. Dù sao trong lòng vẫn luôn có loại tâm lí muốn bồi thường. Chu Tiểu Đông ngược lại lí trí hơn chút, không muốn Bạch Văn đi lên con đường kia. Nhưng nghĩ đến dì nhỏ cùng chồng của dì, thái độ của Chu Tiểu Đông lại không dám quá kiên quyết, thậm chí còn không dám nói với mọi người trong nhà.

Ngụy Vũ Thông nói: “Có gọi thêm cốc nữa không?”

Chu Tiểu Đông nhìn cà phê sắp thấy đáy, uống một hơi cạn sạch rồi nói: “... Có.”

Cà phê mới còn chưa được mang lên, Chu Tiểu Đông nằm rạp xuống bàn, tò mò nhìn Ngụy Vũ Thông, “Tại sao cậu không nói gì nữa?”

Mí mắt Ngụy Vũ Thông cũng chẳng nhúc nhích, “Nói gì?”

Chu Tiểu Đông lập tức ngồi thẳng người dậy, “Ví dụ như an ủi, ví dụ như đưa ra ý kiến gì đó.” Thầm nghĩ chắc Ngụy Vũ Thông không phải là cái kia chứ? Không phải là người biết cảm thông cho người khác, nhưng một khi mình có chuyện gì, người vẫn ngồi nghe cậu giải bày tâm sự chính là Ngụy Vũ Thông. Thật sự không sao hiểu nổi.

“Hóa ra cậu muốn an ủi?” Mối Ngụy Vũ Thông khẽ nhếch lên, có chút thâm ý nói: “Ví dụ như dạng an ủi gì?”

Chu Tiểu Đông không để ý đến anh, vươn tay nhận một tách cà phê mới.

Ngụy Vũ Thông cũng không để ý việc Chu Tiểu Đông lơ đi, chỉ yên lặng theo, đợi mãi không thấy cậu nói gì mới lên tiếng hỏi: “Cậu không thích Bạch Văn ở cùng người kia à?”

“Đó là đương nhiên.” Giọng điệu Chu Tiểu Đông vô cùng kiên định.

Ngụy Vũ Thông thần nhiên nói: “Cậu có thể thay đổi được Bạch Văn sao?” Nhìn hành động của Chu Tiểu Đông mỗi khi nghe thấy giọng Bạch Văn, không khó nhìn ra cậu hoàn toàn bó tay trước thằng nhóc, hay đúng hơn là muốn buông cũng không buông được, thật sự rất xoắn xuýt.

Chu Tiểu Đông bẹp bẹp miệng, “Đáng ghê.”

“Cà phê vốn đáng mà.” Ngụy Vũ Thông cũng không để ý đến sự trốn tránh của cậu.

“Aiz...” Chu Tiểu Đông thở dài, “Tui cảm thấy việc tìm cậu nói chuyện là một quyết định sai lầm.”

“Bây giờ thay đổi vẫn kịp đó.” Ngụy Vũ Thông nhìn sắc trời một chút.

Chu Tiểu Đông ồm ờ một tiếng, không nói tiếp.

Ngụy Vũ Thông khẽ cười.

Chu Tiểu Đông tính tiền rồi đi cùng Ngụy Vũ Thông, rất nhanh thì đã bước ra cửa, Chu Tiểu Đông mới nghi ngờ nói: “Tại sao lại là tui trả tiền?”

“Coi như bồi thường vụ sáng nay đánh thức tôi đi.” Ngụy Vũ Thông nhắc đến chuyện này, tâm trạng vẫn rất khó chịu.

Chu Tiểu Đông nhỏ giọng lầm bầm: “Quý hạp hời, cũng có phải mình tui làm ầm ĩ đâu.”

Ngụy Vũ Thông thế mà nghe được, anh nói: “Nhưng cậu là người đầu tiên, hơn nữa còn là kẻ lớn tuổi nhất đám.”

“...” Cuộc đời của cậu chính là một hồi bi kịch. Chu Tiểu Đông sờ sờ túi tiền, nghĩ: “Haiz.”

Chu Tiểu Đông đụng phải lưng Ngụy Vũ Thông, cậu xoa cái mũi bị đụng đau một cái, giận dữ nói: “Rốt cuộc cậu đi đường nào đấy.”

Ngụy Vũ Thông thấy Chu Tiểu Đông đau đến chảy nước mắt, tốt bụng nói: “Bên kia có thịt nướng, chúng ta đi ăn đi?”

“Không đi!” Chu Tiểu Đông sờ túi tiền của mình, từ chối thẳng luôn.

“Mấy đồng tiền thôi mà, đáng để cậu khấn trương như vậy không? Tôi mời được chưa?” Trong giọng Ngụy Vũ Thông còn mang theo ý cười.

Chu Tiểu Đông liếc trộm Ngụy Vũ Thông một cái, phát hiện Ngụy Vũ Thông cũng không phải nói đùa, khẽ cười, sau đó đi thẳng về phía quán thịt nướng, không chút do dự chọn những món mình thích ăn nhất, cậu quyết định phải tẩy huyết Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông im lặng đứng một bên nhìn, thâm nghĩ, đây chính là cách thả con trả thù sao?

Sau khi ăn uống no say, bóng dáng Chu Tiểu Đông quay về trường có vẻ thật sự bi tráng.

Ngụy Vũ Thông đi theo phía sau Chu Tiểu Đông, cố ý bắt chuyện với cậu, thế nhưng cậu có chết cũng không mở miệng, sờ ví tiền xẹp lép của mình, nước mắt giàn dụa.

“Tôi không cố ý, chỉ là quên mang theo ví tiền thôi mà.” Ngụy Vũ Thông áy náy giải thích.

Chu Tiểu Đông dừng bước, từ từ xoay người lại, dùng ánh mắt lên án Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông ho khan một tiếng nói: “Nếu không ngày mai tôi lại mời cậu ăn nhé?”

“...”

Ngụy Vũ Thông giơ hai ngón tay lên: “Mời cậu hai chiều được không?”

Sắc mặt Chu Tiểu Đông hơi đổi, nhưng vẫn không nói chuyện như cũ.

Ngụy Vũ Thông giơ thêm một ngón tay nữa: “Vậy ba thì sao?”

Mặt Chu Tiểu Đông đã bắt đầu tươi rói.

Ngụy Vũ Thông ngáy mắt rút mấy ngón tay về, thất vọng lách qua người Chu Tiểu Đông tiến lên phía trước, vô cùng đau lòng nói: “Nếu cậu đã quyết tâm không để ý tới tôi, vậy thì thôi đi.”

Chu Tiểu Đông dừng một chút, mới quay người lại đuổi theo, nắm lấy mấy ngón tay vừa rút lại kia, “Tui tha thứ cho cậu! Nhưng cậu không được đổi ý, ba châu thịt nướng, ba châu đó!”

“... Được rồi!” Ngụy Vũ Thông trả lời có chút không quá vui vẻ.

“Ba châu đã rất ít rồi.”

“Phải phải. Trước cậu có thể thả tay tôi ra được không?”

Mặt Chu Tiểu Đông phút chốc đỏ bừng, rút tay anh ra thật nhanh như đĩa phải vôi. Vốn bình thường nắm một chút cũng không sao, cũng hay cười hì hì đùa hai ba câu với anh, nhưng từ sau khi bị Bạch Văn nói như vậy, còn bị Ngụy Vũ Thông trịnh trọng nói như thế, cậu vẫn luôn cảm thấy không quá thoải mái.

Ngụy Vũ Thông hơi sững sốt, cười nói: “Tôi còn tưởng cậu muốn cầm tay tôi chứ, vợ bé nhỏ, chồng đây ... rất yêu... thương cưng.” Anh học điệu bộ Chu Tiểu Đông từng nói, giống đến bảy tám lần.

Mặt Chu Tiểu Đông càng đỏ hơn.

Ngụy Vũ Thông cười cười, nhờ thân cao của mình mà nhéo nhéo lỗ tai Chu Tiểu Đông: “Đi thôi! Không biết Bạch Văn có đang chơi game không?”

“...Ừ.”

Bạch Văn quả nhiên đang ở trong phòng chơi game, nghe tiếng mở cửa liền quay đầu lại nhìn hai người một chút, cường điệu nói: “Anh Thông, quả nhiên vẫn là anh có cách nha. Anh họ trốn nhà đi bụi không quá một ngày không trở về đâu đó.”

“Ai trốn nhà đi bụi hả!” Chu Tiểu Đông thật muốn bay qua bóp chết Bạch Văn.

Bạch Văn chớp mắt cười cười, xoay người tiếp tục đánh quái.

Chu Tiểu Đông vô cùng tức giận, giương nanh múa vuốt sau lưng Bạch Văn, giống như muốn nhào qua chém chết nhóc quỷ này vậy.

Ngụy Vũ Thông không để ý rồi rầm cùng tức giận của Chu Tiểu Đông, bởi vì anh thấy Hạ Vũ thế mà đang xem tiểu thuyết trinh thám Sherlock Holmes, hỏi: “Đọc hay không?”

Hạ Vũ ngẩng đầu từ trong sách ra nói: “Cũng không tệ lắm.”

Chu Tiểu Đông bị đối thoại của bọn họ hấp dẫn nên đi tới, nhìn chằm chằm Hạ Vũ nghi ngờ hỏi: “Em coi hiểu hả?”

“Nếu hiểu thì cần gì phải đọc nữa?” Hạ Vũ nghiêng đầu, cũng vô cùng tò mò.

Chu Tiểu Đông khựng lại, lấy tay vỗ trán, đau khổ nói: “Thích thì em cứ xem tiếp đi!” Quả nhiên mấy thằng nhóc mặt búp bê, trong lòng đều giấu một con ác ma? Cái gì gọi là hiểu thì cần gì phải đọc? Ý thằng bé chính là đọc không hiểu nên mới cần cố gắng đọc ấy hả? Con người không thể nào nói chuyện với ác ma được. Chu Tiểu Đông buông tha cho ý định bắt chuyện với Hạ Vũ.

Ngụy Vũ Thông vỗ vỗ vai Chu Tiểu Đông, rất do dự nói: “Thật ra thì không cần suy nghĩ nhiều như vậy.” Mặc dù anh cũng không biết Chu Tiểu Đông đang nghĩ cái gì, nhưng chắc chắn không phải chuyện tốt...

Chu Tiểu Đông rất đau khổ nói: “Cậu không hiểu.” Sau đó ủ rũ cúi đầu đi vào nhà tắm.

END 4

5. Chương 5: Đêm Khuya Bỏ Nhà Theo Zai

Chu Tiểu Đông tắm rửa xong ra ngoài thì thấy Hạ Vũ vẫn đang đọc sách, Bạch Văn chơi game, ngay cả Ngụy Vũ Thông cũng đang ngồi vào bàn nghịch máy tính... Chu Tiểu Đông nhin không được hỏi: “Mọi người không ngủ à?”

Hạ Vũ ngẩng đầu liếc cậu một cái, sau đó rất nhanh lại vùi vào trong biển cả tri thức; Ngụy Vũ Thông lắc đầu mà chẳng thèm quay mặt lại, Bạch Văn chơi game vui vẻ nói: “Còn chưa ngủ đâu, anh họ anh ngủ trước đi! Ngủ ngoan!”

Chu Tiểu Đông nắm chặt tay, ánh mắt khê quét qua ba người, cuối cùng dừng trên người Ngụy Vũ Thông. Cậu đã bó tay với Bạch Văn rồi, Hạ Vũ với mặt búp bê đáng yêu cũng khiến cậu không thể nào xuống tay được, cuối cùng chỉ còn lại Ngụy Vũ Thông là cậu có thể cầu nhàu mà thôi.

Chu Tiểu Đông cảm giác trái tim mình thật sự là tan nát rồi, hơn nữa cuộc sống như vậy sợ rằng sẽ không chấm dứt trong ngày một ngày hai được, nghĩ như thế, tâm trạng cậu trở nên vô cùng không vui!

Chu Tiểu Đông rón rén bước đến sau lưng Ngụy Vũ Thông, thấy anh đang chơi game, cậu cảm thấy dây thần kinh lí trí trong đầu mình đứt cái phụt! Chu Tiểu Đông nghiêng răng rít lên: “Ngụy Vũ Thông! Cậu cố ý chống đối tui đúng không!!!”

“Hả?!” Ngụy Vũ Thông có chút mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Chu Tiểu Đông, kinh ngạc nói: “Làm sao thế? Ai chọc cậu giận hả?”

Ánh mắt Chu Tiểu Đông từng chút từng chút đảo qua mặt anh, xác nhận sự kinh ngạc kia không phải xảo, cơn giận mới chậm rãi giảm xuống, nhưng vẫn rất bức bối nói: “Tại sao cậu cũng chơi thế?”

Ngụy Vũ Thông nhìn game mình đang chơi một chút, nói: “Tôi vẫn luôn chơi mà!”

“...” Chu Tiểu Đông há hốc mồm, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng, trầm mặc lên giường. Ngụy Vũ Thông vốn chơi game trước giờ, cũng không thể vì chuyện của em họ mình mà bắt anh ít chơi được, cậu chẳng có cái quyền lợi kia.

Chu Tiểu Đông không khỏi có chút mất mát.

Ngụy Vũ Thông rất ngạc nhiên với việc Chu Tiểu Đông đột nhiên lại nghe lời như thế! Anh vẫn cho rằng Chu Tiểu Đông ít nhất cũng phải gào lên hai ba câu, bắt mình logout rồi mới ngừng cảm râm.

Bình thường cũng không cảm thấy thú vị hay chán ghét, lúc này Chu Tiểu Đông không bắt buộc nữa, ngược lại khiến anh cảm thấy cậu tức giận một chút thì tốt hơn. Anh còn chưa nghĩ xong thì trong trò chơi đã nhận được tin mật của Bạch Văn.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: Anh rể họ, anh họ tự nhiên làm sao vậy?

Ngụy Vũ Thông quay đầu lại liếc Bạch Văn một cái, Bạch Văn đang tập trung tinh thần ngó chăm chăm màn hình. Ngụy Vũ Thông hơi nhếch khóe miệng, Bạch Văn thoát nhìn xảo trá nhưng thực ra lại rất tinh tế, ít nhất so với vẻ bề ngoài thì lại càng quan tâm Chu Tiểu Đông hơn.

Rốt cuộc có vẻ giống anh em một nhà, Ngụy Vũ Thông nghĩ thầm.

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: Không biết.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: Oh yeah! Anh rốt cuộc thừa nhận mình là anh rể họ của em rồi nha

~[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: ...Em không thể giữ hình tượng tử tế trong vòng hai phút sao?

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: Rất khó mờ.

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: Chợt nhận ra, thật khổ thân Tiểu Đông Tử có thể chịu đựng em lâu như vậy.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: Ủi zời, đã gọi nick name rồi nè. Thành thật khai báo, hôm nay hai người đi đâu?

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: O(n_n)O~ Không nói cho em.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: ...Vây thôi! Anh nói tâm tư gian ác kia của anh đã ẩn giấu bao lâu rồi cho em là được.

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: Bí mật.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: Cút đi tìm vợ của anh đi. Nếu còn không đi, vợ anh muốn khóc rồi đó!

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: () Khóc sao?

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: Chùi nước miếng của anh đi, gian tà quá gian tà quá! Đột nhiên bắt đầu đồng cảm với anh họ rồi...

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: ~(@^_^@)~ Anh rất chính trực.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn: Nhìn trời

~[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]: O(n_n)O

~Ngụy Vũ Thông vô cùng quyết đoán thoát game, tắt máy tính, đứng lên đi vào phòng tắm, tầm mắt luôn vô tình liếc qua Chu Tiểu Đông. Cậu như con tằm cuộn tròn trong chăn, chỉ để lại cho anh một bóng lưng, xem ra thật sự rất khó chịu?

Bạch Văn quay đầu lại liếc một cái, trong lòng hò hét: Anh rể họ, anh cười thật gian ác!

Sau đó quay đầu tiếp tục hành hạ quái, xem như vừa rồi cái gì cũng không thấy.

Đến giờ tắt đèn, cuối cùng Ngụy Vũ Thông cũng tắm rửa thơm tho đi ra ngoài. Hạ Vũ đã nằm xuống ngủ, về phần Bạch Văn, trước máy tính không có ai, trên giường cũng trống không, Ngụy Vũ Thông đoán thằng bé có thể đã mài mông suốt đêm ở quán net rồi.

Lúc Ngụy Vũ Thông bò lên giường, cố ý đụng nhẹ vào bắp chân Chu Tiểu Đông một cái.

Chu Tiểu Đông hồi lâu sau mới phản ứng, dùng tốc độ vô cùng chậm chạp đẩy đẩy chân về phía trước.

Ngụy Vũ Thông bò lên giường xong, lấy điện thoại di động ra gửi tin nhắn cho cậu.

Điện thoại Chu Tiểu Đông thường đặt ở đầu giường, tiếng tin nhắn vang lên, cậu bị dọa sợ hết hồn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, may là cậu không thật sự nhảy dựng lên. Chu Tiểu Đông lấy điện thoại đọc tin nhắn.

[Côn trùng: Ngủ rồi?]

Tự động xem nhẹ hai đứa đến ở kè lâu dài kia, ba người trong kí túc xá, Khang Phi chỉ lớn hơn Ngụy Vũ Thông một tháng, cũng là người lớn nhất trong kí túc xá, Ngụy Vũ Thông đứng thứ hai, Chu Tiểu Đông đứng thứ ba. Bọn họ kêu Ngụy Vũ Thông là Thông Nhị, lâu ngày liền gọi thành Trùng Nhị. Từ đó Côn Trùng trở thành biệt danh của Ngụy Vũ Thông trong kí túc xá, mặc dù cũng chỉ có Chu Tiểu Đông gọi vậy nhưng cậu cứ kêu không biết mệt.(Trùng Nhị: chōng-ér, Thông Nhị kêu là cōng-ér, nghe lái lái nó giống nhau, Trùng Nhị nghĩa là Côn Trùng còn Thông Nhị còn có nghĩa là Thông gốc)

Chu Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn sang giường của Ngụy Vũ Thông, anh đang chống cằm ngắm cậu, Chu Tiểu Đông liền cố gắng mở to hai mắt trừng lại.

Nửa phút đồng hồ sau, con mắt Chu Tiểu Đông trừng đến phát đau, hiệu quả lại chẳng đáng là bao. Chu Tiểu Đông vô cùng không tình nguyện thừa nhận, trong bóng đêm ánh mắt giết người của mình có lực sát thương chỉ bằng không.

[Tiểu Đông Tử: Cậu muốn làm gì?]

[Côn Trùng: Không có gì, hỏi chút thôi.]

[Tiểu Đông Tử: ...]

[Côn Trùng: Vì tôi chơi game nên giờ cậu giận à?]

Chu Tiểu Đông nhìn thấy tin nhắn thì khựng lại, Ngụy Vũ Thông quả thật không đoán sai, chỉ là tại sao cậu lại tức giận nhỉ?

[Côn Trùng: Nhóc quỷ kia muốn chơi game theo đuổi người ta, nhưng dù sao chúng ta vốn cũng đang chơi mà. Cứ chơi tiếp thôi, quan sát bọn nó, nếu cậu thật sự không hài lòng còn có thể nhảy vào phá đám... Hay cậu cho rằng chỉ dựa vào hai chúng ta có thể thuyết phục được Bạch Văn?]

[Tiểu Đông Tử: Ngụy biện!!!]

[Côn Trùng: Tôi ngủ đây, ngủ ngon.]

Chu Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn một cái, quả nhiên Ngụy Vũ Thông đặt di động sang bên cạnh, chuẩn bị ngủ.

Ngụy Vũ Thông mơ mơ màng màng ngủ, cảm giác giường hôm xuống một chút, anh là một người có giấc ngủ nông, liền tỉnh lại luôn, thấy Chu Tiểu Đông lén lút ngồi bên giường mình.

“Cậu muốn làm gì?” Ngụy Vũ Thông rất là không vui, tại sao Chu Tiểu Đông hết lần này đến lần khác thách thức sự bực bội khi rời giường của anh chứ? Lại còn nhắm ngay lúc anh mới chợp mắt được một chút.

Chu Tiểu Đông nhẹ nhàng lúi qua, thấp giọng nói: “Bạch Văn ra ngoài rồi.”

Ngụy Vũ Thông cào tóc, ngồi dậy nói: “Cậu muốn thế nào đây?” Thuận tay cầm điện thoại lên, cách thời gian gửi tin nhắn cuối cùng đã nửa giờ rồi. Không phải Chu Tiểu Đông tốn nửa giờ mới xác nhận xong chuyện Bạch Văn có thật sự ra ngoài hay không đấy chứ?

Chu Tiểu Đông ngập ngừng nói: “Tui muốn ra ngoài tìm nó.”

“... Dù sao cũng bị cậu dựng dậy rồi.” Ngụy Vũ Thông bực bội nói, còn người thì đã chuẩn bị đứng dậy.

Ngụy Vũ Thông cùng Chu Tiểu Đông chuẩn bị xuất phát, tiếng động kia tuyệt đối không nhỏ chút nào, đáng tiếc Hạ Vũ dạng chân ngủ như heo chết trên giường, ngay cả thân cũng chưa lật cái nào.

Đối với Ngụy Vũ Thông có giấc ngủ cực nông mà nói, Hạ Vũ ngủ ngon lành như vậy thật sự làm anh vừa vô cùng hâm mộ vừa cực kì ghen tị.

Ngụy Vũ Thông nói: “Ngủ như heo chết, nếu có người vác thùng bé đi bán, có khi nó ấy vẫn chẳng mấy may biết gì cả.”

Trong lòng Chu Tiểu Đông vẫn còn chút ám ảnh: “Người nào mua phải nó, người đó thật xui xẻo!” Hạ Vũ chỉ cần tùy tiện nói một câu, chắc chắn có thể làm một đồng người lập tức ói máu mà chết.

Ngụy Vũ Thông nghiêm túc suy nghĩ vài giây, làm sao cũng không tưởng tượng được bộ dạng một nửa còn lại của Hạ Vũ, cơn giận trong lòng rốt cuộc cũng giảm đi mấy phần.

Nếu chuồn từ cửa sổ nhà vệ sinh nam trên tầng 2 của kí túc xá thì vừa vặn có thể nhảy khỏi tường.

Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông lén lén lút lút chạy tới nhà vệ sinh tầng 2, Chu Tiểu Đông nói nhỏ: “Tui đến đây nhiều lần như vậy, lần nào cũng không thể chịu nổi cái mùi nơi này.”

“Ai có thể chịu được chứ? Cậu trước hay tôi trước đây?”

Chu Tiểu Đông nói luôn: “Cậu nhảy đi!”

Ngụy Vũ Thông không chút do dự, nhảy từ cửa sổ ra ngoài.

Chu Tiểu Đông nói: “Cậu lui lui một chút, tui nhảy đây.” Sau đó một cước dẫm lên bệ cửa sổ, trực tiếp nhảy ra ngoài.

Một tiếng kêu rên vang trời.

Mấy phòng cạnh nhà vệ sinh kí túc xá tầng 1 tầng 2 bị đánh thức, găt gỏng chửi um lên.

Chu Tiểu Đông chẳng có tâm trạng để ý những người kia, cậu xoa cái lỗ mũi bị đụng trúng, hai mắt rưng rưng tố cáo: “Không phải bảo cậu tránh ra chút sao?”

Ngụy Vũ Thông thật lâu mới kìm được cơn giận, “Cậu phải cho tôi thời gian tránh đã chứ!... Đó không phải chuyện quan trọng, quan trọng là... chừng nào thì cậu mới xuống khỏi người tôi đây?” Anh còn chưa kịp phản ứng, Chu Tiểu Đông đã nhảy phắt xuống, trực tiếp khiến anh đo đất.

Lỗ mũi Chu Tiểu Đông đụng phải trán Ngụy Vũ Thông, đầu gối tui vào bụng anh, thẳng người lên, lại trực tiếp ngồi trên bụng anh, Gào! Giờ còn đang chêm chệ trên bụng anh nữa.

Chu Tiểu Đông phát hiện Ngụy Vũ Thông ỉu xiu, chỉ sợ nội thương nghiêm trọng, vô cùng không tình nguyện xoa xoa mũi nhìn Ngụy Vũ Thông vẫn đang nằm ngay đơ trên đất, “Này, Côn Trùng, cậu không sao chứ?”

Ngụy Vũ Thông im lặng vươn tay.

Chu Tiểu Đông do dự hai giây, rất không muốn thò tay kéo Ngụy Vũ Thông lên.

Ngụy Vũ Thông nắm tay Chu Tiểu Đông, yên lặng đứng im nửa phút.

Trong không khí trầm mặc Chu Tiểu Đông bắt đầu cảm thấy chột dạ, “Này, Côn Trùng, cậu thật sự không có chuyện gì chứ?”

Ngụy Vũ Thông buông tay Chu Tiểu Đông ra, nhẹ nhàng nói: “Không có chuyện gì! Tạm thời không chết được.”

“A?!” Chu Tiểu Đông sững sờ, Ngụy Vũ Thông đã bắt đầu đi về phía trước.

Chu Tiểu Đông chậm chậm đuổi theo, đập bộp một cái, cố ý hung dữ nói: “Cậu dám giỡn tui hả!” Hai cậu bắt đầu lo lắng chột dạ.

“...” Ngụy Vũ Thông dừng lại!

Một phút sau, Ngụy Vũ Thông một lần nữa nhắc chân bước tiếp, cười khổ nói: “Tiểu Đông Tử, cậu không thể tinh ý một chút sao? Cậu để tôi bỏ nhào lên người cậu thử xem? Dù cậu không nặng đến 200 cân thì ít ra cũng 100 cân đấy!” (1 cân = ½ kg)

“À...” Chu Tiểu Đông xoa xoa mũi, không nói gì. Ánh mắt vừa lo lắng vừa xấu hổ, thỉnh thoảng lại liếc Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông bị động tác nhẹ nhàng cẩn thận, tựa như rất oan ức của Chu Tiểu Đông làm cho buồn cười, thật bất đắc dĩ nói: “Cậu thật đúng là...”

Chu Tiểu Đông dựng thẳng lỗ tai lên nghe tiếp, kết quả đợi cả buổi vẫn là im lặng. Cậu hơi bất mãn chun chun cái mũi, cuối cùng vẫn chẳng nói gì.

END 5

6. Chương 6: Bốn Mắt Nhìn Nhau

Lúc Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông tìm được Bạch Văn ở tiệm net, cậu đang nhìn màn hình máy tính chằm chằm, năm ngón tay lướt như bay trên bàn phím. Trong game, một nữ pháp sư xinh đẹp mặc trang phục màu hồng chói mắt tựa như Hoa Hồ Điệp đang tự nhiên lượn tới lượn lui giữa đám quái.

Khóe miệng Chu Tiểu Đông không khỏi hơi rúm rỏ. Cậu là một nam pháp sư, thời gian chơi game mặc dù không dài nhưng chắc chắn không ngắn, tất nhiên quen biết không ít pháp sư, nhưng đây lần đầu tiên thấy một pháp sư coi mình là kỵ sĩ, hơn nữa còn là nữ pháp sư.

Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông yên lặng đứng phía sau Bạch Văn năm phút đồng hồ, Bạch Văn luôn mê mải trong trò chơi vẫn không hề hay biết.

Ngụy Vũ Thông không muốn đứng phía sau thằng quỷ này làm hộ vệ nữa, kéo Chu Tiểu Đông đi đăng kí một máy, lại ngồi vào chỗ cách Bạch Văn không xa lắm nhưng cũng không dễ dàng nhìn thấy.

Chu Tiểu Đông cũng chơi “Giang hồ”.

Mở máy tính, đăng nhập trò chơi, đi đến cửa hàng mua thuốc tăng hình, sau đó chạy thẳng đến chỗ phó bản Bạch Văn đang cày.

Cậu đứng bên ngoài phó bản, núp vào một vị trí bí mật, chuẩn bị âm thầm quan sát Bạch Văn, thuận tiện bắt tên gian phu kia tại trận!

Ngụy Vũ Thông cảm nín trước hành động của Chu Tiểu Đông, nhưng điều đó cũng không nằm ngoài dự đoán của anh.

Ngụy Vũ Thông xin vào tổ đội của Chu Tiểu Đông, mặc dù Chu Tiểu Đông dùng thuốc tàng hình nhưng người cùng tổ đội vẫn có thể nhìn thấy cậu. Ngụy Vũ Thông để nhân vật của mình ngồi xổm xuống bên cạnh Chu Tiểu Đông rồi quay sang chat với cậu.

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Cậu muốn làm gì?

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Điều tra.

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông giật giật, quay đầu nhìn Chu Tiểu Đông, cơ thể cậu hơi nghiêng về phía trước, đôi mắt chăm chú nhìn màn hình, môi khẽ mím nói rõ hiện cậu đang rất hồi hộp.

Ngụy Vũ Thông dè dặt muốn gõ đầu cậu một cái xuống, thu hồi ánh mắt.

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Cậu định núp đến khi nào?

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Tìm được gian phu (_)#

Ngụy Vũ Thông nghĩ đến lời nói hùng hồn khi đó của Bạch Văn, rất muốn đỡ trán, vị “gian phu” kia sao mà vô tội đến thế? Bị một người đồng tính thầm mến đã chẳng phải chuyện đáng để ăn mừng, nhưng nếu người nọ cũng có tình cảm với Bạch Văn vậy thì không cần phải bàn nữa.

Nhưng vấn đề là người nọ cái gì cũng không làm, đã bị người khác hận thấu xương.

Trên thực tế, Chu Tiểu Đông là một người bao che khuyết điểm không thể nói lý.

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Côn Trùng, cậu nói bốn người bọn họ ai là mục tiêu?

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Có phải tên chiến sĩ kia không?

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Vừa rồi tui thấy thằng đó nói chuyện với Bạch Văn rất vui vẻ.

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Không biết.

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Haizz... Côn Trùng, sao cái gì cậu cũng không biết thế.

Chu Tiểu Đông vô cùng mất mát, lại ném cho anh một ánh mắt vô cùng ai oán.

Đáng tiếc, Ngụy Vũ Thông hình như không phát hiện ra.

Chu Tiểu Đông thở dài mất mát.

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Bởi vì tôi không học chuyên ngành điều tra suy luận.

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Hiu hiu!... Côn Trùng yêu dấu, cậu học được cách nói mát rồi.

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Yêu dấu? Khi nào thì cậu có tâm tư kia với tôi thế?

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Trời ơi, hiểu lầm rồi! Côn Trùng, cậu đừng nghĩ linh tinh, đừng giận, tui chỉ đang rất ngạc nhiên mà thôi.

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Uống trà.

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: -_-||| Côn Trùng, chỉ mới vài ngày mà cậu đã bị Bạch Văn dạy hư mất rồi!

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Thật sự cậu không có tâm tư khác hả?

[Phụ Cận][Băng Hồng Trà]: Thề luôn!

[Phụ cận][Nông Phu Sơn Tuyền]: Ồ?

Chu Tiểu Đông cảm thấy dấu chấm hỏi này rất sâu xa, nhin không được quay đầu nhìn Ngụy Vũ Thông.

Vẻ mặt Ngụy Vũ Thông thản nhiên, không biết được giờ này anh đang nghĩ gì. Trong trí nhớ của Chu Tiểu Đông, phần lớn thời gian anh đều như vậy, khiến người khác cảm thấy rất lạnh nhạt, cho dù có cười, cũng chỉ là nhàn nhạt mà thôi, rất khó để lại ấn tượng trong lòng người khác. Cũng không phải Ngụy Vũ Thông không đủ xuất sắc, ngược lại anh rất xuất sắc, Chu Tiểu Đông vẫn không hiểu vì sao mình hay cãi nhau với anh.

Chu Tiểu Đông không có một định nghĩa thẳng thắn nào về Ngụy Vũ Thông, quan hệ giữa hai người cũng chẳng phải quá tốt, nhưng nếu cậu gặp chuyện, người đầu tiên nghĩ đến luôn là Ngụy Vũ Thông.

Tựa hồ nhận ra ánh mắt của cậu, Ngụy Vũ Thông nghiêng đầu cùng cậu bốn mắt nhìn nhau.

Chu Tiểu Đông tặng cho anh một nụ cười toe toét ngây ngô.

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông chậm rãi cong lên.

Chu Tiểu Đông nghĩ thầm, không hổ là zai đẹp, chỉ cần tùy tiện nhếch nhếch khóe miệng mà đã đẹp mắt vậy rồi.

Ngụy Vũ Thông kéo tai nghe xuống, hỏi cậu: “Đói bụng không?”

Chu Tiểu Đông xoa bụng, gật đầu nói: “Có hơi đói.”

Ngụy Vũ Thông vô cùng bình tĩnh thu hồi ánh mắt, “Tôi cũng đói bụng, ra cửa quẹo trái, ngay chỗ rẽ có một quán ăn ven đường, tôi muốn cơm trứng chiên.”

“Ừ.” Chu Tiểu Đông bỏ tai nghe xuống, chuẩn bị đứng lên, đứng được một nửa cậu chợt khựng lại, hạ thấp giọng, kinh ngạc hỏi: “Cậu hỏi tui có đói bụng không trước mà, tại sao tui phải đi mua?”

“Hử? Cậu nói gì?” Ngụy Vũ Thông đã nhanh chóng đeo tai nghe lên, vô cùng ngây thơ hỏi cậu.

Chu Tiểu Đông buồn bực nhìn anh, cảm thấy vẻ mặt của Ngụy Vũ Thông lúc này quá giả vờ giả vịt, nhưng nghĩ đến chuyện anh chịu theo mình đến quán nét, cậu liền nhanh nhẹn dịch cái ghế sang một bên, bước ra cửa quán.

Chu Tiểu Đông mang theo hai hộp cơm trứng chiên trở về, đặt một hộp trước mặt Ngụy Vũ Thông, thuận tiện mở luôn cho anh, lại bước tới quầy mua hai lọ hồng trà lạnh, một lọ cho mình, một lọ cho Ngụy Vũ Thông.

Sau khi làm xong mọi chuyện, cậu mới ngồi xuống mở phần cơm của mình ra ăn.

Ngụy Vũ Thông nhìn Chu Tiểu Đông ăn cơm trứng chiên như hổ đói, lo lắng cậu bị nghẹn chết, bèn đặt cơm của mình xuống, mở nước cho Chu Tiểu Đông, nói: “Uống một ngụm trước đi.”

“Hả... ừm.” Chu Tiểu Đông ăn vội vàng, vì phân tâm trả lời Ngụy Vũ Thông nên mắc nghẹn. May là Ngụy Vũ Thông phản ứng nhanh, vô cùng tinh ý đặt hồng trà lạnh đến bên miệng cậu. Chu Tiểu Đông thuận thế ngửa đầu uống một ngụm lớn, mới tránh khỏi kết cục bị nghẹn chết.

Ngụy Vũ Thông nói: “Ăn từ từ thôi, không ai tranh của cậu.”

Chu Tiểu Đông lên án: “Cậu không nói chuyện với tui, tui đã chẳng việc gì rồi.”

Ngụy Vũ Thông im lặng nhìn cậu.

Chu Tiểu Đông khoát tay, nói to: “Biết rồi! Biết rồi!”

Ngụy Vũ Thông thấy tốc độ ăn cơm của Chu Tiểu Đông quả thật có chậm lại, lúc này mới hài lòng thu hồi tầm mắt.

Chu Tiểu Đông cơm nước xong xuôi, mới bắt đầu liếc đến trò chơi.

Một bé gái xinh đẹp mặc trang phục đồ chơi mắt của pháp sư đang cố gắng nhảy loi choi bên cạnh cậu, huyết thái dương Chu Tiểu Đông ân ân đau, quay đầu cắn răng hỏi Ngụy Vũ Thông: “Tại sao bị thăng ranh kia phát hiện rồi?”

Ngụy Vũ Thông thong thả nuốt cơm trong miệng xuống mới nói: “Đội trưởng bọn họ mời chúng ta vào đội.”

Chu Tiểu Đông phần nộ: “Hắn mời thì cậu phải vào à... Á? Chúng ta đã tiến đội rồi này?” Chu Tiểu Đông thét lên một nửa mới kịp phản ứng, nhanh chóng nhìn tin tức trong đội ngũ, sau đó trước mặt cậu tối sầm.

Đội trưởng: Hoa Nguyệt Dạ

Đồng đội: Nhiều Chỉ Nhu

...

Chu Tiểu Đông rít từng từ qua kẽ răng: “Cậu có biết chúng ta đang làm gì không hả?”

“Làm gì?” Ngụy Vũ Thông dùng giọng điệu cực kì vô tội hỏi.

“Giám thị! Giám thị! Giám thị đó có hiểu không!” Chu Tiểu Đông rất kích động.

Ngụy Vũ Thông trả lời: “Vậy thì sao? Thành nhóc cũng có biết tên nhân vật của chúng ta đâu.”

“... À, đúng nhỉ!” Chu Tiểu Đông vỗ tay một cái, mới phản ứng lại, cậu không có nói cho Bạch Văn biết tên nhân vật của mình, hơn nữa e rằng Bạch Văn cũng không biết bọn họ chơi cùng server.

Chu Tiểu Đông an tâm ngồi lại ghế.

Ngụy Vũ Thông chậm rì rì nói tiếp: “Nhưng giờ nó biết rồi.”

Chu Tiểu Đông cảm thấy ghế dưới mông có thù hận rất sâu với mình, lúc này hơi do dự nên đứng lên hay không.

“Bối vì...” Ngụy Vũ Thông dùng ánh mắt thương hại nhìn cậu, “Nó đang ở sau cậu đó.”

Lưng Chu Tiểu Đông cứng đờ.

Bạch Văn tự nhiên như ruồi cầm lấy con chuột, vừa bắt đầu nhòm trang bị của Chu Tiểu Đông, vừa cười hì hì nói: “Anh họ, hóa ra hai anh chơi cùng server với em! Tới rồi sao không nói với em một tiếng, vừa rồi khi mới rời pho bản thấy lịch sử chat của hai người, còn tưởng chỉ là đồng loại thôi chứ. Không nghĩ tới thế giới này nhỏ như vậy. Oa! Anh họ, bộ trang bị này của anh mua hết bao tiền vậy?”

Chu Tiểu Đông rất mất tự nhiên nói: “Ngụy Vũ Thông làm cho.”

“Không hổ là anh Thông nhà chúng ta, anh cũng làm cho em một bộ với!” Bạch Văn dùng đôi mắt sáng lấp lánh chờ mong nhìn Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông chậm rì rì gật đầu.

Chu Tiểu Đông có chút bức bối, hung hăng nói: “Ai là anh Thông nhà em hả? Không được nói vậy.” Lời vừa rồi chẳng biết Bạch Văn nghe được bao nhiêu, Bạch Văn càng làm bộ không để ý thì Chu Tiểu Đông càng chột dạ.

Bạch Văn mở to hai mắt nhìn chằm chằm hộp cơm của Chu Tiểu Đông, đáng thương nói: “Anh họ, em đói.”

“... Anh đi mua thêm vậy.”

Thấy Chu Tiểu Đông đi ra khỏi tiệm net, Bạch Văn thở dài nói với Ngụy Vũ Thông đang chuẩn bị ăn tiếp: “Anh Thông, anh họ thật sự là một người đàn ông tốt, dịu dàng sẵn sốc quá đi à!”

Ngụy Vũ Thông ngẩng đầu nhìn thẳng vào cậu, trong mắt anh cũng chẳng có nhiều cảm xúc: “Vậy thì bớt bắt nạt cậu ấy đi.”

Bạch Văn kéo nhân vật trong game của Chu Tiểu Đông xoay vòng vòng, đỏ mặt nói: “Người ta làm sao dám bắt nạt anh ấy chứ, anh ấy là vị anh họ người ta kính yêu nhất mà.”

Ngụy Vũ Thông thấy sắc mặt Bạch Văn khê ửng hồng, trong lòng đã không còn gì để nói, trên mặt lại vẫn lạnh nhạt như cũ: “Lúc nào thì phát hiện bọn anh?” Chỉ có Chu Tiểu Đông mới có thể tin tưởng lời nói của Bạch Văn, từ lúc Hoa Nguyệt Dạ muốn mời hai người vào đội, Ngụy Vũ Thông đã đoán được Bạch Văn phát hiện bọn họ rồi.

Bạch Văn chớp chớp đôi mắt rơm rớm nước: “Anh Thông...” Giọng điệu cùng vẻ mặt khoa trương kia, không thể nghi ngờ đã vạch trần cậu chẳng oan uổng chút nào.

Ngụy Vũ Thông nhượng mảy, bỗng nhiên có chút không phân biệt được thật giả. Ngụy Vũ Thông bắt đầu ăn cơm, làm như những lời vừa rồi chưa từng nói qua, Bạch Văn cũng vui vẻ phối hợp.

Đợi khi Chu Tiểu Đông trở về, Bạch Văn cảm động nhận cơm, vui vẻ nói: “Cảm ơn anh họ!”

Thấy nụ cười đơn thuần đáng yêu của Bạch Văn, Chu Tiểu Đông có chút ngẩn ngơ, nhớ đến lần đầu tiên Bạch Văn đến nhà, khi cậu cho thằng nhóc cây kẹo đường của mình nó cũng cười như thế.

Trong lòng Chu Tiểu Đông đột nhiên có chút áy náy: “... Có muốn uống gì không?”

Bạch Văn cảm phần cơm trứng chiên đi về phía bàn của mình, “Không cần, em tự mua.”

Chu Tiểu Đông vọt lên trước, “Anh mua cho em.”

Ngụy Vũ Thông nhìn thấy hết thấy mọi chuyện yên lặng lắt đầu, với cá tính thiện lương lại dễ mềm lòng của Chu Tiểu Đông, khó trách bị Bạch Văn vò nắn trong lòng bàn tay. Chỉ là tâm tư của Bạch Văn, anh cũng chẳng thể nhìn thấu được.

Nhưng Ngụy Vũ Thông có thể khẳng định, Bạch Văn không ghét Chu Tiểu Đông.

Bạch Văn cầm đồ uống Chu Tiểu Đông mua cho mình rồi chạy về chỗ ngồi, mở cơm ăn hai miếng, bắt đầu gõ bàn phím.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]: Bắt đầu đi!

[Đội ngũ][Băng Hồng Trà]: Không phải em muốn ăn cơm sao?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]: Vừa đánh vừa ăn.

[Đội ngũ][Nông Phu Sơn Tuyên]: ...

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]: Nhu Nhu, em cứ ăn trước đi, ăn cơm không thể phân tâm được, không tốt cho dạ dày đâu.

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]: Cô ăn trước đi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]: O(n_n)O~ Vâng.

Bên kia Chu Tiểu Đông lập tức cảm giác được nguy cơ. Mặc dù không biết rốt cuộc đối tượng là ai nhưng hiện tại cậu cũng không có ý định làm điều gì.

END 6

7. Chương 7: Rất Dễ Lộ Bản Chất Bạo Lực

Bạch Văn ăn cơm xong, nói với Hoa Nguyệt Dạ một tiếng, bọn họ mới truyền tổng vào phó bản.

Trong phó bản cấp của Bạch Văn là thấp nhất, nhưng cậu xông pha như chốn không người, vừa vào phó bản liền tung một đồng kỹ năng, pháp sư dùng ma pháp, mà thường là quần ma, hiện tại cấp bậc của Bạch Văn thấp, trang bị lại không được tốt lắm nên máu cứ thế bị rút hết, rào rào liền nhìn thấy đáy.

Lộ Hồng Trần là mục sư, bình thường khi tổ đội cày phó bản, hẳn sẽ chú ý nhiều đến những người chơi cận chiến, như chiến sĩ, kỵ sĩ. Mỗi khi hắn tổ đội với Hoa Nguyệt Dạ thì hầu như lần nào cũng chỉ nhìn máu của gã, bởi vì Hoa Nguyệt Dạ là chiến sĩ, mà còn là loại chiến sĩ đặc biệt máu chiến.

Thế mà hôm nay lại có ngoại lệ, ánh mắt của hắn luôn phải dính chặt lên bóng dáng màu đỏ kia.

Dù Lộ Hồng Trần còn chưa ý kiến gì nhưng Chu Tiểu Đông đã không nhận được nữa rồi.

Quái không có suy nghĩ, bình thường sẽ công kích người có giá trị cừu hận cao nhất. Đánh quái cực dễ dính cừu hận, Bạch Văn quần ma dẫn đến cừu hận thì không nói làm gì nhưng Lộ Hồng Trần vẫn luôn tăng máu cho cậu liền bị vạ lây, quái vẫn một mực chạy đuổi theo hai người, bọn Hoa Nguyệt Dạ thì luống cuống tay chân chạy theo chém quái, quả thực loạn thành một đồng.

Bạch Văn chết thì chẳng sao cả, nhưng nếu Lộ Hồng Trần chết, bọn họ vượt qua phó bản đã khó lại càng khó hơn, tự nhiên không dám để Lộ Hồng Trần có chuyện gì. Cho nên dù phải vất vả đến rút gân tay, nhưng bọn họ chẳng dám dừng lại dù chỉ một khắc.

Chu Tiểu Đông là pháp sư, vũ khí của pháp sư là pháp trượng, pháp trượng gõ quái, cả buổi cũng không gõ chết được một con, khiến cậu vô cùng bức bối. Kỹ năng cậu luyện phần lớn là quần công ma pháp, bởi vì tình huống có chút hỗn loạn, lại chạy cuối cùng khiến mỗi lần cậu phóng quần ma đều sẽ gây tổn thương cho đồng đội, cậu chẳng thể làm gì hơn ngoài tay không gõ quái. Điều này càng khiến cậu buồn bực hơn.

[Đội ngũ][Băng Hồng Trà]:Em không thể ngoan ngoãn chút được hả! Nhảy nhót loi choi như chim bay làm cái gì chứ!

[Đội ngũ][Băng Hồng Trà]:Em chơi pháp sư, thế mà còn máu chiến hơn cả chiến sĩ nữa, giống như bị chọc tiết thế?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Anh họ, vuốt giận!

[Đội ngũ][Băng Hồng Trà]:Em nghĩ mục sư không phải là người hả, mục sư chỉ để ý mỗi máu của em thôi đó, em muốn người ta nhanh đi đâu thai hả?

Chu Tiểu Đông vẫn đang rất giận.

Là anh họ thanh mai trúc mã của mình nên Bạch Văn rất hiểu tính cậu, biết cậu đã giận lắm rồi, liền chuyển tông ngay lập tức.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:/(tot)/~~ Anh Thông, anh họ thô bạo quá.

[Đội ngũ][Nông Phu Sơn Tuyền]:Chuyện nhà các em, tự giải quyết đi, anh không tham gia.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Anh Thông, anh quả thật rất nghe lời anh họ!!!

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Á... hóa ra mọi người đều biết nhau hả?

[Đội ngũ][Nông Phu Sơn Tuyền]:-_-||| Người anh em, giờ cậu mới biết sao?

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Rất lạ sao? Tam Gia chắc cũng không biết ha.

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:*Nhíu mày* Tôi tưởng vừa rồi ăn cơm cậu phải nhìn ra rồi chứ.

[Đội ngũ][Nông Phu Sơn Tuyền]:Sặc!

[Đội ngũ][Băng Hồng Trà]:Tam Gia?

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Lộ Hồng Trần đại nhân của chúng ta có biệt hiệu là Tam Gia.

[Đội ngũ][Nông Phu Sơn Tuyền]:Tại sao lại kêu là Tam Gia?

[Đội ngũ][Băng Hồng Trà]:*Sờ râu* Chẳng lẽ cậu ta đã già đến độ kia rồi sao?

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Không có lí do... Anh Hồng Trà, anh có râu hả? Quả nhiên là anh họ dịu dàng, chẳng giống người thường gì cả.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:~(@_@)~ Không hổ là Lộ đại nhân, người ta rất sùng bái anh!

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:Chuẩn tấu cho cô thành fan của tôi ^_^

[Đội ngũ][Băng Hồng Trà]:(_)# Cấm không được dính chùm tui với thằng nhóc đó!!!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Lộ đại nhân, người ta quỳ dưới gót giày anh!

Nói chuyện phiếm một hồi, cơn giận của Chu Tiểu Đông đã bị xóa sạch, mấy người dễ dàng qua phó bản này, lại quét thêm mấy lần nữa, mỗi lần khi Chu Tiểu Đông đang muốn tạc mao thì kết quả bao giờ cũng bị nói chuyện phiếm đánh lạc hướng.

Cuối cùng Chu Tiểu Đông cũng bình tĩnh lại, từ nhỏ đến lớn, cậu đã khá quen với việc Bạch Văn không hề giống người thường, nên không ngạc nhiên lắm.

Mọi người thì nói chuyện phiếm, Bạch Văn lén tìm mọi cơ hội nói chuyện riêng với Lộ Hồng Trần, tất nhiên lấy thân phận fan hâm mộ để quan tâm hấn, cố gắng thể hiện sự mê giai vô bờ bến của đám fan hâm mộ.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đại nhân, anh lợi hại ghê nha.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Cái gì?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Rõ ràng sắp chết, chỉ cần anh sờ nhẹ một cái, em liền sống lại luôn á (^o^)/

~[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:.... Sờ?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(@^_^@)~ Người ta không để ý đâu.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đại nhân khổ cực rồi, anh tốt thật á.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Người ta mãi mãi sẽ theo dõi anh.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

Lộ Nam Minh ở đầu kia máy tính co quắp khoe miệng, fan hâm mộ hấn không thiếu, ***y, loli, trong sáng các thể loại đều có, anti fan lại càng không thiếu, nhưng lần đầu tiên gặp phải loại fan hâm mộ như Nhiều Chỉ Nhu.

Chẳng hiểu sao lại hâm mộ, chỉ bằng một tiếng Tam Gia mà Hoa Nguyệt Dạ gọi hấn thôi sao?

Hoa Nguyệt Dạ gọi hấn Tam Gia, chỉ vì gã biết một cái acc phụ khác của Lộ Nam Minh mà thôi. Huống chi câu nào cũng đại nhân đại nhân là sao đây? Chẳng lẽ trong trò chơi, thực sự có loại người xuyên từ cổ đại đến?

Lộ Nam Minh YY vô bờ bến, cuối cùng bị chính YY của mình ghen hòng, con gái cổ đại nếu như nhiệt tình như vậy... thứ lỗi hấn không cách nào YY được.

Chỉ là Lộ Nam Minh không biết Bạch Văn đã nghe ngóng kĩ càng tên gọi trong trò chơi của hấn rồi, mục đích chính là muốn quyến rũ hấn đó. Nếu Lộ Nam Minh biết được, chắc có cho ăn 100 viên kẹo thì hấn cũng không nếm được vị ngọt trong đó.

Mà ngày đầu tiên Bạch Văn chơi game đã có thể tổ đội với bọn hấn không thể không nói chỉ là một niềm vui bất ngờ, cho nên không chỉ cày cả đêm mà còn có chút hưng phấn quá độ, đánh quái vô cùng hăng máu.

Đi phó bản cả đêm, mọi người đều mệt mỏi, nói câu tạm biệt chuẩn bị về nhà đi ngủ.

Bạch Văn điên cuồng cả đêm, kỹ thuật càng ngày càng thành thạo, rõ ràng nên là người mệt mỏi nhất thế nhưng tinh thần cậu lại cực kì tốt.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:T^T Đại nhân, anh phải về hả?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Ừ... có thể đừng gọi tôi là đại nhân không?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Tại sao?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Cảm thấy kì kì.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Kì kì mới tốt đó, đại nhân đại nhân đại nhân đại nhân đại nhân...

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:-_-|||

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Không ngủ được sao?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Ngủ ngay đây, cô cũng ngủ sớm một chút đi.

Bạch Văn còn chưa kịp trả lời lại, tên của Lộ Hồng Trần đã xám xịt rồi.

Bạch Văn rất mất mắc thờ dài cái thướt, sau đó quyết đoán chụp màn hình, chụp lại toàn bộ đoạn đối thoại giữa mình với Lộ Hồng Trần rồi sau đó upload lên Qzone.

Ngụy Vũ Thông cùng Chu Tiểu Đông đang đợi Bạch Văn nên cũng thu vào mắt tất cả một loạt động tác của cậu, đại khái đoán được cậu dự định lưu lại ảnh chụp của đoạn đối thoại này mãi mãi.

Chu Tiểu Đông nhận ra Lộ Hồng Trần chính là mục tiêu của Bạch Văn, mặc dù những áy này này kia có ảnh hưởng chút xíu tới hành vi của cậu nhưng cậu vẫn không khỏi vẫn khó chịu “Chỉ là nói chuyện với nhau thôi mà, xem em coi như báu vật kia.”

Bạch Văn cười tủm tỉm nói: “Cái này rất quan trọng, đây là minh chứng bọn em mếm nhau mà.”

“Mếm nhau cái gì! Cậu ta ngay cả em là ai cũng không biết!” Chu Tiểu Đông càng bực mình hơn, cũng không cảm giác mình nói ra có gì đó không đúng.

Bạch Văn quay đầu, dùng ánh mắt khổ sở nhìn cậu, sau đó im lặng quay đầu nhìn số ảnh chụp, trên miệng vẫn là nụ cười nhạt, giống như ánh mắt ai oán vừa nhìn Chu Tiểu Đông kia chỉ là lỗi giác của cậu.

Biết rõ Bạch Văn có thể lại đang giả vờ, nhưng Chu Tiểu Đông vẫn không khỏi có chút không yên lòng.

Ngụy Vũ Thông đề nghị: “Bọn anh đi trước mua đồ ăn sáng, em làm nhanh lên chút, đợi em ở đầu phố nhé.”

“Vâng, hai cái bánh bao thịt cay, một cốc nước đậu ngọt.” Bạch Văn cũng không quay đầu lại phát tay.

Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông mua xong bữa sáng thì đứng ở đầu phố đợi Bạch Văn, Chu Tiểu Đông có chút trầm mặc hơn so với bình thường, quầng mắt đen xì càng làm gương mặt cậu thêm tiêu tụy, quả thật chính là một bộ dạng u sầu.

Ngụy Vũ Thông nhật nhéo an ủi: “Bạch Văn cũng không còn là trẻ con nữa, biết mình muốn gì mà.”

Ngụy Vũ Thông cũng không phải là kẻ máu lạnh, đặt mình vào địa vị của người khác mà nghĩ, với tư cách là một anh họ, Ngụy Vũ Thông chưa chắc đã đồng ý với hành động của Bạch Văn, nhưng Bạch Văn hiểu nhiên không phải là kẻ dễ bị thay đổi bởi lời khuyên của người khác, nên không cần thiết phải tự mua dây buộc mình làm gì. Hơn nữa, Chu Tiểu Đông rõ ràng quá quan tâm đến thằng nhóc kia, qua những gì anh tiếp xúc với Lộ Hồng Trần thì đây là một người biết phân rõ ràng hiện thực và trên mạng, Bạch Văn không nhất định có thể quyến rũ được Lộ Hồng Trần.

Chỉ cần Bạch Văn cùng Lộ Hồng Trần không phát triển đến đời thực vậy hết thấy những lo lắng của Chu Tiểu Đông đều trở thành thừa thãi.

“Tui biết.” Chu Tiểu Đông khẽ trả lời, mũi chân di nhẹ trên đất, “Tui chỉ lo lắng Lộ Hồng Trần không phải cùng loại, Bạch Văn cuối cùng sẽ khổ sở.”

Ngụy Vũ Thông thấy hơi lạ, “Cậu đồng ý?” Anh còn tưởng rằng Chu Tiểu Đông sẽ đấu tranh đến cùng với Bạch Văn nữa chứ.

Chu Tiểu Đông cười khổ, “Không phải đồng ý, chỉ là rất lo lắng cho Bạch Văn.”

So với phản đối, cậu càng lo Bạch Văn thương tâm hơn.

Bạch Văn trong một đêm, bố mẹ đều mất, khi đó cậu cũng mới chỉ có bảy tuổi, quen biết vài chục năm, Chu Tiểu Đông chưa từng thấy cậu chảy một giọt nước mắt đau lòng nào, cũng chẳng nói bất cứ một chữ nào về chuyện của bố mẹ, nếu không phải tình cờ nhìn thấy tấm ảnh ba người được giấu ở chỗ sâu nhất trên giá sách của Bạch Văn thì cậu thậm chí còn nghi ngờ Bạch Văn có phải đã không còn nhớ chút nào về bố mẹ ruột đã qua đời rồi ấy.

Về mặt Bạch Văn luôn rất phong phú, khi gặp chuyện, chưa từng một lần lộ vẻ đau lòng, oan ức hay chờ đợi cả, đáy mắt thính thoảng sẽ có ánh nước, nhưng ở chung nhiều năm rồi, Chu Tiểu Đông biết rõ Bạch Văn rất giỏi giả vờ, nên lần nào cũng nhường nhịn.

Bởi vì khi Bạch Văn thật sự đau lòng, cũng sẽ không biểu hiện ra ngoài.

“Nhân lúc còn nóng ăn đi!” Ngụy Vũ Thông nhét bánh bao vào trong tay Chu Tiểu Đông, cũng không nói tiếp nữa.

Ngụy Vũ Thông cảm thấy Chu Tiểu Đông đã hoàn toàn coi Bạch Văn thành con trai mình, sợ con trai đi nhầm đường nên vẫn luôn phản đối, đến khi phát hiện con trai mình không được người ta quý trọng lại lo lắng nó sẽ bị người ta ghét bỏ, loại nội tâm xoắn xuýt này, trừ bỏ bố mẹ ra, Ngụy Vũ Thông hoàn toàn không thể nghĩ đến ai khác nữa.

Chu Tiểu Đông cắn một cái, nhíu mày nói: “Chẳng ngon gì cả.”

“... Vậy cũng phải ăn cho hết.” Ngụy Vũ Thông dùng giọng điệu không cho phép từ chối uy hiếp.

Chu Tiểu Đông im lặng gặm bánh bao.

Bạch Văn cũng chẳng để hai người chờ lâu lắm, xa xa liền nhìn thấy Chu Tiểu Đông như một cô vợ bé bị bắt nạt đứng gặm bánh bao, Ngụy Vũ Thông ở bên cạnh chăm chăm giám sát cậu.

“Khụ khụ!” Bạch Văn chạy chậm qua, xấu hổ cười nói: “Anh rể họ, anh không cần dùng ánh mắt đăm đuổi như thế nhìn chăm chăm anh họ em đâu, anh họ cũng sẽ xấu hổ đó.”

Thiếu chút nữa Chu Tiểu Đông nghẹn chết.

Bạch Văn cầm cái bánh bao Ngụy Vũ Thông đưa qua, “Anh họ, anh đừng kích động, ngoài em ra không ai thấy hai người tình củm đâu!”

Ngụy Vũ Thông liếc Bạch Văn một cái, “Bánh bao vẫn không nhét đầy miệng em hả!”

Bạch Văn lú lo nói tiếp: “Còn chưa vào cửa đã như gà mẹ bảo vệ gà con vậy rồi.”

Chu Tiểu Đông vừa thuận khí xong, đập cho Bạch Văn một cái, cả giận nói: “Một vừa hai phải thôi nhá.”

Bạch Văn xoa xoa chỗ bị đánh, âm ức nói: “Anh họ, mỗi khi anh rể họ ở bên cạnh, anh đều rất dễ lộ bản chất bạo lực của mình.”

Chu Tiểu Đông giận đến muốn giơ chân lên, định tiếp tục đánh cho cậu một trận nữa.

Bạch Văn đã sớm bơi mớ vào lòng bàn chân chạy mất dạng rồi.

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông hơi giật giật, kì thật hai anh em nhà này thật thần diệu.

END 7

8. Chương 8: Anh Yêu Anh Yêu

Ba người trở về phòng, đều tự đi rửa mặt, chuẩn bị ngủ.

Hạ Vũ xoa đôi mắt nhập nhèm ngái ngủ từ trên giường bước xuống, còn rất khoan thai ngáp một cái, mơ màng nói: “Các anh dậy sớm thật đó.”

Bạch Văn nhìn sắc trời một chút: “Không còn sớm.”

Hạ Vũ chậm rãi lấy di động từ dưới gối lên, nhìn thời gian một chút mới nói tiếp: “Mới 7:30 thôi mà.”

Chu Tiểu Đông đánh răng, trong miệng đầy bọt, lộ đầu ra khỏi nhà vệ sinh nói: “Tại sao em vẫn còn ở đây, anh tưởng em bị bế đi bán rồi chứ.” Bốn người ở kí túc xá, đi ba người vậy mà Hạ Vũ chẳng biết gì cả. Hơn nữa ba người bọn họ vừa mới về mấy phút đồng hồ trước, chưa từng nhẹ nhàng đi thấp âm thanh, ấy thế mà đến tận giờ cậu mới tỉnh!

Hạ Vũ mờ mịt: “Hả?”

Ngụy Vũ Thông chẳng hề che giấu chút hâm mộ ghen tị hận của mình, trợn mắt chẳng kiêng nể gì nói: “Người ngốc có ngốc phúc!”

“Hả?” Hạ Vũ tiếp tục mơ màng.

Bạch Văn thở dài, một cước dẫm lên ghế, mượn độ cao của cái ghế, cậu tức giận vỗ mạnh lên vai Hạ Vũ, thương cảm nói: “Bé con, cưng nằm cũng trúng đạn!”

Hạ Vũ: “...”

Chu Tiểu Đông lầm bầm: “Xem mấy đứa ngốc đều như vậy cả.” Nhìn từ bên ngoài vào, Bạch Văn với cùng Hạ Vũ lớn lên có vẻ ngoài chẳng giống nhau chút nào ngoại trừ cả hai đều có gương mặt búp bê. Chỉ là một đứa bộ dạng ngốc nghếch khi mới vừa tỉnh ngủ, một đứa cố ý giả bộ thâm trầm, hai hình ảnh này, thật sự khiến người ta cảm thấy đau răng.

Hạ Vũ hết nhìn bên này lại quay sang ngó bên kia, cuối cùng quay về giường nằm thẳng cẳng, đưa lưng về phía Bạch Văn, lơ mơ nói: “Còn sớm, tớ ngủ thêm chút nữa đây.”

Ngụy Vũ Thông buồn bực: “Thằng này là heo hả?”

Bạch Văn sờ lỗ mũi, bình tĩnh thu hồi cánh tay đang giơ giữa không trung, “Hình như không ngứa to mà.”

Ngụy Vũ Thông khinh bỉ nói: “Em nghĩ con heo nào cũng ngứa to đấy hả?”

Bạch Văn nháy mắt mấy cái, giả vờ đáng yêu hỏi: “Chẳng nhẽ không đúng sao?”

“Dĩ nhiên không phải rồi.”

“Ồ?”

“Em xem, em cũng có ngứa to đâu.”

“...” Bạch Văn nhìn bóng lưng Ngụy Vũ Thông nhẹ nhàng xoay người, thầm nghĩ anh rể họ đến thời kì mãn kinh rồi hay sao thế?

Buổi sáng Hạ Vũ có tiết, sau khi nằm xuống giường, ngủ thẳng đến 8:30 mới bị rịn không muốn dậy. Sau đó, cậu phát hiện đám người lẽ ra phải dậy, lại đều nằm ngủ tiếp hết rồi.

Hạ Vũ xoa mắt, leo lên giường Bạch Văn lay lay cậu, nói: “Tỉnh dậy Bạch Văn, Bạch Văn...”

Bạch Văn vẫn không nhúc nhích, nhưng Hạ Vũ chẳng hiểu sao lại cảm nhận được phía trước bên trái có một ánh mắt vô cùng bén nhọn đâm thẳng tới, Hạ Vũ quay đầu, nhìn thấy sắc mặt đen sì của Ngụy Vũ Thông, “Ồ...”

Ngụy Vũ Thông vẫn đen mặt uy hiếp: “Nếu em còn dám phát ra một chút tiếng động nào nữa...” Ngụy Vũ Thông không biết từ đâu lôi ra một cái kéo, nhếch miệng lộ ra một hàm răng trắng sáng, “Anh sẽ một đao cắt gãy cổ em!”

Hạ Vũ theo phản xạ lấy tay che miệng lại, sau đó rụt rụt cổ.

Ánh mắt Ngụy Vũ Thông sáng như đuốc theo dõi cậu.

Hạ Vũ nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, quả nhiên vô cùng cố gắng không để bản thân gây ra một tiếng động nào dù là nhỏ nhất.

Ngụy Vũ Thông rất hài lòng với kết quả này, cất cái kéo đi, kéo chăn lên, xoay người tiếp tục ngủ.

Đang ngủ mơ mơ màng màng, bên tai Ngụy Vũ Thông lại có một giọng nói: “Anh Thông!”

Ngụy Vũ Thông đột nhiên mở choàng mắt ra, nhìn thấy gương mặt Hạ Vũ gần ngay gang tấc, chậm rãi ngồi dậy, “Em làm gì thế hả! Tại sao không có chút tiếng động nào thế!” Bởi vì giật mình, giọng nói của Ngụy Vũ Thông cũng không nhỏ nhưng Chu Tiểu Đông và Bạch Văn chẳng bị ảnh hưởng dù chỉ một chút.

Hạ Vũ với tư cách là người duy nhất nghe được giọng nói chói tai của Ngụy Vũ Thông, thành thật trả lời vấn đề của anh: “Anh không cho em phát ra tiếng động mà.”

Vẻ mặt Hạ Vũ thật sự rất chân thành, giọng điệu bình thường, ánh mắt Ngụy Vũ Thông giống như ánh đèn sấm soi tìm kiếm, không ngừng quét qua quét lại, muốn nhìn ra một chút dấu vết giả vờ trên mặt cậu.

Nhưng Ngụy Vũ Thông thất vọng rồi.

Ngụy Vũ Thông thở dài nói: “Rất cục em muốn gì!”

“Em muốn hỏi có phải mấy anh bùng học, buổi trưa có muốn em mua cơm cho không?” Hạ Vũ nói rất trôi chảy, rõ ràng không phải lần đầu tiên làm việc này.

Ngụy Vũ Thông buồn bực gãi đầu, nhìn Hạ Vũ mà gào thét trong lòng, thật sự không phải em cố ý lấy chiêu quan tâm để phá giấc ngủ của anh đấy chứ hả? Ai mà không biết anh ngủ rất nông!

Ngụy Vũ Thông cuối cùng vẫn cảm giác là Hạ Vũ đang cố ý, nhưng vẻ mặt cậu thật sự rất chân thành, giọng điệu rất quan tâm, Ngụy Vũ Thông chẳng tìm được một chút dấu vết cố ý nào ở đây cả.

Cuối cùng Ngụy Vũ Thông vẫn kiềm nén cơn giận sau khi rời giường của mình lại, cố gắng nhẹ nhàng nói: “Không cần, em im lặng đến lớp học là anh được nhờ rồi!”

“Nha.” Đầu Hạ Vũ từ từ lui xuống dưới.

Ngụy Vũ Thông vừa mới nguôi cơn giận, chuẩn bị quay về ngủ tiếp, Hạ Vũ lại không tiếng động ló đầu về phía anh nói: “Cái kia...”

Ngụy Vũ Thông đánh gãy lời của cậu, hỏi: “Cái gì cũng không cần để ý, em lên lớp học đi!”

Hạ Vũ: “...”

Mãi đến khi tận mắt nhìn thấy Hạ Vũ đóng cửa rời đi, Ngụy Vũ Thông mới dám nằm trở lại giường tiếp tục giấc ngủ dang dở khi nãy.

“Anh yêu, anh yêu, em yêu anh”

“Anh yêu, anh yêu, em yêu anhnhất”

Tiếng hát của Bạch Văn đột nhiên vang lên, gương mặt phờ phạc của Ngụy Vũ Thông lập tức méo xệch, cũng không quay đầu lại nói: “Xin em đừng sỉ nhục lỗ tai của anh!”

Bạch Văn chẳng để ý chút nào, tiếp tục hát “Anh yêu, anh yêu...”

Ngụy Vũ Thông không thể nhịn được nữa quay phắt đầu lại, nhìn chằm chằm cái giường của Bạch Văn, từ vị trí của anh, vừa lúc có thể nhìn thấy dáng nằm nghiêng nửa người của Bạch Văn.

Ngụy Vũ Thông nhú chặt ***g mày, ngủ cũng có thể hát được sao?

...

Ngụy Vũ Thông suy nghĩ vài giây, rốt cục nhận ra, đó là chuông điện thoại di động của Bạch Văn. Chỉ là điện thoại đặt ngay lỗ tai mà Bạch Văn vẫn không bị đánh thức sao?

Bởi vì cách âm trong phòng kín đáo quá không được tốt lắm, bên ngoài tiếng nói chuyện âm ỉ cả ngày, tiếng bước chân không ngừng, cho nên hôm nay Ngụy Vũ Thông đi ra ngoài suốt đêm, thật sự không được ngủ bù chút nào. Nghĩ đến Bạch Văn cùng Chu Tiểu Đông cũng ra ngoài cả đêm như mình mà vẫn ngủ thẳng giấc đến giờ còn chưa tỉnh lại, tâm trạng anh vô cùng ác liệt.

Mà tiếng chuông điện thoại của Bạch Văn, reo mãi từ nãy vẫn không ngừng, khiến tâm trạng ác liệt của Ngụy Vũ Thông càng trở nên tồi tệ hơn.

Bạch Văn đang mơ thấy Lộ Nam Minh đứng đối diện mình, cười tà, đầu không ngừng nhìn về phía mình, nhích dần lại gần từng chút một, khoảng cách giữa miệng cùng miệng cũng càng ngày càng gần, Bạch Văn tựa hồ có thể cảm nhận được hơi hấp nóng rực của Lộ Nam Minh.

Mười mét, chín mét ... trái tim Bạch Văn không nhịn được đập điên cuồng!

“âm âm!”

Một tiếng sấm vang lên.

Bạch Văn bị dọa sợ tỉnh dậy, tròng mắt ngay lập tức mở tròn xoe.

Vừa vặn chòng chọc nhìn thẳng vào ánh mắt xấu xa của Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông không nghĩ tới đột nhiên Bạch Văn lại mở mắt.

Hai người cùng bị giật mình.

Bạch Văn phản ứng trước, ngay lập tức lấy hai tay che ngực, giọng nói vô cùng bi thống: “Anh rể họ, em có chồng rồi đó!”

Ngụy Vũ Thông chuẩn bị làm việc xấu đột nhiên bị chộp được nên có chút lúng túng, phản ứng kì lạ của Bạch Văn không chỉ khiến sự xấu hổ của anh không cánh mà bay, còn khiến anh rất muốn đấm cho Bạch Văn hai phát. Ngụy Vũ Thông cũng không phải là người thích bạo lực, nhưng anh nhịn lại nhịn, vẫn không nhịn được đập thẳng cái khăn ướt trong tay vào giữa mặt Bạch Văn, lạnh lùng nói: “Anh giúp em im lặng.”

Trên đầu Bạch Văn dội cái khăn ướt còn đang nhỏ nước, vẻ mặt đưa đám nói: “Anh rể họ, anh ngược đãi trẻ em.”

“Trẻ em ở đâu nhỉ?” Ngụy Vũ Thông nhíu mày.

Bạch Văn đưa ngón trỏ chỉ vào mình.

“Trẻ em là bông hoa của tổ quốc, cho nên, ai cũng phải có trách nhiệm giáo dục trẻ em.” Ngụy Vũ Thông mặt không đổi sắc nói, “Anh sẽ cố gắng dạy dỗ em hết mình!”

“...” Bạch Văn lau hết nước trên mặt đi, trong mắt lóe ánh nước, đáng thương nói: “Anh rể họ, em nhất định sẽ rất nghe lời, anh đừng đánh em!”

Ngụy Vũ Thông một lúc lâu sau mới nói: “Anh không phải anh họ em.” Anh không phải một Chu Tiểu Đông mềm lòng, tất nhiên sẽ không bị lừa bởi bộ dạng đáng thương của Bạch Văn, mặc dù khi thấy vẻ mặt này của thằng nhóc này, trong lòng anh cũng có chút dao động nho nhỏ, thật sự chỉ có một chút xúu thôi!

Bạch Văn thay đổi vẻ mặt, thở dài nói: “Dịu dàng của anh quả nhiên đều dành cho anh họ em cả.” Người vừa rồi còn rưng rưng nước mắt hình như chưa từng xuất hiện qua.

Quả nhiên là giả vờ!

Ngụy Vũ Thông chẳng muốn tốn hơi thừa lời, cười cười với Bạch Văn, xoay người đi nghịch máy tính, khi ngồi trước máy tính rồi mới lơ đãng nói: “À, đúng rồi, vừa rồi cái khăn em ném kia hình như là hình gấu chó đó.”

Bạch Văn nói: “Anh rể họ anh thật tốt với em, biết rõ em luôn nhớ đồ cũ, không nỡ ném đi cái khăn đã sờn kia, liền hết lòng giúp em như vậy, còn cho phép em cùng anh họ dùng chung một cái khăn mặt nữa chứ. Anh rể họ, anh thật quá tốt!”

“...”

Bạch Văn xoay người xuống giường, một cái khăn mặt rơi từ trên xuống, kèm theo ánh mắt lạnh lùng của Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông tiếp tục chơi game.

Bạch Văn ngâm nga bài hát đi vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Bạch Văn mất nửa giờ để rửa mặt thay quần áo, cuối cùng cũng chỉnh trang xong.

“Anh Thông, em ra ngoài, các anh không cần chờ em ăn cơm đâu.”

“...Ừ.” Vốn đã không có ý định chờ em ăn cơm! Ngụy Vũ Thông nhìn Bạch Văn rõ ràng đang vui đầu vào chọn quần áo, trong lòng vô cùng tò mò muốn biết cậu định đi đâu, nhưng vốn đã rất hiểu Bạch Văn, anh liền ngậm chặt miệng, định bụng sẽ bóp chết lòng hiếu kì của mình!

Bạch Văn đi được một nửa lại chạy về, lục tung tìm gì đó.

Ngụy Vũ Thông vờ như không để ý, chỉ là thấy Bạch Văn lôi cái máy ảnh kỹ thuật số ra, anh xem sắc trời bên ngoài, hỏi: “Giờ ra ngoài chụp ảnh hả?” Ngoài cửa sổ bầu trời ánh đỏ một góc trời, chẳng lẽ cậu định chụp cảnh đêm sao?

Bạch Văn treo máy ảnh lên cổ, cười tủm tỉm nói: “Anh xã nhà em hôm nay có trận bóng rổ.”

“Ồ~...” Ngụy Vũ Thông kéo dài giọng, đã thành anh xã rồi sao? Ngụy Vũ Thông trong lòng rất đồng tình với cái người chưa từng gặp mặt kia, nhưng đồng tình của anh hiển nhiên chẳng thay đổi được gì, cho nên, anh quyết định không thêm quẩn quanh về chuyện này nữa, mà hiếu kì hỏi: “Trận bóng rổ?” Nói thật, đối với người đàn ông có thể hấp dẫn được Bạch Văn, Ngụy Vũ Thông vẫn cảm thấy khá là tò mò, chỉ vì ngại ảnh hưởng đến tâm trạng của Chu Tiểu Đông, anh vẫn không biểu hiện quá rõ ràng mà thôi.

Bạch Văn nhìn vào mắt Ngụy Vũ Thông, vô cùng đặc ý nói: “Đàn ông chơi bóng rổ rất đẹp trai đúng không? Tin em đi, anh mà thấy anh ấy thì nhất định sẽ càng kinh ngạc hơn.”

Thấy Bạch Văn nói như vậy, Ngụy Vũ Thông càng thêm tò mò.

Bạch Văn giống như nhìn ra suy nghĩ của Ngụy Vũ Thông, nháy mắt mấy cái liền đưa ra lời mời: “Có muốn cùng đi ngắm tư thế oai hùng đẹp trai của em rể họ tương lai nhà anh không?”

Có phải là em rể họ hay không còn chưa chắc đâu đấy! Dưới đáy lòng Ngụy Vũ Thông lén phản bác, nhưng mặt khác lại vô cùng bội phục da mặt dày cùng tự tin của Bạch Văn... Tầm mắt Ngụy Vũ Thông giống như lơ đãng liếc qua gương mặt Chu Tiểu Đông đang ngủ say, sau đó lắc đầu, từ chối lời đề nghị của Bạch Văn.

Bạch Văn cười mờ ám, “Em hiểu mà, em hiểu mà.”

Ngụy Vũ Thông ngẩng đầu lên nhìn trần nhà.

Bạch Văn vừa nhanh nhẹn chạy xuống tầng, vừa gọi điện cho Hạ Vũ hẹn chính xác địa điểm gặp nhau.

Sau khi gặp được Hạ Vũ xong, bọn họ vội vàng chạy vào sân bóng.

Bọn họ đến nơi, trận đấu còn chưa bắt đầu.

Lộ Nam Minh không gia nhập đội của trường, trận đấu này cũng chỉ là một trận đấu bóng rổ bình thường mà thôi, vốn cũng không được coi trọng, nhưng người xem không hề ít, khiến cả sân bóng vốn không lớn bị vây quanh kín đặc đến con kiến cũng không chui qua được.

Trong đó hơn phân nửa là con gái, mà phần lớn đều là người yêu mến Lộ Nam Minh.

Là một trong những hotboy của khoa cùng hotboy của trường, Lộ Nam Minh cực kì nổi tiếng trng trường.

Bạch Văn kéo mạnh Hạ Vũ cổ chèn vào trong, thỉnh thoảng nghe được những cô gái kia rỉ tai nhau về Lộ Nam Minh.

Bạch Văn vô cùng đặc ý nở nụ cười tươi rói, trong lòng cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Người lợi hại như vậy, là người yêu của cậu đó.

Bạch Văn cảm thấy vô cùng tự hào, mặc dù người yêu gì đó, bắt tự còn chưa biết rõ, nhưng chính là cậu rất tự hào.

*Bắt tự còn chưa biết rõ: Có thể hiểu là chưa đến số, chưa thực sự xảy ra, hai người chưa thực sự thành người yêu của nhau.

Bị la, bị mắng không ít, cuối cùng Bạch Văn cùng Hạ Vũ cũng lách được vào trong, Bạch Văn còn chưa kịp thở lấy hơi, trận đấu đã bắt đầu rồi.

Bạch Văn cũng chẳng cần thở lấy sức nữa, trong nháy mắt nhìn thấy Lộ Nam Minh kia, tâm tình của cậu tựa như hoa bồ công anh khi gặp cơn gió vậy, không thể tự chủ được mà cứ thế bay bổng

~END 8

9. Chương 9: Tình Nghĩa Anh Em

Tâm trạng Bạch Văn vẫn chìm trong bay bổng, rất bay bổng, lại càng thêm bay bổng.

Mãi đến khi tiếng còi kết thúc trận đấu vang lên, ngoài cảm giác tiếc nuối, tâm trạng Bạch Văn vẫn bay bổng như cũ, lộ ra một gương mặt búp bê đỏ bừng, giống như một quả táo đỏ chín mọng.

“Chúng ta nên đi về rồi nhỉ?” Hạ Vũ xoa lỗ tai đang không ngừng bị giầy vò bõ, tiếng hét chói tai của đám nữ sinh hồi.

Mắt Bạch Văn lưu luyến không ngừng nhìn trận đấu đã dừng lại, Lộ Nam Minh còn đang đứng nói chuyện với đồng đội, nói: “Được rồi... đi...” Bạch Văn đang chuẩn bị thu hồi tầm mắt, chợt khựng lại, cậu đứng thẳng lên, vút lại một câu cho Hạ Vũ, “Đội tớ một chút.”

Hạ Vũ nhìn bóng lưng Bạch Văn so với con thỏ chạy trốn còn nhanh hơn, ngăn người một lúc mới đứng dậy đuổi theo, tất nhiên không có nghe lọt câu “chờ tớ một chút” kia của Bạch Văn rồi.

Năm mét, ba mét, ... nhìn thấy bóng dáng Lộ Nam Minh càng ngày càng gần, trái tim Ngô Mỹ Lệ bắt đầu đập loạn nhịp, đám chị em tốt phía sau cười hì hì đẩy cô một cái, “Cố lên!”

Ngô Mỹ Lệ bất giác bước một bước dài về phía trước, sau khi dừng lại, Ngô Mỹ Lệ nhìn thấy một bên mặt anh Tuấn của Lộ Nam Minh, hít sâu một hơi, chuẩn bị lấy hết dũng khí chìa chai nước mới mua ra.

Đột nhiên, bên người thổi qua một cơn gió mạnh, kèm theo đó là một câu cảm ơn không hề có chút thành ý nào!

Sau khi hoàn hồn, Ngô Mỹ Lệ mới phát hiện đồ cầm trong tay mình đã biến mất cùng câu cảm ơn của cơn gió mạnh kia rồi, khóe miệng cô khẽ co giật, nhìn về phía Lộ Nam Minh.

Một bé trai rất đáng yêu đang cầm chai nước còn lưu lại độ ẩm của tay cô đưa cho Lộ Nam Minh...

Lòng ngực Ngô Mỹ Lệ trào ra một cơn giận vô cùng lớn! Là tên đó! Lại là tên đó! Lần trước khi ở căn tin cũng chính là tên đó!

Lộ Nam Minh nhìn thấy nông phu sơn tuyền ngay trước mặt mình, lập tức nhận lấy, còn rất lịch sự nói: “Cảm ơn!”

Nông Phu Sơn Tuyền là tên một hãng nước khoáng ở Trung Quốc, cũng chính là tên của bạn Ngụy Vũ Thông trong game, khá hợp với tên hồng trà lạnh của bạn Chu Tiểu Đông trong game hén :”)

Bạch Văn cười nói: “Anh thích là tốt rồi.” Con mắt không chớp nhìn hấn, một chút cũng không ngại thái độ lịch sự mang theo sự xa cách trong lời nói của Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh uống một ngụm tượng trưng, liếc qua gương mặt đỏ bừng cùng con mắt lấp lánh của Bạch Văn, nói: “Uống rất ngon.”

Lý Dị ở bên cạnh Lộ Nam Minh, cũng đang uống nông phu sơn tuyền nghe vậy, lập tức chép miệng chắc lưỡi nói: “Một chút mùi vị cũng không có, uống ngon gì đâu chứ.”

Nụ cười của Bạch Văn không đổi, liếc mắt nhìn chằm chằm cái chai trong tay Lộ Nam Minh một lúc, nhớ kĩ hãng in trên thân chai rồi mới nói: “Lần sau sẽ mua cho anh nữa.” Trong lòng nhưng lại gióng lên một hồi chuông báo động, con nhỏ kia quả nhiên chính là tình địch số một hiện giờ của mình! Nước cô ta mua cũng có thể khiến Lộ Nam Minh ném ra được hương vị không tầm thường.

“Nữa?” Nói chen vào chính là Ngô Mỹ Lệ.

Ngô Mỹ Lệ cách mấy người Bạch Văn không xa, vài bước đã đi tới, hơn nữa cũng đã nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của bọn họ, càng nghe càng tức, lúc này cô đang vô cùng giận dữ nhìn chằm chằm Bạch Văn.

Nụ cười Bạch Văn vẫn rạng rỡ như trước, sờ loạn túi quần một lúc, lôi một tờ đồng tiền xu cùng hai hào, nhét cả vào tay Ngô Mỹ Lệ, “Cảm ơn! Tiền lẻ trên người không đủ, chút nữa trả chị sau.”

Gương mặt Ngô Mỹ Lệ lập tức xanh mét.

Bạch Văn lại tiếp tục không muốn sống bổ sung, “Đừng giận đừng giận, em nhất định sẽ trả đủ cho chị mà.”
Sắc mặt Ngô Mỹ Lệ biến hóa càng nhanh hơn.

Đáy mắt Bạch Văn liếc về thân ảnh của Hạ Vũ, gơ tay lớn tiếng chào hỏi: “Bên này bên này, trên người cậu có tám hào không?”

Hạ Vũ chạy chậm lại, móc tiền từ trong túi quần ra, lại thả từng tờ tiền giấy vào trong túi, đếm đếm mấy đồng tiền xu còn lại, ngẩng đầu rất xin lỗi Bạch Văn: “Chỉ có ba hào thôi, còn lại là một đồng.”

Bạch Văn từ trong tay Hạ Vũ cầm lấy ba hào, nhét toàn bộ cho Ngô Mỹ Lệ, còn dùng giọng điệu rất hào phóng nói: “Cực khổ rồi, tìm không thấy nhiều hơn, coi như tiền boa hén.” Cộng thêm một đồng hai hào lúc này đưa cho nữa, tổng cộng là hai đồng rưỡi. Có nhiều chỗ nông phu sơn tuyền bán có một đồng tám hào thôi, có nhiều nơi lại bán những hai đồng. Cho nên, tiền boa nhiều nhất sẽ được bảy hào, ít lắm cũng được năm hào.

Tiền Trung Quốc (rénmínbì Nhân Dân tệ) chính thức dùng yuán (nguyên), jì

ăo (giác), fēn (phân); nhưng trong khẩu ngữ hằng ngày người ta thường dùng kuài (khối) – đồng, máo (mao) – hào, fēn (phân) – xu. Ví dụ: liǎng kuài liú máo wǔ (lưỡng khối lục mao ngũ) = 2 đồng 6 hào rưỡi.

Lý Dị che miệng cười trộm, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng boa có mỗi bảy hào còn một Bạch Văn dùng giọng điệu này nói ra.

Ngô Mỹ Lệ giận đến nỗi đôi môi rúm rỏ, sắc mặt khó coi đến nỗi không tìm được từ nào để hình dung. Nếu không phải sợ mất hết hình tượng trước mặt người đàn ông trong lòng, cô thật chỉ muốn nhào tới cắn nát cái cổ của Bạch Văn, nhưng lúc này cũng không kém nhiều lắm, cô gơ tay vỗ mạnh vào mặt cậu.

Bạch Văn phản ứng rất nhanh trốn ra phía sau Lộ Nam Minh, bởi vì quán tính, bàn tay đang gơ lên của Ngô Mỹ Lệ cũng đuổi theo Bạch Văn.

Một tiếng vang giòn tan.

Tất cả mọi người lập tức sững sốt.

Rõ ràng là Bạch Văn núp ở phía sau Lộ Nam Minh mới dẫn đến chuyện hắn bị tát, thế nhưng cậu lại nhảy lên phía trước rất nghiêm túc hỏi, “Anh không sao chứ? Trời ơi, đồ hết cả rồi!” Bởi vì vấn đề chênh lệch chiều cao, dù Lộ Nam Minh bị đánh một cái, nhưng bị đánh đến chỉ là cánh tay.

Ngô Mỹ Lệ cắn môi, nước mắt rưng rưng oan ức, sững sờ nhìn Lộ Nam Minh.

Sắc mặt Lộ Nam Minh bình tĩnh, đẩy Bạch Văn đang loạng quạng ồm ồm bên cạnh ra, cười nói: “Không có việc gì, không có đau lắm.” Không thể coi thường sức mạnh của sư tử hà đông khi đang giận dữ được, nhưng hắn nói như vậy, hiển nhiên là chừa cho Ngô Mỹ Lệ một bậc thang, cũng là khiến không khí dịu đi.

Ngô Mỹ Lệ nước mắt như mưa, hơn nữa còn quay người bỏ chạy.

“... Cô gái này thật kì quái.” Lý Dị nói thầm, hiển nhiên không hiểu, Lộ Nam Minh đã không còn để ý nữa, tại sao cô ta còn vô cùng oan ức khóc chạy đi như thế chứ.

Lộ Nam Minh nói: “Không phải ông kêu đói sao?”

Lý Dị vỗ đầu một cái: “Đúng đúng, chúng ta đi thôi!...A, ông không sao chứ, có cần đến bệnh viện khám một chút không?” Lúc này anh chàng mới quan tâm đến thân thể của bạn tốt được.

Lộ Nam Minh rất muốn trợn mắt trừng Lý Dị một cái, “Cô ta là con gái, cũng không phải sắt.”

Lý Dị gãi gãi đầu, không chắc lắm nói: “Tiếng động lại không nhỏ.”

Lộ Nam Minh nhìn đám người đứng hóng trò vui đang từ từ tản đi, mấp máy môi.

Bạch Văn lắc lắc tay áo, áy náy nhìn Lộ Nam Minh, “Thật xin lỗi!” Những lời này cậu nói là thật lòng đó, mặc dù là cậu cố ý làm như thế, nhưng nhìn thấy con mụ kia tát một cái lên mặt Lộ Nam Minh, trong lòng cậu nhóc thật sự rất áy náy cùng hối hận.

Lộ Nam Minh không nói gì, Lý Dị từ phía sau gõ nhẹ vào đầu Bạch Văn, “Em thật sự quá...!” Lý Dị vốn định nói cậu quá không có khí chất đàn ông, nào có người đàn ông nào bị con gái cho một cái bạt tai, lại trốn ở sau lưng người đàn ông khác cơ chứ? Nhưng khi nhìn thấy gương mặt cùng cơ thể Bạch Văn một điểm cũng không hề có khí chất đàn ông nào cả, anh chàng liền đem câu nói kể tiếp nuốt ngược vào dạ dày.

Bạch Văn đương nhiên đoán được ý của câu chưa nói hết kia, hừ hừ đắc ý: “Em thích!” Hơn nữa ở trong lòng cậu, Lộ Nam Minh với tư cách là người yêu tương lai của mình, bảo vệ an toàn của mình là trách nhiệm của hắn, mặc dù hiện tại cậu có chút hối hận cùng đau lòng, mặc dù quan hệ giữa Lộ Nam Minh và Bạch Văn còn chưa có xác định.

Lý Dị vì sự hả hê của Bạch Văn mà im lặng không nói được lời nào, một hồi lâu sau mới đồng tình vỗ vỗ vai Lộ Nam Minh: “Người anh em, khổ cho cậu rồi! Nhưng giờ cũng tốt, cậu đỡ phải vất vả nghĩ cách đi từ chối người ta.”

Bạch Văn dùng ánh mắt giết người nhìn chằm chằm cái tay khó coi kia của Lý Dị.

Lộ Nam Minh nhìn Bạch Văn nói: “Nhưng tôi càng thích cách thức hòa bình hơn.”

Bạch Văn dùng tiếng cười khúc khích che giấu ánh mắt vừa rồi, trong lòng lại ghen đến cổ, cảm thấy Lộ Nam Minh nhìn ánh mắt của mình, thật sự rất có thâm ý.

“Là tiền boa không đủ sao? Em còn có đây nè.” Hạ Vũ luôn luôn im lặng, đột nhiên nói xem vào.

Mấy người đồng thời dừng lại, cười ha hả. Trong đó tiếng cười của Lý Dị là khoa trương nhất, cười đến độ chảy cả nước mắt.

Bạch Văn kéo khoe miệng lên nói: “Vừa rồi cảm ơn nhiều nha! Không hổ là tri kỉ của tớ!!!”

Hạ Vũ nghi hoặc nhìn cậu, hiển nhiên là không rõ vì sao Bạch Văn lại đổi từ “khuê mật” thành “tri kỉ” nhưng thời gian dài ở chung, cậu cũng quen nghe lời Bạch Văn rồi, cho nên cũng không quá chú ý đến sự khác lạ này.

Mấy người cười xong, không khí xấu hổ, ngọt ngào vừa rồi liền được làm dịu đi rất nhiều.

Một vị đồng đội nào đó đi tới hỏi: “Nam Minh, bây giờ đi đâu, cùng nhau ăn cơm không?”

Chuyện vừa rồi, tất cả mọi người đều thấy, nhưng dù sao thì đối phương cũng là con gái, dù Lộ Nam Minh dù không nói gì, nhưng giữa ban ngày ban mặt, thật sự cũng có chút mất mặt.

Sợ Lộ Nam Minh bần khoản chuyện mặt mũi, cho nên bọn họ vẫn luôn giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, chỉ đứng ở đằng xa nhìn thôi.

Thấy mấy người này đột nhiên cười lớn, không khí cũng dịu đi không ít, sắc mặt Lộ Nam Minh cũng không khác thường như vừa rồi nữa, hắn mới được phái tới đây chào hỏi.

Lộ Nam Minh vác túi đã được thu dọn xong của mình lên vai, nâng cằm nói với người nọ: “Đi thôi!”

Lý Dị nói với Bạch Văn: “Cùng nhau đi ăn cơm không?”

Bạch Văn nhìn bóng lưng Lộ Nam Minh, lắc đầu nói: “Lần sau đi.” Cậu rất hiểu cái gì gọi là có chừng mực.

“Vậy cứ thế nhé, tạm biệt.” Lý Dị cũng vác túi lên, bước nhanh đuổi theo bọn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh từ đầu đến cuối không hề quay đầu lại liếc Bạch Văn lấy một cái, Bạch Văn mãi cho đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng của Lộ Nam Minh nữa mới thu hồi ánh mắt, mất mát thở dài một cái nói: “Chúng ta đi thôi!”

Hạ Vũ hỏi: “Đi đâu?”

“Đi mua thứ cậu đặc biệt thích!” Bạch Văn nắm chặt tay, hô to kiên định.

“... Ồ, tớ thích uống trà sữa.” Hiển nhiên không cảm nhận được tâm tình kích động của Bạch Văn, Hạ Vũ chậm rãi nói.

“Được rồi...”

Chu Tiểu Đông tỉnh lại mới phát hiện bên ngoài trời đã sắp tối đen, ở kí túc xá cũng chỉ có một mình Ngụy Vũ Thông, mới hỏi anh: “Bọn chúng đi đâu rồi?”

“Nghe nói đi xem trận đấu bóng rổ của anh yêu nhà em họ cậu rồi.” Ngụy Vũ Thông cố ý nhấn thật mạnh hai chữ “anh yêu”, sau đó thật chăm chú quan sát sắc mặt Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông ngáp một cái, gãi gãi đầu tóc như ổ gà của mình, nói: “Ồ, ăn cơm chưa?”

“Cậu không chạy đi xem một chút à?” Ngụy Vũ Thông kinh ngạc nói.

Chu Tiểu Đông vừa chậm rì rì nghiêng người xuống giường vừa nói: “Tui cũng chẳng biết cái nào mới là tốt nhất với thằng bé cả, đơn giản là cứ mặc kệ đi.” Đây là kết quả cậu buồn phiền vô cùng lâu mới có được.

Theo những gì trước mặt mà nói, Bạch Văn có thể chỉ nhất thời nóng đầu, nhưng cậu phải xem xét từ hai phía.

Nếu Bạch Văn không thành, cuối cùng Bạch Văn sẽ vô cùng đau khổ.

Nếu quả thật thành, con đường sẽ khó khăn hơn một chút, cũng không thể nói chính xác được cuối cùng Bạch Văn có thương tâm hay không.

Nếu cậu kiêu gì cũng ngăn cản, ngăn cản không thành, Bạch Văn sẽ thương tâm; ngăn cản thành, cũng không thể biết được Bạch Văn có thương tâm hay không. Nếu quả thật ngăn cản thành công, nhưng Chu Tiểu Đông không thể nào bảo đảm còn có thể xuất hiện mũi tên của thần Cupid một lần nữa không, khi đó Bạch Văn lại sẽ thương tâm không phải sao?

Nghĩ tới nghĩ lui, Bạch Văn kiêu gì cũng sẽ đau lòng khổ sở.

Cho nên, cậu chẳng muốn giày vò thằng bé thêm nữa!

Còn nữa, cuộc đời Bạch Văn không phải cậu muốn là có thể định đoạt được, cậu chưa bao giờ là người nắm giữ sinh mệnh của thằng bé cả. Với tư cách là anh họ, nhiều lần cậu cũng chỉ có thể ở thời điểm Bạch Văn thương tâm, không nhà để về, nghe Bạch Văn kể khổ một chút, cho Bạch Văn một chén cơm nóng để ăn, chỉ đơn giản như thế thôi.

Nghĩ như vậy, trong lòng cậu liền thoải mái hơn nhiều.

Ngụy Vũ Thông nghe Chu Tiểu Đông nói xong một lúc lâu sau không nói gì, chỉ là vuốt vuốt tóc cậu, lại néo lỗ tai cậu.

Chu Tiểu Đông bị anh néo khiến lỗ tai ngứa ngáy, giả vờ giận dữ nói: “Cậu không được nghịch!”

Ngụy Vũ Thông cười cười: “Nhớ tôi còn nợ cậu một chậu đồ nướng không?”

Chu Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt đều là mong chờ, “Cậu muốn mời tui đi ăn đồ nướng hả?”

Ngụy Vũ Thông giả vờ buồn rầu xoa cằm, “Nhưng cậu còn chưa rửa mặt nữa.”

Chu Tiểu Đông vọt ngay vào nhà vệ sinh, “Đợi tui, năm phút... a, không, ba phút là được rồi.”

Ngụy Vũ Thông vuốt lông mi, nhẹ nhàng cong khóe miệng lên.

END 9

10. Chương 10: Lải Nhải

Chu Tiểu Đông lần này thông minh hơn, đầu tiên phải xác nhận Ngụy Vũ Thông có mang theo túi tiền không đã.

Xác định Ngụy Vũ Thông mang theo túi tiền xong, cậu mới quay người đi chọn món ăn, cũng cố gắng không chế về mặt của mình, để suy nghĩ hã hê của mình đừng quá lộ liễu.

“Muốn ăn cơm không?” Ngụy Vũ Thông quan tâm hỏi.

Chu Tiểu Đông sờ cái bụng xẹp lép của mình, giãy dụa nhìn gian hàng vỉa hè ở phố đối diện, ông chủ kia đang làm món đậu chiên rán, mùi thơm nhẹ nhẹ của đậu rán thoang thoảng trong không khí, lập tức khiến con tròng tham ăn trong người cậu bò ra ngoài. Nhưng Chu Tiểu Đông vẫn kiên quyết lắc đầu, “Không ăn!” Mặc dù một ngày chưa ăn cơm, ăn chút cơm thì tốt hơn, nhưng cậu quyết định phải ăn cho Ngụy Vũ Thông cháy túi thì thôi, cho nên đành giữ bụng để ăn đồ nướng.

Đồ nướng so ra thì đắt hơn đồ vỉa hè nhiều!

Ngụy Vũ Thông nhàn nhạt hỏi: “Thật sự không ăn hả?”

“... Không ăn!” Chu Tiểu Đông cắn răng nói.

Ngụy Vũ Thông đứng lên, “Vậy tôi chỉ chọn món cho mình thôi.”

Trong lúc Chu Tiểu Đông còn chưa kịp suy nghĩ, cậu đã kéo Ngụy Vũ Thông lại rồi.

Ngụy Vũ Thông quay đầu nhìn cậu, phát ra âm mũi, “Gì?”

“À, cậu muốn ăn cái gì?” Chu Tiểu Đông có chút do dự.

Ngụy Vũ Thông suy nghĩ một chút rồi nói: “Thịt lợn xào rau củ!”

“Ah...” Chu Tiểu Đông bắt đầu dao động, tựa hồ có thể ngửi thấy mùi thơm của thịt lợn xào rau củ rồi... Chu Tiểu Đông nuốt nuốt nước miếng.

Ngụy Vũ Thông nghiêm mặt nói: “Tôi biết cậu không ăn.”

Chu Tiểu Đông: “...” Thật ra thì, Ngụy Vũ Thông hứa sẽ chiêu đãi ba châu thịt nướng, sau này còn hai lần nữa, thôi thì để lần sau ăn cũng được.

Ngụy Vũ Thông thấy Chu Tiểu Đông cầm chặt góc áo mình không định bỏ ra, cũng không vội vàng đi nữa, chỉ là hỏi: “Còn có việc?”

Chu Tiểu Đông do dự trưng cầu ý kiến, “Nếu không, tui với cậu cùng ăn chút gì đi?”

“Không cần.” Ngụy Vũ Thông đẩy móng vuốt kia ra, vô cùng tiêu sái đi qua đường đối diện.

Ngụy Vũ Thông trở lại rất nhanh, trong tay bưng hai cốc nước, một cốc đặt trước mặt Chu Tiểu Đông, “Cả một ngày chưa ăn cơm, uống chút nước ấm đi.”

Chu Tiểu Đông khẽ hớp một ngụm, nhìn cốc nước của Ngụy Vũ Thông đã bị uống hơn phân nửa, không khỏi nói: “Giờ cậu uống ít thôi, chừa bụng mà ăn cơm.”

Ngụy Vũ Thông liếc mắt: “Nói cậu là lợn, cậu còn không thừa nhận!”

“...” Chu Tiểu Đông bị chửi là lợn rất vô tội, cậu lúc nào thì ngang bằng với lợn chứ?

Hơn nữa cậu lấy cái cổ của Khang Phi tên playboy kia ra thề, trước đây, Ngụy Vũ Thông tuyệt đối không có nói điều này với cậu! Mặc dù mặc kệ Ngụy Vũ Thông có hời thế nào, cậu vẫn kiên quyết không thừa nhận mình là lợn, nhưng hỏi cùng không hỏi, có sự khác nhau vô cùng lớn đó.

Về phần tại sao không dùng cổ mình thề... lẽ như nhất thời cậu nhớ nhầm thì làm sao bây giờ? Dù sao cái tên ăn chơi Khang Phi kia có giữ lại cũng chỉ là đóa hoa nguy hại của tổ quốc, còn không bằng lấy ra đánh cược còn hơn.

Ngụy Vũ Thông không rõ trong lòng Chu Tiểu Đông vẩn vơ cong thẳng, tiếp tục nói: “Nửa cốc nước cũng chẳng ảnh hưởng đến việc thêm ăn, hơn nữa một ngày chưa ăn cơm, uống chút nước nóng sẽ làm ấm dạ dày...”

Ngụy Vũ Thông bắt đầu to nhỏ giảng giải, Chu Tiểu Đông nghe mà hoa mắt, bật người uống hết hơn nửa cốc nước, cắt đứt lời lảm nhảm của Ngụy Vũ Thông, hai mắt tròn tròn nói: “Xong chưa? Mẹ Côn Trùng?”

Ngụy Vũ Thông: “...”

Chu Tiểu Đông thấy gương mặt nghiêng lãnh đạm của Ngụy Vũ Thông, nghĩ thầm vừa rồi có phải mình hơi quá đáng rồi không, dù sao thì Ngụy Vũ Thông cũng quan tâm cậu mới nói nhiều như vậy, mà cậu lại thể hiện bản thân rất không kiên nhẫn, khiến cho hiện tại Ngụy Vũ Thông cũng không để ý đến cậu nữa.

Chu Tiểu Đông cắn mép cái cốc, cố gắng nghĩ biện pháp, kết quả nín nhịn cả buổi mới nhen ra được một câu, “Còn Trùng, cậu giận hả?”

“Không có.” Ngụy Vũ Thông đáp lại rất nhanh.

Mặc dù giọng điệu Ngụy Vũ Thông rất bình thường, nhưng Chu Tiểu Đông vẫn cho là anh đang giận, cho nên tiếp tục nói: “Tâm trạng không tốt hả?”

Ngụy Vũ Thông rút cục liếc mắt nhìn Chu Tiểu Đông một cái, “Cậu cảm thấy một người mất ngủ nghiêm trọng, tâm trạng có thể tốt được không?”

Chu Tiểu Đông kinh ngạc, “Cậu không phải cũng ngủ một ngày hả?”

“Cậu có thể làm ban ngày cũng yên lặng như buổi tối được không?” Ngụy Vũ Thông bĩu môi.

Chu Tiểu Đông sờ sờ lỗ mũi không nói gì, về vấn đề giấc ngủ không sâu của Ngụy Vũ Thông, cậu thật sự không có cách giải quyết, hơn nữa, hôm nay Ngụy Vũ Thông ngủ không ngon, cũng có chút liên quan đến cậu.

Cho nên, sáng suốt nhất lúc này chính là im lặng, im lặng, tiếp tục im lặng.

Chu Tiểu Đông im lặng, Ngụy Vũ Thông cũng im lặng theo.

Thịt nướng được rồi.

Chu Tiểu Đông cầm một xâu thịt lên bắt đầu gặm a gặm, như thế để giết thời gian.

Ngụy Vũ Thông ăn hết một que nắm kim châm, liền chống cằm nhìn cậu ăn. Chu Tiểu Đông bị anh nhìn như vậy trong lòng có chút chột dạ, ngay cả khi gặm phải que gỗ xiên đồ nướng cũng không biết.

Ngụy Vũ Thông rút cục mở miệng, “Mùi vị của que nướng thịt thế nào?”

“Hả?”

Ngụy Vũ Thông lấy que gỗ xiên thịt trong tay Chu Tiểu Đông ra, còn cố ý quơ qua quơ lại trước mặt Chu Tiểu Đông nữa.

Chu Tiểu Đông nhìn thấy rõ ràng cái que gỗ xiên thịt kia bị cắn mất một đoạn, cậu lập tức cảm thấy hàm răng mình đau đau, ai oán nhìn Ngụy Vũ Thông: “Sao cậu không nhắc tui chứ?”

Ngụy Vũ Thông ném que gỗ xiên thịt qua một bên, “Tôi mà không nhắc, cậu đã nuốt mất rồi.”

“...” Chu Tiểu Đông nghĩ đến hậu quả kia, không khỏi lau mồ hôi lạnh trên trán. Bởi vì giọng điệu kia của Ngụy Vũ Thông thật sự không thể coi là tốt được, khiến cậu hoảng sợ vô cùng, cho nên Chu Tiểu Đông bắt đầu lâu lâu nói: “Không phải chỉ là ngủ không ngon thôi sao, cũng có phải ngày một ngày hai đâu, nóng tính thế làm gì chứ!” Chỉ là dưới cái nhìn soi mói của một Ngụy Vũ Thông mặt mũi âm trầm, giọng nói không khỏi càng ngày càng nhỏ, cuối cùng cơ hồ là lí nhí như ngậm hột thị.

“Tôi rất nóng tính hả?” Ngụy Vũ Thông bỗng nhiên dừng bữa, lại nói tiếp: “Tôi nghĩ cậu đã sớm quen lửa giận khi mới rời giường của tôi rồi chứ?”

Chu Tiểu Đông không nói, thấy sắc mặt Ngụy Vũ Thông không tốt, trong lòng âm thầm quyết định, nhất định sẽ chữa khỏi chứng mất ngủ của Ngụy Vũ Thông. Người đàn ông tốt, bị mất ngủ hành hạ thành như vậy, cực kì giống phụ nữ thời kì mãn kinh.

Ngụy Vũ Thông nhìn sắc mặt Chu Tiểu Đông, thông thả nói: “Cậu chắc chắn đang nghĩ sau khi tôi bị mất ngủ, tính tình không khác gì phụ nữ thời kì mãn kinh.”

Chu Tiểu Đông kinh ngạc, “A, làm sao cậu biết!” Nói xong, nhìn thấy ánh mắt Ngụy Vũ Thông ngay lập tức trở nên âm trầm, Chu Tiểu Đông thật sự muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

“Thật sự cậu nghĩ như vậy!” Ngụy Vũ Thông cực kì tức giận, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ánh mắt Chu Tiểu Đông lóe lên, đột nhiên lớn tiếng nói: “Đồ ăn của cậu tới rồi kìa.”

Ngụy Vũ Thông nhìn chằm chằm Chu Tiểu Đông, đến nỗi khiến Chu Tiểu Đông thiếu chút nữa đổ mồ hôi lạnh, anh mới nhếch khóe miệng nói: “Chỉ mong sau khi lấp đầy dạ dày, tính tình của tôi sẽ tốt hơn.”

Chu Tiểu Đông cũng cầu nguyện như thế trong lòng.

Nụ cười Ngụy Vũ Thông càng sâu thêm, “Như vậy là có thể kéo dài khoảng cách với phụ nữ thời mẫn kinh rồi ha.”

“...” Chu Tiểu Đông lại thầm than, nếu Ngụy Vũ Thông không có khí giận lúc rời giường thì thật hoàn mỹ! Ngụy Vũ Thông lúc bình thường cỡ nào đáng yêu, cỡ nào độ lượng, cỡ nào... Á! Miếng thịt kia thoát nhìn ăn thật ngon! Chu Tiểu Đông nuốt nước miếng. Rau củ xào thịt của nhà này đặc biệt mà nói, là món ăn mà mỗi lần cậu tới đều nhất định phải gọi.

Chỉ là lúc này cậu nhất quyết nói không ăn, lại còn vừa chọc giận Ngụy Vũ Thông nữa.

Cuối cùng Chu Tiểu Đông không thể chống cự được sự hấp dẫn của thức ăn ngon trước mặt, cậu thử cầm chiếc đũa lên, thấy vẻ mặt Ngụy Vũ Thông vẫn bình thường như cũ, cậu thở ra một hơi, chuẩn bị đầy đủ tinh thần gấp lấy miếng thịt kia!

Ngụy Vũ Thông đột nhiên nói: “Phụ nữ thời kì mẫn kinh luôn luôn rất nhỏ mọn, biểu hiện chính là sẽ không bao giờ chia sẻ thức ăn ngon cho người vừa chọc giận mình.”

Chiếc đũa của Chu Tiểu Đông đứng khựng lại cách đĩa thịt xào rau củ đúng ba cm.

Ngụy Vũ Thông thừa cơ hội, trực tiếp gấp luôn miếng thịt Chu Tiểu Đông định ăn, cho thẳng vào miệng mình, tất cả động tác được thực hiện liền một mạch.

“Ngụy Vũ Thông! Cậu keo kiệt thế!” Chu Tiểu Đông tức giận nói: “Cũng có phải tui đánh thức cậu, làm cậu ngủ không ngon đâu!”

“Cũng đúng, xin lỗi.” Ngụy Vũ Thông dừng một chút, “Muốn tôi nhớ ra trả lại cho cậu sao?... Tôi còn chưa nhai xong.”

“...!” Chu Tiểu Đông giận: “Muốn!”

Ngụy Vũ Thông hơi kinh ngạc, vô ý thức nhai thêm hai cái nữa, “Vậy không phải cậu muốn gián tiếp hôn tôi hả?”

Chu Tiểu Đông giận đỏ cả mặt, cả buổi mới lên tiếng: “Lúc này mới được mấy ngày, cậu học hư mất rồi!” Chu Tiểu Đông đẩy mọi trách nhiệm lên người Bạch Văn, hoàn toàn quên mất trước kia vẫn hay nói giỡn với Ngụy Vũ Thông như vậy, chỉ là trước kia tất cả với cậu đều là đùa giỡn, cũng không để trong lòng. Bởi vì tuyên bố đồng tính của Bạch Văn, cậu trở nên nhạy cảm hơn ngược lại không còn tự nhiên như trước nữa.

Ngụy Vũ Thông gấp một miếng thịt lên đút cho Chu Tiểu Đông, “Miếng thịt này cũng khá ngon này.”

Chu Tiểu Đông không nghĩ tới Ngụy Vũ Thông lại nhảy cóc đề tài nhanh như vậy, liền chỉ ngây ngốc ăn. Sau khi nuốt miếng thịt vào bụng xong, mới phản ứng lại, cái đũa kia, cái đũa kia hình như là của Ngụy Vũ Thông, phía trên kia... bọn họ có phải đã gián tiếp hôn môi rồi hay không?

Giọng điệu Ngụy Vũ Thông trong nháy mắt lập tức dịu dàng, một chút cũng không nhìn ra anh là người vì không ngủ ngon giấc mà tâm trạng khó chịu, “Ăn ngon không? Có muốn gọi cơm không? Đồ nướng cũng có thể coi là món ăn bình thường ăn kèm với cơm mà.”

“Ừm... Muốn.” Chu Tiểu Đông cắn môi dưới, âm ừ nói.

Nhìn ánh mắt Chu Tiểu Đông liếc ngang liếc dọc, nhưng thủy chung không nhìn mình, nụ cười của Ngụy Vũ Thông càng sâu hơn.

Cuối cùng Chu Tiểu Đông ăn hết hai bát cơm lớn, một đĩa to rau xào thịt cùng toàn bộ đồ nướng đều do Chu Tiểu Đông giải quyết gọn, sau đó lại nướng thêm một lượt đồ nướng nữa.

Chu Tiểu Đông no đến nỗi thiếu chút nữa không đứng dậy được, nhưng cậu không cảm thấy khó chịu, mà cười híp mắt nói với Ngụy Vũ Thông: “Còn Trùng, cậu đi tính tiền đi.”

Ngụy Vũ Thông cười khở, đứng dậy tính tiền. Vì trả thù mà không tiếc làm chính mình no chết, Ngụy Vũ Thông thật không biết Chu Tiểu Đông đây là đang trả thù người hay tự hại mình nữa.

Chu Tiểu Đông lại không nghĩ nhiều như vậy, ngày hôm nay chỉ muốn làm Ngụy Vũ Thông phải chảy máu nhiều mà thôi, cậu không nhận được mà cười khúc khích.

Kết quả cậu còn chưa cười được nửa phút đồng hồ, Ngụy Vũ Thông đã chạy ào trở về, xin lỗi nói: “Tiền trên người tôi không đủ.”

Chu Tiểu Đông chết trân tại chỗ.

...

Đi vào cổng trường, Chu Tiểu Đông mới kịp hoàn hồn lại, giận dữ nói: “Ngụy Vũ Thông, cậu cố ý đúng không! Mời khách thế mà lại không mang theo đủ tiền!” Vậy thì cậu sống chết ăn no đến sắp bội thực là vì cái gì chứ?

Ngụy Vũ Thông vỗ vỗ vai cậu nói: “Tiểu Đông Tử thân mến, đảm bảo lần sau sẽ không như vậy, lại bồi thường cho cậu một châu nữa được không?”

Chu Tiểu Đông hít sâu một hơi, mặc dù kế hoạch của cậu thất bại, nhưng vì chuyện hơn chục đồng tiền, cậu cũng không tiện so đo, chỉ là nghĩ thế nào cũng không cam lòng, cuối cùng nói: “Kia phải mời tui ăn bít tết!”

“Được, địa điểm cậu chọn.” Ngụy Vũ Thông biểu hiện vô cùng rộng rãi.

Chu Tiểu Đông nhìn xuống vẻ mặt tươi cười rất rõ ràng của mình, “Một lời đã định!” Cửa hàng tây mới mở đối diện quảng trường, cậu sớm đã muốn đến ăn thử, nhưng vẫn không rủ được người đi cùng. Hôm nay không chỉ có người đi cùng, còn không cần trả tiền, so đi sánh lại, mười mấy đồng tiền thịt nướng, thật sự không lớn lao gì.

“Ừ.” Ngụy Vũ Thông không nhận được cười cười.

Bởi vì sự rộng rãi của Ngụy Vũ Thông, tâm trạng Chu Tiểu Đông chuyển tốt hơn nhiều.

Chỉ là tâm trạng vui vẻ của cậu không duy trì được bao lâu, bọn họ đi tới tầng kí túc xá liền gặp được Lão Cửu ở phòng bên cạnh, Lão Cửu thấy Chu Tiểu Đông vẻ mặt mếu máo nói: “Tiểu Đông Tử, phòng cậu muốn làm gì thế, gõ leng keng thùng thùng suốt cả tiếng đồng hồ.”

Sắc mặt Chu Tiểu Đông biến hóa, phản ứng đầu tiên là: Bạch Văn lại có ý đồ xấu xa gì nữa đây!

“Tui...” Lão Cửu còn muốn nói gì tiếp, Chu Tiểu Đông đã phóng lên phòng, Tiểu Cửu chưa nói hết ý chỉ có thể nghẹn khuất trong cổ họng, cả buổi mới nghi hoặc hỏi: “Anh em nhà bọn họ thật sự là hấp tấp mà!”

Đáng tiếc không có ai nghe hán nói cả.

Chu Tiểu Đông phi một mạch lên phòng, cậu đứng ở cửa kí túc xá, nhìn thấy căn phòng kí túc biến dạng, không kịp thở liền tức giận nói: “Bạch Văn, rốt cục em đang làm gì trò gì thế!”

Bạch Văn xoay người, vui vẻ nhìn cậu nói: “Anh họ, các anh đã về rồi!”

“...”

END 10

11. Chương 11: Manh Mối Đầu Tiên Xuất Hiện

Chu Tiểu Đông thở hổn hển, thật chăm chú nhìn sự thay đổi của kí túc xá, mà thay đổi lớn nhất ở đây chính là xuất hiện ở đâu ra một cái màn giường, ngăn mấy cái giường ra, khiến kí túc xá trở nên chật chội hơn rất nhiều.

Ai tới nói cho cậu biết, kí túc xá nam sao lại dùng màn giường chứ? Cũng có phải không thể gặp người đâu!

Đây không quan trọng, quan trọng là màu sắc của cái màn giường!

Tại sao kí túc xá nam lại muốn dùng màu đỏ chót, màu đỏ chót đó!

Chu Tiểu Đông rất muốn ngắt ngay tại chỗ, liền càng lớn tiếng chất vấn: “Rốt cục em muốn làm gì?”

“A?” Bạch Văn nháy mắt mấy cái, “Cái gì em cũng không muốn làm nha!”

“Em còn dám nói không làm gì!” Chu Tiểu Đông nổi giận dùng dùng đi vào phòng, tay giật góc màn, “Em cái gì cũng không làm, vậy đây là ở đâu ra, từ trên trời rơi xuống hay sao?”

“Cái này lại có thể rơi từ trên trời xuống?” Hạ Vũ đang uống trà sữa, nhìn có vẻ khổ não dùng hàm răng cắn ống hút, tò mò hỏi.

Về mặt Bạch Văn nghiêm túc, “Anh họ nói có thể rơi thì chính là có thể rơi.”

Chu Tiểu Đông trợn mắt!

“Này, uống một ngụm.” Ngụy Vũ Thông vặn mở chai hồng trà cho Chu Tiểu Đông, cơn giận khùng bố nhảy mất được hồng trà dập tắt. Ngụy Vũ Thông xoay người đóng cửa, “Không mượn hóng hớt!” trực tiếp ngăn mấy tên đang chuẩn bị tới vậy xem hai anh em nhà này cãi nhau ở bên ngoài.

Chu Tiểu Đông vì có hồng trà mà tỉnh táo lại, chuyển sang ngồi xuống một bên hờn dỗi, tiện thể nghỉ biện pháp để Bạch Văn vứt cái màn giường đi.

Ngụy Vũ Thông nhìn cái màn trước giường mình, bởi vì giường của anh với của Chu Tiểu Đông liền sát nhau, nên màn của hai người tất nhiên là một cái, mà bên Bạch Văn cùng Hạ Vũ, thì lại là hai cái riêng biệt, Ngụy Vũ Thông thâm nhíu mày, “Em mắc màn làm gì?”

Bạch Văn thở dài u buồn, nhìn trời góc 45 độ, “Vì danh dự khuê phòng của mình.”

Chu Tiểu Đông buồn bực nhìn Bạch Văn, “Dù em lớn lên có chút đáng yêu đó, không giống đàn ông đó, nhưng em vẫn là con trai, muốn giả vờ ẻo lả làm cái gì chứ? Lại còn danh dự khuê phòng nữa...”

Ngụy Vũ Thông ngơ ngác nhìn Chu Tiểu Đông, thật sự anh không nghĩ tới Chu Tiểu Đông sẽ nói chuyện như vậy, hổ báo quá đi mất!

Bạch Văn cũng có chút sững sờ, nhưng sau đó lại chân thành nói: “Anh họ, người ta là đồng tính mà, chẳng lẽ...” Cậu dừng một chút, con mắt nhìn về phía Ngụy Vũ Thông, mỉm cười nói tiếp, “Anh không lo em sẽ thâm mềm anh rể họ hả?”

“Em, mấy người...” tầm mắt Chu Tiểu Đông quét qua quét lại trên người Ngụy Vũ Thông cùng Bạch Văn, nhớ tới lần đầu tiên Bạch Văn nói mình là đồng tính, cậu còn yy Ngụy Vũ Thông thành đối tượng thâm mến của nó nữa...

Biết rõ Bạch Văn rất có thể là đang cố ý, nhưng cậu vẫn cảm thấy nụ cười của Bạch Văn lập tức trở nên rất chướng mắt, cậu cà rắm nói: “Các người ở, ở cùng một chỗ thì liên quan gì đến tu!” Nửa câu sau của Chu Tiểu Đông, cơ hồ là quát lên.

Bạch Văn về mặt thông dong nói: “Cho nên, mới phải dùng màn ngăn cách.”

Chu Tiểu Đông hừ lạnh, cậu thật sự không nhìn ra thâm ý Ngụy Vũ Thông với kéo rèm giường có quan hệ gì với nhau.

Bạch Văn xoay người đi chơi game. Mặc dù sắc mặt Chu Tiểu Đông rất khó nhìn, là đang tức giận đó, nhưng cậu lại không tiếp tục chửi ầm lên nữa, điều đó chứng tỏ trong lòng Chu Tiểu Đông đã chấp nhận chuyện này rồi. Về phần một vị khác trong kí túc xá, Bạch Văn dùng đầu ngón chân nghĩ, cũng biết Ngụy Vũ Thông là khá hài lòng với sự thay đổi này.

Nói chuyện phiếm mấy phút đồng hồ, màn hình của Bạch Văn đã đầy ự tin gửi đến, mà tên nổi bật nhất trong đó chính là Hoa Nguyệt Dạ.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Nhu Nhu, bắt đầu rồi.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Nhu Nhu, Nhu Nhu, cẩn thận một chút.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Nhu Nhu, em ở đâu?

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Nhu Nhu...

...

Bạch Văn chậm rì rì gửi một khuôn mặt mỉm cười.

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:O(n_n)O

~[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Nhu Nhu, rốt cuộc em về rồi!

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:Ừ.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Phó bản bắt đầu rồi.

Bạch Văn không trả lời gã nữa, mà nhún nhảy vào nói chuyện trên kênh đội ngũ.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Yo yo yo, tui về rồi! ^ _ ^

Các đồng đội nhiệt liệt hoan nghênh, khiến bạn nữ mục sư trong đội vô cùng khó chịu, nhưng Bạch Văn độ lượng không so đo, mà là xông thẳng lên đánh quái.

Trải qua phó bản kịch liệt.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Mặc dù đã đi phó bản kiểu này nhiều lần, nhưng tui vẫn không thể nào thích ứng được sự mạnh mẽ của Nhu Nhu...

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:/(ToT)/

~~[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:(#) , đó là vấn đề của mi, tui cảm thấy Nhu Nhu rất tốt! Nhu Nhu, đừng đau lòng, đó là do tên đó không biết thương thức.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:~(@^_^@)

~[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Nhưng cô ấy như vậy, khiến chiến sĩ chúng ta mất mặt quá à nha ()

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Rốt cục cậu thừa nhận mình không giống chiến sĩ rồi.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:...

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:Heo Bay, Nhiều Chỉ Nhu cho cậu cái gì tốt hả? Làm gì có nữ pháp sư nào lại không giống pháp sư như vậy chứ? Làm như mình mặc hoàng kim giáp không bằng ấy? Em gái nhỏ, quái không biết cái gì gọi là thương hương tiếc ngọc đâu, em có thể ngoan ngoãn nghe lời chút không!

Cấp bậc của Thiên Sứ Băng Giá cùng bọn Hoa Nguyệt Dạ cao tương đương nhau, trong thời gian Lộ Hồng Trần không có trên mạng, cô vẫn luôn tổ đội cùng bọn Hoa Nguyệt Dạ, cộng thêm tính tình bản thân cô cũng không tệ, người theo đuổi trong bang cũng không ít, mà lại rất ít nói chuyện với mọi người, số lần nổi giận giống vậy thật sự ít đến đáng thương.

Cho nên, cô vừa nói ra miệng, đội ngũ nhất thời yên tĩnh, có kinh ngạc, có xấu hổ... nhưng tuyệt đối không bao gồm Bạch Văn trong số đó.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:~(@^_^@)~ Bởi vì có chị Thiên Sứ ở đây, em rất yên tâm.

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:Học máu! Ôm bắt đùi tôi cũng vô dụng.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Vây... em ôm bắt chân chị nha?

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:-_-|||

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Sặc, Thiên Sứ cậu cũng đừng chấp nhặt cô ấy, Nhu Nhu chơi cũng được mà.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]: Chuẩn chuẩn, đây cũng rất phong cách mà!

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Gật đầu.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:~(@^_^@)~ Chị Thiên Sứ, lần sau em sẽ chậm hơn chút mà.

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:Haizz, gặp mấy người... chắc chắc.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Nhu Nhu còn chút xíu nữa là thăng cấp rồi, lại đi thêm một lần nữa không?

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:Haizz, chờ tôi đi mua ít lam, chưa bao giờ tốn lam như lúc này.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Nhận giao dịch, tui cho cậu.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Hí hí, có JQ nha.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Há? Ở đây có hai mỹ nữ, cưng nói người nào?

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Hí hí hí hí hí hí

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Đứa ở trên điện cmn rồi!

Ngụy Vũ Thông đứng ở sau lưng Bạch Văn nhìn thấy toàn bộ, sờ cằm, chậm rãi nói: “Có hộ hoa sứ giả rồi hả?”

Bạch Văn thở dài, “Đáng tiếc gã đã định trước sẽ thất tình rồi.”

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông co quắp, liếc mắt lại thấy Chu Tiểu Đông đang đi từ phòng vệ sinh ra, “Em không sợ bọn họ truyền nhảm trong bang, làm người nào đó biết được, khiến kế hoạch quyến rũ thất bại à?”

“Cái gì thất bại?” Chu Tiểu Đông nghi ngờ nhảy tới, mặc dù cậu tỏ ra bản thân không thèm quan tâm nữa, nhưng đối với chuyện này, cậu vẫn rất rất để ý.

Ngụy Vũ Thông để ý nước trên tóc cậu vẫn đang nhỏ giọt, mím môi không thích nói: “Tạm thời còn chưa có.”

“Tạm thời?” Chu Tiểu Đông hỏi ngược lại, vừa rồi cậu còn thật sự suy nghĩ, cảm thấy Bạch Văn thâm mến Ngụy Vũ Thông là không có khả năng, dựa theo tính cách của Bạch Văn, nếu thật sự thâm mến Ngụy Vũ Thông, vậy còn bày đặt mắc màn giường làm qué gì chứ? Không phải đã sớm nghĩ mọi biện pháp để đổi giường với cậu, sau đó buổi tối len lén bò qua... Chu Tiểu Đông càng nghĩ mặt càng đen, cảm giác, cảm thấy em họ nhà mình chính là một tên thích ôm ấp yêu đương?

Với tư cách là một thành viên trong gia tộc, Chu Tiểu Đông cảm thấy vô cùng lo lắng!

“Có vấn đề?” Ngụy Vũ Thông vừa hỏi Chu Tiểu Đông xong, liền phát hiện Bạch Văn dùng ánh mắt lên án để nhìn mình, “Làm sao?”

Bạch Văn u buồn nâng cằm, “Người trong bang biết rồi.”

Ngụy Vũ Thông cùng Chu Tiểu Đông đồng thời nhìn màn hình máy tính của cậu, phát hiện trong kênh mật của cậu toàn là gọi chị dâu, hơn nữa, không cần nghĩ làm gì, những người kia đều là người trong bang Hoa Nguyệt Dạ.

“Không việc gì, dù sao hiện tại cậu ta...” Ngụy Vũ Thông đem bốn chữ “Không có ở đây” ghen trong cổ họng, bởi vì hình đại diện của Lộ Hồng Trần vừa lúc sáng lên.

Phản ứng của Bạch Văn còn nhanh hơn Ngụy Vũ Thông.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Sao anh lại tới đây?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Không thể tới?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(@^_^@)~ Em quá vui ấy mà!

Bạch Văn nghĩ rằng hẳn chơi bóng rổ, cùng bạn bè ra ngoài ăn cơm rồi uống chút rượu, ngày hôm nay sẽ không online, thế nhưng lại thấy hẳn login, dĩ nhiên là sẽ có một chút giạt mình không nhẹ.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Tôi cũng vậy, rất vui vẻ, nghe nói bang chủ của bọn tôi đã có chuẩn phu nhân.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Vây chúc mừng các anh.

Biết rõ tại sao Lộ Hồng Trần lại nói với mình lời này, nhưng Bạch Văn cố ý nói lời của kẻ ngoài cuộc, làm bộ như không biết, dù sao thật sự thì cậu cũng không rõ vì sao mình bị gọi thành chị dâu.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:--||| Chẳng lẽ cô không biết vị chuẩn phu nhân kia là ai?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Ngày kết hôn sẽ biết thôi mà $O(n_n)O$

~[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

Lộ Nam Minh đột nhiên cảm thấy hình như mình say rồi, đầu óc vẫn tỉnh táo lúc này lại có chút chóng mặt hoa mắt, nhưng hẳn vẫn đi tìm Hoa Nguyệt Dạ.

Ngụy Vũ Thông cười, “Xem ra em quen đối phó với những chuyện này rồi.” Ít nhất Bạch Văn so với anh tưởng tượng thì lép lếm tốt hơn.

Chu Tiểu Đông ở bên cạnh khe hờ lạnh, chết cũng không thừa nhận vừa rồi mình vì Bạch Văn mà ra một thân mồ hôi lạnh, lúc này đây, cậu mới phát hiện trong tiềm thức, cậu hi vọng Bạch Văn có thể đạt được tình yêu của mình – cho dù người yêu này là đàn ông!

Bạch Văn khiêm tốn nói: “Tạm được tạm được.”

“Chỉ là, giả bộ ngốc như vậy thật không có chuyện gì chứ?” Ngụy Vũ Thông nhắc nhở cậu.

Bạch Văn rất bình tĩnh, nói đạo lý: “ Tình yêu luôn cần có người thứ ba xen vào để tăng thêm chút kích thích, lúc đó mới có thể bắn ra tia lửa càng nóng chảy hơn.”

“Em đừng để kích thích quá là được.” Ngụy Vũ Thông cũng bắt chước giọng của cao nhân khuyên bảo.

Chu Tiểu Đông nghi ngờ nói: “Tui phát hiện hai người hình như rất hiểu nhau.” Ánh mắt lại nhìn chăm chăm Ngụy Vũ Thông, mặc dù Bạch Văn thường xuyên có chút vụn vặt, nhưng cậu biết khá nhiều chuyện của nó, còn chuyện của Ngụy Vũ Thông, tất nhiên cậu không thể nào hiểu sâu sắc được, ít nhất cậu không biết về chuyện tình cảm của anh.

Ngụy Vũ Thông sờ lỗ mũi, “Cậu muốn biết lí do hả?”

Chu Tiểu Đông vội vàng gạt đầu.

“Cậu lau khô tóc rồi nói sau.”

Chu Tiểu Đông sờ tóc, “Cũng khá khô rồi mà.”

“Vừa rồi tôi còn thấy chúng đang cố gắng rơi nhỏ giọt kia kìa!”

Hai chữ “cố gắng” khiến khóe miệng Chu Tiểu Đông giạt khe, cuối cùng vẫn cam chịu cầm khăn khô bắt đầu giả vờ lau.

Ngụy Vũ Thông không thể nhìn được nữa, tức giận cướp lấy cái khăn mặt, giào vò một lúc mái tóc của Chu Tiểu Đông, mãi đến khi hài lòng, mới ném khăn mặt cho cậu, “Đi giặt sạch đi!”

“...A!”

END 11

12. Chương 12: Xuất Hiện Tình Dịch

Kú: Khổ thân cục cưng đáng thương, ngờ nghếch Hoa Nguyệt Dạ, mau lại đây chị xoa đầu cái nào *´ *

Bạch Văn sờ cằm, tắc lưỡi nói, “Anh họ, anh nghe lời quá nhỉ?”

Chu Tiểu Đông lại đi thêm một bước rồi mới quay đầu lại, phản ứng có chút chậm chạp, chắc chắn vẫn chưa hiểu ý câu nói của cậu nhóc, lơ đãng hỏi lại, “Hả?” Về mặt cậu hơi mờ mịt.

Bạch Văn: “...”

Chu Tiểu Đông hỏi tiếp: “Chuyện gì?”

Bạch Văn chậm rãi giải thích: “Em là nói, anh có thể giặt khăn mặt sạch hơn chút nữa nhé.”

Chu Tiểu Đông trợn mắt trừng: “Lắm chuyện.”

Ngụy Vũ Thông thấy Chu Tiểu Đông xoay người bước vào phòng vệ sinh, không nhận được hơi nhếch khóe miệng.

Bạch Văn cười mỉm nói: “Anh rể họ, ngày làm giấy chứng nhận không xa nữa nhỉ?”

Ngụy Vũ Thông nhìn Bạch Văn, cảm thấy tâm trạng cậu không được rạng rỡ như dáng tươi cười này, anh nghiêm túc nói: “Em nghĩ nhiều rồi.”

“Chỉ mong...” Bạch Văn kéo dài giọng, lại thở dài yếu ớt, “Thế nhưng em thương anh họ quá.”

“Lộ Hồng Trần thật đáng thương mà!” Ngụy Vũ Thông thản nhiên nhắc nhở.

Bạch Văn cảm thấy hứng thú nói: “A? Tại sao?”

“Ngủ trước đi.” Ngụy Vũ Thông không muốn nói tiếp, bị Bạch Văn thích không phải đáng thương thì là gì?

Chu Tiểu Đông không tập trung giặt sạch khăn mặt rồi đi ra ngoài, lúc này cậu mới nhận ra bản thân bị Ngụy Vũ Thông lừa rồi, rõ ràng nói lau khô tóc xong sẽ nói cho cậu biết nguyên nhân mà.

... Nhưng, cậu đã chậm một bước rồi.

Ngụy Vũ Thông đã leo lên giường ngủ mất tiêu.

Trán Chu Tiểu Đông nổi gân xanh, rất muốn kéo Ngụy Vũ Thông dậy xé thành tám mảnh.

Bạch Văn quay đầu lại, cười rạng rỡ, “Anh họ, anh rể họ nhờ em chuyển lời cho anh, nói anh ấy bây giờ rất buồn ngủ.”

Nhớ đến quần thâm đen xì dưới mắt Ngụy Vũ Thông, cơn giận trong lòng Chu Tiểu Đông cũng xẹp xuống, nhìn thời gian rồi hỏi Bạch Văn, “Hôm nay có đi suốt đêm nữa không?”

“Không đi.” Bạch Văn lắc đầu.

Chu Tiểu Đông thở phào, lên giọng dạy dỗ nói: “Muốn chơi game cũng không sao, nhưng đừng mê quá, đặc biệt là buổi tối phải ngủ sớm một chút, giấc ngủ rất quan trọng. Đại Tứ có một học sinh, cậu ta chơi game thâu đêm...”

Bạch Văn ngắt lời Chu Tiểu Đông, nghiêm mặt nói: “Anh họ, em cam đoan hôm nay không thức thâu đêm, nhiều nhất chỉ chơi đến bốn giờ sáng thôi.”

Chu Tiểu Đông muốn ói ra máu, “Bốn giờ sáng cùng suốt đêm khác nhau gì chứ?”

“Khác chính là một bên là hừng đông còn bên kia trời còn chưa sáng.”

Chu Tiểu Đông giận dữ: “Hôm nay em không được ra ngoài đâu đó, nghe chưa?”

“Vâng.” Bạch Văn ngoan ngoãn gật đầu.

Chu Tiểu Đông khẽ hừ, “VẬY còn không nhanh đi rửa mặt.” Hôm nay không ra ngoài là tốt rồi, ngày mai nếu còn thích ra ngoài thì đến lúc đó nói sau!

Bạch Văn nhìn Chu Tiểu Đông cười, “Anh họ, em còn chưa định ngủ mà.”

“Sắp tắt đèn.” Chu Tiểu Đông nhướn lông mày, trong lòng không kiên nhẫn, với Bạch Văn, không bao giờ cậu đối được hình tượng người đàn ông dài dòng được.

Bạch Văn lớn tiếng nói: “Em sẽ trộm điện.”

“...” Phản ứng đầu tiên của Chu Tiểu Đông là nhìn Ngụy Vũ Thông, nhưng cậu chỉ trông thấy một cái màn giường hiện ra trước mặt. Chu Tiểu Đông không vui hừ lạnh, cảm thấy cái màn này rất chướng mắt, làm cậu không làm sao vạch trần Ngụy Vũ Thông đang giả vờ ngủ thì lại càng gai mắt hơn.

Với giấc ngủ nông của Ngụy Vũ Thông, cậu nói chuyện với Bạch Văn lâu như vậy, chắc chắn đã tỉnh rồi.

Hơn nữa, thời gian mấy phút đồng hồ, làm sao anh ngủ nhanh thế được?

Chu Tiểu Đông cũng không phải tên ngốc, tại sao lại không biết Ngụy Vũ Thông đang giả vờ ngủ chứ? Nguyên nhân giả vờ ngủ, chắc chính là không muốn tiết lộ chuyện tình cảm của mình.

Đúng vậy, không muốn tiết lộ.

Chu Tiểu Đông đã quen với việc Ngụy Vũ Thông luôn trốn tránh nói về chuyện này, nếu như không có chuyện yêu đương, Ngụy Vũ Thông chắc chắn sẽ nói thẳng, cứ giấu diếm như thế này, nhất định là anh không muốn nói rồi.

Nghĩ đến đó, trong lòng Chu Tiểu Đông không nhịn được có chút tức giận cùng tủi thân, cậu luôn coi Ngụy Vũ Thông là anh em tốt, cái gì cũng vui vẻ chia sẻ với Ngụy Vũ Thông. Chu Tiểu Đông nhớ lại mình luôn đem tất cả tình sử của bản thân ra kể cho Ngụy Vũ Thông nghe, không bỏ qua bất cứ một chi tiết nhỏ nào, ngay cả chuyện nắm tay bé gái hồi học nhà trẻ cũng đều kể rồi.

Ngụy Vũ Thông lại không bằng lòng chia sẻ với cậu.

Hừ!

Chu Tiểu Đông trợn mắt trừng cái màn giường chướng mắt kia lần nữa, còn quát Bạch Văn: “Trộm điện, trộm được không đó! Lại còn lớn tiếng kêu như vậy làm gì!”

Bạch Văn oan ức quẹt miệng nói: “Anh họ, cần gì vì anh rể họ không đợi anh đã ngủ mất mà tức giận vậy chứ.”

Chu Tiểu Đông hầm hừ trừng mắt: “Ai thèm để ý!” Sau đó đồng thời sử dụng bốn chi tung người lên giường, lại còn “không cẩn thận” phát ra tiếng động rất lớn.

Hạ Vũ nghe được tiếng động nên mờ mịt ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy chân Chu Tiểu Đông biến mất ở đằng sau cái màn kia, cậu hơi nghiêng đầu, nói với Bạch Văn: “Anh họ sao thế?” thuận tay ném cốc trà sữa vừa uống xong vào thùng rác, lại mang theo quyển Sherlock Holmes đã đọc được gần nửa đặt lên đầu giường.

Bạch Văn rất cố gắng bình tĩnh nói: “Không sao cả, tớ chỉ là rất tò mò cậu... sao lại chăm chú đọc sách như vậy.” Vừa rồi Hạ Vũ luôn đọc sách, bọn họ nói chuyện lâu như thế, cũng chẳng bị ảnh hưởng chút nào.

“Đọc sách thì phải chăm chú.”

“...” Bạch Văn quyết định chuyển tâm chơi game của mình, “Cậu mau rửa mặt đi ngủ đi.”

Hạ Vũ nói: “Tớ cũng định vậy.”

Bạch Văn mặt không đổi sắc: “Như vậy chứng tỏ chỉ số IQ của cậu đang dần dần nhích về phía tớ rồi.” Nói xong, cậu lại quay về game, cố gắng gửi cho Lộ Hồng Trần một cái tin mật nữa.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đại nhân đại nhân, chúng ta cùng đi phở bản nha? ~(@^_^@)

~[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đại nhân đại nhân, hôm nay lúc anh không online, mạng của em chút xíu nữa thôi là tiêu.

...

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Ồ ó o, đại nhân, anh đâu rồi?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Ngủ quên rồi sao?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Thật sự ngủ rồi?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:(^o^)/~ Tự nhiên thấy trong túi đồ có cái loa nhỏ xinh, cái đồ vật thần kì kia ấy mà, em còn chưa từng dùng qua nữa nè.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(@^_^@)~ Nếu em lên loa tỏ tình với anh, đại nhân anh liệu có thể tỉnh dậy từ trong mộng hay không ta?

Bạch Văn mật bao lâu, Lộ Hồng Trần cũng im lặng bấy lâu.

Thấy những lời này, Lộ Hồng Trần không thể không trả lời một câu chả liên quan.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Hoa Nguyệt Dạ đang tìm cô đó.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Ồ, ~O(n_n)O~ Vậy anh cho phép anh ta đến tìm em đi!

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Thật ra thì, cậu ấy rất tốt.

Bạch Văn nhìn thấy những chữ này thì hơi khựng lại một chút, lại nhìn đám tin mật Hoa Nguyệt Dạ gửi đến bị cậu cố ý không thèm ngó đến, trong đó nói rất nhiều, nhiều nhất chính là giải thích hành động của đám người trong bang, sau đó vô cùng trực tiếp tỏ ra mọi chuyện đều là hiểu lầm, bọn họ vẫn là bạn bè chứ.

Cách làm của Hoa Nguyệt Dạ không ngoài dự đoán của Bạch Văn, người Ngạo Thị Quần Hùng có thể trực tiếp mật với cậu, không phải là do gã ta mồm lòi hay sao, vậy hoặc là gã ngầm đồng ý hoặc là biết trước mà không cần.

Thái độ không thêm để ý của Bạch Văn, đã muốn biểu lộ rõ ràng suy nghĩ của cậu.

Hoa Nguyệt Dạ lại tìm đến cậu nói tất cả chỉ là hiểu lầm, những gì bọn họ làm đều là hiểu lầm, đây là kết quả tốt nhất.

Chẳng qua Bạch Văn không nghĩ tới người đến làm thuyết khách lại là hắn.

Bạch Văn buồn bã thở dài.

Hiện tại muốn tiếp tục giả ngu, chính là lựa chọn vô cùng không sáng suốt.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Em đã có chồng rồi, yêu qua mạng không tốt lắm đâu.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

Lộ Nam Minh xoa xoa huyết thái dương, cảm thấy bản thân không nên thuận tay mà login vào game.

Hiện tại Hoa Nguyệt Dạ xem như thất tình rồi, thời gian gã quen biết Nhiều Chỉ Nhu không lâu, tình cảm không thể nào sâu sắc được, nhưng đã kích nhất định sẽ có. Nếu đổi thành đối tượng khác, Lộ Nam Minh còn có thể an ủi mấy câu. Nhưng với kẻ như Nhiều Chỉ Nhu, hắn cảm thấy không biết nói sao nữa, bởi vì Nhiều Chỉ Nhu vẫn tự nhận là fan hâm mộ của mình.

Mặc dù không ảnh hưởng gì đến nhau, nhưng nói an ủi gì đó, chẳng phải sẽ càng giống khích逗 hơn sao.

Hơn nữa nhìn thấy Nhiều Chỉ Nhu vẫn luôn gửi tin mật đến, làm hắn cảm giác chuyện này không hay, có chút vượt quá phạm vi của fan hâm mộ. Hơn nữa, khi Nhiều Chỉ Nhu nói muốn làm fan hâm mộ của hắn, mọi chuyện vẫn có chút không được rõ ràng, ngược lại càng khiến Lộ Nam Minh cảm thấy kì lạ, trước đây Lộ Nam Minh nghi ngờ Nhiều Chỉ Nhu thật sự là một fan hâm mộ bình thường, ma xui quỷ khiến thế nào

nghe thấy Hoa Nguyệt Dạ gọi hắn là Tam Gia, sau đó đoán được thân phận thật của hắn. Nhưng sau khi nghĩ lại, liền bác bỏ kết luận này, bởi vì người gọi hắn là Tam Gia, chỉ có mấy người tương đối thân quen.

Mà mấy người kia, không chơi trò chơi này.

Mặc dù có chút kì quái, nhưng bình thường hành động và lời nói của Nhiều Chỉ Nhu có chút quỷ dị, hắn cũng không để điều này trong lòng nữa.

Nếu không phải sau khi xuất hiện lời đồn “kết hôn nhầm” của Nhiều Chỉ Nhu và Hoa Nguyệt Dạ, phát hiện ra Nhiều Chỉ Nhu quá mức nhiệt tình với mình, Lộ Nam Minh từ trước đến nay không thích nhiều chuyện, tuyệt đối sẽ không nói những lời giống mai mối như kia.

Nhưng ai tới nói cho hắn biết!

Có chồng rồi, không yêu qua mạng là chuyện gì vậy chứ? Tìm bừa lí do cũng nên hợp lí một chút chứ?

Một người lấy lí do vớ vẩn nhìn phát ra luôn như thế, chỉ có thể nói người đó không phải quá thông minh thì chính là một tên cực kì ngu ngốc, quá thông minh bởi vì hắn tìm cái cớ lộ liễu như vậy để thể hiện rõ ràng lời từ chối bạn, cực kì ngu ngốc là vì hắn thật sự cho rằng với cái lí do thối nát kia có thể lừa gạt được bạn sao.

Còn có ngoại lệ chính là người này cho rằng người bị lừa có chỉ số thông minh có lỗi với đồng bào quần chúng, không cần tìm cái cớ quá cao siêu – Lộ Nam Minh dĩ nhiên sẽ không cho rằng chỉ số IQ của mình thấp kém rồi, cho nên hắn chẳng để ý đến cái ngoại lệ này làm gì.

Vậy rốt cục Nhiều Chỉ Nhu là thông minh hay ngu ngốc đây?

Từ những tiếp xúc trong thời gian qua, Nhiều Chỉ Nhu hiển nhiên là không ngốc rồi.

Cho nên, Lộ Nam Minh mới im lặng không nói gì, bởi vì hắn phát hiện mình bị chơi xỏ rồi.

Nhiều Chỉ Nhu “thành thật” nói cho hắn biết “tình hình thực tế” như thế, với tư cách là anh em đồng chí của Hoa Nguyệt Dạ, hắn sẽ bị bức vào đường cùng, lùi không được mà tiến cũng không xong. Không nói ra, bản thân lại quá không đủ nghĩa khí, “sự thật” quan trọng như vậy cũng không nói cho gã biết; nói ra, Hoa Nguyệt Dạ có nghĩ thế nào đây?

Khách quan mà nói là như thế, nhưng Lộ Nam Minh tự nhiên sẽ không để bản thân bước chân vào vũng bùn, hắn trực tiếp chụp màn hình mấy câu này lại, gửi thẳng qua cho Hoa Nguyệt Dạ.

Về chuyện muốn nghĩ như thế nào, Lộ Nam Minh cảm thấy đó là chuyện của Hoa Nguyệt Dạ. Chẳng qua cảm thấy Hoa Nguyệt Dạ chỉ là một đứa trẻ thẳng thắn, gặp được Nhiều Chỉ Nhu thật sự có chút bị định mệnh trên đầu rồi.

Hoa Nguyệt Dạ thấy ảnh chụp màn hình xong, đợi vài phút sau mới trả lời.

Bang chủ Dạ:~/(tot)/~~ Tam Gia, hình như tui càng ngày càng thích cô ấy.

Bang chủ Dạ: ~(@^_^@)~ Tui chưa từng gặp qua cô bé nào có cá tính như vậy cả.

Bang chủ Dạ: Mặc dù cảm thấy rất kì quái, nhưng thật sự rất tốt.

Lộ Nam Minh nhìn mấy dòng trả lời này, chỉ biết cảm nín.

Rau rừng không có màu đỏ:...

Rau rừng không có màu đỏ:Hiện tại chỉ có mấy chấm này, mới có thể bày tỏ tâm trạng của tôi hiện giờ!

Bang chủ Dạ:~/(tot)/~~ Tam Gia

~~Rau rừng không có màu đỏ:Biến! Cậu là tên cuồng tự ngược, dẹp sang bên cạnh đi, đừng hành hạ lỗ tai tôi nữa.

Bang chủ Dạ:(^o^)/~ Tam gia, cậu hôm nay thật dữ dằn!

Rau rừng không có màu đỏ:Bởi vì thấy cậu.

Bang chủ Dạ:

~(>_<~

~ Tui vừa thất tình. Rau rừng không có màu đỏ:... Lộ Nam Minh cảm thấy gã không yêu nữa mới không bình thường đó, nhưng vì không muốn kích thích đứa trẻ này thêm nữa, hắn quyết định vẫn nên ngậm miệng lại thì hơn. Bang chủ Dạ:Chúng ta đi mang Nhu Nhu thăng cấp đi! Rau rừng không có màu đỏ:... Được. Cuối cùng Lộ Nam Minh vẫn cùng Hoa Nguyệt Dạ mang Nhiều Chỉ Nhu đi thăng cấp. Nhiều Chỉ Nhu chẳng bị chút ảnh hưởng nào, vẫn giống hệt trước kia, cười cười nói nói với Hoa Nguyệt Dạ, còn gián tiếp biểu lộ tình cảm sùng bái của mình với Lộ Nam Minh. Giống như chuyện trước kia chưa từng xảy ra. [Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Cậu xem Nhu Nhu là một cô gái thật tốt! ~(@^_^@)~ [Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Vì không để tui xấu hổ, còn tự làm khó mình, vẫn nói chuyện phiếm với tui nè... [Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Cảm động thiệt. Cậu nói tui mua 999 đóa hoa hồng tặng cho cô ấy, cô ấy có đồng ý lời cầu hôn của tui không? Lộ Nam Minh im lặng nhìn trời, hắn thật sự không hề cảm nhận được Nhiều Chỉ Nhu là người có thể suy nghĩ được như vậy, đơn giản là muốn nói chuyện thôi đúng không? Hơn nữa, người vừa bị uyển chuyển từ chối qua, xoay người cái liền bắt đầu ảo tưởng cầu hôn gì đó, gã thật sự không có vấn đề gì chứ? Quan trọng là rốt cuộc hắn nào tàn đến mức nào, mới có thể buồn bực vì bọn họ đây? Lộ Nam Minh cảm thấy Hoa Nguyệt Dạ và Nhiều Chỉ Nhu không thành vợ chồng thật sự là đáng tiếc, tính cách quá giống nhau luôn, quả thực không thuộc phạm vi người thường có thể hiểu được. Lộ Nam Minh ở chỗ này xoắn xuýt, Bạch Văn lại cười tít mắt múa ki năng. Chẳng qua nụ cười kia, thấy thế nào cũng có chút khác thường, thậm chí còn thiên về dữ tợn. Mặc dù thăm mền một người nhất định phải chịu đựng cô đơn, nhưng không thể trước mặt khuyên mình sà vào lòng người khác, sau lưng lại kết bạn với chính “tình địch” của mình được? ——Tạm thời Bạch Văn hiển nhiên đã quên thân phận thật sự của mình cùng tình huống trước mặt rồi, Lộ Nam Minh ngay cả cậu là ai cũng không biết, nói gì đến tình địch chứ? Thật ra thì, Lộ Nam Minh cũng chẳng biết Nhiều Chỉ Nhu là Bạch Văn mà. Đêm nay nhất định là đêm của xoắn xuýt rồi. Ngụy Vũ Thông cũng rất xoắn quấy, bởi vì anh vừa dùng ngón tay mở tin nhắn điện thoại. [Tiểu Đông Tử: Tui biết rõ cậu không ngủ đấy nhé (_)#] Để chứng minh ngủ rồi, Ngụy Vũ Thông yên lặng tắt điện thoại. Nhưng mà, không đến một phút đồng hồ sau, Ngụy Vũ Thông liền cảm thấy mặt mình bị đánh một cái, nửa ngày sau, anh mới phản ứng kịp, Chu Tiểu Đông vừa dùng chân đá mặt mình! Ngụy Vũ Thông còn chưa kịp làm gì, lại thêm một cái đá nữa!

END 12

13. Chương 13: Chuyện Thân Mật

Ở lần đá thứ ba, rốt cục Ngụy Vũ Thông cũng tóm được bàn chân hư kia.

Sau khi khựng lại một chút, Chu Tiểu Đông bắt đầu giãy mạnh.

Ngụy Vũ Thông xấu tính bắt đầu cào nhẹ vào lòng bàn chân cậu, động tác của Chu Tiểu Đông rõ ràng càng mạnh hơn, Ngụy Vũ Thông lại càng dùng sức nhéo cái chân không thành thật kia, sau đó trực tiếp lăn từ giường mình xuống giường Chu Tiểu Đông, lập tức cậu cứng đờ tại chỗ.

Trời mới biết chẳng qua cậu chỉ tức quá mới cố ý đá Ngụy Vũ Thông để hả giận, động tác cũng vô cùng nhẹ, nhẹ đến nỗi Chu Tiểu Đông còn buồn bực vì sao chân mình lại dùng ít lực đến thế – mặc dù cậu dùng chân đó, như thế có chút không lễ phép lắm, nhưng quan hệ giữa cậu và Ngụy Vũ Thông là gì chứ? Chu Tiểu Đông hoàn toàn không thêm để chuyện này trong lòng.

Chỉ là Chu Tiểu Đông chắc chắn sẽ không trắng trợn đánh người, dù sao nguyên nhân cậu tức giận, cậu không nói nên lời.

Cho nên, Chu Tiểu Đông quyết định học theo tinh thần của Ngụy Vũ Thông.

Giả vờ ngủ, giả vờ mơ, mượn cớ đó đánh người.

Chu Tiểu Đông làm thế thật.

Chỉ là cậu đoán được quá trình, không đoán được kết quả.

Chu Tiểu Đông cho rằng Ngụy Vũ Thông giả vờ ngủ, cho nên dù có bị đánh trúng cũng sẽ không “tỉnh” dậy, ai mà ngờ Ngụy Vũ Thông không chỉ “tỉnh” lại, còn “tỉnh” lại dữ dội như thế.

Tim Chu Tiểu Đông đập như điên, dĩ nhiên không phải vì sợ Ngụy Vũ Thông sẽ đánh cậu trả thù, lại càng không phải nghĩ đến những hình ảnh đặc thù khác khiến tim đập rộn ràng, chẳng qua cậu đang do dự, cậu rốt cục nên tiếp tục giả vờ ngủ nữa hay không?

Ngụy Vũ Thông thừa dịp Chu Tiểu Đông ngây người do dự, trực tiếp bò tới, lôi cái “hung khí” đá anh kẹp vào giữa đùi, còn người thì dè thắng lên Chu Tiểu Đông, lại nghiêng thân một cái, trượt xuống bên người Chu Tiểu Đông.

Toàn bộ quá trình, chỉ mất không đến 30 giây.

Chu Tiểu Đông từ hơi cứng ngắc đến hoàn toàn đơ người, cuối cùng, cậu thật sự biến thành một pho tượng sống, nằm im một chỗ, không nhúc nhích.

Cục diện lúc này biến thành Ngụy Vũ Thông nằm bên cạnh Chu Tiểu Đông, chân còn cố ý đặt ở trên đùi Chu Tiểu Đông đang cứng ngắc như pho tượng, giống như không có ý định thả ra.

Chu Tiểu Đông không ngừng lẩm nhẩm trong lòng: Tui ngủ rồi, tui ngủ rồi...

Trong lúc đang lẩm nhẩm, lòng dạ Chu Tiểu Đông lại cảm thấy vô cùng đau khổ, vì sao rõ ràng đều là giả vờ ngủ, lại khác biệt lớn như vậy chứ?

“Tôi biết rõ cậu không ngủ đấy nhé.” Ngụy Vũ Thông nhẹ giọng trả lại y xì câu nói kia vào bên tai Chu Tiểu Đông. Chẳng qua Chu Tiểu Đông là tức giận mà gào lên, còn Ngụy Vũ Thông lại dùng giọng điệu trêu chọc.

Chu Tiểu Đông còn chưa kịp tiêu hóa xong câu nói kia, “không cẩn thận” một quyền dừng ở ngang hông Ngụy Vũ Thông, Ngụy Vũ Thông không nhịn được khẽ kêu một tiếng đau đớn, Chu Tiểu Đông hài lòng mà dần dần “tỉnh” lại, “mờ mịt” nói: “Sao cậu lại ở chỗ này?” Trên thực tế về mặt Chu Tiểu Đông khi nói những lời này cực kì hung dữ.

Bên ngoài màn giường, Bạch Văn đang chuyên tâm đánh quái, quay đầu lại nhìn một cái, tiếp đó vô cùng nhanh chóng đeo tai nghe lên, quyết tâm ngăn cách bản thân với thế giới bên ngoài.

Ngụy Vũ Thông xoa eo, nhẹ giọng nói: “Tiểu Đông Tử, thắt lưng của đàn ông là không được tùy tiện đánh đâu.”

Trong lòng Chu Tiểu Đông hừ khê, đánh chết cũng không lên tiếng.

Ngụy Vũ Thông lại đột nhiên sờ eo cậu, xoa bóp nhẹ nhàng, dùng giọng nói rất nghiêm túc cường điệu: “Thật sự rất quan trọng đó.”

Chu Tiểu Đông vì bị ngứa mà hơi rụt lại, đang muốn đánh cho cái móng vuốt kia buông ra, kết quả Ngụy Vũ Thông cứ mặt dày đặt tay ở nơi nào đó không nhúc nhích. Mặc dù Ngụy Vũ Thông đặt tay ở bên ngoài chần, nhưng cái chần mà Chu Tiểu Đông đập rất mỏng, cậu lại không có thói quen mặc quần áo khi ngủ, cảm giác lúc này giống như Ngụy Vũ Thông cách một lớp quần áo ôm eo cậu vậy.

Chu Tiểu Đông thoáng cái nổi da gà, đồng thời còn cảm thấy có gì đó khang khác, cậu cố ý không thêm đề ý đến cảm giác kì lạ này, nhưng làm thế nào cũng không thể chụp được móng vuốt kia, vì thế liền rất hung dữ quát: “Rốt cục cậu đến đây làm gì!”

Ngụy Vũ Thông im lặng, mãi đến khi Chu Tiểu Đông không nhịn được nữa, anh mới lên tiếng: “Tôi nghĩ cậu có điều muốn hỏi.”

Chu Tiểu Đông dừng lại. Mặc dù Ngụy Vũ Thông lớn hơn cậu một chút, nhưng Chu Tiểu Đông chưa từng nghĩ Ngụy Vũ Thông đã từng yêu đương, đừng hỏi tại sao cậu lại biết, chỉ là cậu thật sự không nghĩ tới, hơn

nữa chung quanh Ngụy Vũ Thông cũng chẳng có cô gái nào lượn lờ cả, Chu Tiểu Đông tự nhiên sẽ không suy nghĩ linh tinh.

Cho nên, vừa rồi khi thấy Ngụy Vũ Thông bày ra giọng điệu cao nhân, nói đạo lý đầu ra đó, mới làm Chu Tiểu Đông bất ngờ đến vậy, ngạc nhiên nhiều hơn không thoải mái, dù sao cũng cảm thấy mình thật lòng thật dạ với Ngụy Vũ Thông còn anh lại có chỗ giấu mình.

Chu Tiểu Đông chỉ có chút không thoải mái, mãi đến khi nhận ra Ngụy Vũ Thông đang trốn tránh đề tài này, cậu mới thật sự để ý và tức giận.

Làm ầm lên một chút, cũng tiêu được cơn giận trong lòng rồi, nhưng cậu vẫn rất để ý.

Chu Tiểu Đông khoan thai nói: “Không có gì, chẳng qua chỉ tò mò làm sao cậu lại hiểu được những chuyện tình cảm đó thôi... giống mối tình đầu của cậu hả, thăm mền sao, người tình trong mộng hả...” Lúc nói những điều này, Chu Tiểu Đông nghiêng mình mặt đối mặt với Ngụy Vũ Thông, trong bóng tối, Chu Tiểu Đông cố ý nhìn chằm chằm vào Ngụy Vũ Thông, sợ sẽ bỏ qua bất kì biểu cảm nào đó của anh.

Giường trong kí túc xá là loại giường đơn rộng một mét hai, hai thằng con trai trưởng thành nằm trên đó, có chút chật chội, nghiêng người nằm mặt đối mặt, sẽ rộng hơn một chút, nhưng khoảng cách giữa hai gương mặt lại không hề xa, nếu là ban ngày, thậm chí còn có thể thấy được chiều dài lông mi đối phương.

Thật lâu, Ngụy Vũ Thông mới mở miệng nói chuyện, “Ừm...” Anh ta trả lời mơ hồ, thậm chí còn mang theo chút ần ỉn không dễ gì phát hiện được.

Chu Tiểu Đông chờ có chút nóng ruột, không nhìn được lại chột bụng Ngụy Vũ Thông một cái, “Nói mau.”

“...Cậu muốn nghe gì?”

“Mối tình đầu, thăm mền, người tình trong mộng... kiểu kiểu thế.” Chu Tiểu Đông giả vờ không thèm để ý nói, một bên lại dựng thẳng lông tai nghe ngóng.

Ngụy Vũ Thông giả vờ rên một tiếng, “Tôi chỉ vừa tròn 20 thôi, không phải 200 tuổi nhé, nào có nhiều kinh nghiệm tình cảm như vậy.”

Chu Tiểu Đông hừ mạnh, tỏ vẻ mình mới không thèm tin đầu.

“Cậu không tin thì cũng đành chịu thôi.” Ngụy Vũ Thông cố ý dùng giọng điệu không cần thì thôi, nói xong còn định chạy.

Động tác Chu Tiểu Đông vô cùng nhanh nhẹn cũng rất kiên định giữ Ngụy Vũ Thông lại, nắm chặt cánh tay anh, thậm chí còn cố ý rút cái chân đang bị kẹp cứng trong đùi Ngụy Vũ Thông ra, gác mạnh lên đùi anh, để khổng chế động tác chạy trốn của Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông: “...”

Chu Tiểu Đông hừ hừ: “Nói mau!”

Ngụy Vũ Thông im lặng, một lúc sau mới nghiêm túc nói: “Tiểu Đông Tử, là cậu bắt tôi nói đó.”

Chu Tiểu Đông ừ một tiếng, bị giọng điệu nghiêm túc của Ngụy Vũ Thông ảnh hưởng khiến cậu có chút khẩn trương.

Ngụy Vũ Thông đột nhiên thở dài, “Aizz, thôi quên đi, không nói thì hơn!”

Chu Tiểu Đông nhất quyết không nhấc người lên, dùng chân đá anh một cái, “Nói mau, không nói hôm nay sẽ giết chết cậu.”

“Ồ? Chuẩn bị làm thế nào?”

Chu Tiểu Đông không nghe ra giọng điệu chờ mong và cười cợt trong lời Ngụy Vũ Thông, cậu hung hăng nói: “Thằng thối thì được khoan hồng, kháng cự sẽ bị nghiêm phạt! Để không phải chịu nỗi đau về thể xác, tốt nhất cậu nên nói ra đi!” Chu Tiểu Đông không thật sự bắt buộc phải biết lắm, nhưng khi thấy Ngụy Vũ Thông luôn cố ý lấp liếm, sự tò mò trong lòng nổi dậy, nên hiện tại thật sự cậu rất muốn biết.

“Ê...”

Chu Tiểu Đông uy hiếp lại uy hiếp, Ngụy Vũ Thông vẫn không xoay chuyển.

Rốt cục Chu Tiểu Đông phát hiện rất khó cạy được miệng Ngụy Vũ Thông ra, cứng rắn không được, chỉ có thể dùng mềm dẻo mà thôi, cho nên trong lòng Chu Tiểu Đông chuẩn bị đầy đủ, dùng giọng điệu làm nũng nói: “Thông ca ca thân yêu, anh nói cho em biết đi mà!” Nói xong, chính mình còn run rẩy không ngừng, nổi đầy một thân da gà.

Ngụy Vũ Thông khựng lại, đột nhiên dựa đầu vào gần cậu, ở bên tai Chu Tiểu Đông thốt khẽ: “Em.”

“A? Tui làm sao?” Chu Tiểu Đông chưa phản ứng kịp.

Ngụy Vũ Thông trầm mặc.

“A? Á? HẢ?!” Rốt cục lúc này Chu Tiểu Đông mới kịp phản ứng, giọng điệu kinh ngạc kia không ngừng thay đổi, trái tim lại đập điên cuồng không thể khống chế được. Đáp án quá bất ngờ, hơn nữa, Ngụy Vũ Thông còn ở rất gần cậu.

Ngụy Vũ Thông vẫn đang cố nhích lại gần Chu Tiểu Đông, “Làm sao? Bất ngờ lắm hả? Mỗi tình đầu, thắm mền, người tình trong mộng của tôi đều là cậu khiến cậu ngạc nhiên lắm sao?”

Chu Tiểu Đông cứng đờ tại chỗ, trong đầu loạn thành một đoàn, thậm chí không hề phát hiện tư thế lúc này của bọn họ rất mờ ám giống như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Ngụy Vũ Thông đột nhiên cười rộ lên, thậm chí còn cười đến ngả nhào vào người Chu Tiểu Đông, tóc cọ hết vào mặt cậu.

Chu Tiểu Đông rốt cục hoàn hồn, sau khi phát hiện mình bị lừa, hung hăng đá mấy cái vào người Ngụy Vũ Thông, “Cút ngay cho tui!”

Ngụy Vũ Thông dần dần ngừng cười, vẫn giữ nguyên tư thế thắm mật lúc này, “Tôi chẳng muốn động dậy nữa, hôm nay cứ ngủ vậy đi.”

“Này!” Chu Tiểu Đông giận, dùng sức đẩy Ngụy Vũ Thông, anh vẫn chẳng nhúc nhích tí nào. Không chỉ có thế, Ngụy Vũ Thông vì giữ cho mình không bị đá xuống sàn nhà, đã dùng tay quán quanh người Chu Tiểu Đông, đầu tựa vào đầu cậu, khoảng cách không đến ba cm.

Chu Tiểu Đông cố gắng cả buổi, rốt cục cam chịu số phận, thỏa hiệp: “Nếu đã muốn ngủ, vậy thì ngủ ngon!” Cậu không có thói quen ngủ cùng người khác, huống chi cậu còn cảm thấy ngủ với Ngụy Vũ Thông thế này, vô cùng không tự nhiên, không hoàn toàn vì trò đùa lúc này của anh.

Ngụy Vũ Thông giật giật, rốt cục cũng nghiêng đầu cách ra một chút, nhưng vẫn chẳng xa hơn 4 cm.

Trong bóng tối Chu Tiểu Đông trừng Ngụy Vũ Thông, cuối cùng biến thành trừng trần nhà, tâm trạng kiểu gì cũng không thể bình tĩnh được.

Ngụy Vũ Thông biết rõ Chu Tiểu Đông không ngủ được, nhưng anh giả vờ không biết.

Nếu tiếp tục nói nữa... Ngụy Vũ Thông có chút muốn đỡ trán, thật sự đã vượt quá phạm vi mà anh có thể khống chế rồi.

Ngụy Vũ Thông không phủ nhận bản thân có tình cảm khác thường với Chu Tiểu Đông, nhưng anh chưa từng nghĩ tới sẽ có được cậu, sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống vốn có của cậu, kể cả sau chuyện Bạch Văn.

Bởi vì có sự tham gia của Bạch Văn, Chu Tiểu Đông càng ngày càng chấp nhận đồng tính, Ngụy Vũ Thông muốn làm nhiều chuyện, cũng trở nên dễ dàng hơn, nhưng thật sự anh chưa từng để tâm quá nhiều đến phương diện này.

Không phải không muốn, mà là không nỡ.

Ngụy Vũ Thông không nỡ để Chu Tiểu Đông sau khi ở cùng anh sẽ phải đối mặt với nhiều rắc rối, Chu Tiểu Đông điềm đạm lương thiện, nên có cuộc sống hạnh phúc bình thường.

Ngụy Vũ Thông không phải thánh mẫu, sẽ không chấp tay nhường Chu Tiểu Đông cho người khác, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không ích kỷ chiếm hữu.

Trước mắt anh chỉ muốn cùng Chu Tiểu Đông giữ lại kỉ niệm đặc biệt chỉ thuộc về hai người, cho nên vẫn luôn cố gắng giữ khoảng cách xa xa gần gần nhưng lại thân thiết với cậu.

Chỉ là ngày hôm nay có chút không khống chế được.

Ngụy Vũ Thông cảm thấy nếu vẫn tiếp tục như thế thì sẽ trở nên nguy hiểm, nhưng đột nhiên anh muốn thoải mái một lần, chỉ một lần này thôi.

Cho nên, Ngụy Vũ Thông không nhịn được nhích lại gần Chu Tiểu Đông.

Còi báo động trong lòng Chu Tiểu Đông kêu thật to.

END 13

14. Chương 14: Cần Chịu Trách Nhiệm

Cả người Chu Tiểu Đông cảnh giác, tựa như con nhím, toàn thân xù đầy gai.

Nhưng sau đó Ngụy Vũ Thông không làm gì nữa, tựa như anh chỉ vô tình cựa người mà thôi.

Chu Tiểu Đông lắng nghe tiếng hô hấp đều đều của Ngụy Vũ Thông, trong lòng gào rú: Không phải kêu giấc ngủ nông sao, không phải giấc ngủ nông hử, hiện tại chưa gì đã ngủ là sao đây!!!

Tâm trạng Chu Tiểu Đông không thể nào bình tĩnh được.

Cậu bực bội sao mình lại dễ bị dắt mũi như thế, Ngụy Vũ Thông nói câu kia, thậm chí cậu còn không thèm nghĩ xem nó có thật không, trong đầu đã chỉ quay quay một câu: Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Bực bội việc bản thân thật ngốc nghếch, lại âm thầm đậu xanh rau má Ngụy Vũ Thông đùa ác như vậy.

Chửi bậy xong, Chu Tiểu Đông bắt đầu suy nghĩ kĩ hơn.

Cậu không phải suy nghĩ cẩn thận tình cảm Ngụy Vũ Thông đối với mình có gì khác lạ, mà suy nghĩ tính hướng của anh.

Ngụy Vũ Thông chấp nhận đồng tính rất nhanh, Ngụy Vũ Thông không có thân thiết với bạn nữ nào, Ngụy Vũ Thông rất ít khi nhắc đến con gái, tính cách Ngụy Vũ Thông có chút lảm lì... cộng các dấu hiệu đó lại, Chu Tiểu Đông cảm thấy thế giới này đang đùa giỡn cậu mà.

Cậu với một tên đồng tính ở chung hơn một năm trời!

Chu Tiểu Đông không hề cảm thấy buồn nôn, mà chỉ có kinh ngạc và không được tự nhiên.

Kí túc xá của bọn họ có chút đặc biệt, có một tên trừ ngày khai giảng còn ngó được cái mặt ra, những lúc khác hoàn toàn mất tăm; một tên khác thỉnh thoảng cũng trở về một hai lần, nhưng càng ngày số lần về càng ít, cho nên bình thường trong kí túc xá chỉ có hai người Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông mà thôi.

Chu Tiểu Đông vẫn luôn không hiểu rõ con người Ngụy Vũ Thông này, nhưng cũng chẳng ngại coi anh là một người anh em tốt.

Người anh em tốt cùng ăn cùng ngủ lại là một đồng tính, thế mà cậu lại không hề hay biết!

Ngoài kinh ngạc ra, Chu Tiểu Đông cũng chấp nhận rất nhanh, chủ yếu là có tấm gương Bạch Văn trước đó, đã khiến cậu chết lặng rồi.

Còn lại chính là không được tự nhiên, cảm giác lúc này của Chu Tiểu Đông, giống như đột nhiên phát hiện người bạn thân thiết cùng phòng là một cô gái vậy, ngoài kinh ngạc ra, chính là lo lắng, lo lắng liệu mình đã từng làm chuyện gì có lỗi với người ta hay không.

Chu Tiểu Đông thuộc loại người qua loa, ở trong phòng kí túc xá thường chỉ mặc quần lót rồi chạy tới chạy lui, đặc biệt là vào mùa hè, dường như mỗi ngày đều chỉ có quần lót.

Trời ơi!

Chu Tiểu Đông gào thét trong lòng, trong bóng tối gương mặt dần dần đỏ lên.

Kì thật, Chu Tiểu Đông là một người rất dễ xấu hổ, ngoài những người phụ nữ trong gia đình ra, chỉ có duy nhất một lần thời còn đi nhà trẻ cậu dám cầm tay một bạn nữ.

Mà lần đó là vì lớp học chơi trò chơi, cũng là kết quả của việc cô giáo cố gắng thật lâu mới được, vậy có thể tưởng tượng cậu là người dễ xấu hổ cỡ nào rồi đó.

Thời cấp hai, Chu Tiểu Đông cũng từng thầm mến một cô bé tóc dài, người bình thường sẽ mượn đủ mọi lý do để thể hiện trước mặt người con gái mình thích, thậm chí còn tự tạo cơ hội vô tình gặp được, mà Chu Tiểu Đông chỉ vừa nhìn thấy cô bé kia liền đi đường vòng, thật sự không khác trốn ôn dịch là mấy. Cho nên, sau khi tốt nghiệp trung học, trí nhớ sót lại trong lòng Chu Tiểu Đông về cô bé kia chỉ dừng ở bím tóc đuôi sam thật dài, những cái khác hoàn toàn không hề nhớ rõ, cậu cũng có dám nhìn thẳng vào mặt đối phương bao giờ đâu.

Hay thẹn thùng như cậu, trước kia không cảm thấy gì cả, sau khi đoán được tính hướng của Ngụy Vũ Thông xong, Chu Tiểu Đông nhớ lại những đụng chạm trước kia giữa hai người, trái tim không nhịn được mà đập điên cuồng.

Cậu không chỉ cởi trần trước mặt Ngụy Vũ Thông, mà còn thấy toàn bộ cơ thể của anh nữa. Chu Tiểu Đông thậm chí còn nhớ tới mùa đông năm ngoái, cậu bị tiêu chảy, lúc ấy Ngụy Vũ Thông đang tắm, cậu còn đi thẳng vào nhà tắm để giải quyết vấn đề.

Lúc ấy cậu đã thấy toàn bộ từ trên xuống dưới của Ngụy Vũ Thông, thậm chí còn âm thầm so sánh độ lớn nhỏ của hai cục cứng ở trong lòng.

Lúc này Chu Tiểu Đông chỉ có một suy nghĩ: Mẹ nó! Ông trời ơi, mau giáng sét xuống đánh chết tui đi!

Chu Tiểu Đông vẫn không ngủ được, nhìn thấy Bạch Văn đang tắt máy tính.

Chu Tiểu Đông lại nhìn Ngụy Vũ Thông đang nhắm chặt hai mắt, bởi vì biết anh hay bị mất ngủ, cho nên dù nghĩ anh có thể là đồng tính, bọn họ ngủ với nhau như vậy không tốt chút nào, Chu Tiểu Đông vẫn theo bản năng đề thấp hô hấp, không dám lộn xộn, sợ đánh thức anh.

Lúc này cậu cảm thấy toàn thân mình cứng ngắc, đau nhức, nhưng vẫn không dám động đậy, chỉ vươn một cánh tay ra ngoài, cố gắng vẫy Bạch Văn.

Bạch Văn cũng rất quan tâm đến cậu, rất nhanh liền chạy tới, ngửa đầu hỏi: “Anh họ, anh chưa ngủ hả?”

Chu Tiểu Đông không nghĩ lại xem tại sao Bạch Văn lại hỏi cậu chưa ngủ, mà không phải tỉnh ngủ, cậu không biết mở miệng thế nào, mà thực tế cậu cũng không rõ mình đến tột cùng là muốn hỏi cái gì.

Cái này trong mắt Bạch Văn, chính xác là một vấn đề vô cùng rối rắm.

Chu Tiểu Đông xoắn xuýt hồi lâu mới nói: “Sao giờ em mới ngủ!”

Về mặt Bạch Văn rõ ràng rất thất vọng, nhưng vẫn trả lời: “Giờ ngủ liền đây.”

Chu Tiểu Đông nhìn sắc trời, quả nhiên còn chưa hừng đông, nhưng cũng sắp rồi. Khóe miệng cậu giật giật, ngay lập tức cảm thấy việc mình tìm Bạch Văn là rất ngớ ngẩn, cậu không kiên nhẫn phát tay, “Không có việc gì, ngủ đi.”

Bạch Văn sẽ bỏ qua cơ hội nhiều chuyện để đi ngủ sao? Cậu giẫm lên ghế bước qua, tay kéo màn giường, liếc nhìn vào bên trong.

Chu Tiểu Đông giật mình, đẩy mạnh cái móng vuốt kia ra, “Biến, đi ngủ!” Rõ ràng chuyện chẳng có gì, chỉ là đột nhiên có chút chột dạ.

Bạch Văn cười ha hả, một chút cũng chẳng để ý lửa giận và không kiên nhẫn của Chu Tiểu Đông, hóng hớt hỏi dò: “Anh họ, hai người đã làm chưa?”

Gương mặt Chu Tiểu Đông với tốc độ mắt thường có thể thấy được dần dần đỏ bừng lên, nhưng đôi mắt không có chút uy hiếp nào kia vẫn cố gắng trừng lớn.

Bạch Văn càng cười như điên, đang muốn nói gì đó, chợt thấy Ngụy Vũ Thông vốn lẽ ra phải ngủ say đột nhiên ngẩng đầu trừng mắt cảnh cáo cậu, sau đó lại không chút tiếng động nhanh chóng nằm xuống, sau giây phút sững sờ, Bạch Văn thu lại nụ cười nói với Chu Tiểu Đông: “VẬY em đi ngủ trước đây, chơi game một ngày rồi mệt chết đi được.”

Chu Tiểu Đông mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói ra chữ nào.

Bạch Văn lộ vẻ mặt thất vọng, nhưng vẫn nói: “Các anh cứ từ từ ngủ, cẩn thận đánh thức anh rể họ, anh ấy lại tức giận đó.” Cậu đây là âm thầm nhắc nhở Ngụy Vũ Thông đừng có tức giận khi rời giường, nếu không là lộ tẩy đó.

Dĩ nhiên, cậu phải nhắc nhở rồi, vì đối tượng hứng đủ cơn giận của Ngụy Vũ Thông, rất có thể chính là mình.

Chu Tiểu Đông vừa quay đầu lại nhìn Ngụy Vũ Thông, thấy anh không bị đánh thức, cậu liền thở phào nhẹ nhõm, lại thì thầm nói: “Cái gì mà anh rể họ chứ, không được gọi linh tinh.” So với mỗi lần nạt nộ trước kia, lần này có cảm giác khác.

Bạch Văn nghiêng đầu, giả vờ ngây thơ: “Nhưng hai anh cũng cùng giường chung gối rồi.”

Chu Tiểu Đông ngây người.

Bạch Văn nói tiếp: “Hơn nữa không chỉ vậy đúng không?... Ví như nhìn thấy ngực anh ấy, nhìn thấy đùi anh ấy này...” Bạch Văn vốn chỉ định chọc Chu Tiểu Đông một chút thôi, không ngờ mặt cậu lại càng ngày càng đỏ hơn, rất có thể sẽ đỏ đến chảy máu.

Bạch Văn ghen ghét nghĩ thầm: Thật sự có sao! Cậu cũng muốn nhìn thấy ngực người nào đó, bấp đùi người nào đó!

Cuối cùng Bạch Văn tổng kết: “Anh họ, anh phải chịu trách nhiệm với anh ấy đó!” Trong lòng lại nghĩ, anh rể họ bị anh họ nhà mình nhìn thấy nhiều như vậy, chỉ sợ không chỉ bị một lần, vậy mà anh ấy vẫn nhịn được, lẽ ra phải sớm biến thành sói nhào tới rồi chứ...

Chu Tiểu Đông xấu hổ đến không nói được gì, tự cậu nghĩ đã cảm thấy ngượng rồi, giờ còn bị Bạch Văn nói thẳng ra như vậy, lại càng cảm thấy xấu hổ không thôi. Mặc dù luận điểm của Bạch Văn chẳng ra sao cả, nhưng trong lòng Chu Tiểu Đông vẫn đồng ý với nhận định của Bạch Văn, cậu cần phải chịu trách nhiệm với Ngụy Vũ Thông.

Ngay cả bé con tiểu Thông Thông cậu cũng nhìn thấy rồi!

“Em ngủ đây.” Bạch Văn thở dài rời đi.

Chu Tiểu Đông cũng chẳng để ý đến Bạch Văn nữa, cậu còn đang suy nghĩ vấn đề chịu trách nhiệm.

Cả đêm không ngủ, sắc mặt Chu Tiểu Đông rất khó coi, cộng thêm có tâm sự trong lòng nữa, thành ra lại càng im lặng.

Ngụy Vũ Thông nhìn thấy hết, cũng chỉ có thể im lặng theo.

Bạch Văn cũng chẳng để ý chuyện của bọn họ nữa, ngủ thẳng một giấc ngon lành, sau đó chạy đi tìm Hạ Vũ, chuẩn bị đi ăn cơm.

Kết quả khi xuống tầng liền thấy Lý Dị và Lộ Nam Minh cũng đang chuẩn bị đi ăn. Vừa thấy Lộ Nam Minh, mắt Bạch Văn lóe sáng, không cần bọn họ gọi, đã chạy thẳng tới đó, đỏ mặt sẵn lại chào hỏi: “Các anh ở đây sao!”

Lộ Nam Minh nhếch mi không nói gì, Lý Dị cười nói: “Chuẩn bị ra ngoài, không thể nào nuốt trôi đồng đồ ăn trong căn tin nữa rồi!”

“Bọn em cũng đang chuẩn bị đi, vừa lúc có thể đi cùng nhau rồi.” Bạch Văn cười híp mắt nói.

Hạ Vũ lại có chút do dự, “Muốn ra ngoài ăn thật hả?”

Bạch Văn nhìn Hạ Vũ, nói chắc như đinh đóng cột: “Cải trắng ở ngoài ăn ngon hơn nhiều!”

Ánh mắt Hạ Vũ sáng lấp lánh: “Đi.”

Khóe miệng Lý Dị co quắp: “Hình như em rất thích ăn món này.”

Hạ Vũ cười gật đầu.

Lý Dị khoát một tay lên vai Lộ Nam Minh, bày ra dáng vẻ u buồn, “Chúng ta già quá rồi! Thế giới người trẻ tuổi, thật sự là không hiểu nổi mà không hiểu nổi mà!”

Bạch Văn như không để ý chen vào giữa hai người, khiến Lý Dị không thể nắm vai Lộ Nam Minh được, chẳng nể nang nói: “Ông chú, biết mình già rồi thì đừng hoang phí đi! Tốt nhất đừng trêu hoa ghẹo nguyệt, cậu em dễ bị hỏng lắm đó.”

“Hả?!” Về mặt Lý Dị là ngạc nhiên và mờ mịt, anh chàng thật sự không hiểu nổi tại sao lại có cảm giác Bạch Văn có địch ý với mình.

Hạ Vũ đi lên phía trước, lo lắng nói: “Anh phải chú ý kỹ vào, cơ thể là tiền vốn của cách mạng đó.”

Lý Dị: “...” Chẳng lẽ mình trời sinh đã bị mấy bé trai có gương mặt bây bi thù ghét sao?

END 14

15. Chương 15: Tịch Thu Tài Sản

“Hóa ra ở đây có cửa hàng!” Bạch Văn ngạc nhiên đánh giá xung quanh, cậu thích ăn thịt nhất, nhưng không hề kén ăn. Chỉ cần là thịt, cho dù không ngon lắm, cậu vẫn ăn ngon lành.

Hạ Vũ là người có vị giác càng kỳ lạ hơn, vì để cho tiện, hầu như Bạch Văn luôn ăn cùng chỗ với Hạ Vũ.

Xung quanh trường học có nhiều quán ăn nhỏ, trước khi vào học, Bạch Văn từng tò mò đi nghe ngóng một vòng, nhưng chỉ dừng ở biết mà thôi. Quán ăn này nằm ở vị trí hơi khuất, ở khúc quanh cuối ngã tư đường, khách ở đây cũng không ít, tỷ lệ nhập học là 80%, nhưng nếu so với các quán ăn đông đúc ở cổng trường học, thật sự không gây chú ý cho người khác lắm.

Môi Lý Dị giật giật, muốn nói gì đó, cuối cùng không mở miệng. Hình như anh chàng bị Bạch Văn và Hạ Vũ chèn ép đến nổi sinh ra bóng ma rồi, áp dụng nguyên tắc nói ít sai ít, nói nhiều sai nhiều, Lý Dị quyết định ngày hôm nay phải im lặng đến cuối buổi.

Lộ Nam Minh lại cực thích ăn cá, chỉ cần trên bàn có cá, chiếc đũa của hắn sẽ không bao giờ đụng đến món ăn khác trong mâm, hơn nữa còn ăn rất ngon miệng. Ăn đến cuối cùng trong mâm chỉ còn lại chồng trơ một cái xương cá, không dính chút thịt, càng không làm nát khung xương, mỗi lần Lý Dị thấy đều sợ hãi vô cùng thán phục.

Lý Dị quyết tâm im lặng, ông chủ lại để anh chàng gọi món. Vì thế, Lý Dị mở thực đơn ra, chỉ lia lịa, giống như đang trình diễn một đoạn kịch câm.

Hạ Vũ cùng ông chủ đều tròn mắt nhìn anh chàng, Lộ Nam Minh thì im lặng nhíu mày.

Bạch Văn là trực tiếp nhất, giật lấy thực đơn, còn không quên tốt bụng chừa cho anh chàng một nấc thang: “Cổ họng đã không thoải mái, không thể nói chuyện, vậy thì nên ngoan ngoãn ngồi im một chỗ đi.”

Hạ Vũ cùng ông chủ hiểu ra gật đầu.

Lý Dị trợn mắt, rõ ràng là quan tâm, tại sao mình nghe xong lại có cảm giác bị ghét bỏ vậy chứ?

Bạch Văn cười xinh đẹp đưa thực đơn qua cho Lộ Nam Minh.

Ban đầu Lộ Nam Minh có chút do dự, cuối cùng vẫn cầm lấy, mở miệng gọi toàn cá, “cá rút xương kho ớt, tuyệt ngư hấp, cá hấp cay, cá xào chua ngọt...”

Mấy người nghe xong mặt mày đen xì.

Lý Dị không thể nhịn được nữa, “Im ngay, ông là cái loại cuồng cá, ai thèm ăn cơm với toàn cá như ông chứ!”

Lộ Nam Minh giống như không nghe thấy anh chàng nói, quay sang nói với ông chủ: “Vậy thì một canh cá nấu dấm đường đi!” Sau đó liền đặt thực đơn lên bàn, không gọi thêm món nào nữa.

Bạch Văn: “...” Quá siêu! Không hổ là chồng tương lai của mình.

Lý Dị thấy Bạch Văn ánh mắt lấp lánh kì lạ, hai gò má ửng đỏ, liền đem lời định bảo cậu gọi món nướng vào bụng, im lặng mở thực đơn ra. Chọn bữa mấy món ăn bình thường, tiện tay đưa thực đơn cho ông chủ, nói: “Lấy những cái này...” Anh chàng còn nghĩ rất cục đã hoàn thành việc gọi món rồi, lại thấy đôi mắt cún con của Hạ Vũ, giọng nói liền trở nên mơ hồ không xác định.

Lời nói sắp ra khỏi miệng lại bị méo mó sửa lại, “Em còn muốn ăn cái gì nữa?”

“Cải trắng!”

“...” Cũng chỉ là cải trắng thôi mà, có cần phải hô lớn như vậy không? Lý Dị quay đầu nói với ông chủ: “Cho thêm một đĩa cải trắng.”

Hạ Vũ bổ sung: “Xào tái đấy nhé.”

“...” Lý Dị quay sang nhìn hai bên, phát hiện không có người nào chỉ trỏ, rốt cục mới yên tâm. Sau đó lại nhìn chung quanh, rõ ràng quan hệ vô cùng bình thường, rõ ràng chẳng qua chỉ là gọi thức ăn mà thôi, việc gì mình phải dè dặt từng tí như thế?

Ai cũng không biết được xoắn xuýt của Lý Dị, Hạ Vũ vẫn luôn yên tĩnh, thậm chí im lặng đến hoàn toàn trong suốt.

Bạch Văn sẽ không bỏ qua bất cứ dịp nào để được gần Lộ Nam Minh hơn, mượn cơ hội này bắt đầu gọi chuyện: “Anh rất thích ăn cá à?”

Lộ Nam Minh không phải người im lặng kiệm lời, chỉ là Bạch Văn quá tự nhiên, với những người quá tự nhiên, Lộ Nam Minh có chút không thích, nên hắn không mẫn không nhạt nói: “Cũng được.”

“Ha ha, em cũng thích. Trước kia cùng bạn đi câu cá, sau đó nướng con cá mình tự tay câu được...” Bạch Văn vui vẻ nói.

Lộ Nam Minh không tiếp lời, ngược lại Lý Dị cảm thấy thú vị, nhiệt tình nghiên cứu với Bạch Văn.

Lý Dị là bạn cùng phòng kiêm bạn thân của Lộ Nam Minh, quan hệ giữa hai người vô cùng thân thiết, Bạch Văn cũng chẳng hề che giấu địch ý của mình, nhưng thấy Lộ Nam Minh không muốn nói chuyện, cậu liền hòa theo nói vài câu với Lý Dị, tiện thể từ đó tìm mọi cách moi kha khá chuyện về Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh nghe được lông mày hơi nhú, ngay cả Lý Dị cũng phát hiện ra.

Lý Dị cười lớn: “Nếu không phải xác định em là nam, anh còn nghĩ em thâm mếm A Minh cơ đấy.”

Bạch Văn không hề nháy mắt, nói: “Em thâm mếm anh ấy mà!”

“Hử...” Lý Dị ghen hòng, lập tức vẻ mặt đau khổ: “Em lại định đùa anh hả!” Bởi vì Bạch Văn thừa nhận quá thẳng thắn, ngược lại khiến người khác khó tin là thật.

Bạch Văn nhún mắt nhú mày, rất tủi thân nhìn Lộ Nam Minh: “Em thật sự thích anh, anh ta không tin em.”

Lộ Nam Minh bình tĩnh gật đầu, “Tôi tin cậu!”

Lý Dị trợn mắt, một lúc sau mới nhỏ giọng nói với Bạch Văn: “Thì ra em lên giúp người trong lòng hỏi thăm về A Minh, người anh em, em thật khổ.” Trong nháy mắt Lý Dị ỵ ỵ ra chuyện tình vô cùng cảm động

lòng người, nam nhân vật chính thầm mến nữ nhân vật chính, nữ nhân vật chính lại thích nam thứ, nam nhân vật chính vì để nữ nhân vật chính vui vẻ, hạnh phúc, sau khi đau khổ vật vã, quyết tâm giúp cô ấy theo đuổi nam thứ...

Bạch Văn nhìn Lý Dị, cuối cùng im lặng kết luận: Không hổ là anh em tốt của chồng, rất không tầm thường!

Bởi vì biểu hiện kì dị của Lý Dị, Bạch Văn cảm thấy việc Lộ Nam Minh bảo tin tưởng không nhất định sẽ là thật sự tin tưởng, nên hỏi tiếp: “Anh thật sự tin hả?”

Lộ Nam Minh còn chưa kịp nói, Lý Dị liền vỗ vai hấn cười to: “Ha ha, đừng nhìn A Minh bề ngoài trầm mặc ít nói, thực tế hấn rất tự kỉ, nếu có nghĩ người khác thích mình cũng là bình thường thôi.”

Bạch Văn gật đầu nói: “Thích anh ấy quả thật bình thường mà, thích anh mới là không bình thường!”

Lý Dị ngậy người tại chỗ, vài giây sau mới nặn ra một nụ cười méo xệ: “”Này, ê ê, không như em nói đâu đó! Mặc dù anh không đẹp trai, tuấn tú bằng A Minh, nhưng lớn lên cũng không tệ mà, rất được người ta thích đó!”

Bạch Văn chân thành nói: “Đúng là không... làm người khác thất vọng.”

Lý Dị buồn bực gãi đầu: “Tại sao từ miệng em nói ra, cảm giác đều không giống như thế nhỉ...”

“Anh có thể cảm nhận được, đã không tồi rồi.” Bạch Văn bình tĩnh nói.

“...” Minh... có phải bị khinh bỉ rồi không?

Không khí trên bàn cơm cũng không tệ lắm, sau khi ăn xong rồi đi liền có chút ngọt ngào.

Lộ Nam Minh cùng Hạ Vũ đều vẫn im lặng, Bạch Văn có tâm sự trong lòng nhìn theo bóng lưng Lộ Nam Minh, Lý Dị thì bị Bạch Văn đả kích hoàn toàn, đến giờ còn chưa khôi phục lại.

Lộ Nam Minh cùng bọn Bạch Văn không ở cùng kí túc xá, đi tới cổng hai bên liền tách ra.

Trong lòng Bạch Văn lưu luyến không nỡ rời xa Lộ Nam Minh, mặt ngoài lại sống chết lôi kéo Hạ Vũ bước đi, mãi đến nơi bọn Lộ Nam Minh không còn nhìn thấy được nữa, cậu mới dừng lại, đau khổ chờ mong nhìn Hạ Vũ nói: “Vũ Vũ, hình như tớ thất tình rồi.”

Hạ Vũ dừng một chút, mới gật đầu nói: “Ừ!”

Bạch Văn than thở một tiếng: “Hic, phản ứng này của cậu, khiến tớ muốn đau khổ một chút cũng không thể nào đau khổ được.”

“Ừ.”

Bạch Văn thở dài càng lớn hơn, xoay người đi về kí túc xá. Từ phản ứng ngày hôm nay của Lộ Nam Minh, mặc kệ trong lòng hấn nghĩ gì về “thích” của Bạch Văn, tấn công trực tiếp là không thể thực hiện được rồi.

Mặc dù sớm biết sẽ không được, nhưng sau khi xác định xong, Bạch Văn vẫn cảm thấy mất mát.

Ngay cả khi về kí túc xá rồi, thấy hai cô nam quả nam Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông đang ở cùng một phòng, Bạch Văn cũng chẳng có chút tinh thần nào để trêu ghẹo, chỉ dùng ánh mắt ai oán nhìn hai người bọn họ mấy lần.

Hai người chẳng hiểu gì cả.

Chu Tiểu Đông hỏi thẳng: “Ánh mắt này của em là sao thế?”

Bạch Văn lại dùng ánh mắt này quay đầu nhìn cậu.

Chu Tiểu Đông: “...”

Ngụy Vũ Thông nhìn thấy có gì khác lạ, hỏi Hạ Vũ: “Sao nó lại thế?”

Hạ Vũ cúi người, tìm trong tủ quần sách mình cần, thấy Ngụy Vũ Thông hỏi mình, cậu ngừng tay, nói: “Cậu ấy thất tình rồi.”

“Á?!” Chu Tiểu Đông kinh ngạc kêu lên, theo bản năng nhìn Ngụy Vũ Thông, Ngụy Vũ Thông cũng đang nhìn cậu.

Chu Tiểu Đông sửng sốt, cuống quýt dời tầm mắt, từ lúc tỉnh dậy đến giờ, cậu cố gắng không thể hiện mình không được tự nhiên, nhưng ngay khi mới tiếp xúc ánh mắt của Ngụy Vũ Thông, cậu vẫn vô thức nhìn đi chỗ khác.

Mắt Ngụy Vũ Thông lóe lên, tiếp tục hỏi: “Sao lại thất tình?”

Hạ Vũ suy nghĩ một chút, trả lời: “Không biết.”

Ngụy Vũ Thông cùng Chu Tiểu Đông không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn trần nhà, lại không hẹn mà cùng nhìn đối phương.

Bạch Văn càng thêm ai oán: “Em thất tình rồi, hai anh còn ở đó mà thâm tình nhìn nhau.”

Chu Tiểu Đông đi qua, vỗ bộp bộp hai cái vào vai Bạch Văn, “Còn biết nói kháy người khác, vậy chứng tỏ chưa hoàn toàn thất tình!” sau đó đỏ mặt, kêu to một tiếng, đi vòng qua người Ngụy Vũ Thông, “Tui đi ăn cơm.”

“...”

Bạch Văn sờ chỗ bị đánh, ai thán: “Người xui xẻo, đến uống nước cũng giắt răng. Anh rể họ

~~ rất cục anh đã làm gì anh họ của em vậy? Chắc chắc, nhìn anh ấy đỏ mặt vậy kìa.” Về mặt cậu tủi thân, trong mắt lại lóe lên ánh sáng bà tám.

Ngụy Vũ Thông thản nhiên nói: “Vẫn nhiều chuyện được, chắc chắn không phải vô cùng đau khổ!”

“...” Bạch Văn nhìn bóng lưng Ngụy Vũ Thông xoay người rời đi, từ từ vươn tay vuốt cằm: “Rất cục bọn họ xấu hổ gì vậy? Lại còn xấu hổ y xì vậy nữa.”

Trả lời cậu chỉ là không khí.

Bạch Văn cô đơn nói: “Vũ Vũ, để chút nữa mới đọc không được hả?”

Hạ Vũ không ngẩng đầu lên, “Ừ.”

Bạch Văn càng hiu quạnh hơn.

Bạch Văn cô đơn log game đi hành hạ quái, điên cuồng hành hạ quái, khiến người đã quen lối chơi độc nhất vô nhị của cậu cũng không khỏi rung động.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Nhu Nhu, hôm nay em ăn thịt gà hả?

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:Sao cậu biết?

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Có máu gà kìa!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]: , muốn nói tui quá kích động, cần phải loanh quanh thế sao?

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Cậu ta vẫn luôn thích vẽ chuyện vậy đó.

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:*Lé mắt*, Heo Bay, tôi còn tưởng cậu đã quen rồi cơ chứ.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:... Mấy người có thể bớt cãi nhau được không?

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Tiểu bang chủ, cậu thích trầm mặc, không thể cũng bắt tội này cũng trầm mặc theo được.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Cậu thì biết cái gì, bang chủ là trầm tư, không phải trầm mặc.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:*Sờ cằm*

~[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:~O(n_n)O~ Chỉ khác có một chữ mà sao nghĩa lệch quá vậy nè?

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Mấy người không thể câm miệng lại hả?

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Từ giọng điệu biến hóa của bang chủ có thể thấy, khoảng cách đến lúc cậu ta xù lông không xa nữa đâu

~[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Ồ? Vị Quýt thật hiểu bang chủ nha~ hí hí hí hí

~~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Có gian tình? ^__^

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:Chắc chắc, thật rất có gian tình.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Câm miệng câm miệng câm miệng!!!!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Ài, quả nhiên xù lông rồi.

...

[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:*Nhìn trời*, chỉ có Nhu Nhu mới dám chọc vô bang chủ đang lửa giận ngập trời thôi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Mọi người cũng có thể đấy, cố lên! ~(^o^)/

~[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:-_-||| Nhu Nhu, quả nhiên em muốn tụi này chết mà?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:(^) Người ta sẽ không như vậy đâu.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Mi không được nói Nhu Nhu như thế, cô ấy là một cô bé rất tốt.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Các cậu đều sai cả rồi, không phải muốn mấy cậu chết, mà là muốn giết chết mấy cậu ~O(n_n)O

~[Đội ngũ][Thiên Sứ Băng Giá]:Sặc, muốn nhìn thấy vẻ mặt muôn màu muôn vẻ bây giờ của Heo Bay và Vị Quýt quá.

Bạch Văn điên cuồng hành hạ quái, vừa ngoan độc vừa tàn nhẫn đả kích đồng đội, nhưng tâm tình cô đơn của cậu vẫn không giảm bớt, bởi vì người chờ đợi mãi vẫn không thấy tới.

Cuối cùng cậu cơ đơn thoát game, tiếp tục dùng ánh mắt cô đơn nhìn Hạ Vũ.

Tiếc rằng Hạ Vũ quá say mê đọc sách.

Bạch Văn nhìn chòng chọc đến con mắt cũng phình to, Hạ Vũ lại không hề cảm nhận được, vẫn quên mình đọc sách.

Bạch Văn chỉ có thể xoa đôi mắt phình to của mình, cô đơn thở dài: “Haizz, Vũ Vũ...”

“Hả?” Hạ Vũ chậm chậm ngẩng đầu lên, sau khi thấy Bạch Văn, trợn mắt hỏi: “Cậu khóc hả?”

“...” Bạch Văn không quên xoa nhẹ đôi mắt mình, mím môi nói: “Cậu đi ra ngoài với tớ đi?”

Hạ Vũ buông sách ra, nghiêm túc gật đầu.

Hai người đi ra khỏi khu kí túc xá, Bạch Văn bắt đầu nhìn đông nhìn tây, vòng quanh trường nửa vòng, cậu không thể không cô đơn thừa nhận: Hôm nay không gặp được Lộ Nam Minh rồi.

Hạ Vũ đi theo phía sau Bạch Văn: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“...Haizz, đi lung tung thôi!” Bạch Văn đá đá viên sỏi dưới chân.

Hạ Vũ vui vẻ kéo Bạch Văn, “Vậy chúng ta đi thư viện nhá!”

Bạch Văn: “...” Cậu nếu không có chuyện gì, sẽ để Hạ Vũ đi thư viện mà không hề phản đối, nhưng nhất quyết không chịu đi cùng Hạ Vũ đến thư viện.

Đáng tiếc lúc này Hạ Vũ đã hưng phấn đến nỗi không nghe thủng bất cứ sự từ chối nào, kéo Bạch Văn đi thẳng đến thư viện, hơn nữa, khi đến nơi quay người cái đã chui vào trong đồng sách, không thấy bóng dáng đâu.

Bạch Văn tập mãi thành quen gãi gãi đầu, bắt đầu đi dạo loanh quanh. Thực ra năng lực lĩnh ngộ kiến thức của Hạ Vũ không cao, nhưng cậu lại thích cảm giác được bơi trong biển cả tri thức.

Nửa giờ sau, Hạ Vũ ôm chồng sách mình cần tìm được Bạch Văn, trên tay Bạch Văn cũng đang cầm mấy cuốn sách, Hạ Vũ không nhìn kĩ, mà ngạc nhiên nói: “Cậu muốn đọc hả?” Biết Bạch Văn lâu như vậy, chưa từng nhìn thấy cậu cầm quyển sách nào, hơn nữa mỗi lần sau khi đến thư viện, cũng đều bị Bạch Văn cầm rằm cả buổi.

Bạch Văn cười có chút phức tạp: “Đọc, sao lại không đọc chứ? Chưa từng nghĩ tới ở thư viện trường cũng có mấy quyển sách kiểu này? Há há.”

“Đọc được không?”

“Ha ha.” Bạch Văn chẳng nói gì chỉ cười, sau đó giơ cao quyển sách trên tay, rồi đi.

Hạ Vũ xoay người chạy đuổi theo.

Bạch Văn liếc mắt nhìn số sách trên tay Hạ Vũ, khoe miệng hơi giật, huyên huyên này, phá án này, ngôn tình này... Hạ Vũ đọc sách quả thật rất đặc biệt, quả nhiên không hiểu mới phải đọc?

Hai người ôm truyện về kí túc xá, Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông còn chưa về, Bạch Văn lấy điện thoại gọi cho Chu Tiểu Đông.

Mãi một lúc lâu Chu Tiểu Đông mới nghe điện thoại: “Chuyện gì?”

“Anh họ

”

Chu Tiểu Đông sau nửa ngày mới giữ cho tay mình không làm rơi điện thoại, cố gắng trấn định nói: “Rốt cục là em có chuyện gì? Không có chuyện gì anh cúp máy đây.” Ở giữa không hề dừng lại, một chút cũng không định cho Bạch Văn có thời gian phản ứng.

“Em có thứ tốt muốn cho anh xem.” Bạch Văn hét lên, thật sự cậu rất hiểu Chu Tiểu Đông mà.

Chu Tiểu Đông đang định cúp điện thoại, lúc này dừng lại, tò mò hỏi: “Có gì hot?” Không phải Chu Tiểu Đông không nhớ, mà là Bạch Văn thường xuyên tìm được nhiều thứ chơi vui.

Mặc dù từ nhỏ Bạch Văn gây cho cậu rất nhiều phiền phức, nhưng nó cũng mang lại cho cậu rất nhiều niềm vui.

Biết Bạch Văn là đồng tính, Chu Tiểu Đông còn chưa phát điên, không thể không nói nguyên nhân phần lớn do tinh thần cậu đã được tôi luyện qua rất nhiều thử thách.

Bạch Văn cổ ra vẻ thần bí: “Nhất định anh sẽ thích.”

“Ồ?” Chu Tiểu Đông đã có chút hứng thú.

Bạch Văn cũng không nói tiếp, ngược lại dò hỏi: “Các anh bây giờ đang ở đâu?”

“Ở bên ngoài trường học.”

“Ồ...” Bạch Văn cố ý kéo dài âm, “Thì ra thật sự hai người đang ở chung với nhau.”

Chu Tiểu Đông: “...”

“Vậy thế này đi, các anh cứ từ từ hẹn hò đi nhé.” Nói xong, cúp máy luôn, chẳng để Chu Tiểu Đông có cơ hội giải thích nào.

Chu Tiểu Đông nhét điện thoại vào túi quần, giống như che giấu kẻ uống một ngụm nước, ánh mắt lại lén lút nhìn một vị khác.

Á, trời ơi!

Lúc này Chu Tiểu Đông rất muốn đập đầu chết luôn, chỉ tại mày tham ăn, chỉ tại mày tham ăn!

Trời biết, Chu Tiểu Đông thật sự muốn ở một mình ngây ngốc cả ngày, suy nghĩ cẩn thận mọi vấn đề, nhưng Ngụy Vũ Thông đuổi theo rủ cậu đi ăn thịt bò bít tết, ngay lập tức cậu nhanh mồm nhanh miệng, đồng ý luôn.

Trên đường đi, Chu Tiểu Đông vẫn cảm thấy vô cùng hối hận, cũng cố gắng nghĩ mọi cách để chuồn về. Cuối cùng quyết định khi đến quán ăn rồi, sẽ tìm cơ để rời đi, kết quả, khi đến nơi, cậu không nỡ bỏ đi.

Chu Tiểu Đông không phải cuồng ăn cơm tây, nhưng cậu rất nhớ mong đĩa thịt bò bít tết ở quán này, mặc kệ là ai, đối với khát khao đã lâu của mình, dù ít dù nhiều sẽ không thể không chế được, mà cậu chính là điển hình cho người mất kiểm soát đó.

Cho nên, giờ khắc này, cậu cùng Ngụy Vũ Thông mặt đối mặt ngồi ở bên trong nhà hàng Tây sang trọng, trên bàn bày hai ly rượu đỏ.

Lúc trước cậu cảm thấy mặt đối mặt ăn cơm với Ngụy Vũ Thông, có chút không được tự nhiên, ánh mắt hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào người đối phương. Vừa rồi trải qua nhắc nhở của Bạch Văn, cậu mới nhớ tới nhà hàng này là thánh địa của các đôi tình nhân, quay đầu lại nhìn xung quanh, mới phát hiện, trừ cậu và Ngụy Vũ Thông ra, những bàn khác hầu hết đều là các đôi các cặp, hơn nữa còn là cặp đôi khác giới.

Bọn họ đây là đang trắng trợn hẹn hò sao?

Bọn họ đây là đang trắng trợn hẹn hò hả?

Bọn họ đây là đang trắng trợn hẹn hò à?

Chu Tiểu Đông kinh sợ trong lòng, mặt lại bắt đầu đỏ lên giống như quả táo đỏ mọng.

Ngụy Vũ Thông vội ho một tiếng, nâng chén lên quơ quơ, nhìn rượu đỏ bên trong sóng sánh nhẹ nhàng chảy dọc theo thân ly, anh nói: “Có vẻ không tệ nhỉ, đáng giá đồng tiền bát gạo.”

Lúc này Chu Tiểu Đông mới nhớ tới hỏi: “Rất đắt hả?”

Ngụy Vũ Thông thản nhiên nói: “Cũng được.”

Chu Tiểu Đông bắt đầu sờ túi tiền của mình.

Một phút đồng hồ sau, Chu Tiểu Đông muốn khóc quá.

“Tui quên mang theo ví tiền rồi.”

Ngụy Vũ Thông nói: “Tôi mang.”

Chu Tiểu Đông không nghĩ ngợi gì, hỏi: “Tiền của cậu làm sao đủ chứ?”

“...” Ngụy Vũ Thông sờ sờ mũi mình, cảm thấy sau này mình vẫn nên thành thật một chút thì hơn, tránh cho việc sẽ xuất hiện những tình huống như thế này nữa.

Chu Tiểu Đông ảo não gãi đầu, hận không thể bứt hết tóc xuống.

Ngụy Vũ Thông vội vàng nói: “Cậu đừng lo lắng, tôi đảm bảo hôm nay mang đủ tiền.”

Chu Tiểu Đông ngẩng đầu, không có chút tin tưởng nào nhìn anh, tóc tai vẫn bù xù.

Ngụy Vũ Thông tiếp tục cam đoan: “Tôi đảm bảo đó.”

Chu Tiểu Đông vẫn không tin tưởng nhìn anh.

Ngụy Vũ Thông khóc không ra nước mắt, tự làm bậy không thể sống mà, lúc này anh có thể tự mình lĩnh ngộ được chân lý này rồi. Ngụy Vũ Thông vội vàng móc túi tiền ra, đưa luôn cho cậu: “Không tin cậu xem đi.”

Chu Tiểu Đông cũng chẳng khách sáo, vươn người cầm luôn, nắn độ dày của ví tiền nhíu mày nói: “Bên trong không phải giấy trắng đó chứ?”

Ngụy Vũ Thông nói: “... Cậu có thể lấy ra xem.”

“Hừ, không cần cậu nhắc.” Chu Tiểu Đông mở ví tiền ra, nhìn ông già màu đỏ chót bên trong, cậu dừng một chút, sau đó bắt đầu bình tĩnh lật mấy cái thẻ, tiện tay rút một cái thẻ công thương ra, “Bên trong có tiền không?”

“Có.”

Rốt cục Chu Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, “Đều có hả?”

“Trong thẻ của ngân hàng xây dựng là nhiều nhất.” *

Chu Tiểu Đông thu ví tiền lại, nhét vào túi quần của mình, mặt không đổi sắc: “Tịch thu.”

Ngụy Vũ Thông há hốc mồm, rất muốn nói “chỉ có vợ mới có quyền thu ví tiền của chồng”. Nhưng cuối cùng anh cũng không nói, sợ phá hỏng không khí nhẹ nhàng không dễ gì mới có được lúc này.

Tiếp theo không nói gì, mãi đến khi thịt bò được mang ra, Chu Tiểu Đông mới bắt đầu nhỏ giọng nói thầm: “Ai bảo cậu trêu tui!”

Ngụy Vũ Thông ho khan một tiếng, tò mò hỏi: “Cậu vừa nói gì?”

“Hừ!” Chu Tiểu Đông hừ lạnh, trợn mắt nói: “Đừng cho là tui không biết mấy lần trước cậu đều cố ý không mang tiền theo đó!”

Về mặt Ngụy Vũ Thông rất kích động, vội vàng phân bua: “Oan uổng, thật sự không có cố ý.”

Lần đầu tiên có ý định làm tới, lần thứ hai là có ý định làm tới, nhưng hoàn toàn không giống cố ý, ít nhất không phải có cùng một chữ, anh cũng không nói láo.

Chu Tiểu Đông không nhịn được lau mặt, buồn bực nói: “Tại sao người bên cạnh tui đều rất giỏi giả vờ vậy chứ?”

Ngụy Vũ Thông khổ sở nhìn cậu, “Tiểu Đông Tử, thật sự tôi không lừa cậu.”

Chu Tiểu Đông mím môi, cuối cùng lớn tiếng nói: “Tui nói lừa chính là lừa! Tịch thu toàn bộ gia sản! Tịch thu! Của cậu chính là của tôi đấy!” Nói xong, lỗi tại Chu Tiểu Đông cũng đổ ụp, vui đầu cố gắng cắn chặt thịt bò, chết cũng không ngẩng đầu nhìn Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông: “...”

END 15

16. Chương 16: Không Thẻ Sắp Xếp

Mặt Chu Tiểu Đông đỏ bừng, tựa như một bông hoa hồng mới được hái xuống.

Ngụy Vũ Thông mấy lần muốn bắt chuyện với Chu Tiểu Đông, nhưng đều vì sắc mặt của cậu mà từ bỏ, bởi anh thật sự sợ nếu Chu Tiểu Đông lại đỏ mặt nữa thì mạch máu sẽ quá tải mà vỡ mất.

Im lặng ăn xong bò bít tết.

Hai người không chỉ không nói chuyện với nhau, ngay cả mắt cũng không nhìn đối phương.

Chu Tiểu Đông vẫn cắm mặt vào tảng thịt bò cùng dao nĩa trên bàn.

Thỉnh thoảng Ngụy Vũ Thông cũng có nhìn Chu Tiểu Đông, nhưng vì hành vi muốn nhét đầu vào bụng của cậu, mặc kệ anh cố gắng thế nào, cuối cùng cũng chỉ nhìn được cái đỉnh đầu của cậu mà thôi.

Ngụy Vũ Thông cắt miếng thịt bò, không cẩn thận xoẹt một cái cửa vào mặt bàn, phát ra tiếng vang vô cùng chói tai.

Chu Tiểu Đông phản xạ ngẩng đầu lên nhìn anh, những người xung quanh cũng không hện mà cùng quay đầu lại hướng này.

Ngụy Vũ Thông áy náy cười với Chu Tiểu Đông: “Thật xin lỗi!”

“...” Chu Tiểu Đông cảm giác được các tầm mắt ở xung quanh, biết những ánh nhìn này cũng không có ý sâu xa nào khác, nhưng cậu vẫn cảm thấy chột dạ, hạ giọng không quá thoải mái: “Không sao.”

Ngụy Vũ Thông giơ ly rượu đỏ lên, cười có chút bất đắc dĩ: “Đừng chỉ cầm đầu ăn thế!”

“...Ừ.” Chu Tiểu Đông ngơ ngác nâng rượu lên chạm ly với Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông thuận miệng tán gẫu, “Mùi vị rượu cũng không tệ, nhưng chúng ta chắc chắn sẽ không uống hết được một chai này.”

Chu Tiểu Đông nhìn chai rượu còn không đến một phần tư, gật đầu đồng ý: “Có lẽ nên mang cho Bạch Văn, thằng quý kia uống một chai rượu vang cũng không thành vấn đề, nhưng uống một ngụm bia thôi là gục.”

“Độ nhạy cảm với cồn của Bạch Văn thật là thần kỳ.” Ngụy Vũ Thông cảm khái, khoe miệng từ từ nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, trong lòng lại cảm thấy mặc kệ là Bạch Văn hay Chu Tiểu Đông, thật ra đều rất thần kỳ.

Giống như Chu Tiểu Đông nè, óc phản xạ lúc linh lúc không, đến giờ anh chỉ gặp có một người duy nhất này thôi.

Nhưng không khí đã trở nên thoải mái hơn, thật sự là quá tốt.

Chu Tiểu Đông không biết suy nghĩ trong lòng Ngụy Vũ Thông, lờm một cái, hừ hừ nói: “Thằng quý đó lúc nào thì bình thường chứ.”

“Cũng có thể... chỉ là những ý tưởng của nó quả thật không dám khen tặng.” Ngụy Vũ Thông nói những lời này, vẫn luôn chú ý đến vẻ mặt Chu Tiểu Đông, rất sợ sẽ bỏ qua bất cứ một thay đổi nhỏ nào trên mặt cậu.

Chu Tiểu Đông hiển nhiên không nghĩ thâm sâu như Ngụy Vũ Thông, giận dữ nói: “Cái gì gọi là không dám khen tặng chứ? Tui còn chưa thấy kí túc xá của thằng con trai nào mắc màn đó? Cũng không phải ngày mùa hè, sợ muỗi gì chứ...” Nói đến những điều không tốt của Bạch Văn, Chu Tiểu Đông có thể kể ba ngày ba đêm cũng không hết chuyện.

Ngụy Vũ Thông mỉm cười lắng nghe, nghĩ thầm Bạch Văn vẫn có chút giá trị tồn tại, ít nhất thỉnh thoảng có thể trở thành đối tượng để người ta bắt đầu câu chuyện.

Bạch Văn ngay lúc này hất xì mấy cái liền, cậu tiện tay rút một tờ giấy ăn xoa nước mũi, ai oán nói: “Người quá hoàn mỹ cũng không tốt, luôn bị đủ loại người nhớ mong.”

Hạ Vũ lo lắng nhìn cậu: “Có muốn uống thuốc không? Tớ có thuốc cảm đó.”

“Hắt hơi không chắc đã là bị cảm.” Bạch Văn lớn tiếng nói, giống như đang cố chứng minh gì đó.

Hạ Vũ hồi lâu sau mới nói: “Cậu sợ uống thuốc hả?”

“Ai nói thế?” Bạch Văn cực kì tức giận.

Hạ Vũ yên tâm, “Vậy là tốt rồi, giấu bệnh sợ thầy là không tốt đâu.”

“Tớ mới... hắt xì~~” Bạch Văn xoa xoa cái mũi, nổi giận, “Rốt cục là kẻ nào thích tớ vậy chứ!”

Hạ Vũ nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Có lẽ là bọn họ!”

“Bọn họ?!” Mắt Bạch Văn lóe lên, nắm chặt tay Hạ Vũ lắc lắc, “Ồ, bé cưng, không hổ là khuê mật duy nhất của anh, thật hiểu lòng anh quá, em cũng cảm thấy A Minh đang nhớ anh đúng không? Em nói anh ấy rốt cục thích gì ở anh nào? Là rất đẹp trai, hay là rất hợp để sống bên nhau suốt đời nhỉ...” Bạch Văn thao thao bất tuyệt đoán mò, hoàn toàn bỏ qua một người khác trong “bọn họ”.

Sau khi Bạch Văn lảm nhảm tự khen mình xong, tâm trạng cô đơn lúc này mới giảm được chút xíu, lập tức mở máy tính lên game.

Login xong nhận được một tin tốt và một tin xấu.

Tin tốt chính là Lộ Hồng Trần login rồi, tin xấu là mấy người này đang đánh nhau với bang một mất một còn “Hắc Bạch”, Lộ Hồng Trần không có thời gian chơi với cậu.

Bạch Văn sờ cằm thở dài: “Tại sao nhìn thấy người rồi nhưng vẫn cảm thấy cô đơn thế này chứ?”

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Nhu Nhu, em đến rồi!

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Giờ anh không có thời gian, tối nay cùng em nha

~Bạch Văn lại thở dài, xoay người gửi cho Lộ Hồng Trần một cái tin.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~O(n_n)O~ Lộ đại nhân ~ Nghe nói mấy anh đang đánh nhau!

Lộ Hồng Trần mãi vẫn không trả lời, Bạch Văn kiên nhẫn bấm riết không tha lại paste lại.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~O(n_n)O~ Lộ đại nhân ~ Nghe nói mấy anh đang đánh nhau!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~O(n_n)O~ Lộ đại nhân ~ Nghe nói mấy anh đang đánh nhau!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~O(n_n)O~ Lộ đại nhân ~ Nghe nói mấy anh đang đánh nhau!

...

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Ừ.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Nghe có vẻ vui nhỉ, em cũng muốn đi.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Chỗ này lộn xộn lắm, cô tới không an toàn.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(@^_^@)~ Em tin tưởng vào sữa của đại nhân, nhất định sẽ không để em bị sao cả!

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đại nhân, để em qua bảo vệ anh nha! ~(@^_^@)

~[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Có được không vậy

~[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Có được không vậy ~ Em nhất định sẽ bảo vệ anh!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đừng khinh em vẻ ngoài yếu đuối, thực tế em có linh hồn vô cùng mạnh mẽ.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:--|||

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Tôi không cần cô bảo vệ!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(tot)/~~ Anh ghét bỏ em anh ghét bỏ em...

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:(^o^)/~ Nhưng hem sao, anh bảo vệ em cũng thể thôi.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Hơn nữa, em thích Lộ Lộ nhất ~(@^_^@)

~[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

Lộ Hồng Trần chắc hoàn toàn bó tay với Bạch Văn rồi, vì thế sau đó, mặc kệ Bạch Văn có quấy rầy thế nào, hành hạ thế nào, Lộ Hồng Trần cũng không nói thêm bất cứ lời nào nữa.

Bạch Văn không được đếm xỉa đến hét rống lên: Anh yêu, sao anh nỡ lòng tổn thương em!

Xoay người đi tìm Hoa Nguyệt Dạ, yêu cầu gia nhập đội ngũ.

Hoa Nguyệt Dạ lấy lí do cấp bậc Bạch Văn thấp để từ chối, sau đó lại giải thích nửa ngày, cũng hứa hẹn chờ cấp bậc Bạch Văn đủ rồi, nhất định sẽ dẫn cậu tham gia.

Bạch Văn cảm thấy mình vì cấp thấp mà bị khinh bỉ rồi.

Sau tiếng chào tạm biệt ngọt ngào, Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông một trước một sau đi ra cửa nhà hàng tây.

Chu Tiểu Đông đi phía trước, thỉnh thoảng còn liếc về Ngụy Vũ Thông đang đi chậm chậm ở đằng sau.

Gần đây nhà hàng Tây có một hoạt động, nếu bữa ăn có giá hơn 288 đồng sẽ tặng một phiếu ưu đãi cơm tình nhân, bọn họ đã chi quá 288 đồng, nên được nhà hàng tặng một phiếu.

Ngụy Vũ Thông nhận lấy, đưa thẳng cho Chu Tiểu Đông, dùng giọng nói không nhỏ: “Lần sau chúng ta lại tới.”

Nhân viên phục vụ: “...”

Chu Tiểu Đông kịp phản ứng, lập tức mặt đỏ au, chạy ra khỏi nhà hàng.

Trái tim Chu Tiểu Đông lúc này vẫn còn đập thành thịch, trong lòng cậu mặc dù có dự định rồi, nhưng đối mặt với tình huống này, cậu vẫn có chút lúng túng.

“Tiểu Đông Tử...” giọng Ngụy Vũ Thông có chút khàn khàn.

“Hả?” Bước chân Chu Tiểu Đông không ngừng, lỗ tai lại vểnh lên.

Ngụy Vũ Thông bước lên phía trước hai bước, ôm cổ Chu Tiểu Đông, từ xa nhìn lại, giống như hai anh em tốt, đang vừa đi đường vừa khoác vai nhau. Mà thực tế thì, đôi môi lạnh lạnh của Ngụy Vũ Thông đã ghé hờ vào cạnh tai Chu Tiểu Đông, giọng của anh thấp hơn bình thường, “Tiểu Đông Tử, thái độ của cậu hôm nay... tôi có thể coi như cậu muốn chịu trách nhiệm không?”

Chu Tiểu Đông nổ bùm trong đầu, cậu chỉ cảm nhận được hơi lạnh trên môi Ngụy Vũ Thông cùng cảm giác lạnh lạnh khi môi anh chạm vào tai cậu, mãi đến khi Ngụy Vũ Thông không nhìn được nữa, hỏi lại một lần.

Chu Tiểu Đông mới cứng ngắc gật đầu.

Ngụy Vũ Thông đột nhiên cười lớn, không nhìn được xoa nhẹ đầu cậu, “Tiểu Đông Tử, cậu thật sự là...” Thật sự là gì, Ngụy Vũ Thông không nói hết câu, mà thở dài nói tiếp: “Haizz, Tiểu Đông Tử, đây là chính cậu tự mình nhảy vào hố lửa đấy nhé, ai bảo tôi thích cậu vậy chứ?” Giọng nói kia, bình thản lại như không có chuyện gì.

“...” Thần kinh Chu Tiểu Đông có đôi khi sẽ chậm nửa nhịp, hôm nay đầu óc lại treo lơ lửng, phản ứng nhưng lại nhanh hơn bình thường.

Chỉ là đối tượng của phản ứng có chút không đúng, trong đầu cậu chỉ lặp đi lặp lại câu: ai bảo tôi thích cậu vậy chứ?

Mặt Chu Tiểu Đông đỏ bừng, tim cũng đập loạn nhịp.

Cách lúc Ngụy Vũ Thông nói câu kia phải gần mười phút, Chu Tiểu Đông mới hoàn toàn tiêu hóa xong câu nói của anh, “Cái gì gọi là chính mình nhảy vào hố lửa hả?”

Ngụy Vũ Thông không nhìn được, cười ra tiếng.

Chu Tiểu Đông giận đến độ rất muốn đánh một phát vào mặt anh.

Ngụy Vũ Thông đột nhiên cúi đầu, cắn một cái lên miệng Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông choáng váng.

Ngụy Vũ Thông thấy Chu Tiểu Đông không nhúc nhích, lại cắn thêm cái nữa, khoảng thời gian của lần cắn môi này kéo dài hơn chút ít.

Đầu óc Chu Tiểu Đông chậm hơn nửa phút đồng hồ.

Sóng điện não Chu Tiểu Đông phản ứng chậm chạp lại rõ ràng: Ngụy Vũ Thông hôn cậu, môi Ngụy Vũ Thông lạnh lạnh, môi Ngụy Vũ Thông rất mềm, vị trên môi Ngụy Vũ Thông có chút chất, vị trên môi Ngụy Vũ Thông hình như là vị rượu vang... Con mẹ nó! Ngụy Vũ Thông cậu ăn cơm xong mà không lau miệng hả? Tại sao còn vị rượu vang chứ!

Rốt cục Chu Tiểu Đông kịp phản ứng, giẫm một cái lên chân Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông rên một tiếng, buông Chu Tiểu Đông ra.

Chu Tiểu Đông vừa lau miệng, vừa trừng mắt lườm Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông cử động cái chân bị giẫm đau nhức, vừa rồi Chu Tiểu Đông dùng thật ra không ít lực, nhưng Ngụy Vũ Thông sau khi cảm thấy đau nhói một cái thì không để ý nữa, ngược lại liếm môi, cười nói: “Cảm

giác thế nào?” Tâm trạng lại không hề thoải mái, động tác Chu Tiểu Đông lau miệng, thật sự khiến anh có chút thương tâm.

Ngụy Vũ Thông từng thật sự không muốn phát triển gì đó với Chu Tiểu Đông.

Nghe Bạch Văn nói Chu Tiểu Đông phải chịu trách nhiệm, mặc dù trong lòng anh có chút xúc động, nhưng vẫn kiềm chế giữ chặt nó dưới đáy lòng.

Vốn anh rửa Chu Tiểu Đông đi ăn thịt bò bít tết, một là muốn xoa dịu quan hệ của hai người, hai là giải thích, ba là... Nếu như Chu Tiểu Đông không thể nào tiếp nhận anh, anh có thể giữ một khoảng cách nhất định với cậu, cho nên, trước đó, anh muốn đem mọi hứa hẹn với Chu Tiểu Đông, đều thực hiện bằng hết.

Chỉ là Chu Tiểu Đông lại nói “Tui nói lừa chính là lừa! Tịch thu toàn bộ gia sản! Tịch thu! Của cậu chính là của tui đấy!”, khiến lòng anh không thể không chế được.

Yêu dù sao cũng ích kỉ.

Ngụy Vũ Thông tự nhận bản thân anh không phải thánh mẫu, anh cũng ích kỉ, ích kỉ nghĩ mọi cách để chiếm dụng thời gian của Chu Tiểu Đông, ích kỉ ăn mọi loại đậu hủ của cậu, ích kỉ tìm mọi cách đi vào cuộc sống và trong lòng cậu.

Chỉ là anh ích kỉ không triệt để, không muốn chính mình ảnh hưởng đến cậu mà thôi.

Nhưng khi Chu Tiểu Đông thể hiện thái độ có thể chấp nhận rồi thì sao?

Chu Tiểu Đông không thương anh, Ngụy Vũ Thông biết rõ điều này.

Nhưng Chu Tiểu Đông không ghét anh, cũng rất quen thuộc với anh.

Dựa vào những gì anh biết về cậu, hai người ở chung với nhau, cũng không phải không có cơ hội.

Nếu vẫn giữ suy nghĩ ban đầu, chỉ cần mấy câu là có thể khiến Chu Tiểu Đông bỏ qua suy nghĩ xấu hổ hiện tại, từ nay về sau, bọn họ liền thật sự trở thành anh em tri kỉ.

Ngụy Vũ Thông nghĩ rất nhiều khả năng, thời gian một bữa cơm ngắn ngủi, anh không chỉ muốn để ý đến cảm nhận của Chu Tiểu Đông, mà còn ra quyết định.

Vừa hạnh phúc ngọt ngào, vừa ẩn nhẫn thống khổ, hai lựa chọn trái ngược nhau, khiến Ngụy Vũ Thông cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là tình cảnh đấu tranh giữa băng và lửa.

Cuối cùng Ngụy Vũ Thông quyết định chủ động ra tay.

Khi con cừu nhỏ chủ động đi tới trước mặt con sói, con sói lại không ra chiêu, đây chắc chắn không phải sói, mà là dê khoác da sói.

Ngụy Vũ Thông không muốn làm con dê khoác da sói, cho nên anh chủ động ra tay.

Hiệu quả rõ ràng, Chu Tiểu Đông chủ động thừa nhận sẽ “chịu trách nhiệm” với anh – được rồi, mặc dù anh rất vui khi cậu chịu trách nhiệm với mình, nhưng vẫn cảm thấy lí do này thật khiến người ta căm nín.

Nếu đã như vậy, tự nhiên Ngụy Vũ Thông sẽ không bỏ qua điều có lợi cho mình.

Vậy trước cứ thử ăn chút đậu hủ.

Ban đầu Chu Tiểu Đông không ghét, Ngụy Vũ Thông đã mừng thầm rồi.

Chỉ là kết quả không như mong muốn, nếu Chu Tiểu Đông thật sự ghét bỏ...

Chu Tiểu Đông lau miệng xong, không nhịn được lại đá Ngụy Vũ Thông một cái, “Ăn cơm cũng không chịu lau miệng, cậu bẩn chết đi được!”

Ngụy Vũ Thông đang chìm đắm trong đau thương một nửa, lập tức ngẩng người: “... Hử?”

“Hử cái gì mà hử? Lần sau mà không lau miệng trước thử xem!” Chu Tiểu Đông càng nghĩ càng giận, lại dùng tay lau miệng mấy cái.

Ngụy Vũ Thông không nhịn được ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Chu Tiểu Đông từ tức giận biến thành nghi ngờ, “Cậu cười gì?”

“...” Ngụy Vũ Thông xoa nước mắt vì cười quá nhiều, “Không có gì, chỉ là cảm thấy đối diện một người mà óc phản xạ lúc được lúc mất, chúng ta không nên nghĩ quá nhiều, không thì chính là tự tìm ngược.”

“Hả?” Chu Tiểu Đông không hiểu gì cả.

Ngụy Vũ Thông kéo Chu Tiểu Đông lại gần, cười lớn: “Cậu không hiểu cũng không sao, nhắm mắt lại...”

“...Ừ...”

Đây là một nụ hôn nồng nhiệt dài miên man.

Ngụy Vũ Thông không thể nào không chế được kích động trong lòng.

Đầu óc Chu Tiểu Đông trống rỗng, chỉ còn lại đầu lưỡi đang không ngừng trêu đùa, khiêu khích trong miệng.

Nụ hôn kết thúc.

Ngụy Vũ Thông đã kiểm soát được tâm tình của mình, anh tựa như một ác ma đã bị phong ấn từ rất lâu không còn chút niềm tin nào, đột nhiên nhìn thấy hi vọng lóe ló, đủ loại suy nghĩ ập đến, có chút lộn xộn chưa thể sắp xếp được.

END 16

Xì poi chương sau:

“Trễ như vậy mới về, các anh chắc chắn đi làm chuyện xấu?”

Mấy chữ làm chuyện xấu, chính xác đi vào lỗ tai Chu Tiểu Đông, mặt cậu lại không nhịn được mà đỏ lên.

“Ngủ cái đầu em ấy!” Chu Tiểu Đông nổi xung lên, mỗi tội gương mặt đỏ như gấc đã ảnh hưởng rất lớn đến hiệu quả tạo nên.

17. Chương 17: Sự Thật Tàn Khốc

Bạch Văn cảm thấy bản thân thật sự bị khinh bỉ, cậu bắt đầu cố gắng bước lên con đường thẳng cấp gian khổ, tranh thủ không lãng phí một giây một phút nào.

Bởi vì quyết tâm tiết kiệm thời gian, cho nên nghe thấy có người bước vào phòng, Bạch Văn ngay cả quay người liếc mắt cũng keo kiệt, bởi chỉ liếc một cái thôi cũng tốn những 0.5 giây rồi đó! Cậu chỉ mở miệng hỏi: “Anh họ về rồi hả?”

“Ừ.” Trả lời cậu chính là Hạ Vũ.

Bạch Văn vẫn không quay đầu lại, nhưng lại nhõng nhẽo: “Anh họ, mang em thẳng cấp đi.”

Chu Tiểu Đông không nói gì, bởi vì lúc này cậu có chút không tập trung.

Bạch Văn lại hỏi lần nữa, Chu Tiểu Đông vẫn không nói gì, Ngụy Vũ Thông lên tiếng trả lời: “Ngày mai nói sau đi!”

Bạch Văn rất cuộc phát hiện có biến, quay đầu nhìn hai người, sờ cằm, dùng vẻ mặt thể ngoại cao nhân nhìn chằm chằm bọn họ, một lúc sau mới chặc chặc lắc đầu thở dài nói: “Trễ như vậy mới về, chắc chắn các anh đi làm chuyện xấu gì rồi?”

Thư viện trường tám giờ ba mươi phút tối đã đóng cửa, lúc Bạch Văn và Hạ Vũ đi ra ngoài, đã sắp đến giờ đóng cửa.

Khi đó, Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông ở cùng một chỗ, đoán chừng là thật sự đi ăn cơm, nhưng thời gian ăn cơm có phải hơi dài quá rồi không, hiện tại rõ ràng đã đến giờ tắt đèn rồi.

Mấy chữ làm chuyện xấu, chui thẳng vào lỗ tai Chu Tiểu Đông, mặt cậu không nhin được mà đỏ lên.

Miệng Bạch Văn há to thành chữ O, xua tay cười hiểu rõ: “Anh họ, anh không cần xấu hổ. Chúng ta đều là người trưởng thành, làm chuyện xấu chẳng qua chỉ là cầm tay, hôn nhẹ, thuê phòng ngủ...”

“Ngủ cái đầu em ấy!” Chu Tiểu Đông nổi xung lên, mỗi tội gương mặt đỏ như gấc đã ảnh hưởng rất lớn đến hiệu quả tạo ra.

Bạch Văn chẳng để ý mấy, ha ha cười nói: “Thì ra đã nắm tay rồi, hôn rồi, chỉ thiếu mỗi bước thuê phòng làm chuyện xấu thôi.”

Ngụy Vũ Thông xoa nhẹ đầu Chu Tiểu Đông, nhú mày nói: “Liên quan gì em.”

Chu Tiểu Đông vung tay lên, đẩy Ngụy Vũ Thông ra, sau đó mắt không thấy tâm không phiền đi thẳng vào nhà vệ sinh.

“Ồ... anh rể họ, sau khi xác định chỗ đứng của mình xong, giọng điệu nói chuyện cũng khác đi nha.” Bạch Văn chua loét móc mĩa.

Ngụy Vũ Thông cười cười không ý kiến.

Bạch Văn thở dài, “Người thất tình này đau lòng quá đi!”

“Em thất tình sao?”

“... Sao em lại có cảm giác anh đang cười nhĩ?” Bạch Văn buồn bực nhìn Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông thật sự cười to lên.

Bạch Văn lại thở dài: “Mấy kẻ đang yêu ấy mà, chỉ số thông minh quả thật giảm ghê gớm!”

“Em hâm mộ hả?” Ngụy Vũ Thông hỏi ngược lại.

Lời này đâm thẳng vào lòng Bạch Văn, nhớ lại biểu hiện hôm nay của Lộ Nam Minh, trái tim cậu lại rỉ máu!

Dự cảm của Bạch Văn quả nhiên rất chính xác.

Từ đó về sau, mặc kệ cậu tìm mọi cách sắp đặt gặp gỡ tình cờ thế nào, cũng chẳng nói với Lộ Nam Minh được mấy câu. May là trên mạng còn có thể trao đổi, nếu không Bạch Văn chắc chắn sẽ chẳng để ý gì nữa mà chạy thẳng đến chỗ hân hoan thân rồi!

“Haizz!” Bạch Văn lại thở dài một tiếng.

Chu Tiểu Đông nói: “Lần thứ 24 rồi!”

Bạch Văn chống cằm, cậu miệt mài bấm chụp màn hình, đây đều là đoạn chat giữa cậu và Lộ Nam Minh, còn có ảnh chụp Lộ Nam Minh, có tấm cười, có tấm đứng...

“Haizz!”

Chu Tiểu Đông không nhin được nữa rống lên, “Lần thứ 25, chưa đến nửa tiếng, em thở dài 25 lần!”

Bạch Văn buồn bã nói: “Người đang yêu đương ngọt ngào làm sao hiểu được đau buồn của kẻ thất tình chứ.”

“Em thất tình cái beep ấy, phải yêu đương rồi thì mới có thất tình chứ. Lộ Nam Minh sẽ thích em sao, trừ phi trời có mưa hồng!” Chu Tiểu Đông nói chẳng nể nang gì, kể từ khi thấy ảnh chụp của Lộ Nam Minh trong máy tính Bạch Văn, sau khi biết được thằng nhóc này thầm mến Lộ Nam Minh, Chu Tiểu Đông vẫn luôn thể hiện thái độ lồi lõm này.

Bạch Văn điên cuồng chọt con chuột, cũng rất giận nói: “Anh là anh họ của em!” Mặc dù cậu chưa từng muốn nhận lời chúc phúc của ai cả, nhưng cậu vẫn không muốn có người sẽ nói như thế.

“Cũng bởi vì anh là anh họ em, mới nói thật với em như vậy, thuốc đắng dã tật, lời thật khó nghe!” Chu Tiểu Đông búi ngủi, nghĩ đến biểu hiện của Bạch Văn mấy hôm nay, trong lòng mềm nhũn, lại thối thối

khuyến can: “Hơn nữa, đám con gái thăm mền cậu ta có thể xếp hàng dài từ đây đến cửa lớp học, em cần gì phải đi tranh giành chứ?”

Ngay cả khi có điều kì diệu xuất hiện, Lộ Nam Minh thật sự thích Bạch Văn, nhưng mình vẫn lo thẳng nhóc này sẽ chết chìm trong đồng nước bọt của đám con gái kia mất thôi.

Bạch Văn cười bưng: “Em thích.”

Chu Tiểu Đông bắt đầu dĩ năng trán: “Rất cuộc em thích cậu ta vì cái gì?” Đối với chuyện này Chu Tiểu Đông vẫn rất nghi ngờ, căn bản cậu không hiểu sao lại có nhiều con thiêu thân đi thích Lộ Nam Minh đến thế. Không phải chỉ đẹp trai một chút, giọng nói dễ nghe một chút, thông minh một chút, thành tích học tập tốt chút thôi sao... Trừ những điểm này ra, nhân phẩm người này thế nào, ai biết rõ được chứ?

Bạch Văn nhìn trần nhà, vẻ mặt mê trai: “Anh ấy đẹp trai nè!”

Chu Tiểu Đông làm động tác nôn mửa, “Buồn nôn quá!”

Bạch Văn khẽ liếc mắt qua, “Có rồi?”

“...”

Bạch Văn bảm riết không tha, “Hai anh còn chưa làm đúng không?”

Chu Tiểu Đông thiếu chút nữa không thở nổi, đột nhiên cậu cảm thấy Lộ Nam Minh làm Bạch Văn đau khổ cũng có chút đáng yêu, ít nhất nhờ Lộ Nam Minh, cậu gỡ được chút từ thẳng quỹ kia.

“A, đúng rồi!” Bạch Văn chợt nhớ ra nói: “Anh họ, lần trước đưa sách cho anh, anh đọc thế nào rồi? Có thích manga không? Hay CD?”

“... Không cần!” Nói đến cái này, Chu Tiểu Đông liền có chút đứng không vững. Chu Tiểu Đông sống hai mươi mấy năm trên đời, cậu chưa bao giờ hoài nghi chỉ số thông minh của mình, nhưng hiện tại có chút chút.

Không hiểu rõ mọi chuyện về đồng tính, liền vội vàng đi hỏi.

Từng gặp qua đứa ngốc, nhưng chưa từng thấy ai ngu như vậy.

Vừa nghĩ đến cảnh tượng miêu tả trên sách, cậu có xúc động muốn lôi Doreamon từ trong TV ra, bảo nó đưa cho một cái máy thời gian.

“Ồ, vậy được rồi, em vào game đây.”

Hiện tại ngay cả ý định chụp chết Bạch Văn cũng đã xuất hiện trong đầu Chu Tiểu Đông rồi.

Bạch Văn khẽ ngâm nga một bài hát rồi login vào trò chơi, vẻ mặt đau khổ buồn bực lúc này hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạch Văn vừa online, trước đi mở danh sách bạn tốt lên.

Còn chưa đến một phút đồng hồ, tên Lộ Hồng Trần sáng lên.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Thật khéo nè, em cũng vừa onl.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:...

Kể từ khi thật sự trải nghiệm kỹ thuật dính người của Nhiều Chỉ Nhu, Lộ Hồng Trần đã có kinh nghiệm, hẳn cũng không làm lơ tin nhắn của Bạch Văn nữa.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(@^_^@)~ Vừa rồi mới nghe xong một bài hát hay lắm.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Tên là “Hôm nay em muốn gả cho anh”, đại nhân biết không?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Không biết.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Nếu không lên YY đi em hát cho anh nghe?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Không cần.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:O(n_n)O~ Anh cũng có thể hát cho em nghe, nghe nói anh hát rất hay.

Bạch Văn vốn chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng hiện tại có chút chờ mong.

Lộ Nam Minh rất nổi tiếng trong trường, không chỉ vì hảnh đẹp trai, còn bởi vì hảnh hát rất hay, hơn nữa trường phòng phát thanh là bạn thân của hảnh, thường xuyên làm MC trong các tiết mục phát thanh. Cho nên, không được ở bên cạnh người, Bạch Văn thường lượn lờ xung quanh trường học.

Không nhìn thấy người, nghe giọng thôi cũng được rồi.

Giọng nói trầm thấp quyến rũ, mỗi lần đều vang vọng khắp trường.

Bạch Văn luôn tự hào vì điều này, lại cũng vì thế mà ghen tị.

Nếu như giọng nói đó chỉ thì thầm vào lỗ tai cậu thì thích biết bao, nếu đó là lời tâm tình thì càng tốt!

Ảo tưởng càng đẹp, thực tế càng tàn khốc.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Người ta lừa cô đó.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Em cực kì tin tưởng đôi mắt và lỗ tai của mình, anh yêu ơi~ anh cho em cơ hội chứng minh năng lực của mình đi!

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Người có năng lực, càng thích tự mình chứng minh.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Anh yêu ơi, anh không muốn giúp em một tay sao?/(ToT)/

~~[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Cô gọi bậy anh yêu như thế, chồng cô không ghen hả?

Bạch Văn lập tức muốn hét lên: Chồng em chính là anh!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Anh là đặc biệt ~(@^_^@)

~Sau khi gửi những lời này, Lộ Hồng Trần bên kia vẫn không trả lời.

Bạch Văn chủ động gửi tin mật qua, nhưng cũng đồng thời hét to lên buồn bực.

Trong quá trình chờ đợi, Bạch Văn nhàm chán gõ mặt bàn, bắt đầu suy nghĩ miên man, sẽ không phải dọa anh ấy sợ rồi chứ?

Trên mạng thôi mà, chắc không đến mức đó chứ?

Nhưng lần sau nên bình tĩnh chút, đừng nhiệt tình thiêu đốt quá mãnh liệt, dọa người ta sợ chạy mất dép lại không làm được gì nữa, giống như bây giờ, haizz! Rõ ràng cậu có thể đến gần Lộ Nam Minh, sau đó từng chút thực hiện kế hoạch quyến rũ của mình.

Giống như Ngụy Vũ Thông đối với anh họ nhà mình ấy, im lặng yêu thương, sau đó bằng một hành động bắt gọn trái tim anh họ.

Đáng tiếc, cậu không làm được.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(ToT)/~~ đại nhân, anh mà không xuất hiện nữa, em lại phải đi báo cảnh sát thôi.

Cái gì gọi là báo cảnh sát, chính là dùng loa, trước bàn dân thiên hạ réo gọi thần tượng của mình.

Lời này vừa nói, không đầy một phút, Lộ Hồng Trần liền gửi tin nhắn đến.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:... Nên vào đội rồi.

END 17

18. Chương 18: Khó Phai

Bạch Văn gửi cho Lộ Hồng Trần một icon gào khóc, sau đó nhanh chóng vào đội.

Vẫn là tổ đội mấy người quen cũ.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Nhu Nhu, anh gửi tin mật cho em mà em không thấy hả?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:-_-||| chưa kịp nhìn.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:-_-!

Bạch Văn nói câu này là thật, cậu chỉ quan tâm đến Lộ Hồng Trần bên kia, nào có tâm trạng để ý mấy thứ tin tức linh tinh khác chứ.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Còn chưa vào phó bản sao?

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Nhu Nhu, đây là lần đầu em đi PS đúng không?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Ừ.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Chút nữa cẩn thận nhé.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Nhìn thấy cái gì, gặp phải cái gì, cũng đừng hốt hoảng nha /(ToT)/

~~Bạch Văn đột nhiên không hiểu gì, mãi đến khi rờng rần nhau vào phó bản rồi, bị rơi thẳng vào trong nước rồi, nhìn thấy bọt nước văng khắp nơi rồi, mình thì bị ướt như chuột lột rồi, cậu mới kinh ngạc.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Tại sao tại sao? Bug? Hay là ngày tận thế rồi?

Đám người Hoa Nguyệt Dạ lần lượt trườn từ trong nước ra, xem ra đã thành thói quen rồi.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Há há, không cần khoa trương ngày tận thế đâu, chỉ là bị trò chơi mẹ nó đùa giỡn ấy mà.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:(^o^)/~ mẹ nó trò chơi.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Khụ khụ, Quýt, ở trước mặt bé gái, xin chú ý dùng từ! Nhu Nhu, mẹ nó trò chơi là chỉ những người chế tác trò chơi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Ồ

~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Chính là mẹ nó thôi mà!

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:-_-||| Heo Bay, Quýt, mấy cậu đừng dạy hư Nhu Nhu.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Anh đại, bọn tui oan quá!

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Bớt nhảm đi.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Anh đại, đừng có trọng sắc khinh anh em vậy chứ.

Bạch Văn không tiếp tục đùa giỡn với nhóm kia nữa, mà gửi biểu tượng khóc lớn đến vị vú em im re này giờ.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:/(ToT)/~~ Em bị sàm sờ kìa!

Trước khi nhận được tin mật, Lộ Nam Minh vốn định cho nhân vật đứng lên, nhưng nhìn thấy những lời của Bạch Văn, hần quên luôn ý định đó, cảm thấy ngồi vẫn an toàn hơn nhiều.

Ít nhất sẽ không bị giọng điệu thần kì của đối phương làm hoảng sợ quá độ mà ngã tiếp lần nữa, đau hông mình ra.

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]:...

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:Mẹ nó trò chơi thật là biến thái, lại dám làm ướt quần áo của em, hu hu, bọn họ nhất định hi vọng em sẽ cởi quần áo ướt ra, sau đó mấy người đó mượn cơ hội thế này thế nọ...

Lộ Nam Minh ngồi trước máy tính, khóe miệng hơi run rẩy.

Thời gian biết Nhiều Chỉ Nhu không dài không ngắn, Lộ Hồng Trần vẫn cảm thấy cô ấy là một cô gái thật thần kì.

Sự thần kì của cô ấy không phải vì cô ấy trâu bò thế nào, mà là thần kì trong phong cách và suy nghĩ, rõ ràng toàn làm mấy chuyện mê trai, giả nai nhưng lại không khiến người khác ghét được.

Lộ Nam Minh không phải cực kì ghét Nhiều Chỉ Nhu, nếu không thì hẳn đã có ti tỉ biện pháp để nhân vật này biến mất trước mắt mình.

Đơn giản nhất là rút điện tắt máy.

Lộ Nam Minh cũng cảm thấy đầu óc kẻ thiết kế phó bản này có chút vấn đề, thậm chí cũng rất ghét thiết kế này, nhưng thấy những lời Nhiều Chỉ Nhu nói, đột nhiên hẳn lại cảm thấy thông cảm cho người thiết kế kia.

Bây giờ Lộ Nam Minh không hiểu sao người thiết kế lại phải tốn nhiều nơ-ron như thế, để đi sàm sỡ chính nhân vật do mình thiết kế. Hơn nữa, cưỡi quần áo trong trò chơi, bạn cố gắng cưỡi thế nào, cuối cùng vẫn che được ba điểm quan trọng nhất.

Cách một màn hình máy tính, cách một lớp quần áo thì làm sao có thể sàm sỡ được chứ?

Lộ Nam Minh thử đặt mình vào suy nghĩ của Nhiều Chỉ Nhu để ngẫm, có lẽ là *** dê tăng cao nhất nhỉ?

Lộ Nam Minh bị suy nghĩ của mình dọa cho hốt hoảng, Nhiều Chỉ Nhu là con gái, nhiều khi vô cùng dũng mãnh, nhưng ở phương diện này lại rất trong sáng.

Cuối cùng Lộ Nam Minh quyết định bắt mình tin tưởng vào đáp án này.

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]:-_-||| Thế này thế nọ là sao?

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:T^T Thừa cơ nhìn trộm em cưỡi đồ đó!

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]:Nhìn cô cưỡi đồ cũng bị coi là *** dê rồi sao?

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:Không phải sao?

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:Haizz, vậy thì coi như không phải đi, ai bảo em chưa từng đi sàm sỡ ai cả, không biết định nghĩa sàm sỡ là gì.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:Ý lộn, là không có người nào từng sàm sỡ em cả, cho nên không biết định nghĩa của sàm sỡ.

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]:Vây tốt nhất cô nên cầu nguyện để bản thân đừng bị sàm sỡ đi.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:Đương nhiên rồi, nghe nói bị sàm sỡ rất đau đấy!

[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]:...

Lộ Nam Minh đột nhiên phát hiện, tại sao cuộc nói chuyện của bọn hắn lại chuyển sang hướng này chứ?

Sẽ có một nam một nữ nói chuyện phiếm, đặc biệt nghiên cứu vấn đề này sao? Hơn nữa còn nghiên cứu quan hệ giữa đau và không đau sao?

Lúc Lộ Nam Minh nghĩ đến đó, lại nhận được tin tức khiến hắn càng choáng váng hơn.

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:Nếu đối tượng là đại nhân, em sẽ cố gắng chịu đựng được ~(@^_^@)

~[Mật]Bạn nói với [Nhiều Chỉ Nhu]:Tôi không có hứng thú với phụ nữ có chồng!

[Mật][Nhiều Chỉ Nhu] nói với bạn:Vây em ly hôn trước nhé.

Lộ Nam Minh cảm nín luôn, đến giờ, hắn vẫn không hiểu nguyên nhân vì sao Nhiều Chỉ Nhu nhiệt tình với mình như vậy.

Biểu hiện của Nhiều Chỉ Nhu có chút khó đoán, thỉnh thoảng lại thành fan hâm mộ hẳn, thỉnh thoảng lại như người thăm mền hẳn, thỉnh thoảng lại giống như... lưu manh.

Bởi vì không biết tại sao, khi nói chuyện phiếm với Nhiều Chỉ Nhu, hẳn thường xuyên có cảm giác mình dường như bị ăn đậu hũ rồi.

Bạch Văn dĩ nhiên không biết chồng tương lai cảm thấy mình ăn đậu hũ của hẳn, bây giờ cậu đang xắn tay áo chuẩn bị tiến lên, bởi vì vừa rồi bị rơi xuống nước đã vô tình đã khởi động sức chiến đấu vốn bị đè ép tận sâu trong linh hồn.

Lúc này, cậu cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Làm một ma pháp sư thì nên đứng ở đằng xa tung chiêu, hoặc thỉnh thoảng bày mưu, Bạch Văn luôn luôn là người khác biệt, bình thường cậu đều có thể trốn được công kích, điên cuồng uống thuốc chẳng hạn.

Hôm nay cậu dùng toàn bộ thời gian của mình đi giết quái.

Hậu quả chính là cậu chết vô cùng anh dũng, số lần cũng kha khá.

Đám người Thích Nhất Vị Quýt cũng đã tổ đội với Bạch Văn một thời gian rồi, rất hiểu dáng vẻ lúc bình thường của cậu, cho nên lúc ra khỏi phó bản, đám người Thích Nhất Vị Quýt đều ân cần hỏi han Bạch Văn.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Nhu Nhu, em đừng quá tức giận, tức giận không tốt cho sức khỏe.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Thưởng cho cậu một cái liếc mắt! Không tốt cho sức khỏe gì chứ? Rõ ràng là tổn thương sinh mạng mà.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Tam gia, nhớ tăng máu cho Nhu Nhu.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Đúng vậy, vú em, hôm nay cậu không cố gắng, cho sữa không đủ không đúng chỗ chút nào.

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:^_^ Nói gì vậy?

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Quýt, cậu thì biết cái gì. Quái ở PS có phải là quái nhỏ mình thích đánh thể nào cũng được đâu, cấp bậc hoàn toàn khác, hơn nữa hôm nay Nhu Nhu nghịch ngợm như thế, Tam Gia mới không thể tăng máu kịp đó chứ.

Mặc kệ lúc nào, gây sự với mục sư – người kéo dài tính mạng cho mình, luôn là hành động không hề thông minh chút nào.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:(_)# Heo Bay, mi thích chống đối ông lắm đúng không?

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:(#) Ai bảo cậu ngu si.

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:Nếu mấy người có khả năng tự lực cánh sinh, số lần Nhu Nhu chết sẽ giảm đi rất nhiều.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Ầy ... Tam gia, em chưa nói gì đâu nhé.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:~(@^_^@)~ đại nhân, anh tốt với em nhất!

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:/(tot)/~~ Vú em, người ta sai rồi.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Khụ khụ, tất cả yên nào.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Tam Gia, Linh Nhi đang tìm cậu đó.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Chắc chắc, Quýt cậu chắc chắn lại ghen tị nữa đi? Cậu có chờ đến ngày tận thế, cũng làm quái gì có em nào theo?Há há, gen của cậu có vấn đề rồi.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Biến! Không phải cậu cũng thế hả? Hừ, tôi lấy độc thân làm vinh dự!

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:Ừ, biết rồi.

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Tui gửi nhầm rồi.

Ai mà chẳng biết Hoa Nguyệt Dạ đã gửi nhầm tin mật sang kênh đội ngũ, chỉ là mấy người lúc này chẳng ai muốn lộ trần hân cả, bởi vì bọn họ thích cảm giác hóng hớt chuyện mờ ám trong bang.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Linh Nhi là ai?

Mà khi Nhiều Chỉ Nhu đặt câu hỏi, đã tạo cơ hội cho bọn họ hóng hớt công khai.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Linh Nhi hả, là em kết nghĩa của Tam Gia, ngày nào cũng quần quýt bên Tam Gia, ha ha.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Cậu nhầm rồi, cô ấy trước giờ đều tự cho mình là vợ của Tam Gia mà.

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:Mấy người đủ rồi nghen, đừng nói linh tinh.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Vú em, cậu không lừa được bọn này đâu, lần trước đôi giày gia tăng độ nhanh nhẹn của mục sư, chính là Linh Nhi cho cậu đúng không? Đừng nghĩ bọn tui không biết cô ấy là chế tạo sư nhà.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Hơn nữa ngày nào cũng Lộ ca ca Lộ ca ca, tui nghe còn muốn nổi da gà. Cậu dám nói, cô ấy không có ý với cậu thử xem?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Nghe rất có vấn đề O(n_n)O

~[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Tất nhiên có vấn đề rồi, Nhu Nhu em không được tận mắt thấy chuyện kia đâu, ha ha.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:Đúng rồi, Nhu Nhu em còn chưa vào bang tui anh nữa đó, có muốn vào bang chơi không?

[Đội ngũ][Hoa Nguyệt Dạ]:Nhu Nhu, em tới đi, bang bọn anh pháp sư cao cấp ít lắm.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:-_-||| tiểu bang chủ, pháp sư cao cấp trong bang nhiều như cát sa mạc, cậu ba xạo quá rồi đấy.

[Đội ngũ][Thích Nhất Vị Quýt]:O(n_n)O~ Tui em biết tổng ý đồ của Bang chủ rồi nha.

[Đội ngũ][Heo Mẹ Bay Trên Trời]:Cho nên, Nhu Nhu em tới đi.

Cuối cùng Bạch Văn vẫn vào bang của bọn họ, bởi vì đó là mục đích của cậu, đối với “Linh Nhi” trong lời đồn, cậu có chút tò mò và dịch ý.

Chỉ là đến khi thấy nhân vật Linh Nhi rồi, trong lòng Bạch Văn có chút thất vọng.

Linh Nhi là một cô gái nhỏ bốc đồng thích làm nũng, quả thật không thể trở thành tình địch đáng gờm của cậu được. Trong quá trình theo đuổi, không có tình địch đáng gờm cản trở, thật ra là chuyện rất cô đơn.

Trừ việc thỉnh thoảng vô tình đá đổ Linh Nhi hai câu, Bạch Văn nên làm gì thì làm đó.

Gần đây nhiệt độ giảm, Bạch Văn ra ngoài luôn phải mặc thêm một cái áo len mỏng và một cái khăn quàng cổ, bọc mình kín mít trong khăn. Hạ Vũ vẫn mặc phong phanh như trước, chỉ mặc một áo sơ mi dài tay, lại còn đến cửa hàng mua trà sữa lạnh.

Bạch Văn thấy Hạ Vũ uống trà sữa, uống đến cả người thơm mùi trà sữa, cậu liền lộ vẻ vô cùng khó hiểu, rõ ràng đều cùng độ cao, cùng sức nặng, khuôn mặt cũng tương tự nhau, tuổi bằng nhau, tại sao cậu lại sợ lạnh vậy chứ?

“Chẳng lẽ liên quan đến chỉ số thông minh?” Bạch Văn lẩm bẩm tự hỏi.

Hạ Vũ đã uống gần xong, đang muốn hỏi khi nào thì đi xếp hàng mua cơm, nghe thấy vậy liền hỏi: “Chỉ số thông minh gì cơ?”

Bạch Văn lập tức ngồi thẳng người lên, mặt không đổi sắc nói: “Không có gì.”

“Ừ, chúng ta đi mua cơm đi.”

“Ừa.”

Bạch Văn và Hạ Vũ đi mua cơm, mua xong quay lại chỗ cũ, nơi đó đã có người tranh ngồi mất rồi.

Trong phòng ăn chật kín người, đây không phải chuyện lạ lắm gì, nhưng người ngồi đó khiêu khích nhìn bạn, vậy thì có chuyện để nói rồi đó.

Người kia cũng không phải ai xa lạ, mà là một trong những tình địch của Bạch Văn – Ngô Mỹ Lệ.

Hạ Vũ dĩ nhiên nhận ra Ngô Mỹ Lệ, “Người kia...”

Bạch Văn nói: “Chúng ta đi tìm chỗ khác đi!”

“Ừ.” Hạ Vũ nhìn Ngô Mỹ Lệ một chút, sau đó đi tìm chỗ khác với Bạch Văn.

Bạch Văn và Hạ Vũ vừa tìm được chỗ khác ngồi xuống, không tới hai phút sau, bên cạnh cũng có người ngồi xuống.

Bạch Văn nghiêng mắt nhìn qua, lập tức vô cùng kinh ngạc nuốt gọn một miếng thức ăn trong miệng muốn dạ dày, ngạc nhiên nói: “Anh họ... Anh Thông!” Bởi vì chung quanh đang có rất nhiều người, Bạch Văn kịp thời sửa lại câu nói.

Ngụy Vũ Thông nhàn nhạt liếc Bạch Văn một cái, không nói gì.

Bạch Văn sờ mũi, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao thế nhỉ? Có gián điệp?” Cậu vừa rồi rất kinh ngạc, không phải ngạc nhiên vì gặp được Ngụy Vũ Thông trong căn tin, mặc dù không quen hẹn trước đi ăn với bọn Ngụy Vũ Thông, nhưng học chung trường chung căn tin, gặp nhau cũng không kì lạ. Cậu ngạc nhiên là ngạc nhiên về mặt của Ngụy Vũ Thông kia, sắc mặt kia tuyệt đối không thể gọi là đẹp được.

Ngụy Vũ Thông ngoài cười nhưng trong không cười hỏi ngược lại: “Gián điệp?”

Rốt cuộc Bạch Văn xác định sắc mặt khó nhìn của Ngụy Vũ Thông là do cậu, mà vì sao anh có sắc mặt khó coi, không thể không liên quan đến vị anh họ ngốc ngếch nhà mình được.

Nghĩ đến biểu hiện mấy ngày nay của Chu Tiểu Đông, Bạch Văn đoán ra nguyên nhân rất nhanh, cậu cười tít mắt nhắc nhở: “Anh Thông, có một số lúc, chờ đợi không hẳn là chuyện xấu đâu.”

“Ồ?” Ngụy Vũ Thông liếc mắt nhìn cậu, “Ví dụ như?” Nghĩ đến việc gần đây Chu Tiểu Đông trốn tránh mình, tâm trạng của anh càng xấu hơn.

Bạch Văn cẩn thận nhìn xung quanh, giống như đề phòng gì đó, sau lại cố ý hạ thấp giọng, “Chắc chắn sẽ có tin vui đấy.”

Ngụy Vũ Thông nói: “Cứ đọc sách thì sẽ có gì vui chứ?” Gần đây Chu Tiểu Đông không rời sách, anh biết là do Bạch Văn đưa.

Anh không để ý chuyện Chu Tiểu Đông thích đọc sách, nhưng anh quan tâm đến việc cậu ấy trốn tránh mình!

Bạch Văn nói: “Ví dụ như lấy thân báo đáp.”

Ngụy Vũ Thông trầm mặc một lúc rồi nói: “Em tìm được ở đâu?” Anh hiểu đôi chút về giờ học và nghỉ ngơi của Bạch Văn, ngoài lên lớp ra, thời gian còn lại đều chơi game, hoặc là lêu lổng trong trường.

Theo anh biết, Bạch Văn ngoại trừ giáo trình thì chẳng mang theo sách gì cả, hơn nữa Bạch Văn cũng không có thói quen mua đồ trên mạng.

“Thư viện.” Bạch Văn trả lời thẳng thắn.

Ngụy Vũ Thông xác nhận lại, “Thư viện trường hả?”

“Chuẩn luôn.”

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông hơi giật giật, nói: “Có thể tìm lý do tin được hơn không?”

Bạch Văn vỗ ngực cam đoan: “Không tin anh cứ đi mà xem.”

Ngụy Vũ Thông cơm nước xong, vội vàng đi về.

Bạch Văn kéo Hạ Vũ đi dạo sau khi ăn xong, thật sự chính là đang làm chuyện mò kim đáy bể.

Hôm nay Bạch Văn khá may, chưa tới mười phút, đôi mắt thị lực tốt của cậu đã thấy bóng dáng của Lộ Nam Minh, một cái áo kaki hiệu jacket, một cái quần bò xanh đậm bó thân, đã tôn lên thân cao thon dài của hắn.

Bạch Văn vội điện thoại ra chụp lại, sau đó trước khi Lộ Nam Minh phát hiện ra cậu, kéo Hạ Vũ chạy như bay.

Kể từ lúc phát hiện Lộ Nam Minh trốn tránh mình, Bạch Văn liền cố gắng giảm số lần bản thân xuất hiện trước mặt Lộ Nam Minh, ngược lại chú trọng chất lượng gặp mặt hơn. Không thấy mặt thì thôi, hễ gặp sẽ tạo cho Lộ Nam Minh ấn tượng khó phai.

END 18

19. Chương 19: Không Nói Nên Lời

Bạch Văn save xong đồng ảnh của Lộ Nam Minh vào máy tính, đang chuẩn bị từ từ ngắm nghía, thì Ngụy Vũ Thông lạnh lùng đẩy cửa đi vào.

Bạch Văn cười híp mắt quay đầu lại, nhìn thấy vài cuốn sách trên tay Ngụy Vũ Thông, ra vẻ hiểu biết: “Như thế nào?” Mặc dù rất khó tin, nhưng thư viện trường thật sự có loại sách này.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cậu cũng không dám tin vào mắt mình.

Ngày đó, cậu chỉ loanh quanh trong thư viện chờ Hạ Vũ, vô tình nhìn thấy trên bìa một cuốn tiểu thuyết ở khu ngôn tình có hình ảnh hai người đàn ông, cậu tò mò mới mở ra xem thử, ai ngờ nhân vật chính trong truyện thực sự là hai người đàn ông.

Đọc sơ qua một chút, không chỉ nhân vật chính là đàn ông, mà còn kể về quá trình yêu đương của họ nữa.

Ngụy Vũ Thông ném quyển sách lên bàn mình, sắc mặt anh không tốt chút nào, nội dung bên trong cuốn sách cũng bình thường, nhưng vấn đề là nó có miêu tả chuyện trên giường. Muốn cho một người đàn ông thẳng đuồn đuột, sau khi chấp nhận một người đàn ông khác xong, lập tức đồng ý lặn giường luôn, thì thật sự có chút khó khăn.

Điều khiến Ngụy Vũ Thông cáu tiết chính là, anh không biết Chu Tiểu Đông đối với chuyện này, có ghét bỏ không? Hay không chấp nhận được? Hay là xấu hổ?

Bạch Văn nhìn rõ trên bìa sách kia có hình ba người đàn ông, còn tên sách thì không nhìn thấy được.

Hạ Vũ vốn trước giờ luôn rất mê sách, hỏi: “Sách gì thế?”

Ngụy Vũ Thông trợn trắng mắt, thô lỗ nói: “Holmes em đọc xong chưa?”

“Sắp xong rồi.”

Bạch Văn tò mò hỏi: “Cảm thấy thế nào?”

“Sherlock rất thông minh.” Hạ Vũ nghiêng đầu suy nghĩ, lại nói tiếp: “Tội phạm cũng rất thông minh.”

Bạch Văn cùng Ngụy Vũ Thông cùng ngậy ngốc nhìn cậu.

Hạ Vũ hỏi: “Sao thế?”

Bạch Văn lắc đầu ngán ngẩm: “Chỉ là không nghĩ tới tổng kết của cậu... lại sâu sắc đến thế!”

“Hai người xem sách gì vậy?” Đề tài lại bị kéo về chỗ cũ.

“Đam mỹ, cậu muốn đọc không?” Lại nói, đây cũng là lần đầu tiên Bạch Văn đọc đam mỹ.

Khi học lớp mười Bạch Văn đã nhận ra bản thân thích đàn ông, cậu chưa từng đau khổ vì tính hướng khác biệt của mình, chỉ là im lặng tìm kiếm hoàng tử định mệnh, tựa như rất nhiều đàn ông có hình dung cơ bản về bà xã tương lai của họ.

Nhưng Bạch Văn dù sao cũng không giống người khác, Bạch Văn không khổ sở vì điều này, không có nghĩa là sự ngăn cách sẽ biến mất. Trong lúc người khác thích tụ tập tám chuyện về con gái, Bạch Văn lại nghiện internet.

Lên mạng, vô tình cậu đi nhầm vào một diễn đàn. Bên trong có rất nhiều chuyên mục về chuyện này, cậu được tất cả các đồng chí thấu hiểu, cũng hiểu rõ được nhiều chuyện. Nhưng chỉ giới hạn ở hiểu rõ, cậu không chủ động tiếp xúc qua.

Đó là cách thức Bạch Văn dùng để giết thời gian trước đây.

Mãi đến thời khắc nhìn thấy Lộ Nam Minh, trái tim của cậu đã theo người này mất rồi.

Hạ Vũ nói như đinh đóng cột: “Đọc chứ.”

“Vậy cậu từ từ, tớ tìm cho cậu mấy quyển kinh điển.” Bạch Văn nói, lại bắt đầu mở trang web ra, cậu cũng biết chút chút về mấy quyển kinh điển trong đó.

Ngụy Vũ Thông không vui, gần từng tiếng một: “Chuyện của anh hình như còn chưa giải quyết xong.”

“Còn có chuyện gì sao?” Bạch Văn hỏi vu vơ, giờ cậu hoàn toàn tập trung tìm mấy quyển tiểu thuyết. Đến tận lúc này cậu mới phát hiện đam mê tiểu thuyết lại đa dạng đến thế, mà cậu đang do dự lựa chọn thể loại phù hợp để Hạ Vũ đọc.

Ngụy Vũ Thông nghiêng răng nghiêng lợi: “Em nói thử xem!”

Bạch Văn giật mình, cổ vất ốc đối phó: “Anh có muốn thắng thắn một chút với anh họ không?”

Bạch Văn chỉ thuận miệng nói, Ngụy Vũ Thông lại bắt đầu suy nghĩ cẩn thận về phương pháp này.

Thừa dịp Ngụy Vũ Thông đang chìm trong suy nghĩ, Bạch Văn đã tìm được tiểu thuyết phù hợp, down tất cả xuống cho Hạ Vũ, tạm thời lưu trong máy tính.

Sau đó, lên game.

Vận may của con người có hạn, có vẻ hôm nay chỉ số may mắn của Bạch Văn đã hết cỡ rồi.

Mặc dù sớm biết Hoa Nguyệt Dạ giống một quả bom hẹn giờ, nhưng Bạch Văn không nghĩ nó lại nổ nhanh tới vậy.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Tại sao? Anh có điểm gì không tốt?

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:~(@^_^@)~ Không phải cậu không tốt, mà là trái tim của tui đã thuộc về người khác rồi.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn: Ai?

Bạch Văn khó xử thở dài, rõ ràng cậu không muốn nói dối, nhưng nhiều khi, thực tế đưa đẩy khiến cậu không nói dối không được.

Bạch Văn lật đi lật lại danh sách bạn tốt, phát hiện người cậu quen biết thật sự đã ít lại càng ít, ngoại trừ những người trong bang, chỉ còn lại anh họ và anh Thông, mà đám Hoa Nguyệt Dạ đều biết hai người này rồi.

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]: Là đàn ông.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn: Nhất định là đàn ông!

Lúc này Bạch Văn mới nhớ ra, bởi vì lo Lộ Nam Minh phát hiện nên cậu vẫn chưa nói mình là nhân yêu, mà bây giờ rõ ràng không phải thời cơ để ngả bài.

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]: Nếu tui nói tui không phải con gái, cậu có tin hông? O(n_n)O

~[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:/(tot)/~~ Nhu Nhu, em ghét anh đến vậy sao?

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]: ()

Kết quả cuối cùng, Bạch Văn rời khỏi bang hội cậu mới vào có mấy ngày, lại còn kéo theo một thanh mai xui xẻo thật lâu rồi không liên lạc chịu tội thay.

Không thể chơi game cùng Lộ Nam Minh nữa, Bạch Văn rất khó chịu, may là cậu phát hiện ra một chuyện rất thú vị, không nghĩ tới bang Hắc Bạch vẫn luôn đối đầu với Ngạo Thị, bên trong lại có một đám bạn đồng chí như vậy.

Không chỉ như thế, bọn họ còn lấy đồng chí là vinh quang.

Trước kia Bạch Văn tổ đội với đám Hoa Nguyệt Dạ, đi phỏ bản luôn thích đánh quái, bình thường rất ít tám chuyện, sau khi theo chân mấy người bên Hắc Bạch, rõ ràng cậu lười biếng hơn rất nhiều.

Tám chuyện từ đầu đến cuối.

Mà đám chết tiệt kia, rất vui sướng cào cấu vết thương của cậu.

Kể từ sau khi cậu rời khỏi Ngạo Thị, mỗi lần gửi tin của Lộ Hồng Trần, số lần hẳn trả lời cậu càng ngày càng ít, xét thấy việc cậu còn chưa hết giận mấy người bên Ngạo Thị, Hoa Nguyệt Dạ lại đang vô cùng đau khổ, rồi còn vì danh dự của Lộ Hồng Trần tại Ngạo Thị, cậu không nên lên loa gọi người, khiến cậu thật sự cô đơn cùng đau khổ.

Mấy tên khốn kiếp chỉ sợ thiên hạ không loạn, không chỉ không an ủi tâm hồn tổn thương của cậu, còn không ngừng bà tám thảo luận chuyện tình cảm của cậu, khiến cậu càng buồn bực hơn.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Thần tượng, cậu nên trực tiếp nhào tới.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Nhào tới làm gì? Đối với sinh vật Sói đó, nên cởi sạch, nằm xuống, sau đó thế này thế nọ ... ~(@^_^@)

~[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Hoa Sen Nhi, hành vi của cưng thiệt sự rất *** đáng! Thế nhưng, tui giờ hai tay đồng ý.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Hoa Hoa, cưng muốn ngồi nóc tủ sao! (_)#

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Đồng ý +1

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Đồng ý +10086

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:*sờ cằm* ~ Mấy người đồng ý tui giết cậu ta, hay là giết cậu ta đây?

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:O(n_n)O~ Trước giờ thân thể Hoa Sen Nhi luôn rẻ mặt hà, mời thần tượng tự nhiên.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Phong Lưu! Hành vi của cậu khiến người người cảm phẫn!

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:^_^ Hoa Sen nhi, bây giờ xin tha còn kịp đó.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:/(ToT)/~~ Rất nhớ quãng thời gian có đại thần, có anh ý, mấy người ai cũng không dám bắt nạt tui!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Nghe nói, Vũ Trụ đại thần thích tự mình ra tay hơn!

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:~(@^_^@)~ đại thần nha, người ta thích công hiến thể xác của mình!

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Khụ khụ, thổ lộ gì đó... cẩn thận chị dâu tìm người đâm chết cưng.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Hiểu lắm, tuyệt đối là hiểu lắm /(ToT)/

~~[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Hoa nhi, đừng đau lòng, tất cả mọi người đều hiểu cho cưng mà.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:O(n_n)O~ Không hồ là thanh mai trúc mã của tui, thiệt hòa đồng nha

~[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Đột nhiên nhận ra, Nhu Nhu cậu thật vô sỉ.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Tiểu Tiểu, cứng chân tướng rồi, ha ha.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:chân tướng +1

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:chân tướng +2

PS: Cho nên, mới không thể không thất tình đó!

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Bingo, kẻ thất tình vô sỉ.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:(_)#

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:So với mới cưới chưa đến mấy ngày, đã bị vứt bỏ gì đó...

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:/(ToT)/

~~Bạch Văn theo chân bọn họ thật sự rất hép pi, đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh ngắt, sau cổ có một ánh mắt không chút thân thiện phóng tới.

Bạch Văn im lặng quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt sâu kín của Ngụy Vũ Thông, Bạch Văn vội vàng bày ra gương mặt rạng rỡ, tươi cười nói: “Anh rể họ, hôm nay anh hóa trang sao?” Cùng ở dưới một mái hiên, lại là người thích thức đêm cho nên cậu biết rõ cái kia của Ngụy Vũ Thông chính là quầng thâm.

Ngụy Vũ Thông chớp mắt.

Động tác này chẳng hề giảm chút áp suất thấp nào trên người anh cả.

Bạch Văn nhận ra lúc này không phải lúc đùa giỡn, thực tự nhiên thu hồi vẻ mặt cợt nhả. Sau đó ngay lập tức xoay người lại, dùng tư thế mặt đối mặt, cậu rất sẵn lòng ngồi nghe tâm sự dài kì.

Ngụy Vũ Thông đối với chuyện này rất hài lòng, áp suất thấp cũng giảm đi không ít, sau đó nhú mày, suy nghĩ nên mở miệng thế nào.

Bạch Văn dựng thẳng lỗ tai chờ đợi.

Trong lúc nhất thời, hai người chỉ mắt to trừng mắt bé.

Bạch Văn lên tiếng trước phá vỡ thế trầm mặc: “Anh họ đâu?” Mặc dù khi gặp chuyện phiền toái, cậu thường tìm Chu Tiểu Đông, nhưng lúc bình thường, hai người cũng không thân lắm. Cho dù bọn họ có quan hệ máu mủ, lại ở cùng một kí túc xá.

Về điểm này, từ mỗi lần cậu đều rủ Hạ Vũ đi ăn cơm, mà không hẹn Chu Tiểu Đông là có thể thấy được.

“Còn chưa về.”

“...” Tất nhiên cậu biết chưa về rồi, đã về rồi còn phải hỏi sao? Bạch Văn rất muốn nghi ngờ chỉ số thông minh của Ngụy Vũ Thông, nhưng lý trí ra lệnh cậu phải dừng lại.

Bởi vì đánh giá thấp đối thủ, cuối cùng chỉ có thể nhận được bài học thê thảm mà thôi.

Cậu cũng không muốn nhận bất kì bài học nào, huống chi còn thê thảm nữa.

Cho nên, bọn họ lại trở về trạng thái mắt to trừng mắt nhỏ.

Thật lâu sau, Bạch Văn không thể kiên nhẫn nữa.

Bạch Văn không có kiên nhẫn, bình thường thích động kinh.

Hôm nay cũng không ngoại lệ, Bạch Văn đột nhiên cười, “Anh rể họ thân yêu ơi, em biết em lớn lên vô cùng đáng yêu, nhưng anh nhiệt tình chăm chú vậy, sẽ làm em vô cùng ngượng ngùng.”

Ngụy Vũ Thông : “...” Anh càng im lặng nhìn gương mặt đang chuyển hồng của Bạch Văn.

Ở chung một thời gian dài, Ngụy Vũ Thông không thể không thừa nhận, Bạch Văn không bị người ta coi là bệnh nhân bệnh viện tâm thần, phần lớn nhờ vào gương mặt này. Mặc kệ nam nữ, đối với một người lớn lên đáng yêu, lại dễ “xấu hổ”, làm sao cũng không ghét được.

Bạch Văn lại nhăn nhó nói: “Hơn nữa, anh như vậy... sẽ làm anh họ đau lòng đó.”

Ngụy Vũ Thông co gập khoe miệng, “Tôi tìm em, là đầu óc anh có vấn đề rồi.”

“Cho nên, anh tìm anh họ đi!” Bạch Văn chẳng bị chút tổn thương nào.

Ngụy Vũ Thông xui lơ dựa vào ghế, thâm trầm nói: “Cậu ấy vẫn trốn anh!” Trước đó, anh đã có kế hoạch tiếp cận Chu Tiểu Đông, nhưng vẫn phải chú ý khoảng cách an toàn. Rồi sau đó khoảng cách an toàn sẽ trở thành ngăn trở ngọt ngào. Ngụy Vũ Thông rất thích quan hệ thân mật kiểu này.

Nhưng còn chưa nếm được mật ngọt hai ngày, đã bị đánh trở về nguyên trạng khiến anh vô cùng tổn thương, quan hệ so với trước kia càng khiến Ngụy Vũ Thông khó chịu hơn.

Cũng không phải khi không có được là đau khổ nhất, khi có được rồi lại mất đi so với không có được còn đau khổ hơn gấp trăm lần.

Đây là lĩnh ngộ sau khi trải nghiệm của Ngụy Vũ Thông.

Nếu không phải vô cùng khó chịu, chắc chắn Ngụy Vũ Thông sẽ không tìm đến Bạch Văn để bàn bạc.

Mặc dù Bạch Văn hơi vụn vặt chút, nhưng cảm giác vẫn còn chút đầu óc.

Bạch Văn nắm chặt hai tay nói: “Vậy thì bắt lấy anh ấy! Bỏ nhào vào anh ấy! Cầm tù anh ấy!”

Ngụy Vũ Thông méo miệng, cả ngày mới tìm được giọng nói của mình, “... Đồ điên!” Ngụy Vũ Thông đứng dậy đi thẳng.

Bạch Văn sờ cằm, vẻ mặt thấu hiểu nhìn khoảng trống trước cửa ra vào, lẩm bẩm: “Quả nhiên yêu đương khiến người ta ngu đi.”

Bạch Văn cảm khái xong, xoay người tiếp tục chơi game.

Bởi vì cậu vắng mặt khá lâu, bây giờ đã bỏ xa đội ngũ.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Yà hú yá hù ~ mấy người đầu hết rồi?

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:/(tot)/~~ Rốt cục cậu về rồi!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Bọn này đã nướng xong một lượt thịt rồi.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Đầu chỉ một lượt, đã sắp không đi được nữa rồi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:*Xoa cằm* ~ Hoa Sen nhi, bụng cậu to giống bụng kiến rồi hả?

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Há ~ Tuikhông phúc hậucười một cái.

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Há ~ Tuikhông phúc hậucười một cái+1.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Há ~ Tuikhông phúc hậucười một cái+2.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:(_) Quả nhiên không thể mong mấy người có tính người được!

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Đúng rồi, Nhu Nhu, vừa nhìn thấy có cô bé nào đó tỏ tình với Sói huynh.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Trèo tường?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Các anh em, qua xét nhà ~ nhất định phải diệt gọn Tiểu Tam, để nó ngay cả một mảnh vụn cũng không còn!

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Nó?

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Nói không nên lời: mảnh vụn?

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Thì ra trong lòng Nhu Nhu, Tiểu Tam không thuộc một loại sinh vật với mình.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:-_-||| Thương Hải huynh, thật mệt anh có thể đọc được suy nghĩ sâu nhất trong câu nói của Nhu Nhu.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Tui rất ngạc nhiên! Rõ ràng đầu óc Thương Hải huynh vẫn không to mà!

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:^__^

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Không to là thế nào?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Phong Lưu, chúng ta kết hôn đi!!!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:...

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:...

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:...

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:...

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Vì thần tượng của cưng – tình yêu của người ta, cưng hãy hi sinh thân mình đi!
^__^

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Khụ khụ, hốt hoảng đến cầm nín!

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Khụ khụ, cầm nín +1

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:+22222

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:-_-|||

END 19

20. Chương 20: Playboy

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Thương Hải huynh, anh thiệt ngốc!

Chỗ này bạn Thương Hải gõ một đồng số 2, số 2 là nhị, mà nhị gần âm với ngu ngốc

Kết thúc bằng dấu chấm than, Bạch Văn lại lần nữa vứt bỏ đám người xấu xa này, rất vui vẻ chạy đi tìm kiếm tình địch.

Bạch Văn dạo một vòng, phát hiện chẳng tìm được ai có thể hỏi thăm, cuối cùng đành phải quay lại tìm đám Công Tử Phong Lưu. Đương nhiên không khỏi bị chế giễu một phen, nhưng đám Công Tử Phong Lưu thích xem trò vui, ngoài miệng thì nói rất nhiều, nhưng những gì cần biết lại không hé răng nói lời nào.

Hơn nữa còn đi lôi kéo đám người thích hóng hớt trong bang, gặm hạt dưa, chuẩn bị nước trà định cùng nhau đứng xem trò hay.

Bạch Văn theo chân bọn họ mấy ngày hôm nay, đã biết tổng thuộc tính của mấy người này, nên chỉ chấp nhận tư liệu có thể dùng được, những thứ vô dụng khác đều tự động loại bỏ.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đại nhân, mấy ngày nay không gặp, anh vẫn đẹp trai như vậy!

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:-_-|||

Lần này Lộ Hồng Trần trả lời rất nhanh.

Sau khi rời khỏi Ngạo Thị, lần đầu tiên Lộ Hồng Trần trả lời cậu nhiệt tình như vậy.

Mặc dù chỉ là một cái biểu cảm, nhưng Bạch Văn cực kì kích động, ngay cả chuyện tình địch tỏ tình trước mặt mọi người, cũng không ảnh hưởng nhiều đến tâm trạng kích động lúc này của cậu.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Một ngày không thấy như cách ba thu!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:A~ Lộ Lộ nà, người ta rất nhớ anh ~(^_^~)

~[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:~_|||

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Đột nhiên cảm thấy, được gọi là đại nhân cũng rất tốt.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Nếu em gọi anh thêm mấy tiếng đại nhân, anh có yêu em hông?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:~_|||

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Đại nhân đại nhân đại nhân đại nhân đại nhân... tính lược n+1 chữ

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:(^o^)/~ Anh có yêu em không?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:~_||| Hình như tôi chưa nói gì hết.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Anh yêu ơi, em biết anh xấu hổ, không nói nên lời.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Cô hiểu lầm tôi rất nhiều!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(ToT)/~~ Em biết, em không nên hiểu lầm anh chạy theo kẻ thứ ba.

Vòng vo cả nửa ngày, rốt cuộc đi vào chủ đề chính rồi.

Một lúc lâu sau Lộ Hồng Trần vẫn chưa trả lời.

Bạch Văn từ kiên nhẫn chờ đến lo lắng bất an, từ bình tĩnh đến không ngừng xê dịch mộng, chờ mãi mà chẳng thấy tin nhắn của Lộ Hồng Trần, trong lòng Bạch Văn bắt đầu khẩn trương.

Không phải trúng phóc rồi chứ?

Bạch Văn muốn bóp cổ tay, sớm biết như thế, mặc kệ có chuyện gì với Hoa Nguyệt Dạ, cậu cũng không rời khỏi Ngạo Thị. Ít nhất khi còn ở đây khi Linh Nhi nào đó tỏ tình, cậu có thể nghĩ mọi cách để phá đám rồi!

Sau khi Bạch Văn bóp cổ tay mười mấy lần, rốt cục Lộ Hồng Trần gửi tin tới.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:*nhíu mày*

~~ Người thứ ba?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(^_^~)~ Chẳng phải chúng ta đã sớm hứa hẹn cả đời rồi sao?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:A? Tại sao tôi không biết?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(ToT)/~~ Bởi vì anh mất trí nhớ.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:*Sờ cằm* ~ Câu chuyện ngôn tình rất đặc sắc, cô nên đi làm nhà văn.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Anh yêu ơi, anh không tin em. Anh quả nhiên không quan tâm em mà!/(tot)/

~~[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(^_^~)~ Anh yêu ơi, anh cũng thấy em rất có thiên phú làm nhà văn đúng không? Tất cả mọi người đều nói vậy hết đó, hí hí.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:*Trợn mắt*

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Con gái thích mơ mộng cũng tốt, nhưng nhất định phải biết ý tứ một chút. Hơn nữa, tôi là người thiên triều điển hình, không quen cách gọi thân mật quá mức như thế!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:~(^_^~)~ Em chỉ nghe lời chồng mình thôi ... chờ khi nào anh nhớ ra em là vợ anh ...

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:~_||| Rốt cuộc cô có chuyện gì thế?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Nghe nói có người tỏ tình với anh, muốn nghe chút ý kiến của người trong cuộc, quá trình từ chối đối phương thế nào.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Sao cô biết người trong cuộc từ chối?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Bởi vì em tin tình cảm của người trong cuộc đối với mình!

Lộ Hồng Trần im lặng, Lộ Nam Minh cũng im lặng theo.

Lộ Nam Minh im lặng lấy một điều thuốc, hắn không hút thuốc, cũng không thích mùi thuốc, chỉ là thời điểm muốn suy nghĩ, hắn quen đốt một điều, mùi thuốc lá cùng khói thuốc giúp hắn tỉnh táo để suy nghĩ.

Cảm giác Lộ Nam Minh đối với Nhiều Chỉ Nhu rất phức tạp.

Con gái trong trò chơi so với động vật quý hiếm cần được bảo vệ của quốc gia còn trân quý hơn, mặc kệ có tùy hứng bao nhiêu, tính tình tiểu thư thế nào, đều có rất nhiều đàn ông vây quanh các cô ấy.

Nhiều Chỉ Nhu đánh quái như điên, hoàn toàn khác những cô bé chuyên bám sau lưng đàn ông để ăn ké kinh nghiệm.

Cô rất đặc biệt.

Nhưng cô càng thích đi gây phiền phức cho bạn hơn.

Mỗi lần đánh quái với cô, Lộ Nam Minh cũng phải xóc 120% tinh thần để tăng máu. Hơn nữa, từ trước đến nay cô rất tự nhiên, luôn tự cho mình là fan hâm mộ của hắn, thỉnh thoảng nói chút ít lời mờ ám không thể hiểu nổi, khiến Lộ Nam Minh im lặng không biết nói gì.

Không thể phủ nhận, ở chung một chỗ với Nhiều Chỉ Nhu rất thú vị, ít nhất đi phó bản sẽ không buồn chán. Là đàn ông đều thích theo đuổi những cô gái mạnh mẽ kiểu này, rất kích thích.

Nếu là bạn bè, Lộ Nam Minh rất thích cô, nhưng nếu cô vẫn cứ nói những lời kỳ quái vồn vã thái quá như vậy, khiến hắn chẳng dám quá nhiệt tình với cô.

Thậm chí Lộ Nam Minh còn nghi ngờ Nhiều Chỉ Nhu thích hắn, chỉ là nhìn kiểu gì, loại thích này cũng không được bình thường cho lắm. Ngoại trừ một ít lời nói mờ ám, Nhiều Chỉ Nhu cũng không quá bám dính lấy hắn, không giống như những cô gái khác, sẽ đòi tặng đồ, hoặc là theo sau đòi chơi cùng.

Nói chung, Lộ Nam Minh cảm thấy, Nhiều Chỉ Nhu càng giống như đang trêu chọc hắn hơn.

Chỉ là hiện tại Lộ Nam Minh không chắc chắn về điều đó nữa.

Một điều thuốc đã cháy hết, Lộ Nam Minh không muốn tìm hiểu kết quả thật sự là gì nữa.

Lộ Nam Minh nhìn tàn thuốc cùng khói bụi rơi trên tay, hắn trầm mặc – đột nhiên hắn giật mình nhận ra, suy nghĩ của mình đối với Nhiều Chỉ Nhu hình như đã vượt quá phạm vi thông thường.

Nhiều Chỉ Nhu có thích hắn hay không, thật sự quan trọng đến vậy sao? Hơn nữa, cô ấy không phải đã có “người trong lòng” rồi sao?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Cẩn thận Cà Phê Mất Không Chế nhốt cô lại đó?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]: (^) Cậu ấy không có ở đây. Hơn nữa, trong lòng cậu ấy chỉ có đại thần thôi, làm sao có thời gian để ý em làm gì chứ? Bây giờ cậu ấy chỉ mong em gả cho người khác thôi.

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:A...

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Cô không vào bang bọn họ sao?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(tot)/~~ Bang bọn họ nhiều yêu râu xanh lắm!

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:... Tại sao tôi lại cảm thấy cô rất thích nhỉ?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Ai nha, bị phát hiện mất rồi.

Hai người cứ thế nói chuyện đến khi thoát game.

Bạch Văn lưu luyện không nở nói ngủ ngon với hắn, nhìn thấy avatar của Lộ Hồng Trần xám xịt, cậu sờ khoe miệng đang cong lên của mình, lại chụp ảnh màn hình save vào máy tính, sau đó quay qua báo cáo tình hình cho đám người bang Hắc Bạch.

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Ôi chào, rốt cục cậu tới rồi, bọn này chờ đến hoa cũng phải rụng rồi đó!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Vì muốn hóng hớt, uống hai cốc cà phê liền, thật sự không chịu nổi!

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Cậu đã già khom rồi, lại còn uống cà phê, chắc chắc!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Tui dù có là một lão già, đánh cậu vẫn dư sức.

[Đội ngũ][Nhị Thủ Yên]:Bớt nói nhảm đi, Nhu Nhu, đưa món chính ra nào!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:~(@^_^@)~ Bọn tui vẫn nói chuyện đến tận giờ.

Im lặng, im lặng, vẫn luôn im lặng.

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Khụ khụ, sau đó thì sao?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:O(n_n)O~ Hết rồi.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:-_-||| Lỡ vốn rồi.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Lật bàn! ~ Nói chuyện lâu vậy, cứ thế hết rồi? Gian tình đâu?! Tởm tình đâu! Tra hỏi đâu!

[Đội ngũ][Nhị Thủ Yên]:Sớm biết vậy nên nghe lời Tiểu Tiểu, logout lúc này cho rồi, mắc công phải chịu kích thích lớn như này.

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:(^) Kích thích gì chứ? Là muốn làm ít chuyện thiếu nhi không nên biết hả?

[Đội ngũ][Nhị Thủ Yên]:Mấy người hiểu mà, tạm biệt, không cần tiễn!

[Hệ thống] Bạn tốt [Nhị Thủ Yên] đã rời đội ngũ.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:*trợn mắt* Cứ thế đi mất rồi?

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Đi rồi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:*mài răng* !!!! Hâm mộ quá đi

~~[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Phong Lưu, bình tĩnh ~ đối với Tàn Thuốc – trong lòng trong mắt chỉ có chuyện của Thần Thám, phải tập làm quen dần đi.

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:/(tot)/~~ Sau này còn có đại thần và chị dâu, hui hui, người đàn ông độc thân chân thành này tổn thương quá!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Tổn thương quá +1

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:+2

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Mấy người cút đi, Nhu Nhu và Phong Lưu, hai tên đã có người trong lòng rồi, còn kêu to tổn thương mịe gì chứ, không xấu hổ hả?

Bốn người, hai người độc thân, hai người đơn phương.

Tâm trạng đối lập nhau, lại giống nhau ở cô đơn tịch mịch.

Tổ đội bọn họ, một bên làm chuyện của mình, một bên chờ đợi cho qua một đêm dài, ngoài miệng mặc dù công kích lẫn nhau, nhưng thực ra đều đang kêu gào bất mãn trong lòng.

“cốc cốc cốc”

Nửa đêm, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Bạch Văn dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng, tiếng động ở ngay cửa kí túc xá của mình, chẳng nhẽ nửa đêm có ma?

Bởi vì bốn người trong kí túc xá, trừ cậu còn đang chơi game ra, ba người khác đi sớm đi ngủ rồi, hơn nửa đêm, còn ai gõ cửa đây?

Ngụy Vũ Thông kéo màn giường ra, mặt mũi sầm sì nói: “Đi mở cửa đi!”

Bạch Văn nghi ngờ hỏi: “Ai gõ cửa vậy?”

“Làm sao anh biết!” Giọng điệu Ngụy Vũ Thông thật kém, gần đây tâm trạng anh không tốt, nửa đêm lại bị đánh thức nữa! Muốn cho giọng anh dễ chịu hơn, thật sự rất khó khăn.

Bạch Văn vuốt mũi, đi mở cửa.

“Không tốt... hả?” Một giọng nói ảm áp xen lẫn chút từ tính vang lên.

Bởi vì giọng nói của gã rất dễ nghe, Bạch Văn quyết định nghe lí do gã đến quấy rầy mọi người lúc nửa đêm là gì, nhưng không đợi gã mở miệng, Ngụy Vũ Thông đã kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại về thế?”

Người kia nói, “Ngụy Vũ Thông?”

“Ừ.”

Người nọ đi thẳng vào kí túc xá, thở dài một tiếng nói: “Còn tưởng gõ nhầm cửa rồi chứ!”

“Ngay cả kí túc xá của mình cũng không nhớ sao?” Ngụy Vũ Thông không còn gì để nói nữa rồi.

Bạch Văn thử gọi, “Khang Phi?”

Khang Phi cười cười, “Đúng, tôi đây.”

Bạch Văn: “...” Xong rồi, tên playboy này đã trở về, Vũ Vũ phải làm sao đây?

END 20

21. Chương 21: Cùng Giường Chung Gối

Ngụy Vũ Thông dĩ nhiên cũng có bản khoản giống Bạch Văn.

Lúc trước khi Hạ Vũ đến, anh và Chu Tiểu Đông dù mặt ngoài coi như không đồng ý, về sau lại không bắt Hạ Vũ đi. Anh và Chu Tiểu Đông không nói, thực tế cũng không đặt sự tồn tại của Khang Phi ở trong lòng, bởi vì số lần Khang Phi trở về thật sự quá ít.

Cho nên, bọn họ cũng không nói chuyện này cho Khang Phi biết.

Ai cũng không nghĩ Khang Phi lại đột nhiên trở về.

Hơn nửa đêm cũng không phải lúc thích hợp để nói chuyện, Ngụy Vũ Thông có chút lúng túng và xấu hổ, trong chuyện này, anh và Chu Tiểu Đông đều không đúng, muốn sử dụng giường của người khác, thì phải thông báo một tiếng mới phải đạo.

Ngụy Vũ Thông nói sơ qua chuyện của Bạch Văn và Hạ Vũ, cũng nói tiếng xin lỗi.

Khang Phi duỗi thẳng lưng, chẳng quan tâm lắm nói: “Nói nhiều quá, giường tôi kiểu gì cũng để không mà. Chẳng qua, sau này chúng ta phải chen chúc một chút rồi, may là đang mùa đông, cũng không quá nóng.”

Bạch Văn và Ngụy Vũ Thông đồng thời kinh ngạc nói: “A?”

Khang Phi vội ho một tiếng: “Làm sao?”

Ngụy Vũ Thông nói: “Sau này cậu muốn... ở lâu không?” Không thể trách anh hỏi quái lạ như thế được, bởi vì từ lúc Khang Phi vào kí túc xá đến giờ, số lần gã ở lại có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Khoảng chừng... ít nhất thời gian gần đây sẽ ở lại.” Giọng của Khang Phi có chút buồn bực.

Ngụy Vũ Thông đoán chắc gã lại gây ra nợ tình ở bên ngoài, năm trước Khang Phi đột nhiên trở về ba ngày, cũng bởi vì nợ tình gì đó, nhưng lúc này không tiện để hỏi, cho nên chỉ nói: “Trong tủ của tôi có khăn mặt mới đó, hôm nay cậu dùng tạm đi.”

Khang Phi cũng không làm màu nữa, “Được, cảm ơn nhé!”

Chờ Khang Phi đi vào nhà vệ sinh, Bạch Văn lén lút kê tai nói nhỏ với Ngụy Vũ Thông, “Anh rủ họ, anh ta không có yêu thích gì đặc biệt chứ?”

“Cái gì?” Ngụy Vũ Thông không hiểu gì cả.

Bạch Văn hạ thấp giọng, giống như đang thảo luận chuyện cơ mật: “Ví dụ như hứng thú đối với đàn ông?”

Ngụy Vũ Thông không cười việc cậu suy nghĩ linh tinh, bởi vì trước giờ chuyện yêu đương của Khang Phi đều rất lộn xộn, anh thử nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đến giờ còn chưa nghe nói gì.” Mặc dù anh không biết Khang Phi chơi bởi trăng hoa có hứng thú với đàn ông hay không, nhưng lại cảm thấy Khang Phi ngủ cùng giường với đàn ông, thật ra cũng không có gì kì quái.

“Vậy ... xxoo?”

Ngụy Vũ Thông nói: “... Đến nay vẫn chưa thấy cậu ta có loại yêu thích này.” Tính ra, anh càng tò mò tại sao Bạch Văn lại hỏi những chuyện kì quái này. Rõ ràng Chu Tiểu Đông và Bạch Văn lớn lên trong cùng một hoàn cảnh, tại sao lại khác nhau đến vậy?

Nhớ tới ánh mắt trốn tránh của Chu Tiểu Đông, Ngụy Vũ Thông lại thấy khó chịu trong lòng.

Sau quá trình cố gắng của Ngụy Vũ Thông, Chu Tiểu Đông không trốn tránh anh nữa, nhưng rõ ràng không đồng ý quá thân mật với anh. Từ thái độ khi hôn môi là có thể thấy được, trước kia Chu Tiểu Đông đắm chìm trong đó, hiện giờ cậu vẫn say đắm, nhưng thời gian rất ngắn, mà phần lớn thời gian còn lại là cứng đờ người.

Ngụy Vũ Thông cố gắng nói chuyện với Chu Tiểu Đông, cậu thì lại cứ ồm ồm, mọi chuyện không thay đổi nhiều lắm, Ngụy Vũ Thông càng nghĩ càng xoắn xuýt.

Ngụy Vũ Thông đang rối rắm không nghe thấy câu phản nản cuối cùng của Bạch Văn, “Sao cái gì cũng không biết thế.”

Bạch Văn chẳng thể nào yên tâm được, nếu Khang Phi có cái gì với đàn ông... nghĩ lại thì hay để Hạ Vũ ngủ với cậu cho an toàn. Bạch Văn bò lên giường của Hạ Vũ, cố gắng lay tỉnh cậu dậy, vịn vào nhào nặn đủ cả.

Hạ Vũ không những không nhúc nhích chút nào, lại còn chếp miệng, ngủ cực kì say sưa.

Bạch Văn trợn mắt, không dùng cách loằng ngoằng này nữa, dùng hai ngón tay bóp mũi Hạ Vũ.

Hạ Vũ không thể thở được, lắc đầu nguầy nguậy, giống như đang cố thoát khỏi cái gì đó, cuối cùng phát hiện không thể đẩy tay Bạch Văn ra được, mặt vui dần vào gối, tìm tư thế thoải mái nhất, bắt đầu há miệng hít thở.

Bạch Văn nhìn chăm chăm gương mặt đang ngủ của Hạ Vũ, không chịu thua chuyển sang dùng cả hai tay, một tay kia che lấy miệng Hạ Vũ.

Hạ Vũ không thể thở được, rốt cục bắt đầu tỉnh lại, giãy dụa mở mắt ra.

Việc lớn đã xong!

Bạch Văn buông tay ra, theo phản xạ xoa mồ hôi lạnh trên trán, “Cậu thật sự... đem bán cậu đi, cậu cũng không biết.” Ngủ còn say hơn cả heo. Bởi vậy, Bạch Văn càng quyết tâm phải ngủ cùng với Hạ Vũ.

Hạ Vũ mở to mắt im lặng nhìn Bạch Văn.

Bạch Văn nói: “Cậu mau...”

Đột nhiên, Hạ Vũ cào cậu một cái.

Bạch Văn ngây người.

Hạ Vũ bám riết không tha cào thêm mấy cái nữa.

Bạch Văn gấp đến độ kêu oai oái.

Hạ Vũ ngừng, chỉ là cầm gối đầu lên đập túi bụi vào người Bạch Văn, hét lớn: “Ác ma chết tiệt, đi chết đi.”
“...”

Chu Tiểu Đông phát điên, “Ác ma cái beep!” tiện tay ném thứ gì đó ra ngoài, thật không may là lại đập trúng Khang Phi đang vội vàng đi từ nhà vệ sinh ra.

Khang Phi: “...”

Ngụy Vũ Thông thương cảm nhìn Bạch Văn bị đả kích liên tục cùng Khang Phi vô tội bị thương.

Bạch Văn xoa chỗ bị đau, im lặng nhìn Khang Phi.

Một lúc sau, Khang Phi nói: “Có chuyện gì thế?”

Bạch Văn thở dài: “Không có chuyện gì, anh đi ngủ sớm đi... cẩn thận!”

Khang Phi nhìn Bạch Văn xoay người, cảm giác bóng lưng cậu có chút bi tráng.

Ngụy Vũ Thông nín cười rất khổ cực, lần đầu tiên cảm thấy bị đánh thức cũng không tệ, ít nhất cũng được chiêm ngưỡng một vở kịch thú vị thế này.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:/(tot)/~~ Tui muốn cứu vớt khuê mật khỏi nước sôi lửa bỏng, vậy mà cậu ấy lại đánh tui!

[Đội ngũ][Tố Thích Crayon Shin – Chan]:Phá đám hạnh phúc người khác thật sự không phải hành vi của quân tử, đánh cậu là chuẩn luôn.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Đánh chỗ kia sao?

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Há ~ Phong Lưu, cậu xấu xa kinh dị!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Cút! Là tui quan tâm cậu ấy.

[Đội ngũ][Tố Thích Crayon Shin – Chan]:Quan tâm? Cậu chắc chắn chứ? Sao tui lại cảm thấy Suất Suất sẽ gặp nguy hiểm nè!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Êu, mấy người chẳng có tình yêu thương đồng bào gì cả!

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Đồng bào ở đâu?

[Đội ngũ][Tố Thích Crayon Shin – Chan]:Cùng hỏi! Chỉ là, càng tò mò quá trình cậu bị đánh hơn.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Quá trình +1

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Mấy người ... Khuê mật của tui rơi vào miệng sói rồi /(tot)/

~~[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:*Uống trà* ~ Sao cậu dám chắc chắn anh ta là sói?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Tặng cậu một cái liếc mắt! Tên kia là một gã công tử trắng hoa, khuê mật của tui làm sao là đối thủ của anh ta được chứ?

[Đội ngũ][Tố Thích Crayon Shin – Chan]:Ngồi hóng chuyện.

Bạch Văn quay đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy Khang Phi đang bò lên giường.

Lỡ tai cậu dựng thẳng đứng, lắng nghe động tĩnh, đợi hồi lâu, chỉ nghe tiếng Khang Phi nằm xuống giường.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:/(tot)/~~ Bọn họ cùng giường chung gối rồi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Gã công tử trắng hoa biến mất đã lâu đột nhiên nửa đêm trở về, không còn giường trống để ngủ, chỉ có thể chen chúc trên giường của khuê mật nhà tui, hơn nữa lại còn định chen chúc lâu dài. Theo nguồn tin từ nhiều nơi, phát hiện trên người công tử có cực nhiều nhân tố không xác định, chưa

gì đã thấy khuê mật của tui thiệt thòi rồi, muốn gọi khuê mật của tui sang giường tui ngủ, kết quả... cậu ấy tỉnh dậy cào tui mấy cái, còn dùng gối đập tui nữa /(tot)/

~~[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:*Sờ cằm*~ tại sao khuê mật của cậu lại đánh cậu? Chẳng lẽ có JQ ngầm?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:/(tot)/~~ Không có, tui không biết cậu ấy khi rời giường lại giận dữ lớn vậy, lại còn là loại tức giận ảo tưởng siêu nhiên khi rời giường nữa chứ!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Cậu ấy thế mà lại hét vào mặt tui “ác ma chết tiệt, đi chết đi”!

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Loại tức giận ảo tưởng siêu nhiên khi rời giường thật kì diệu... Nhưng tui càng muốn nói, áu áu ~ Nhu Nhu, khuê mật nhà cậu moe chết đi được!

[Đội ngũ][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:*Gật đầu*~ Sau khi nghe cậu miêu tả, tự nhiên tui có xúc động muốn đẩy ngã cậu ta.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Hai vị lâu trên xin chú ý, bách hợp cũng phải có tiết tháo của bách hợp

~ cuối cùng, tui không thể không nói, không hổ là khuê mật của cậu, thiệt mạnh mẽ!

Bạch Văn khóc lóc với bọn họ một lát, sau đó tự mình đi phó bản, mới out game.

Bạch Văn bị lay tỉnh, cái đầu tiên nhìn thấy sau khi tỉnh lại là Hạ Vũ đang cực kì lo lắng, đầu óc Bạch Văn xoay vòng vòng, rất muốn đập thẳng toàn bộ tổn thương hôm qua cậu phải chịu vào bản mặt Hạ Vũ, nhưng cuối cùng cậu nhịn được, chỉ cố gắng trừng mắt nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ lo lắng hỏi: “Bạch Văn, sao trên mặt cậu có vết bầm thế?”

Bạch Văn càng dùng sức trừng mắt nhìn Hạ Vũ, chỉ là rõ ràng Hạ Vũ không cảm nhận được sự tức giận của cậu, vẫn trừng gương mặt lo lắng nhìn cậu.

Bạch Văn hít sâu một hơi, “Cậu còn nhớ chuyện xảy ra tối qua không? ... Chuyện sau khi ngủ ấy.” Cuối cùng Bạch Văn bổ sung thêm một câu.

Về mặt Hạ Vũ thay đổi rất nhỏ, chỉ là Bạch Văn chẳng đọc được những thay đổi này, Hạ Vũ phồng má nói: “Ngày hôm qua tớ mơ thấy ác ma đột kích, nó không cho tớ thở, còn muốn ném tớ từ trên tầng xuống... sau đó tớ đập cho nó rớt xuống tầng luôn!”

Bạch Văn buồn bã hỏi: “Cậu dùng cái gì đẩy nó đi?”

“... Hình như là một con dao sắt, cái loại rất nặng rất lớn ấy.”

Lần đầu tiên Bạch Văn biết, sức nặng của một cái gối đầu có thể so với con dao bằng sắt.

Hạ Vũ không phát hiện vẻ mặt Bạch Văn thay đổi, còn nhấn mạnh nói: “Nó cực xấu!”

Bạch Văn: “...”

“Đúng rồi, trên giường của tớ còn thừa ra một người.”

“...”

END 21

22. Chương 22: Không Thể Đập Chết

Cuối cùng Bạch Văn ngồi dậy, rất nghiêm túc nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ vẫn nhìn cậu, “Anh ta chui từ nơi nào ra thế?”Néunhinnghiêm túc, có thể thấy trong đôi mắt Hạ Vũ, có gì đó lấp lánh như sao trời.

Bạch Văn quay đầu, nhìn thẳng vào mắt Hạ Vũ, mặt không đổi sắc nói: “Có lẽ, anh ta là tên ác ma trong mơ của cậu.”

Hạ Vũ ngẩn người, nhìn Khang Phi đang nằm trên giường một cái, lại nhìn Bạch Văn, sau đó lặp lại quá trình này bốn năm lần, cậu lắc đầu, kiên định nói: “Không phải.”

“Ồ?” Bạch Văn sờ cằm, thích thú nhìn Hạ Vũ, “Lí do?”

Hạ Vũ nói: “Không có đẹp trai như thế này.”

Bạch Văn gật đầu một cái, thành thật nói: “Cậu còn biết đẹp trai hay không, thật sự không dễ dàng.”

Hạ Vũ không hề nghe ra sự giận dữ trong giọng nói của Bạch Văn, lại còn nháy mắt mấy cái nhìn cậu, tiếp tục rối rắm hỏi: “Vậy rốt cục anh ấy chui từ đâu ra nhỉ?”

“Có lẽ... anh ta biết ác ma, cậu đập chết ác ma, mà không đập chết anh ta.”

Con mắt Hạ Vũ sáng hơn, “Thật sự có ác ma? Tổ còn tưởng mình nằm mơ chứ!” Trước đó cậu cảm thấy trên đời này chắc chắn không có ác ma tồn tại, thêm nữa mọi người đều nói không có, cậu lại chưa từng gặp qua, cho nên thật sự vẫn cho rằng không có ác ma trên đời. Nhưng Bạch Văn thông minh nói có, như vậy có phải trên đời này thật sự có ác ma tồn tại hay không?

Bạch Văn thấy đôi mắt Hạ Vũ lấp lánh chờ mong, im lặng nhếch miệng, chỉ là độ cong đôi môi thấy thế nào cũng không giống vui vẻ lắm, cậu bình tĩnh nói: “Cậu có thể dùng một con dao vừa nặng vừa lớn đập thử xem sao.”

“Nhưng mà...” Hạ Vũ cảm thấy vô cùng buồn rầu, “Chỗ nào có dao rất lớn rất nặng đây?”

Hạ Vũ oan ức chếp miệng, cách một cái chần chừ Bạch Văn.

Bạch Văn vẫn chẳng nhúc nhích gì.

Rốt cục Hạ Vũ từ bỏ, chậm rì rì bò lại giường mình, leo lên đầu giường ngồi xuống, rối rắm nhìn Khang Phi đang ngủ ngon lành, cuối cùng thì dao ở đâu nhỉ?

Hạ Vũ suy nghĩ mông lung, thật sự nghiêm túc tự hỏi.

Bạch Văn ngẩng đầu lên, trắng trợn quan sát tình hình, chưa đến một phút đồng hồ, Bạch Văn liền thấy đầu Hạ Vũ từ từ chúc xuống, giống như muốn hôn Khang Phi ... Trong lúc Bạch Văn chuẩn bị lên tiếng ngăn lại, Hạ Vũ đã ngã xuống, đầu tựa vào đầu Khang Phi.

Bạch Văn: “...” Vậy mà có thể ngủ được?

“Bạch Văn Bạch Văn...”

Bạch Văn bị tiếng kêu như gọi hồn đánh thức còn được khuyến mãi thêm mấy cái tát, lần đầu tiên cậu hiểu được cảm giác cáu tiết của Ngụy Vũ Thông khi bị đánh thức, cậu mở mắt ra, bất mãn nhìn Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông thấy Bạch Văn tỉnh rồi, lại đẩy cậu một cái, lo lắng nói: “Dậy mau, chồng em ngoại tình rồi!”

“...” Bạch Văn ngồi bật dậy, “Cái gì!”

“Trời ơi, em nhanh nào!” Chu Tiểu Đông không kiên nhẫn lại đẩy Bạch Văn một cái.

Bạch Văn dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo tử tế, phi ngay xuống giường, xỏ dép lê vào rồi lao ra ngoài như một cơn gió.

Chu Tiểu Đông nhìn cánh cửa bị đập mạnh một cái, chưa lấy lại được tinh thần, chờ đến khi cậu tỉnh lại, cậu cũng co cẳng chạy đuổi theo.

Hai bước vọt tới cửa, thiếu chút nữa đụng phải cơn gió Bạch Văn đang phi trở về.

Chu Tiểu Đông vỗ ngực mình, vuốt tim, xoay người nhìn Bạch Văn đang đi vào nhà vệ sinh, “Sao em lại về?”

Bạch Văn không trả lời.

Chưa đầy một lát, Bạch Văn tinh thần sáng khoái đứng trước mặt Chu Tiểu Đông, dùng hành động nói cho Chu Tiểu Đông biết lí do.

Chu Tiểu Đông há hốc mồm, cậu rất muốn nói, chỉ là đi nhìn Lộ Nam Minh một cái thôi mà, không phải đi coi mắt, cần gì trang điểm kĩ càng như vậy chứ, nhưng cậu mở miệng chỉ nói: “Chúng ta đi thôi!”

Bạch Văn đi theo Chu Tiểu Đông hơn nửa trường học, mới nhìn thấy “kẻ thứ ba” trong truyền thuyết, cao một mét sáu, mặt trái xoan, mắt to, mặc váy ngắn, đi giày mười phân, bên ngoài khoác một chiếc áo theo kiểu Hàn Quốc, nhìn vừa thời trang lại rất đáng yêu, Bạch Văn lần đầu tiên thấy cô ta đã nghĩ, đây hoàn toàn đủ tư cách làm tình địch với mình.

Cho nên, khi cậu thấy cô bé kia thân mật kéo tay Lộ Nam Minh, vừa cười vừa nói với Lộ Nam Minh, ngọn lửa trong lòng cậu bốc lên cao ngút trời, và càng ngày càng có xu hướng không thể dập tắt được.

Ngụy Vũ Thông phát hiện bọn họ đầu tiên, rất nhanh chạy qua nói: “Bạch Văn, em...”

Bạch Văn đầy sát khí đi lướt qua anh, hoàn toàn coi anh là không khí.

Ngụy Vũ Thông: “...”

Chu Tiểu Đông lo lắng đuổi theo, Ngụy Vũ Thông cũng đành phải đi theo sát.

Bạch Văn nổi giận đùng đùng xông tới, đứng trước mặt hai người.

Lộ Nam Minh cùng người con gái kia đồng thời giật mình, hai người còn chưa kịp nói gì, Bạch Văn đã túm lấy một cánh tay khác của Lộ Nam Minh, lo lắng nói: “A Minh Minh, nhanh lên, xảy ra chuyện rồi.”

Cô bé kia nhìn Bạch Văn một cái, lại quay sang nhìn Lộ Nam Minh, cuối cùng nhìn Bạch Văn sắc giọng: “Cậu là ai? Mặc kệ xảy ra chuyện gì, anh Nam Minh hôm nay đều phải ở bên tôi.”

Bạch Văn nói: “Cô là ai?”

Cô bé kia hất cằm lên, như một con chim công cao ngạo: “Tôi là ai mắc mớ gì đến cậu!”

Bạch Văn liếc mắt, không nhìn thẳng cô ta, ngược lại tức giận hỏi Lộ Nam Minh, “Anh không đi hả?” Trong lòng lại hồi hộp muốn chết, tay nắm cánh tay Lộ Nam Minh càng dùng lực, trong lòng cũng âm thầm quyết tâm, nếu Lộ Nam Minh không đi, cậu sẽ cố gắng kéo anh đi!

Lộ Nam Minh nhìn thấy các đốt ngón tay Bạch Văn trở nên trắng bệch thì suy nghĩ một chút, so với cô em họ bốc đồng của mình, thật ra Bạch Văn đáng yêu hơn nhiều, “Duyệt Hân, anh đi một chút sẽ trở về.” Sau đó đẩy luôn bàn tay của Lộ Duyệt Hân ra, bước nhanh rời đi.

Lộ Duyệt Hân giận tím cả mặt đậm chân tại chỗ.

Ngụy Vũ Thông cùng Chu Tiểu Đông ngơ ngác hai mặt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau, Ngụy Vũ Thông sâu xa nói: “Em họ cậu thật dũng mãnh, nếu như đây là di truyền của gia tộc thì thật tốt?”

Chu Tiểu Đông cau mày, “Một người dũng mãnh như vậy có... gì tốt...” nhìn ánh mắt sâu xa của Ngụy Vũ Thông, giọng nói của Chu Tiểu Đông nhỏ dần, mặt lại từ từ đỏ lên.

Ngụy Vũ Thông khoác tay lên vai Chu Tiểu Đông, cảm giác được cơ thể cậu cứng đờ, càng dùng sức hơn, vừa ôm Chu Tiểu Đông vừa nói: “Sao mà không tốt? Nếu có di truyền của gia tộc, cậu sẽ không trốn tôi như vậy.”

Chu Tiểu Đông bối rối giải thích: “Tui, tui không có...”

“Hửm?”

Chu Tiểu Đông từ từ cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, “Xin lỗi!”

Ngụy Vũ Thông xoa đầu cậu, dịu dàng nói: “Tiểu Đông Tử, nếu như... cậu thật sự ghét tôi, vậy xin cậu hãy nói thẳng cho tôi biết.”

“Tui không có ghét cậu!” Chu Tiểu Đông ngẩng đầu nhìn Ngụy Vũ Thông, lớn tiếng phản bác.

Ngụy Vũ Thông mỉm cười nói: “Có thể tâm sự với tôi không? Có chuyện buồn phiền, chúng ta có thể cùng nhau giải quyết.”

“...” Chu Tiểu Đông nhanh chóng cúi đầu xuống, lỗ tai bắt đầu đỏ ửng.

Ngụy Vũ Thông nói: “Đi nào, tôi mời cậu ăn bít tết.”

“Tui chưa đói.” Chu Tiểu Đông lí nhí nói.

Ngụy Vũ Thông giả vờ không nghe thấy, đi thẳng ra cổng trường.

END 22

23. Chương 23: Chúc Mừng Thất Tình

Đi khỏi tầm mắt của Lộ Duyệt Hân, bước chân Lộ Nam Minh chậm lại, cũng cố gắng tránh khỏi bàn tay đang ôm chặt lấy mình của Bạch Văn.

Bạch Văn lại giả vờ như chưa từng thấy động tác này của Lộ Nam Minh, sống chết lôi kéo hắn đi.

Lộ Nam Minh rất muốn vung tay giã ra, nhưng lại thấy vóc người Bạch Văn nhỏ nhỏ, đã thế còn đang gắng sức kéo mình đi nên người hơi chúc về phía trước, rõ ràng mệt đến sắp không thở nổi, nhưng Bạch Văn lại hồn nhiên không phát hiện ra, cứ chăm chăm kéo hắn đi, giống như phía trước chỉ có một con đường thôi.

Lộ Nam Minh thấy có người đi tới, dù vô tình hay cố tình đều tò mò liếc qua một cái, trong lòng hắn rất không thoải mái. Nhưng nếu cố ý hắt tay Bạch Văn ra, thì lại có vẻ quá phô, hơn nữa nhìn từ lực Bạch Văn nắm lấy tay hắn, cậu ta không thay đổi nhiều tư thế lắm, cho nên khả năng hắn thoát được Bạch Văn là vô cùng nhỏ, sau khi Lộ Nam Minh suy nghĩ cẩn thận, hắn đành cố gắng chịu đựng để Bạch Văn kéo đi.

Hai người dùng tư thế quỷ dị này, cùng ra khỏi cổng trường.

“Khụ khụ!” Lộ Nam Minh cảm thấy cũng đến lúc phải tách ra rồi, cố gắng ho hai tiếng để Bạch Văn chú ý.

Bạch Văn vẫn nhìn thẳng về phía trước.

“Khụ khụ khụ...” Rốt cục Lộ Nam Minh phát hiện Bạch Văn cố ý không đếm xỉa đến mình, hắn liền đứng im tại chỗ, mặc kệ Bạch Văn mím môi sống chết kéo hắn đi.

Bạch Văn kéo Lộ Nam Minh mấy lần, xác định chủ nhân của cánh tay không đồng ý, không thể đi lên trước được nữa, Bạch Văn mới từ từ đứng thẳng lên, quay người nhìn Lộ Nam Minh, trong mắt rõ ràng là tức giận.

Lộ Nam Minh mím chặt môi, rũ mắt nhìn cái tay đang túm chặt lấy mình, nói: “Đàn em, tay của cậu...” Lộ Nam Minh nâng mắt lên nhìn Bạch Văn, toàn bộ ý muốn nói đều hiện hết trên mặt.

Đàn em, cách gọi thân thiết mà lại xa lạ. Tay Bạch Văn ngược lại càng nắm chặt hơn, nói như đúng rồi: “Dựa vào chuyện em cứu anh từ trong nước sôi lửa bỏng ra, anh mời em ăn cơm đi!”

“...” Lộ Nam Minh rũ mắt nói: “Được, tôi mời, nhưng tôi muốn tự mình đi.”

Bạch Văn thoải mái buông tay hắn ra, còn tặng kèm một nụ cười rạng rỡ đến ánh mặt trời cũng phải thẹn, tiếp đó kiễng chân, giống như anh em tốt ôm bả vai Lộ Nam Minh, tay còn lại giơ thành nắm đấm, lớn tiếng tuyên bố: “Chúng ta đi thôi!”

“...”

Bạch Văn thấp hơn Lộ Nam Minh khoảng mười phân, cậu lại ôm bả vai hắn, nhìn thế nào cũng thấy cậu đang dựa vào người hắn để đi, tư thế kia vô cùng kì cục.

Lộ Nam Minh thấy bộ dạng hào hứng của Bạch Văn, trầm giọng nói: “Cậu vẫn là túm cánh tay của tôi đi!”
“Được!” Động tác của cậu còn nhanh hơn lời nói, vừa nói xong, cậu đã nắm chặt tay Lộ Nam Minh rồi.

Chân mày Lộ Nam Minh khẽ cau lại.

“Muối của cửa hàng này rất nhiều, công hiến rất lớn cho sự nghiệp chế biến đồ ăn.”

“Giấy dán cửa của nhà này hình như là hoa hồ điệp.”

...

Bạch Văn vừa đi vừa bình luận mặt tiền của các cửa hàng xung quanh.

Từ đầu đến cuối, Lộ Nam Minh không nghe vào tai bao nhiêu từ hơn nữa cũng không đánh giá nửa câu, cho nên, nửa giờ sau, bọn họ vẫn đi loanh quanh trên đường.

Bạch Văn làm như không nhìn thấy vẻ không kiên nhẫn của Lộ Nam Minh, cười cười nói: “A Minh Minh, anh chắc chắn sẽ không mời em ăn trong mấy cửa hàng dung tục này nhỉ?”

Lộ Nam Minh không vui nhìn Bạch Văn, “A Minh Minh?” Đây là lần thứ hai Bạch Văn gọi hấn như thế, nhưng lần trước cũng không phải thời điểm thích hợp để hỏi rõ chuyện này.

Bạch Văn dấn sát lại gần hấn, hỏi: “Sao? Dễ nghe lắm phải không?”

Bởi vì khoảng cách giữa hai người, Lộ Nam Minh có thể nhìn thấy rõ ràng sự chờ mong trong mắt Bạch Văn, cộng thêm gương mặt vô cùng đáng yêu kia nữa, Lộ Nam Minh mặc dù tức giận, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài.

Lộ Nam Minh nói: “Tôi cũng không có người cha nhỏ như cậu.”

“Hử?” Bạch Văn không hiểu gì nhìn hấn.

Lộ Nam Minh thành thật nói: “Đây không phải cách cha hay gọi con trai của mình sao?”

“...” Lý do từ chối thật sự rất quanh co, trong lòng Bạch Văn yên lặng suy nghĩ, trên mặt lại cười càng tươi hơn, thở dài: “Quả nhiên xưng hô thân thiết thật tốt! Em lại thích hơn rồi, anh cũng thích thế đúng không?”

Lộ Nam Minh đề nghị, “Là đàn em, gọi thẳng tên như vậy không lễ phép chút nào.”

“A Minh Minh học trưởng.” Bạch Văn gọi vô cùng thuận miệng.

Lộ Nam Minh nhứ mày, không vui nói: “Gọi tên!” Giọng điệu gần như ra lệnh.

Bạch Văn dùng một lát mới cười nói: “Lộ Lộ? Nam Nam? Minh Minh? Hay là gọi Lộ Nhi...” Bạch Văn lập tức liệt kê hơn mười cách xưng hô, Lộ Nam Minh càng nghe càng cảm nín.

“Lộ Nam Minh!” Lộ Nam Minh đánh gãy lời cậu nói.

Bạch Văn mếu máo, “Gọi thẳng tên như thế chẳng thân thiết gì cả.”

“Chúng ta cũng chẳng có quan hệ thân thiết.”

Bạch Văn túm tay Lộ Nam Minh lắc lắc, “Nhưng mà, chúng ta đã cùng chung hoạn nạn.”

Lộ Nam Minh nhìn trời, đột nhiên cảm thấy hôm nay mình quyết định sai mất rồi, Duyệt Hân dù tùy hứng thế nào, dù khó chơi thế nào cũng là em họ mình, mà Bạch Văn chẳng là gì cả, rốt cục hấn đã tự tìm phiền phức gì cho mình đây? Tự nhiên lại bị gán cho cái quan hệ cùng chung hoạn nạn, thật sự không thể chịu nổi.

“Cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

Bạch Văn cười cười nói: “Không nhiều lắm không nhiều lắm.”

Lộ Nam Minh không muốn luẩn quẩn ở cách xưng hô nữa, bởi vì hắn phát hiện Bạch Văn rất thích thảo luận với hắn về chuyện này, cho nên hắn vội kéo chủ đề trở về, “Lần trước cậu vào cửa tiệm cũng dung tục thế này, nhưng vẫn ăn rất ngon lành đó thôi!”

Bạch Văn phản ứng vô cùng nhanh, kiên quyết nói: “Kia không giống.”

“Ồ?” Lộ Nam Minh liếc cậu một cái.

Bạch Văn lại nói: “Chỗ đường vành đai có một quán lẩu, mùi vị không tệ.” Đôi mắt nhìn về phía Lộ Nam Minh, rõ ràng vô cùng chờ mong.

Lộ Nam Minh ngoài cười mà trong không cười, “Đàn em, từ đây đến đường vành đai cần phải chuyển hai lần xe, hôm nay học trường còn có việc. Nếu cậu thật sự không thích những lời này vậy chúng ta...” Nếu có thể, hắn rất muốn thu lại lời mời Bạch Văn ăn cơm.

Bạch Văn cười to, “Nếu học trường đã có việc, vậy chúng ta chỉ đi ăn một lát thôi, mấy ngày nữa lại đi ăn lẩu.” Sau đó, không đợi Lộ Nam Minh từ chối, lôi kéo hắn đi thẳng vào quán cơm ngay cạnh đó.

Bạch Văn cầm thực đơn lên gọi món, Lộ Nam Minh trầm mặc nhìn động tác của cậu.

Bạch Văn chọn món xong, đưa thực đơn lại cho phục vụ, lúc này mới chớp mắt với Lộ Nam Minh, rồi xoa mặt nói: “A Minh Minh, anh thấy em hôm nay em có đẹp trai hơn không?”

“Cậu đã từng đẹp trai sao?” Lộ Nam Minh nhún mày hỏi lại.

Bạch Văn gật đầu: “Chính xác là không đẹp trai, em vẫn là loại đáng yêu mà.”

“Đáng yêu dùng cho con trai, không phải lời khen gì đâu.” Một Bạch Văn còn đắc ý như vậy, Lộ Nam Minh không hiểu nổi nhìn cậu.

Bạch Văn nhún vai chẳng chút để ý, nháy mắt hỏi lại: “Vậy anh thấy em đáng yêu không?”

Lộ Nam Minh khựng lại, khẽ cười nói: “Cậu đây là cho tôi cơ hội, thẳng thắn chê bai cậu sao?”

“Quả nhiên anh cũng cho là em đáng yêu nhỉ?” Bạch Văn bẻ câu lấy chữ, nói tiếp: “Điều này rõ ràng nói em rất đặc biệt, đặc biệt chính là ưu điểm rồi.”

Lộ Nam Minh bĩu môi không còn gì để nói, một người tự kỉ đến trình độ này, chắc chắn không còn thuốc chữa, cho nên, hắn rất sáng suốt không cần thừa lời với con người này.

“Nhưng anh rất đẹp trai.” Bạch Văn cười tủm tỉm nói, giống như đang an ủi Lộ Nam Minh, ngẫm một lúc lại bổ sung: “Đẹp trai để hình dung đàn ông ấy, là lời khen.”

Lộ Nam Minh im lặng nhìn cậu, “Cậu muốn tôi cảm ơn lời khen của cậu sao?”

“Không cần khách sáo.” Bạch Văn nói xong, lại không ngượng chút nào khoát tay, “Thật ra ấy, anh không cần khách sáo vậy đâu.”

Lộ Nam Minh khẽ cười, “Chuyện cười này rất... đáng cười.”

Hai má Bạch Văn ửng đỏ, “Anh cười càng đẹp trai hơn.”

Lộ Nam Minh tiếp tục cười, “Đẹp trai là lời ca ngợi, nhưng từ trong miệng một người đồng tính, nội dung bên trong sẽ có chút phức tạp. Như vậy, đàn em, nghĩa trong từ đẹp trai của cậu là gì đây?” Giọng hắn ấm áp, mặt tươi cười, nếu bỏ qua ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Bạch Văn kia, thì đây quả là một học trưởng dịu dàng đang trêu chọc đàn em của mình.

Mặt Bạch Văn càng đỏ hơn, nghiêng nghiêng đầu, ngây thơ nói: “Chính là rất đẹp trai đó!”

Lộ Nam Minh nhìn gương mặt hồng hồng của Bạch Văn, đôi mắt híp lại, nụ cười càng tươi hơn, nói: “Vậy thật sự cảm ơn lời khen của cậu.”

Bạch Văn nói: “Đừng khách sáo.”

“Ha ha, đồ ăn tới rồi kìa.”

Mặc dù chọn bừa một quán ăn, nhưng hương vị cũng không tệ lắm.

Bạch Văn đẩy đĩa cá xào chua ngọt đến trước mặt Lộ Nam Minh, mở to mắt chờ mong nhìn hấn, “Ăn đi!”

Lộ Nam Minh nhìn đĩa cá trước mặt, cầm đũa lên, tốt bụng khen Bạch Văn một câu, “Trí nhớ cũng không tệ.” Sáu món ăn trên bàn, năm món là cá.

Bạch Văn một bên ngấu nghiến ăn rau muống cùng một bát cơm trắng, một bên cười cười nói chuyện phiếm với Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh ăn cá ăn rất chuyên tâm, nhiều khi không muốn mở miệng, cuối cùng đều bị Bạch Văn khích cho phải nói chuyện, càng khiến hấn tò mò chính là, Bạch Văn không sợ thức ăn trong miệng sẽ bắn ra ngoài hay sao?

Sự thật chứng minh, kĩ thuật của Bạch Văn rất cao.

Mặc kệ trong miệng cậu ăn bao nhiêu thức ăn, cậu vẫn có thể mở miệng nói chuyện, không chỉ phát âm rõ ràng, mà còn đảm bảo đồ trong miệng không vắng lung tung.

Lộ Nam Minh âm thầm bội phục công lực của cậu.

Một bữa cơm này, đề tài không hề ngừng nghỉ, nhưng phần lớn là nói nhảm. Đi ra khỏi quán ăn, rất cụt hứng và Bạch Văn đã nói những gì, Lộ Nam Minh cũng không nhớ rõ nữa.

Bạch Văn ợ một cái, xoa hai tay nói: “Nghe nói đường Chí Đan kia có một cái rạp chiếu phim rất được, A Minh Minh, anh đã làm người tốt thì làm đến cùng đi, mời em xem phim được không?”

Lộ Nam Minh nhàn nhạt nhìn cậu, “Lý do?” so với cái này, hấn càng tò mò da mặt Bạch Văn rốt cục dày đến độ nào, đã từng gặp mấy đứa bám dai như đĩa, nhưng chưa từng gặp người nào khó chơi đến vậy.

Bạch Văn tội nghiệp nói: “Gần đây em rất nghèo, làm một học trưởng quan tâm đàn em của mình...”

Lộ Nam Minh nói: “Cậu mới năm nhất, đàn anh đàn chị của cậu rất nhiều.”

“Nhưng, em chỉ muốn đi xem với anh thôi.” Bạch Văn buột miệng nói.

Lộ Nam Minh khựng lại, khẽ cười, “Lý do?”

Bạch Văn trả lời: “Vì em thích anh!”

Đây không phải lần đầu tiên Bạch Văn nói thích hấn, nhưng lần này không giống trước kia, nếu trước đó hấn chỉ hoài nghi, thì hiện giờ hấn đã hoàn toàn hiểu được định nghĩa chữ thích này. Lộ Nam Minh sờ lông mày, “Thích?”

Bạch Văn gật đầu thật mạnh, chân thành mà kiên định nhìn hấn.

Lộ Nam Minh nhìn người xung quanh, thở dài, bất đắc dĩ nhìn Bạch Văn, “Tôi rất phục dũng khí của cậu, nhưng, tôi rất xin lỗi.” Biểu hiện của Bạch Văn thật sự rất to gan, Lộ Nam Minh vẫn luôn không xác định, mãi đến hôm nay hấn mới chắc chắn.

Một người đứng lúc đuổi cô gái bên cạnh hấn, một người nhớ rõ hấn thích ăn gì cũng vì hấn mà chỉ ăn rau...

Bạch Văn sững sờ nhìn Lộ Nam Minh, trong mắt ầng ậc nước, một lúc sau mới lẩm bẩm: “Anh ghét em hả?”

Mới Lộ Nam Minh mấp má, cuối cùng không nói gì nhìn Bạch Văn.

Bạch Văn từ từ cúi đầu.

Lộ Nam Minh vươn tay ra xoa đầu cậu, đau lòng từ tận đáy lòng. Đối xử thế nào với người theo đuổi mình, Lộ Nam Minh biết rất rõ, nhưng Bạch Văn có chút đặc biệt, đặc biệt đến nỗi hấn không thể hoàn toàn phủ phàng được.

Không thiếu đàn ông theo đuổi hấn, thậm chí còn có nhiều người khoa trương hơn, muốn 419 với hấn, hoặc chỉ giữ quan hệ tình nhân thôi, nhưng thái độ cùng trả giá của những người này không nhiều, không giống Bạch Văn, liều lĩnh đến thế, lớn mật đến vậy...

Bạch Văn đột nhiên ngẩng đầu lên, “Em thất tình rồi, anh mời em đi xem phim được không?”

Lộ Nam Minh ngu người mấy giây, nhìn hốc mắt Bạch Văn vẫn còn đỏ, không nhận được khe gập đầu đồng ý, “Được.”

Bạch Văn xoa mắt, cười tươi rói.

Cùng nhà hàng, cùng vị trí, là người cũ, nhưng tâm trạng không giống nữa.

Lần trước Chu Tiểu Đông ngồi ở chỗ này, lo lắng phải chịu trách nhiệm như thế nào, mở miệng nói thế nào, mà lần này lại lo lắng từ chối thế nào, giải thích thế nào. Dưới ánh đèn dịu dịu mà mờ ám, trong phòng ăn vang lên giai điệu mềm mại, du dương của bài hát tiếng anh, Chu Tiểu Đông không nhận được thương cảm, dù sao cũng cảm thấy đây chẳng khác gì một tuồng kịch.

Chu Tiểu Đông không phải cố ý trốn tránh Ngụy Vũ Thông, càng không muốn anh đau khổ, mặc dù Ngụy Vũ Thông thật sự cảm thấy khó chịu.

Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông ở cùng một chỗ, có chút giống trò trẻ con, cậu cũng chưa từng nghĩ qua bản thân có thật sự thích người này hay không, cậu chỉ muốn chịu trách nhiệm. Cậu khi đó, chẳng qua chỉ cảm thấy Ngụy Vũ Thông không tệ, ở chung với anh cả đời, cũng không phải chuyện gì quá khó khăn, thậm chí còn có chút chờ mong.

Hôm nay nghĩ đến, lí do này thật rất vô lý, nhưng việc đã đến nước này rồi.

Chu Tiểu Đông không từng suy nghĩ cẩn thận chịu trách nhiệm là như thế nào, cậu cảm thấy chịu trách nhiệm chính là ở cùng Ngụy Vũ Thông cả một đời, mãi đến khi Bạch Văn đưa những quyển sách kia cho cậu đọc, cậu mới nhận ra, thì ra những người đàn ông khi ở cạnh nhau, sẽ muốn làm một ít chuyện... như thế.

Lập tức Chu Tiểu Đông cảm thấy luống cuống, không phải chỉ vì cách thức bọn họ ở chung với nhau, mà còn vì tình yêu nữa.

Cậu yêu Ngụy Vũ Thông sao?

Ngụy Vũ Thông đã từng nói thích cậu, vậy cậu có thích anh không?

Bởi vì không xác định, Chu Tiểu Đông mới không dám đối mặt với Ngụy Vũ Thông, cảm thấy như đang nợ điều gì đó.

Về sau cậu xác định, mình thích Ngụy Vũ Thông, bởi vì khi Ngụy Vũ Thông ôm cậu, cậu cảm thấy hạnh phúc, khi Ngụy Vũ Thông dịu dàng nhìn cậu, tim cậu sẽ đập rộn ràng... Hơn nữa, nếu đã không thích, thì sẽ không nghĩ tới chuyện sẽ chịu trách nhiệm với anh.

Đối với chuyện tình cảm, cậu chỉ hơi chậm chạp chút thôi.

Chu Tiểu Đông tự bào chữa cho mình như thế.

Sau khi Chu Tiểu Đông nghĩ thông suốt, vừa định thở phào nhẹ nhõm, thì nhớ tới ... Cậu và Ngụy Vũ Thông phải làm cái kia cái kia nữa sao? Chu Tiểu Đông nghĩ đến miêu tả trong sách, ư ư a a cầu xin không nói, còn muốn chảy máu quắt roi các kiểu nữa.

Chu Tiểu Đông không thể không thừa nhận, cậu sợ.

Tối hôm đó, cậu nằm mơ thấy Ngụy Vũ Thông vừa trần truồng bỏ nhào vào cậu, vừa cầm roi quất cậu, cậu còn thoải mái rên rỉ ra tiếng...

Bởi vì sợ hãi, Chu Tiểu Đông không dám đối mặt trực tiếp với Ngụy Vũ Thông, bởi vì xấu hổ, cảm thấy việc mở đầu ra làm chuyện này chuyện nọ với Ngụy Vũ Thông, rất xấu hổ – mặc dù cậu đã sớm nhìn thấy mọi thứ của Ngụy Vũ Thông, mà anh cũng nhìn thấy phần lớn cơ thể của cậu.

“Không hợp khẩu vị sao?” Ngụy Vũ Thông lo lắng hỏi, cắt đứt xoắn xuýt của Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông vội vàng lắc đầu.

Ngụy Vũ Thông ừ một tiếng, cũng không lên tiếng nữa.

Thế nhưng, Chu Tiểu Đông lại hồi hộp nhìn lên Ngụy Vũ Thông một cái, lòng bàn tay vì lo lắng mà đổ mồ hôi, Ngụy Vũ Thông tức giận sao? Cậu nên giải thích thế nào đây? Ngụy Vũ Thông sẽ muốn làm chứ? Nếu Ngụy Vũ Thông muốn làm, cậu phải làm sao đây?

Một đồng vấn đề xoay vòng vòng trong đầu Chu Tiểu Đông, khiến cậu choáng váng, thế nên lại càng hồi hộp hơn.

Chu Tiểu Đông nhai thịt bò mà như nhai sáp nến, cậu vẫn luôn nhìn lên vẻ mặt của Ngụy Vũ Thông, bởi vì anh nói có chuyện cần thảo luận, nhưng mãi đến giờ, anh cũng không nói nửa câu với cậu về chuyện đó.

“Uống ít thôi.” Ngụy Vũ Thông đột nhiên bắt lấy tay cậu.

Trong lòng Chu Tiểu Đông căng thẳng, đang muốn nói chuyện, thì phát hiện Ngụy Vũ Thông đã lấy ly rượu trong tay cậu đi rồi.

Ngụy Vũ Thông đặt chén rượu sang bên cạnh, cau mày nói: “Rượu vang ngâm lâu nhưng lại mạnh, không nên uống quá nhanh.”

Chu Tiểu Đông theo bản năng chép chép miệng, nếm được vị chan chất, cậu mới giật mình nhận ra, lúc mới rồi cậu lo lắng, hình như đã uống cái gì đó? Chẳng lẽ toàn bộ đều là rượu sao?

Chu Tiểu Đông quay đầu liếc chai rượu vang, một chai rượu đã sắp thấy đáy, sắc mặt cậu lập tức trở nên rất khó coi.

Ngụy Vũ Thông giải thích: “Không phải không cho cậu uống, mà là uống chậm thôi, uống nhanh quá không tốt cho sức khỏe.”

Chu Tiểu Đông mặt như đưa đám nhìn anh, “Sao cậu để tui uống cái này chứ?” Không biết có phải có chuyện suy nghĩ trong lòng hay không, cậu cảm thấy đầu mình bắt đầu chúi chúi choáng.

Ngụy Vũ Thông xiên một miếng thịt bò cắt nhỏ đặt ở bên miệng cậu, hứa hẹn: “Lần sau tôi sẽ chú ý.”

Ngụy Vũ Thông vừa nửa ôm Chu Tiểu Đông đi ra khỏi nhà hàng, vừa thở dài nói: “Bảo cậu uống ít thôi, cũng uống chậm thôi rồi mà.”

Chu Tiểu Đông xụi lơ tựa vào trong ngực Ngụy Vũ Thông, oan ức lên án: “Cậu nói muộn quá!”

“Lần sau tôi sẽ nhắc cậu sớm hơn.” Ngụy Vũ Thông dịu dàng hứa.

Chu Tiểu Đông dùng đầu cọ cọ Ngụy Vũ Thông, lại dùng tay sờ sờ trước ngực anh, sờ soạng hồi lâu, mới cách một cái áo sờ được chỗ nổi lên, cậu xấu xa nhéo một cái, “Xoa tiểu meo meo của cậu này!”

Ngụy Vũ Thông: “...” Nhìn vẻ mặt hưng phấn đến đỏ hồng của Chu Tiểu Đông, Ngụy Vũ Thông bất đắc dĩ nghĩ, thật sự nên nhắc nhở cậu ấy sớm một chút, đã đánh giá sai năng lực của cậu ấy rồi.

Chu Tiểu Đông tiếp tục xoa lại nắn tiểu meo meo của Ngụy Vũ Thông, lại còn ngửa đầu lên hỏi: “Cục cưng, thoải mái không?”

Ngụy Vũ Thông trầm mặc nhìn cậu.

Chu Tiểu Đông không vừa lòng chọt chọt, chọt, chọt, lẩm bẩm nói: “Tại sao cậu không kêu gì! Tại sao cậu không nhào lên hả?”

Ngụy Vũ Thông muốn ngửa mặt lên trời thở dài: “Cậu say.”

“Tui không say, tui mới không say.”

Ngụy Vũ Thông thở dài, “Rồi rồi rồi, tôi biết cậu không say, cậu đừng xoa nữa, haizz, cậu có thể đi thẳng không? Hay dựa hẳn vào tôi đi không...”

“Tui cứ xoa lại xoa, tui còn muốn cắn...” Chu Tiểu Đông nói, sau đó bắt đầu cúi đầu hành động.

Ngụy Vũ Thông thấy vài ánh mắt khác thường ở xung quanh, bất đắc dĩ ôm ngang Chu Tiểu Đông lên, đánh yêu hai cái vào mông cậu, dọa nạt: “Ngoan ngoan cho tôi, không ngoan sẽ đánh mông cậu.”

Chu Tiểu Đông chu mỏ, nước mắt đảo quanh, “Cậu quả nhiên muốn bắt nạt cái mông của tui mà.”

“...” Ngụy Vũ Thông cầm nín, nghi ngờ hỏi: “Cậu trốn tôi, là sợ tôi bắt nạt mông cậu?”

“Ai trốn cậu chứ, ai thêm sợ cậu! Bắt nạt thì bắt nạt, mông tôi làm bằng kim cương, không sợ bị bắt nạt...”

Chu Tiểu Đông nói có chút lộn xộn, nhưng Ngụy Vũ Thông vẫn nghe hiểu lo lắng của cậu. Mặc dù đoán được, nhưng nghe Chu Tiểu Đông thừa nhận, tâm trạng Ngụy Vũ Thông vẫn có chút phức tạp.

Vừa ngọt ngào lại vừa chua xót.

Ngụy Vũ Thông ôm Chu Tiểu Đông đi tới dưới bóng cây, thấy chung quanh không có ai, cúi đầu in lên môi cậu một nụ hôn ướt.

Chu Tiểu Đông mở to hai mắt nhìn anh.

Ngụy Vũ Thông rời môi cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, tâm trạng Ngụy Vũ Thông thoải mái khe cong khoe miệng, “Làm sao? Muốn hôn đáp lại hả?”

Chu Tiểu Đông từ từ đóng đưa phía dưới, sau đó nói: “Côn Trùng, cùng tui làm đi!”

Ngụy Vũ Thông cả nửa ngày sau mới hỏi: “Làm cái gì?”

“Làm cái mông.” Chu Tiểu Đông vừa nói vừa lấy tay vỗ mông mình.

Ngụy Vũ Thông im lặng một lúc lâu, “Cậu là đang tỉnh táo chứ?” Vừa rồi rõ ràng đã bắt đầu nói linh tinh, nhưng về mặt cùng giọng điệu Chu Tiểu Đông lúc này, hẳn là đã tỉnh táo mấy phần rồi.

Chu Tiểu Đông rướn cổ lên, “Ừm, tui muốn làm, muốn roi da, muốn...”

Ngụy Vũ Thông ôm cậu bắt đầu bước đi, nói: “Cậu say” nhưng hướng mà anh đi, thật khéo có một khách sạn kinh doanh.

Chu Tiểu Đông bắt đầu uốn éo mông, “Tui không say tui không say tui không say, tui muốn muốn muốn...”

Giọng Ngụy Vũ Thông trở nên có chút trầm thấp, “Nếu cậu im lặng, tôi sẽ cho cậu.”

Chu Tiểu Đông tiếp tục: “Tui muốn muốn muốn...”

Bạch Văn vẫy tay chào tạm biệt Lộ Nam Minh, ôm con gấu teddy to bự ngâm nga bài hát lên lầu.

Trở lại kí túc xá, ở đây chỉ có Khang Phi và Hạ Vũ, đầu hai người dựa sát vào nhau, cả hai đang đọc sách.

Nghe tiếng bước chân, Hạ Vũ ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, Khang Phi lại chỉ hơi dịch mông một chút, khoảng cách với Hạ Vũ có hơi giãn ra chút, nhìn thấy gấu Teddy trong tay Bạch Văn, cười huýt sáo, “Rất đẹp, định tặng ai thế?”

Bạch Văn nghe vậy cười lên một cái, miệng ngoác tận mang tai, “Anh nhầm rồi, không phải tặng ai, mà là người khác tặng em.” Chồng mình thật sự quá khách sáo rồi, đã mời ăn cơm, mời xem phim, mua bắp rang bơ, lại còn tặng cậu gấu teddy nữa.

Khi bọn họ rời khỏi rạp chiếu phim, nhìn thấy bên ngoài có người đang bán búp bê, Bạch Văn giả vờ đáng thương mở miệng nói thích một đồng thứ, nhưng Lộ Nam Minh đều tự động bỏ qua.

“Tặng em?” Khang Phi có chút kinh ngạc, cuối cùng nhìn hình dáng gấu teddy, nói: “Cũng đúng, đúng lúc có thể ôm cho ấm, tựa như có thêm một người nữa ngủ cùng.”

Bạch Văn ngây ngô cười.

Khang Phi: “...”

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:O(n_n)O~các đồng chí, tui thất tình rồi á!

Bạch Văn lên game, vừa vào đội liền gào lên với mọi người.

[Đội ngũ][Phong Lưu Công Tử]:Không phải cậu vẫn thất tình sao?

[Đội ngũ][Tố thích Crayon Shin – chan]:Không nói cái này, tui tò mò là Nhu Nhu cậu thất tình rồi, tại sao lại dùng icon này?

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Cười gượng hả?

[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]:Chúc mừng cưng!

[Đội ngũ][Tớ thích Crayon Shin – chan]:Không hổ là chị dâu! (^o^)/

~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Cũng chỉ có thanh mai là hiểu tui thôi.

[Đội ngũ][Phong Lưu Công Tử]:-_-||| Bọn tui cũng nên nói theo, chúc mừng thất tình sao?

[Đội ngũ][Tớ thích Crayon Shin – chan]:Chúc mừng thất tình!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Mấy người lặn sang một bên đi ~ mấy người độc ác quá đó, thất tình lại còn chúc mừng tui nữa! (_)#

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:-_-|||

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:/(tot)/~~ Nhu Nhu, cậu là sợ bị đại thần đuổi giết, hay là sợ chị dâu hạ lệnh truy sát thế? Rõ ràng đều là chúc mừng, vì sao lại khác biệt lớn như thế hả!

[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]:^ _ ^

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Mặc dù tui thất tình, nhưng tui lại thấy tia hi vọng yêu thương le lói rồi! Há há

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:*gõ mõ* không hiểu!

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Không hiểu +1

[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]:Không hiểu +2

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Haizz, chị Cà Phê thanh mai, em nghĩ chị biết chứ.

[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]:Đầu óc không đạt đến trình độ thấu hiểu trái tim của mỗi một người được.

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Đã gặp qua vô sỉ, nhưng chưa từng thấy ai vô sỉ đến vậy!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Từ sau khi có cái ô lớn đại thần, chị dâu thật sự càng ngày càng vênh váo đó!

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Vênh váo +1

[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]: ^ _ ^ Ngửa da?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:(_)# Mấy người rốt cục có muốn nghe tui kể chuyện không hả?

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Tui chờ đến độ hoa cũng đã rụng cả rồi /(tot)/

~~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Vẫn là Thương Hải huynh tốt nhất

~[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]:Rốt cục cậu có nói hay không?

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:Chị dâu V5

~[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]:^ _ ^ Đừng tưởng rằng như vậy, đây sẽ quên lời vừa rồi nhé.

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:/(tot)/

~~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Ai ngắt lời nữa chính là heo! (^)

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Mặc dù bị từ chối rồi, nhưng anh ấy không ghét đồng tính, hơn nữa còn rất dịu dàng với tui.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Nhẹ nhàng xoa đầu tui, mời tui đi xem phim, mời tui ăn bỏng ngô, mua vui cho tui, còn tặng tui một con gấu teddy thiệt bự nữa ~~(@^ _ ^@)

~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Thiệt hạnh phúc làm sao

~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Tim đập thiệt nhanh

~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Này! Nói chuyện cái coi!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Bóc lệnh cấm nói ban nãy xuống!

[Đội ngũ][Cà Phê Mất Khống Chế]:Nói rồi chúc mừng rồi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: (^) Mấy người không hiểu tâm tình đang trào dâng của tui đâu, tui còn nắm tay anh ấy, làn da kia, cảm xúc kia... hí hí...

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shin – Chan]:-_-||| Nhu Nhu, sao cậu giống sắc lang thế? Làm thụ, phải có tự giác của thụ!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:*uống trà* ~ Em gái Shin, chẳng lẽ em quên sự tồn tại của *** đang thụ rồi sao?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:~(@^_^@)

~Bạch Văn đang tám chuyện vô cùng vui vẻ, thì Khang Phi gọi cậu: “Bạch Văn, Tiểu Đông đâu?”

Bạch Văn xoay người nhìn gã, xoa cằm nói: “Chắc đi hẹn hò rồi.” Cơ hội tốt như vậy, anh rể họ sao có thể bỏ được? Dù sao kiên nhẫn của anh ấy cũng sắp đến giới hạn rồi.

“Hẹn hò?” Khang Phi kinh ngạc hỏi lại, không nghĩ tới mới đi có một thời gian ngắn không về, mọi thứ đều đã thay đổi hết rồi, “Cô em ấy là ai thế?”

Bạch Văn nhìn gã chăm chăm, “Muốn đào góc tường hả?”

Khang Phi sững sờ, vội vàng giải thích: “Nghĩ đi đâu thế? Anh chỉ không nghĩ tới cậu ta sẽ yêu đương thôi.”

“Hê hê, nếu anh biết đối tượng của anh ấy, chắc chắn anh sẽ chết đứng luôn.” Bạch Văn cười xấu xa, ánh mắt nhìn về phía Khang Phi trở nên sắc bén hơn, vừa rồi rất vui vẻ, lại không để ý tư thế ngồi của gã và Hạ Vũ.

Khang Phi càng tò mò hơn, “Là ai?”

Bạch Văn nhìn gã, gần từng chữ nói: “Ngụy Vũ Thông.”

Khang Phi nháy mắt mấy cái, lại chớp thêm mấy cái, vỗ đầu một cái, dò hỏi Bạch Văn, “Giờn hả?”

Bạch Văn lắc đầu.

Khang Phi sững sờ vài giây, đột nhiên cười lớn, “Xem ra vô tình anh lại trở thành bà mối rồi, há há, phải bắt hai người kia mời cơm một bữa mới được.”

“Anh làm bà mối?” Bạch Văn vặn lại.

Khang Phi trả lời: “Anh đây để hai người họ có không gian riêng tư còn gì.”

Bạch Văn gật đầu đồng ý.

“Bọn họ hẹn hò ở đâu?”

Bạch Văn nhún vai, “Không biết”. Với chuyện tình cảm của hai người này, cậu không có hứng thú, dù sao cũng chẳng có tên thất đức nào, lại tình nguyện chạy đi xem người khác yêu đương cả.

Khang Phi lén mật suy đoán, “Có lẽ đề nhau trên đường, sau đó thuận tiện đi vào khách sạn rồi?... Hí hí.” Khang Phi cười vui sướng trước suy đoán của mình, hiểu nhiên không coi đó là thật.

Nhưng bọn họ không biết, lúc này Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông thật sự đi vào khách sạn.

END 23

24. Chương 24: Hiện Trường Say Rượu

Một tay Ngụy Vũ Thông ôm eo Chu Tiểu Đông, đỡ cậu về phía trước, một tay còn lại che kín miệng cậu, dưới ánh mắt ngạc nhiên của lễ tân khách sạn, Ngụy Vũ Thông kiên nhẫn giải thích, “Sợ cậu ấy nôn, chỉ mở cửa nhanh chút được không?”

Lễ tân khách sạn ngửi thấy mùi rượu trên người Chu Tiểu Đông, không chút do dự bước đi nhanh hơn, nếu không phải cô là con gái, đoán chừng rất muốn giúp Ngụy Vũ Thông kéo Chu Tiểu Đông đi.

Chu Tiểu Đông kêu ư ử phản đối, lại dùng tay muốn đẩy tay Ngụy Vũ Thông ra, đáng tiếc mặc kệ cậu cố gắng thế nào, cũng không phải đối thủ của anh, Chu Tiểu Đông cố gắng một lúc lâu, rốt cục tức giận chấp nhận sự thật này.

Chu Tiểu Đông tức giận há miệng, muốn cắn tay Ngụy Vũ Thông.

Vốn tay Ngụy Vũ Thông đang bịt miệng Chu Tiểu Đông, nên cậu có làm thế nào cũng không thể cắn được.

Mà cái này với Ngụy Vũ Thông chẳng phải cắn, mà giống gãi ngứa hơn. Chu Tiểu Đông tựa như vật cứng mà anh nuôi, lúc này, vật cứng đang hao hết tâm tư, cố gắng lấy lòng làm chủ nhân vui vẻ.

Ngụy Vũ Thông lễ phép từ chối đề nghị giúp đỡ của lễ tân, rất phong độ cười một cái, sau đó chậm rãi khép cửa phòng lại.

Cửa vừa đóng xong, Ngụy Vũ Thông đã đè ngược Chu Tiểu Đông lên trên cửa, hôn ngấu nghiến, hai tay không thành thật di chuyển khắp người cậu.

Mãi đến khi Chu Tiểu Đông bị hôn đến mềm nhũn cả người, dựa vào ngực anh, Ngụy Vũ Thông mới lưu luyến buông cậu ra, cuối cùng còn giống như trừng phạt cắn đầu lưỡi Chu Tiểu Đông một cái.

Chu Tiểu Đông đau “a

~~” một tiếng, tức giận vừa đầm vừa đập Ngụy Vũ Thông.

Ánh mắt Ngụy Vũ Thông hơi tối đi, nhẹ nhàng gọi tên Chu Tiểu Đông, “Tiểu Đông Tử Tiểu Đông Tử Tiểu Đông Tử...”

Chu Tiểu Đông từ từ yên tĩnh lại, ngửa đầu nhìn anh.

Tay Ngụy Vũ Thông dừng ở trên mặt Chu Tiểu Đông, ngón tay cái không ngừng vuốt lông mi, khóe mắt Chu Tiểu Đông, “Tiểu Đông Tử, tôi không có roi da, không có nến, không có còng tay...” Giọng anh rõ ràng từng chữ một, giống như đang hạ quyết tâm đưa ra quyết định nào đó, hai mắt nhắm nghiền im lặng, sau đó mở ra, giọng nói của anh có chút gì đó khiến người khác không nắm bắt được, sau anh kéo tay Chu Tiểu Đông xuống, “Nhưng tôi có cái này, em có muốn không?”

Về mặt Chu Tiểu Đông mơ màng, tay cấu hai cái, lại niết vài cái nữa, giống như đang thưởng thức món đồ chơi kì quái nào đó.

Ngụy Vũ Thông đau đến nhũn mảy, nhưng anh không để ý, mà đưa tay vào trong quần áo Chu Tiểu Đông, đồng thời cũng cúi đầu cắn lỗ tai cậu.

Ngụy Vũ Thông đặt Chu Tiểu Đông trần truồng nằm ngang trên giường, cười nhẹ, khe hôn khóe miệng cậu, còn anh đứng ở một bên bắt đầu cởi quần áo của mình, hiện tại Chu Tiểu Đông quá yên lặng, ngoan ngoãn tựa như một bé con ngốc nghếch. Nhưng lúc này Ngụy Vũ Thông cũng không nghĩ đến việc sẽ bỏ qua cho bé con này, anh chỉ đổi cách thức yêu thương thành mãnh liệt và mong chờ hơn mà thôi.

Rốt cục cởi bỏ hết tất cả chướng ngại vật, Ngụy Vũ Thông nhào lên, da thịt chạm vào nhau.

Mắt Chu Tiểu Đông đảo vòng quanh, “Còn Trùng?”

“Sao thế?” Ngụy Vũ Thông băng quơ hỏi, cúi đầu bắt đầu bận rộn nghiệp lớn.

Đột nhiên Chu Tiểu Đông giờ hai nắm đấm, hai tay chụm lại một chỗ đẩy đến trước mặt Ngụy Vũ Thông, anh cầm cả hai cổ tay kéo lại gần mình, dịu dàng hôn từng chút một, “Sao thế?”

“Không phải muốn còng tay hả?”

“...” Ngụy Vũ Thông nhìn Chu Tiểu Đông đang im lặng chờ đợi mà không biết nói gì, rốt cục cậu ấy có uống say hay không đây?

Chu Tiểu Đông nhìn Ngụy Vũ Thông không động đậy, tay quơ quơ trước mặt anh.

Ngụy Vũ Thông hoàn hồn, cười cười nói: “Lần này không có, lần sau cho cậu.” mặt ngoài anh đang cười, trong lòng lửa giận lại bay ngút trời, anh thật sự tò mò cuối cùng thì bình thường Chu Tiểu Đông đọc sách gì! Tò mò đến độ muốn bóp chết Bạch Văn vì thằng quỷ này đã cho Chu Tiểu Đông mượn sách.

“Không sao?”

“Không có.”

Chu Tiểu Đông bĩu môi, đột nhiên há miệng hét lên, “Tui muốn tui muốn tui muốn còng tay còng tay...”

Ngụy Vũ Thông ngây người nửa giây, dở cười dở khóc, đây là say bí tỉ đúng không?

Chu Tiểu Đông tiếp tục la hét, “Roi da roi da...” Hơn nữa còn có vẻ như sắp khóc đến nơi.

Ngụy Vũ Thông chặn đứng miệng Chu Tiểu Đông luôn, quyết định ăn xong rồi hãy nói sau.

Chu Tiểu Đông phản kháng kịch liệt trước nay chưa từng có, không cần thận đá trúng bụng dưới của Ngụy Vũ Thông, anh đau đến độ không thể cử động, Chu Tiểu Đông lại đá anh thêm mấy cái nữa, sau đó mượn cơ hội chui ra khỏi dưới thân anh.

Ngụy Vũ Thông vươn tay muốn kéo cậu về, Chu Tiểu Đông đã chạy mất.

Ngụy Vũ Thông bực bội nói: “Chạy cái gì? Quay về.”

Chu Tiểu Đông hừ lạnh, bắt đầu uốn éo chạy vòng quanh phòng, vừa chạy vừa kêu, “Tui muốn chạy thì sẽ chạy, tui muốn roi da, tui muốn còng tay, tui muốn...”

Ngụy Vũ Thông sợ Chu Tiểu Đông ngã sấp mặt xuống đất, vừa lo lắng kêu to, vừa đuổi theo phía sau, ai biết được Chu Tiểu Đông đột nhiên như được thợ săn nhập vào thân, độ nhanh nhẹn tăng vọt, mặc dù mấy lần bởi vì tư thế chạy uốn lượn mà thiếu chút nữa ngã sấp xuống, nhưng Ngụy Vũ Thông lại không cách nào bắt được.

Ngụy Vũ Thông nhìn cậu bé của mình vẫn đang bồng bồng sức sống, khóc không ra nước mắt nhìn Chu Tiểu Đông cũng đang trần như nhộng trước mặt, ai tới nói cho anh biết, chỗ nào có vấn đề vậy trời? Tại sao bọn họ không yêu thương nhau trên giường, mà lại lâm vào trạng thái quỷ dị thế này, anh đuổi tôi trốn ở trong phòng chứ?

Ngụy Vũ Thông hít một hơi thật sâu, chăm chú nhìn Chu Tiểu Đông, “Cậu đừng chạy, tới gần đây tôi sẽ cho cậu.”

Chu Tiểu Đông không chạy nữa, chần chờ nhìn anh.

Ngụy Vũ Thông mở cờ trong bụng, có hi vọng rồi!

Ngụy Vũ Thông tiếp tục cố gắng, “Tôi không lừa cậu, tôi đã đặt ở bên kia, cậu tới đây tôi đưa cho cậu ngay...” Ngụy Vũ Thông nói dối bậy bạ, trong lòng lại nghiêng răng nghiêng lợi rửa thắm Bạch Văn. Rốt cục sách gì khiến cục cưng ngoan ngoãn Chu Tiểu Đông thay đổi chóng mặt, biến thành thế này chứ?

Chu Tiểu Đông bước tới được nửa đường, có chút không tin tưởng nhìn anh, “Thật chứ?”

Ngụy Vũ Thông nghiêm túc gật đầu, “Thật.” Nhìn giằng co giữa mình và Chu Tiểu Đông, Ngụy Vũ Thông im lặng tính toán anh mà nhào qua thì tỉ lệ thành công sẽ là bao nhiêu phần trăm.

Chu Tiểu Đông gờ chân bước về phía trước một bước, đang muốn đi thêm bước thứ hai, đột nhiên cậu xoay người chạy ra xa, “Tui biết tổng cậu đang lừa tui đấy...”

Ngụy Vũ Thông: “...” Ngụy Vũ Thông quyết định không nghiên cứu vấn đề Chu Tiểu Đông có say thật hay không nữa, bởi vì anh cảm thấy việc Chu Tiểu Đông say rượu cũng giống như trí thông minh của cậu ấy, lúc có lúc không, chắc chắn cậu ấy cũng không phân biệt rõ ràng.

Ngụy Vũ Thông chạy lên phía trước vài bước, đột nhiên vấp chân vào mép giường, té luôn tại chỗ, gây ra tiếng động vô cùng lớn, mà trong miệng anh cũng hét lên, “Á!” Sau đó nằm im tại chỗ.

Chu Tiểu Đông chạy vòng quanh phòng vài vòng, sau khi không thấy ai đuổi theo, đứng im vài giây, rồi lại tiếp tục chạy, chạy ngược về bên cạnh Ngụy Vũ Thông, cúi đầu nhìn anh, nhưng không dừng lại.

Một phút đồng hồ sau, rốt cục Chu Tiểu Đông thở phì phò đứng bên cạnh Ngụy Vũ Thông, bắt chước tư thế của anh, rồi nằm xuống bên cạnh anh.

Đột nhiên Ngụy Vũ Thông ngẩng đầu, lấy tốc độ sét đánh ôm chặt cổ Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông sững sốt, sau đó cười ha hả.

Ngụy Vũ Thông tức giận véo bánh bao nhỏ của cậu, “Cậu chạy nữa đi chạy nữa đi!”

Chu Tiểu Đông vẫn cười.

Ngụy Vũ Thông nghiêng người đè cả thân mồ hôi nhễ nhại lên cơ thể trần trụi của Chu Tiểu Đông.

Nửa giờ sau, Chu Tiểu Đông hu hu khóc.

Ngụy Vũ Thông khe khẽ vuốt mông cậu, ác độc nói: “Ai bảo cậu không nghe lời, cho cậu không nghe lời này! Chờ tí nữa cho cậu ném mùi!!!”

Một tiếng đồng hồ sau, Chu Tiểu Đông khóc thét lên.

Bởi vì, hưng khí của Ngụy Vũ Thông đang miệt mài làm việc.

“Anh yêu, anh yêu, em yêu anh!”

Bạch Văn không chịu được trở mình, thò tay xuống gối đè xuống nút trả lời trên chiếc điện thoại đang kêu inh ỏi, cầm lên, kẹp vào bên tai, “Alo?”

“Là anh, hôm nay bọn anh không về.”

“...” đột nhiên Bạch Văn mở to mắt, đưa di động đến trước mặt nhìn một cái, ba chữ Ngụy Vũ Thông đang nhấp nháy trên màn hình điện thoại, mà trên góc phải ở đó cũng hiện thời gian lúc này, một lần nữa cậu áp điện thoại lên tai, không chắc lắm hỏi: “Hôm nay không về?”

“Ừ.” Ngụy Vũ Thông thấp giọng trả lời, tay giống như lông vũ, nhẹ nhàng vuốt mặt Chu Tiểu Đông đang ngủ say.

Bạch Văn gạ hỏi: “Vậy ngày mai thì sao?”

“Xem tình hình đã.”

Bạch Văn thở dài thật dài.

Lúc này động tác Ngụy Vũ Thông dừng lại một lúc, nghiêm túc chờ Bạch Văn nói tiếp, anh tin chắc Bạch Văn đã đoán được mọi chuyện.

“Chúc mừng hai anh! Nhớ phải mời bọn em ăn kẹo mừng đó.” Giọng Bạch Văn rất thoải mái.

Ngụy Vũ Thông nhếch khóe miệng, “Chắc chắn rồi!... Cảm ơn!” Mặc dù trong lòng còn rất giận hành vi của Bạch Văn, nhưng nếu không có thằng nhóc này, chỉ sợ anh vĩnh viễn không bước đến bước này, Chu Tiểu Đông cũng sẽ không đơn giản tiếp nhận mình như vậy, đơn giản đến nỗi nhiều lúc anh còn cảm thấy hình như mình đang nằm mơ.

“Không cần khách sáo, anh là anh rể họ mà!” Bạch Văn cười hì hì rồi cúp điện thoại, ngồi ở trên giường trầm mặc thêm vài phút, cho dù là ai khi nhìn thấy vẻ mặt lúc này của cậu, cũng sẽ rất ngạc nhiên, bởi vì thật sự quá bình tĩnh, hoàn toàn khác hẳn lúc bình thường.

Bạch Văn bắt đầu lục tìm danh bạ điện thoại, đến dãy số của cậu nhỏ, bấm mấy gọi luôn.

Sau một hồi chuông, giọng nói đặc biệt lớn của cậu nhỏ truyền tới, giọng điệu vẫn yêu chiều và vui tươi như trước đây, “Tiểu Bạch Bạch, sao lại gọi điện cho cậu vậy?”

Giọng Bạch Văn lạnh lạnh, “Nhớ cậu.”

“Ha ha ha...” Cậu nhỏ vui vẻ cười lớn, “Lúc nào về thế? Cậu cũng nhớ con lắm, mợ con ngày nào cũng nhắc luôn, lúc nào cũng nhắc mãi con thích ăn cua to nhất.”

“Con sẽ tranh thủ thời gian để về, thích nhất thức ăn mợ nhỏ làm, mọi người gần đây có khỏe không ạ?”

Hai người nói chuyện một lúc lâu, kể cho nhau nghe cuộc sống hằng ngày của cả hai, Bạch Văn mới mở miệng nói chuyện chính, trước khi mở lời, cậu thở dài một tiếng, dùng giọng điệu do dự gọi cậu mình, “Cậu nhỏ...”

Chu Viễn nghe xong cảm thấy cực kì xót xa, vội vàng hỏi: “Sao thế? Chỗ nào không khỏe hả? Hay là Đông Đông bắt nạt con?”

“Không có.” Bạch Văn bỗng nhiên ngừng lại, có chút chần chờ, giống như đang lo lắng gì đó nói: “Vẫn là chuyện lần trước.”

“Lần trước? Lần trước gì...” Giọng Chu Viễn bỗng im bật, giống như đột nhiên bị cắt đứt.

“Ngày hôm qua anh họ uống rượu, sau đó khóc rất lớn, anh ấy vẫn cảm thấy rất áy náy...” Bạch Văn lại ngừng một lúc, cẩn thận dò hỏi: “Cậu nhỏ?”

Giọng Chu Viễn không còn thoải mái như trước nữa, nhưng rất rõ ràng, rất bình tĩnh, khiến người ta cảm thấy cực kì an tâm, “Cực cưng, mấy đứa đều là bảo bối của nhà mình, chỉ cần mấy đứa hạnh phúc là mọi người thấy vui rồi.”

Bạch Văn xụt xịt, rầu rĩ vâng.

Chu Viễn trầm mặc, vẫn không nhận được hỏi: “Người kia thế nào?”

“Lớn lên rất nghiêm túc, rất thông minh, thành tích cũng không tệ, làm việc thành thực, chứng chắc, là một người rất có tinh thần trách nhiệm, điều kiện gia đình chắc cũng ngon lắm, nhưng hình như quan hệ với người trong nhà không được tốt lắm. Anh ấy cũng rất quan tâm anh họ, rất tôn trọng anh họ, vẫn luôn chăm sóc anh họ...”

Bạch Văn đánh giá rõ ràng, Chu Viễn bên kia im lặng lắng nghe.

“Từ trước đến giờ con nhìn người vẫn rất chuẩn, cậu tin vào ánh mắt của con. Có con ở đó, cậu yên tâm hơn nhiều, con giúp cậu để ý cậu ta nhé, có cái gì phải báo ngay cho cậu biết. Con là đứa trẻ biết suy nghĩ, biết mình muốn gì, cậu cũng không nhiều lời. Mặc kệ thế nào, con vẫn là cháu ngoại trai cưng nhất của cậu. Hôm qua bà ngoại còn cãi nhau với ông ngoại đó, nói nếu ông mà làm loạn, bà sẽ chết cho ông xem, ha ha...” Chu Viễn nói, cười khan hai tiếng, chắc nghĩ đến cảnh tượng lộn xộn lúc đó, thở dài, “Haizz! Ông ngoại tính tình hơi cứng nhắc, thế nhưng thực ra rất thương con, không muốn con phải trải qua cuộc sống khổ sở, ở trước mặt bà ngoại con lại giả vờ không nhún nhường. Chứ thật ra đã sớm lên hỏi cậu, người bạn kia của con là người thế nào, còn uy hiếp cậu, nói nếu cậu muốn đánh đập Đông Đông, ông ấy sẽ liều mạng với cậu nữa kia.”

Bạch Văn nói: “Xin lỗi, con biết rồi.”

“Biết là được rồi. Có thời gian...” Chu Viễn nói, giống như hạ quyết tâm thật lớn, “Bảo nó mang người kia về đây chơi, mợ sẽ làm nhiều món ăn ngon chờ mấy đứa về.”

“Cám ơn cậu! Anh họ mà biết, nhất định sẽ rất vui.”

Chu Viễn cười mắng yêu, “Đứa trẻ ngốc này, cám ơn cái gì chứ! Phải là cậu cám ơn con mới đúng. Nếu không phải con, chúng ta còn không biết Đông Đông trải qua nhiều chuyện đau khổ thế đâu!”

Bạch Văn thề thốt: “Sau này có việc, nhất định con sẽ báo cho cậu biết đầu tiên.” Ai cũng không nhìn thấy nụ cười chiến thắng trên mặt cậu.

Hai người lại nói chuyện phiếm thêm một lúc nữa mới cúp điện thoại.

END 24

25. Chương 25: Kết Hôn Kết Hôn

Cúp điện thoại, Bạch Văn nghiêng người nằm xuống, ôm rồi cọ cọ con gấu teddy bụi chẳng như một người, thì thào: “Gấu chết tiết, chủ nhân của mày khi nào thì vứt mày đây?”

Tất nhiên không có đáp án.

Bạch Văn lăn lộn trên giường một lát, bất lực phát hiện hôm nay cậu mất ngủ rồi. Bạch Văn nghiêng người ngồi dậy, đánh gấu bông cho hả giận, sau khi tâm trạng tốt hơn một chút, cậu vò mái tóc lộn xộn của mình, quyết định rời giường.

Rửa mặt xong, Bạch Văn bò lên giường của Hạ Vũ, thấy Hạ Vũ và Khang Phi đang chụm đầu vào nhau say ngủ, Bạch Văn giật giật khoe miệng, sau đó đập vào mặt Hạ Vũ, gọi cậu dậy.

Bạch Văn vẫn luôn rất đề phòng, chủ yếu bởi vì “cơn giận” khi mới rời giường của Hạ Vũ đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng cậu rồi.

Có thể vì ngủ đầy giấc rồi, hôm nay Hạ Vũ tỉnh dậy cũng không khó chịu gì, mà mờ mịt nhìn Bạch Văn: “Bạch Văn hả?”

“Nhanh lên, sắp trễ rồi.”

Hạ Vũ nghe xong, nghiêng người bò dậy.

Bạch Văn chả mấy khi mới đi học hai tiết với Hạ Vũ, sau đó cùng nhau đi ăn rồi mới về.

Hạ Vũ vẫn như trước đây đi mua hai cốc trà sữa.

Bạch Văn đối với chuyện Hạ Vũ cực bản trà sữa đã miễn dịch rồi, trên đường quay về kí túc xá, rốt cục Bạch Văn nhớ tới Hạ Vũ ngày hôm nay bị cậu bỏ quên ở kí túc xá, một mình ở cùng Khang Phi, “Sao cậu lại ngủ cùng ác ma?”

Nhớ tới ngày hôm qua khi mình vừa về kí túc xá, tư thế thân mật của hai người, giọng nói của Bạch Văn không tốt chút nào.

Hạ Vũ cắn ống hút, vô tội nhìn Bạch Văn, “Anh ấy không phải chủ nhân của cái giường tớ đang ngủ hả?”

Bạch Văn cố gắng khơi thông tư tưởng cho Hạ Vũ, “Nhưng cái giường đó bây giờ là của cậu, ga giường cậu mua, vỏ chăn là của cậu, gối cũng của cậu, cậu có quyền đuổi anh ta đi!”

“Ừ, anh ấy nói chỉ ở nhờ mấy hôm thôi.” Hạ Vũ nhẹ nhàng nói, lại bồi thêm một câu: “Đúng rồi, anh ấy không phải ác ma, mà anh ấy cũng rất thông minh nữa.”

Bạch Văn nhìn trời, trong lúc cậu vắng mặt, đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì? Vũ Vũ thế mà lại khen anh ta? Chẳng lẽ công tử đào hoa thực sự có sức quyến rũ sao? Ngay cả Vũ Vũ ngốc nghếch cũng bị ánh hào quang của anh ta ảnh hưởng?

Bạch Văn nghiêm túc nói với Hạ Vũ: “Cậu phải cẩn thận một chút, có lẽ ban ngày anh ta sẽ biến thành ác ma.”

Ánh mắt Hạ Vũ sáng quắc lên, “Có thể sao? Tớ đã nói rồi mà, ác ma nhất định là cực kì thông minh, có lẽ anh ấy đang lừa tớ đây mà?... Anh ấy đã lừa được tớ rồi, cậu nói tớ có nên giả vờ bị anh ấy lừa tiếp không?”

Bạch Văn lau mặt, nói: “Xin lỗi, tớ đã lấy nhầm ví dụ rồi, anh ta là con người hàng thật giá thật đó.”

“Ồ.” Hạ Vũ có chút mất mát.

Bạch Văn đề nghị: “Sau này cậu ít đọc mấy quyển sách kì quái đi.”

“Tớ chưa bao giờ đọc sách kì quái cả.” Hạ Vũ nháy mắt.

Bạch Văn bó tay rồi, nếu không phải hiểu rất rõ Hạ Vũ, cậu thật sự sẽ nghi ngờ Hạ Vũ đang cố tình trêu người cậu, Bạch Văn đổi cách nói chuyện: “Ít nhất cậu nên đọc mấy quyển sách cậu có thể hiểu được ấy, tốt nhất là những sách về mấy chuyện có thể xảy ra trong đời thực.” Như vậy sẽ không bị say đắm bởi ác ma, mỗi ngày lại có ý nghĩ hoang tưởng nào đó!

Hạ Vũ bắt đầu suy nghĩ, hình như rất lo lắng chuyện sách gì mới phù hợp với lời Bạch Văn.

Bạch Văn nói: “Khi về tớ cho cậu, trong máy tính down được rất nhiều sách, đều lưu lại cho cậu hết đó.”

“Tốt.”

Trở về kí túc xá, Khang Phi đã đi rồi.

Bạch Văn ngồi xuống cạnh máy vi tính, mở máy lên, gửi hết đồng tiểu thuyết trong máy sang cho Hạ Vũ, sau đó log game.

Trong khung bạn tốt đều đen xì, có mấy cái ava đang sáng, nhưng đều là những người bình thường liên lạc để mua đồ.

Hôm qua bang Hắc Bạch cùng cậu chơi rất muộn, giờ chắc cũng không onl được, ngay cả người nói chuyện phẩm cũng không có, Bạch Văn cô đơn đến nỗi Vô Ảnh tìm thuốc.

Đánh cả nửa ngày, cảm thấy chán muốn chết, Bạch Văn sử dụng cách cũ lên kênh thể giới gọi người vào tổ đội.

[Thế giới][Nhiều Chỉ Nhu]:Pháp sư cấp 80 đánh chiến trường +++++++

[Thế giới][Nhiều Chỉ Nhu]:Pháp sư cấp 80 đánh chiến trường +++++++

[Thế giới][Nhiều Chỉ Nhu]:Pháp sư cấp 80 đánh chiến trường +++++++

...

Bạch Văn gào trên kênh thể giới những năm phút, mới có người muốn vào đội của cậu, vừa vào đội cậu đã reo hò.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:GOGOGO, xông lên nào!

Đánh chiến trường chủ yếu là cày kinh nghiệm, không có trang bị rơi ra, tất nhiên sẽ không vì chuyện chia trang bị mà cãi nhau. Cho nên, trừ việc hai đội viên trách móc Bạch Văn quá nhiệt tình ra, bọn họ ở chung cũng có thể xem như thoải mái.

Đánh xong chiến trường, bọn họ thêm bạn tốt nhau, sau đó phát tay chào tạm biệt.

Bạch Văn nhìn thấy trên kênh thể giới có người đang kêu gọi tổ đội đi PS, cậu xin vào đội, sau khi vào rồi, cậu thật sự có mong muốn thoát ra ngay lập tức, bởi vì trong đội có Hoa Nguyệt Dạ.

Kể từ lúc từ chối gã xong lại lui bang, cậu cùng Hoa Nguyệt Dạ liên cắt đứt liên lạc, đây là lần đầu tiên cậu chính diện gặp được gã, nhất thời Bạch Văn không biết nên chào hỏi gã hay không.

Dựa vào tính cách của cậu, cậu muốn chào một câu đấy, nhưng Hoa Nguyệt Dạ từng ở trước lúc cậu rời bang, đã tức giận nói qua muốn cắt đứt hoàn toàn!

Bạch Văn do dự một chút, đã bỏ qua cơ hội chào hỏi nhau.

Im lặng đi hết phó bản, Bạch Văn định thoát đội luôn, nhưng Hoa Nguyệt Dạ không nghĩ như vậy.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:/(tot)/~~ Em ghét anh vậy hả!

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:Tui không ghét cậu.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Vậy sao em thấy anh cái liền chạy luôn! Anh đã nghĩ chúng ta là bạn bè cơ đó.

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:-__||| Cậu đã nói tuyệt giao, tôi cũng không dám lộn xộn đi tìm cậu.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Chỉ cần em làm nũng chút, anh sẽ không giận nữa

~[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:Cho nên, cậu nói láo hả?

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Nếu bây giờ em vào bang anh, anh sẽ không giận nữa.

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:Tui không đi.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Em cứ thích đám khốn kiếp bang Hắc Bạch kia sao! Tên Cà Phê chết tiệt đã kết hôn rồi! Em còn nhớ mong thằng đó làm gì?

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:Tui không thích cậu ấy.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:/(tot)/~~ Tam Gia nói đúng, quả nhiên em chỉ tìm bữa một người để từ chối anh thôi.

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:Bây giờ anh không thích em nữa, em quay về đi được không? Không có em, chán chết đi được!

Lông mày Bạch Văn nhướn cao, cái giọng này, cái giọng này...

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:Cậu là con nít hả?

[Mật][Hoa Nguyệt Dạ] nói với bạn:(_)# Anh đã trưởng thành rồi!

[Mật]Bạn nói với [Hoa Nguyệt Dạ]:Thì ra cậu vẫn chưa trưởng thành, chỉ là con nít thôi!

Bạch Văn cực kì ngạc nhiên, mặc dù Hoa Nguyệt Dạ thường xuyên giả vờ đáng thương, nhưng trong bang, vẫn rất có uy, không nghĩ tới mới chỉ là một đứa trẻ.

Bạch Văn không nhận được cảm thấy hơi tội lỗi, trong lúc vô tình mình đã phá nát mối tình đầu của một đứa trẻ, thật sự quá đáng giận luôn.

[Gần][Công Tử Phong Lưu]:Trùi ui, người ta nhìn thấy cái gì nè?

[Gần][Nhiều Chỉ Nhu]:Mất cậu mù rồi, cái gì cũng không thấy hết!

[Gần][Công Tử Phong Lưu]:Trùi ui, Nhu Nhu yêu dấu, em vô tình quá đó, có người tình cũ một cái là quên ngay người yêu mới này luôn sao?

[Gần][Nhiều Chỉ Nhu]:Người yêu mới cái beep ý, cút!

[Gần][Công Tử Phong Lưu]:Ấy yô, then quá hóa giận rồi nè, há há há há, chẳng lẽ cậu đã quên ngày nào đó tháng nào đó của năm nào đó, cậu cầu hôn tui rồi sao?

[Gần][Nhiều Chỉ Nhu]:*Lé mắt* ~ Cậu có dám cá mình sẽ đồng ý lời cầu hôn chứ?

Hoa Nguyệt Dạ im lặng một lúc lâu, rồi cực nhẩy lên một cái, giơ dao phi thẳng đến chỗ Công Tử Phong Lưu chém một nhát, giật người yêu của gã này, lại còn là người bang đối địch này, thù mới thêm hận cũ, không chém hai dao trong lòng gã chịu sao thấu!

[Gần][Hoa Nguyệt Dạ]:Chờ!

[Gần][Công Tử Phong Lưu]:...

Bạch Văn điều khiển Nhiều Chỉ Nhu trong trò chơi, vòng quanh thi thể Công Tử Phong Lưu hai vòng, lại nhẩy nhót dẫm đạp trên người cậu mấy cái nữa.

[Gần][Công Tử Phong Lưu]:Đụng vào thi thể cảm giác thế nào?

[Gần][Nhiều Chỉ Nhu]:Rất tốt.

[Gần][Công Tử Phong Lưu]:*Trợn mắt*! Thần tượng, người ta cứu cậu khỏi nước sôi lửa bỏng, cậu lại lấy oán báo ân như thế sao!

[Gần][Nhiều Chỉ Nhu]:Đây là cách tui nói cảm ơn đó

~[Gần][Công Tử Phong Lưu]:Hãy yên ~ thần tượng, chú ý hình tượng của mình đi!

[Gần][Nhiều Chỉ Nhu]:Hình tượng của tui dù có be bét đi nữa, cũng còn tốt hơn một cái thi thể tự thối rữa ở nơi này.

Ngay sau đó Công Tử Phong Lưu biến mất tại chỗ, chắc là đến thời gian đi đầu thai rồi, hệ thống sẽ tự động truyền tống cậu tới khu hồi sinh.

Cái này đây, chỉ là một khúc nhạc nhẹ xen vào thôi, Bạch Văn căn bản không để ở trong lòng, mà đi quan tâm Hạ Vũ đọc tiểu thuyết đến đâu rồi, hỏi cảm nhận của cậu sau khi đọc xong.

Cảm nhận của Hạ Vũ rất thẳng thắn, “Đọc hay, chỉ là có vài chỗ không hiểu lắm.”

“Chỗ nào?”

Hạ Vũ kéo chuột lên trên, chỉ vào màn hình nói: “Ví dụ như chỗ này, nói là chọc vào, chọc vào cái gì? Còn có ngón tay đang sờ chỗ đồ hồng, chỗ đó là chỗ nào?”

“...” Bạch Văn kéo Hạ Vũ ra, quyết định tìm chút đồ thực tế nào đó để phổ cập giáo dục kiến thức cơ bản cho cậu, là một tiểu thụ, ngay cả cơ bản cũng không hiểu được, cuộc sống sau này biết phải làm sao?

Bạch Văn lên mạng tìm cả nửa ngày, rốt cục tìm thấy mấy bộ phim hoạt hình hentai, còn tìm thêm ít manga nữa, sau đó để dành đưa cho Hạ Vũ ít một.

Sau khi làm xong mọi chuyện, Bạch Văn đuổi thẳng thắt lưng mồi rồi, ngồi dậy, ai oán: “Sau cậu ngốc thế? Ở cùng một chỗ với cậu, làm tớ luôn có cảm giác mình có một đứa con trai ấy.”

Hạ Vũ ngơ ngác nhìn cậu.

Bạch Văn không nhịn được xoa đầu cậu, “Haizz, được rồi, đi ăn cơm đi!”

“Ừ.”

Hai người đi ăn về, Bạch Văn lại vào game.

Trong trò chơi đã cãi nhau cả ngày rồi, đám Hắc Bạch cùng Ngạo Thị đã sắp đánh nhau đến nơi.

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Sao lại đánh nhau rồi?

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn: () Đúng là hồng nhan họa thủy, nhưng cậu không phải gái đẹp, là thần tượng chứ!

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Cậu không thể nói rõ ràng giống một thằng đàn ông hả?

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:O(n_n)O~ Tui là đàn ông, không phải giống đàn ông!

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Bớt nhảm đi, cẩn thận tui nói với Đẹp Zai thiếu nam, nói cậu thâm mến cậu ta lâu lắm rồi đó!

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:...

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Không hổ là thần tượng của tui, thật độc ác!

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:Hoa Nguyệt Dạ nói muốn bang chiến, còn tình hình cụ thể, đề nghị cậu nói qua kênh thể giới.

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Mời cậu im lặng lần đi chỗ khác ngau!

Bạch Văn đọc lại kênh thể giới, không thấy nhiều lắm, nhưng cậu cũng đã hiểu tương đối rồi.

Cái gọi là so với Đậu Nga còn oan hơn, chính là cảm giác này nhỉ?

Từ khi nào cậu nói ngày mốt sẽ kết hôn với Công Tử Phong Lưu hả? Lần cầu hôn đó, chẳng qua là nói giỡn vui đùa chút thôi mà.

Bạch Văn ấn vào tên của Lộ Hồng Trần.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(tot)/~~A Lộ Lộ, anh đừng hiểu lầm em nha

~[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Tôi không hiểu lắm. Chỉ là nếu cô kết hôn, tôi chắc không thể đến chúc mừng được.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Chúc mừng? Chẳng lẽ không phải anh đến cướp dâu hả?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Cô yên tâm, tôi chắc chắn sẽ không đến cướp dâu, cô cứ vui vẻ kết hôn đi!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(tot)/~~ Em muốn kết hôn với người khác, thế mà anh lại không khó chịu sao!!!

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:*sờ cằm*~~ cô sắp kết hôn rồi, đừng chỉ khóc như vậy.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:!!!! Vậy em sẽ kết hôn với Phong Lưu!!!!

Bạch Văn hóa điên rồi.

[Loa][Nhiều Chỉ Nhu]:Phong Lưu, kết hôn với em đi!

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Chúc mừng

~[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:Thần tượng, không phải chứ?

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Chúng ta đều là người đáng thương, chúng ta góp bếp nấu cơm chung đi?/(tot)/

~~[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:Sói huynh lại làm sao vậy?

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Tên đó lại để tui gả cho cậu!!!! Vừa rồi còn nói chúc mừng tui nữa!!!

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:Vậy thật sự cậu gả hả?

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Cậu mà không cưới, tui sẽ hét lên cho toàn thế giới biết chuyện cậu thầm mến Đẹp Zai thiếu nam!

END 25

26. Chương 26: Hoàn Thành Hôn Lễ

Công Tử Phong Lưu cuối cùng vẫn bị đe dọa!

Trong lúc hai bang đang đánh nhau tới bờ, hai người tuyên bố tin sắp kết hôn.

Mọi người rất ngạc nhiên, có chúc mừng, có tra hỏi, nhưng tất cả đều quên bồng chuyện cãi nhau.

Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông sau khi chăm sóc tốt cơ thể thì quay về, ngay khi biết Bạch Văn muốn kết hôn với một người không quen, cả hai đều kinh ngạc đến suýt rớt quai hàm. Với biểu hiện kiên trì đeo bám đến cùng của Bạch Văn, bọn họ vẫn nghĩ rằng ngoài Lộ Nam Minh, nó sẽ chẳng chịu gả cho ai nữa.

“Sao lại thế?” Chu Tiểu Đông chụp bả vai Bạch Văn, lớn tiếng tra hỏi.

Bạch Văn ngẩng đầu, trong mắt là tầng sương mờ mịt, “Anh họ...”

Chu Tiểu Đông còn rất nhiều điều muốn nói vậy mà không thốt nên lời, trái tim cũng đau đớn như bị kim đâm, xoa đầu Bạch Văn, an ủi nhẹ nhàng, lúc này ngay cả ý định muốn đi tấn cho Lộ Nam Minh một trận cũng đã hình thành trong đầu cậu rồi.

Bạch Văn là cục cưng nhà bọn họ rất yêu chiều.

Mặc dù bình thường cậu chỉ biết bó tay với nó, cũng rất muốn quăng đứa em họ luôn khiến người ta đau đầu ra xa, ấy vậy mà cậu không thể nào chịu được khi thấy Bạch Văn khổ sở.

Ngụy Vũ Thông khẽ hắng giọng để làm hai người kia chú ý, rồi nhẹ nhàng kéo Chu Tiểu Đông ra khỏi người Bạch Văn, quay đầu sang nói với Bạch Văn: “Bây giờ em hối hận còn kịp đó.”

Bạch Văn cười một cái với Ngụy Vũ Thông: “Anh rẽ họ, ăn dấm lung tung là không được đâu đó.”

Ngụy Vũ Thông tránh ánh mắt trách cứ của Chu Tiểu Đông, cũng cười với Bạch Văn: “Không thìngay bây giờđi thổ lộ với Lộ Nam Minh đi.” Mặc dù anh tin chắc tỉ lệ thành công sẽ thấp đến đáng thương.

“Đã tỏ tình rồi.”

“...” Ngụy Vũ Thông choáng váng, gật gù khen ngợi: “Em hành động rất nhanh, đáng khen.” Nếu Bạch Văn không có biểu hiện vui mừng gì, vậy chắc chắn tỏ tình thất bại rồi.

Chu Tiểu Đông nhướn mày nhìn Bạch Văn, tựa hồ đang suy nghĩ nên an ủi cậu thế nào.

Ngụy Vũ Thông khẽ néo thắt lưng Chu Tiểu Đông một cái, nói: “Tối nay mời em ăn cơm, em muốn ăn gì nào?”

Bạch Văn im lặng nhìn anh.

Chu Tiểu Đông vội vàng: “Đi ăn đi! Hình như đường Đại Hoa có quán hải sản, rất ngon!” Cậu biết Bạch Văn thích ăn hải sản nhất, tâm trạng không tốt, ăn chút đồ ăn yêu thích, tâm trạng chắc sẽ tốt hơn chút nhỉ?

“Được ạ!” Bạch Văn cười rộ lên vui vẻ.

Chu Tiểu Đông buồn bực nhìn nụ cười của Bạch Văn: “Sao em cười nhanh thế!” Làm cậu luôn có cảm giác như mình bị lừa, mặc dù cậu chắc chắn trong lòng Bạch Văn thật sự rất khó chịu.

Bạch Văn giả bộ oan ức chép miệng, “Anh họ, anh muốn em khóc hả?”

“...”

Ngụy Vũ Thông bắt đầu lôi điện thoại ra, “Anh gọi cho Khang Phi và Hạ Vũ, rủ bọn họ cùng đi.”

Chu Tiểu Đông nghi ngờ hỏi, “Khang Phi?”

Lúc này Ngụy Vũ Thông mới nhớ ra lúc Khang Phi quay về, Chu Tiểu Đông đang ngủ, sau khi cậu tỉnh dậy, Khang Phi lại đang ngủ, gần đây Chu Tiểu Đông không về, cho nên, cậu vẫn không biết Khang Phi đã quay lại.

Ngụy Vũ Thông blah blah giải thích cho Chu Tiểu Đông.

Năm người gặp nhau ở cửa lớp, rồi ra ngoài gọi xe đi thẳng đến quán hải sản.

Khang Phi đột nhiên huyết sáo, khen ngợi: “Dáng người đẹp quá!”

Mấy người nhìn theo tầm mắt của gã, thấy trên đường cái có một cô gái xinh đẹp, cao một mét bảy, mặc áo khoác kaki, đi đôi bốt bó gọn đôi chân thon dài thẳng tắp, mái tóc dài xoăn nhẹ được buộc cao, Bạch Văn không khỏi liếc mắt nhìn Khang Phi một cái, yêu thích trong mắt gã không hề giả vờ.

Bạch Văn bỗng nhiên bật cười, trêu chọc hỏi: “Có muốn để bác tài cho anh xuống xe, chạy qua xí xốn với người ta không?” Bởi vì khi ở cổng trường, cậu nhìn thấy gã và Hạ Vũ cùng nhau đi tới, điều đó khiến cậu có chút khó chịu với Khang Phi, nên cậu vẫn luôn soi mói để ý Khang Phi.

Một khi Khang Phi không có ý khác với Hạ Vũ, Bạch Văn sẽ không vô duyên vô cớ lạnh nhạt với gã.

Khang Phi lại chẳng biết suy nghĩ này của Bạch Văn, cười cười: “Người đẹp thì đầy đường, còn việc anh Thông mời cơm thì không phải ngày nào cũng có.”

Ngụy Vũ Thông cười mắng: “Thật sự là được lợi còn khoe mẽ, tôi bần xỉn như vậy sao? Hơn nữa, Phi Phi Nhi, không phải cậu còn lớn tuổi hơn tôi sao?”

Khang Phi nói: “Anh Thông tất nhiên không keo kiệt rồi, ha há. Tui lớn hơn cậu, cậu muốn gọi tui là anh hả?”

“Gọi cậu là anh, cậu sẽ mời cơm chứ?”

“Chắc chắn là... không rồi.”

Mọi người hi hi ha ha khắp đường đi.

Quá trình ăn uống rất vui vẻ, bởi vì được ăn hải sản, tâm trạng Bạch Văn cũng tốt hơn. Tâm trạng cậu tốt, sẽ làm trò chọc mọi người vui vẻ.

Khang Phi dựa vào mấy lời nói vu vơ của bọn họ mà biết tất cả đều đang chơi game, đòi cùng chơi với mọi người, gần đây gã thật sự rất rảnh rỗi.

Chu Tiểu Đông tò mò hỏi: “Lão Khang, lần này cậu lại nợ tình gì thế?”

“Không phải nợ tình, là thái thượng hoàng nhà tui muốn đến thăm, phải ngoan ngoãn chút chứ.” Khang Phi cười híp mắt nói.

Ngụy Vũ Thông sâu sa liếc Khang Phi một cái, nếu anh nhớ không nhầm, Khang Phi lăng nhăng bậy bạ như vậy, một phần cũng liên quan đến việc bố già nhà cậu ta thả rông cậu ta? Giờ lại sao thế này?

Bạch Văn gặm cang cua, cũng không phát hiện gì bất thường, chỉ hỏi: “Ông già nhà anh muốn đến trường sao?”

“Không đến, mấy người chơi game lâu chưa?” Khang Phi cười nói, đôi mắt đào hoa híp thành một đường thẳng.

Ngụy Vũ Thông nói: “Tôi với Tiểu Đông Tử chơi lâu rồi, Bạch Văn thì mới chơi mấy tháng trước.”

Khang Phi rên khê, khuôn mặt anh tuần nhãn thành một đồng, “VẬY mấy người đều là acc siêu rồi, giờ tui chơi sao đây? Có ai giúp tui chút không?”

“Cậu có thể chơi máy chủ mới.”

Khang Phi nhất quyết từ chối: “Không đi, máy chủ mới lại không có người quen, chẳng vui gì cả?” Mất tròn đảo quanh bốn người, tựa hồ đang đánh giá để chọn ra người thích hợp.

Đột nhiên Khang Phi kêu toáng lên: “Trời, Hạ Vũ không chơi hả?”

Chu Tiểu Đông trợn mắt, nói: “Nó thích đọc Holmes, rõ ràng chẳng hiểu gì còn bày đặt.”

“Đọc không hiểu mới thú vị chứ!” Khang Phi cười ha hả trả lời, lại cố gắng thuyết phục Hạ Vũ cùng chơi game với mình.

Bạch Văn và Ngụy Vũ Thông sâu xa nhìn ánh mắt của Khang Phi, dù sao có thể tìm được một người cũng có suy nghĩ kì lạ như Hạ Vũ đã là khó lắm rồi.

Bạch Văn cẩn đưa nhìn Khang Phi, thiện ác trong lòng đấu tranh quyết liệt, cậu sợ Hạ Vũ bị tổn thương, nhưng lại không muốn bản thân quá đa nghi, khiến Hạ Vũ mất đi một cơ hội tốt để kết bạn, thật sự là khó nghĩ quá đi!

Cuối cùng Bạch Văn quyết định thuận theo tự nhiên, bởi vì mặc dù Khang Phi lớn lên nhìn cũng được, nhưng rõ ràng Hạ Vũ không có hứng thú với gương mặt của gã, mà Khang Phi cũng thích con gái hơn con trai.

Trước khi kết hôn, Bạch Văn gia nhập bang Hắc Bạch.

Ngày đó kết hôn rất tưng bừng, tưng bừng theo đủ loại ý nghĩa.

Người Ngạo Thị mắng chửi, đám người quần chúng vây xem, bang Hắc Bạch vẫn theo lệ cũ, thay phiên nhau loa chúc phúc, ngay cả bang chủ mất tăm từ lâu cũng nhoi lên.

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]: Phong Lưu, với tư cách một trong những người quản lý của bang, là người phải vất vả vì bang nhất... hôm nay ngày vui của mình, cậu có tâm nguyện gì không? Có cảm nghĩ gì không?

[Bang][Công Tử Phong Lưu]: (_)# Cậu cũng biết tui là một trong những người quản lý, vậy người còn lại đâu? Người đó ở đâu rồi?

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]:Khụ khụ, Phó bang chủ vĩ đại, trong một ngày vui lớn như thế này, thật sự không tiện để nói những chuyện nhỏ nhặt ấy, chỉnh mic~ cậu nói chút về cảm nghĩ của mình trong đêm tân hôn đi.

[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]:Bang chủ gian xảo quá đi thôi (^^)/

~[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Nhớ năm đó, Phong Lưu luôn chạy theo sau mộng chọc ghẹo bang chủ

~[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Có JQ?

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]:-_-||| Phong Lưu có JQ với người khác... Tại sao từ trong giọng vợ mới cưới của Phong Lưu, tui lại ngửi được mùi phấn khích nhỉ? Không phải nên ghen tuông như Hoạn Thư, đánh nhau toi bởi khói lửa các kiểu sao?

[Bang][Nhị Thủ Yên]:Thương Hải huynh, không chỉ một mình anh.

[Bang][Tần Ngọc THanh]:Không chỉ một mình anh+1

...

[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]: *buồn bã* ~ sao tham gia hôn lễ, lại làm tui có ảo giác như đang vội về chịu tang thế này?

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]:Nhóc còn có ảo giác này, vậy chứng tỏ nhóc là người bình thường!

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Hiu hiu, trái tim thủy tinh của tui vỡ vụn rồi

~[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]:Hoa Hoa Nhi, chẳng có nửa xu quan hệ với cậu nhé, vỡ cái beep ấy mà vỡ!

[Bang][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]:Buôn dưa lê vừa thôi, loa đi cho tui! (_)#

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Á? Thanh mai của tui đâu? Ngắm lại thì, cậu ấy lâu lắm rồi không thấy mặt nhỉ.

[Bang][Nhị Thủ Yên]:Ngửi thấy mùi máu trong gió.

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]:Ngửi thấy mùi máu +1

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]:Tiểu Nhu à ~ thật sự là cứng nói điều không nên nói rồi, chẳng lẽ cứng không phát hiện cuộc sống của chúng ta bị bao trùm bởi không khí tịch mịch nhớ mong âm trầm của người nào đó sao?

[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]:Bang chủ, cậu tiêu rồi, đi thông thả

~[Bang][Vũ Trụ Thần Thoại]:Đến Kính Hồ

[Bang][Vũ Trụ Thần Thoại]:Toàn bộ

[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]:/(ToT)/~~đại thân, con sai rồi!

[Bang][Nhị Thủ Yên]:/(ToT)/~~Thiệt là nằm cũng bị tĩa!

[Bang][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]:/(ToT)/~~nằm cũng bị tĩa +1

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:/(ToT)/~~nằm cũng bị tĩa +2

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]:Chị dâu, chị đang ở nơi nào? Không nghe thấy tiếng kêu than thống khổ của tụi em sao?

[Bang][Vũ Trụ Thần Thoại]:Mau

Cuối cùng, bởi vì một câu nói kia của Bạch Văn, trước khi tham gia hôn lễ cả đám Hắc Bạch được vuốt ve bởi cơn giận do nỗi thương nhớ tích tụ của người nào đó, bị giết qua giết lại, giết đến tiêu hồn.

Đối với chuyện ấy, bọn Shin – chan có suy nghĩ là, trải qua vô số lần luân hồi của vận mệnh, rốt cuộc cảm thấy buổi hôn lễ này không phải tang lễ nữa rồi, bởi vì chỉ ít bọn họ không bị giết bị thảm như thế, chết hết lần này đến lần khác.

Mà đám Ngao Thị lại càng tức giận, bọn Hắc Bạch điên cả rồi sao? Một đám người dở hơi làm gì vậy chứ? Thật sự coi giết người không mất tiền à?

Hôn lễ trải qua rất nhiều chuyện lộn xộn rốt cuộc cũng kết thúc. Nhưng hai người trong cuộc chẳng thấy vui vẻ gì, ngược lại vô cùng mất mát.

[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:Anh ấy thế mà không tới, anh ấy vậy mà lại không tới /(ToT)/

~~[Động phòng][Công Tử Phong Lưu]:Ừ.

[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:/(ToT)/~~ Mọi người bang anh ấy đều đến cướp hôn, tại sao anh ấy lại không đến!

[Động phòng][Công Tử Phong Lưu]:Ừ.

[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:/(ToT)/~~ /(ToT)/~~ /(ToT)/

~~[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:~(@^_^@)~ Cậu bảo anh ấy có phải gặp chuyện gì nên không đến được hay không?

[Động phòng][Công Tử Phong Lưu]:Ừ.

[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:Cậu ngoài ừ ra thì còn biết gì nữa?

[Động phòng][Công Tử Phong Lưu]:Ừ.

[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:Cậu là heo.

[Động phòng][Công Tử Phong Lưu]:Ừ.

[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:Được rồi, tui thua! Hôm nay Đẹp Zai thiếu nam có tới, cậu ta đã nói gì với cậu? Cậu đừng cho là tui không biết hai người tổ đội nhé.

[Động phòng][Công Tử Phong Lưu]:...

[Động phòng][Công Tử Phong Lưu]:Cậu ấy giết tôi!

[Động phòng][Nhiều Chỉ Nhu]:*xoa cằm* ~ thiệt thú vị.

END 26

27. Chương 27: Kẻ Thù Số Một

Ngày kết hôn đó, Bạch Văn out game từ rất sớm, ôm con gấu Teddy lăn lộn mãi không ngủ được, sáng hôm sau treo hai quần mắt thâm xỉ rồi giường, dọa Chu Tiểu Đông sợ hết hồn.

Chu Tiểu Đông muốn khuyên nhủ đôi câu, nhưng há miệng nửa ngày, lại phát hiện ngôn ngữ biến đi đâu hết cả.

Cậu chưa từng trải qua chuyện tổn thương tình cảm, nhưng vì đang chìm đắm trong biển tình ngọt ngào, nên có thể tưởng tượng được sự đau khổ của thất tình. Yêu thương ngọt ngào bao nhiêu, thất tình sẽ càng đau khổ bấy nhiêu, thậm chí còn đau khổ hơn gấp tí lần, mà những đau khổ này thì không thể nào an ủi được.

Chu Tiểu Đông vừa lo lắng vừa sốt ruột, lúc này Ngụy Vũ Thông đang đi mua bữa sáng không có ở kí túc xá, cậu không biết tìm ai than thở, chỉ có thể lượn quanh trong phòng.

Khang Phi ngủ dậy liền thấy bộ dạng này của Chu Tiểu Đông, một chốc lắc đầu, một chốc lại thở dài, ánh mắt dính chặt vào cửa phòng vệ sinh, đảo quanh phòng kí túc xá không ngừng, gã vô cùng khó hiểu hỏi: “Hành lang bên kia không có nhà vệ sinh sao?”

Bởi vì cửa phòng vệ sinh đóng kín, Khang Phi cứ nghĩ Chu Tiểu Đông muốn vào trong đó lắm rồi cơ. Mặc dù mỗi khu kí túc xá đều có nhà vệ sinh, nhưng mỗi tầng cũng chỉ có 1 cái mà thôi.

Chu Tiểu Đông liếc xéo gã một cái, sau đó tiếp tục đi lòng vòng.

Khang Phi chẳng hiểu gì cả gã đầu, vừa khéo lúc này cửa nhà vệ sinh mở ra, Bạch Văn không chút sức sống đi ra khỏi đó, thấy sắc mặt Bạch Văn, Khang Phi kêu lên: “Móa! Hôm qua em vừa kết hôn, sao lại giống thất tình quá vậy? Em có soi gương thử không?”

Bạch Văn nhếch mí mắt lên, vô lực nhìn Khang Phi một cái, không trả lời câu hỏi của gã, mà lết chân đi tới ngồi xuống trước máy tính của mình, ngẩn người.

Khang Phi thăm dò nhìn Chu Tiểu Đông, Chu Tiểu Đông lại đang lo lắng nhìn bóng lưng của Bạch Văn.

Khang Phi: “...” Quả nhiên đã rời khỏi nơi này quá lâu rồi! Chẳng có chút ăn nhập tâm hồn nào ở đây cả.

Khi Ngụy Vũ Thông trở về, liền thấy trong bốn người ở kí túc xá, có đến ba người nét mặt khác nhau, duy chỉ có một tên đang ngủ say như lợn chết. Về việc ngủ như lợn của Hạ Vũ, anh đã chẳng có sức để rít gào nữa rồi.

“Tối đây ăn sáng đi nào.” Ngụy Vũ Thông đặt bánh bao hấp sữa đậu nành bánh quẩy xuống bên cạnh, gọi to, giống như không hề phát hiện không khí quỷ dị trong phòng.

Khang Phi ho khan một tiếng, Chu Tiểu Đông im lặng đi tới bên người Ngụy Vũ Thông, chọc chọc eo anh.

Ngụy Vũ Thông được gửi gắm hi vọng im lặng nhìn hai người, cuối cùng im lặng đến sau lưng Bạch Văn, vươn tay vỗ lưng cậu một cái.

Chu Tiểu Đông hét lên: “Anh làm gì thế!”

Khang Phi kinh ngạc nháy mắt một cái, im lặng nuốt trọn lời định nói vào bụng.

Bạch Văn phản xạ thẳng cứng người, quay đầu tức tối nhìn chằm chằm kẻ đầu sỏ.

Ngụy Vũ Thông nhìn ánh mắt thâm đen của cậu mà chợn mí, chỉ một ngón tay lên trời nói: “Ăn sáng.”

“... Vâng!” Bạch Văn định đứng dậy, Chu Tiểu Đông đã vội vàng mang bữa sáng đến trước mặt cậu.

Ngụy Vũ Thông, Bạch Văn, Khang Phi: “...”

Bạch Văn khê đảo tròn mắt, liếc thấy sắc mặt Ngụy Vũ Thông, bĩu môi, cười nhạo nhỏ, vươn hai tay ôm Chu Tiểu Đông, cực kì tội nghiệp kêu: “Anh họ

”

“Nào nào! Ngoan ~ ăn sáng trước đi.”

Bạch Văn thân mật cọ cọ cổ Chu Tiểu Đông, giống như con mèo nhỏ đang làm nũng, “Chả thích ăn.”

Chu Tiểu Đông đang định vỗ lưng để an ủi cậu một chút, nhưng bữa sáng trong tay ảnh hưởng đến hành động của cậu, nên cậu đành thẳng lưng, kiên nhẫn an ủi: “Không thích ăn cũng phải ăn, bữa sáng không ăn gì, sau này dễ bị đau dạ dày. Đau dạ dày...”

Ngụy Vũ Thông thấy Chu Tiểu Đông lải nhải không dứt, nhanh gọn kéo Bạch Văn ra, lại lấy một cốc sữa đậu nành, hai cái quẩy lên nhét vào tay cậu, uy hiếp: “Ăn!”

Bạch Văn ngẩng đầu nhìn anh, vẻ mặt cực kì thất vọng: “... Anh rở họ, anh biến thành bá đạo rồi.”

Ngụy Vũ Thông quay đầu nhìn Khang Phi đang ngồi trên giường cố gắng nén cười, nói: “Cậu không ăn hả? Rửa mặt chưa?”

Khang Phi lập tức bật người dậy, nghiêm túc nói: “Ngay lập tức.” Có thể ngồi hóng hớt, nhưng nếu trở thành vật hi sinh thì không nên, vừa rồi Bạch Văn ôm Chu Tiểu Đông cọ cọ, vẻ mặt Ngụy Vũ Thông thật sự rất kì lạ! Hí hí.

Khang Phi đột nhiên cảm thấy ở kí túc xá, thật sự có rất nhiều trò vui.

Ngụy Vũ Thông nhẹ nhàng giải quyết hết bữa sáng của mình, nhưng bánh quẩy cùng sữa đậu nành của Bạch Văn thì dường như không được động vào, rốt cục anh không kiên nhẫn nữa, véo má Bạch Văn, để cậu chú ý đến sự có mặt của anh.

Bạch Văn chậm chậm giương mắt lên nhìn anh.

“Rốt cục em đang lo cái gì!” Ngụy Vũ Thông nhú chặt lông mày.

Bạch Văn cúi đầu, nghịch cốc sữa đậu nành trong tay, vừa niết lại vừa đẩy nó, “em không lo lắng, chỉ tự hỏi ngày hôm qua sao anh ấy không tới, anh ấy không đến cướp hôn, ít nhất cũng nên online tặng quà chứ.”

Bởi vì lần kết hôn này, là do một tay Lộ Nam Minh thúc đẩy, Lộ Nam Minh không phải không rõ điều này! Thậm chí còn cố ý khiêu khích, Bạch Văn kích động, nguyên nhân chính cũng là muốn phát triển theo kịch bản của Lộ Nam Minh, muốn tự mình nhìn thấy kết quả.

Nếu hẳn tới cướp hôn, vậy rõ ràng Lộ Nam Minh có tình cảm với cậu.

Nếu chỉ lặng lẽ tặng quà, vậy rõ ràng Lộ Nam Minh không hề có tình cảm với cậu, chỉ là tình cảm bạn bè bình thường, còn có một loại chính là cố gắng tách biệt quan hệ hai người.

Nhưng hẳn không tới.

Ngụy Vũ Thông kì quái nhìn cậu, lại vươn tay xoa đầu cậu: “Không phải trước giờ em nhiều quý kẻ lắm sao? Chẳng lẽ vì yêu vào nên thành ngốc rồi?”

Bạch Văn: “...”

“Chẳng lẽ em không biết trên đời này còn có chuyện ngoài ý muốn hả?”

Bạch Văn đứng phắt dậy, vẻ mặt có chút trắng bệch.

Ngụy Vũ Thông vội vàng kéo cậu lại, “Chuyện ngoài ý muốn chưa chắc đã là chuyện xấu, em đừng vội. Lộ Nam Minh bây giờ ở đâu em biết không? Em định cứ vậy chạy đến kí túc xá của cậu ta hả?”

Bạch Văn ngẩn người, đột nhiên Khang Phi lên tiếng: “Em muốn tìm Lộ Nam Minh? Bây giờ cậu ấy không ở đây đâu.”

Ba người đồng loạt quay lại nhìn gã.

Khang Phi xấu hổ nói: “Sao thế?”

Bạch Văn lau mặt, để mình bình tĩnh lại, “Sao anh biết anh ấy không ở đây?”

“Cậu ấy hôm qua tiễn em họ về nhà, với tính cách khó chiều của em họ cậu ấy, hôm nay chắc chắn không ở trường được.” Khang Phi gặm hết một cái bánh bao, kiên nhẫn giải thích.

Ngụy Vũ Thông thấy Bạch Văn vẫn im lặng không mở miệng, giúp cậu hỏi: “Ý của cậu là hôm qua Lộ Nam Minh không online, là bởi vì bị em họ quán lấy hả?”

Khang Phi nhìn Bạch Văn, khe híp mắt, nhàn nhạt ừ một tiếng.

Bạch Văn mở to mắt, chăm chú nhìn gã: “Sao anh biết?”

Khang Phi rút một tờ giấy ăn ra, tao nhã lau khóe miệng, nhìn mắt Bạch Văn, cười có chút sâu xa.

Khang Phi không nói, Bạch Văn cũng không thể cạy miệng gã ra được, hướng chỉ thêm một chiến hữu cũng không tới, sau khi nghĩ thông, vẻ mặt âm ức của Bạch Văn bị thổi sạch bay, xoay người liền nhảy nhót vào mạng.

Chỉ là trong lòng Bạch Văn, đã đẩy em họ Lộ Nam Minh lên địa vị kẻ thù số một rồi.

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Triệu tập tất cả xác chết mau bò dậy!

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Sao không phải là tất cả mọi người?

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Ai biết có tồn tại sinh vật kì quái nào không chứ?

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]:Ví dụ xem nào?

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:*gỗ mõ* ~ Thương Hải huynh, anh không phải rõ ràng nhất sao?

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Thương Hải huynh, anh rốt cuộc là sinh vật gì đó! Xin đừng bò dậy linh tinh nha!

[Bang][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]:Xin đừng bò dậy linh tinh nha +1

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Xin đừng bò dậy linh tinh nha +2

[Bang][Nhị Thủ Yên]:Xin đừng bò dậy linh tinh nha +3

...

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]:/(ToT)/

~~[Bang][Tần Ngọc Thanh]:*run rẩy* ~ Thương Hải huynh, thấy anh dùng cái biểu cảm này, da đầu tui rụng lông tả luôn.

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Chuẩn không cần chỉnh!

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]:Nè ~ Mấy người !!!!

[Bang][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]:Khụ khụ, Nhu Nhu, đây có phải do mới ngày thứ hai lên mạng, không tìm được chồng mình nên túm bậy lấy một kẻ hi sinh chứ?

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Tiểu Tiểu!

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:*lé mắt* ~ Tiểu Tiểu, cứng với Thương Hải huynh khi nào thì gian díu với nhau thế?

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Thằng thẩn được khoan hồng, kháng cự sẽ nghiêm phạt đó ~ (3)

[Bang][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]: ^__^ Hồng có gian díu đâu, chỉ là muốn tìm ra sự thật thôi. Cho nên, quả nhiên cứng nhớ thương chồng mình nhảy?

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:/(tot)/

rất nhớ, rất nhớ, nhớ đến muốn chết luôn!

[Bang][Đệp Zai Quá Muốn Hủy Dung]:Đi SD vào đội!

Đệp Zai quá Muốn Hủy Dung vừa nói một câu, toàn bộ đám người trong bang đều tổ thành đoàn, Nhiều Chỉ Nhu cũng vậy.

[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:(^o^)/ Mãi vẫn chưa được đi cái phó bản này, hình như rất vui.

[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:Đáng tiếc là chồng tui không có tới!

[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:Đệp Zai

~(@^_^@)

~[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:Đệp Zai ~ Có đó không? ~~(@^_^@)

~[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:Đệp Zai ~ Đệp Zai ~~(@^_^@)

~[Đoàn đội][Đệp Zai Quá Muốn Hủy Dung]:?

[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:Nghe nói quan hệ của cậu với chồng tui tốt lắm, cậu có cách nào liên lạc được với anh không?

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:*nhìn trời* ~ Trời hôm nay thật xanh!

[Đoàn đội][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]:*nhìn trời* ~ Mây thiệt bụi!

[Đoàn đội][Từng Qua Thương Hải]:*nhìn trời* ~ Ngày thiệt dài!

...

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Đột nhiên cảm thấy nhiệt độ thiệt thấp /(tot)/

~~[Đoàn đội][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]:*sờ cảm*~ Đã quen, sau này sẽ thường xuyên xảy ra chuyện này.

[Đoàn đội][Nhị Thủ Yên]:Đại thần đến rồi!

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:T^T Tui điên mất thôi! Chị dâu, chị mau trở về đi~ Không có chị, thực sự không hold được nữa rồi!

[Đoàn đội][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Vẫn cảm thấy rất gần ngày tận thế!

...

Một đám kêu khóc rền trời, Đệ Zai Quá Muốn Hủy Dung trả lời chậm chạp mà chắc chắn.

[Đoàn đội][Đệ Zai Quá Muốn Hủy Dung]:Không có

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:-_-||| Mời phốt lờ sự tồn tại của tui!

[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:Muốn lờ mà hổng có được. Đệ Zai không có, cậu có, gọi điện gọi bảo cậu ta vào phó bản đi! Đừng nói với tui, Đệ Zai với cậu đã gặp mặt chồng tui rồi mà không có cách liên lạc đó nhé!

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Ủi zời, tui điên rồi, tui điên rồi, đừng để ý tới tui!

[Đoàn đội][Nhị Thủ Yên]:Nghe nói có câu, người uống say sẽ không bao giờ nói mình say, ngược lại, người bình thường nói mình điên rồi có lẽ sẽ không thể trở thành bình thường được nữa.

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:/(tot)/~~ Tàn Thuốc, cậu cũng tới góp vui sao!

[Đoàn đội][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Em Gái Shin, đừng nói với anh là em bị tai nạn mất trí nhớ, đã quên Phong Lưu là ai rồi nhớ.

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:(^) Tui bị tai nạn làm vỡ mất điện thoại thì cậu làm gì được tui?

[Đoàn đội][Từng Qua Thương Hải]:Cái lí do cực vớ vẩn!

[Đoàn đội][Nhiều Chỉ Nhu]:Cực vớ vẩn +1

...

Lại cãi nhau ầm ĩ một hồi, xong vẫn chưa đi vào vấn đề chính, thần thám chủ động bắt chuyện với đại thần vẫn luôn im lặng nãy giờ.

[Đoàn đội][Tần Ngọc Thanh]:Đại thần, người không đủ, bắt đầu không?

[Đoàn đội][Vũ Trụ Thần Thoại]:Em gái Shin phụ trách Phong Lưu, Tiểu Tiểu phụ trách Tiêu Sái

[Đoàn đội][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Tuân lệnh!

[Đoàn đội][Tiểu Ngữ Bất Ngữ]:Ồ kè

~Cuối cùng cũng chấm dứt màn trêu chọc không dứt này.

Bạch Văn sờ cảm cảm khái: “Không hổ là chồng của thanh mai nhà tui, thật sự rất mạnh mẽ!”

END 27

28. Chương 28: Trục Tiếp Pk Luôn

Không có sự tồn tại của Lộ Nam Minh trong cuộc sống, Bạch Văn chỉ có thể xem lại các cuộc trò chuyện đã save để bớt cô đơn.

Bạch Văn đang say sưa ngắm nhìn, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười “phụt”, Bạch Văn chống cằm tiếp tục gỡ một bức ảnh khác ra, xem từng cái từng cái một, cũng tấm tắc khen từng tấm từng tấm một, chẳng hề có ý định quay đầu lại.

Tiếng cười phía sau lưng càng ngày càng to, mãi đến khi Bạch Văn xem hết đồng ảnh, Khang Phi vẫn đang cười.

Bạch Văn không để ý đến gã, tự mình đăng nhập vào game.

Khang Phi vất vả lắm mới ngừng cười được, Bạch Văn đã bắt đầu kêu gào trong phó bản rồi.

[Đội ngũ][Tổ thích Crayon Shin – chan]:Tiểu Nhu, hôm nay sao cậu máu chiến thế? Mặc dù bình thường cậu vẫn luôn tràn trề sức sống như thế nhưng hôm nay quả thật có chút không được bình thường!

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:^_^ *gật đầu*, bình thường dù tui phải thêm máu đến rút gân, mệt mỏi gần chết, nhưng cậu ta sẽ không chết, vậy mà hôm nay găm bunn những hai lần!

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Cậu chắc chắn không phải kĩ thuật của mình giảm sút chứ?

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Ồ? Kỹ thuật của tui không được tốt sao?

[Đội ngũ][Tổ thích Crayon Shin – chan]:Chắc chắc, Thương Hải huynh, chọc vào ai cũng dưng chọc vào vú em nhé!

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:^_^ Thương Hải huynh, em gái Shin...

[Đội ngũ][Tổ thích Crayon Shin – chan]:...

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:...

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Khụ khụ, hình như Lộ Hồng Trần lại không onl.

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Cậu ta không phải phải đưa cái kia về nhà sao?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: () Có một thằng điên cứ cười khùng khục không ngừng ở đằng sau tui!!!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Tấn gã một trận!

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Mạnh mẽ tấn gã một trận!

[Đội ngũ][Tổ thích Crayon Shin – chan]:Tàn nhẫn tấn gã một trận!

[Đội ngũ][Tùng Qua Thương Hải]:Tàn nhẫn tấn gã một trận!

...

Khang Phi ở phía sau Bạch Văn sờ sờ mũi, miễn cưỡng lắm mới kéo khóe miệng xuống được, mở miệng nói: “Nếu Nam Tử biết em như vậy... ừm, cậu ấy...” Khang Phi nói đến đây, lại không nhịn được cười.

Bạch Văn nhanh chóng dặn dò đám Công Tử Phong Lưu một tiếng, xoay người nhìn thẳng về phía Khang Phi.

Khang Phi dưới ánh mắt hình viên đạn của Bạch Văn, rất cực khổ mới nhịn cười xuống được, rất độ lượng nhún vai, nói: “Em muốn biết gì, anh cũng sẽ nói cho em biết.”

Bạch Văn xòe bàn tay ra, bắt đầu đếm, vừa nói vừa tính: “Quan hệ của hai người là gì, tại sao biết nhau, anh hiểu anh ấy nhiều không, có cách liên lạc với anh ấy không...” Bạch Văn nói một hơi xong, mới tổng kết: “Cứ vậy trước đi.”

Khang Phi đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn bị sự “tò mò” của Bạch Văn đánh cho vỡ đầu, một lúc sau mới nói nên lời: “Biết từ nhỏ, không hiểu cậu ấy lắm, nhưng chắc chắn nhiều hơn em, cách liên lạc anh có

thể cho em, số điện thoại, mail, QQ, cái gì cũng có, kể cả cách liên lạc với người nhà cậu ấy... Mỗi mắt chờ sự cố gắng của em.” Nói xong câu cuối này, Khang Phi nhìn cứ như đang xem trò vui.

Bạch Văn cũng chẳng có chút cảm ơn nào trả lời: “Cảm ơn!” Sau đó lại xoay người bắt đầu chơi game.

“... Có phải em nên tỏ chút lòng thành không?” Khang Phi buồn bực nhìn chằm chằm cái ót của Bạch Văn.

Bạch Văn lại xoay người nhìn gã, “Anh nói, mỗi ngày em đều tặng hoa cho anh ấy, anh ấy có nhận không?”

Khang Phi nghiêm túc trả lời: “Lời đề nghị... vô cùng tốt, đến nay vẫn chưa có ai làm qua. Em có thể thử một chút xem sao, nhưng anh không dám đảm bảo kết quả sẽ tốt đẹp đâu.” Gã không thể tưởng tượng được Lộ Nam Minh sau khi nhận được hoa rồi, vẻ mặt sẽ như thế nào.

Thừa dịp tất cả mọi người đều không có ở kí túc xá, Bạch Văn cùng Khang Phi nhiệt liệt thảo luận hồi lâu về vấn đề theo đuổi như thế nào.

Thảo luận nửa ngày, tất cả đều là đề nghị kì quái của Bạch Văn, nhưng từ đó Khang Phi phát hiện cậu quyết tâm thế nào, gã có chút ngạc nhiên, thoát nhìn Bạch Văn chỉ là một cậu bé bướng bỉnh mà thôi, không nghĩ tới cậu ấy lại chấp nhất đến thế.

Khang Phi không thể hiểu được loại yêu đương không để ý đến kết quả này, gã ngủ với rất nhiều con gái, đủ các thể loại, trong đó không thiếu những cô nàng yêu gã, cố ý kéo dài mối quan hệ với gã, nhưng chưa từng có người nào cho gã cảm giác chấp nhất như thế này, giống như nếu không có được người này, thì bạn sẽ không thể sống nổi nữa vậy.

—Cho dù có là cô nàng thiếu chút nữa tự sát vì gã.

Trong bang lại tổ chức thành đoàn đi phỏ bản, lần này Bạch Văn không tham gia, mà đi kéo cấp cho Khang Phi và Hạ Vũ.

Cấp của Khang Phi và Hạ Vũ còn rất thấp, chỉ có thể đi phỏ bản nhỏ hoặc giết nhên nhện, khi gặp quái nhỏ, Bạch Văn lại vẫn như cũ không chút nao núng lao thẳng vào, Khang Phi chơi chiến sĩ, thỉnh thoảng gõ đầu một con quái, rất vui vẻ cọ ké kinh nghiệm.

Hạ Vũ chơi mục sư, bởi vì Bạch Văn cảm thấy một người chơi nhân yêu thì rất cô đơn, cho nên, cậu phí mấy giây đồng hồ thuyết phục Hạ Vũ tạo một acc nữ.

Nguyên văn câu cậu thuyết phục Hạ Vũ là, “Vũ Vũ, cậu cũng luyện acc nữ giống tớ đi!”

Hạ Vũ không chút do dự gật đầu đồng ý, khiến ba người hóng hớt bên cạnh sợ hãi không thôi, nếu nuôi được đứa con trai nghe lời như vậy thì tốt quá, chắc chắn!

Hạ Vũ không giống Khang Phi, cấp của Hạ Vũ còn rất thấp, hiệu quả tăng máu... thật sự chẳng có gì đáng nói, nhưng cậu vẫn càn cù chăm chỉ bấm sau móng, tăng máu cho Bạch Văn.

Cần cù chăm chỉ đến nỗi Khang Phi tự cảm thấy có chút áy náy, cho nên, Khang Phi mới chịu khó gõ từng con quái một, nếu không nhất định gã cũng sẽ bấm theo sau móng Bạch Văn từ đầu rồi.

Đánh xong hai giờ nhên nhện, Bạch Văn xoa bả vai đau nhức, quyết định tạm thời nghỉ giải lao năm phút.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Nghỉ giải lao tại chỗ năm phút.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Bắt đầu tính giờ!

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:Ừ.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Bé Tôm hùm bị xào chết toi lẫn qua một bên, vẫn là Vũ Vũ nhà em nghe lời.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Vũ Vũ lúc nào thì thành người nhà em rồi?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:*đắc chí* ~ Vẫn luôn là của nhà em mà O(n_n)O

~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Ghen tị? Hâm mộ rồi sao? ^_^

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:-_-||| Nếu không phải biết rõ em, anh còn tưởng em thăm mền cậu ấy nữa đó!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: (^)

Khang Phi đột nhiên hét toáng lên: “Mọi!”

“Sao thế?” Bạch Văn chậm rãi quay đầu lại nhìn gã, bởi vì gần đây tình cảm của anh họ và anh rể họ rất tốt, hai người hầu như không ngủ lại kí túc xá, ở đây cũng chỉ còn lại ba người bọn họ, nên Khang Phi vẫn luôn dùng máy tính của anh rể họ chơi game, vì vậy gã ngồi ở phía sau Bạch Văn.

Khang Phi không trả lời cậu, mà rất khoa trương gọi Hạ Vũ: “Vũ Vũ, nghỉ ngơi 5 phút thôi mà, em không cần cố gắng thế đâu!”

Sau khi được gã nhắc, Bạch Văn mới phát hiện Hạ Vũ vừa ăn được, vừa không ngừng dùng trượng của mục sư gõ quái.

Bạch Văn: “...”

Hạ Vũ nói: “Ừ.”

Sau đó, Hạ Vũ ngừng lại.

Cậu dừng không có nghĩa quái sẽ tha, nếu không phải Bạch Văn và Khang Phi phản ứng nhanh, Hạ Vũ đã toi rồi.

Sau một trận lộn xộn.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:-_-||| Thiệt nguy hiểm!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:-_-||| Oa, Vũ Vũ, cậu lấy cái tên trong trò chơi lãng mạn như vậy thì hãy hoàn toàn trải qua cuộc sống lãng mạn trong game đi, ngắm núi non, thưởng thức âm nhạc, suy nghĩ về cuộc sống gì đó.

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:Đánh quái rất vui.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:So với tiểu thuyết thì sao?

Sau khi ở chung mấy ngày, Khang Phi đại khái đã hiểu rõ tình yêu cuồng nhiệt của Hạ Vũ với tiểu thuyết, tự nhiên cũng hiểu cảnh tượng ngày đầu tiên mình tỉnh dậy ở kí túc xá do đâu mà có.

Hôm đó, Khang Phi bởi vì mơ thấy một con chó nhỏ thè lưỡi liếm mặt gã mới tỉnh dậy, tỉnh lại liền phát hiện cả bốn chi của mình đều bị giam cầm.

Tập trung nhìn kĩ mới phát hiện tay chân của một cậu bé có gương mặt búp bê đang quấn chặt lấy cả người mình, Khang Phi rất nhanh thì biết, cậu bé này chính là Hạ Vũ.

Bởi vì bốn chi Hạ Vũ đều quấn chặt lấy mình, Khang Phi đẩy vài cái cũng không thể đẩy ra được, bắt đắc dĩ gã chỉ biết giật khỏe miệng, bắt đầu dùng sức đập lưng Hạ Vũ.

Hạ Vũ ôm thật chặt tay gã, miệng lại sấn sổ đến gần mặt gã.

Vốn bọn họ đã rất gần nhau, Hạ Vũ vừa tiến lại gần, khoảng cách giữa hai người biến thành còn lại chưa tới năm phân.

Khang Phi mở to mắt: “...” Lần đầu tiên có một đứa con trai cách gã gần như thế, trong lúc nhất thời gã thật sự kinh ngạc, hơn nữa tư thế của gã còn làm người khác không nghĩ lung tung không được.

Huống chi, vừa mới tỉnh dậy, chính là thời điểm chuẩn nhất.

Khang Phi không nhịn được càng gõ mạnh lưng Hạ Vũ hơn.

Rốt cục Hạ Vũ giật giật lông mi, chậm chậm mở mắt ra, lim dim, mơ màng, Hạ Vũ chẳng hề nhận ra có người đang nhìn chằm chằm mình, cậu dùng tay xoa mắt, lại chép chép miệng.

Khang Phi đã được tự do một nửa, trong lòng cũng thoải mái hơn chút, đang muốn chuyển động cổ, lại thấy động tác chép miệng của Hạ Vũ, cả người gã cứng đờ, bởi vì, cái này khiến gã nghĩ tới giấc mơ vừa rồi.

Con chó nhỏ trong mơ không phải là cậu ấy đó chứ?

Khang Phi vẫn cảm thấy trên mặt mình như bị cái gì đó chạm qua, lúc này sắc mặt đen xì, đầu cũng ngửa về sau, sau khi kéo dần khoảng cách với Hạ Vũ, giọng Khang Phi không thể nào tốt được: “Chân của em...”

Hạ Vũ ngơ ngác nhìn gã, ánh mắt từ từ sáng lên, câu đầu tiên mở miệng chính là: “Anh là ác ma sao?”

Khang Phi: “...”

Ngày đó Khang Phi và Hạ Vũ tranh luận cả buổi về đề tài ác ma, nói mãi nhưng có vẻ không kết thúc được chuyện này, cuối cùng vẫn là Khang Phi nói lảng sang chuyện khác mới chấm dứt được.

Nhưng gã tìm đề tài thật sự không khôn ngoan chút nào.

Bởi vì Khang Phi thấy đầu giường của Hạ Vũ có một quyển “Sherlock Holmes toàn tập”, đề tài tự nhiên chuyển sang chuyện tiểu thuyết trinh thám, vậy là Hạ Vũ lại đặt hết câu hỏi này đến câu hỏi khác.

Hai người cứ như vậy ngồi trên giường nói chuyện rất lâu.

Ánh mắt Hạ Vũ nhìn về phía Khang Phi càng ngày càng sáng, cũng càng ngày càng sùng bái.

Khang Phi không muốn nhớ lại kinh nghiệm không thể hiểu nổi kia nữa, nhưng hôm đó đã để lại ám ảnh cực lớn với gã.

Đêm đó, Khang Phi quay lưng về phía Hạ Vũ để ngủ, tỉnh lại thì thấy Hạ Vũ đang quấn chặt lấy mình từ phía sau, giống như một con bạch tuộc.

Đêm hôm sau, Khang Phi bắt Hạ Vũ phải đưa lưng về phía mình. Nhưng lúc này, Khang Phi lại mơ thấy có con chó nhỏ liếm mặt mình, tỉnh dậy thì phát hiện hai người lại quấn chặt lấy nhau.

Đêm thứ ba, Khang Phi chủ động ôm Hạ Vũ ngủ, tỉnh lại phát hiện chẳng khác ngày hôm qua là mấy, chỉ là gã không còn mơ bị chó liếm mặt nữa mà thôi, nhưng nửa người dưới của Hạ Vũ bị gã dùng hai chân kẹp chặt... Cái tư thế kia có chút không đúng lắm, ít nhất Khang Phi cảm thấy nguy hiểm, cảm thấy mới sáng sớm nhược điểm của mình đã bại lộ trước mặt người khác rồi.

Đêm thứ tư, Khang Phi bắt Hạ Vũ dựa lưng vào ngực mình, tối hôm đó rất yên ổn, mặc dù nhược điểm của gã vẫn bị lộ, nhưng ít ra không phát hiện nguy hiểm trực tiếp.

Thói quen này cứ thế kéo dài đến tận bây giờ.

Khang Phi nghĩ tới đã cảm thấy bực bội, khách sạn bên ngoài tốt đẹp là thế thì không ngủ, chạy tới đây chịu tội thế này, mỗi sáng sớm tỉnh dậy, tay tê cứng luôn, may là Hạ Vũ lớn lên cũng đáng yêu, mới khiến người khác không nổi thương tổn.

Hơn nữa, so với cuộc sống ăn chơi đàng *** trước kia, sinh hoạt trong trường học như này chỉ là chuyện nhỏ, thật sự không đáng gì sất.

Trò chơi đang vui thì điện thoại của Khang Phi đổ chuông.

Sau khi Khang Phi cúp điện thoại, cười với Bạch Văn: “Ha ha, Lộ Nam Minh lập tức vào game, hơn nữa còn hứa sẽ mang anh thắng cấp.”

Bạch Văn sững sờ, cơ thể hơi nghiêng về trước, ấn danh sách bạn tốt, đôi mắt chờ mong nhìn chăm chú vào màn hình, tựa hồ chỉ một giây sau, tên của người nào đó sẽ sáng lên.

[Hệ thống] Bạn tốt của ngài [Lộ Hồng Trần] đã online rồi!

Lộ Hồng Trần rất nhanh đi tới chỗ hẹn.

Hắn vừa thấy Bạch Văn trong đội của Khang Phi, có chút ngây người, nhưng động tác của Bạch Văn rất nhanh, đập ngay ma pháp vào người hắn, thanh máu HP trên người Lộ Hồng Trần trong nháy mắt sắp thấy đầy, thậm chí không còn đến số lẻ.

[Gần][Lộ Hồng Trần]:...

[Gần][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Tiểu Nhu, cậu ấy là bạn anh!

[Gần][Nhiều Chỉ Nhu]:O(n_n)O~ Lỡ tay

~[Gần][Lộ Hồng Trần]:...

Khang Phi vỗ đùi cái đét, cười to: “Thật muốn nhìn vẻ mặt Nam Tử lúc này quá. Há há! Tiểu Bạch Bạch, em thật sự là thật sự là rất cừ, há há!” Bây giờ gã thật không nghĩ tới một Bạch Văn trước kia còn bày ra bộ dạng thâm tình chân thành sau khi thấy người lại như thế này, chẳng nói hai lời liền PK luôn.

END 28

29. Chương 29: Vì Anh Mà Tổn Thương

Bạch Văn ngay thẳng hùng hồn trả lời Khang Phi: “Em nhờ tay!”

Cái tay đang vỗ chân của Khang Phi lập tức cứng đờ, gã bất đắc dĩ thở dài nói: “Haizz, chỉ tại vận của cậu ấy không tốt thôi!” Thật sự cảm thấy Bạch Văn tìm bậy một cái cớ rất vớ vẩn, từ những lời cậu nói, chẳng hiểu sao gã lại có cảm giác chỉ số thông minh đang giảm dần đều.

[Gần][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Nam Tử, Tiểu Nhu là bạn tui mới quen, cô ấy không cố ý đâu, cậu đừng giận nhé.

Lộ Hồng Trần không để ý đến gã, trực tiếp xin vào đội.

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:Nhìn cái tên ngớ ngẩn của ông, tôi chỉ muốn đâm cho một phát.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]: (^) Tôi thừa biết ôngđang ghen tị với một trong những hot boy của trường là tôi đây nhé.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Anh là hot boy của trường sao?

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Đó là đương nhiên!

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:Ôngnghĩ tôi với ônggiống nhau hử, đầu óc bị lừa đá sao?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Cổ đại mọc trong sân trường?

Giáo thảo: xiàocáo có nghĩa là chàng trai đẹp trai nhất trường hay nôm na là hot boy của trường vậy đó. Còn trong câu nói của Bạch Văn, bạn ấy cắt từ lấy nghĩa, giáo thảo là cổ mọc trong trường ()

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:...

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:A Lộ Lộ nói chuẩn rồi~ Em đã bảo sao chỉ số thông minh của anh ta đang bình thường lại tụt xuống dưới mực nước biển vậy chứ!

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:^ _ ^

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Bọn bây chờ đó!

Khang Phi ở trong kí túc xá tắc lưỡi: “Chắc chắc, mới rồi vừa giết người, bây giờ đã A Lộ Lộ, A Lộ Lộ ngọt ngào đến thế!”

Bạch Văn trả lời: “Em lỡ tay!”

“Được rồi, tay em giết nhầm người được chưa, xong quay người cái còn A Lộ Lộ A Lộ Lộ, gọi cậu ấy thân thiết như vậy, một em còn gọi được, hơn nữa, vì cậu ấy, không đến nỗi lấy oán báo ơn chứ?” Khang Phi thật sự không nghĩ ra, làm sao chỉ trong nháy mắt, gã lại bị hai kẻ kia liệt vào danh sách kẻ thù chứ.

“Ân nhân, anh giúp thì giúp cho trót đi!”

Khang Phi khựng lại, vô cùng uể oải nói: “Địch! Lỡ mệ nó rồi!” Đây không nghĩ ngờ chính là đã chấp nhận “đề nghị” của Bạch Văn, quyết định trở thành vật hi sinh tội nghiệp mà không được oán lấy một lời.

Rốt cục Bạch Văn quay đầu nhìn gã, đưa ra yêu cầu, một chút cũng không nhượng bộ, “Ân nhân, anh có thể dừng đột nhiên lại mở miệng nói chuyện không, anh làm thế, khiến em luôn có cảm giác mình đột nhiên xuyên qua.”

Lộ Hồng Trần là vú em, thấy quá nhỏ hơn hẳn 10 cấp, liền giết nó không hề khó khăn, mặc dù có một pháp sư như Nhiều Chỉ Nhu ở bên cạnh, hẳn cũng không rảnh rồi.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:A Lộ Lộ, dạo này anh đi đâu thế? Sao không vào game?

[Đội ngũ][Lộ Hồng Trần]:Quên chúc mừng cô kết hôn vui vẻ!

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:...

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:O(n_n)O

~[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Tiểu Nhu, em kết hôn rồi à?

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:Lúc Tiểu Nhu kết hôn rất đẹp!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:...

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:A!!!! Hóa ra mấy người biết nhau hả?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: -_-|||Rốt cục anh đã đi đường vòng bao lâu thế?

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:/(tot)/

~~Đồng thời lúc này, Bạch Văn nhận được tin mật của gã.

[Mật][Tôm Hùm Xào Chua Cay] nói với bạn:Đoạn đối thoại thiếu muối này còn phải kéo dài bao lâu nữa vậy?

[Mật]Bạn nói với [Tôm Hùm Xào Chua Cay]: (^) Ai bảo anh ngốc như thế?

[Mật][Tôm Hùm Xào Chua Cay] nói với bạn:O(n_n)O~ Em nói xem, bây giờ anh nói trong kênh đội là đang ở cùng phòng kí túc xá với em thì sẽ thế nào nhỉ?

[Mật]Bạn nói với [Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Chẳng sao cả.

[Mật][Tôm Hùm Xào Chua Cay] nói với bạn:Vậy thì thu phục Vũ Vũ nhà em đi!

Bạch Văn ở trong đội nói phải đi ra ngoài một chút.

Để chuột xuống, cậu kéo Hạ Vũ ra ngoài, khi về, trong tay Hạ Vũ có thêm một cốc trà sữa trân châu.

Khang Phi co gập khoe miệng, đây là dụ ăn sao? Đây là dùng ăn để hối lộ sao?

Tin mật của Bạch Văn đã bị đám người xấu xa bang Hắc Bạch oanh tạc.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì nhiều lần nhìn thấy tin tức cậu giết Lộ Hồng Trần, tất cả mọi người mới chạy đến hóng hớt, một đám nhiều chuyện đến phát sợ luôn. Vốn Bạch Văn muốn tiếp tục bơ đẹp đám người này nhưng lại thấy tin mật của ông chồng hờ nhà mình, cậu liền thay đổi chủ ý.

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:Bây giờ mọi người đang rất vội, đã chuẩn bị lập thành đoàn chỉ còn chờ mấy cậu ra khỏi phó bản nữa thôi, đại thần đã ở trong đoàn rồi.

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:*nhe răng* Thật sự rất cảm ơn sự quan tâm của mấy người!

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:O(n_n)O~ Không cần khách sáo! Chỉ cần sớm ngày thả tự do cho tui là được rồi.

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Được thả tự do thì cậu sẽ làm gì? Anh nhớ Đệ Zai quân đã phân rõ giới hạn với cương rồi mà

~[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:Đó là ảo giác của cương thôi. Hơn nữa chẳng có chút quan hệ gì với cậu ấy cả, chỉ là sự tồn tại của cương cản trở sự nghiệp của zai đẹp của anh mà thôi

~[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Mời cương tiếp tục giả vờ phong lưu

~[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn: (^) Rốt cục khi nào thì cậu xong? Mọi người đã sắp đi vào rồi đấy.

Bạch Văn lật xem tin bang phái, điều này càng khiến cậu hiểu thêm về tính bà tám của đám người này.

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Ồn ào chết đi được!

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Óa óa óa, nhân vật chính xuất hiện rồi nè ~ Tiểu Nhu à, Tiểu Nhu ơi, nhanh nhanh báo cáo lý do cứng với Sói huynh nhà cứng yêu nhau lăm cấn nhau đau đi

~[Bang][Tớ ThíchCrayon Shin – chan]:Phải khai báo, nếu không sẽ bị trừng phạt theo bang quy!

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Bang quy? Đó là cái gì ấy nhỉ?

[Bang][Tớ ThíchCrayon Shin – chan]:Hừ hừ, Nhu Nhu, rồi cứng sẽ phải hối hận!

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Hừ! Mấy người lẩn!

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Tốt lắm ~ Phó bang chủ Phong Lưu, mời cứng dựa theo bang quy xử phạt. Tuyệt đối không thể vì là phu nhân phó bang chủ mà được đi cửa sau nhé.

[Bang][Công Tử Phong Lưu]:Tuyệt đối sẽ không có chuyện đó!

[Bang][Nhị Thủ Yên]:Rốt cục nhìn giống phó bang chủ rồi, phó bang chủ V5

~[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Phó bang chủ V5

~...

[Bang][Công Tử Phong Lưu]:~(@^_^@)~ Đại thần, cái kia... dựa vào bang quy nên?

[Bang][Tớ ThíchCrayon Shin – chan]:-_-|| đã đánh giá quá cao quyết tâm và trí tuệ của Phong Lưu rồi!

[Bang][Vũ Trụ Thần Thoại]:Bang chiến

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Không hổ là đại thần mà ~ ôm đùi~ nghe nói trò chơi sắp update, sau update sẽ có hệ thống bang chiến, há há ~ Ngạo Thị xong đời rồi!

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]:Bang chiến V5

~[Bang][Tớ ThíchCrayon Shin – chan]:Hình như hôm nay update

Tin của Tớ Thích Crayon Shin – chan vừa gửi, hệ thống liền phát cảnh báo màu đỏ, bởi vì hệ thống update, sẽ mang đến sự bất tiện cho người chơi vân vân...

Bạch Văn vừa nhìn thấy nhắc nhở thì đã bị ép phải rời game luôn, chán nản đập bàn một cái, cậu còn chưa kịp chào tạm biệt Lộ Hồng Trần, đã bị bắt out rồi.

Lần này trò chơi update rất tốt, rất ưu việt, liên tục ba ngày không thể login, trên diễn đàn kêu rên thành một đồng, Bạch Văn cũng là một trong số những người đó.

Spam trên diễn đàn cả buổi, bụng kêu lên kháng nghị, Bạch Văn mới nhớ ra, hôm nay còn chưa ăn cơm nữa.

Hạ Vũ đã đến cửa hàng mua sách rồi, Bạch Văn chưa bao giờ nghe qua tên của cuốn sách đó, cũng chẳng có hứng thú đi theo. Cậu không thể vào game, lại không muốn ra ngoài của gái như Khang Phi nên chẳng đi theo Hạ Vũ.

Về phần anh họ và anh rể họ, tất nhiên là đi hẹn hò rồi, ban ngày hẹn, buổi tối tiếp tục hẹn, thời gian quay về kí túc xá càng ngày càng ít, Bạch Văn đã muốn quen rồi nên cũng chẳng để ý đến sự xuất hiện của hai người đó nữa.

Kí túc xá chỉ còn lại mình cậu, tất nhiên chẳng ai rủ cậu đi ăn cơm rồi.

Bạch Văn xoa dạ dày đáng thương của mình, bắt đầu nhảy nhót quanh phòng tìm đồ ăn, trừ từng hàng hồng trà trong tủ của Chu Tiểu Đông ra, thì chẳng có cái gì cả.

Bạch Văn đành phải mặc quần áo tử tế vào, đi ra ngoài ăn cơm.

Bây giờ đã sớm qua thời gian các cửa hàng cơm mở cửa, tất nhiên chẳng tìm được gì ăn cả, Bạch Văn đi ra ngoài cổng trường ăn tạm một bát mì, nhìn sắc trời thấy còn sớm, quyết định đi mua thêm một ít đồ ăn để lấp bụng.

Ở vùng xung quanh có mấy trường đại học khác, mặc dù chỗ thì vắng vẻ, nhưng buôn bán lại rất phát triển.

Khu đồ ăn, khu trang phục, khu tạp hóa.... Có đầy đủ các khu khác nhau, Bạch Văn đi đến khu tạp hóa, cậu vẫn thầm gọi chỗ này là khu bách bảo, bởi vì đồ ở đây vô cùng đầy đủ.

Bạch Văn tìm thấy một cửa hàng, đi vào mua một gói mì ăn liền vị thịt bò dưa chua, trả tiền, vừa đi ra khỏi cửa, thì đụng phải một người, Bạch Văn thầm nghĩ thật xui xẻo.

Sau khi thấy rõ người bị cậu đụng phải, Bạch Văn càng cảm thán hơn.

Bạch Văn chủ động chào hỏi: “Ồ, người đẹp, thật vừa khéo! Đụng phải có đau không? Đằng kia có một phòng khám bệnh đó, muốn đến đó xem một chút không?... Không đi? Vậy muốn đến bệnh viện lớn chụp x quang sao? Thật sự không có chuyện gì, vậy được, nếu chị có vấn đề gì thì tới tìm em nhé.”

Ngô Mỹ Lệ mặt mày xanh mét, một giây sau lại cười nói: “Đúng vậy, thật khéo! Thật ngượng quá, lại đụng phải cậu! Tôi còn tưởng là bạn nhỏ nào chứ, làm tôi giật cả mình, cậu không có chuyện gì chứ?” Cô đã cố gắng kiềm chế lắm rồi, nhưng cơn giận thật sự quá lớn, làm sao cũng không thể giấu được. Chỉ cần không ngốc, đều có thể nhìn ra tâm trạng thật sự hiện giờ của cô.

Bạch Văn nói: “Không việc gì, không cần đi bệnh viện chụp ảnh, tiền của chị kiếm cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà, sau này chị ra ngoài vẫn nên cẩn thận một chút, cách nơi này năm km là nhà trẻ Lam Thiên, mấy đứa bé trong đó rất yếu ớt, không cẩn thận bị chị đụng một cái thành tàn tật thì không tốt lắm đâu, đây đều là đóa hoa tương lai của tổ quốc cả đó, phải cố gắng bảo vệ.”

“...” Ngô Mỹ Lệ hít sâu một hơi, đề câu mắng chửi chờ trong cổ họng xuống, nhìn ánh mắt tò mò xen lẫn nghi ngờ xung quanh, cô gần từng chữ một: “Cái gì gọi là tiền tôi không dễ gì kiếm được hả?”

Bạch Văn thấy cô hỏi, vẻ mặt vô tội lại tò mò: “Chẳng nhẽ kiếm rất dễ sao?”

Trong số những người vây xem, không biết người nào huýt sao, cười lớn nói: “Có một loại đàn bà kiếm tiền cực dễ.” Rõ ràng chính là sợ thiên hạ không loạn.

Cũng không biết người nào hòa theo: “Ôi chao, không cần nói rõ ra vậy đâu!”

Ngô Mỹ Lệ giận quá mắng to: “Mấy người có ý gì hả?”

Trong số những người đang đứng nghe chuyện có không ít nữ sinh đã bắt đầu ồn ào, dần dần biến thành tranh cãi nhau, mà hai người khơi chuyện lại chỉ mất to to tiếng mất nhỏ.

Cuối cùng vẫn là Bạch Văn mở miệng nói chuyện trước: “Chị không đi hả?”

Ngô Mỹ Lệ nói: “Dĩ nhiên phải đi rồi, ai nguyện ở cùng một chỗ với tên gớm ghiếc nhà cậu.” Sau đó dậm chân đi thẳng, lúc đi còn không cần thận dẫm nát hai gói mì ăn liền bị rơi xuống đất.

Bạch Văn chỉ nghe thấy tiếng vỡ giòn của mì ăn liền “...” Không được chọc vào con gái, lại càng không được chọc vào con gái nhỏ mọn.

Bạch Văn nhặt mì ăn liền lên, thành thật đi về phía kí túc xá.

Vừa đến tầng hai, cậu đã thấy bóng dáng Lộ Nam Minh, cậu liền đưa mì ăn liền cho một người qua đường, “Gửi cậu cái này trước nhé, chút tở lên lấy lại sau.”

Trong lúc người qua đường đang ngơ ngác không hiểu gì, Bạch Văn đã xum xoe chạy biến đi rồi.

Người qua đường: “...”

Bạch Văn chạy xuống, đuổi theo bóng dáng Lộ Nam Minh, vừa đuổi theo vừa gọi to: “A Minh! Đợi em với!” may là người trên đường không nhiều lắm, nếu không sẽ có rất nhiều người đứng lại không vây xem thì cũng chỉ trở.

Lộ Nam Minh nghe thấy tiếng gọi mình, rất có xúc động muốn co giò chạy thẳng, nhưng hấn vẫn cố nhìn xuống, không kiên nhẫn đứng lại đó chờ Bạch Văn.

Bạch Văn chạy đến trước mặt Lộ Nam Minh thì dừng lại, mặt vì chạy nhanh mà đỏ bừng, hô hấp dồn dập hỏi: “A Minh Minh, anh đi nhanh thế làm gì chứ?”

Lộ Nam Minh nhìn cậu, lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

Bạch Văn muốn kéo tay Lộ Nam Minh lại nhưng bị hấn nghiêng người tránh thoát, Bạch Văn cũng chẳng để ý lăm vòng tay ra sau, sờ lên đầu mình, vừa gãi vừa nói: “Không có chuyện gì.”

“... Tôi nhớ lần trước mình có nói rất rõ ràng rồi mà.” Lộ Nam Minh nhú mày.

Bạch Văn ngẩng đầu, im lặng nhìn thẳng vào mắt Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh hồ hững trước cái nhìn của cậu.

Bạch Văn phát hiện giả vờ đáng thương không có hiệu quả, lau nước mắt đi, giơ tay trái của mình lên cho Lộ Nam Minh xem, “Hôm nay thật xui xẻo, đi ra ngoài mua đồ, đụng phải tình địch.”

Lộ Nam Minh nhìn vết hằn rất rõ trên tay Bạch Văn, nhú mày chặt hơn, nói: “Sao lại thế này?”

Bạch Văn giấu tay đi, miệng nhỏ bắt đầu lẩm bẩm nhưng vẫn để Lộ Nam Minh nghe được rõ ràng.

Thấp giọng kể lể, đầu cúi xuống im lặng tỏ ra đáng thương, Lộ Nam Minh ngẩng đầu nhìn trời, mãi đến khi Bạch Văn nói xong, khấn trương ngẩng đầu lên nhìn hấn, chờ đến sắp cuống lên thì Lộ Nam Minh mới chậm rì rì trả lời: “Cậu muốn tôi làm gì?”

Bạch Văn ngẩng phắt đầu lên nhìn hấn, lại rất nhanh cúi đầu xuống, nhỏ giọng nói: “Không cần.”

“Vậy sao cậu còn không đi?” Lộ Nam Minh nhìn đỉnh đầu cậu hỏi.

Bước chân Bạch Văn di chuyển một cm sau đó đứng im.

Lộ Nam Minh: “...”

END 29

30. Chương 30: Phát Ra Từ Nội Tâm

Hai người im lặng đứng ở trên đường.

Lộ Nam Minh hồ hững nhìn Bạch Văn, Bạch Văn cúi đầu nhìn đất, thật giống như đang tìm tòi bản đồ kho báu dưới đó vậy.

Lộ Nam Minh mím môi, bỗng dưng xoay người rời đi.

Bạch Văn đuổi theo, nhỏ giọng kêu.

Một trước một sau, im lặng đi tới phòng học.

Lộ Nam Minh dừng chân, xoay người từ trên cao nhìn xuống Bạch Văn.

Bạch Văn giật mình, theo quán tính ngã người về phía sau, suýt nữa thì té từ trên xuống, vừa đứng vững được, liền không thể không nhìn vào mắt Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh đi xuống một bậc thang nữa, đứng cùng một hàng với Bạch Văn.

Bạch Văn kinh ngạc nhìn hấn.

Khóe môi Lộ Nam Minh khẽ cong lên nụ cười lạnh, vươn tay ra đẩy một cái, ép Bạch Văn vào tường, một tay dấn phía trên đầu cậu, trong mắt Lộ Nam Minh là ngọn lửa tức giận đang bùng cháy.

“Tôi ghét bị người khác quấy rầy!”

“...” Bạch Văn vô tội nháy mắt một cái, “Em không quấy rầy anh.”

Lộ Nam Minh cười giễu một cái, khẽ hừ: “Cậu cho tôi là thằng ngu hả?”

Bạch Văn cũng cường góc nghếch: “Có lẽ anh không cẩn thận bị cái gì đó đập vô đầu chẳng?”

Lông mày Lộ Nam Minh xoắn lại, ngạc nhiên nhìn Bạch Văn.

Bạch Văn nháy mắt, mặt từ từ đỏ lên, dùng giọng ngượng ngùng khẽ hỏi: “A Minh Minh, sao anh nhìn em thế? Cẩn thận em sẽ hiểu lầm đó!”

Lộ Nam Minh không nhịn được khoe miệng khẽ giật, giả vờ như không nghe thấy lời nói của cậu: “Không quấy rầy, cậu đi theo tôi làm gì?” Rõ ràng hẳn không tin lời nói vừa rồi của Bạch Văn, mà hẳn cũng định sẽ vạch trần cậu ngay tại chỗ.

“Đến đây lấy ít đồ, vừa vặn cùng đường thôi. A Minh Minh, anh nói chúng ta có phải rất có duyên hay không?” Bạch Văn mở to mắt nhìn hắn, treo trên mặt nụ cười ngượng ngùng.

Lộ Nam Minh không nhịn được niết mặt cậu một cái, khẽ cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cậu, cười chẳng thân thiện chút nào: “Đúng vậy, có duyên thế này chẳng tốt chút nào, cậu tới đây lấy cái gì thế?”

Bạch Văn quẹt miệng, trong mắt hiện lên ánh nước, giống như đau lòng, hoặc tủi thân lắm, “Em tới...”

Bạch Văn còn chưa nói dứt lời, ở trên tầng liền vọng xuống tiếng gọi, “Bạch Văn, nhanh lên chút, tôi đang vội đi có việc.” Giọng nói vội vàng cùng tiếng bước chân gấp gáp, có người đang chạy từ trên tầng xuống.

Lộ Nam Minh im lặng lùi bước, ôm ngực đứng ở một bên.

Một lúc sau xuất hiện thân hình cao lớn trong tầm mắt, thấy Lộ Nam Minh ở bên cạnh thì người đó rõ ràng sững sốt, nhưng sự chú ý của gã rất nhanh liền quay lại trên người Bạch Văn, bất mãn oán hận nói: “Giờ tôi đang vội đi ra ngoài với bọn họ, mà vẫn chưa đi được đây, nếu không phải tôi quá sốt ruột chạy tới nhìn một cái, rốt cục cậu còn lè mề đến khinào nữa. Cậu đứng ở bậc thang làm gì thế?” Sau đó ánh mắt liếc về phía Lộ Nam Minh, như đang im lặng hỏi quan hệ của hai người.

Bạch Văn cười hì hì nói: “Không phải đến rồi sao? Cậu gấp cái gì?”

Trùng mắt một lúc, người kia quay sang nhìn Lộ Nam Minh đang đứng bên cạnh hỏi: “Ai đây? Bạn cậu hả?” Gã tất nhiên biết Lộ Nam Minh, chỉ là không nói ra mà thôi.

Bạch Văn nắm chặt tay áo của Lão Cửu, “Không phải, anh ấy chỉ đi ngang qua thôi.”

Lộ Nam Minh: “...”

Lão Cửu nghi ngờ nhìn Bạch Văn, lại quay sang nhìn Lộ Nam Minh một cái.

Mãi đến khi giọng nói chuyện của Bạch Văn và Lão Cửu dần dần đi xa, Lộ Nam Minh mới vươn tay nhu huyệt thái dương, xoay người đi lên tầng.

Lộ Nam Minh đi ra khỏi phòng phát thanh, nhìn thấy Bạch Văn đang dựa vào lan can ở chỗ cửa ra vào thì đứng khựng lại, vừa chuẩn bị đi tiếp, Bạch Văn đã cười hì hì đi đến, nịnh hót: “A Minh Minh, giọng của anh thật dễ nghe.”

Lộ Nam Minh mắc diếc tai ngơ tiếp tục đi.

Bạch Văn nhún nhảy đuổi theo phía sau lưng hắn, nhảy bên trái một cái, lại lượn sang bên phải một cái, từ bên phải lại vèo sang bên trái, giống như vật cứng đang cố gắng lấy lòng chủ nhân của mình, cũng không ngừng dùng lời ca ngợi để khen hắn.

Lắm nhầm một lúc, Bạch Văn mới phát hiện Lộ Nam Minh rất im lặng, cậu dựa vào bậc thang để bày ra tư thế nhìn từ trên xuống, khẽ rướn đầu ra hỏi dò: “A Minh Minh, sao anh không nói chuyện? Anh đang giận hả?”

Bỗng nhiên, Lộ Nam Minh quay đầu lại trừng cậu, “Cậu có phiền không hả, bây giờ tôi không phải người đi ngang qua.”

Bạch Văn kinh ngạc há hốc mồm, vẻ mặt chuyển từ vui mừng, kinh hãi, hưng phấn đến cảm động, cậu chột giang hai cánh tay ra, bỏ nhào về phía Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh không có sự chuẩn bị, bị Bạch Văn bỏ nhào vào người như thế, chỉ có thể lui về sau, nhưng hần đang đứng trên bậc thang, thế là giẫm phải khoảng không, người cứ thế lao thẳng xuống dưới. Mà Bạch Văn cũng chẳng chuẩn bị gì, bỏ nhào luôn xuống khoảng không ấy, sau lại thấy Lộ Nam Minh ngã về sau, cậu hô to một tiếng, bởi vì trọng tâm không ổn định, cũng té xuống trên người Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh té xuống, còn bị một người sống sờ sờ đè lên, cảm giác kia các bạn có thể tưởng tượng ha!

Lộ Nam Minh cảm giác lục phủ ngũ tạng của mình đều bị đập cho phòi ra hết, thật lâu chả nói được câu gì.

Bạch Văn lấy lại tinh thần, sốt sắng cầm tay hần la to: “A Minh Minh, anh không sao chứ?”

Lộ Nam Minh hít thở một lúc lâu mới thoải mái hơn chút, lại bởi vì Bạch Văn cứ ngồi trên bụng mình lặc lự, mặc kệ là ai, bị một người trưởng thành ngồi trên bụng lại còn nhích tới nhích lui, hần cũng không còn sức đâu để giận nữa, bởi vì chịu đựng sức nặng trên bụng đã khiến hần mất sức kinh khủng rồi.

Bạch Văn vừa gấp gáp gọi vừa rướn cổ nhìn mặt Lộ Nam Minh, thấy Lộ Nam Minh đang mở to mắt nhìn mình, vẻ mặt thống khổ, nước mắt nước mũi cậu chảy như mưa.

Lửa giận ngút trời của Lộ Nam Minh lập tức biến mất trong từng giọt nước mắt của Bạch Văn, bởi vì Bạch Văn ngồi im rơi nước mắt, nên rốt cục hần đã có chút khí lực để nói chuyện: “Cậu đứng lên trước.”

Bạch Văn dùng cả tay và chân bò dậy, rất sợ làm đau Lộ Nam Minh, sau đó xoay quanh hần mấy vòng, “Giờ sao rồi? Sao rồi? Á, có phải gọi 120 không...”

Lộ Nam Minh từ từ ngồi dậy, vội vàng ngăn cậu lại, “Cậu khoan đã.”

“Hả?... Anh đừng lộn xộn, bọn họ nói lộn xộn sẽ...” Bạch Văn vội vàng im miệng, cắn cắn môi dưới, cũng không nói gì thêm nữa.

Lộ Nam Minh vươn tay nói: “Trước cậu kéo tôi dậy, tôi không sao.”

“...” Bạch Văn lấy tay xoa nước mắt, chớp chớp, lông mi vẫn còn vương nước, nói: “Thật chứ?”

Lộ Nam Minh nói như đinh đóng cột: “Thật.”

Bạch Văn do dự, cả buổi mới vươn tay thử kéo hần.

Lộ Nam Minh đứng lên, một tay vịn tường, thấy Bạch Văn vẫn lo lắng nhìn mình, không thể không dịu dàng trấn an nói: “Tôi không sao, chỉ có hai bậc thang thôi mà.” Hần đứng cách chỗ sàn nhà không xa, cũng chỉ bước hụt hai bậc, té xuống mặc dù rất kêu, rất dọa người cũng rất đau, nhưng thật ra không có chuyện gì lớn cả.

Ít nhất sau khi thời gian trôi qua, hần không cảm thấy quá đau như lúc đầu nữa.

Bạch Văn nghi ngờ khê đảo mắt nhìn tới nhìn lui, cuối cùng nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lộ Nam Minh mới yên tâm, cậu cười nói: “Không có chuyện gì là tốt rồi... Thật xin lỗi!”

Lộ Nam Minh thấy qua rất nhiều nụ cười của Bạch Văn, có vui vẻ, có hưng phấn, cũng có lấy lòng... Hần cũng không cho là Bạch Văn cười rất giả tạo, cười rất khó coi, nhưng lần đầu tiên hần thấy Bạch Văn cười rất đẹp, thậm chí còn nghĩ đây mới là nụ cười xuất phát từ nội tâm cậu.

Lộ Nam Minh không nhịn được lại khê xoa đầu Bạch Văn.

Bạch Văn lại cúi đầu không nhìn hần.

Hai người trầm mặc đi xuống tầng.

Vai và eo Lộ Nam Minh còn rất đau, đặc biệt là eo, đi xuống tầng quả chính là cực hình, nhưng thấy Bạch Văn cẩn thận nhìn mình như thế, trong mắt đều là lo lắng cùng tự trách, hẳn chỉ có thể kiên cường nhin đau, làm bộ như mình không sao cả.

“Cậu đi về trước đi!” Lộ Nam Minh đứng tạm ở phòng học dưới tầng nói với Bạch Văn.

Bạch Văn do dự nhìn Lộ Nam Minh, cuối cùng gật đầu đồng ý, lúc đi về còn ngoái đầu lại nhìn, thấy Lộ Nam Minh còn đứng tại chỗ, liền nở nụ cười, sau đó quay đầu tiếp tục đi, cũng không ngoái lại nhìn nữa.

Đi tới chỗ có vật chắn, Bạch Văn mới dừng bước, quay đầu nhìn lại, nhưng Lộ Nam Minh đã không còn đứng ở đó.

Bạch Văn chạy chậm lại hướng đó, mãi đến khi thấy bóng lưng của Lộ Nam Minh, hẳn đang dùng tay trái xoa nhẹ lên eo, chậm chạp lại có chút khập khiễng bước đi trên đường, lúc này Bạch Văn mới dừng chân, len lén đi theo phía sau hắn.

Mãi đến khi tận mắt nhìn thấy Lộ Nam Minh trở về kí túc xá, Bạch Văn mới uể oải đi về.

Buổi tối trước khi tắt đèn, Lộ Nam Minh nhận được một lọ thuốc mỡ của một bạn học không biết tên đưa cho, chuyên trị thương ngoài da do bị ngã.

Lý Dị cười hỏi: “Là em gái thầm mến nào à? Thấy ông bị thương, còn nhờ người đưa tới, hiện giờ xem ra, quả thật lãng phí trái tim đồng cảm của anh đây rồi.”

Lộ Nam Minh nắm chặt lọ thuốc mỡ trong tay không nói gì, người đưa cái này cho hẳn chỉ có một, nhưng người này... hẳn là cười hì hì tự đưa đến tận cửa mới đúng chứ.

END 30

31. Chương 31: Ngổ Ngang

Khang Phi đứng trước cửa hàng sách, tựa vào tường gần đó, nhằm chán đốt một điếu thuốc. Nhìn dòng người đang ngược xuôi trên đường, từ về mặt, cách ăn mặc ... gã đoán xem tâm trạng hiện giờ của họ là gì, đi về đâu. Thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn vào hiệu sách, xem Hạ Vũ đã chọn xong sách chưa.

Khang Phi không ghét đọc sách, nhưng cũng chẳng thích.

Hôm nay đi cùng Hạ Vũ đến cửa hàng sách, thật ra là do chán, nhưng ai ngờ vừa vào hiệu sách, Hạ Vũ lại giống như chìm đắm trong thế giới của mình, hoàn toàn chẳng để ý đến ai khác.

Khang Phi bực bội nhả ra một làn khói trắng.

Lại đốt thêm một điếu nữa, Hạ Vũ vẫn chưa ra ngoài, Khang Phi chà bàn chân có chút cứng ngắc của mình, quyết định đi vào kéo cậu ra. Gã đứng ở bên ngoài, đã sắp đông lạnh thành xác chết rồi.

“Công tử?” Một giọng nói mềm mại vang lên ngay sau lưng gã.

Khang Phi ngẩn người một chút, mới quay đầu lại. Rồi đi chôn ăn chơi chưa lâu, lại làm gã cảm thấy như đã qua hàng thế kỉ, ngay cả cách gọi mình cũng bắt đầu không nhớ rõ nữa.

Một cô gái cao tầm mét bảy, trên người nồng nặc mùi son phấn đang đứng cạnh đường, ngẩng đầu nhìn gã, thấy Khang Phi quay đầu lại, cô cười cười, dẫm lên đôi giày cao gót mười phân, vững vàng đi về phía Khang Phi.

Rốt cục tới được trước mặt Khang Phi, cô gái cười nói: “Mới xa nhau mấy ngày, công tử đã không còn nhớ em rồi sao?” Cô nhìn Khang Phi có chút nghi ngờ.

“Tên cô là?” Đôi mắt đào hoa của Khang Phi hơi nghiêng nhìn cô hỏi: “Chẳng lẽ không phải Thẩm Nhi sao?”

Thắm Nhi khẽ cười chúm chím, nghiêng người về phía trước, bộ ngực nở nang như vô tình cọ vào tay gã, phiến tình nói: “Anh chỉ nhớ tên em thôi hả?”

Khang Phi không chút bối rối lùi về phía sau.

Ánh mắt Thắm Nhi chợt lóe lên, đảo mắt cái thay đổi tư thế, lúc này vẫn giữ được sự mập mờ với Khang Phi mà lại không mất khoảng cách vừa phải với gã, đổi sang giọng điệu quan tâm của bạn bè bình thường: “Sao dạo này không thấy anh tới chơi nữa?”

Khang Phi ung dung đốt một điếu thuốc, cười ngả ngớn: “Làm sao? Rất nhớ anh hả?” Ánh mắt lại đảo qua người cô, giống như đang tính toán xem cô có tư cách trở thành con mồi của mình hay không.

Thắm Nhi vẽ mặt giật mình, đang định nói gì đó, lại phát hiện một cậu bé đáng yêu chẳng biết lúc nào thì đã đứng ở cạnh cô, cậu bé đó đang tò mò nháy mắt nhìn cô.

Thắm Nhi nhìn Khang Phi một cái trước, thấy nụ cười ngả ngớn trên mặt gã đã không thấy nữa, mới nhướng mày nhìn cậu bé này.

Trong lòng Thắm Nhi khẽ run, ánh mắt đảo qua mặt cậu bé, thấy đối phương cũng đang chẳng chớp mắt nhìn mình, cô không nhịn được muốn vươn tay sờ mặt cậu bé một cái, dịu dàng cười hỏi: “Em trai, trên mặt chị có gì hả?”

Hạ Vũ nháy mắt, tò mò hỏi: “Chị, trên mặt chị có cái gì?”

“...” Thắm Nhi cố gắng lắm mới kìm được xúc động muốn lấy gương ra soi, giữ phong độ tiếp tục nói sang chuyện khác: “Sao thế? Cậu bé cảm thấy chị không xinh hả?”

Hạ Vũ nói: “Đẹp lắm.”

Thắm Nhi vừa mới thở phào nhẹ nhõm, liền thấy Hạ Vũ duỗi một tay ra, cố nhón mũi chân, thử chạm vào mi mắt cô, bổ sung thêm một câu nữa: “Cái này nhìn rất đẹp, chị ơi, lông mi của chị dài thật đó.”

Bị khen đẹp chính là lông mi giả, Thắm Nhi không biết nên vui hay buồn, quả thật cô không biết vẽ chân thành trên mặt thằng bé này là thật hay giả, nhưng cô vẫn rất nhẹ nhàng cười nói: “Cũng được.”

“Chị có thể nhổ một cái cho em không?” Hạ Vũ lại hỏi tiếp.

Nhổ một cái lông mi? Thắm Nhi quay đầu nhìn Khang Phi, phát hiện gã đang đứng bên cạnh hả hê xem kịch vui, trong lòng cô có chút tức giận, lời nói lại giống như đang làm nũng: “Công tử cũng chẳng giới thiệu sao?”

Khang Phi ho khan một tiếng, thu về mặt xem trò lại, tay rất tự nhiên ôm bả vai Hạ Vũ, kéo cậu đến cạnh mình, giới thiệu: “Vị này là chị Thắm Nhi... Lông mi của cô ấy không thể tùy tiện nhổ được, trừ phi em muốn toàn bộ lông mi của cô ấy.” Cuối cùng gã rất “tốt bụng” giải thích.

Thắm Nhi thấy Khang Phi rõ ràng không có ý định giới thiệu thằng bé này, còn chẳng thèm đếm xỉa đến mặt mũi của cô mà ăn nói lung tung, có cố cũng không thể nào giữ được vẻ bình tĩnh được nữa, sắc mặt có chút khó coi.

Hạ Vũ hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì cô ấy đeo lông mi giả.” Khang Phi giống như chẳng nhận ra lửa giận của Thắm Nhi mà bồi thêm một câu.

Hạ Vũ thất vọng cúi đầu, dùng chân cọ cọ đất, “Hóa ra là đồ giả.”

Thắm Nhi then quá hóa giận, dậm chân một cái, xoay người rời đi, trước khi đi vẫn không quên hét lên một câu: “Tôi sẽ không để yên cho anh đâu!”

Khang Phi nhún vai chẳng để ý.

Hạ Vũ ngẩng đầu, sững sờ nhìn bóng lưng cô nàng đang đi xa, nói: “Anh có thấy chân cô ấy quá dài, nhìn có chút kì lạ không?”

Khang Phi rầu rĩ nói: “À... đó là vì cô ấy đi giày cao gót.”

Hạ Vũ kết luận: “Quả nhiên rất kì quái.”

Khang Phi thấy bóng lưng Thẩm Nhi rõ ràng dừng lại một chút, sau đó liền đá đôi giày cao gót mấy ngàn nhân dân tệ đi, rồi hiên ngang gọi taxi.

Khang Phi không nhịn được, xoa đầu Hạ Vũ cười ha ha.

Hạ Vũ cứu mái tóc của mình khỏi tay Khang Phi, bĩu môi nói: “Anh không cần cười như gấu thế kia, thật khó nghe.”

Tiếng cười của Khang Phi dần dần nhỏ lại, sau đó im bật, gã không đổi sắc mặt nói: “Tại sao lâu như thế em mới ra ngoài, anh sắp đói chết rồi đây, bên kia có đồ ăn Hàn Quốc, chúng ta đi qua đó thử đi.”

“Vâng.”

“Vây đi thôi!” Khang Phi đi vài bước, phát hiện bên cạnh không có ai, quay đầu lại nhìn, thì thấy Hạ Vũ đang đi về hướng ngược lại, gã vội vàng chạy đuổi theo, bắt lấy tay Hạ Vũ nói: “Quán ở bên kia, em đi đâu đấy?”

Hạ Vũ bĩu môi: “Sang kia mua trà sữa.”

Khang Phi vô lực nhìn trời, “Em... Haizz. Thôi, đi!” Gã không nên giễu cợt Thẩm Nhi, không nên hả hê khi thấy người khác đau khổ, đáng thương nhất vẫn là gã đây này!

Khang Phi và Hạ Vũ đi về kí túc xá, đẩy cửa đi vào, đập vào mắt là một đôi chân đang trồng cây chuối.

Động tác hai người vô cùng đồng nhất, ánh mắt nhìn xuống phía dưới đôi chân kia, sau đó thấy được gương mặt Bạch Văn, khoe miệng Khang Phi khe giập, ngồi xổm xuống nhìn Bạch Văn vì trồng cây chuối mà đỏ bừng cả mặt, hỏi: “Em làm gì thế?”

Bạch Văn lườm gã một cái, không hé nửa lời.

Khang Phi thả sách xuống bên cạnh, dùng ánh mắt khó hiểu đảo một vòng quanh người Bạch Văn, sau đó chệch tư thế của cậu không chính xác.

Hạ Vũ hút trà sữa, từ từ nhai hạt trân châu trong miệng, sau khi nuốt vào mới nói: “Cậu ăn cơm chưa?”

Bạch Văn vẫn không trả lời, Hạ Vũ lấy tay chọt bấp chân cậu.

Bạch Văn nghiêng người kết thúc động tác trồng chuối, hít thở thật sâu, sau khi sửa sang lại quần áo, mới nói: “Buổi trưa có ăn một tô mì rồi.”

“Cơm tối đâu?” Khang Phi thuận miệng hỏi, bởi vì bụng gã đã kêu to kháng nghị, cuối cùng gã và Hạ Vũ cũng không ăn món ăn Hàn Quốc, bởi vì Hạ Vũ chỉ thích ăn KFC.

Khang Phi lại chẳng thích thú gì với KFC cả, chỉ uống một cốc coca.

Một ngày chỉ uống một cốc coca, rốt cục gã đáng thương biết bao chứ?

Bạch Văn vô lực rũ vai, “Cơm tối chẳng biết bị ai đó dẫm nát rồi.” Một gói mì tôm đó.

“Hả?”

Bạch Văn tỉ mỉ kể lại mọi chuyện, chỉ bỏ qua vụ gặp Lộ Nam Minh.

Khang Phi nghe xong vô cùng ngạc nhiên, mắt đảo điên đánh giá cậu, “Ăn mì tôm! Em nghèo lắm hả?”

Bạch Văn lườm Khang Phi một cái, chẳng để ý đến gã nữa, mà bắt đầu thảo luận với Hạ Vũ nên ăn gì đây.

Ba người đi ra cổng trường ăn cơm, Khang Phi mời.

Đồ ăn vừa được bung lên, Khang Phi liền ăn ngấu nghiến, tương ăn kia quả thật không thể nào khen tặng được.

Bạch Văn ghét bỏ nhìn tương ăn của Khang Phi, tự nhiên sẽ không chủ động bắt chuyện với gã, mà phần lớn thời gian Hạ Vũ đều không chủ động mở miệng nói chuyện.

Im lặng dùng xong cơm, Bạch Văn lấy cốc cần phải tiêu thực, một mình đi dạo.

Cuộc sống không có game thật nhàm chán.

Bởi vì chán, Bạch Văn khó có dịp lên lớp nghe giảng.

Tan học liền bị một cú điện thoại của Khang Phi gọi về, Bạch Văn kéo Hạ Vũ chạy qua, chỉ thấy Lộ Nam Minh và Lý Dị đang đứng cạnh Khang Phi. Bạch Văn kinh ngạc nhìn gã, gã lại đắc ý cười với cậu, Bạch Văn giật khóe miệng, lấy tốc độ như rùa bò để lướt qua.

Lý Dị thấy Bạch Văn và Hạ Vũ, phản ứng đầu tiên là nhìn sắc mặt Lộ Nam Minh, bởi vì thời gian trước, Lộ Nam Minh hình như rất bức bọn họ, vừa thấy hai người cái là bỏ đi ngay, khiến y cũng không tiện để bắt chuyện với Bạch Văn.

Lý Dị chủ động thay hần kiểm soát: “Ông không thoải mái, có muốn về nghỉ trước không?”

Lộ Nam Minh còn chưa nói câu nào, một bàn tay của Khang Phi đã vỗ ngang eo hần, khiến hần đau đến nhúu chặt lông mày, Khang Phi nói: “Bảo cùng nhau đi ăn cơm mà, nghỉ ngơi cái gì chứ? Cũng có phải con gái bị ấy ấy đâu?”

Lộ Nam Minh bẻ ngược tay Khang Phi ra, “Thu lại đồng suy nghĩ linh tinh của ông ngay!”

Khang Phi cười hì hì, lui về sau một bước, kéo Hạ Vũ và Bạch Văn đến trước mặt mình, nói: “Bọn họ chính là đàn em của tôi đó, Bạch Văn và Hạ Vũ.” Vừa nói xong lại quay sang giả vờ nói với Bạch Văn và Hạ Vũ: “Người đẹp trai ngây người kia là trúc mã của anh, còn người lớn lên kì quái bên cạnh chính là Lý Dị.”

Bốn người: “...”

Hạ Vũ chào: “Chào mấy anh.”

Lộ Nam Minh, Lý Dị: “...”

Bạch Văn lắc tay áo, rầu rĩ nói: “Ăn cái gì mà ăn?” Âm thầm đập Khang Phi một cái.

Khang Phi nhin đau, kinh ngạc nhìn mặt Bạch Văn, sau đó sờ cằm nói nhỏ: “Ăn vớ vẩn thôi!”

Lộ Nam Minh liếc mắt nhìn chân Bạch Văn, lại nhìn về mặt cậu, sau đó nhướng mày.

END 31

32. Chương 32: Về Mặt Khó Chịu

Khang Phi thấy Lộ Nam Minh nhúu mày, vẻ mặt khó chịu, liền đi đến khoác vai hần nói: “Đi bên này, lâu quá không ăn cơm với ông rồi.”

Lộ Nam Minh quét mắt nhìn Bạch Văn và Hạ Vũ đang lững thững đi ở đằng sau, giễu cợt nói: “Ai bảo ngày thường lịch của ông kín quá làm chi?”

Khang Phi lập tức buông Lộ Nam Minh ra, quay đầu nói với Hạ Vũ: “Em không phải muốn uống trà sữa sao?” Rõ ràng không có ý định tiếp tục chủ đề này nữa.

Cái chủ đề này đã bị lôi ra từ khi gã học trung học đến tận bây giờ, vẫn luôn là bài toán nan giải. Gã không thể thừa nhận sai lầm của mình, Lộ Nam Minh cũng sẽ không đồng ý cách làm của gã.

Lý Dị nghi ngờ hỏi: “Thích uống trà sữa không phải đều là sở thích của các cô bé sao?... Nhưng nếu em thích uống, cũng chẳng ai nói gì em đâu.” Lý Dị nhìn về mặt đáng yêu của Hạ Vũ, cuối cùng đưa ra kết luận mình nghĩ thông suốt, nếu Hạ Vũ đội thêm tóc giả, hoàn toàn có thể giả làm một bé gái, hơn nữa còn là loại con gái cực kì cuốn hút.

Huống chi với điều kiện của Hạ Vũ, nếu chuyện bắt buộc phải có khí khái nam nhi lại khó đến thế, thì thôi coi như cậu nhóc có chút ít sở thích của con gái cũng chẳng kì quái gì cả.

Bước chân Hạ Vũ rõ ràng nhẹ nhàng hơn lúc này, phẳng phẳng đi qua đường để đến phố đối diện.

Tranh thủ lúc đang phải chờ đợi, Khang Phi tiến đến khẽ nói bên tai Bạch Văn: “Rất cực có chuyện gì xảy ra thế? Anh phí bao nhiêu công sức mới hẹn được người cho em, tạo cơ hội để hai người gặp gỡ, em không biểu hiện cho tốt, giả vờ rút đầu làm gì thế?”

Bạch Văn liếc trộm Lộ Nam Minh một cái, “Sau này anh đừng tự ý làm bậy. Như anh giờ này, rất dễ xáo trộn kế hoạch của em.”

Khang Phi sững sốt, sau đó mới thấp giọng mắng: “Móa! Ai biết em có kế hoạch chết tiệt gì chứ!” Rõ ràng một giây trước còn giả vờ đáng thương, một giây sau liền thành kẻ giết người, có thể có kế hoạch gì chứ? Mà cứ cho là có đi, chỉ sợ cũng lại là kế hoạch vứt đi cả thôi.

Bạch Văn cười có chút đắc chí: “Đương nhiên là kế hoạch bắt gọn chồng yêu rồi.”

Khang Phi nhìn trời: “Vậy giờ sao?”

Bạch Văn chẳng để ý nói: “Dù sao cũng là anh mời mà.”

“...”

Năm người đến hàng cơm, món ăn đều đã bày lên bàn, đang bốc hơi nghi ngút.

Khang Phi thấy cái bàn đầy đồ ăn mà gã đã gọi trước, trong lòng đang nhỏ máu. Không phải xót tiền, mà là tốn bao công sức, không được một câu cảm ơn thì thôi, còn bị người ghét bỏ vì nhiều chuyện.

Sau khi ngồi xuống, bọn họ ăn luôn.

Lý Dị vừa ăn lạc vừa tám chuyện với Khang Phi: “Sao tự nhiên lại về trường thế?”

Khang Phi và Lý Dị sau khi học năm thứ nhất đại học mới biết nhau, quan hệ cũng không tệ lắm, về sau bởi vì chuyện Khang Phi không mấy khi mới về trường nên cũng ít liên lạc hơn, nhưng bởi vì có Lộ Nam Minh ở giữa làm cầu nối, nên giữa bọn họ cũng không quá xa lạ. Lý Dị cũng có nghe được chuyện của Khang Phi. Y cho là Khang Phi sẽ lãng nhăng đến hết đời sinh viên luôn cơ.

Lộ Nam Minh hừ lạnh một tiếng, liếc nhìn Khang Phi nói: “Rất cực quyết định không phản nghịch nữa?” Giọng điệu kia có chút nghiêm khắc.

Lộ Nam Minh thấy vẻ mặt gã lúc này, biết gã không muốn nói nhiều, nên cũng im lặng bĩu môi, trong lòng lại bực bội tiếp tục ăn cá.

Khang Phi cưỡng ép rút ống hút trà sữa ra khỏi miệng Hạ Vũ, chống lại ánh mắt oán hận của cậu, nghiêm túc nói: “Ăn cơm!”

Hạ Vũ quẹt miệng, rất miễn cưỡng cầm đôi đũa lên.

Lộ Nam Minh không nhịn được nhìn Hạ Vũ một cái, bởi vì Khang Phi tuyệt đối không phải là kẻ thích chăm sóc người khác, kể cả đàn bà. Hắn biết Hạ Vũ lâu như vậy, lại là lần đầu tiên nhìn kĩ Hạ Vũ, vừa thấy rõ rồi, không nhịn được vô cùng ngạc nhiên, bởi vì Hạ Vũ và Bạch Văn mỗi một nét đều cực kì giống nhau, đều là mặt búp bê, mắt to... Chỉ là nếu kết hợp cả lại, mới thấy không giống.

Chắc là vì Bạch Văn hay đỏ mặt, biểu cảm lại đa dạng, nên nhìn cậu có vẻ sinh động hơn, mà Hạ Vũ lại hoàn toàn là loại hình đáng yêu, không thể nào phân biệt được giới tính, cũng không biết được tuổi tác.

Khang Phi cười cười hài lòng, nhin xúc động ném trà sữa vào thùng rác, nói Lộ Nam Minh đang ăn cá: “Ông lúc nào cũng ăn cá, cẩn thận nhiều protein quá, thành ngu ngốc đó.”

Lộ Nam Minh cúi đầu nhìn cá, “Vì ông ăn cá ít quá, nên mới ngu thế đó.”

Khang Phi cười ha hả: “Tôi mà ngu hả? Không biết năm nhất tiểu học, ai trong cuộc thi chép bài của tôi đó?”

Lộ Nam Minh trừng Khang Phi: “Chuyện tiểu học mà ông nhớ kĩ nhờ. Mà, tôi nhớ lần đó cả lớp chỉ có hai chúng ta bị trượt.”

“Há há!” Khang Phi nhớ lại chuyện hồi bé, cười đến sắp ngất. Đặc biệt là khi so vẻ mặt đáng yêu khi còn bé với vẻ mặt liệt bây giờ của Lộ Nam Minh, gã lại cười càng khoái trá hơn.

Lý Dị ôm vội bát cơm của mình lại, cầu: “Cười cái gì mà cười, không được phun nước miếng vào bát tôi!”

Hạ Vũ đồng tình nhìn Lý Dị: “Anh ta thường xuyên cười kỳ quái như vậy đó, lần trước cũng cười thế này này.” Hạ Vũ ôm hai tay kéo má mình ra để mình họa.

Lần này đổi thành đám người Lý Dị cười như điên.

Tiếng cười của Khang Phi càng ngày càng nhỏ dần, hằm hừ nhìn Hạ Vũ, xoa đầu cậu cho bõ giận: “Em còn nói, cái thằng nhóc... sao lại bêu xấu nhau thế chứ? Anh làm gì không tốt với em hả! Sao em hắt ngay bát nước lạnh vào mặt anh thế hả?”

Hạ Vũ vô tội nhìn gã.

Lộ Nam Minh mắng: “Ngây thơ!” Một bên lại tiếp tục ăn, vừa ăn xong một đĩa cá, lại có một đĩa cá mới chuyển đến trước mặt, hẳn chẳng có chút ngạc nhiên nào, chỉ lơ đãng nhìn chủ nhân vừa đẩy đĩa cá về phía mình một cái.

Bạch Văn khi chạm vào ánh mắt của hắn, liền lập tức cúi đầu.

Lộ Nam Minh sau khi thử nhìn cậu vài lần, không bao giờ nhìn cậu nữa, chỉ đâm mạnh vào đĩa cá.

Đi tới cổng trường, bọn họ chào tạm biệt, Lý Dị ở bên cạnh Lộ Nam Minh nhao nhao: “Quan hệ thật kì diệu, không nghĩ tới Khang Phi lại biết đám Bạch Văn.”

Lộ Nam Minh không yên lòng đáp lời.

Lý Dị cũng hòa theo: “Chao ôi, sao ông lạnh nhạt thế? Ông nói cho tôi biết đi, rốt cục Bạch Văn chọc gì ông hả? Làm ông giận như vậy.”

Rốt cục Lộ Nam Minh nhìn y một cái, “Tôi không giận cậu ta.”

Lý Dị bĩu môi, nhìn về phía chân trời pose biểu tượng OK, từ đoạn giữa ngón tay trỏ và ngón cái có thể thấy từng đám mây trắng trên trời cao, “Đừng cho là tôi không nhìn ra Bạch Văn vẫn luôn cẩn thận đẩy món ăn đến trước mặt ông nhờ, mà ông ngay cả câu cảm ơn cũng không nói.”

Lộ Nam Minh im lặng, đá mạnh hòn đá nhỏ dưới chân, khiến nó bay vút một cái, không thấy bóng dáng đầu nữa.

Sau khi Lý Dị nhìn thấy hành động này, kinh ngạc nói: “Vậy mà còn dám nói ông không giận?” Nếu cái này không bị coi là giận, vậy trời sắp chắc cũng không phải ngày tận thế rồi.

Lộ Nam Minh bước nhanh về phía trước.

“...”

Cùng lúc đó, Khang Phi cũng đang ghì Bạch Văn lại tra hỏi: “Nói! Rốt cục hôm nay em muốn nói cái gì! Bình thường chưa từng thấy em ngượng ngùng đó nhé?”

Bạch Văn bị xiết cổ có chút không thở được, mà do nín thở lâu, nên đứt quãng nói: “Em... là đồng tính, anh cách em chút đi.”

“...Móa!” Khang Phi im lặng buông cậu ra, “Anh đã tìm cho em cơ hội, em lại còn làm trò, không phải em muốn quyến rũ cậu ấy hả? Lén đẩy đĩa cá đến trước mặt cậu ấy, chính là quyến rũ rồi sao?”

Bạch Văn cực kì nghe lời hỏi: “Vậy em làm sao để quyến rũ?”

Ánh mắt đào hoa của Khang Phi khẽ nhú lại, xoa cằm ngó Bạch Văn hai vòng, bày dáng vẻ cao nhân.

Bạch Văn bị gã xoay vòng quanh người có chút choáng váng, thấy gã không có ý định dừng lại, liền ngồi thẳng xuống ghế, bắt chéo chân hỏi: “Có cách gì không?”

Khang Phi nghiêm túc nhìn Bạch Văn.

Bạch Văn hơi ngồi thẳng người dậy, dù sao Khang Phi cũng là trúc mã với Lộ Nam Minh, hơn nữa gã lại là kẻ từng lặn ngụp trong tình trường, có lẽ sẽ có cách tốt.

Khang Phi cố gắng lấy giọng nói: “Không có.”

Bạch Văn ngốc cả buổi, mới không nhin được phun ra một từ: “Đuêch!”

Khang Phi ngồi xuống băng ghế đối diện Bạch Văn, mặt không đổi sắc nói: “Anh thích con gái.” Ý chính là anh không biết theo đuổi con trai thì phải như thế nào cả.

“...” Bạch Văn nói: “Thế sao anh theo đuổi con gái hay thế?”

Khang Phi nháy mắt, lại ngoắc ngoắc ngón tay.

Bạch Văn không thể không thừa nhận, Khang Phi quả không hổ là hotboy của trường, thực sự quyến rũ, chỉ một động tác linh tinh, gã đã khiến người khác cảm thấy bị hấp dẫn, mà không phải chán ghét, nhưng ngoài miệng còn lâu Bạch Văn mới thừa nhận, cậu khinh bỉ nói: “Anh cho mình đang bán rẻ nụ cười hả?”

Khang Phi tự tin câu khoe miệng, cũng chẳng để ý đến lời nói móc của Bạch Văn, tiếp tục nói: “Kỹ thuật trên giường cũng rất quan trọng.”

Bạch Văn nói: “Ví dụ như ở trên đường gặp một cô gái đeo lông mi giả chính là sức quyến rũ cùng kỹ thuật trên giường của anh hả?”

Khang Phi hơi ngây người, quay đầu nhìn Hạ Vũ, cậu đang say mê đọc sách, căn bản không hề phát hiện có người đang nhìn mình.

Bạch Văn an ủi: “Bọn em sẽ không cười anh đâu. Đừng để ý quá, trò chơi chắc cũng update xong rồi, em vào game trước đây nha~”

“...”

Bạch Văn vào game, trong trò chơi đã vô cùng náo nhiệt, trên kênh thế giới đều bàn luận về trò chơi sau khi được update.

[Bang][Nhiều Chỉ Nhụ]:Thương nhân của lần này giàu xụ rồi (^o^)/

~[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]:Tiểu Nhụ, sao giờ cậu mới đến? Bang chủ đã hẹn xong thời gian bang chiến với đám Ngạo Thị rồi đó.

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]:T^T Chờ chuyện này đã lâu.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:*u buồn* Vì cái lông gì mà chị dâu vắng mặt?

[Bang][Nhị Thủ Yên]: () Còn muốn lừa trên tay cậu ta một bộ trang bị nữa mà.

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Thật đáng tiếc.

[Bang][Nhiều Chỉ Nhụ]:Vậy nghĩa là tui với Sói huynh phải là kẻ địch sao?!!

[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]:-_-||| Tiểu Nhụ, phản ứng của cứng đường vòng dài bao nhiêu thế?

[Bang][Tần Ngọc Thanh]:Hình như lúc Tiểu Nhụ gia nhập thì chúng ta với đám Ngạo Thị đã là kẻ thù rồi?

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Hơn nữa không chỉ vào bang của bọn này, còn đảm nhiệm chức phu nhân phó bang chủ nữa chứ!

[Bang][Nhiều Chỉ Nhụ]:Cho nên?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Cậu sớm đã là kẻ thù của bọn họ rồi

~[Bang][Tố Thích Crayon Shin – chan]:Kẻ thù + 1

[Bang][Nhiều Chỉ Nhụ]:Chả trách, lần trước tui giết Sói quân thân yêu, người Ngạo Thị cũng không còn nói chuyện với tui nữa.

[Bang][Công Tử Phong Lưu]:Khụ khụ. Thật ra, Hoa Nguyệt Dạ có than khóc với tui.

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:()/ Sau đó sao? Kết quả thế nào?

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Rất cục nói cái gì?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Đám em gái bách hợp mời dặt sang bên cạnh đi, chắc chắn là bảo cậu ta trông coi vợ mình gì đó.

[Bang][Đệp Zai Quá Muốn Hủy Dung]:Tiểu Tiểu, sao cũng hiểu rõ Hoa Nguyệt Dạ thế?

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]:*gạt nước mắt* Tiểu Tiểu, khi nào thì lém phếng với gã ta thế?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Oan uổng quá!

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Phong Lưu, mời công bố kết quả.

[Bang][Công Tử Phong Lưu]:Chuẩn như Tiểu Tiểu nói.

[Bang][Tần Ngọc Thanh]:Bọn hèn nhất mà. Phong Lưu, bị nói như vậy, cũng chưa đòi bang chiến!!!

[Bang][Công Tử Phong Lưu]:Thiếu chút nữa bang chiến luôn – Đây không phải trò chơi update, đây là bị hệ thống bắn ra sao? ()

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:Hoa Nguyệt Dạ nhặt được một mạng, còn có... loại tình tiết quan trọng này, tại sao chúng ta đều không hay biết gì cả?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Bởi vì mấy người chỉ chăm chăm đi soi JQ thôi?

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]:Chẳng lẽ cũng biết rõ?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:~(@^_^@)~ Bởi vì tui cũng chỉ chăm chăm đi soi JQ đó mà!

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Chẳng lẽ mấy người không để ý gì sao? Sắp bang chiến rồi, trang bị, thuốc, kế hoạch tác chiến...

[Bang][Nhiều Chỉ Nhụ]:Đá vắng mi đi! Hoa Sen Nhi, cũng bách hợp rồi, ngay cả tính cách cũng biến thành nữ luôn hả? Ngoài xông lên phía trước, chúng ta còn cần chuẩn bị gì nữa sao? Kế hoạch tác chiến có ăn được không?

[Bang][Thần Nhiên Tiêu Sái]:Không hổ là phu nhân phó bang chủ, rất cừ!

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin – chan]:*học máu*

[Bang][Công Tử Phong Lưu]:*học máu*

...

Có thể đồng ý với những gì mình nói, Bạch Văn cũng im lặng học máu.

Vị bang chủ này, nửa năm không thấy mặt đâu, ngay cả kế hoạch cơ bản nhất của bang chiến cũng không có... được rồi, Bạch Văn thừa nhận, bang chủ thành như vậy, thật ra rất phong cách, nhưng vì cái mọe gì cậu lại muốn tấn cho anh ta một trận đây chứ?

Đồng thời học máu, Bạch Văn cũng hiểu vì sao mỗi lần đám Heo Mẹ Bay Lên Trời nhắc đến đám người Hắc Bạch, đều là về mặt phát điên, cho dù là ai bị một đám chó điên cắn cho nát mông, cũng sẽ điên như thế thôi.

Mặc dù hiện tại, cậu cũng đã trở thành một trong những con chó điên đó rồi.

Bạch Văn nhìn danh sách bạn tốt, thấy tên của Lộ Hồng Trần đang onl, cậu gửi tin mật qua.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:/(tot)/~~A Lộ Lộ, chúng ta phải bước lên con đường yêu nhau lắm cần nhau đau rồi sao?

[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Có hiểu cần nhau đau, nhưng yêu nhau gì đó... có thể đừng nói linh tinh không?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Anh yêu ơ~ anh thật vô tình /(tot)/
 ~[Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Chúng ta gặp nhau trên chiến trường!
 [Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:Haizzz, A Lộ Lộ, em giờ mới biết anh hận em thấu xương vậy đó, muốn giết em đến vậy luôn.
 [Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:Là cô giết tôi trước.
 [Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]:-_-||| Đã nói em lỡ tay, không nghĩ tới anh lại thù em tới vậy!
 [Mật][Lộ Hồng Trần] nói với bạn:O(n_n)O~Tôi cũng biết lỡ tay đấy
 ~[Mật]Bạn nói với [Lộ Hồng Trần]: ...
 Bạch Văn bị một sự kích thích không hề nhẹ, xoay người liền chụp màn hình gửi lên kênh bang phái.
 [Bang][Nhiều Chỉ Nhụ]:/(tot)/~~/(tot)/~~/(tot)/~~ A Lộ Lộ học xấu rồi!
 END 32

33. Chương 33: Lạt Mềm Buộc Chặt

[Bang][Tớ Thích Crayon Shichan]:Chắc chắc, Tiểu Nhu, cứng thả mãi đi! Sói quân huynh giờ mới bùng nổ đã khó có được rồi.
 [Bang][Nhị Thủ Yên]:Khó có được +1
 [Bang][Tần Ngọc Thanh]:Không nghĩ rằng... hóa ra sau lưng mấy đứaTiểu Nhu là dạng vô sỉ như vậy!
 [Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:/(ToT)/~~ Nhu Nhu, cứng làm người ta sợ quá!
 [Bang][Nhiều Chỉ Nhụ]:Ể này này, rốt cuộc mấy người có yêu thương đồng bọn không thể?
 [Bang][Tớ Thích Crayon Shichan]:Bọn này cực kì yêu thương đồng bọn mới không bán đứng cứng đó!
 [Bang][Tiểu Nhi Bất Ngờ]:*Sờ cảm*~ Tui tò mò là Tiểu Nhu biểu hiện dũng mãnh như thế, tại sao mấy người kia không ai nghi ngờ giới tính của cậu ta nhỉ?
 [Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:*Cùng sờ cảm* ~ Có lẽ cảm thấy không quan trọng?
 [Bang][Nhị Thủ Yên]:Không thể nào? Hoa Nguyệt Dạ còn theo đuổi cậu ta nữa kìa.
 [Bang][Công Tử Phong Lưu]:Có lẽ bọn họ thích con gái dũng mãnh như vậy chẳng?
 ...
 [Bang][Tớ Thích Crayon Shichan]:Không hổ là phó bang chủ, nghĩ được kết luận cường đại, tốt đẹp như thế.
 [Bang][Tiểu Nhi Bất Ngờ]:-_-||| Khẩu vị của mấy thằng đó thật đặc biệt.
 [Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Có lẽ người lập dị quá nhiều, ở cùng một chỗ sinh ra dị biến mới đưa tới kết quả kỳ quái như thế này chẳng?
 [Bang][Tần Ngọc Thanh]:Nháy mắt có cảm giác khoa học viễn tưởng O(n_n)O
 ~[Bang][Công Tử Phong Lưu]:*sờ cảm* đột nhiên có cảm giác đây là dự đoán kỳ quái.
 [Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:.....-_-||| Tên phản đồ xuất hiện rồi!
 [Bang][Nhị Thủ Yên]:Phó bang chủ lại là đồ phản bội, con đường phía trước thực đáng lo...

...

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]:Tui nói... tui có kì quái như mấy người nói sao? Chẳng qua tui chỉ chủ động một chút, nhiệt tình một chút, si tình một chút thôi mà?

[Bang][Tớ Thích Crayon Shinchon]:Không kì quái, chỉ là mọi đặc điểm đó chung một chỗ thì rất kì quái!

Bạch Văn nổi điên đập bàn!

Tại sao lần nào những gì cậu nói cũng đều bị kéo lệch hướng đến tận sao hỏa vậy trời?

Những cái này cũng không quan trọng, cậu để ý những gì bọn họ nói hơn, ví dụ sao cũng liên quan đến chuyện lớn cả đời của cậu mà.

Nếu thật sự để ý, Lộ Nam Minh chắc chắn có thể đoán được thân phận thật của cậu, nhưng từ hai lần tiếp xúc thân mật, cậu có thể khẳng định anh ta chẳng biết gì cả.

Nghĩ đến lúc ăn cơm Lộ Nam Minh không ngừng nhìn cậu, khoe miệng Bạch Văn lại nhếch lên, mặc kệ ngọn nguồn của cái sự nhìn này là gì, chỉ cần thế thôi, có nghĩa là kế hoạch theo đuổi của cậu đã có kết quả rồi đúng không?

Bang chiến là một hoạt động rất náo nhiệt, nhưng cũng khá lộn xộn, bởi vì bọn họ hoàn toàn không có tổ chức, không có kỹ thuật, chỉ là đánh bậy đánh bạ.

Bang chiến, tên của kẻ thù sẽ biến đổi, rất dễ nhận ra mục tiêu, đại đa số mọi người cứ nhìn thấy tên màu đỏ thì sẽ xông vào giết, mà Bạch Văn thì chỉ đuổi theo giết Lộ Nam Minh.

Muốn giết Lộ Nam Minh cũng không đơn giản chút nào, mặc dù hắn chỉ là mục sư máu ít, lực công kích lại kém, nhưng trong chiến đấu, mục sư vô cùng trân quý, Ngạo Thị đưa rất nhiều người bảo vệ hắn.

Bạch Văn là pháp sư, phạm vi quần ma rộng, nhưng không có nghĩa lực công kích sẽ lớn, lượng máu cao, cậu lại thuộc loại cận chiến, rất thiết thòi, nhưng bọn Shinchon hỗ trợ rất nhiều.

Dù bang chủ không có kế hoạch tác chiến, nhưng vì đám người trong bang rất thích náo nhiệt, ví dụ như Shinchon là một trong số đó nên mỗi lần Nhiều Chỉ Nhu tiếp cận Lộ Nam Minh, đám người Shinchon không hèn mà cùng xông lên giết những người khác, cuối cùng của cuối cùng, Bạch Văn cũng có thể giết chết Lộ Hồng Trần.

Sau khi bang chiến kết thúc, Bạch Văn sửa trạng thái trong game thành: Yêu hắn mới giết hắn ~(@^_^@)

~Chữ kí của cậu tất nhiên bị đám người trong bang Hắc Bạch khinh bỉ một phen nhưng Bạch Văn vẫn kiên trì luận điệu của mình.

Sau lại đánh mấy lần bang chiến nữa, không nên nghi ngờ, lần nào bang Hắc Bạch cũng thắng cả.

Nếu so sánh trình độ của hai bang thì chẳng phân cao thấp, nhưng lần nào bang Hắc Bạch cũng thắng, chủ yếu là dựa vào hành vi điên cuồng của bọn họ. Cả đám đó sẽ đánh loạn cào cào, khiến mọi kế hoạch tác chiến của bang Ngạo Thị đều chết từ trong trứng nước. Hơn nữa đám bang Hắc Bạch, tinh lực dồi dào, càng đánh càng vui, càng đánh càng hăng.

Sau khi chơi mấy lần, Bạch Văn càng thêm khẳng định đám Hắc Bạch đều là một đám điên.

Dĩ nhiên, cậu không phủ nhận bản thân mình là một trong số những tên điên đó, bởi vì cậu rất hưởng thụ hết thảy mọi thứ ở đây.

Thỉnh thoảng Bạch Văn sẽ mang Khang Phi và Hạ Vũ đi thăng cấp.

Bởi vì Bạch Văn ở trong bang Hắc Bạch, bọn họ cũng đặc biệt chú ý đến bang này.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Nghe nói bang chiến các cậu lại thắng?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]:Hừ, tất nhiên rồi.

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:Bạch Bạch thiệt lợi hại (^o^)/

~Chơi trò chơi một thời gian dài, Hạ Vũ đã học xong cách sử dụng emo.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Em đây là mù quảng sùng bái!

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Muốn sùng bái cũng phải sùng bái đại thần trên bảng PK kia kìa!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:*uống trà* ~ Đó là thần bảo vệ của bang người ta đó, Vũ Trụ đại thần. O(n_n)O

~[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Ý em là gì? Đại thần cũng có phải người nhà em đâu. Nhưng trị PK của hần làm sao mà đạt được thế? Cao hơn tên thứ hai những mấy trăm điểm.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Khụ, đó là chuyện không thể nói.

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:Nghe nói cậu là tình địch của Vũ Trụ đại thần.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:*học máu*! Đứa nào tung tin đồn nhảm vậy?!

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:Trên diễn đàn có nói đấy, còn có ảnh chụp màn hình cảnh cậu tỏ tình nữa.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:E hèm! Cho anh địa chỉ! Anh muốn đi hóng hớt!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]: () Mấy cái đó đều là lịch sử đen tối không thể nói được, mời mấy người hãy coi như chưa từng nghe thấy đi!

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:Bạch Bạch, cậu thật sự thích vợ của đại thần hả?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:/(tot)/~~ cậu để tớ chết đi cho rồi!

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:/(tot)/~~ Bạch Bạch, cậu đừng chết, tớ không hỏi nữa.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Vì sao nghe cậu nói, tớ lại càng muốn chết hơn!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:Hí hí hí, chị dâu đại thần mất tích đã lâu rồi cực trở lại rồi, tự hai người đi phó bản đi, tớ phải đi ra chào đón chị dâu đại thần cái đã.

[Đội ngũ][Tôm Hùm Xào Chua Cay]:Biến!

[Đội ngũ][Gió Thu Leo Lắt]:/(tot)/

~~Bạch Văn thoát đội đi qua kênh bang phái nói chuyện, chưa đến hai phút, đã bị Phong Lưu kéo vào đội.

Chưa đi hết một phó bản, chị dâu đại nhân vừa trở về lại vứt bỏ bọn họ leo lắt trong gió, mấy người im lặng rồi chỉ biết im lặng nhìn theo, cuối cùng tiếp tục đi hết phó bản, trong lúc đó không quên tám nhảm về chuyện không thể nói giữa chị dâu và đại thần.

Cấp bậc hiện tại của người chơi đã tăng lên, các loại cạnh tranh cũng theo đó mà xuất hiện.

Từ việc tất cả mọi người dạo gần đây đều buồn bực điên cuồng thăng cấp, trong bang trừ Vũ Trụ Thần Thoại cùng Đẹp Zai Quá Muốn Hủy Dung, cấp bậc của những người khác cũng không phải quá cao. Ngay cả anh họ và anh rể họ cũng đổi địa điểm hẹn hò thành trò chơi, phần lớn thời gian đều vội vàng thăng cấp, chế tạo trang bị bán ra ngoài.

Về chuyện này, Bạch Văn rất vui vẻ. Bởi vì ở chỗ của anh rể họ, cậu lấy được rất nhiều thứ tốt, mấy bộ trang bị cho mình, còn tiện thể xin luôn mấy bộ trang bị mà chồng tương lai của mình cần, định mang đi tặng.

Đáng tiếc, gần đây Lộ Nam Minh rất ít khi vào game, cũng không biết hần đang bận rộn cái gì. Bảo Khang Phi đi nghe ngóng, Khang Phi lại luôn dùng ánh mắt sâu xa khó hiểu nhìn cậu, rồi âm thầm không nói gì, khiến Bạch Văn càng buồn bực hơn.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhụ]:/(tot)/

~~[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shinchon]:*gật lẹ*~ Bây giờ nhìn đến emo này là muốn động kinh luôn.

[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:*gật đầu* chỉ cần Nhu Nhu dùng emo này, tui biết ngay vị kia nhà cậu ấy không online rồi.

[Đội ngũ][Nhị Thủ Yên]:Đột nhiên rất tò mò tâm trạng bây giờ của vị chồng giả Phong Lưu.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:O(n_n)O
 ~[Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Cười thật giả tạo!
 [Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shinchan]:Thật giả tạo +1
 [Đội ngũ][Nhị Thủ Yên]:Thật giả tạo +2. Nhu Nhu, sao cậu không đi tìm người thật luôn đi?
 [Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:*uống trà* ~ Nghe nói cậu ấy đang muốn chơi trò lạt mềm buộc chặt, muốn gỡ trò vừa đằm vừa xoa.
 [Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shinchan]:Há ~ Tiểu Nhu à, chơi trò kia là cần phải có kỹ thuật đó nhá!
 [Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Em gái Shin, em có thể đừng nói thật quá được không?
 [Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: (_)#
 ...
 [Đội ngũ][Tiểu Nhi Bất Ngữ]:Nhu Nhu, chúng ta sai lầm rồi, cậu bình tĩnh chút được không! Chúng ta tổ chức thành nhóm đi chiến trường, cả đoàn bị diệt sẽ thành trò cười cho cả bang đó!
 [Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: (^) Liên quan?
 [Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shinchan]:/(tot)/~~Tiểu Nhu, cậu thật nham hiểm quá đi
 [Đội ngũ][Nhị Thủ Yên]:/(tot)/~~Tiểu Nhu, cậu thiệt ích kỉ quá đi...
 [Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:Khụ khụ, nếu còn nói nữa, cả đám bị diệt thật đó!
 =====
 Tác giả có lời muốn nói: /(tot)/~~/(tot)/~~/(tot)/
 ~~END 33

34. Chương 34: Chồng Chéo

Công Tử Phong Lưu nhắc nhở quá muộn, cho dù bọn họ có thu tay lại kịp lúc, cố gắng hết sức cứu vãn tình hình thì cuối cùng vẫn là cả đoàn dắt nhau đi chầu ông vải.

Thi thể năm người nằm chồng chéo lên nhau trong phó bản, im lặng nhìn trời.

[Đội ngũ] [Nhị Thủ Yên]: (_)# Sau này không bao giờ tổ đội với mấy người nữa!

[Đội ngũ] [Nhị Thủ Yên]: Lần đầu tiên gặp tổ đội toàn người level cao, trang bị cực phẩm đi chiến trường mà cả đoàn gặm bunn!

...

[Đội ngũ] [Công Tử Phong Lưu]: Khụ khụ ~ Tàn Thuốc, bình tĩnh!

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shinchan]: /(tot)/~~ Quả nhiên không nên chọc vào người đang thất tình mà!

[Đội ngũ] [Nhiều Chỉ Nhu]: () Được chết toàn thân! Được chết trong vinh quang! Là đàn ông.... Mấy người thật sự vô dụng quá đi.

[Đội ngũ] [Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Ý của Tiểu Nhu cậu là, cậu không phải đàn ông sao?

[Đội ngũ] [Nhiều Chỉ Nhu]: Vặn eo ~ đắc chí ~ Ý ở đây ấy à! Tui là một cô gái yếu đuối ~(@^_^@)

~[Đội ngũ] [Công Tử Phong Lưu]: *Hộc máu*

[Đội ngũ] [Nhị Thủ Yên]: Quệt nước mắt thương xót cho Phong Lưu! Cưng đã tìm được một cái bia đỡ đạn kinh dị quá đó!

[Đội ngũ] [Công Tử Phong Lưu]: *uống trà* Một lời khó nói hết...

[Đội ngũ] [Tớ Thích Crayon Shinchan]: *Sờ cằm* ~ cảm thấy Phong Lưu bị uy hiếp cường bức rồi.

[Đội ngũ] [Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Sặc ~ Bị kết luận của Shinchan dọa cho ngây người luôn, nhưng cảm giác rất khủng bố này là xảy ra chuyện gì thế?

[Đội ngũ] [Nhị Thủ Yên]: Kết luận sâu sắc!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: ~(@^_^@)

~[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Mấy người....

[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shinchan]: *run rẩy* ~ Tiểu Nhu, thấy gương mặt ngượng ngùng của cưng đột nhiên toàn thân tui tê dại

~[Đội ngũ][Tớ Thích Crayon Shinchan]: Haizz, nghĩ lại cũng thấy kì lạ lắm nhé. Trước đây vẫn thấy nụ cười của chị dâu thật dọa người, bởi vì chị dâu cười một cái, chắc chắn cơ thể chúng ta sẽ xuất hiện nguy cơ, hiện giờ đột nhiên cảm thấy chị dâu cười thiệt đáng yêu.

[Đội ngũ] [Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Shinchan, cưng lại dám trêu tưởng trước mặt anh hả! Cưng lại, lại vừa thấy gương mặt của Tiểu Nhu thì toàn thân tê dại...

[Đội ngũ] [Công Tử Phong Lưu]: *sờ cằm* lại còn cơ thể sẽ xuất hiện nguy cơ ? Shinchan, cưng không sợ đại thần sẽ ám sát cưng à?

[Đội ngũ] [Tớ Thích Crayon Shinchan]: Tiểu Tiểu, tê dại này không phải tê dại kia, cưng có thể trong sáng chút được không! Còn nữa, khi nào thì cưng đổi tính thế, khi nào thì đủ trình để nói chuyện trêu tưởng với anh chứ?

[Đội ngũ] [Tớ Thích Crayon Shinchan]: *vặn eo* ~ bây giờ đại thần không có ở đây, chẳng liên quan nhé!

[Đội ngũ] [Nhiều Chỉ Nhu]: Bọn họ onl rồi.

...

Cùng lúc đó, thi thể của mấy người này hết thời gian chờ, bị ép ra khỏi chiến trường, đến điểm hồi sinh.

Sống lại xong, mấy người này liền bị gọi về bang phái.

[Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: E hèm? Cười rất dọa người sao?

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Mặc niệm ba giây cho Shinchan!

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]: Mặc niệm ba giây cho Shinchan! +1

...

[Bang][Tớ Thích Crayon Shinchan]: Mấy người là loại vô lương tâm!! Chị dâu, em sai rồi /(tot)/

~~[Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: Biết sai là bé ngoan!

[Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: ^_^ Ngoan ngoan đến Kính Hồ nhận cái chết đi!

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Chị dâu có đại thần chống lưng trở nên thiệt ngang ngược T^T

[Bang][Tớ Thích Crayon Shinchan]: Hức hức...

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]: Chị dâu, mật thám có công, phần thưởng đâu ta? O(n_n)O

~[Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: *Sờ cằm* ~ Bang chiến có được không?

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]: O(n_n)O~ Với ai đây ta?

[Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: Cưng nói thử xem?

[Bang][Nhiều Chỉ Nhu]: Cảm ơn chị dâu giúp đỡ

~Chỉ có lúc bang chiến, Lộ Hồng Trần mới onl đúng giờ, mỗi lần đều không sai lệch chút nào, vì thế dạo này bang chiến đã trở thành một trong những chờ đợi của Bạch Văn.

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Chắc chắc, phó bang chủ Phong Lưu, chị dâu mới là anh cả của bang đúng không?

[Bang][Công Tử Phong Lưu]: khụ khụ, bây giờ trong quán bận rộn quá, out trước cái đã!

[Bang][Tứ Thích Crayon Shinchan]: Tên rùa đen rút đầu nhà mi cút đi!

[Bang][Cà Phê Mất Không Chế]: Một câu hai nghĩa thiệt sắc bén~~ há há

Nhao nhao theo chân bọn họ một lúc, Bạch Văn nhìn thời gian rồi thoát game.

Tiếng chuông tan học vừa vang lên, mọi người nối đuôi nhau ùa từ trong phòng học ra.

Lộ Nam Minh chậm chậm cất các thứ đi, chờ cất xong, phần lớn mọi người đã đi ra cửa phòng rồi, lúc này hắn mới chậm rãi đứng lên, đi sau cùng.

Vừa tới cửa phòng học, chẳng hề bất ngờ khi thấy Bạch Văn lác lác trong đám người ở phía trước, Bạch Văn vừa thấy hắn liền cúi đầu chạy như điên.

“ ... ”

Lộ Nam Minh điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, thu hồi ánh mắt, lại chậm rì rì đi về phía trước, giống như Bạch Văn chưa từng xuất hiện.

Từ sự kiện ở cầu thang lần trước, Bạch Văn vẫn luôn như thế, không ngừng xuất hiện trước mặt hắn, lại không ngừng trốn chạy.

Lộ Nam Minh không hiểu Bạch Văn đang chơi trò gì, tất nhiên, hắn vẫn không biết trong đầu cậu có cái gì, hắn quên rất nhiều gay, phần lớn những người đó đều cố gắng kín đáo nhất có thể, số ít mới phô trương mà thôi, nhưng cũng chỉ ở trong giới hạn có thể chấp nhận được, mà không tùy tiện nói bô bô tính hướng của mình ra ngoài.

Đối với họ mà nói, bóng tối là môi trường an toàn nhất.

Bạch Văn là người đồng tính đầu tiên hắn thấy khác biệt, bởi vì thích hắn, theo đuổi cũng cực kì trực tiếp, chỉ cần là người hơi nhạy cảm một chút thôi là có thể nhìn ra, ít nhất lần đầu tiên trong phòng ăn, Lộ Nam Minh đã mơ hồ nhận ra tình cảm của cậu, chỉ là Bạch Văn biểu hiện quá đương nhiên, hắn vẫn không dám khẳng định là thật, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Lộ Nam Minh nhìn Bạch Văn bằng con mắt khác mọi người.

Sau khi xác nhận tình cảm của Bạch Văn xong, đột nhiên Lộ Nam Minh từ chối thẳng, nhưng vì nguyên nhân khâm phục và thương tiếc sự thẳng thắn trắng trợn của Bạch Văn, hắn cứ thế mà dung túng cho cậu rất nhiều, nhưng cái này có thể đại biểu cho cái gì chứ.

Giống như việc hắn là bi, cũng quen với rất nhiều đồng tính, nhưng những cái này không có nghĩa hắn sẽ đi trên con đường này, nói đúng hơn là, Lộ Nam Minh chưa từng có ý định sẽ đi trên con đường này.

Cho nên, sau khi nói rõ cho Bạch Văn xong, gặp lại cậu hắn cảm thấy rất phiền.

Lộ Nam Minh cũng chẳng giấu giếm tâm trạng bức bối của mình, nhưng chuyện phát triển đến ngày hôm nay rất khác so với tưởng tượng ban đầu của hắn, rõ ràng là Bạch Văn đi theo hắn, chất vấn hắn, cuối cùng lại biến thành hắn tự kỷ nghĩ ai cũng yêu mình.

Dĩ nhiên, cho đến bây giờ, Lộ Nam Minh vẫn không hề nghi ngờ phán đoán của mình. Bởi vì ngày đó Bạch Văn đi theo phía sau hắn, nhân người giúp đỡ hắn, rồi những lời nói dối của người được cậu nhờ, thật sự rất dễ đoán.

Huống chi ngày đó Bạch Văn tới tìm hắn rất nhanh, lại còn xảy ra chuyện cầu thang nữa.

Lộ Nam Minh không nghi ngờ nước mắt của Bạch Văn, cái biểu cảm hốt hoảng lo sợ đó không phải có thể diễn là diễn được, cho dù có là diễn viên, muốn xuất thần đến trình độ như thế... trừ phi người đó bị Tịch Lạc Ninh nhập vào người.

Đại thần được gọi là thần vì kỹ thuật của bọn họ đã đạt đến trình độ xuất quỷ nhập thần. Tất nhiên kỹ thuật của Bạch Văn chưa đạt đến cảnh giới thần, nhiều lắm cũng chỉ là tiểu thiên vương mà thôi.

Chính bởi vì nước mắt và lo sợ của Bạch Văn, Lộ Nam Minh mới như thế với cậu.

Nhưng sau mấy lần tiếp xúc với Bạch Văn, cậu thay đổi thói quen lớn mật thường ngày của mình, khiến Lộ Nam Minh có chút nghi ngờ khó hiểu, cũng có chút lo lắng cho cậu.

Lộ Nam Minh vì thế mà đã từng xoắn xuýt, đã từng quan tâm, dần dần biến thành chẳng sao cả, dù sao Bạch Văn ngoài chuyện giữ khoảng cách với hắn ra thì chẳng có vấn đề gì.

Kể từ đó, Bạch Văn không quấy rầy cuộc sống của hắn nữa, cũng vì thế mà hắn thoải mái hơn rất nhiều.

Lộ Nam Minh từ nghi ngờ lúc ban đầu đến chán ghét, lại từ ghét cay ghét đắng đến chẳng quan tâm nữa. Quá trình phức tạp trong lòng Lộ Nam Minh tất nhiên Bạch Văn sẽ không biết, hôm nay cậu bị Khang Phi tóm được đuôi, giờ đang bị gã tra khảo.

Khang Phi thỉnh thoảng sẽ lên lớp, thiệt khéo là gã có thấy Bạch Văn đứng trước cửa phòng Lộ Nam Minh mấy lần, hôm nay bị gã bắt được, tất nhiên sẽ không thể bỏ qua.

Khang Phi hiển nhiên đã đánh giá thấp năng lực giữ bí mật của Bạch Văn, cậu vẫn coi việc im lặng không nói là niềm tự hào vô cùng của mình.

Cưỡng ép vô dụng, Khang Phi quyết định dụ dỗ.

Khang Phi ôm ngực, nói bóng nói gió: “Em nói cho anh lý do em trốn cậu ấy, anh sẽ nói cho em biết gần đây cậu ấy đang bận rộn làm gì.” Gã chắc chắn Bạch Văn sẽ mắc bẫy.

Bạch Văn nghi ngờ độ chân thật trong lời của Khang Phi, cố ý tăng lời gã, không hề bị mắc câu.

Khang Phi liếc mắt lườm cậu một cái rồi xoay người rời đi, quyết định không thêm đề ý đến cậu nữa.

Vừa thấy phản ứng của Khang Phi, Bạch Văn đã biết gã thật sự chuẩn bị nói, cậu chưa từng nghi ngờ sự hiểu biết của Khang Phi đối với Lộ Nam Minh, từ sự ẩn ý trong lời nói hằng ngày giữa hai người là có thể nhìn ra quan hệ của họ rất tốt.

Bạch Văn chạy chậm theo, đem mọi chuyện nói cho Khang Phi.

Khang Phi xoa mặt, cố gắng lắm mới giữ được miệng khê nhếch, nghi ngờ đánh giá Bạch Văn: “Cho nên, em đang chơi trò thả con săn sắt, bắt con cá rô với cậu ấy?”

Bạch Văn mở to mắt, giống như đang im lặng hỏi: Thì sao?

Khang Phi kéo khoe miệng đang nhếch lên của mình xuống, gã cảm thấy Bạch Văn thật sự không biết tính toán chút nào, muốn chơi trò thả con săn sắt bắt con cá rô với Lộ Nam Minh? Sợ rằng lúc này Lộ Nam Minh đang cảm thấy may mắn vì không bị cậu bám đuôi nữa ấy chứ? Nhưng nhớ lại ánh mắt Lộ Nam Minh nhìn Bạch Văn, Khang Phi lại nhướn mày, lại càng nghi ngờ nhìn Bạch Văn, cảm thấy cũng chưa chắc Bạch Văn không thành công, nhưng cậu nhóc có chỗ nào hấp dẫn Lộ Nam Minh chứ?

Từ nhỏ tính Lộ Nam Minh đã lãnh đạm rồi, không có hứng thú với rất nhiều thứ, khi còn bé thích nhất chính là âm nhạc, đàn dương cầm, vi ô lông... Chỉ cần có liên quan đến âm nhạc, hắn đều từng học qua, nhưng sau khi học cấp hai, hắn lại chẳng thích nữa.

Có lẽ vì thích nhạc, Lộ Nam Minh vẫn giữ một khoảng cách nhất định với những người xung quanh, đại khái cũng vì mọi người nghĩ hắn rất ngạo mạn nữa, có rất ít người thân thiết với hắn.

Mấy năm gần đây, bạn bè của Lộ Nam Minh cũng nhiều hơn, tính cách của hắn cũng sáng sủa hơn chút, nhưng khi nhìn người khác, vẫn mang theo chút ít lạnh lùng. Đặc biệt là khi đối mặt với người có ý với mình, sự lạnh lùng này lại càng rõ ràng hơn, thậm chí có thể ngưng kết thành đá. Ánh mắt Lộ Nam Minh nhìn Bạch Văn không có sự lạnh lùng này, nhưng cũng chẳng có những cảm xúc sâu sắc khác.

“Ai!” Khang Phi nghĩ đến xuất thần, trên mặt chợt có cái gì lạnh lạnh khiến hắn giật cả mình, bèn lớn tiếng hỏi. Thấy rõ đầu sỏ gây chuyện là Hạ Vũ xong, Khang Phi càng buồn bực hơn, gạt nước lạnh trên mặt đi, nói: “Giữa đông lạnh, em làm gì thế?”

Hạ Vũ vô tội chớp mắt, “Em gọi anh lâu như thế, anh lại chẳng để ý em.”

Bạch Văn còn lạnh lạnh bổ sung, “Ai bảo anh cả nửa buổi không động đây.”

Khang Phi buồn bực, “Vậy cậu ấy cũng không cần dùng đá của trà sữa chứ, em đứng bên cạnh, thấy cậu ấy đến, cũng không nhắc anh một câu.”

Bạch Văn trả lời: “Anh còn chưa thực hiện lời hứa của mình đó, việc gì em phải nhắc anh?” Hơn nữa, em cũng không bảo cậu ấy lấy đá đun anh.”

Khang Phi trợn mắt, đã lười chẳng muốn so đo với Bạch Văn nữa.

Trở về kí túc xá, Bạch Văn nhận được mấy cái bản mp3 Khang Phi gửi cho, trên đó viết gì mà CV, kế hoạch, biên kịch... trong đó có một cái tên khiến Bạch Văn cực kì để ý.

——CV: Rau Rừng Không Có Màu Đỏ.

Nếu nhớ không nhầm, cậu có nghe Hoa Nguyệt Dạ nói qua, Rau Rừng Không Có Màu Đỏ là một nick name của Lộ Hồng Trần.

35. Chương 35: Không Ngừng Cố Gắng

Nửa đêm.

Kí túc xá 419 vang lên tiếng cười giòn tan xen lẫn tiếng khóc nỉ non.

Khang Phi trợn mắt, nghe tiếng Bạch Văn không ngừng truyền từ trong chăn ra, gã buồn bực đến sắp hộc máu, dùng chân đá vào đầu giường Bạch Văn, thế nhưng cậu vẫn hi hi ha ha không bị ảnh hưởng chút nào.

Sau khi Khang Phi thử qua vô vàn phương pháp, rốt cục xác định, Bạch Văn đã điên rồi, bệnh điên của cậu không thể dùng cách thức bình thường để chữa, mà điều kiện bây giờ lại không thể đưa cậu đến bệnh viện tâm thần được, gã chỉ còn cách kéo chăn qua che kín đầu mình lại, lẩm nhẩm Đạo Đức Kinh, âm thầm chờ đợi cơn buồn ngủ sẽ đến.

Mà Hạ Vũ bị gã ôm trong ngực, từ đầu đến cuối, ngủ say như heo chết.

Mười phút sau, cơn buồn ngủ vẫn chưa tới.

Nửa giờ sau, mọi chuyện vẫn như cũ.

Một giờ sau, Khang Phi bắt đầu quấy rối Hạ Vũ đang say ngủ, cẩu véo tay cậu, xoa nắn gương mặt nhỏ nhắn của cậu, cuối cùng còn chọc lét cậu nữa.

Hạ Vũ chỉ lúc bị cù ngứa mới hơi giật giạt người một chút.

Khang Phi giống như phát hiện món đồ chơi thú vị mới mẻ, thích thú chơi đùa với cơ thể Hạ Vũ.

Hạ Vũ thích mặc đồ ngủ rộng thùng thình, Khang Phi chọc lét Hạ Vũ, khiến cậu co rúm người lại, rồi lại uốn éo cơ thể, đồ ngủ rộng thùng thình chẳng mấy lúc mà bị nhàu, xộc xệch, khiến một nửa cơ thể Hạ Vũ lộ ra ngoài.

Khang Phi đang cố gắng gãi ngứa từng chỗ trên người Hạ Vũ, tất nhiên sẽ mò vào trong người cậu, bỗng nhiên Khang Phi nghĩ, làn da cậu ấy thật trơn nhẵn, khiến gã muốn sờ tới sờ lui trên đó, giống như đang vuốt ve một bảo ngọc cực phẩm.

Hạ Vũ thế nhưng chẳng tỉnh ngủ, giống như chú mèo nhỏ co người lại, uồn ẻo không yên, rất hưởng thụ sự vuốt ve của Khang Phi, chỉ kém không rên hừ hừ thoải mái nữa thôi.

Bạch Văn vẫn đang vừa khóc vừa cười ở chỗ kia, Khang Phi vuốt ve chán chê rồi tự nhiên lăn ra ngủ mất.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, tay Khang Phi vẫn đặt trên người Hạ Vũ, Khang Phi chưa hoàn toàn tỉnh táo, theo quán tính lại sờ lên người cậu nhóc mấy cái.

Hạ Vũ co rúm người lại, cười nói: “Anh đừng sờ, ngứa lắm.”

Khang Phi giật mình cái thót, lập tức cứng đờ tại chỗ, cảm thấy cực kì xấu hổ. Dù sao hai người cùng ngủ trên một chiếc giường, Khang Phi lại vẫn giữ tư thế ôm Hạ Vũ, tay không chỉ luồn vào trong quần áo của cậu, sáng sớm lại còn sờ loạn lên người người ta, nghĩ sao cũng có cái gì đó không đúng lắm.

Khang Phi đang chẳng biết làm gì mới phải, Hạ Vũ lại đẩy tay gã ra, ngồi dậy, rất tự nhiên nghiêng người xuống giường.

Khang Phi nhìn bóng lưng Hạ Vũ khoan thai đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, không hiểu sao lại có cảm giác mình trở thành kẻ đáng thương bị đàn ông vô tình vứt bỏ.

Khang Phi nổi da gà rùng mình một cái.

Khi Bạch Văn tỉnh lại thì Khang Phi đã rửa mặt xong xuôi.

Tất nhiên là Bạch Văn không ngủ ngon rồi, hai quầng thâm trên mắt cực kì rõ ràng, phối với cặp mắt to tròn của cậu nữa, thật sự rất giống loại động vật quý hiếm cần được quốc gia bảo vệ, nhưng tâm trạng cậu lại rất tốt, khi tỉnh dậy liền khẽ ngâm nga một bài hát.

Khang Phi cực kì khó chịu với hành vi quấy rầy sự nghỉ ngơi của cậu, không nhịn được châm chọc cậu hai câu.

Trước đến giờ, tư tưởng của Bạch Văn vô cùng cường đại, trừ phi cậu muốn kích thích bạn, nếu không chắc chắn mọi hành vi của bạn đều vô dụng với cậu ta.

Mấy ngày này tâm trạng Bạch Văn đều rất tốt, lực sát thương trong lời châm chọc của Khang Phi không nghĩ cũng biết được, cuối cùng Bạch Văn không bị chọc giận, mà Khang Phi thì vô cùng bức bối, gã trợn mắt nhìn cậu một cái, quyết định phải dùng liều thuốc tàn nhẫn hơn nữa.

“Em đừng vui vẻ vội, đồng tính trong giới vông phối cực nhiều, Nam Tử lăn lộn trong đó cũng không phải chỉ mới ngày một ngày hai, có thể coi là đại thần rồi, có rất nhiều người cp với cậu ấy, tạm thời không nói đến những người thâm mến cậu ấy, người theo đuổi cậu ấy anh đây biết có rất nhiều, mấy năm nay còn có một người đến tận nhà tìm cậu ấy nữa kìa, nghe nói hai người họ cũng có ra ngoài chơi hai ngày hai đêm mới trở về. Em... ừm, tiếp tục cố gắng đi nhá!”

Nếu nói nhược điểm của Bạch Văn, Lộ Nam Minh chắc chắn chính là nhược điểm bị chẳng nhất.

Bạch Văn nghe xong, cũng không gấp gáp như những gì Khang Phi dự đoán, mà cậu rất vui vẻ nói: “Những cái này đều không thành vấn đề, chẳng lẽ anh không cảm thấy em với A Minh Minh lại tiến thêm một bước nữa à? Có lẽ anh ấy chính là đồng tính đó? Cho dù không phải, anh ấy cũng đã nhập vai đồng tính lâu như thế, sẽ thích ứng nhanh hơn...” Bạch Văn nghĩ tới tương lai tốt đẹp, lại bắn liên thanh không hề ngừng nghỉ.

Khang Phi im lặng nhìn trời, gã đang phải sống giữa một đám người trời thể này, cần phải có sự thích ứng cực kì cao.

Bạch Văn kích thích xong Khang Phi, rửa mặt rồi bật máy tính lên mạng, lần này cậu không vào trò chơi luôn, mà tìm tin tức về Rau Rừng Không Có Màu Đỏ.

Sau khi Bạch Văn tìm hiểu rõ ngọn ngành mọi tin tức về hấn xong, vội vàng xin gia nhập nhóm fan hâm mộ của hấn.

Các cô bé trong nhóm fan hâm mộ rất nhiệt tình, Bạch Văn chẳng tốn bao nhiêu thời gian đã thân thiết với họ, hơn nữa cũng biết được gần đây Lộ Nam Minh đang bận cái gì, thì ra hấn nhận một kịch cổ trang, hấn làm một trong những nhân vật chính của bộ kịch, mà bộ kịch này rất được chú ý trong giới.

Bạch Văn tìm được nick của Lộ Nam Minh trong nhóm, gửi yêu cầu kết bạn, sau lại đi tìm nguyên tác bộ kịch mà hắn nhận.

Bạch Văn đọc bình luận trước, mới biết được đây là một bộ NP, Lộ Nam Minh phối chính là một tổng công, H trong bộ kịch này rất nhiều.

Trái tim Bạch Văn đập điên cuồng, ngón tay cậu cào cào cái bàn, nếu không phải chất lượng cái bàn này tốt, thật sự rất nghi ngờ cậu sẽ đục một cái lỗ trên đó.

Bạch Văn u ám nhìn chằm chằm Khang Phi, chất vấn: “Anh biết anh ấy đang phối kịch hả?”

Khang Phi nói: “Biết!”

Bạch Văn nhìn chằm chằm gã, hận không thể ném Khang Phi vào nồi nấu cho nổ tan xác, hằm hè: “Sao anh không nói sớm cho em biết chứ?”

Khang Phi chẳng để ý nói: “Không phải em đang trốn cậu ấy hả? Nói hay không nói thì có cái gì khác chứ?”

Bạch Văn chống tay lên cằm, phồng má, vẻ mặt chờ mong nói: “Sớm nói thì em có thể đi xin một chân tiểu thụ rồi, như vậy có thể diễn HHHH với anh ấy rồi...” Bạch Văn nghĩ đến tất cả đã biến thành bọt biển, cậu lại không nhịn được gào khóc thảm thiết.

Khang Phi che hai lỗ tai mình lại, để tránh bị ma ám xuyên thủng, chờ Bạch Văn dừng lại, gã mới thử buông tay ra, thấy Bạch Văn lại muốn há miệng, hai tay gã lại vội vàng che lỗ tai.

Bạch Văn khinh bỉ nhìn gã.

Khang Phi buông tay ra, ho khan lảng sang chuyện khác, hỏi Hạ Vũ vẫn luôn im lặng ngồi một bên: “Em không thấy chói tai hả?”

Hạ Vũ nhìn Khang Phi một cái, lại nhìn Bạch Văn một chút, nói: “Không thấy.”

Khang Phi bật ngón tay cái lên: “Lại là một người trời nữa!”

Bạch Văn nhìn trời: “Nói sang chuyện khác là không phúc hậu chút nào nha.”

Khang Phi cúi kinh: “Cái loại giọng shota như em, diễn cái gì mà diễn?”

“Diễn shota đáng yêu thụ chứ sao!” Bạch Văn xoay người chỉ vào kịch bản: “Anh xem chỗ này, chỗ này nữa, không phải có một shota bị quỷ súc H sao?”

“...” Khang Phi triệt để không còn gì để nói.

Bạch Văn đọc xong tiểu thuyết thì đi xem QQ, phát hiện Rau Rừng Không Có Màu Đỏ không onl, bèn hỏi trong nhóm.

Rau Muống Xanh Ngắt:Thần tượng sao hông có online vậy? /(tot)/

~~Món Dưa Leo:Không sama chắc lại invisible rồi, vừa rồi còn thấy anh ấy trong nhóm mà.

Quả Dưa Leo:Không có chuyện gì thì đừng quấy rầy anh ấy, Không sama sẽ giận đó ()

Rau Muống Xanh Ngắt:Chỉ hỏi thôi mờ.

Món Cúc Hoa:Bé Xanh Ngắt, cưng muốn tìm Không sama hả?

Hết cô bé này đến cô bé khác đặt câu hỏi, Bạch Văn giả bộ như không thấy, sờ cằm nghĩ lý do Lộ Nam Minh không chịu chấp nhận lời mời kết bạn của mình, nghĩ tới nghĩ lui cũng không nghĩ ra đáp án cuối cùng, vì thế cậu lại gửi một yêu cầu kết bạn qua.

Lời mời lần này vẫn chìm sâu xuống đáy biển không nhận được hồi âm.

Bạch Văn không ngừng cố gắng, thế nhưng lần này cậu ghi thêm mấy chữ, lấy danh nghĩa là bạn của Lộ Nam Minh để gửi lời kết bạn.

Lời mời rất nhanh được chấp nhận, khiến trái tim pha lê của Bạch Văn tan thành từng mảnh vụn luôn.

Rau Muống Xanh Ngắt:/(tot)/~~ Anh ghét em đến vậy sao?

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:...

Lộ Nam Minh thấy hai cái nick giống tên đôi đứng cạnh nhau, lập tức cảm thấy muốn co giật, thêm người này làm bạn tốt còn chưa tới một phút đồng hồ, hắn đã muốn kéo ngay vào sổ đen.

Nhưng hắn cố nhịn xúc động này xuống.

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Cậu là ai, sao giả mạo thành bạn của tôi?

Rau Muống Xanh Ngắt:~(@^_^@)~ Anh biết em không phải bạn mình, vậy anh không phải vì người đó mới thêm em sao?

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Đổi tên của cậu trước được không?

Rau Muống Xanh Ngắt:Đổi thành gì giờ? Anh không thích tên này sao? Chẳng lẽ anh không thấy tên này rất xứng đôi với tên anh hả?

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Chỉ cần không phải tên này là được.

Sắc Sắc Sắc:Ồ, đổi rồi.

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:O__O". .

END 35

36. Chương 36: Có Thể Tự Hiểu

Không Màu: (3)

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:--||| Bây giờ có thể nói nguyên nhân chưa?

Không Màu:~(@^_^@)~ Tất nhiên là vì em thích anh rồi!

Không Màu:Không Sama, em cực kì thích anh, từ khoảnh khắc nghe được giọng nói của anh...

...

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Có việc out trước, chào

~Không Màu:...

Lộ Nam Minh kiên quyết log out.

Bạch Văn liên tục gửi mess đi, toàn bộ đều như chìm sâu dưới biển, Bạch Văn thở dài một tiếng, lại sửa tên QQ của mình thành Rau Muống Xanh Ngắt, nhìn thấy hai cái nick tương tự nhau, trong lòng Bạch Văn cực kì thỏa mãn.

Từ đó, Bạch Văn không gặp được Rau Rừng Không Có Màu Đỏ nữa, nhưng cậu chẳng thương tâm chút nào.

Chịu thôi, ai bảo chồng cậu hay xấu hổ quá làm chi?

Khang Phi nghe xong suy nghĩ của Bạch Văn thì sờ mũi: “Em có thể giả làm bạn cậu ấy, sao trước không thử trở thành bạn của cậu ấy xem sao?” Gã đã sớm lĩnh giáo qua chuyện Bạch Văn quá tự kỷ, vì thế suy nghĩ này của Bạch Văn không khiến gã kinh ngạc lắm, chỉ là cảm thấy cậu có chút dần dần, biết rõ quá nhiệt tình sẽ không có kết quả, tại sao lại vẫn cứ trực tiếp như thế chứ? Gã nghĩ Bạch Văn và Lộ Nam Minh có thể trở thành bạn bè được mà.

Bạch Văn xấu hổ nói: “Haiz, ai bảo em vừa thấy anh ấy liền không nhận được muốn bày tỏ tình yêu của em dành cho anh ngay và luôn chứ?” Sự thật là, chẳng qua cậu cảm thấy nếu cứ tiến hành theo tuần tự thì thực sự không phù hợp với quan niệm tình yêu của mình, do đó ngay từ đầu cậu đã biểu hiện nhiệt tình vậy đó.

Khang Phi xoay người nôn khan.

Mặc dù Bạch Văn ở trên mạng không quên rữ Lộ Nam Minh thành công, nhưng việc đó cũng không cản trở chuyện cậu vui vẻ lẩn lộn trong giới kịch truyền thanh.

Bây giờ ngoại trừ mỗi ngày vào trò chơi thì Bạch Văn còn đúng giờ chạy qua diễn đàn bày tỏ quan điểm của mình, tất nhiên phần lớn comment của cậu đều phản bác chuyện tình cảm mờ ám của Rau Múống Xanh Có Màu Đỏ với những người khác.

Lộ Nam Minh lẩn lộn trong giới kịch truyền thanh cũng mấy năm rồi, người bị ghép cp với hắn cũng rất nhiều, thời gian ngắn có, lâu dài có, nhưng vẫn luôn không cố định, cho nên, chuyện cp với hắn, vẫn luôn là đề tài được rất nhiều người chú ý, bài viết thảo luận tự nhiên cũng rất nhiều.

Chỉ cần bài viết về chủ đề này vừa xuất hiện, Bạch Văn sẽ bắt chập tất cả, trồi lên tìm ra sơ hở của nó để phản bác lại chủ topic.

Cái gọi là mờ ám, vốn chính là chuyện con người dựa vào mắt nhìn để YY, vì thế Bạch Văn muốn tìm sơ hở thật ra rất dễ dàng.

Trong giới tốt xấu lẩn lộn, mỗi người có một điểm mấu chốt khác nhau, thần tượng khác nhau, tất nhiên sẽ sinh ra nhiều luồng quan điểm, ý kiến của Bạch Văn sẽ nhận được công kích và tán thành của một số người, thường xuyên phát triển thành war.

Lâu ngày, Bạch Văn đưa tới war liên nôi tiếng. Huống chi Bạch Văn dùng ID còn là – Rau Múống Xanh Ngắt.

Người sáng suốt nhìn cái liền biết tổng tâm tư của cậu, còn có người đặc biệt nhằm vào hành vi của cậu để viết bình luận, đại ý chính là theo đuổi không được, ghen tị thành điên cuồng, cũng có người nói cậu vì muốn được nổi tiếng mới cố ý làm như thế, nhưng mặc kệ thế nào, cậu thật sự nổi tiếng rồi, trong đó người ship cậu và Rau Múống Xanh Có Màu Đỏ cũng rất nhiều.

Vì thế, Bạch Văn còn post một topic hơn một nghìn chữ, bày tỏ tình cảm của cậu đối với người nào đó.

Thư tỏ tình sau khi được truyền ra ngoài không tới mấy phút đồng hồ, đã có hơn trăm reply, số lượng trả lời so với bài post về kịch mới còn nhiều hơn, nhưng rất nhanh bị Mod của diễn đàn xóa đi.

Bạch Văn đi tìm mod để hỏi rõ ngọn ngành, tại sao xóa bài post của cậu, cậu cũng đâu có làm trái nội quy của diễn đàn đâu.

Rau Múống Xanh Ngắt:Chợt chợt chợt, Mod đại nhân, sao lại xóa topic của em thế ạ?

Mod 2:Tôi cũng không muốn xóa đâu, nhưng vì tương lai của diễn đàn, haizz.

Rau Múống Xanh Ngắt:Là sao?

Mod 2:Chỉ có thể hiểu mà khó diễn đạt thành lời lắm cưng!

Bạch Văn có xúc động muốn nôn, lại không biết rằng trước khi cậu tìm đến, mod 2 đã gặp một nhân vật chính khác trong câu chuyện. Mà vị nhân vật chính này, hiện tại đang im lặng nhìn màn hình hộc máu.

Mod 2:Khụ khụ, mặc dù không được nhiều chuyện, nhưng làm bạn bè của cậu, tôi rất quan tâm đến đại sự cả đời của cậu, có thể nói cho anh trai này biết, người đang theo đuổi cậu kia là ai không? Đuổi được đến tận đây, hơn nữa còn tỏ tình bằng bức thư cực kì táo bạo kia.

Mod 2:Đừng nói với tôi cậu không biết người đó là ai nhé? Hừ hừ. Tôi vừa tra địa chỉ IP rồi! Bạn cùng trường, thậm chí, đàn anh đàn em... hoàn toàn có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết!

Rau Múống Xanh Ngắt:Sao cậu không đổi tên thành anh nhiều chuyện đi?

Mod 2:Khuyên cậu thẳng thắn được khoan hồng, cẩn thận tôi post ảnh thật của cậu, a a a a a

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Nếu cậu muốn diễn đàn bị sập thì mời mạnh dạn thử nghiệm.

Mod 2:/(tot)/

~~Lộ Nam Minh đốt một điều thuốc kẹp trong tay, trong đầu bắt đầu chuyển động vòng vòng.

Trên thế giới này người nào sẽ viết thư tình thần kinh như thế, người nào sẽ lấy cái nick name trắng trợn như vậy! Lộ Nam Minh dùng đầu ngón chân cũng đoán được là ai.

Lộ Nam Minh chưa từng gặp qua người nào khiến hắn cảm tức đến vậy, rõ ràng trong đời thực thấy hắn thì liền xoay người bỏ chạy, vậy mà trên mạng lại tìm đủ mọi cách để dụ dỗ hắn.

Nếu không đoán sai, Bạch Văn chính là tên điên chủ động này, cũng chỉ có cậu ta mới có thể làm ra nhiều chuyện dở người như vậy. Mặc dù rất tức giận, nhưng Lộ Nam Minh không thể không thừa nhận, lúc này mới giống phong cách của Bạch Văn.

Lộ Nam Minh không thể hiểu được cách làm không đầu không cuối này của Bạch Văn, tựa như hắn không thể hiểu được Bạch Văn trước kia rõ ràng rất mạnh dạn, rõ ràng rất hăng hái, đột nhiên lại trốn tránh hắn.

Lộ Nam Minh hít sâu một hơi, trong lòng lại càng buồn bực.

Đồng thời lúc này Bạch Văn cũng đang học máu, người nào đó giả chết một thời gian dài tự nhiên chủ động gửi tin nhắn cho cậu.

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:(_)#

Rau Muống Xanh Ngắt:~(@^_^@)~ anh đến rồi!

Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Sửa lại tên ngay!!!!

Không Màu:Sửa rồi đó O(n_n)O

~Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Rốt cuộc cậu muốn làm gì?

Không Màu:

~(>_<>

~ Cái gì em cũng không muốn làm. Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Đừng nói thư tỏ tình không phải cậu post đó nhé! Không Màu:Anh đọc rồi sao? Không Màu:Vậy được, em không cần post lần nữa rồi. Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:O___O". . . Cậu còn muốn post nữa? Không Màu:~(@^_^@)~ Đường nhiên rồi, thư tỏ tình tất nhiên phải để anh đọc được mới thôi chứ. Cũng không biết vì sao mod lại xóa nhầm bài của em nữa. Không Màu:Nhưng bây giờ anh thấy rồi nên không cần nữa. Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Tôi bảo cậu ấy xóa đó. Không Màu:/(tot)/~~ Vì sao vậy? Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Vậy tôi mới hỏi, cậu muốn làm gì!!!! Không Màu:Tỏ tình mà. Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Tôi nhận được rồi, tôi không thích cậu. Bạch Văn thấy tin nhắn này, sờ cằm xoay người hỏi Khang Phi đang chơi game: “Hôm nay tâm trạng của A Minh Minh không tốt hả?” Khang Phi cũng không quay đầu lại trả lời: “Trời mới biết.” Bạch Văn nói: “Giọng anh ấy có chút không tốt.” Khang Phi đang rất tập trung, hoàn toàn không hề nghĩ nhiều về ý nghĩa đằng sau lời nói của Bạch Văn, thuận miệng trả lời: “Giọng không tốt thì uống thuốc đi!” Bạch Văn im lặng khinh bỉ Khang Phi, đang chuẩn bị tiếp tục dụ dỗ, đột nhiên thấy Khang Phi ném con chuột đi, bảo Hạ Vũ đợi gã một chút, hai bước nhảy đến bên cạnh Bạch Văn, “Xảy ra chuyện gì?” Bạch Văn chỉ vào màn hình. Khang Phi xem lướt qua, kinh ngạc nói: “Em thật sự post thư tỏ tình sao?” “Chuẩn.” Bạch Văn gật đầu như gà mổ thóc. Khang Phi bật ngón cái nói: “Cừ lắm!” Bạch Văn xin giúp đỡ: “Giờ làm sao đây?” Khang Phi nói: “Nam Tử tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! Tự mình cầu nhiều phúc đi!” Khang Phi hóng hớt xong, rất không nghĩa khí vứt cậu lại một mình, chạy về cùng Hạ Vũ đi phỏ bản. “...” Thật khó có được người nào đó chủ động. Không Màu:Nhưng em vẫn thích anh. Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:... Không Màu:Chẳng lẽ lén thích anh cũng không được sao? Đáng thương nhóm qua~ Lộ Nam Minh rất muốn đập nát bàn phím, lén thích... đây là lén thích sao? Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Vậy, có thể xin cậu dè dặt chút được không? Không Màu:/(tot)/~~ Ai bảo anh không để ý em. Rau Rừng Không Có Màu Đỏ:Tôi ghét bất cứ phương thức làm phiền nào. Không Màu:Em không làm phiền

anh. Đây còn không phải làm phiền sao? Lộ Nam Minh muốn cạy đầu Bạch Văn ra, nhìn xem bên trong chứa cái gì. Rau Rừng Không Có Màu Đỏ: Bây giờ cậu đang làm phiền tôi. Không Màu: Nhìn trời... Không sama, anh có trái tim thiệt mỏng manh dễ vỡ! Không Màu: Em chỉ muốn tìm anh tâm sự thôi mà /(tot)/~~ Không Màu: Em cần yêu thương, em cần an ủi... Lộ Nam Minh đã giận đến độ không muốn nói gì nữa, sau khi rút dây mạng ra thì cực kì muốn lôi Bạch Văn đến trước mặt mình đánh cho một trận như tử. END 36

37. Chương 37: Tình Nguyên Bị Bơ

Đi xong phó bản, Khang Phi ném chuột sang một bên, nói với Hạ Vũ: “Tiếp nữa thì gọi anh.”

Hạ Vũ nói: “Vâng.” Mắt lại tiếp tục nhìn chăm chăm vào màn hình, ánh mắt lấp lánh kia như muốn nói phó bản không có vấn đề gì cả, cậu lại hồi phục trạng thái nghiêm túc như lâm đại địch đến nơi.

Khang Phi đi tới khoác vai Bạch Văn như anh em tốt, dựa gần vào nhìn khung nói chuyện phiếm, lại tiếp tục bày bộ dạng anh em tốt: “Bây giờ sao rồi?” Giống như kẻ phải mộng chẳng có nghĩa khí ban nãy không phải giả vậy.

Bạch Văn đang cố gắng gõ cái hình ava đã tối thui kia, mong chờ giây tiếp theo nó sẽ sáng lên, nên không thèm để ý Khang Phi mặt dày.

Khang Phi đại khái cũng nhìn ra, thở dài nói: “Haizz, Nam Tử thật sự là đang ở trong phúc mà không biết hưởng!” Giọng điệu hoàn toàn chẳng có chút tiếc hận nào.

Có người yêu mình là một chuyện hạnh phúc, nhưng điều kiện tiên quyết là bạn cũng phải yêu người kia, nếu không thì đó sẽ trở thành một chuyện vô cùng đau khổ, đặc biệt là đối phương còn chết không chịu buông, quần lấy bạn không tha.

Ở trong lòng, Khang Phi lại vô cùng đồng cảm với Lộ Nam Minh, Bạch Văn không phải là loại quần người bình thường đâu, lấy hành động mấy ngày gần đây của Bạch Văn mà nói, Khang Phi cảm thấy cả đời này Lộ Nam Minh đừng hòng mong thoát được sự theo đuổi của cậu. May mà Lộ Nam Minh cũng không phải loại vô dụng, chỉ cần hắn quyết tâm tàn nhẫn, thật ra muốn thoát khỏi Bạch Văn cũng không khó khăn lắm.

Khó là khó ở chỗ Lộ Nam Minh có thể tàn nhẫn được không?

Bỏ những chuyện này sang một bên, mặc kệ là xuất phát từ tình anh em, hay là tâm lý muốn hóng kịch vui, Khang Phi vẫn thật lòng hy vọng Bạch Văn có thể hạ gục được Lộ Nam Minh.

Bạch Văn thản nhiên liếc gã, ánh mắt rõ ràng không vui chút nào.

Khang Phi cười mà không nói nhìn Bạch Văn, sờ cằm giả vờ không vui nói: “Sắp đến nghỉ đông rồi...”

Nụ cười trên mặt Bạch Văn lập tức rạng rỡ như hoa.

Khang Phi vỗ vai Bạch Văn cổ vũ: “Vây mới đúng chứ! Em yên tâm đi, nghỉ đông anh sẽ giúp em canh chừng hết mức có thể, cho dù một con ruồi cũng không lọt qua được!”

Bạch Văn cười nói: “Mỗi ngày một tấm ảnh nhé.”

“...” Bạch Văn được voi lại đòi hai Bà Trưng khiến Khang Phi sợ hãi không thôi, một lúc lâu sau mới nói tiếp được: “Trong máy tính của em đầy hình rồi, còn chưa đủ nữa hả?”

Bạch Văn nâng mặt, một bộ mê trai: “Anh ấy mỗi ngày mỗi khác mà.”

Khang Phi không chịu nổi phải xoay người giả vờ nôn khan.

Bạch Văn tiếp tục mê trai, “Anh chưa yêu qua, anh không hiểu đâu.”

“Anh chưa từng yêu qua?” Khang Phi nhướn mày, rõ ràng không phục lắm, gã ngủ với bao nhiêu gái rồi, hai bàn tay cũng không đếm xuể đâu đó.

Bạch Văn chẳng nề nang gì đâm rách vết thương của gã: “Đúng vậy! Những chuyện lăng nhăng kia của anh toàn là vận động nửa người dưới, chẳng có chút liên quan gì với việc yêu đương nhá.”

Khang Phi im lặng nửa phút, gã đổi tư thế đứng, nghĩ kỹ những lời Bạch Văn, nói tiếp: “Hình như em không thích anh lắm đúng không?”

Đột nhiên Bạch Văn dựng thẳng sống lưng, nghiêm túc nói: “Với người chung tình như em, dĩ nhiên ghét loại trăng hoa như anh rồi.”

Khang Phi cười nói, “Vậy thì khổ cực rồi, Tiểu Bạch Văn chung tình, vì theo đuổi chồng mình, không phải luôn hòa theo các loại yêu cầu của loại người như anh đây sao?” Gã chẳng cảm thấy việc làm tình mà không yêu đương có gì không đúng, bọn họ đều là anh tình em nguyện cả đó, cũng chẳng ảnh hưởng đến ai, đó chỉ là cách sống của từng người thôi, không phải sao?

“...”

.

Lộ Nam Minh ra ngoài làm việc về, vừa vặn gặp ba người Khang Phi đang chuẩn bị ra ngoài ăn cơm.

Mấy người mặt đối mặt, tâm trạng lại hoàn toàn khác nhau.

Bạch Văn thấy Lộ Nam Minh, cúi đầu, che vệt kích động trên mặt mình lại, đồng thời lùi về sau một bước, thiết khéo là lại đứng cùng hàng với Hạ Vũ, cũng vừa lúc lợi dụng chiều cao của Hạ Vũ để ngăn tầm mắt Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh nhìn thấy tất cả mọi thứ, trong lòng lại yên lặng học máu, nhịn xúc động muốn vọt lên tra hỏi Bạch Văn cho ra nhẽ, ngược lại hỏi Khang Phi: “Năm nay về nhà không? Thi xong thì cùng đi nhé?”

Ánh mắt Khang Phi đảo vòng quanh hai người, đáy mắt lại như có suy nghĩ sâu xa, không đổi sắc mặt hỏi: “Chú Cần tới đón ông hả?” Chú Cần là tài xế của bố Lộ Nam Minh, đã làm việc trong nhà hắn nhiều năm rồi, có thể nói chú là người nhìn hai người bọn họ lớn lên.

“Ừ, cùng đi chứ?” Lộ Nam Minh lại hỏi lần nữa, có thể thấy hắn rất coi trọng việc này.

Bạch Văn đứng ở bên cạnh Hạ Vũ có thâm ý khác nhìn về mặt bình tĩnh của Khang Phi.

Khang Phi nói: “Nói sau đi!”

Lộ Nam Minh sớm có chuẩn bị, cũng không quá mất mát, nói: “Đến lúc đó tôi sẽ gọi điện cho ông.”

“Ông có muốn đi ăn cơm cùng bọn này không?” Khang Phi hỏi, lại liếc Bạch Văn một cái.

Lộ Nam Minh nheo mắt che giấu lửa giận: “Được! Vừa lúc tôi cũng có chuyện cần nói với ông.” Lúc ấy chỉ lo giận, hoàn toàn không nghĩ đến làm sao Bạch Văn lại biết hắn tham gia giới kịch truyền thanh, hắn trước giờ vẫn luôn giữ khoảng cách giữa mạng và đời thực, nên người trong đời thực biết hắn lẫn lộn trong giới kịch truyền thanh đã ít lại càng ít, Khang Phi xem như là một trong số đó.

Khang Phi cười hi hi kéo Lộ Nam Minh đi, cũng ở thời điểm hắn không để ý, nháy mắt với Bạch Văn.

Bạch Văn làm mặt quỷ với gã.

Hạ Vũ tò mò nhìn hai người.

Bạch Văn sợ Hạ Vũ nói ra lời ghê gớm nào đó, liền lập tức tán gẫu với cậu, ngăn cậu nghĩ lung tung hoặc nói lời gì đó đáng sợ.

Trên bàn cơm, chỉ có tiếng của Khang Phi và Lộ Nam Minh.

Hạ Vũ trước giờ vẫn luôn im lặng, thích nghe không thích nói, trừ khi đôi lúc sẽ đặt câu hỏi tò mò về chuyện gì đó.

Bạch Văn giả vờ u buồn cùng cẩn thận từng tí một, tất nhiên cũng im lặng theo, ngoại trừ thỉnh thoảng lấy lòng một chút.

Lộ Nam Minh cũng vui vẻ coi như không nhìn thấy Bạch Văn, ngược lại Khang Phi có chút cảm giác bản thân mình biến thành cái nhân bánh hamburger.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Hi... Hôm nay có chút ngắn :”>

END 37

38. Chương 38: Không Thích Cậu

Đây là bữa cơm Khang Phi ăn mà chẳng cảm nhận được chút mùi vị nào, thanh toán xong, gã vui đến nỗi thiếu chút nữa nhảy chân sáo.

Đi khỏi cửa hàng, Lộ Nam Minh nhìn thời gian rồi nói: “Tôi còn có chút việc, các cậu về trước đi.”

Khang Phi nói: “Được.”

Lộ Nam Minh khẽ nhếch khóe miệng, “Buổi tối chờ điện thoại của tôi.”

“... Được.” Khang Phi nhìn ánh mắt chói sáng của Bạch Văn, có chút nghi ngờ mục đích của Lộ Nam Minh, nhưng chẳng nghĩ nhiều nữa, cũng khẽ nhếch khóe miệng cười cười.

Bạch Văn nhìn hướng Lộ Nam Minh rời đi, mắt dõi theo mãi không thôi, hơi oán hận nói: “Đã trễ thế này rồi, anh ấy còn định đi đâu chứ?”

Khang Phi tốt bụng đề nghị: “Em có thể lên đi theo sau.”

Ánh mắt Bạch Văn sáng rực lên, chạy đi ngay, vừa đi vừa phát tay: “Các anh về trước đi!”

Khang Phi sưng sờ xoa nhẹ mắt mình, không dám tin nói: “Chân ngắn như thế có chạy cũng không đuổi kịp đâu.... Đây, anh chỉ nói đùa thôi mà...” Chờ gã nói xong, Bạch Văn đã sớm chạy mất hút rồi.

Hạ Vũ vẫn im lặng đứng ở một bên nói: “Về thôi.”

Khang Phi bị đá kích lớn xoa đầu Hạ Vũ, đến khít óc trên đầu cậu lộn xộn như tổ quạ mới dừng lại, “Vũ Vũ, em bình tĩnh đã man! Chẳng lẽ em không thấy hành vi của Bạch Văn rất kinh hãi sao?”

Hạ Vũ nháy mắt, nghiêng đầu tò mò hỏi: “Kinh hãi sao?”

Khang Phi vén tay áo lên, dùng cả hai tay kéo má Hạ Vũ sang hai bên, nói: “Em không nên dùng vẻ mặt đáng yêu này để nhìn anh! Nhìn anh như thế, anh sẽ rất sợ hãi, cực kì sợ hãi đó!”

Hạ Vũ nắm lấy móng vuốt đang làm việc ác của Khang Phi, vứt mạnh ra. Sức của Khang Phi tất nhiên Hạ Vũ không thể chống cự được, Hạ Vũ cố gắng hết sức bình sinh cũng chẳng xi nhê gì cả, cậu đau đến nước mắt nước mũi lem nhem, lên án: “Đau...”

Khang Phi cúi người, trán thiếu chút nữa đập vào trán Hạ Vũ, mắt nhìn thẳng, Khang Phi thấy trong mắt Hạ Vũ ngân ngấn nước, lúc này mới chậm rãi buông tay ra.

Hạ Vũ không nhịn được lấy tay xoa mặt, bĩu môi cúi đầu đi về phía trước, chẳng liếc mắt nhìn Khang Phi một cái nào, tựa như một đứa trẻ đang giận dỗi.

Khang Phi đuổi theo Hạ Vũ, thấy Hạ Vũ cúi thấp đầu, giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt, Khang Phi khẽ xoa ngón cái và ngón trỏ với nhau, phía trên vẫn còn lưu lại xúc cảm khi sờ vào gương mặt trơn mềm của Hạ Vũ... Hẳn là rất đau nhĩ?

Trong lòng Khang Phi bắt đầu áy náy, vươn ngón trỏ khẽ xoa mặt Hạ Vũ: “Vũ Vũ, anh mời em trà sữa.... một cốc lớn được không?” Thấy Hạ Vũ làm lơ mình, Khang Phi vội vàng bổ sung thêm ý sau.

Hạ Vũ tiếp tục cúi đầu bước đi, làm như không nghe thấy gì.

Trong lòng Khang Phi khẽ nhói một cái, ngay cả trà sữa cũng không hấp dẫn được Hạ Vũ, quả nhiên em ấy đã giận lắm rồi! Khang Phi ân hận vò tóc, vừa rồi làm gì mà phải dùng lực như thế chứ, Khang Phi vội vàng xin lỗi: “Vũ Vũ, anh không cố ý. Em muốn sao mới hết giận đây? Nếu không em cũng véo anh đi? Để em báo thù...”

Đi một đường, Khang Phi nói một đường, mãi đến khi về kí túc xá, rốt cục Khang Phi chịu chết, buồn rầu nói: “Rốt cục em muốn sao thì mới nói chuyện đây?”

Rốt cục Hạ Vũ ngẩng đầu lên, trên mặt có hai dấu tay thật to.

Lần đầu tiên Khang Phi nhìn thấy hai dấu tay lớn đến vậy, có chút kinh ngạc, sau lại ảo não, hành động vừa rồi của mình thật sự quá thô lỗ, ai mà nghĩ mặt một thằng con trai lại mỏng vậy? Sờ nhẹ một cái, cũng có dấu rõ thế.

Quả thực so với con gái còn mềm hơn.

Khang Phi sờ mặt cậu, nói tiếp: “Những cái này sẽ không tự máu chứ?”

Hạ Vũ bĩu môi, giống như đang trách Khang Phi.

Khang Phi giơ hai tay đầu hàng, “Anh sai rồi, muốn sao em nói đi?”

Hạ Vũ im lặng một lúc mới nói: “Em muốn uống một cốc to trà sữa, có thật nhiều trân châu, bây giờ anh phải lập tức ra ngoài mua về cho em, sau này mỗi ngày cũng đều phải mua cho em. Từ giờ anh không được phép véo mặt em nữa, không được không cho em uống trà sữa, không được bắt nạt em, dẫn em đi phỏ bần, không được lừa biếng...”

Khang Phi càng nghe càng kinh ngạc, chờ Hạ Vũ liệt kê xong đồng điều kiện của cậu, Khang Phi mới nói: “Nghe một hệ liệt các điều kiện của em xong, sao anh lại cảm thấy mình như phạm tội ác tày trời vậy chứ?” Chỉ là véo mặt một cái, sao lại cảm thấy giống như đang bán mình, kí nhiều hợp đồng không bình đẳng như vậy.

Hạ Vũ sờ mặt mình.

Khang Phi gõ trán, tay đặt lên vai Hạ Vũ, đẩy cậu ngồi xuống ghế, bắt đắc dĩ nói: “Tiểu tổ tông của anh, bây giờ anh đi mua trà sữa cho em ngay đây, trước em chơi game đi, chờ anh về anh dẫn em vào phỏ bần, được không?”

Hạ Vũ chậm rì rì gật đầu.

Khang Phi xoay người ra ngoài, Hạ Vũ nhìn cánh cửa vẫn đang lắc lư, nhấn điện thoại gọi đi.

Bạch Văn đuổi theo hai con đường mới kịp Lộ Nam Minh, cậu vuốt chóp mũi, hâm mộ ghen tị hận nhìn chằm chằm Lộ Nam Minh đang rảo đời chân thon dài của hắn đi từng bước dài trên đường.

Vì không để Lộ Nam Minh phát hiện, Bạch Văn ở trên đường đã phải trốn chui trốn lủi, sau mười phút, cậu mệt phờ râu luôn.

...

Sau một giờ.

Bạch Văn ôm chặt áo len của mình, tựa vào cây ven đường, thở dốc, nhưng vẫn không quên quay đầu tìm bóng lưng Lộ Nam Minh, nhưng Lộ Nam Minh vừa trong tầm mắt khi nãy giờ như bốc hơi, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Bạch Văn đăm đăm hai đầu gối đã mỏi nhừ của mình, đoán Lộ Nam Minh đã nhận ra mình theo đằng sau, cậu thở dài, ôm lấy áo len chạy đi mất.

Đột nhiên bóng lưng Lộ Nam Minh xuất hiện ở phía xa cách đó tầm 10 mét, đang thọc một tay vào túi quần, khước miệng nhếch giễu cợt, lạnh lùng nhìn Bạch Văn.

Bạch Văn kêu lớn: “Em đang tập thể dục!” Bạch Văn thẳng gấp, xoay người chạy về hướng ngược lại.

Lộ Nam Minh chẳng nói chẳng rằng rút tay từ trong túi quần ra, trong lòng bàn tay nắm một quả quýt, hắt tung húng quả quýt trong tay, hừ lạnh một tiếng, nắm chặt quả quýt, giơ tay lên, ném về phía Bạch Văn.

Quả quýt bay một đường vòng xinh đẹp trên không trung, vút qua sát bắp đùi Bạch Văn, rơi xuống đất.

Bạch Văn ngẩng quả quýt rơi nát trên đất, giống như nhìn thấy tương lai của bản thân, không nhìn được khe rứt cổ, khựng lại một cái sau đó chạy với tốc độ nhanh hơn.

Lộ Nam Minh thấy động tác tức cười của Bạch Văn, ý cười giễu cợt càng đậm hơn, thấy Bạch Văn còn muốn chạy đi, hắt lại lấy một quả quýt nữa ra, ném tới, đồng thời cũng sải bước đuổi theo.

Bạch Văn qua cửa kính bên đường nhìn thấy Lộ Nam Minh đang đuổi lại gần mình, rên lên: “Xong đời!”

Chạy bộ là hình thức thể hiện rõ nhất ưu điểm cùng khuyết điểm của chân dài và chân ngắn, Bạch Văn cố gắng chạy, nhưng cậu còn chưa chạy được hết hai con đường, đã bị Lộ Nam Minh chân dài bắt được.

May là lúc này người đi trên đường không nhiều lắm, nếu không thì xấu hổ phải biết.

Bạch Văn thấy mình không thoát được, liền tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, nhưng lại không quên mượn cơ hội này dựa vào bờ ngực rắn chắc của Lộ Nam Minh, giả vờ đáng thương nói: “Muốn chém muốn giết muốn róc xương em thì anh làm nhanh để em sớm siêu thoát!”

Lộ Nam Minh giống như đang vặt gà, tách Bạch Văn ra, giận dữ nói: “Cậu muốn chết hả? Tốt, rất tốt. Hôm nay tôi nhất định sẽ cho cậu như nguyện!”

Bạch Văn kinh ngạc mở to hai mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt giận dữ của Lộ Nam Minh, hai tay cậu đan vào nhau, ôm chặt ngực mình, giống như cô gái yếu đuối đang sợ bị vô lễ, yếu ớt nói: “Anh yêu, anh không thể như vậy với em...” Nói xong, còn cố gắng nháy mắt, tựa như đang chuẩn bị nước mắt để chảy ra.

Lộ Nam Minh nhìn xúc động muốn ra tay oánh người xuống, nói: “Cậu đi theo tôi làm gì?”

Bạch Văn thấy Lộ Nam Minh vẫn còn giữ được lý trí, thậm chí phào nhẹ nhõm, giải thích: “Em chỉ muốn ngắm anh nhiều hơn một tí, sắp phải xa nhau rồi, chẳng được gặp anh nữa.”

Lộ Nam Minh bị da mặt dày của cậu làm hoảng hốt vô cùng, đột nhiên hắt cảm thấy vô lực không biết nói gì nữa, nếu ra tay đánh cậu, Bạch Văn nhất định sẽ ôm bắp đùi hấn hô to: Em yêu anh, em chỉ yêu anh thôi, anh không thể đối xử với em như vậy được?

Lộ Nam Minh vô lực xoa thái dương đau nhức của mình, sau lại vô lực hỏi: “Rốt cục cậu muốn thế nào?”

Bạch Văn càng vô lực nói: “Haizz, ai bảo em yêu anh thế chứ?”

“...” Lộ Nam Minh nói: “Tôi cực ghét kẻ nào bám dai như đĩa.”

“Cho nên em không bám riết lấy anh mà.” Bạch Văn vô tội nháy mắt, tiếp theo tủi thân nói: “Em chỉ muốn nhìn anh nhiều hơn chút thôi.”

Lộ Nam Minh nhìn trời, đề xuống cơn giận đang trào dâng, lạnh lùng nói: “Nhưng cậu ảnh hưởng đến tôi.”

Bạch Văn mờ mịt hỏi: “Sao lại ảnh hưởng đến anh được?”

“... Theo dõi còn không phải hả?” Lộ Nam Minh chẳng thể nào hiểu được kết cấu đại não của Bạch Văn.

Bạch Văn nhún vai, dùng giọng điệu cực kì bình tĩnh trả lời: “Anh có thể coi em như người qua đường Giáp.”

“Người qua đường Giáp sẽ không chăm chăm đi theo tôi.”

“Cho nên, mới bảo anh cứ xem em trở thành người qua đường Giáp.” Bạch Văn nhấn mạnh hai chữ “trở thành”, thấy sắc mặt Lộ Nam Minh càng khó coi hơn, trong lòng Bạch Văn chợt vô cùng chờ mong, không

nhìn được hỏi dò: “Hay là anh rất để ý đến em? Để ý đến em nên không thể coi như không nhìn thấy em được?”

Lộ Nam Minh cắn răng nói: “Được, cậu là người qua đường Giáp.” Nói xong, Lộ Nam Minh liền xoay người rời đi.

Bạch Văn túm một cánh tay hắn lại, ngay cả áo len ở trong ngực bị rơi cũng không để ý, “A Minh Minh, nếu đã tới đây rồi, chúng ta nói chuyện chút đi!”

Bạch Văn nhanh tay lẹ mắt lại túm lấy một bên tay để giữ hắn đang chuẩn bị rời đi, “Người qua đường Giáp cũng có thể trở thành bạn bè.”

“Tôi không muốn.”

Bạch Văn vội vàng phân bua, “Em sẽ rất tốt với anh, chắc chắn sẽ không để anh thất vọng đâu.”

“Nếu về sau cậu không xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ nghĩ lại.”

“...” Đã không thấy mặt nhau, nghĩ lại có lợi gì nữa chứ? Bạch Văn lắc đầu, cậu nói: “Em có chỗ nào không tốt chứ? Ngay cả một cơ hội anh cũng không cho em?”

Lộ Nam Minh cảm thấy mình sắp phát điên rồi, tại sao hắn ở ngay trên đường cái lại thảo luận với một thằng đàn ông khác về vấn đề cơ hội gì đó chứ?

Bạch Văn nhìn xung quanh một chút, nói: “Bây giờ không có ai, anh không cần sợ sẽ ảnh hưởng đến danh dự cùng hình tượng của mình đâu.”

Lộ Nam Minh cau mày, “Tôi không phải để ý mấy cái này.” Hắn cũng không để ý mấy cái này, nếu không thì hắn đã không nhận làm CV trong kịch đam mỹ rồi, lại còn làm nhiều năm như vậy nữa.

“Vậy vì sao anh không thích ở cùng một chỗ với em? Chẳng lẽ anh kì thị em hả? Sợ em ảnh hưởng hình tượng của anh sao?”

Lộ Nam Minh nhíu chặt lông mày, neho mắt lại nói: “Bạch Văn cậu dùng phép khích tướng với tôi sao?”

“Em không có.”

“Không sao?” Lộ Nam Minh hừ lạnh một tiếng, “Được, cậu đã muốn biết, tôi sẽ nói rõ với cậu. Cậu biết tôi nhận vai trong kịch đam mỹ đúng không? Cố ý nói những cái này để làm gì?”

Bạch Văn kinh ngạc nhìn Lộ Nam Minh, không nghĩ tới hắn lại biết rõ ràng như thế, “Anh đã không sợ, vậy sao anh không chấp nhận em? Ngay cả thử một lần cũng không được sao?”

Lộ Nam Minh kiên quyết mà thẳng thắn nói rõ ràng: “Tôi không thích cậu.”

Bạch Văn bị Lộ Nam Minh thẳng thắn mà rất tổn thương, cậu chủ động buông tay Lộ Nam Minh ra, lùi về phía sau nửa bước, không khéo chính là lại giẫm lên áo len vừa rơi của mình. Đây không phải lần đầu tiên cậu bị từ chối, cũng không phải lần đầu tiên cậu nghe được những lời này, nhưng sự tổn thương lại vô cùng lớn.

Gió đông thổi mạnh lạnh thấu xương.

Cây bên đường chỉ còn trơ trụi mình thân cành, gió thổi, những thân cành khẳng khiu này lắc lư theo gió, giống như yêu quái đang giương nanh múa vuốt, phát ra tiếng động cực rõ ràng.

Trong khung cảnh này, trái tim Bạch Văn lại càng đau đớn hơn.

Bạch Văn im lặng chốc lát, rồi mới nói: “Em sẽ không từ bỏ đâu.” Khi thấy Lộ Nam Minh thẳng thắn như vậy, cậu có chút nhụt trí, nhưng điều duy nhất cậu dám khẳng định, đó chính là ... cậu chưa từng muốn từ bỏ bao giờ.

“Cậu... sao cứ phải cố chấp như vậy?” Lộ Nam Minh cũng rất bất đắc dĩ.

Bạch Văn chậm rì rì nói: “Từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã biết người đồng hành cùng em cả đời này sẽ là anh, cũng chỉ có thể là anh.”

“Cậu còn nhỏ, bây giờ nói chuyện cả đời còn rất sớm.”

Bạch Văn ngẩng đầu nhìn Lộ Nam Minh, trong mắt chỉ có sự chân thành, “Em giống hệt tính của mẹ mình, cả đời sẽ chỉ yêu một người mà thôi.”

Lộ Nam Minh có chút bực bội, “Cậu có thể đừng ngây thơ vậy được không?” Cái này cùng với mẹ cậu thì liên quan gì nhau?

Bạch Văn hỏi: “Anh có biết mẹ em chết như thế nào không?”

Lộ Nam Minh há hốc miệng kinh ngạc nhìn Bạch Văn, một lúc lâu sau mới nói được: “Xin lỗi.”

Bạch Văn ngẩng đầu nhìn nhánh cây phát phơ trên đầu mình, nếu là mùa hè, phía trên nhất định sẽ có cả tán cây rậm rạp đong đưa, phát ra tiếng xào xạc, thỉnh thoảng còn có từng chiếc lá rời cành bay xuống đất, khiến khung cảnh tràn đầy sức sống, không giống về tiêu điều của mùa đông, khiến người ta càng cảm thấy thê lương, Bạch Văn nói: “Không có chuyện gì. Lúc mẹ em chết, bà rất vui vẻ, mặc dù trước đó bà vẫn luôn khóc...”

Lộ Nam Minh rất muốn ngăn Bạch Văn nói tiếp, nhưng làm sao cũng không thể mở miệng được.

“Bố với mẹ là tự định chung thân, trong nhà không đồng ý, mẹ em quyết định trốn đi cùng ông. Sau đó thì có em...” Bạch Văn giống như nhớ ra cái gì, mày nhíu lại thật chặt, sau đó mới thả lỏng, “Bố đi kiếm tiền, mẹ em ở nhà nội trợ, cuộc sống không được tốt như mong đợi, nhưng ba người nhà em đều rất vui vẻ. Mẹ em nhớ nhà, thường xuyên kể về ông bà ngoại cho em nghe, nói chuyện ngày bé của bà cùng cậu với dì, nhưng bà chưa bao giờ muốn trở về. Bởi vì bà cảm thấy chẳng còn mặt mũi để về gặp bố mẹ, cũng không thể nào vì bố mẹ mà không ở bên cạnh bố em được. Sau khi vì tình mà từ bỏ gia đình mình, sâu trong lòng mẹ em, bố chính là tất cả của bà, cho nên sau khi bố em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mẹ em mới đi theo ông như thế.”

Lộ Nam Minh thấy gương mặt bình tĩnh của Bạch Văn, gằm nhẹ: “Đừng nói nữa.”

“Em chứng kiến mẹ chết, trước đó, bà ôm em khóc, nhưng khi chết, bà lại cười.” Bạch Văn nhớ lại cảnh tượng ngày đó, ánh mắt trở nên mơ hồ, bên tai giống như cũng vang lên tiếng khóc của mẹ.

“Mẹ em rất sợ đau, bà không dám dùng dao cắt tay...” Bạch Văn nói tới đây, sờ động mạch chủ nơi cổ tay, nở nụ cười, “Nhưng bà vẫn cố gắng cắt mạch máu, em thấy bà chết, bởi vì cảm thấy rất có lỗi với em, cũng vì đau nữa, cho nên bà cứ khóc mãi, vừa khóc vừa xin lỗi em, đến khi... bà nói bà nhìn thấy bố của em, sau đó, bà cười, nụ cười rất hạnh phúc.”

Giọng Bạch Văn rất bình tĩnh, trên mặt lại treo nụ cười nhẹ, ngoài ánh mắt mơ hồ, một chút cũng chẳng nhìn ra cậu đang đau lòng, nhưng Lộ Nam Minh nhìn thấy Bạch Văn như vậy, trái tim cũng đau đớn vô cùng, hẳn không có mục đích gọi: “Bạch Văn...”

Bạch Văn quay đầu nhìn Lộ Nam Minh, nụ cười dần nở rộ trên mặt, “Em không đau khổ, bọn họ rất hạnh phúc, em cũng cảm thấy vui vẻ thay cho bọn họ.”

Lộ Nam Minh đặt tay lên vai Bạch Văn, nhíu mày nói: “Nhưng cậu đang run đây này.”

Bạch Văn tiếp tục cười: “Bởi vì em rất lạnh.”

Lộ Nam Minh thấy cái áo len bị cậu giẫm nát dưới chân, bất đắc dĩ nói: “Được rồi... Cậu thắng.” Lộ Nam Minh nói, kéo Bạch Văn vào lòng mình, vỗ nhẹ lưng cậu, như an ủi lại như đau lòng.

Bạch Văn thể nhưng lại đẩy Lộ Nam Minh ra: “Em không phải muốn nhận được sự thương hại của anh mới nói ra chuyện này, chỉ là cảm thấy những chuyện này, làm chồng của em thì nên biết.” Cậu khom lưng nhặt áo len lên, vỗ vỗ, rồi mặc vào người.

“...”

Bạch Văn mặc áo vào tử tế, nhảy vài cái tại chỗ, cảm thấy cơ thể ấm áp hơn chút rồi mới nói với Lộ Nam Minh đang đứng đối diện: “À Minh Minh, anh mời em ăn được không? Em sẽ càng yêu anh hơn đó.”

“Đây đối với tôi mà nói, thật sự là tin dữ.” Lộ Nam Minh đỡ trán nói, nhưng không từ chối.

Bạch Văn kéo Lộ Nam Minh đi, “Trước đi xem phim, rồi ra ngoài ăn nhé.”

“...” Lộ Nam Minh thấy Bạch Văn đang kéo tay mình, suy nghĩ một chút nhưng vẫn không rút tay về. Rõ ràng qua cửa kính thấy Bạch Văn lén lút theo sau mình, thật sự rất muốn đánh cho cậu một trận, nhưng bây giờ không còn xúc động thể nữa, bởi vì hắn cảm thấy Bạch Văn rất thật lòng.

Thật sự nhất thời hắn không biết từ chối như thế nào.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu vũ trụ cháy rồi!

Nhìn qua tình yêu của Bạch Văn, đoán chắc rất nhiều người sẽ không thể nào chấp nhận được... ừ... chúng ta cứ coi như đây là một trò tiêu khiển đi nhá!

Hơn nữa, tình yêu vốn là chuyện riêng tư mà!

END 38

39. Chương 39: Chuyện Tốt Đẹp Ngoài Ý Muốn

Lộ Nam Minh xếp hàng mua xong vé, Bạch Văn đã ôm bắp rang bơ và coca đứng ở một bên cười ha hả chờ hắn, thấy hắn đi ra từ đám đông, Bạch Văn còn giơ tay lên, thông báo sự có mặt của mình.

Lộ Nam Minh thấy cảnh này không hiểu sao lại cảm thấy quen thuộc.

...

Lộ Nam Minh hơi ngạc nhiên, đây là lần thứ hai hắn đi xem phim với Bạch Văn rồi sao? Bạch Văn đã không nhịn được chạy tới cạnh hắn, đụng đụng cánh tay Lộ Nam Minh: “A Minh Minh, chúng ta vào thôi.”

Lộ Nam Minh chủ động cầm lấy bịch bắp rang bơ và coca của mình, đỡ cho Bạch Văn một phần gánh nặng.

Bạch Văn vui vẻ cười ha ha.

Lộ Nam Minh không nhịn được nhìn Bạch Văn thêm một chút, cậu đang cười tít cả mắt, ý cười trong đó có thể chảy ra bất cứ lúc nào... thật giống như Bạch Văn vẫn luôn rất thích cười, mặc dù cậu thường hay giả vờ làm biểu cảm như mình chịu thiệt lắm... nhưng một giây sau tuyệt đối sẽ bật cười vui vẻ ngay.

Người có tính cách sáng sủa như thế, tại sao lại sinh ra trong hoàn cảnh thê thảm đến vậy?

Lộ Nam Minh vẫn cho rằng Bạch Văn là đứa trẻ bị làm hư trong gia đình, có chút bướng bỉnh ngang ngược, có chút ngây thơ tùy hứng.

Lộ Nam Minh thất thần giây lát, bọn họ đã đi tới cửa rồi.

“A Minh Minh, chúng ta ngồi ghế số bao nhiêu?” Bạch Văn rướn cổ vào phòng rồi ngó đông nhìn tây.

Lộ Nam Minh hoàn hồn, gõ đầu cậu, nghiêm khắc nói: “Gọi đàn anh.”

Bạch Văn sờ chỗ bị đánh, cười vui vẻ: “Đàn anh.”

Bị đánh còn cười được sao? Lộ Nam Minh im lặng nhìn nụ cười tươi rói của cậu: “... Đã từng gặp thằng ngốc, chưa từng thấy qua người ngốc như vậy.” Dứt lời, nhấc chân bước vào trước.

Bạch Văn hấp tấp chạy theo phía sau hắn.

Bạch Văn không ngừng nhét bắp rang bơ vào miệng, nhìn nam nhân vật chính trên màn hình phê bình: “Mất không lớn lắm, cổ rất thô, thất lưng to thế, cái mông thì không vĩnh viễn...”

Lộ Nam Minh không biết rốt cục Bạch Văn xem phim hay là xem cái gì.

Cuối cùng Bạch Văn tổng kết: “Mặc kệ là giọng nói, diện mạo hay vóc người đều không bằng anh được.”

Lộ Nam Minh nói: “Vỗ mông ngựa.”

Bạch Văn ánh mắt lấp lánh nhìn hắn: “Em dùng chính mình vỗ lên.” Cậu nhấn mạnh hai chữ “chính mình”.

Lộ Nam Minh cười lạnh.

Bạch Văn lưu luyến không rời liếc nhìn vị trí đặt mông của Lộ Nam Minh, thấp giọng lầm bầm: “Không muốn thì thôi.” Buồn bực lại nuốt một miếng bắp rang bơ vào miệng, chớp chớp nhai mạnh.

Lộ Nam Minh chú ý ở dãy trên có mấy cô bé đã quay lại nhìn hai người nhiều lần, hắn không nhịn được nhắc nhở Bạch Văn một chút: “Chú ý xem phim đi.”

Thanh âm chớp chớp của Bạch Văn nhỏ dần, vì muốn nói chuyện phiếm với Lộ Nam Minh, cậu cố ý hơi nghiêng người qua bên hắn một chút.

Lộ Nam Minh nhấp một ngụm coca, nhìn tiết mục anh yêu em em không yêu anh làm anh đau khổ vật vã nhảm chán trên màn hình, trong lòng có chút bực bội, không hiểu sao hắn lại đi xem phim này với Bạch Văn chứ? Loại chuyện như xem phim này cũng không đến lượt hai người bọn họ cùng nhau làm mà!

Bạch Văn còn đang lăm nhảm dông dài, Lộ Nam Minh không chịu được trừng mắt nhìn cậu: “Cậu liên...” Lời kế tiếp bị chuyện hai đôi môi bất ngờ chạm vào nhau cắt đứt.

Lộ Nam Minh và Bạch Văn đều sững sờ.

Hai người đứng hình nửa giây, mới không hẹn mà cùng lùi về phía sau.

Bạch Văn thấp giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Lộ Nam Minh nói: “...Ừ.” Thật ra, vừa rồi hắn chủ động nghiêng đầu sang chỗ khác để tránh Bạch Văn, mà Bạch Văn vừa khéo lại dựa sát vào phía đó, mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn chẳng hay ho như thế, cũng không phải lỗi của Bạch Văn.

Bạch Văn liếc trộm Lộ Nam Minh, trái tim nhộn nhạo không yên, cậu đã hôn môi với Lộ Nam Minh rồi! Ngoài niềm vui thì cậu rất muốn bóp cổ tay mình, cơ hội tốt biết bao nhiêu, sao cậu lại không ôm một cái đi chứ?

Hai người vẫn im lặng đến khi bộ phim kết thúc.

Chỉ là khi rời khỏi rạp chiếu phim, Bạch Văn đã vượt qua được chướng ngại vật tâm lý mà trở nên sôi nổi như trước, bắt đầu lôi kéo Lộ Nam Minh đi ăn.

Lộ Nam Minh im lặng đẩy ngón tay Bạch Văn ra, cũng vuốt thẳng tay áo mình lại, nói: “Đi thôi!”

Bạch Văn không vui bĩu môi, trong lòng lại hừ lạnh: không kéo thì không kéo.

Chứ thật ra, Bạch Văn cũng không còn can đảm tiếp tục kéo Lộ Nam Minh nữa, sợ hoàn toàn bị hắn ghét bỏ, cũng sợ sẽ lộ sự hốt hoảng của mình. Mặc dù cậu nhận định Lộ Nam Minh, các loại theo đuổi ừn ừn kéo đến, nhưng không thể nào thay đổi được sự thật cậu chỉ là một cậu trai ngây thơ, non nớt.

Loại chuyện hôn môi với người mình thích, cậu cũng chỉ mới là lần đầu mà thôi.

Mặt của cậu hiện giờ vẫn còn đỏ bừng đây này.

Khang Phi thật vất vả mới dỗ được Hạ Vũ cười, vừa đi theo Hạ Vũ vào phó bản, vừa chờ điện thoại của Lộ Nam Minh, kết quả điện thoại không có, chỉ có một câu cảnh cáo: Không được nhúng tay vào chuyện của tôi và Bạch Văn.

Khang Phi xoa đầu, chẳng hiểu gì cả. Gửi tin nhắn thắc mắc, gọi điện thoại hỏi thăm, lại nhận được tin điện thoại đã tắt, không thể làm gì được, gã đành chờ Bạch Văn trở về, hỏi xem có chuyện gì xảy ra.

Bạch Văn mãi tận chiều tối mới về, Khang Phi chờ mòn con mắt.

Khi Bạch Văn trở về, mặt vẫn còn đỏ một cách bất thường, nhưng Bạch Văn thường xuyên vô duyên vô cớ đỏ mặt, chỉ cần hơi lớn giọng chút cũng có thể khiến cậu đỏ mặt, nên Khang Phi cũng không nghĩ nhiều,

hỏi thẳng: “Có chuyện gì à? A Minh nhắn tin cho anh bảo không được nhúng tay vào chuyện của hai người, anh có nhúng tay vào gì đâu?”

Bạch Văn cười ha hả, chẳng hề để lời nói của Khang Phi trong lòng.

Khang Phi nhìn vẻ mặt Bạch Văn, rốt cục phát hiện có chuyện gì đó không bình thường, mới hỏi: “Em lại mê trai gì thế?”

Bạch Văn ngồi ở trên ghế ôm mặt, tiếp tục cười ha ha, “Ai nha, anh không hiểu đâu.”

Khang Phi: “...” Nếu em không nói thì làm sao anh hiểu được chứ. Nhưng thấy vẻ mặt lúc này của Bạch Văn, Khang Phi không nói câu này ra ngoài, dù sao nói ra cũng sẽ bị xem như gió thoảng bên tai mà thôi.

Khang Phi không đếm xỉa đến Bạch Văn nữa, tiếp tục cùng Hạ Vũ vào phó bản, lại còn thở dài: “Quả nhiên vẫn là Vũ Vũ đáng yêu nhất.”

Bạch Văn mê trai xong, chậm rì rì vào trò chơi, thế mà lại thấy Chu Tiểu Đông đang online.

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Anh họ hay là anh rể họ thế?

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:Gần đây em không gây ra chuyện gì đó chứ? Cảm giác hôm nay có chút không tập trung?

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Anh họ, em vẫn rất ngoan ngoãn mà $O(n\_n)O$

~[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:~_~|| Em ngoan thật là tốt rồi!

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Bây giờ các anh đang ở đâu thế? Hôm nay có về không?

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:Khụ khụ, hôm nay không về.

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Hai anh lại đi khách sạn hả? Ngày nào cũng đi thật tốn kém, không bằng chuyển hẳn ra ngoài ở luôn đi.

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:A...

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Các anh chuyển sớm đi, để em còn tối ăn chực cơm, tiện thể cũng để Khang lẳng nhăng ngủ ở giường các anh, anh ta cứ ngủ chung với Vũ Vũ, em không yên tâm (^)

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:Em còn biết không yên tâm?Chuyện của bọn anh là do ai mà ra hả?

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Anh không giống.

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:(_)# rốt cục ai mới là anh họ của em đây!

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:*vuốt giận* ~ anh họ, tết có về không?

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:Có

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:Anh muốn rủ Côn Trùng về với chúng ta.

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Ồ, xem ra anh quyết định rồi.

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:/(tot)/~~ Bỏ chắc chắn sẽ giết chết anh mất? Nhưng anh đã trót hứa với Côn Trùng rồi.

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Vây cứ để anh ấy đi cùng đi!

[Mật][Băng Hồng Trà] nói với bạn:Haizz, thì chỉ có thể vậy thôi.

[Mật]Bạn nói với [Băng Hồng Trà]:Anh họ, em đi chơi tiếp đây.

Bạch Văn nhìn kênh bang phái, phát hiện Phong Lưu đang ở chiến trường, cậu liền phi ngay đến bên ngoài chiến trường, chờ Phong Lưu đi ra.

[Mật]Bạn nói với [Công Tử Phong Lưu]:Tui chờ cậu ở cửa chiến trường nha.

[Mật][Công Tử Phong Lưu] nói với bạn:Có việc à? Tui lập tức ra ngoài đây.

Bạch Văn đợi 20 phút, bóng dáng Phong Lưu mới xuất hiện, vừa xuất hiện, anh liền xin vào đội luôn.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Cái lập tức của cậu thật dài nha!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: À, chuyện gì khiến cậu phải chạy đường xa tới đây thế?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Muốn ly hôn với cậu! O(n_n)O

~[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: ...

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Thần tượng, rốt cục cậu thông rồi?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Cậu vui lắm hả?

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Khụ khụ, hình như tui gửi được mùi JQ

~[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: ~(^_^~) cảm giác của cưng rốt cục cũng nhạy được một lần rồi đó

~[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Trợn mắt!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: ~(^_^~) Hôm nay người ta đi xem phim với chồng nà, há há há há há há!

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Trợn mắt!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Đổi biểu cảm khác đi.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: (_) cậu thu phục được anh ta rồi sao?

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Cảm thấy đồng chí vú em Lộ Hồng Trần hồng có dễ thu phục vậy đâu.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Còn chưa.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: -_-||| Vậy sao cậu nghĩ thông rồi muốn ly hôn rồi?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Bởi vì cậu là vết nhơ trong cuộc đời tui.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Xin cậu đừng quên, tui bị ép trở thành vết nhơ đó nhé!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Chuyện đã qua thì hãy để nó qua đi! Chúng ta đi ly hôn nào, sau này acc này tui cũng không lên nữa, không thể để chồng tui biết tui từng có loại quan hệ không trong sáng này được.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Quan hệ không trong sáng... Tui nên khóc hay nên treo cổ tự tử đây.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Tùy cưng, chờ anh đi rồi, cưng từ từ khóc, từ từ treo cổ hén.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Không hổ là thần tượng, thiệt vô tình!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: O(n_n)O

~[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Quay lại chuyện chính. Rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Chỉ cùng đi xem phim, cậu đã cải tà quy chính rồi sao? Cũng có phải chưa từng đi xem với nhau đâu.

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Đã hôn rồi đó (^o^)/

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]:

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Thế mà dám nói là chưa thu phục được?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Chuyện tốt ngoài ý muốn thâu ~(^_^~)

~[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Trợn mắt!

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Hề hề, ly hôn rồi, tạm thời không thể online được.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Hử?

[Đội ngũ][Nhiều Chỉ Nhu]: Về nhà nghỉ đông, trong nhà không có mạng.

[Đội ngũ][Công Tử Phong Lưu]: Phất tay ~ không tiễn.

Ly hôn với Công Tử Phong Lưu xong, cậu lại nói với đám người trong bang một tiếng.

Sau khi nghe cậu muốn rời đi, các loại giọng điệu đều có, mà nhiều nhất chính là không muốn. Bạch Văn cũng có chút không bỏ được, có thể gặp được nhiều người cùng chung chí hướng như vậy, thật sự không dễ gì mới tìm thấy được!

Nhưng ai bảo trong nhà cậu không có mạng chứ?

=====

Tác giả có lời muốn nói: Hu hu hu hu.... Hôn rồi hôn rồi... mặc dù chỉ là ngoài ý muốn...

END 39

40. Chương 40: Chồng Yêu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Cưỡi ngựa xem hoa cả một học kì, tới gần cuối năm, Bạch Văn mới bắt đầu ôm sách giả vờ giả vịt học hành.

Trong sân trường, số người giống Bạch Văn nhiều không tả xiết, ngay cả Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông đã lâu không thấy cũng ngoan ngoãn dính mõng ở trường, chỉ có Khang Phi và Hạ Vũ là vẫn như cũ, mỗi ngày đều ngâm mình trong trò chơi.

Ngụy Vũ Thông cười nói: “Khang lão đại, cậu chuyển hết số năng lượng đi tán gái vào trò chơi rồi hả?”

Khang Phi sờ cằm, ra vẻ thâm trầm nói, “Cái này không tệ, đỡ bị mấy người nói tôi là sâu bọ có hại cho xã hội.”

Chu Tiểu Đông xì một tiếng, bật cười, “Xời, cậu còn biết mình là sâu bọ hả?”

“*** ” Khang Phi tiện tay túm một đồ ở gần đó, ném tới, “Mấy người lại còn dám nói!”

Chu Tiểu Đông tránh được vật thể lạ bay tới, cười rũ rượi trên vai Ngụy Vũ Thông: “Cậu nói xem rốt cục cậu đã giết hại bao nhiêu bông hoa rồi?”

Khang Phi bắt lực nói: “Chuyện anh tình em nguyện, tại sao mấy người nói ra, lại giống như tôi phạm tội cưỡng gian vậy chứ?” Rõ ràng có nhiều cô gái, còn thoáng hơn cả hần nữa đó. Song sắp đầu, 3P cái gì sướng hơn, gã còn không rõ nữa đây này.

Song sắp đầu chắc kiểu song long nhập động như bên đam mỹ thì phải

Bạch Văn ôm cổ Hạ Vũ, lo lắng kêu lên: “Vũ Vũ, cậu phải cách xa anh ta một chút, anh ta là tội phạm cưỡng gian đó.”

Khang Phi thực sự rất buồn bực, bước lên mấy bước, kéo tay Bạch Văn ra, chính mình đi lên, ôm cổ Hạ Vũ nói: “Tạm thời để anh dạy Vũ Vũ, quan hệ của bọn này rất tốt.”

Ngụy Vũ Thông kết luận: “Mấy đứa như đang diễn tình tay ba ấy.”

“...” Mấy người đồng thời buồn bực.

Bởi vì Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông quay về, năm người trong phòng mỗi ngày lại cãi nhau chí chóe, rồi cười ha ha, cuộc sống trải qua cực kì thoải mái.

Khó gặp được lúc nào ký túc xá vắng ngắt như tờ như lúc này, Khang Phi có chút không quen, hình như vào phòng sai cửa rồi, gã đứng ở cửa ra vào hỏi Hạ Vũ đang chú ý đầu đọc truyện trên mạng: “Bọn họ đâu rồi?”

Hạ Vũ trả lời: “Anh họ với anh rủ họ đi xem phim, Bạch Văn đi học rồi.”

Khang Phi đi vào trong nhà, đóng cửa lại, thuận tay kéo cái khăn quàng cổ xuống quàng lên giường, nói: “Cuộc sống thế này thật tuyệt, sao em không lên phòng tự học với Bạch Văn vậy?”

Hạ Vũ đắm chìm trong biển truyện trên mạng, nói: “Không muốn động đây.”

Khang Phi vút áo khoác xuống bên cạnh, nói: “Không muốn động đây? Em lại đang đọc gì thế?” Bởi vì bóng ma Holmes lần trước, bình thường Khang Phi sẽ không quan tâm Hạ Vũ đang đọc truyện gì, sợ lại bị Hạ Vũ lôi kéo nói mãi không dừng.

Hôm nay thuận miệng thì hỏi, hỏi xong gã liền hỏi hận.

Hạ Vũ mở to mắt nhìn Khang Phi, sau đó im thín thít.

Khang Phi bị vẻ mặt của Hạ Vũ gợi trí tò mò ghê gớm, còn chưa kịp cởi hết quần áo đã nhào qua, ôm bả vai Hạ Vũ nói: “Có gì phải ngượng chứ, để anh đây nhìn cái nào...” Khang Phi thấy những chữ trên màn hình rồi, ghen hòng.

Khang Phi không nghĩ tới Hạ Vũ không chỉ đọc đam mỹ, lại còn đọc H văn, gã cũng sốt không nhẹ, vô cùng ngạc nhiên hỏi Hạ Vũ: “Em là à?” Đừng trách gã ngạc nhiên như thế, mặc dù trong kí túc xá có ba đồng tính, nhưng gã chưa bao giờ nghĩ Hạ Vũ cũng là một trong số đó.

Nếu Hạ Vũ phải, vậy bọn họ ôm nhau ngủ thời gian lâu như thế thì... Ặc.

Hạ Vũ quay đầu mờ mịt nhìn gã.

Khang Phi liếm liếm đôi môi khô cong, “Chính là thích... ừ... đấy.”

Hạ Vũ tiếp tục không hiểu gì cả.

Khang Phi không nhịn được chọc hông cậu một cái, hỏi: “Em thấy thế nào?”

Hạ Vũ uốn eo, nhíu mặt nói: “Đau.”

“Đau?” Khang Phi lại chọc một cái nữa, Hạ Vũ lắc mông trốn gã, Khang Phi không nhịn được tiếp tục giở trò xấu chọc léc cậu.

Hạ Vũ vừa cười vừa trốn, “Ngứa.... Ngứa.... Ha ha...”

Khang Phi kiên nhẫn đuổi theo.

Hạ Vũ trốn chui trốn lủi, cuối cùng cười ngã vào ngực Khang Phi.

Khang Phi ôm cơ thể vô cùng quen thuộc, thấy gương mặt tươi rói như hoa của Hạ Vũ, trái tim rạo rực vô cùng.

Hạ Vũ hồn nhiên chẳng nhận ra thay đổi của người sau lưng mình, vươn ngón trở lên lau nước nơi khóe mắt, oán giận nói: “Anh xấu quá! Đã nói với anh rất ngứa rồi mà!”

Khang Phi chăm chú nhìn Hạ Vũ, ngay cả lông tơ trên mặt cậu cũng không bỏ qua, không yên lòng nói: “Ồ.” Tay ôm Hạ Vũ không tự chủ nắm thật chặt.

Bạch Văn vừa vặn đi vào ngay lúc này, nhìn thấy tư thế ý ý của hai người liền hét lên, khiến Khang Phi và Hạ Vũ giật nảy mình.

Khang Phi buông Hạ Vũ ra, trừng mắt nhìn Bạch Văn, nói: “Giữa thanh thiên bạch nhật, em hét cái gì mà hét hả?”

Bạch Văn uể oải chậm chậm đến bên cạnh Hạ Vũ nói: “Mệt quá, Vũ Vũ, mau xoa bóp cho tớ đi.”

Hạ Vũ ngoan ngoãn đứng lên đi đến cạnh Bạch Văn, đứng ở phía sau giúp cậu đắp lưng.

Bạch Văn thoải mái rên hừ hừ, lại oán hận thầy giáo vô lý, độc tài với Khang Phi.

Khang Phi ngồi bên cạnh cũng rầu rĩ lắng nghe, thỉnh thoảng chen vào hai câu, con mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào bàn tay đang hoạt động của Hạ Vũ.

Không chơi trò chơi nữa, thú tiêu khiển của Bạch Văn chỉ còn lại mỗi cái là lượn lờ diễn đàn, nhưng vì Lộ Nam Minh đã biết được thân phận của cậu rồi, cậu không dám dùng nick chính của mình đi làm loạn nữa.

Khoác cờ nhôn lượn lơ trên diễn đàn cả buổi, thật sự chán chường buồn chết, Lộ Nam Minh lại không lên QQ, Bạch Văn onl một chút, cảm thấy chẳng có hứng liền out ra, cuộn tròn trong chăn gửi tin nhắn.

Lộ Nam Minh vừa xem xong một bộ phim Hollywood, đang chán không có việc gì làm thì nhận được tin nhắn đến từ số lạ.

Số lạ:Anh yêu ~, giờ em đang nằm trên người anh nè ~(@^_^@)~ ~(@^_^@)~ ~(@^_^@)

~Lộ Nam Minh nhìn chằm chằm vào tin nhắn vừa được gửi đến, trong đầu chỉ thấy gương mặt cười đắc ý của Bạch Văn xoay mòng mòng, khoe miệng không khỏi hơi nhếch lên. Thuận tay lưu dãy số lại, nghĩ tới ánh mắt chờ mong tin nhắn trả lời của Bạch Văn, Lộ Nam Minh vẫn gửi cho cậu một tin.

Bạch Văn vẫn luôn không chớp mắt nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, tin nhắn vừa tới, cậu liền thấy ngay tiêu đề, tin nhắn đến từ “Chồng yêu”, Bạch Văn còn chưa đọc nội dung, đã vui vẻ lăn lộn mấy vòng trên chiếc giường nhỏ, tay còn ôm gấu bông mà Lộ Nam Minh tặng cậu.

Chu Tiểu Đông thấy động tác của Bạch Văn, vừa lo lắng vừa bực mình nói: “Em muốn tự sát thì tìm cách chết nào gọn nhẹ chút.”

Bạch Văn căn bản chẳng thèm để ý đến anh họ mình, lại trùm kín chăn đọc tin nhắn.

Chồng yêu:Nếu rảnh quá, có thể đến sân thể dục chạy vài vòng.

Ngủ gật:A Minh Minh anh tốt quá đi, còn quan tâm cơ thể em nữa.

Chồng yêu:Cậu đừng hiểu lầm.

Ngủ gật:Hừ hừ, tất nhiên em sẽ không hiểu lầm ý tốt của anh rồi.

Chồng yêu:~||| Tôi cảm thấy cậu đã hiểu lầm rồi.

Ngủ gật:/(tot)/~~ A Minh Minh em muốn gặp anh.

Ngủ gật:/(tot)/~~ /(tot)/~~ Hôm nay cũng chẳng gặp được anh.

Chồng yêu:Nghỉ ngơi sớm đi.

Ngủ gật:Em đến sân thể dục chạy bộ, anh có tới gặp em không?

Chồng yêu:Cậu có thể đừng điên thế được không? Hôm nay trời dưới 0 độ đó biết không hả!

Ngủ gật:/(tot)/~~ Nhưng mà, thật sự rất muốn gặp anh mà!

Chồng yêu:Sờ đầu, ngoan ngoãn ngủ đi.

Ngủ gật: Em muốn hôn chúc ngủ ngon.

Ngủ gật:Em muốn hôn chúc ngủ ngon.

Ngủ gật:Em muốn hôn chúc ngủ ngon.

Ngủ gật:Em muốn hôn chúc ngủ ngon.

Ngủ gật:Anh mà còn không để ý đến em, em sẽ đến dưới tầng phòng anh hát tình ca đó!!!!

Chồng yêu:Ngoan ngoãn ngủ đi, chúc ngủ ngon.

Gửi tin nhắn này xong, Lộ Nam Minh tắt điện thoại luôn.

Nhìn màn hình điện thoại tối đen, Lộ Nam Minh ngây người, lăn lộn trong giới kịch truyền thanh mấy năm, trong đó thiếu gì mấy cô bé khóc lóc giả vờ moe, hấn vắn trầm mặc ít lời, nhưng thật ra cũng có vài người bạn thân thiết.

Đến lúc tuyên truyền cũng có thể giả đáng yêu, giả mờ ám.

Nói cho cùng, một nụ hôn chúc ngủ ngon, chỉ đơn giản là một biểu cảm của gương mặt mà thôi.

Nhưng Bạch Văn lại muốn nhiều lần như thế, hắn vẫn quyết tâm không cho, sợ Bạch Văn hiểu lầm, cũng sợ sẽ cho Bạch Văn quá nhiều hy vọng.

Rõ ràng muốn phân rõ ranh giới, nhưng lại biến thành mập mờ khó hiểu.

Từ trước đến nay, Bạch Văn vẫn luôn hưởng thụ sự đối đãi đặc biệt này, Lộ Nam Minh lại cảm thấy có chút bối rối.

Lộ Nam Minh ngủ không ngon, Bạch Văn lại rất vui vẻ.

Mặc dù cuối cùng Lộ Nam Minh không để ý đến cậu, nhưng hắn vẫn nhắn tin qua lại với cậu nè, chỉ cần một hành động này thôi, cũng làm cậu ngủ vãnh râu đến tận sáng ngày mai rồi. Thật ra thì, cậu đã sớm có số điện thoại của Lộ Nam Minh, nhưng vẫn luôn không dám tùy tiện đụng đến điểm giới hạn của hắn, nếu không phải sợ nghỉ đông rồi sẽ không thể liên lạc với hắn nữa, cậu cũng chẳng dám thử đến bước này, bởi vì nếu gọi điện thoại nhiều quá, sẽ rất dễ bị ghét.

END 40

41. Chương 41: Đi Đạo Phổ

Sáng sớm bị tiếng tin nhắn đánh thức, nhìn thấy người gửi tin nhắn là ai, Lộ Nam Minh cực hồi hận sao ngày đó mình lại mềm lòng đến thế.

Bạch Văn giống như đã được ném thử ngon ngọt, không ngừng dùng tin nhắn quấy rầy hắn, mà những tin nhắn này lại toàn là thứ vô nghĩa, đều là cảm xúc băng quơ, những chuyện vụn vặt, giống như up trạng thái lên weibo, có cái gì cũng đều phải update ngay.

Lúc mới đầu Lộ Nam Minh thỉnh thoảng sẽ trả lời hai ba cái, sau phát hiện ra, nếu hắn càng trả lời, tin nhắn của Bạch Văn sẽ tới càng nhiều, Lộ Nam Minh sau vài lần cảnh cáo mà không có tác dụng gì cả, lại phát hiện Bạch Văn vẫn làm theo ý mình như trước, thậm chí còn quá đáng hơn, Lộ Nam Minh thật sự không làm gì được, mà đã không làm gì được thì hắn đành phải mặc kệ cậu.

Lộ Nam Minh học được cách lựa chọn tin nhắn để trả lời.

Mấy lần trước hắn không chú ý Bạch Văn còn có chút chướng ngại tâm lý, sau khi quen rồi, mặc kệ hắn trả lời thế nào, Bạch Văn cũng đều tự tìm được đề tài để tiếp tục.

Hai bên cùng liên lạc thì sẽ thân thiết hơn, mà dù chỉ có một bên thì cũng chẳng khác gì.

Đêm trước kì nghỉ, Lộ Nam Minh bị Bạch Văn khủng bố tin nhắn, cứ ba phút cậu lại nhắn tin rủ hắn đi dạo, chẳng thể làm gì, hắn đành phải đồng ý ra ngoài đi dạo với Bạch Văn.

Ngủ gật:Chồng yêu, biết ngay anh là tốt nhất mà!

Chồng yêu:Cậu cứ thử kêu linh tinh nữa xem, cẩn thận lại hỏng đó.

Ngủ gật:Em sai rồi, A Minh Minh.

Lộ Nam Minh đã tôi luyện được năng lực miễn dịch với cái tật thích gọi linh tinh của Bạch Văn, nhưng hắn vẫn có chút không thể chịu được việc Bạch Văn kêu mấy cái tên này, mỗi lần nghe thấy, hắn đều muốn khùng luôn.

Chồng yêu:Cầm miệng, tám giờ sáng mai gặp ở cổng trường.

Ngủ gật:Kéo giấy niêm phong!!! PS: yếu ớt bổ sung một câu, ngủ ngon >3< lộ=" nam=" minh=" cũng=" chúc=" cậu=" ngủ=" ngon,=" rồi=" đặt=" báo=" thức,=" để=" điện=" thoại=" ở=" bên=" gói,=" nằm=" xuống=" giường=" liền=" ngủ=" ngay.=" lộ=" nam=" minh=" là=" một=" người=" đúng=" giờ,=" khi=" hắn=" đi=" tới=" cổng=" trường=" vẫn=" còn=" những=" mười=" lắm=" phút=" nữa=" mới=" đến=" tám=" giờ,=" không=" nghĩ=" tới="

bạch=" văn=" còn=" đến=" sớm=" hơn=" cả=" hần=" nữa.= từ=" xa=" hần=" đã=" thấy=" một=" người=" mặc=" như=" gấu=" mèo=" đang=" đi=" qua=" đi=" lại=" ở=" trước=" cổng=" trường,=" trực=" giác=" người=" nọ=" là=" bạch=" văn,=" đến=" gần=" thì=" quả=" nhiên=" là=" cậu.= lộ=" nam=" minh=" nhìn=" chớp=" mũi=" hồng=" hồng=" của=" cậu,=" khê=" cau=" mảy=" "đợi=" lâu=" rồi=" hử?"=" rồ=" ràng=" mặc=" áo=" khoác=" thật=" dày,=" lại=" còn=" khoác=" cả=" khăn=" quàng=" cổ=" bằng=" lông=" cừu,=" nhưng=" vẫn=" lạnh=" đỏ=" hết=" cả=" mũi.= ngoại=" trừ=" việc=" đã=" đứng=" ở=" bên=" ngoài=" rất=" lâu,=" thật=" sự=" lộ=" nam=" minh=" chẳng=" tìm=" được=" lí=" do=" nào=" khác=" nữa=" cả.= dự=" báo=" thời=" tiết=" báo=" nhiệt=" độ=" sáng=" sớm=" hôm=" nay=" âm mưu=" mấy=" độ=" c,=" lộ=" nam=" minh=" bắt=" đặc=" dĩ=" thờ=" dài=" trong=" lòng.= bạch=" văn=" lắ=" đầu,=" xoa=" chớp=" mũi=" nói:= "không=" lâu.= sau=" đó=" chia=" tay=" ra=" trước=" mặt=" lộ=" nam=" minh,=" "đây,=" bữa=" sáng.= lộ=" nam=" minh=" kinh=" ngạc=" nhìn=" bạch=" văn,=" hần=" còn=" đang=" thắ=" mắ=" sao=" lạnh=" như=" thể=" mà=" bạch=" văn=" không=" chịu=" cho=" tay=" vào=" túi=" áo=" cho=" ấm,=" lại=" cầm=" cái=" gì=" đó,=" thì=" ra=" nguyên=" nhân=" chính=" là=" cái=" này.= lộ=" nam=" minh=" tâm=" trạng=" phức=" tạp=" vờ=" tay=" cầm=" thật=" chặt=" bánh=" bao,=" nói=" "cậu=" ăn=" rồi=" hử?"=" bạch=" văn=" đang=" dứt=" tay=" vào=" trong=" người,=" nghe=" vậy=" lập=" tức=" sững=" sờ=" một=" lúc=" mới=" nói=" "em=" không=" có=" thói=" quen=" ăn=" sáng.= lộ=" nam=" minh=" vạch=" túi=" ra,=" lấy=" một=" cái=" bánh=" bao=" đặt=" ở=" bên=" miệng=" bạch=" văn.= bạch=" văn=" không=" hiểu=" nhìn=" hần.= lộ=" nam=" minh=" dùng=" giọng=" điệu=" ra=" lệnh=" nói:= "há=" mồm.= bạch=" văn=" nhắ=" mặt=" nhíu=" mảy=" hé=" miệng.= lộ=" nam=" minh=" tiếp=" tục=" ra=" lệnh:= "ăn.= bạch=" văn=" rất=" nghe=" lời=" cần=" một=" miếng,=" chẳ=" chẳ=" nhai.= lộ=" nam=" minh=" cười=" cái=" chớp=" mũi=" đỏ=" ửng=" của=" cậu,=" khen=" ngợi:= "lúc=" này=" mới=" ngoan,=" mũi=" heo.= bạch=" văn=" liếc=" hần=" một=" cái,=" nói:= "anh=" cũng=" ăn=" đi.= tay=" tiếp=" tục=" xục=" vào=" trong=" quần=" áo,=" cả=" ngày=" mới=" lấy=" ra=" một=" túi=" sữa=" đậu=" nành=" nóng=" hổi.= lộ=" nam=" minh=" cũng=" chẳng=" khách=" sáo,=" lấy=" một=" cái=" khác,=" ngắ=" động=" tác=" của=" bạch=" văn,=" không=" biết=" nói=" gì:= "cậu=" cũng=" thật=" là,=" lại=" chẳng=" vội=" vàng=" gì,=" sao=" chờ=" tôi=" đến=" rồi=" mới=" cùng=" ăn=" chứ?"=" bạch=" văn=" cười=" như=" một=" chú=" mèo=" ăn=" vụng=" được=" cá,=" "vậy=" thì=" sao=" em=" lấy=" lòng=" anh=" được?"=" lộ=" nam=" minh=" lại=" càng=" không=" còn=" gì=" để=" nói=" hơn=" nhìn=" cậu,=" có=" lúc=" hần=" không=" biết=" bạch=" văn=" là=" ngu=" thật=" hay=" giả=" gốc=" nữa,=" đặt=" bánh=" bao=" ở=" cạnh=" miệng=" cậu,=" hung=" dữ=" nạt:= "ăn.= bạch=" văn=" ngoan=" ngoan=" ăn,=" lại=" mở=" sữa=" đậu=" nành=" ra,=" cắ=" thậ=" đặt=" bên=" miệng=" lộ=" nam=" minh,=" chờ=" mong=" nhìn=" hần.= lộ=" nam=" minh=" hơi=" sững=" sờ,=" lúc=" này=" mới=" phát=" hiện=" hành=" vi=" của=" hai=" người=" quá=" thân=" mật=" rồi,=" nhưng=" thấy=" vẻ=" mặt=" của=" bạch=" văn,=" hần=" vẫn=" há=" miệng.= bạch=" văn=" cười=" rộ=" lên,=" chủ=" động=" yêu=" cầu:= "a=" minh=" minh,=" em=" muốn=" ăn=" nữa.= hai=" người=" anh=" một=" miếng=" em=" một=" miếng=" ăn=" hết=" bánh=" bao,=" lộ=" nam=" minh=" lại=" dùng=" ngón=" trỏ=" vuốt=" khê=" chớp=" mũi=" bạch=" văn,=" cảm=" thấy=" chớp=" mũi=" cậu=" vẫn=" hơi=" lạnh,=" không=" nhịn=" được=" lại=" trách=" lần=" nữa:= "cũng=" có=" phải=" không=" có=" thời=" gian=" đâu,=" đi=" ra=" ngoài=" sớm=" thế=" làm=" gì?"=" cậu=" muốn=" rèn=" luyện=" cho=" kiếp=" sau=" làm=" gấu=" bắc=" cực=" hử?"=" vừa=" nói=" vừa=" lấy=" khăn=" quàng=" cổ=" xuống=" quàng=" cho=" bạch=" văn,=" che=" gần=" hết=" gương=" mặt=" của=" cậu.= bạch=" văn=" cười=" trộm=" dưới=" lớp=" khăn,=" trên=" đống=" còn=" hơi=" ấm=" của=" a=" minh=" minh,=" quả=" nhiên=" dậy=" sớm=" là=" quyết=" định=" đúng=" dẫn=" mà.= lộ=" nam=" minh=" vỗ=" đầu=" bạch=" văn,=" "cười=" ngu=" gốc=" gì=" thế,=" ăn=" no=" chưa?"=" "no=" rồi.= lộ=" nam=" minh=" cảm=" thấy=" động=" tác=" này=" rất=" thích,=" không=" nhịn=" được=" lại=" vỗ=" tiếp,=" "vậy=" sao="

còn=" chưa=" đi!=" bạch=" văn=" ngoan=" ngoan=" trả=" lời=" dạ=" lộ=" nam=" minh=" trợn=" trắng=" mắt=" nói=" ít=" giả=" vờ=" ngoan=" ngoan=" đi=" vốn=" hấn=" đã=" không=" nghĩ=" bạch=" văn=" là=" một=" cục=" cứng=" ngoan=" ngoan=" rồi=" chỉ=" toàn=" làm=" mấy=" chuyện=" khiến=" người=" ta=" không=" thể=" nào=" hiểu=" nổi=" mà=" thôi=" bạch=" văn=" lên=" giả=" mặt=" quý=" trong=" lòng=" lại=" tiếp=" tục=" cười=" trộm=" a=" mình=" mình=" hôm=" nay=" thiệt=" dịu=" dàng=" ánh=" mắt=" của=" anh=" ấy=" thật=" đẹp!=" bọn=" họ=" chọn=" thời=" gian=" thật=" không=" khéo=" hiện=" tại=" chính=" là=" giờ=" cao=" điểm=" xe=" bus=" chật=" kín=" người=" rất=" khó=" dễ=" tìm=" được=" chỗ=" đứng=" chẳng=" cần=" giữ=" chật=" tay=" vịn=" cũng=" được=" vì=" xung=" quanh=" chật=" kín=" người=" là=" người=" bạch=" văn=" mượn=" cơ=" hội=" này=" dựa=" sát=" vào=" người=" lộ=" nam=" mình=" dính=" chặt=" vào=" ngực=" hấn=" mặc=" dù=" kín=" chặt=" người=" người=" dính=" người=" trên=" xe=" bus=" thật=" đó=" nhưng=" dính=" như=" bạch=" văn=" cũng=" yêu=" cầu=" độ=" khó=" rất=" cao=" bạch=" văn=" lên=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" trộm=" lộ=" nam=" mình=" vẽ=" mặt=" hấn=" bình=" thường=" đang=" nhìn=" cảnh=" vật=" ngoài=" cửa=" sổ=" giống=" như=" chẳng=" phát=" hiện=" động=" tác=" mờ=" ám=" của=" cậu=" trong=" lòng=" bạch=" văn=" thăm=" yeh~,=" tiếp=" tục=" yên=" tâm=" dính=" chặt=" lấy=" hấn=" ngày=" vui=" thì=" qua=" mau=" một=" bác=" gái=" nào=" đó=" đứng=" bên=" cạnh=" bạch=" văn=" khẽ=" kéo=" áo=" cậu=" chủ=" động=" nhường=" chỗ=" của=" mình=" rồi=" quan=" tâm=" nói=" chàng=" trai=" khó=" chịu=" thì=" ngồi=" chút=" đi!=" bạch=" văn=" nhìn=" bác=" gái=" nọ=" cười=" nói=" "cám=" ơn=" cô=" a,=" cô=" cứ=" ngồi=" đi!=" bác=" gái=" nọ=" lại=" tưởng=" cậu=" đang=" xấu=" hổ=" tiếp=" tục=" nhiệt=" tình=" giải=" thích=" "trạm=" tiếp=" theo=" cô=" xuống=" rồi=" cháu=" cứ=" ngồi=" đi!=" những=" người=" bên=" cạnh=" nhìn=" bạch=" văn=" ngay=" cả=" lộ=" nam=" mình=" cũng=" nhìn=" cậu=" trong=" lòng=" bạch=" văn=" khóc=" không=" ra=" nước=" mắt=" ông=" bác=" bên=" cạnh=" bác=" gái=" kia=" cũng=" rất=" nhiệt=" tình=" thấy=" bạch=" văn=" khó=" chịu=" phải=" dính=" chặt=" trên=" người=" lộ=" nam=" mình=" lại=" không=" muốn=" ngồi=" xuống=" liền=" rất=" cảm=" động=" vì=" phẩm=" chất=" "kính=" lão=" của=" cậu=" cũng=" khuyên=" cậu=" như=" bác=" gái=" kia=" bạch=" văn=" không=" thể=" từ=" chối=" được=" nữa=" đành=" phải=" ngồi=" xuống=" một=" bên=" vừa=" đối=" phó=" với=" lái=" nhai=" của=" ông=" bác=" một=" bên=" trơ=" mắt=" nhìn=" người=" lên=" xe=" chờ=" người=" đến=" thay=" chỗ=" cho=" cậu=" nhưng=" những=" người=" trên=" xe=" đột=" nhiên=" lại=" thích=" phẩm=" chất=" tốt=" đẹp=" của=" cậu=" mà=" chẳng=" ai=" chịu=" ngồi=" xuống=" chỗ=" cậu=" nhường=" cả=" bạch=" văn=" vô=" cùng=" nóng=" nảy=" thật=" vất=" vả=" đợi=" được=" một=" phụ=" nữ=" đang=" mang=" bầu=" lên=" xe=" bạch=" văn=" lập=" tức=" nhường=" chỗ=" của=" mình=" cho=" người=" đó=" rồi=" rớt=" cục=" có=" thể=" tiếp=" tục=" dán=" lên=" người=" lộ=" nam=" mình=" để=" ăn=" đầu=" hũ=" rồi=" thì=" chỉ=" còn=" 2=" bên=" bus=" nữa=" là=" cậu=" xuống=" xe=" rồi=" xuống=" xe=" ông=" bác=" vẫn=" còn=" khen=" bạch=" văn=" hiểu=" chuyện=" không=" ngớt=" bạch=" văn=" xấu=" hổ=" cười=" nói=" tạm=" biệt=" sau=" khi=" xuống=" xe=" cậu=" lại=" dậm=" chân=" thối=" vọng=" tiết=" mục=" trên=" xe=" cũng=" không=" ảnh=" hưởng=" nhiều=" đến=" tâm=" trạng=" tốt=" đẹp=" của=" bạch=" văn=" cậu=" lập=" tức=" lên=" tinh=" thần=" nhìn=" chung=" quanh=" trong=" lòng=" lại=" tính=" toán=" rất=" nhiều=" chuyện=" lộ=" nam=" mình=" hỏi=" "cậu=" muốn=" mua=" gì?"=" bạch=" văn=" cố=" gắng=" nghĩ=" nói=" "chủ=" yếu=" là=" mua=" quà=" mang=" về=" cho=" người=" lớn=" trong=" nhà=" thôi=" thực=" ra=" cậu=" và=" chu=" tiểu=" đồng=" đã=" ra=" ngoài=" mua=" đồ=" rồi=" nhưng=" quà=" mà=" chẳng=" kể=" được=" mua=" nhiều=" một=" chút=" cũng=" không=" sao=" nhỉ?"=" chỉ=" là=" không=" biết=" túi=" tiền=" có=" chịu=" được=" không=" mà=" thôi=" "vậy=" chúng=" ta=" bắt=" đầu=" từ=" chỗ=" này=" đi=" một=" bụng=" kế=" hoạch=" của=" bạch=" văn=" sụp=" đổ=" cậu=" vội=" vàng=" đi=" theo=" lộ=" nam=" mình=" nam=" sinh=" mua=" đồ=" trước=" giờ=" đều=" rất=" nhanh=" chóng=" bạch=" văn=" dù=" có=" đáng=" yêu=" đến=" mấy=" thì=" cậu=" vẫn=" là=" nam=" sinh="

huống=" chi=" còn=" có=" lộ=" nam=" minh=" đi=" cùng=" bạch=" văn=" không=" nhin=" được=" khoe=" sự=" hào=" phóng=" quyết=" đoán=" của=" mình=" chưa=" đến=" một=" giờ=" sau=" bạch=" văn=" đã=" mua=" xong=" quà=" cho=" người=" lớn=" trong=" nhà=" lộ=" nam=" minh=" thấy=" bạch=" văn=" không=" còn=" hăng=" hái=" như=" ban=" đầu=" nữa=" quan=" tâm=" hỏi=" "sao=" thế=" mệ=" rồi=" hử=" sắp=" sang=" năm=" mới=" rồi=" người=" về=" nhà=" cũng=" đông=" mỗi=" cửa=" hàng=" đều=" chen=" chúc=" cả=" đông=" người=" bạch=" văn=" nói=" "không=" em=" đang=" nghĩ=" mình=" cần=" mua=" thêm=" gì=" nữa=" thôi=" lộ=" nam=" minh=" nhin=" đông=" đồ=" trong=" tay=" hơi=" nghi=" hoặc=" hỏi=" bạch=" văn=" "sang=" năm=" mới=" rồi=" cậu=" không=" mua=" cho=" mình=" hử=" quà=" cho=" ông=" ngoại=" bà=" ngoại=" cậu=" lớn=" cậu=" nhỏ=" đều=" đã=" mua=" hết=" rồi=" còn=" có=" một=" đông=" đồ=" linh=" tinh=" mừng=" năm=" mới=" nhưng=" không=" thấy=" bạch=" văn=" mua=" đồ=" cho=" chính=" mình=" bạch=" văn=" có=" chút=" không=" hiểu=" sang=" năm=" mới=" phải=" mua=" quà=" cho=" mình=" sao?=" lộ=" nam=" minh=" nhắc=" nhở=" "cậu=" không=" mua=" cho=" mình=" một=" bộ=" quần=" áo=" mới=" hử=" hàng=" năm=" mỗi=" khi=" sang=" năm=" mới=" hử=" đều=" nhận=" được=" một=" khoản=" tiền=" để=" mua=" quần=" áo=" mới=" khang=" phi=" cũng=" thế=" rất=" lâu=" về=" trước=" hàng=" năm=" bọn=" hử=" đều=" đi=" dạo=" phố=" mua=" quần=" áo=" mấy=" năm=" nay=" khang=" phi=" dành=" toàn=" bộ=" số=" tiền=" và=" sức=" lực=" để=" tán=" gái=" bình=" thường=" rất=" khó=" gặp=" nhau=" nhưng=" thói=" quen=" này=" vẫn=" còn=" bạch=" văn=" do=" dự=" nói=" "cái=" này=" không=" cần=" đâu=" nhỉ?"=" "tại=" sao?"=" bạch=" văn=" trả=" lời=" "a...=" em=" sẽ=" không=" mua=" năm=" mới=" khi=" cậu=" vừa=" lên=" trung=" học=" bởi=" vì=" mợ=" và=" bà=" ngoại=" bận=" rộn=" không=" có=" thời=" gian=" dẫn=" bọn=" cậu=" đi=" mua=" quần=" áo=" cuối=" cùng=" chỉ=" có=" thể=" đưa=" tiền=" để=" cậu=" và=" anh=" họ=" tự=" đi=" mua=" kết=" quả=" bọn=" họ=" mua=" toàn=" quần=" áo=" mà=" bà=" ngoại=" vừa=" nhin=" đã=" thấy=" chướng=" mắt=" mặc=" dù=" bạch=" văn=" vẫn=" thấy=" số=" đồ=" đó=" không=" tệ=" nhưng=" cuối=" cùng=" mợ=" vẫn=" phải=" dành=" thời=" gian=" để=" mua=" lại=" cho=" mấy=" người=" này=" từ=" đó=" về=" sau=" quần=" áo=" của=" đám=" anh=" chị=" em=" các=" cậu=" đều=" do=" người=" lớn=" phụ=" trách=" ngay=" cả=" quần=" áo=" của=" mùa=" đông=" năm=" nay=" cũng=" đều=" là=" mợ=" mua=" ở=" quê=" rồi=" gửi=" đến=" cho=" cậu=" lộ=" nam=" minh=" rõ=" ràng=" không=" biết=" chuyện=" bạch=" văn=" không=" mua=" là=" không=" cần=" mua=" này=" liên=" nói=" "sao=" lại=" không=" mua=" dù=" sao=" cũng=" đến=" đây=" rồi=" tiện=" thể=" xem=" qua=" chút=" đi!"=" bạch=" văn=" gật=" đầu=" một=" cái=" trong=" lòng=" lại=" âm=" thầm=" hy=" vọng=" lộ=" nam=" minh=" dùng=" thất=" vọng=" với=" khiếu=" thẩm=" mỹ=" của=" cậu=" không=" đến=" mười=" phút=" sau=" lộ=" nam=" minh=" đã=" hiểu=" vì=" sao=" bạch=" văn=" không=" mua=" quần=" áo=" rồi=" lộ=" nam=" minh=" đánh=" giá=" bạch=" văn=" từ=" đầu=" đến=" chân=" mặc=" dù=" không=" tính=" là=" hoàn=" hảo=" nhưng=" ít=" ra=" cũng=" không=" đến=" nỗi=" nào=" sao=" mà=" óc=" thẩm=" mỹ=" của=" cậu=" lại=" kì=" quái=" thế=" chứ?"=" lộ=" nam=" minh=" nghi=" ngờ=" hỏi=" "không=" phải=" cậu=" có=" ý=" giả=" vờ=" đâu=" đúng=" không?"=" "sao=" em=" phải=" giả=" vờ=" chứ?"=" quả=" nhiên=" giả=" vờ=" nhiều=" là=" không=" tốt=" nhỉ?"=" nhưng=" cậu=" cũng=" không=" giả=" vờ=" nhiều=" mà=" trong=" lòng=" bạch=" văn=" bổ=" sung=" thêm=" một=" câu=" "quần=" áo=" của=" cậu=" là=" ai=" mua=" cho=" thế?"=" bạch=" văn=" trả=" lời=" "bà=" ngoại=" mợ=" hoặc=" cô=" "may=" là=" cậu=" còn=" có=" bọn=" họ=" "bạch=" văn=" giặt=" giặt=" khéo=" miệng=" tại=" sao=" lại=" dùng=" giọng=" điệu=" thờ=" dai=" này=" chứ?"=" bạch=" văn=" khổ=" sở=" nói=" "óc=" thẩm=" mỹ=" của=" em=" thật=" sự=" bê=" bét=" vậy=" hử?"=" lộ=" nam=" minh=" liếc=" cậu=" một=" cái=" khế=" nhếch=" khéo=" miệng=" "cậu=" cứ=" nói=" đi?"=" bạch=" văn=" nhỏ=" giọng=" lẩm=" bẩm=" "cười=" cái=" gì=" mà=" cười=" chứ?"=" rõ=" ràng=" em=" mua=" cái=" ga=" giường=" đỏ=" chót=" kia=" tất=" cả=" mọi=" người=" đều=" khen=" rất=" đặc=" biệt=" mà=" mặc=" dù=" bạch=" văn="

nói=" cực=" nhỏ=" thể=" nhưng=" lộ=" nam=" minh=" vẫn=" nghe=" thấy=" được=" hân=" chẳng=" nể=" nang=" gì=" tiếp=" tục=" đã=" kích=" cậu,=" "đúng=" vậy,=" rất=" đặc=" biệt,=" không=" phải=" rất=" đẹp.= " đẹp=" là=" khen=" cậu,=" nhưng=" đặc=" biệt=" có=" thể=" hiểu=" theo=" hai=" nghĩa.= " tất=" nhiên=" bạch=" vẫn=" hiểu=" một=" nghĩa=" khác=" của=" từ=" đặc=" biệt=" này,=" cậu=" bắt=" mãi=" nhìn=" lộ=" nam=" minh,=" trong=" lòng=" có=" chút=" tủi=" thân.= " lộ=" nam=" minh=" thấy=" vẻ=" mặt=" không=" phục=" lại=" có=" chút=" ấm=" ức=" của=" bạch=" vẫn,=" bật=" cười:= " "còn=" không=" phục=" sao?"=" "không=" mà.= " lộ=" nam=" minh=" đẩy=" cậu=" đi,=" "đi=" thôi!"=" bạch=" vẫn=" giả=" vờ=" không=" đi,=" mắt=" mắt=" nhìn=" chăm=" chăm=" mũi=" chân=" của=" mình,=" nói:= " "óc=" thăm=" mỹ=" của=" em=" đặc=" biệt=" như=" vậy,=" đi=" đâu=" nữa=" mà=" đi=" chứ?"=" lộ=" nam=" minh=" nói:= " "không=" phải=" còn=" có=" tôi=" hả?"=" bạch=" vẫn=" nghĩ=" một=" chút,=" mặc=" dù=" thăm=" mỹ=" quan=" bị=" người=" yêu=" khinh=" bỉ=" thì=" rất=" đã=" kích,=" nhưng=" cũng=" vì=" điều=" này=" mà=" người=" yêu=" tự=" mình=" tổn=" công=" tổn=" sức=" chọn=" lựa=" quần=" áo=" của=" cậu,=" hình=" như=" cũng=" không=" tệ.= " rớt=" cực=" bạch=" vẫn=" khẽ=" cười,=" chủ=" động=" lôi=" kéo=" lộ=" nam=" minh=" đi=" thẳng=" vào=" cửa=" hàng=" quần=" áo,=" "đến=" đây=" nào,=" đến=" đây=" nào,=" chọn=" cho=" em=" đi!"=" lộ=" nam=" minh=" dở=" khóc=" dở=" cười,=" "muốn=" tìm=" cũng=" phải=" đến=" cửa=" hàng=" quần=" áo=" nam=" chứ!"=" "ó...=" lúc=" này=" bạch=" vẫn=" mới=" phát=" hiện=" cậu=" kéo=" lộ=" nam=" minh=" vào=" cửa=" hàng=" thời=" trang=" nữ.= " lộ=" nam=" minh=" nói:= " "còn=" chờ=" gì=" nữa,=" đi=" thôi!"=" "vâng."=" end=" ">

42. Chương 42: Ăn Uống Ngẫu Nhiên

Bạch Văn phát hiện Lộ Nam Minh khi mua quần áo rất có chính kiến.

Đi qua một cửa hàng, đầu tiên hân sẽ ngó vào xem một chút, sau đó mới quyết định có nên đi vào hay không.

Sau khi bước vào, Lộ Nam Minh không hề chịu sự ảnh hưởng của nhân viên bán hàng, mà hân sẽ chọn mấy bộ quần áo rồi đưa cho Bạch Văn xem thử một trong số đó, thấy đẹp thì sẽ mua, nếu không hài lòng thì mặc kệ nhân viên bán hàng có nói thế nào, hân cũng sẽ không mua.

Đi lướt mấy cửa hàng, mua mấy bộ quần áo xong, Bạch Văn thỉnh thoảng gợi ý: "Cũng được rồi, không cần mua nữa nhỉ?" Mỗi lần Lộ Nam Minh gõ bàn phân vân có nên mua hay không, nếu mua thì bảo nhân viên cho vào túi luôn, chờ Bạch Văn thay xong quần áo, hân đã trả tiền rồi, nhưng Bạch Văn không muốn Lộ Nam Minh phải trả tiền cho mình.

Khụ khụ, mặc dù cậu cực thích luôn!

Bạch Văn vừa rồi lén xem qua giá cả, vẫn còn đang trong phạm vi cậu có thể mua, nếu còn mua tiếp nữa thì ...

Lộ Nam Minh nói: "Quần áo ở cửa hàng này cũng được, cậu có thể mặc, vào thôi!"

Bạch Văn: "... " Được rồi, chồng cậu chính là rất yêu thương cậu, sợ cậu không có quần áo để mặc, thật sự không thể làm gì khác được mà.

Mua quần áo xong, lại mua thêm giày.

Bạch Văn tay xách nách mang, không còn chỗ nào cầm được nữa, cậu khoa trương nói: "A Minh Minh, em sắp bị đóng túi đựng đồ này che mắt rồi!" đồ trên tay Lộ Nam Minh còn nhiều hơn cậu nhiều.

Lộ Nam Minh nhìn Bạch Văn đang ôm theo một đồng túi xách công kênh, lại nhìn lại thấy trên tay mình cũng đầy ự nào đồ là đồ, không thể làm gì khác đành từ bỏ nói: “Vây lần sau mua tiếp.”

Bạch Văn gật đầu như già tởi, vì sao A Minh Minh là đàn ông, mà lại cuồng mua sắm đến thế?

Nếu sau này bọn họ không làm ra tiền, không thể thỏa mãn sự cuồng mua sắm của anh ấy thì làm sao bây giờ?

Tiền lương của hai người, mới có thể xem như vừa đủ nhỉ?

May là bọn họ không cần nuôi trẻ con, nhưng nếu A Minh Minh thích trẻ em, muốn nhận con nuôi thì sao? Bạch Văn vì nỗi lo cơm áo gạo tiền cho tương lai mà buồn rầu vô cùng, sau này chắc phải ít chơi game đi, cố gắng học hành, sau khi tốt nghiệp tìm một việc tốt để làm, cố gắng kiếm ra tiền.

Lộ Nam Minh đang đứng đón taxi, nhưng chắc vì nhiều người đi mua đồ tết quá, đợi gần mười phút mà không có xe trống, Lộ Nam Minh quay đầu muốn nói với Bạch Văn một tiếng, nhưng chỉ thấy cậu đang nhăn mặt nhíu mày, lời nói đến miệng rồi đành phải đổi thành lời quan tâm: “Sao thế?”

Bạch Văn tiếp tục xoắn xuýt nhíu chặt mày: “Muốn kiếm tiền.”

“Ồ?” Lộ Nam Minh ngạc nhiên nhìn Bạch Văn, có chút nghi ngờ hình như mình nghe lầm, “Sao lại muốn kiếm tiền?”

Bạch Văn nói: “Để trang trải sinh hoạt.”

Lộ Nam Minh tiếp tục kinh ngạc, chẳng lẽ Bạch Văn là sinh viên nghèo vượt khó trong truyền thuyết đó sao? Hẳn nhớ Bạch Văn dùng điện thoại còn là bản giới hạn số lượng cơ mà, hơn nữa, hôm nay đi mua đồ cho mọi người cũng không phải đồ rẻ gì, cũng chẳng thấy cậu có chút do dự nào khi quẹt thẻ cả mà!

“Tại sao?”

Bạch Văn trợn mắt, “Anh mua nhiều như thế, dĩ nhiên em phải cẩn thận suy nghĩ. Quản lý chi tiêu của gia đình không phải là trách nhiệm của người vợ sao?”

“Á?” Lộ Nam Minh không chỉ kinh ngạc, mà là cực kì khiếp sợ.

Bạch Văn hắng giọng, cố gắng làm bộ nghiêm túc, “Á cái gì mà á? Không chỉ em, anh cũng phải cố gắng kiếm tiền đó.”

Mặt búp bê có một chỗ cực kì không tốt, đó chính là mặc kệ bạn cố gắng nghiêm túc như thế nào kết quả cũng chẳng được như ý, nếu không phải trên tay đang bạn cầm đồ đạc mà không tiện hành động, Lộ Nam Minh rất muốn xoa đầu Bạch Văn một cái.

Lộ Nam Minh nhìn đi chỗ khác nói: “Không gọi được taxi, chúng ta đi tìm chỗ nào ăn cơm trước đi!”

“Vâng ạ. Em muốn ăn KFC.”

Bạch Văn vừa dứt lời, Lộ Nam Minh đã tìm được nơi: “Bên kia có.”

Lộ Nam Minh đặt đồ đạc xuống ghế bên cạnh, cởi áo khoác vắt lên ghế dựa, lấy ví tiền ra rồi hỏi: “Muốn ăn gì?”

Bạch Văn cũng kéo khăng quàng và áo khoác xuống đặt ở bên cạnh, vén tay áo lên, cười tủm tỉm: “A Minh Minh, em với anh cùng đi.”

Lộ Nam Minh nhìn một đồng túi trên ghế.

Bạch Văn không để Lộ Nam Minh có thời gian do dự, ngay sau đó đã kéo hắn đi, vừa đi vừa nói: “Anh yêu, đi thôi, nhiều người thế này, không có chuyện gì đâu!”

Lộ Nam Minh mím môi nói: “Ừ.” Vứt đi cũng không sao, chỉ là ngại đi mua lại thôi.

Cạnh trường học không có KFC, mà học kì này, hầu hết thời gian hắn đều ngâm mình trong trò chơi, cho nên hắn đã lâu rồi không được ăn, đã đi tới đây, tự nhiên ngửi được mùi chân gà nướng và hamburger thơm quá, khiến hắn thêm chảy nước miếng.

Bạch Văn vừa gọi liền kêu luôn mấy món.

Lộ Nam Minh cực kì bình tĩnh bỏ đi hai món.

Bạch Văn nhìn chăm chăm vào gương mặt bình tĩnh của Lộ Nam Minh, giận mà không dám nói.

Lộ Nam Minh cúi đầu nhìn cậu, “Còn muốn ăn gì nữa?”

Bạch Văn nín lấy tay áo Lộ Nam Minh, ánh mắt nhìn thẳng mũi chân của mình, lẩm bẩm: “Anh cũng có để em ăn đâu, còn hỏi em làm gì chứ?” Nói cực kì tội nghiệp.

Lộ Nam Minh cũng có chút hiểu về Bạch Văn, nói thẳng: “Hai cái này nữa, bao nhiêu tiền?”

Đột nhiên Bạch Văn ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Em còn muốn hai ốc quế, hai kem tươi, một vị dâu một vị socola!” Sợ Lộ Nam Minh không cho cậu ăn, lại móc từ trong túi ra, nói: “Em trả tiền.”

Lộ Nam Minh không thay đổi sắc mặt giật lấy tiền trong tay cậu, nói với nhân viên thu ngân: “Một kem tươi vị dâu.”

Nhân viên thu ngân cố gắng nhịn cười, sau khi hỏi lại một lần nữa, thì báo giá.

Lúc đem đồ ăn về bàn, Bạch Văn vẫn còn phồng má giận dữ, cầm hamburger gặm một miếng lớn, vẻ mặt cực kì hung hãn, giống như coi nó là Lộ Nam Minh để trút giận.

Lộ Nam Minh chậm chậm uống một ngụm coca, thong thả nói: “Tôi rất ghét loại người bốc đồng.”

Động tác gặm hamburger của Bạch Văn từ từ chậm lại, sau đó dừng hẳn, trong miệng cậu vẫn còn ngậm một miếng bánh chưa kịp nhai, cậu cứ mở to mắt nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh cũng nhìn cậu.

Bạch Văn nhớ đến biểu hiện dửng dưng của Lộ Nam Minh ngày hôm nay, mặt đỏ lên, nắm chặt tay tuyên thệ: “Em rất biết điều luôn.”

“Tôi biết rồi.” Lộ Nam Minh gấp nốt miếng khoai tây cho vào miệng, nói tiếp: “Cho nên, tôi tin cậu sẽ không làm chuyện ngu ngốc như ăn uống ngầu ngẩn.”

Bạch Văn cười hứa hẹn: “Tuyệt đối sẽ không có chuyện ngốc ghê tởm đâu.” Trong lòng vẫn đang suy nghĩ, quả nhiên mình chết mê chết mệt A Minh Minh mà, rõ ràng anh ấy đang mắng mình ngớ ngẩn, mình còn vui như vậy nữa.

Lộ Nam Minh nhấn mạnh: “Ăn uống ngầu ngẩn.”

Bạch Văn ghen, không khỏi đen mặt, A Minh Minh tích cực quá rồi đó! Nhưng cậu vẫn nói: “Tuyệt đối em sẽ không làm cái chuyện ngu ngốc ăn uống ngầu ngẩn đâu. Được chưa ạ?”

Lộ Nam Minh bắt đầu ăn hamburger, xem ra rất hài lòng.

Bạch Văn nhìn thấy Lộ Nam Minh như vậy, trong lòng lại ngọt ngào như được tưới mát.

“Bạch Bạch, nghe điện thoại!”

Chuông điện thoại đột nhiên kêu, Bạch Văn sợ hết cả hồn, lấy di động ra, còn chưa kịp nhìn xem ai gọi đến đã nhấn nghe máy, sau đó mới nhìn sắc mặt Lộ Nam Minh.

Về mặt Lộ Nam Minh vẫn như cũ, tựa hồ không thấy gì khác thường.

Bạch Văn thở phào nhẹ nhõm lại có chút mất mát, tiếng chuông này là cậu cố gắng rất lâu mới ghép được chuẩn như thế, là cắt từ hai vỏ kịch mà Lộ Nam Minh ***g tiếng.

Bạch Văn có chút không yên lòng nhận điện thoại: “Alo?”

Giọng điệu tức giận của Chu Tiểu Đông truyền từ trong điện thoại tới, “Đi dạo phố thành cam rồi hả!” Nghe điện thoại mà cả buổi không thèm nói câu nào.

Bạch Văn nhận ra giọng nói, cũng chẳng để ý sự tức giận của Chu Tiểu Đông, thật sự là do anh ấy rất dễ giận, lại cũng dễ nguôi, lâu dần, cậu chẳng để ý làm gì nữa, cậu cũng không phải anh rể họ, chẳng có chuyện gì cũng vây quanh anh họ, Bạch Văn hỏi: “Anh họ, chuyện gì thế?”

Nếu mọi chuyện bình thường, Chu Tiểu Đông sẽ không gọi điện thoại cho cậu.

Thậm chí, Chu Tiểu Đông sẽ không nhận điện thoại của Bạch Văn.

Chu Tiểu Đông tiếp tục tức giận: “Không có chuyện gì thì không được gọi cho em hả?”

Bạch Văn im lặng ba giây, mỉm cười ngọt ngào, “Anh họ

~~ anh rể họ có đấy không?”

Thời gian Chu Tiểu Đông im lặng còn dài hơn thời gian Bạch Văn im lặng, chủ yếu là run rẩy nổi da gà, cậu kinh hãi hỏi: “Em tìm anh ấy làm gì?” Thật sự thì mỗi lần Bạch Văn gọi cậu như thế, đều sẽ không có chuyện gì tốt đẹp cả.

Bạch Văn cười quái dị, “Hỏi thể lực anh ấy dạo gần đây có tốt không, có thỏa mãn được anh hay không ấy mà.”

“...Em đang một mình hả?” Chu Tiểu Đông im lặng nửa phút, thật ngạc nhiên là không tính toán với trò đùa của Bạch Văn.

Bạch Văn đảo mắt, không muốn trả lời câu hỏi nên chỉ nói: “Em đang ăn KFC.”

“Ở đâu?” Chu Tiểu Đông tra hỏi tới cùng.

Bạch Văn nói địa chỉ.

Chu Tiểu Đông cũng chẳng hỏi nhiều nữa, chỉ dặn: “Về sớm chút.”

Bạch Văn cúp điện thoại, chủ động giải thích cho Lộ Nam Minh nghe: “Anh họ em gọi điện để quan tâm em ấy mà.”

Không cần Bạch Văn nói, Lộ Nam Minh cũng hiểu điều đó. Hắn mặt không biểu tình nhìn Bạch Văn, giống như đang tìm cố gắng tìm được vật báu bị giấu kín dưới đáy biển, cả buổi mới nói: “Tình cảm giữa cậu và anh họ mình tốt lắm nhỉ?” Thật ra, hắn chỉ muốn hỏi, cậu thích giả vờ giả vịt vậy sao?

Bạch Văn giống hệt chú chó nhỏ, thè lưỡi liếm tương cà dính trên đầu ngón tay, thuận miệng trả lời: “Anh ấy rất mềm lòng.”

Lộ Nam Minh bóc trần ý đồ của Bạch Văn: “Rất dễ bắt nạt hả?”

“A...” Bạch Văn ngồi thẳng người lại, cầm một cái muỗng xúc kem tươi, giải thích nói: “Không phải, em nói anh ấy rất mềm lòng, người cũng rất tốt, cũng rất tốt với em.”

Lộ Nam Minh tự động bỏ qua giải thích của cậu, cười mà không cười nhìn Bạch Văn, tay chống cằm, không để ý nói: “Cậu rất thích xoay người khác quay vòng vòng hả?”

Bạch Văn nháy mắt, ngần ngại, vô cùng tủi thân cắn muỗng nói: “A Minh Minh, anh hiểu lầm em rồi.”

Lộ Nam Minh cũng nháy mắt với cậu, suy nghĩ sâu xa nói: “Để tôi nghĩ lại chút, về mặt khi cậu gửi tin nhắn cho tôi, hẳn là vừa cười hắc hắc quái dị, vừa hưng phấn lẫn lộn linh tinh trên giường đúng không?”

Bạch Văn hơi hoảng sợ hỏi, “A Minh Minh, anh thông minh thiệt nha. Thế mà anh cũng đoán được. Nhưng em không hề cười hắc hắc quái dị nhé, đó là nụ cười hạnh phúc, em cũng không có lẫn lộn linh tinh, em ôm Tiểu Tiểu A Minh Minh lẫn lộn thôi.”

“Tiểu Tiểu A Minh Minh?” Cái tên quái dị gì thế này?

Bạch Văn bi thương nhìn hắn, “Chẳng lẽ anh đã quên lần trước anh có mua cho em con gấu bông sao?”

“... Không quên.” Nhưng cũng chẳng nhớ kỹ, thật sự là chuyện rất lâu rồi, hơn nữa gấu bông khoảng hơn một trăm đồng, chuyện này hẳn nhớ kỹ làm gì?

Bây giờ nhớ lại, Lộ Nam Minh đen mặt, chủ yếu là do hắn nhớ lại lúc trước Bạch Văn vì muốn con gấu bông này, đã dùng những vẻ mặt rất phong phú để lừa gạt mình. Trời ạ, thật sự rất phong phú luôn.

Một Lộ Nam Minh từng đơn thuần biết bao, cứ như thế bị Bạch Văn lừa vào tròng.

“Chưa quên là được, tên của nó gọi là Tiểu Tiểu A Minh Minh, bây giờ ngày nào cũng ngủ với em đó.”

Lộ Nam Minh nhớ tới kích thích của con gấu bông kia, buồn cười lại phải cố nhịn: “Cậu không sợ nó ép cậu nát bét hả?” Còn chuyện cái tên này kia, Lộ Nam Minh tự động bỏ qua.

Bạch Văn vỗ ngực cam đoan: “Không sợ! Nó cũng có phải người thật đâu, chẳng nặng lắm mà.”

Lộ Nam Minh nháy mắt mấy cái, sau khi nghe hiểu ngụ ý của Bạch Văn, hắn không còn cười nổi nữa rồi. Vũ khí mạnh nhất dùng khi phải đối mặt với sự chọc ghẹo là gì? Đương nhiên là chọc lại rồi, nhưng đối mặt với Bạch Văn, đùa ngược lại tuyệt đối là điều cấm kỵ, vì thế, Lộ Nam Minh buồn bực không chỉ một hai lần.

“Bạch Bạch, nghe điện thoại.”

Chuông di động lại vang lên lần nữa, lần này vì điện thoại đặt ở trên bàn, chỉ có Lộ Nam Minh bị điếc mới không nghe được.

Bạch Văn quan sát sắc mặt Lộ Nam Minh.

Tựa như nhận ra suy nghĩ của Bạch Văn, Lộ Nam Minh chủ động nói: “Đây không có gì, fan hâm mộ vẫn luôn cố gắng làm những chuyện như thế này, tôi hiểu mà.”

Bạch Văn có chút thất vọng, nhận điện thoại.

Giọng Khang Phi truyền từ trong điện thoại đến, “Nam Minh có bỏ bom em không hay là một mình bỏ đi trước?”

Bạch Văn đổi tư thế nghe điện thoại, cũng không trực tiếp trả lời: “Sao lại hỏi thế?”

Nhưng Khang Phi không phải Chu Tiểu Đông, tất nhiên sẽ không bị thủ đoạn nhỏ này của cậu lừa, gã do dự một chút rồi hỏi: “Em ở cùng với Nam Minh hả?”

“Ừ.”

“Ăn KFC?”

“Ừ.”

Khang Phi bó tay, “Trái tim của em bị chó tha rồi sao? Tiểu Đông Tử nghe nói em bị cho leo cây, giận đến nỗi muốn tìm Nam Minh đồ sát, lại sợ em khổ sở, vẫn đang đi lòng vòng trong phòng bút tóc vò đầu chỉ mong nghĩ cách để làm em vui.”

Bạch Văn rất vô tội nói: “Em cũng chưa nói gì mà, anh họ đã hiểu lầm em rồi.”

“Anh còn không hiểu em à? Kí túc xá cũng chỉ có Tiểu Đông Tử với Vũ Vũ là dễ bị em lừa thôi, em không phải không muốn cậu ta gọi điện quấy rầy thế giới hai người sao? Hứ! Anh đi nói cho lão Nhị biết, miễn cho cậu ấy lại sốt ruột!” Khang Phi đã sớm biết tổng bản chất của Bạch Văn rồi.

Bạch Văn nhìn dòng chữ “kết thúc cuộc gọi” trên màn hình, vô tội nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh cười cười.

Bạch Văn cũng cười theo.

Cười hi hi.

END 42

43. Chương 43: Có Điều Suy Nghĩ

Lộ Nam Minh nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Bạch Văn, thật sự rất buồn cười, nhưng vì không muốn thể hiện mình cười quá rõ ràng, hấn ra vẻ nghiêm túc dặn dò: “Ăn nhanh lên!” Giọng điệu rất nghiêm túc, nhưng vẻ mặt lại mang theo ý cười.

Bạch Văn bắt đầu gặm chân gà, lại uống một ngụm coca thật lớn, cậu lè lưỡi, thích thú nheo mắt lại, nói: “Lạnh dã man, giữa mùa đông uống cái này thì có mà chết luôn!” Nói xong lại tiếp tục uống ngụm nữa, mùa đông uống đồ lạnh còn đã đời hơn uống vào mùa hè nhiều.

“Cũng không tệ lắm.” Lộ Nam Minh dùng khăn tay lau miệng, “Cậu cứ từ từ ăn tiếp đi.”

Điện thoại Lộ Nam Minh kêu.

Lộ Nam Minh lôi điện thoại ra nhìn, sau đó nói với Bạch Văn: “Tôi đi nhận điện thoại.”

Bạch Văn nhe một câu trong cổ, không nói ra, chỉ gật đầu một cái, trong lòng lại bắt đầu đoán xem người gọi đến là ai.

Lộ Nam Minh đi vài bước tới gần cửa sổ, ngồi ở vị trí đó có thể dễ dàng nhìn ngắm cảnh sắc trên đường, cũng có thể quay đầu lại nhìn được chỗ Bạch Văn đang ngồi.

Lộ Nam Minh vừa bấm nút nghe máy, giọng nói cười cười của Khang Phi đã truyền đến: “Hí hí, để tôi đoán lí do lâu như thế ông mới nhận điện thoại của tôi là gì nhé?”

Lộ Nam Minh nói: “Tôi cũng đoán lí do ông gọi điện thoại đến là gì?” Mặc dù bọn họ là thanh mai trúc mã, quan hệ cũng rất thân thiết, lại còn chung một trường học, nhưng hai người không thường xuyên liên lạc với nhau lắm.

Khang Phi càng vui hơn, khẳng định nói: “Vừa rồi ông mới đổi chỗ ngồi đúng không?”

Lộ Nam Minh tựa lưng vào ghế dựa, chân vắt chéo thay đổi tư thế ngồi thoải mái, hơi híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Bà tám.”

Khang Phi cười man rợ hai tiếng, chẳng để bụng chút nào về chuyện Lộ Nam Minh gọi mình là bà tám, “Ai bảo ông đến tận giờ còn chưa từng yêu đương chút, làm hại tôi còn nghi ngờ ông bị chứng sợ tình cảm nữa đó. Nhưng mà... hiện tại không cần lo lắng nữa nhỉ?” Đã đồng ý đi dạo phố với Bạch Văn, còn bị Bạch Văn nhả tin quấy rầy như thế mà vẫn không kéo cậu vào sổ đen, có lẽ không cần lo lắng gì nữa.

Chỉ là người kia lại là Lộ Nam Minh, Khang Phi vẫn có chút không tin lắm.

Lộ Nam Minh có chút im lặng, “Ông là dị nhân, tôi là người bình thường.” Về nghi hoặc của Khang Phi, hấn cũng không có ý định giải thích.

Khang Phi nghĩ đến những chuyện ăn chơi hoang đường trước kia của mình, bất giác trong đầu lại hiện lên hình ảnh Hạ Vũ ngủ không đề phòng gì cả, gã không muốn nghĩ nhiều về vấn đề này nữa, bắt buộc chính mình tập trung tinh thần hóng hớt chuyện Lộ Nam Minh.

“Tôi rất tò mò sao ông lại động lòng đó.” Lộ Nam Minh không trả lời, Khang Phi tự cho là vì hấn ngượng ngùng, tự động chuyển thành cam chịu thừa nhận.

Lộ Nam Minh nhớ tới thân ảnh Bạch Văn đứng ở trước cổng trường đợi mình, trầm mặc một lúc mới nói: “Tôi không ghét cậu ấy.” Đây là kết luận sau chuyện mặc dù bị Bạch Văn quấy rối nhưng không có cách nào, hấn cũng không có quyết tâm kéo Bạch Văn vào sổ đen.

Cái kết luận này là kết quả của nhiều ngày bực bội, cũng chính nó đã thay đổi hấn.

Khang Phi hỏi: “Cho nên?”

“Tôi muốn thử.”

“Kết quả thế nào?”

Lộ Nam Minh từ trong tấm kính của cửa sổ thấy ánh mắt Bạch Văn không ngừng nhìn về phía này, khoe miệng hơi cong lên: “Không nói cho ông biết.”

Khang Phi học máu, sau nửa ngày mới nói tiếp được: “Bạch Văn biết được tin này, chắc sẽ vui như được bay lên trời quá?”

“Tạm thời đừng nói cho cậu ấy biết.”

“Tại sao?”

“Không muốn cậu ấy thất vọng.”

“Chắc chắn, nếu cái này mà không phải động lòng rồi thì ...” Khang Phi chơi xấu dừng ngay chỗ cần dừng, nhưng chỗ này đã thể hiện được ý của gã, cũng có thể giữ lại không gian tưởng tượng cho Lộ Nam Minh.

“Thằng quỷ.” Lộ Nam Minh trực tiếp cúp điện thoại.

Lộ Nam Minh cúp máy, vừa vuốt điện thoại vừa chống cằm ngắm hình bóng in trên cửa sổ, biểu cảm nhe răng nhếch miệng kia, thật sự là buồn cười.

Lộ Nam Minh trộm cười đủ rồi mới chậm rì rì cất điện thoại vào túi và quay về chỗ ngồi.

Lúc này Bạch Văn đã ăn cây kem đến thấy đầy rồi tội nghiệp nhìn hần.

Lộ Nam Minh dừng lại bên cạnh bàn, hỏi: “Đã ăn xong rồi? Ăn xong rồi thì đi thôi.”

Bạch Văn nhìn hần hỏi: “Vừa rồi ai gọi điện tới thế?”

Lộ Nam Minh bình tĩnh nhìn cậu, vẻ mặt lúc này đã nhìn ra đáp án của hần.

Bạch Văn cúi đầu ừ ừ, “Không muốn nói thì thôi, làm gì mà trừng mắt nhìn em chứ?”

“...” Tôi lớn lên rất hung dữ sao? Lộ Nam Minh bất đắc dĩ, biết rõ Bạch Văn hiện giờ không có ý định muốn đi, nên hần ngồi xuống đối diện cậu, thuận tiện giải thích nói: “Một cuộc điện thoại của bạn.”

Bạch Văn khấn trương nhìn hần hỏi: “Ai?”

Lộ Nam Minh nhướn lông mày, “Làm sao?”

“Không sao cả!” Bạch Văn vô tội lại thuần khiết nhìn hần: “Em chỉ tò mò chút thôi mà.” Nói một cuộc điện thoại còn phải đi chỗ khác nghe, vừa nghe còn vừa cười, đã thế còn ngồi xuống cạnh cửa sổ một lúc, khi ngồi xuống vẫn còn cười!

Lộ Nam Minh nói: “Lòng hiếu kì giết chết một con mèo!”

Bạch Văn đập bàn đứng lên, vừa đi vừa nói: “Anh chờ em một chút, em đi lấy tiền trả anh.”

Lộ Nam Minh còn chưa kịp mở miệng, Bạch Văn đã chạy như dưới chân bôi mỡ.

Khi Bạch Văn rút tiền ở máy ATM về, cậu thấy Lộ Nam Minh đang xách theo đồng hồ đứng ở ven đường, Bạch Văn vội vàng chạy tới, hỏi: “Không phải bảo anh chờ em sao? Sao anh lại ra ngoài này rồi? Bên ngoài gió lớn lắm đó.”

Lộ Nam Minh lừ lừ nhìn cậu.

Bạch Văn cảm nhận tâm trạng Lộ Nam Minh rõ ràng không tốt, cậu không hiểu gì cả sờ mũi, cẩn thận nhìn hần hỏi: “Làm sao vậy?”

Lộ Nam Minh quét mắt nhìn đồng tiền cậu đang cầm trong tay, hơi nhú mày, sau đó rời ánh mắt, mới nói: “Không có gì.”

Bạch Văn lấy tiền ra đưa cho hần, “Em trả anh tiền nè.”

Lộ Nam Minh quay đầu nhìn cậu, chẳng vươn tay ra cầm tiền.

Bạch Văn nghi hoặc nhìn Lộ Nam Minh, sau nửa ngày mới nhận ra hai tay hắn đều đang cầm một đồng đồ, làm gì còn rảnh tay để cầm tiền nữa chứ, lúc này cậu mới cười cười gõ đầu, nửa đùa nửa thật nói: “Xem đầu óc em này...” Nói xong liền cầm tiền nhét vào túi áo trong của Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh nghiêng người tránh đi.

Tay của Bạch Văn cứng đờ ở giữa không trung, cậu thôi cười nhìn vẻ mặt không vui của Lộ Nam Minh, nói khẽ: “Thật có lỗi.” Cậu cứ nghĩ Lộ Nam Minh sẽ không để ý sự tiếp xúc cơ thể bé tí xíu này.

Sắc mặt Lộ Nam Minh càng đen hơn, ngữ điệu có chút nóng nảy: “Xin lỗi cái gì?”

Bạch Văn cúi đầu giúp hắn cầm đồ, bình tĩnh nói: “Em cầm giúp anh, anh cầm tiền cất đi.”

Lộ Nam Minh đẩy tay ra, không để Bạch Văn cầm đồ, bực bội nói: “Còn không mau đi bắt xe, cậu muốn thử nghiệm cảm giác của một chú chim cánh cụt sao?”

“...” Bạch Văn nói: “A Minh Minh, nhiều lúc anh độc miệng thật đó!”

“Cậu có đi hay không?”

Đối mặt với ông chồng đang nóng giận, với tư cách là một người vợ sẵn sàng, tất nhiên cần phải nghe lời, nghe lời và nghe lời. Bạch Văn thâm nhủ trong lòng, quay người đi bắt xe.

Bạch Văn ăn mặc hết như một chú chim cánh cụt đứng ở ven đường, găng gượng rướn cổ ra, thỉnh thoảng vung tay lên, cánh tay khác còn cầm rất nhiều tiền, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Lộ Nam Minh, lông mày hắn càng ngày càng nhíu chặt, tâm trạng bực bội cũng ùn ùn kéo đến.

Bạch Văn thấy sắc mặt không kiên nhẫn của Lộ Nam Minh, cho rằng hắn vì phải đợi lâu mà cáu, liền lạch bạch chạy về, hỏn hỏn nói: “Không có xe không người, chúng ta vừa đi vừa bắt xe nhé? Đứng ở chỗ này chỉ có hứng gió thôi, đưa chút đồ đây em cầm hộ cho... A, tiền còn chưa đưa cho anh nữa.” Bạch Văn lúc này mới phát hiện mình vẫn đang cầm tiền trong tay.

Lộ Nam Minh đặt đồ xuống lòng đường, cầm số tiền Bạch Văn đang cầm trong tay nhét thẳng vào túi quần cậu, lại xoay người lấy cái khăn quàng cổ vừa mua lúc nãy ra, vứt mác đi, quần cho Bạch Văn, che một nửa gương mặt cậu lại, “Đứng ở đây trông đồ, cầm đi lung tung.”

Bạch Văn nháy mắt mấy cái, không khỏi hơi liếc nhìn cái khăn quàng cổ trên người Lộ Nam Minh, cái khăn kia là cậu vừa đưa cho hắn lúc sáng, khi đó nếu không phải vì đi dạo phố quá nóng, lúc thay quần áo cũng vướng víu thì ... Bạch Văn lấy số tiền vừa rút ở cây ATM ra, cậu có chút suy nghĩ nhìn vẻ mặt khó coi của Lộ Nam Minh, nói với Lộ Nam Minh đang chuẩn bị đi bắt xe: “A Minh Minh, em muốn cái khăn quàng cổ trên người anh.”

Lộ Nam Minh quay người gõ đầu cậu nói: “Ngoan ngoãn chờ ở đây cho tôi!”

“...Ah!”

Không đến vài phút sau, Lộ Nam Minh đã cướp được một cái xe ở ngay chỗ rẽ vào con đường nhỏ.

Thật sự là cướp, chỉ cần muộn mấy giây nữa thôi là sẽ bị người nhanh chân hơn tranh mất.

Lộ Nam Minh ngồi vào xe trước, sau đó bảo tài xế chạy đến chỗ Bạch Văn đứng, hắn xuống xe định mang đồ lên, thì Bạch Văn đã ngốc nghếch chạy qua.

Lộ Nam Minh đón đồ đặt trên tay Bạch Văn, nói: “Cậu chạy nhanh thế làm gì? Cũng có ai giục cậu đâu.”

Bạch Văn nhìn qua Lộ Nam Minh cười nói, “Không phải sợ anh đợi lâu hay sao?”

Lộ Nam Minh sững sốt một chút, hơi bất đắc dĩ vỗ lưng Bạch Văn, “Nhanh lên xe.”

“Vâng.”

Sau khi lên xe, Bạch Văn chuyển mấy túi đồ sang bên trái mình, bởi vì vấn đề không gian, Bạch Văn đành phải lách người vào bên cạnh Lộ Nam Minh, Lộ Nam Minh nhìn thấy, chỉ nhích người nhường chỗ, cũng chẳng bắt Bạch Văn chuyển lại đồ đang đặt ở bên trái sang.

Bạch Văn che miệng cười trộm trên xe.

Lộ Nam Minh quay đầu nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, coi như không phát hiện.

Bởi vì đồ đạc quá nhiều, Lộ Nam Minh đành phải đưa Bạch Văn về tận phòng, thấy số phòng kí túc xá của Bạch Văn xong, khoe miệng hắc co giật, cảm giác số phòng này với Bạch Văn cực kì hợp nhau.

Từ khi Bạch Văn và Hạ Vũ đến đây, sau khi Ngụy Vũ Thông cùng Chu Tiểu Đông xác nhận quan hệ, kí túc xá của bọn họ luôn ở trong tình trạng đóng kín cửa nên Bạch Văn bình thường vẫn trực tiếp đẩy cửa vào. Hôm nay cùng Lộ Nam Minh tay xách nách mang chạy lên tầng bốn, không còn tay để mở nên cậu đành dùng chân để đạp cửa.

Bốn người bên trong vô cùng ngạc nhiên nhìn ra.

Bạch Văn cũng có chút ngạc nhiên, cậu không nghĩ tới cả bốn người đều ở đây, nhìn thấy anh họ vẫn nằm trong ngực anh rể họ, cậu vô thức quay đầu lại nhìn Lộ Nam Minh, hắc chỉ lướt qua Bạch Văn một cái rồi đi thẳng vào trong kí túc xá, quen thuộc như đã đi vào rất nhiều lần, hơn nữa còn đặt đồ đạc đúng ngay giường của cậu.

Ngoại trừ Hạ Vũ, bốn người còn lại đều rất ngạc nhiên nhìn Lộ Nam Minh.

Bạch Văn hấp tấp chạy vào theo, chân chó lấy ghế ngồi của Chu Tiểu Đông ra, lạy dùng tay lau lau mặt ghế, nói: “A Minh Minh, anh ngồi đi.”

Khang Phi sờ cằm, hóng hớt.

Chu Tiểu Đông thì nhảy dựng lên, dùng giọng điệu cực kì căm phẫn quát: “Bạch tiểu lang!” Cậu vẫn nhớ như in trong lòng việc bị Bạch Văn trêu chọc, vừa rồi vẫn luôn mắng Bạch Văn là bạch nhãn lang, lúc này kích động một cái liền gọi sai.

Hơn nữa bởi vì kích động, giọng điệu cũng có chút thay đổi, nghe vào tai rất buồn cười.

Khang Phi và Ngụy Vũ Thông cực kì không nể mặt, bật cười ra tiếng.

Bạch Văn kéo Lộ Nam Minh ngồi xuống, nói: “Anh họ thân yêu, em không biết mình từ lúc nào lại có cái tên cá tính vậy đó.” Vừa nói vừa cởi khăn quàng cổ ném sang bên cạnh.

Mặt Chu Tiểu Đông đỏ bừng lên, trừng mắt lườm Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông làm động tác kéo giấy niêm phong, ngậm chặt miệng lại.

Hạ Vũ nói: “Bạch tiểu lang nghe như chú chó nhỏ.”

Bạch Văn lén liếc Lộ Nam Minh, rất muốn chụp Hạ Vũ lại, nhéo má một cái, cậu cực kì buồn bực nói: “Vũ Vũ, sao cậu cứ phá sân khấu của tớ thế?”

Hạ Vũ trả lời: “Tớ không có.”

Bạch Văn cực kì đau lòng thở dài: “Cũng vì cậu không có nên tớ mới buồn bực thế này đây...”

Chu Tiểu Đông bất mãn: “Chó còn nghe lời hơn nó!”

“Em quả thật không nghe lời.” Bạch Văn kéo ngăn tủ của Chu Tiểu Đông ra, lấy ở trong đó một chai hồng trà cực kì quý giá.

Chu Tiểu Đông bỏ nhào qua, chuẩn bị giật lấy chai nước trong tay Bạch Văn thì Bạch Văn quát ra tiếng: “Cậu ạ!”

Động tác của Chu Tiểu Đông khựng lại một chút.

Bạch Văn thừa cơ hội này, chạy đi, chân chó đưa cho Lộ Nam Minh uống.

Chu Tiểu Đông thở phì phò chờ Bạch Văn quay lại, hung dữ dọa dẫm: “Em chờ đó cho anh!”

Ngụy Vũ Thông cười vuốt vuốt xoa dịu Chu Tiểu Đông, “Bớt giận, bớt giận, ngày mai anh lại mua cho em một thùng nhé.”

“Anh vốn phải mua mà.” Chu Tiểu Đông cũng không quay đầu lại nói.

Bạch Văn chăm chú nhìn Ngụy Vũ Thông, nghiêm túc nói: “Anh rẽ họ, anh làm hư anh họ em rồi.”

Ngụy Vũ Thông ôm Chu Tiểu Đông lại, “Anh tình nguyện.”

Chu Tiểu Đông vội ho một tiếng, cơn giận lúc này lập tức đã bị xoa dịu, lại khiêu khích nhìn Bạch Văn.

Bạch Văn quay người bỏ nhào khóc lớn trong lòng Lộ Nam Minh: “A Minh Minh, anh họ với anh rẽ họ cầu kết với nhau bắt nạt em.”

Lộ Nam Minh kéo Bạch Văn dậy, mặt không biểu tình nói: “Chớ bị cắn sẽ cắn ngược lại.”

Bạch Văn: “...”

“Sặc!” Khang Phi bật cười, sau đó là Ngụy Vũ Thông, Hạ Vũ, Chu Tiểu Đông.

Bạch Văn đau khổ nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh cũng cười vui vẻ.

Bạch Văn đau khổ nhìn trời: “Số tôi thật khổ, anh họ không thương, chồng cũng không yêu!”

Ai cũng không phản ứng màn tự biên tự diễn của Bạch Văn.

Ngụy Vũ Thông cười xong, chủ động nói chuyện với Lộ Nam Minh: “Ngụy Vũ Thông, Bạch Văn thường xuyên động kinh vậy đó, cậu không cần để ý đâu.” Đối với vị anh rể họ này, hắn cũng có chút tán thưởng, chủ yếu là vì người này có thể chinh phục Bạch Văn, mà không bị Bạch Văn đùa bỡn trong tay.

Lộ Nam Minh nói: “Lộ Nam Minh.” Hắn nhìn Chu Tiểu Đông trong ngực Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông nháy mắt mấy cái, cười nói: “Bạn trai của tôi, Chu Tiểu Đông, cũng là anh họ của Bạch Văn, cũng là... ha ha.” Anh không nói, tin chắc Lộ Nam Minh cũng hiểu được.

Dù sao cũng đã đi vào đại bản doanh của nhà mẹ đẻ người ta rồi.

Lộ Nam Minh co rút khóe miệng, nhẹ gạt đầu với Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông cũng chỉ miễn cưỡng gạt đầu chào lại, cho dù hiện tại vẫn bắt mắt với Bạch Văn, nhưng cậu đối với Lộ Nam Minh, kẻ cướp em họ mình đi vẫn chẳng có chút ấn tượng tốt nào cả.

Ngụy Vũ Thông nói: “Nghe nói cậu với Khang Phi là trúc mã.”

...

Hai người thông thả nói chuyện phiếm với nhau.

Bạch Văn thu lại vẻ mặt đau khổ, rúc về bên người Chu Tiểu Đông, giật nhẹ ống tay áo của cậu, thấp giọng nói: “Anh rể họ sao tự nhiên nói nhiều thế?”

Khang Phi cũng thấp giọng nói bên cạnh: “Trao đổi của những người đàn ông.”

Hạ Vũ nói: “Chúng ta đây cũng trao đổi chút đi?”

Chu Tiểu Đông cùng Bạch Văn ngồi một chỗ nhìn trái nhìn phải chẳng biết Khang Phi đến lúc nào, lại nhìn Hạ Vũ cũng không biết đã ngồi xổm trước mặt mình bao lâu, đang ngửa đầu nhìn lên, Bạch Văn giật giật khóe miệng: “Sao mấy người đều lách vào đây hết thế?”

Hạ Vũ nói: “Không phải cần phải nói nhỏ sao?”

“Ai nói thế?” Chu Tiểu Đông mắt hung dữ.

Khang Phi vuốt mũi, nhấc tay.

Bạch Văn trợn mắt trừng một cái: “Nhiều chuyện.”

Hạ Vũ nước mắt lưng tròng nhìn Khang Phi: “Anh lại gạt em.”

Chu Tiểu Đông nói: “Playboy biến thành lừa đảo rồi.”

Khang Phi: “...” Vì cái gì mà tự nhiên gã bị cả phòng đâm chọt thế này?

Bốn người Bạch Văn trao đổi xong, bọn họ kinh ngạc phát hiện Ngụy Vũ Thông và Lộ Nam Minh đã nói chuyện xong, đang nhìn chăm chăm mình, cũng không biết bọn họ đã nghe được bao nhiêu rồi.

“A Minh Minh...”

Lộ Nam Minh đứng lên, “Tôi có việc về trước đây.”

Bạch Văn há miệng muốn nói gì đó, vẻ mặt cầu xin lộ rõ trên mặt, lại nghe Ngụy Vũ Thông nói: “Được, buổi tối gặp.”

Lộ Nam Minh gật đầu.

Bạch Văn há to mồm, bịt chặt lỗ tai không thể tin được nói: “Trong thời gian em không biết, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Ngụy Vũ Thông nói: “Bạch Văn, em không tiễn Nam Minh sao?”

“Nam Minh?” Khang Phi giật giật khóe miệng, vì cái gì Nam Tử đột nhiên dễ nói chuyện như thế, nhất định là bởi vì muốn kết thân gia đây mà?

Lộ Nam Minh nhìn vẻ mặt ngu ngơ của Khang Phi, nói: “Ánh mắt đó của ông là sao thế?”

“Khiếp sợ!”

Bạch Văn đã khôi phục lại từ trong đồng hồ vận, phát hiện Lộ Nam Minh đã lướt qua mình, đi ra ngoài cửa, cậu vội vàng đuổi theo.

Bạch Văn đuổi kịp Lộ Nam Minh ở đầu cầu thang, hẩn nhứ chặt mày nhìn cậu, “Cậu đi ra ngoài làm gì thế?”

Bạch Văn nghiêm túc nói: “Đương nhiên là tiễn anh rồi!”

Lộ Nam Minh quay đầu đi xuống dưới, Bạch Văn theo sau, dùng ánh mắt nghiên cứu nhìn nửa mặt bên của Lộ Nam Minh, cậu ho một tiếng để gây chú ý với hắn: “Cái kia...”

Lộ Nam Minh quay đầu nhìn cậu.

Mặt Bạch Văn khê đỏ lên.

Lộ Nam Minh tâm tình tốt xoa đầu cậu, tò mò hỏi: “Sao cậu hay xấu hổ thế?”

“Vấn đề ghen di truyền.” Cậu cũng không thích mình dễ đỏ mặt như thế.

“Ồ.”

“A Minh Minh, anh hẹn gặp anh rể họ em vào buổi tối hả?”

Lộ Nam Minh thu tay lại, “Ừ, buổi tối gặp nhau ăn cơm.”

Bạch Văn chẳng hề che giấu sự khiếp sợ của mình, sau nửa ngày mới phát hiện Lộ Nam Minh đã đi lên trước, cậu chạy chậm đuổi theo: “Sao anh lại đồng ý?”

Lộ Nam Minh im lặng một lát mới nói: “Cậu ấy cũng không tệ.”

Bạch Văn hừ hừ nói: “A Minh Minh, anh chẳng thành thật gì cả.”

“...” Người không thành thật nào đó im lặng.

“Hừ! Anh thừa nhận!” Bạch Văn hất cằm kết luận, lại nói tiếp: “Về sau em có thể điện thoại cho anh không? Mặc dù gửi tin nhắn cũng rất tình thú, nhưng rất tốn pin.”

Lộ Nam Minh kinh ngạc nhìn Bạch Văn, tựa như không rõ vì sao người thích quần lấy người khác như cậu lại còn “tôn trọng” hỏi một câu như thế, chăm chú ngẫm lại mới phát hiện, mặc dù Bạch Văn có thường lắc lư trước mặt hắn, nhưng chưa từng làm chuyện gì khiến hắn phản cảm cả.

Bạch Văn là người có óc quan sát cực nhạy, lúc sắp chạm đến điểm giới hạn của hắn, cậu sẽ thay đổi cách trao đổi ngay.

Nghĩ đến lúc đầu Bạch Văn gửi tin nhắn cho mình, Lộ Nam Minh nói: “Nếu có chuyện thì cậu có thể gọi.”

“Vâng.” Bạch Văn cười tủm tỉm gật đầu, cười cười lại chờ mong nhìn Lộ Nam Minh nói: “A Minh Minh, giờ chúng ta là quan hệ gì? Hôm nay chúng ta đã hẹn hò, hẹn hò rồi đó.”

Lộ Nam Minh bình tĩnh nhìn thẳng về phía trước: “Tạm thời là bạn!”

“Tạm thời sao?” Bạch Văn thấp giọng lầm bầm: “Xem ra em còn phải cố gắng hơn nữa!”

Lộ Nam Minh nhéo lỗ tai của Bạch Văn, sau đó khê vuốt mấy cái, “Đừng nghĩ lung tung.”

Bạch Văn nói: “Em sẽ cho anh thời gian.”

“...”

“Ai bảo chồng em hay thẹn lại muộn tao vậy chứ? Haizz.”

“... Cậu có thể biến.”

END 43

44. Chương 44: Nấu Cháo Điện Thoại

Bạch Văn rất nghe lời mà rời đi, nhưng chưa đi được hai phút, Bạch Văn đã gọi đến.

Lộ Nam Minh nhìn thấy thông báo có cuộc gọi đến, lập tức hối hận sao mình mềm lòng thế, không nên cho Bạch Văn một sắc mặt tốt mới đúng, nhưng hắn vẫn nhận điện thoại.

“Chuyện gì?”

“Honey, em nhớ anh lắm.”

“... Cậu vừa mới đi.”

Bạch Văn đau khổ nói: “Đã tách nhau hơn 100 giây rồi.”

“Tôi nói rồi, có việc mới được gọi điện thoại.” hắn cố ý nhấn mạnh hai chữ “có việc.”

Giọng vui vẻ của Bạch Văn truyền qua điện thoại, “Nhớ anh chính là việc quan trọng nhất.”

Lộ Nam Minh im lặng nhìn trời, tại sao hắn lại quên vấn đề này cần phải tư duy nghiêm túc chứ? Lộ Nam Minh xoắn xuýt một hồi mới hỏi: “Đi tới đâu rồi?”

“Vẫn ở phía dưới kí túc xá của anh.”

Bước chân đi lên tầng của Lộ Nam Minh dừng lại, sau đó đi tiếp vài bước, đến lan can bên cạnh nhìn xuống, quả nhiên thấy Bạch Văn đang ngửa mặt nhìn từ dưới lên, nhìn thấy Lộ Nam Minh còn diên cuồng vẫy tay.

Lộ Nam Minh rất muốn giận, Bạch Văn chẳng nghe lời gì cả, nhưng hắn không giận nổi, cảm thấy trong lòng mềm như lông tơ vậy, nhất thời không biết nên làm cái gì mới tốt đây, chỉ đứng đó nhìn Bạch Văn thôi.

Bạch Văn vẫn cố gắng vẫy tay.

Lộ Nam Minh hắng giọng, bình tĩnh nói: “Đồ ngốc, còn không về hả?”

“Em chờ anh vào phòng đã, em đứng đây đưa mắt nhìn anh... như vậy không phải anh sẽ rất dễ cảm động sao?”

Lộ Nam Minh dở khóc dở cười nhìn cậu, nói: “Đồ ngốc, cậu xem phim tình cảm quá nhiều rồi đó?”

“A Minh Minh anh có cảm động không?”

“... Không.”

Bạch Văn u ám thở dài, ngồi xổm xuống đất dùng ngón tay vẽ vòng tròn, “Haizz, A Minh Minh, anh thật lạnh lùng.”

Nhất thời Lộ Nam Minh không biết nói gì, hắn từ chối rất nhiều người rồi, còn nhớ rõ, mấy năm cấp hai hắn có từ chối một cô bé cùng trường, cô bé kia sau đó khóc ghê lắm, cuối cùng còn vì đau lòng quá mà chuyển trường, hắn cũng từng áy náy, nhưng tuyệt đối không hề hối hận.

Lúc nửa đêm nằm mơ, hắn từng nghĩ nếu bản thân được quyền lựa chọn lần nữa, hắn vẫn sẽ làm như thế, vô tình cũng được, lạnh lùng cũng xong, hắn ghét việc lừa dối bản thân, lại càng ghét việc lừa dối người khác.

Bạch Văn là người đầu tiên hắn không nỡ làm tổn thương nhất.

Bạch Văn cũng là người đầu tiên làm hắn để ý nhiều đến thế.

Lộ Nam Minh vẫn luôn không hiểu Bạch Văn dùng cái gì để tác động đến mình, cậu ấy thông minh, đáng yêu, dễ nhìn, dịu dàng, si tình thật đó... Nhưng trong vô số người, Bạch Văn cũng không có ưu điểm gì đặc biệt khiến hắn phải để ý cả.

Còn vấn đề để ý bao nhiêu? Liệu có thể đáp lại tình cảm của Bạch Văn không? Lộ Nam Minh cũng không rõ lắm.

Ít nhất hiện tại, hắn xác định sẽ bị Bạch Văn khuấy rầy cuộc sống của mình.

Lộ Nam Minh thở dài nói: “...Cậu về trước đi.”

“Vâng.”

Lộ Nam Minh xem như lĩnh giáo khả năng quán người của Bạch Văn, một buổi chiều gọi mười mấy cuộc điện thoại, mỗi lần đều chẳng có lý do chính đáng nào cả.

Buổi tối lúc gặp nhau, Lộ Nam Minh đi thẳng vào vấn đề: “Không được phép gọi điện thoại cho tôi nữa, trừ phi xảy ra vấn đề liên quan đến mạng sống gì đó.”

Bạch Văn lại bị thương chùi nước mắt, “Nếu là nguy hiểm đến trinh tiết thì thế nào?”

“...Ừ.”

“Ừ là được hay không được vậy?” Bạch Văn xoa nước mắt gạt hỏi.

Lộ Nam Minh không để ý đến cậu nữa.

Bạch Văn thở dài, chống cằm nói: “Quả nhiên không thể quá nhiệt tình, đàn ông sẽ bị làm hư.”

“Là đàn ông đều không thể nào chịu được em.” Chu Tiểu Đông đối với chuyện cuồng gọi điện thoại của Bạch Văn vẫn có chút ám ảnh, cậu chưa từng thấy người nào lại gọi điện khủng bố đến như thế, cậu bắt đầu thông cảm cho Lộ Nam Minh rồi, thế mà hắn không hề nổi bão, chỉ cấm Bạch Văn không được gọi điện thoại tối, thật sự là tính tình quá tốt.

Chu Tiểu Đông nghĩ thật may mắn, may là Bạch Văn không thích gọi điện thoại cho mình.

Lại nói, đây liệu có phải vì Bạch Văn khuyết thiếu cảm giác an toàn không?

“Anh họ

”

“Óa, em vẫn nên đi phá hoại Lộ Nam Minh đi!”

Khang Phi phì cười: “Hai anh em nhà cậu thật sự đều là kẻ dở hơi.”

Mấy ngày tiếp theo Bạch Văn có chút yên tĩnh hơn, bởi vì sắp thi rồi.

Thi xong, Bạch Văn lại nhao nhao muốn gặp Lộ Nam Minh, mà hẳn vì có việc chỉ có thể vội vàng gặp Bạch Văn một lần, cùng nhau đi ăn tối.

Bạch Văn hô to hạnh phúc quá.

Điều đó khiến Lộ Nam Minh thật sự không rõ định nghĩa hạnh phúc của Bạch Văn nó đơn giản đến mức nào, quả thực vượt qua sự tưởng tượng của hắn, nhìn vào số tin nhắn mà cậu gửi tới, rất dễ nhìn ra Bạch Văn là một người cực kỳ người khác.

Lộ Nam Minh ngồi trên xe trả lời tin nhắn.

Chồng yêu:Vậy đã hạnh phúc rồi?

Ngủ gật:Bởi vì chưa đến tay, nên muốn nhiệt tình chút.

Ngủ gật:Huống chi định nghĩa về hạnh phúc không phải chỉ cần thể thôi sao? Ngẩng đầu có thể thấy mặt anh.

Chồng yêu:—||| Vậy thời gian cậu không hạnh phúc sẽ còn dài.

Ngủ gật:Không sao, vì hạnh phúc em có thể xem như không có thời gian không hạnh phúc đó.

Chồng yêu:Rửa mặt đi ngủ sớm đi.

Ngủ gật: Được rồi, thượng lộ bình an.

Ngủ gật:Không có việc gì có thể nhớ đến em.

Chồng yêu:...

Lộ Nam Minh lúc này thật sự nghĩ về cậu, tưởng tượng lúc Bạch Văn nhận được tin nhắn trả lời, biểu cảm sẽ từ chờ mong dần dần chuyển thành xấu hổ.

Lộ Nam Minh cười cười nghĩ, buổi tối dành chút thời gian đi gặp cậu ấy!

“Bạch Bạch, Bạch Bạch, anh chỉ yêu em!”

Lúc tiếng chuông điện thoại reo, Bạch Văn đang tắm trong nhà vệ sinh, nghe được tiếng chuông lại cứ nghĩ đó là ảo giác của mình, im lặng nghe cả buổi mới thò nửa cái đầu ra ngoài.

Hạ Vũ đã đem điện thoại tới cho cậu, nhìn tư thế có thể Hạ Vũ sắp gõ cửa.

Hạ Vũ nói: “Điện thoại của chồng cậu.”

Bạch Văn hoan hô một tiếng, lùi vào trong lấy khăn mặt lau khô người mới chạy ra nhận điện thoại, cái tiếng chuông đặc biệt dành cho Lộ Nam Minh vang lên lần đầu tiên đã khiến cậu cực kỳ kích động, ấn nút nghe cũng phải xoa tay mấy lần.

“A Minh Minh, sao anh lại gọi điện thoại cho em?” Bạch Văn hớn hờ hỏi.

“Đã ngủ chưa?”

“Chưa ạ. Em còn đang tắm.”

Lộ Nam Minh do dự nói: “Tôi đang ở dưới kí túc xá của cậu.”

“Á!” Bạch Văn kinh ngạc hô to, lao ngay ra cửa thì cảm thấy lạnh lạnh mới phát hiện mình vẫn chưa mặc quần áo, chỉ quần tắm cái khăn tắm mà thôi.

Phòng bên cạnh thấy bộ dạng của Bạch Văn nên rất kinh ngạc, nói: “Móa, giữa đông lạnh mà trần truồng chạy ra ngoài, trâu thật.”

Bạch Văn ghé vào lan can nhìn xuống, ở ven đường thì thấy được thân ảnh cao ráo kia, Bạch Văn kích động nói: “A Minh Minh, em thấy anh rồi!”

Lộ Nam Minh trầm giọng nói: “Tôi cũng thấy cậu rồi.”

“Em cái...”

Lộ Nam Minh cả giận nói: “Cậu nghĩ mình là anh em của transformers hả, hay nghĩ mình là đời trước của Siêu nhân điện quang? Đứng ngốc đó làm gì, còn không mau đi mặc quần áo!”

“...” Bạch Văn quay người chạy vào phòng, không khỏi vỗ ngực một cái để bình tĩnh lại, A Minh Minh giận lên thật đáng sợ.

Giọng Lộ Nam Minh bình tĩnh lại cố gắng bình tĩnh, “Mặc quần áo tử tế vào rồi xuống đây, tôi mang bữa ăn khuya cho cậu.”

“Ây ya. A Minh Minh, em yêu anh nhất trên đời.”

“Tút tut tut”

“...” Bạch Văn nhìn chằm chằm vào điện thoại, lẩm bẩm: “Câu nói cuối kia rất cực anh ấy có nghe được không ta?”

Hạ Vũ vô thức rụt cổ, “Cậu không lạnh hả?”

“Lạnh, dĩ nhiên là lạnh rồi!” Không nói còn không cảm thấy, vừa nói xong cậu liền run lấy bầy, cả người đột nhiên da gà dựng thẳng đứng... Bạch Văn lạnh run chân, rồi rít hô lạnh lạnh lạnh.

Không đến ba phút sau, Bạch Văn mặc quần áo tử tế lao vội xuống tầng, một bước đi ba bậc thang, có thể nói là thần tốc.

Lộ Nam Minh thấy mà hốt hoảng, âm thanh cũng lạnh hơn: “Cậu coi chính mình là thần chim hả?”

Bạch Văn sờ đầu cười ngô nghê: “Nhất thời kích động nhất thời kích động, đây là lần đầu tiên anh chủ động tìm em!”

“...” Lộ Nam Minh hít sâu một hơi, dùng tay chọt chọt đầu Bạch Văn, có chút giận lấy: “Ít đồ ngọt đi, đây không phải diễn phim tình cảm.”

Bạch Văn ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Lộ Nam Minh nói: “A Minh Minh, anh có bị ngọt ngào làm cảm động không?”

Lộ Nam Minh trừng mắt, “Tôi cũng không phải nữ sinh.”

“Híc.” Bạch Văn mắt mát mát cúi thấp đầu.

“Đi thôi, cậu muốn ăn gì?”

“Tùy ạ, gả cho chồng thì theo chồng.”

Lộ Nam Minh quay đầu, giả vờ không nghe thấy, “Chồng ở đâu? Ở đâu?”

Bạch Văn cười ha hả túm chặt tay áo hắn, “Em cầm cái này.”

“Tôi cũng không đồng ý.” Lộ Nam Minh cười rút tay về, giống như trừng phạt xoa đầu cậu, mãi đến khi tóc Bạch Văn bị rối tung lên, hắn mới tha cho, nói: “Đầu óc cậu mỗi ngày rất cực suy nghĩ gì thế?”

“Muốn anh!”

“Haizz. Thật không hiểu cậu tốt ở đâu.” Rõ ràng là người da mặt dày như thế, hết lần này đến lần khác lại thích xấu hổ, hiện tại rõ ràng lại đỏ mặt. Người thích xấu hổ như vậy, tại sao lại không biết khiêm tốn một chút chứ, thể hiện cho người khác biết mình xấu hổ khó thể sao?

Người quả thật là sinh vật kì quái.

Bạch Văn ngược lại không hề để ý bắt chéo hai tay ra sau ót, người phải im lặng nói không nên lời với cậu có rất nhiều, Bạch Văn cũng chẳng để ý mấy, cậu chỉ cảm thấy đó là việc mỗi người có cách suy nghĩ, xử sự, cuộc sống khác nhau, không thể hiểu được cách nghĩ của nhau cũng là bình thường, chỉ cần mình kiên trì đi trên con đường của mình, bản thân thấy thoải mái là được rồi, không phải sao?

Tại sao cứ phải đặt cho mình nhiều nguyên tắc như thế chứ? Thậm chí còn phải nhìn sắc mặt người khác để sống nữa?

“Sao thế? Về mặt nghiêm túc vậy?” Lộ Nam Minh tò mò hỏi, thật sự rất khó để thấy vẻ mặt này của cậu.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy mỗi người đều có nhiều mặt, đau thương, vui vẻ, kiêu chể, hồn nhiên... cùng một người ở một thời điểm, con người không giống sự vật, biểu hiện trước mặt cũng chưa chắc đã là vậy, tại sao rất nhiều người lại thích dùng cách nghĩ phiến diện của bản thân để phán xét sự tốt xấu của một người khác chứ?”

Lộ Nam Minh xoa đầu Bạch Văn, hỏi: “Cậu nghĩ tới cái gì?”

Bạch Văn trả lời: “Ngày nhỏ luôn bị nghe người khác nói, mẹ em rất ích kỉ.”

“Cái này, dựa theo lập trường của cá nhân mình! Tôi cảm thấy mẹ cậu theo đuổi tình yêu là không sai, là một người rất dũng cảm, nhưng cách làm của bà có chút không được hay cho lắm. Không nên vì người đặc biệt nào đó của mình, mà tổn thương một người quan trọng khác.” Về chuyện vì muốn đi theo người mình yêu mà bỏ đứa con trai thơ dại của mình lại để tự tử, Lộ Nam Minh không biết phải nói như thế nào, không thể nói mẹ Bạch Văn rất yếu đuối, nhưng cuối cùng vẫn sẽ bỏ rơi Bạch Văn khiến cậu đau khổ.

Theo đuổi tình yêu là không sai, theo đuổi tự do cũng thế, nhưng là một người mẹ, từ thời khắc quyết định sinh Bạch Văn, bà nên gánh vác trách nhiệm nuôi nấng cậu của một người mẹ, mà bà vì tình yêu lại quyết định ra đi, căn bản không hề có chút trách nhiệm nào cả.

Là một người mẹ, bà rất thất bại, nhưng Bạch Văn không trách bà, vậy người khác cũng không có tư cách để phán xét bà.

Chỉ là làm một phụ nữ, phó thác mọi thứ cho một người, cũng là người phải có dũng khí vô cùng lớn.

Không thể nói cái gì là tốt, cái gì là xấu ở đây được, Lộ Nam Minh chẳng qua chỉ cảm thấy tạo hóa thật trêu ngươi, nếu không có chuyện ngoài ý muốn kia, Bạch Văn chắc vẫn có một gia đình vô cùng hạnh phúc, điều có ý nghĩa duy nhất chính là suy nghĩ của Bạch Văn rất ngay thẳng, đối với cuộc sống cũng rất hăng hái, tính cách cũng sáng sủa, mặc dù có chút khuynh hướng sáng sủa quá độ... nhưng Bạch Văn vẫn là một người tỉnh táo, rất rõ mục tiêu cùng nhu cầu của mình.

“Anh nói đúng, nhưng thiệt vô cảm.” Bạch Văn thấp giọng oán trách, là một ông chồng yêu thương vợ mình, không phải lúc này nên có chút tức giận hay sao chứ?

“Nếu tôi nói, cậu sẽ không giận chứ?” Lộ Nam Minh cười hỏi ngược lại, hần nhìn ra được, trong lòng mình, Bạch Văn rất bảo vệ cho mẹ mình.

Bạch Văn đau khổ nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh xoa nhẹ đầu cậu, bật cười.

=====

Tác giả có lời muốn nói: Sắp diên rồi!!! Sao vẫn chưa viết đến game chứ!!!!!!!

45. Chương 45

Sau khi đi dạo một vòng mà không tìm được cái gì ăn, cuối cùng hai người quyết định ăn tạm chút cháo.

Bạch Văn húp sùm sụp bát cháo nóng, ăn nhanh đến nỗi bỏng cả lưỡi, thỉnh thoảng cậu lại ngẩng đầu dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn Lộ Nam Minh, trong mắt chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ. Sao toàn bộ nhà cậu đều bị chứng cuồng Bạch Văn vậy.

Lộ Nam Minh vẫn một mặt than như trước, thấy thế cũng chỉ ngồi húp cháo, nhưng ý nghĩ trong lòng lại lật tới lật lui.

Ăn hết bữa ăn khuya, hai người chậm rãi đi về trường học. Đột nhiên Bạch Văn túm chặt tay của Lộ Nam Minh, hô to một tiếng: “Í, nhánh cây kia giống một con dê ghê!”

Lộ Nam Minh không bị tiếng kêu của Bạch Văn ảnh hưởng, mà cúi đầu nhìn bàn tay Bạch Văn đang túm chặt mình. Ngón tay Bạch Văn không dài, lòng bàn tay lại rất dày, cầm có chút cảm giác thú vị, hơi úc ních.

Bạch Văn vừa quan sát vẻ mặt Lộ Nam Minh, vừa ra vẻ nghiêm túc nói sang chuyện khác: “A Minh Minh, anh thích ngấm mây không?”

Lộ Nam Minh chậm rãi rút tay về, Bạch Văn hơi ngăn lại, cuối cùng vẫn mặc kệ Lộ Nam Minh. hãnh nhiên nói: “Không phải quá thích.” Lãnh đạm tựa như không hề phát hiện chút mờ ám lúc này.

Hai tay Bạch Văn xoa xoa vào nhau, nghi hoặc hỏi: “Vì sao không thích? Khi còn bé, em thích ngấm mây nhất luôn. Nhìn lên trời có thể thấy rất nhiều thứ kì lạ.” Cậu che giấu rất tốt, vẻ nghi hoặc vừa khéo có thể che đi chút mất mát nơi đáy lòng.

“Cho nên, suy nghĩ của cậu mới trên trời như thế.” Lộ Nam Minh kết luận, thò tay bắt lấy cánh tay không ngoan ngoãn kia, nhét mạnh vào túi áo trong của cậu, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra, rút tay về.

Một loạt động tác chỉ làm xong trong chưa đầy mấy giây đồng hồ, nhưng đủ để Bạch Văn vui vẻ ra mặt.

A Minh Minh, chủ động nắm tay cậu rồi nè.

Bởi vì Lộ Nam Minh trực tiếp từ chối đề nghị muốn tiến hấn về tận kí túc xá của Bạch Văn, hai người ở trước cửa trường học chào tạm biệt nhau.

Bạch Văn đi chậm từng bước, vừa đi vừa quay đầu lại.

Lộ Nam Minh vẫn đứng nguyên tại chỗ, lúc này cửa trường học chỉ có vài người топ năm топ ba đi ngang qua, gió đêm mang theo hơi lạnh rét thấu xương, quét qua mặt có chút đau, nửa bên mái tóc của Lộ Nam Minh bị gió thổi tán loạn, đèn đường chiếu vào người hắn, làm nổi bật cơ thể cao ngất, khí chất cô độc trầm mặc.

Bạch Văn quay người chạy về, dừng ngay trước mặt Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh khó hiểu nhìn Bạch Văn vì chạy nhanh mà đang há hốc miệng thở dốc, “Sao quay lại thế?”

Bạch Văn dừng thẳng eo, lớn tiếng nói: “Đột nhiên em nhớ ra mình còn chưa làm một việc quan trọng.”

“Chuyện gì?”

Bạch Văn kiễng mũi chân, nhún người một cái, nhảy thẳng lên, dùng sức ôm thật chặt Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh: “...”

Thừa dịp Lộ Nam Minh còn chưa kịp phản ứng, Bạch Văn nhanh chóng lùi về, chạy biến đi, “A Minh Minh, gặp lại sau nhé!”

Lộ Nam Minh không dám tin sau đó dễ khóc dễ cười, còn có chút rung động vì bị ôm. Thật sự không nghĩ tới Bạch Văn sẽ làm như thế. Bạch Văn thường dùng miệng để trêu chọc người khác, nhưng nếu bạn thể hiện không kiên nhẫn, cậu ta ngay lập tức sẽ nói sang chuyện khác. Dù trước đó đã bị Bạch Văn sờ mó rồi, nhưng lần nào cậu cũng có một cái cớ chính đáng, hơn nữa mỗi lần như thế Bạch Văn đều cần rất chuẩn thời gian để thu tay về.

Vừa rồi đã là rất cố gắng.

Mặc dù đã từng tỏ tình, nhưng thể hiện bằng hành động lại khát.

Lộ Nam Minh ngoài kinh ngạc cũng chỉ còn kinh ngạc. Bạch Văn lại chạy về ôm hắn một cái sao?

Ngoài kinh ngạc, Lộ Nam Minh còn rất không thích, sao Bạch Văn luôn là người chủ động kia chứ? Làm hắn chẳng biết làm thế nào cả.

Kì thi đau khổ cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Bạch Văn chạy thẳng về kí túc xá, chuẩn bị đầy đủ đồ đạc để về nhà. Đã nhiều ngày vất vả chuẩn bị thi cử, cậu với Lộ Nam Minh chỉ vội vàng gặp nhau được có một lần, còn lại đều liên lạc qua tin nhắn, giờ vội vàng lên xe, cũng không kịp gặp mặt lần cuối.

Nghĩ đến cả kì nghỉ đông dài đằng đẵng chẳng được nhìn thấy Lộ Nam Minh, Bạch Văn nhỏ máu trong lòng.

Chu Tiểu Đông cuối cùng vẫn phải chịu trách nhiệm vì một lần trót đại xúc động mà lỡ miệng của mình, chuẩn bị mang Ngụy Vũ Thông về nhà come out, bởi vì có nghĩ đến khả năng sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, cậu chỉ mang một ít quần áo về thôi, những thứ khác chủ yếu là tiền mặt dự trữ.

Trên đường đi Chu Tiểu Đông vô cùng lo lắng, đã lớn như vậy, cậu rất ít khi chọc giận bố mẹ, mặc dù ngày còn nhỏ cậu vẫn hay bị mắng chửi, nhưng phần lớn đều do Bạch Văn gây chuyện mang đến, cậu thuộc loại người chịu tiếng xấu thay cho người khác.

Chỉ cần nghĩ đến phản ứng của bố mẹ, Chu Tiểu Đông đã đứng ngồi không yên. Vì căng thẳng, gần đây cậu mất ngủ nghiêm trọng, mắt thâm đen cực kì rõ ràng, khiến Ngụy Vũ Thông đau lòng không thôi.

Ngụy Vũ Thông thì chẳng để ý đến vấn đề come out cho lắm.

Có lẽ bởi vì anh từng có một lần xúc động qua! Anh cảm thấy rất bình thường, chỉ cần Chu Tiểu Đông yêu mình là được, những chuyện khác anh chẳng quan tâm.

Ngụy Vũ Thông đã từng nghĩ qua chuyện sau này, khi Chu Tiểu Đông rồi cũng phải đến một cái tuổi nào đó, người trong nhà sẽ bắt cậu đi xem mắt. Cái anh sợ chính là Chu Tiểu Đông lúc này cùng lắm chỉ là gặp dịp thì chơi, càng lớn thì càng muốn tìm một cô gái để kết hôn.

Trong lòng Ngụy Vũ Thông dĩ nhiên là rất không muốn điều đó xảy ra, chỉ là trong đầu anh luôn nghĩ: Trên đời này thứ của mình là của mình, không phải của mình muốn cũng không được.

Nếu Chu Tiểu Đông vì anh mà bị kẹt giữa một bên người yêu một bên tình thân, bên nào cũng chịu đau khổ, thì với tư cách người yêu, anh không có lập trường để trách cứ cậu cũng như bố mẹ cậu.

Bố mẹ nào cũng đều mong con cái được hạnh phúc, vì bảo vệ con cái mình, bọn họ có lẽ sẽ làm một số chuyện cực đoan cũng không chừng, nhưng tấm lòng trong đó ai cũng không thể xóa bỏ được.

Hiện tượng xã hội như thế, chẳng ai có cách nào khác.

Ngụy Vũ Thông từng có lúc không cam lòng, cảm thấy cuộc đời này chẳng có tí công bằng nào cả, anh không giết người không phóng hỏa, vì sao tất cả mọi người đều không hiểu, thậm chí kì thị chứ? Bỏ qua chuyện anh thích đàn ông, anh tuyệt đối chính là một thanh niên tốt bụng, lương thiện, có lý tưởng, có mục tiêu, nhưng chỉ một điểm thích đàn ông này thôi, cũng đủ để chìm anh xuống đáy sâu của xã hội rồi.

Rất không công bằng.

Về sau anh nghĩ thoáng hơn, chẳng ai là chúa tể của thế giới cả, chỉ cần không hối tiếc là được.

Nếu như Chu Tiểu Đông không còn yêu anh nữa, muốn kết hôn với một cô gái, anh thật sự có thể buông tay.

Đây không phải từ bỏ, mà là thực tế.

Đã từng có được rồi mất đi tuy cay đắng thật đó, nhưng dù sao cũng đã được nếm qua sự ngọt ngào thật sự là đủ rồi.

Có khi, yêu cầu nhiều quá thật sự là xa xỉ.

Ngụy Vũ Thông từng nghĩ mình sẽ sống cô độc suốt quãng đời còn lại, may mắn là kỳ tích có tồn tại, để anh gặp được bảo bối Chu Tiểu Đông vừa ngốc vừa khờ như thế, có thể come out với bố mẹ vì anh, dù hai người còn chưa yêu đương được nửa năm mà.

Ngốc hơn là mặc kệ mình có phản đối, cậu ấy vẫn kiên trì như thế.

Tựa như nếu mình không theo cậu ấy về nhà chính là muốn cướp mạng cậu ấy vậy.

Đã từng gặp qua người ngốc nhưng không ngờ lại có người ngốc đến thế.

Tình trạng kinh tế gia đình Bạch Văn không tốt lắm, ở trong huyện cùng lắm chỉ đứng thứ ba, chủ yếu là vì mấy năm trước để xây dựng khu biệt thự trên núi mà phải bỏ ra một số tiền cực lớn, bằng không thể nào cũng đứng hàng thứ hai.

Bắc Sơn nằm ở mạn phía tây của huyện Cổ Bắc, nhà Bạch Văn ở chỗ này.

Ở chân núi có thể thấy giữa sườn núi dựng nên rất nhiều công trình kiến trúc, đủ loại kiểu dáng màu sắc sặc sỡ, mới nhìn qua, có cảm giác rất chật chội.

Ngụy Vũ Thông dùng hai tay kéo đồng hành lý, nhìn qua khu kiến trúc này nói: “Thị trấn của bọn em cũng không tệ nha, còn có cả khu biệt thự nữa, nhưng mà xây ở đây thì có chút kì lạ.” Dựa theo chiều dài của đường núi, đi đến đó cũng phải hai tiếng.

Bởi vì Chu Tiểu Đông rất lo lắng, cho nên cứ lần lựa thời gian về nhà, vì muốn giảm cảm giác hồi hộp, cậu phản đối đề nghị của mọi người, nhất quyết đòi đi bộ về nhà.

Nhắc đến vấn đề này, Chu Tiểu Đông còn rất oán hận, lực chú ý lập tức bị chuyển đi, bất mãn nói: “Anh cho đây là ý của ai hả?”

Ngụy Vũ Thông nghiêng đầu nhìn về mặt cậu, cười nói: “Không phải của Bạch Văn chứ?”

“Hừ!”

“Không thể nào?” Ngụy Vũ Thông kinh ngạc, tiền bạc dùng để xây khu biệt thự này không phải số nhỏ gì, Bạch Văn cho dù có năng lực, cũng không cách nào can thiệp được chứ nhỉ?

Chu Tiểu Đông nhớ đến cảnh tượng khi đó, rất thông cảm cho sự kinh ngạc của Ngụy Vũ Thông, giải thích nói: “Bạch Văn với ông nội đi leo núi, leo đến giữa sườn núi Bạch Văn nói chỗ đó cảnh đẹp, ánh sáng tốt, nếu được ở đây thì thật tuyệt. Ông nội cực cưng Bạch Văn, cưng đến không còn thiên lý nữa, cũng không lâu lắm, liền động viên mọi người dựng nhà ở đây. Sau đó, chính là như anh thấy.”

“Thế còn cái đường này thì sao?”

Chu Tiểu Đông rầu rĩ đá đá trên đất, nói: “Thời gian sửa chữa thì xây dựng đó.”

Ngụy Vũ Thông nhớ tới cảnh tượng lần đầu Bạch Văn đến tìm Chu Tiểu Đông, bật cười nói: “Nhà bọn em nhiều người cuồng Bạch Văn lắm hả?”

Chu Tiểu Đông quay đầu nhìn đồng hành lý phía sau, vừa đi vừa chỉ vào Bạch Văn đang cầm điện thoại nói: “Thằng nhóc đó xoay người trong nhà em vòng vòng.” Nói đúng hơn là, khi còn bé bọn cậu vẫn luôn bị Bạch Văn xoay vòng vòng.

Ngụy Vũ Thông cười cười, nghĩ thầm Chu Tiểu Đông cũng là một trong số đó, vì để cậu càng thoải mái hơn, anh tiếp tục hỏi thăm: “Những biệt thự kia... ai ở trong đó?”

“Đương nhiên là người nhà của em rồi.” Chu Tiểu Đông trả lời.

“Nhà em hả?” Vậy gia đình em ấy cũng nhiều người quá đi.

Chu Tiểu Đông bắt đầu nói về lịch sử gia tộc mình.

Ở huyện Cổ Bắc, Chu Gia là thế gia vọng tộc, ông nội Chu Tiểu Đông là anh cả trong gia đình, sau ông còn có sáu em trai và hai em gái, đời bọn họ có tất cả chín anh chị em. Mấy anh chị em của ông nội cậu mỗi người lại sinh được ba đến sáu đứa con, đến đời bố của Chu Tiểu Đông, đã có thể tạo thành một thôn xóm. Anh chị em trong nhà nhiều đến độ đếm không xuể, thậm chí hai đời gần nhau cũng chỉ hơn kém nhau mấy tuổi.

Ông Chín của Chu Tiểu Đông chẳng lớn hơn bác cả nhà cậu là mấy, nghe nói khi còn nhỏ, hai người còn hay sờ chim nhau.

Ngụy Vũ Thông nghe xong kinh hãi lạnh người, cứ có cảm giác mình là dê vào miệng cạp, chỉ cần mỗi người trong nhà nhổ một bãi nước bọt, cũng dìm chết anh rồi ấy chứ?

Chu Tiểu Đông hoàn toàn không phát hiện suy nghĩ này trong lòng Ngụy Vũ Thông, nên cậu rất kiêu ngạo nói tiếp về lịch sử nhà mình.

Bạch Văn vẫn một mực im lặng rồi cục mịch mở miệng vàng: “Anh rể họ, anh chỉ cần dụ được ông ngoại em là ok rồi. Ông là lớn nhất trong nhà đó.” Tuy đang nói chuyện nhưng mắt cậu vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại, giống như trên màn hình điện thoại có công năng hấp dẫn linh hồn cậu vậy.

Chu Tiểu Đông rồi cục tậm dưng màn thao thao bất tuyệt của mình, nghi ngờ hỏi: “Gì cơ?”

Ngụy Vũ Thông cười cười, “Không có gì, em nói tiếp đi.”

Chu Tiểu Đông lại không nói nữa, cậu đã kịp để ý đến lời Bạch Văn, bước chân Chu Tiểu Đông khẽ run lên, thấp giọng nói: “Ông nội mà giận thì đáng sợ lắm.”

Ngụy Vũ Thông trấn an cười cười: “Không có chuyện gì, có anh đây.”

Chu Tiểu Đông khóc không ra nước mắt, chính vì có anh nên mới càng đáng sợ đó! Như để giảm đi sự xúc động của mình, cậu quát Bạch Văn đang chậm rì rì đi phía sau: “Sao em chỉ biết nghịch điện thoại thế, điện thoại cũng có phải người tình của em đâu.”

Bạch Văn vẫn không ngẩng đầu lên nói: “Không phải người tình nhưng có tin nhắn của người yêu.”

Chu Tiểu Đông giận nhưng vẫn cười nói: “Đáng đời, em cứ mỗi mắt mà chờ xem, Lộ Nam Minh mới không để ý đến tên người yêu quần người như em đâu.”

“Thế khi ông ngoại cầm gậy rượt anh, em sẽ mặt kệ.”

“Em dám! Dù sao lửa giận của ông nội cũng chỉ có em mới dập tắt được, nếu em không làm được, anh sẽ nói cho Lộ Nam Minh biết, em quyến rũ cậu ta trong game.” Cậu đắc ý cười to, lần đầu tiên biết cảm giác uy hiếp Bạch Văn, thật sự là rất thích.

Rồi cục Bạch Văn ngẩng đầu lên, nhìn Chu Tiểu Đông, lại nhìn cảnh vật xung quanh, hít sâu một hơi, thản nhiên nói: “Anh uy hiếp cũng vô dụng.”

Chu Tiểu Đông vẫn đắc ý nói: “Đến lúc đó em đừng cầu xin anh là được rồi.”

Bạch Văn nhìn Ngụy Vũ Thông, vừa vặn gặp anh cũng đang nhìn mình, cậu nhún vai nói: “Anh rể họ, em thật thông cảm cho anh.”

Tuy không nói chuyện nhưng Chu Tiểu Đông hiểu được Bạch Văn đang khinh bỉ mình, cậu nói: “Em có ý gì hả?”

Ngược lại Bạch Văn cũng chẳng quan co, bởi vì mãi không nhận được tin nhắn trả lời của Lộ Nam Minh khiến tâm trạng cậu không được tốt, “A Minh Minh học ngành gì?”

Ngụy Vũ Thông nói tiếp: “Nhớ rõ năm trước trong giải thi đấu lập trình máy tính, Lộ Nam Minh đạt giải...”

Chu Tiểu Đông mờ mịt hỏi: “Có hả?... À. Hình như đúng là từng có chuyện như thế.”

Bạch Văn im lặng nhìn Chu Tiểu Đông.

Ngụy Vũ Thông hỏi Bạch Văn, “Cho nên, cậu ấy biết rồi?”

Bạch Văn lắc đầu, cậu cũng không rõ nữa, tất cả chỉ là suy đoán của cậu mà thôi.

Ba người vẫn vừa đi vừa nói chuyện, rồi cục đi đến trước cổng nhà.

Bà ngoại Bạch Văn nhìn thấy bọn họ trước, vừa thấy liền gọi to: “Văn Văn, Đông Đông, Tiểu Văn, là Tiểu Văn và Đông Đông về sao? Trời ơi, bảo bối của tôi rồi cục về rồi.”

Giọng của bà ngoại khiến tất cả mọi người đang ở trong nhà chú ý, nhao nhao mở cửa vây xem.

Người trong nhà lúc này không nhiều lắm, ngoại trừ trẻ nhỏ cũng chỉ còn người già, cho nên sau khi mọi người ra nhìn, cầm quà của mình rồi tản đi.

Bà ngoại kéo Bạch Văn với Chu Tiểu Đông lại hỏi han, không quên quan tâm đến “người bạn” Ngụy Vũ Thông ở bên cạnh, Chu Tiểu Đông thì cứ nhấp nhồm không yên, Ngụy Vũ Thông trộm vuốt tay Chu Tiểu Đông an ủi.

Chu Tiểu Đông cũng cầm tay Ngụy Vũ Thông, trong lòng bàn tay cậu đều là mồ hôi, sợ bị phát hiện nên chỉ mới cầm trong giây lát cậu đã buông ra.

Bạch Văn vừa dựa vào lòng bà ngoại tâm sự tí tẹo, vừa nháy mắt ra hiệu.

Ngoài cửa vang lên tiếng xe ma sát với đất, bà Chu cười ha hả vỗ mu bàn tay Chu Tiểu Đông nhắc nhở: “Tiểu Tiểu, ba mẹ con về rồi kìa.”

Chu Tiểu Đông đứng phắt dậy, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Bạch Văn nhảy ra ngoài mở cửa, ba người bên ngoài vừa thấy cậu, lập tức cười rộ lên, hỏi han đôi câu, giọng điệu vô cùng thân mật.

Ngụy Vũ Thông thấy cảnh này, không thể không thừa nhận, Bạch Văn rất có nghề nịnh nọt người khác. Ít ra có thể nhìn thấy, đối với người trong nhà, cậu rất được yêu thương.

Bạch Văn kéo một người già tóc bạc phơ đi tới, Ngụy Vũ Thông đoán vị này chính là ông ngoại Bạch Văn hay cũng là ông nội Chu Tiểu Đông.

Ông lão này lưng thẳng tắp, vẻ mặt tươi cười không che được uy nghiêm đã khắc sâu của nhiều năm, nhìn tư thế đi đường của ông cụ, khí chất tự nhiên như thế, Ngụy Vũ Thông đại khái có thể tưởng tượng tính cách lúc còn trẻ của ông cũng rất nghiêm khắc, khó trách mẹ Bạch Văn bị bức phải bỏ trốn cùng chồng mình, bởi vì ông cụ này đã chắc chắn một điều gì đó thì chẳng nghe lời bất kì ai.

Theo sau ông cụ là một nam một nữ, người đàn ông đại khái hơn 40 tuổi, người phụ nữ chăm sóc không tệ, thoạt nhìn cũng chỉ mới 30 thôi, vậy đây chắc là bố mẹ Chu Tiểu Đông.

Mấy người chào hỏi đôi câu, sau đó ánh mắt tập trung chiếu thẳng vào Ngụy Vũ Thông.

Mẹ Chu dịu dàng cười hỏi: “Cậu bé này chắc là bạn của Đông Đông? Hoan nghênh con đến nhà dì chơi.”

“Dì...” Ngụy Vũ Thông đang muốn trả lời, Chu Tiểu Đông đột nhiên kéo tay anh, nhắm chặt hai mắt lại, la lên: “Ông nội, bà nội, bố mẹ, đây là bạn trai con, Ngụy Vũ Thông.”

Mọi người: “...”

Ngụy Vũ Thông cảm giác tay Chu Tiểu Đông run rẩy vô cùng, không nịn được cầm ngược tay cậu lại, nhẹ nhàng ôm eo Chu Tiểu Đông, im lặng an ủi, trả lời đơn giản: “Ông bà nội, chú dì, cháu chào mọi người.” Mọi người có vẻ mặt khác nhau, nhưng tuyệt không có kinh ngạc, nhất thời Ngụy Vũ Thông chẳng biết nói gì.

Ông cụ Chu đột nhiên dậm chân một cái.

Chu Tiểu Đông bị dọa mở choàng mắt ra, nhìn chăm chăm vào ông Chu, chỉ sợ ông cụ Chu đột nhiên xông lên đánh người.

Ông cụ Chu hỏn hển nói: “Có bạn trai rất giỏi sao hả? Hô to vậy làm gì chứ! Lỡ tai đều bị mày hét điếc rồi này.”

“Ông nội...” Chu Tiểu Đông như sắp khóc đến nơi.

Mẹ Chu nói: “Tiểu Thông, lần đầu tiên con tới chơi nhà, cứ tự nhiên đi, dì đi rửa hoa quả.” Nói xong, giẫm giày cao gót đi vào phòng bếp.

“Đợi chút, mẹ đi với con.” Bà Chu đuổi theo.

Chu Viễn đỡ ông cụ Chu đi về phía sofa, “Cha, đi bên này, ngồi lát đi.”

Chu Tiểu Đông: “...” Mưa to gió lớn đâu? Khóc rống chất vấn đâu? Gậy gộc roi da đâu?

Chu Viễn với ông cụ Chu ngồi xuống ghế sa lon, nói một chút chuyện làm ăn, hoàn toàn phớt lờ Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông.

Chu Tiểu Đông thấy mình bị bơ, có chút khó hiểu nhìn hai người, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mọi người hình như không hiểu ý cậu, đã có lần thứ nhất, lần thứ hai lá gan Chu Tiểu Đông lớn hơn rất nhiều, kiên nhẫn giải thích: “Ông nội, bố, con nói Ngụy Vũ Thông là bạn trai con, muốn... kết hôn các kiểu ấy, mọi người nghe có hiểu không?”

Ông cụ Chu và Chu Viễn tạm ngừng, sau đó tiếp tục nói chuyện của mình, giống như không hề nghe thấy lời cậu.

Chu Tiểu Đông có chút nóng nảy, đánh cậu, mắng cậu cũng không sao cả, cứ bơ cậu như vậy, giống như không tin lời thông báo của cậu, coi việc của cậu như trò cười vậy.

Ngụy Vũ Thông kéo Chu Tiểu Đông đang muốn mở miệng lần nữa, ra hiệu cậu nhìn Bạch Văn đang không nói chuyện ngồi bên cạnh ông Chu.

Chu Tiểu Đông ngẩn người, lập tức hiểu ra gì đó, vừa cảm động lại vừa giận dữ nhìn Bạch Văn.

Bạch Văn rốt cục lên tiếng nói: “Anh rể họ, anh họ, hai người cũng đừng cảm kích em làm gì, em chỉ mang hai người ra thử trước một chút. Bởi vì có sự xuất hiện của hai người, ông ngoại rốt cục đã hiểu cho bọn em rồi.”

Chu Tiểu Đông trợn mắt, nói thầm: “Đúng là mồm chó không nhả được ngà voi.” Lén giúp đỡ thì nói là lén giúp đỡ đi, lấy cái cớ vớ vẩn thế làm gì?

Ông ngoại đau lòng xoa đầu Bạch Văn, an ủi cậu: “Văn Văn, đừng sợ. Ai bắt nạt con cứ nói với ông ngoại, ông ngoại sẽ giúp con xử lý người đó.”

“Người bắt nạt con là mấy người.” Chu Tiểu Đông lớn tiếng nói, ánh mắt lại trừng nhìn Bạch Văn, cũng không biết nó đã nói với người nhà từ bao giờ, đã thế còn không báo cho mình biết, làm hại cậu xấu mặt trước mọi người trong nhà.

May là hiện tại chỉ có mấy người, nếu là lúc ăn cơm, tất cả mọi người đều ở đây, cậu lớn tiếng nói như thế, nhất định sẽ thành trò cười cho cả nhà.

Chút cảm động vừa chớm, lập tức bị các loại suy nghĩ xấu xa vùi lấp. Lúc này Chu Tiểu Đông rất muốn tát Bạch Văn hai cái, để cậu nhớ thật kĩ.

Ông cụ Chu xoa đầu Bạch Văn, nhìn Chu Tiểu Đông đang vô cùng giận dữ nói: “Nếu không phải Văn Văn nói cho ông biết, mày có phải vẫn giấu diếm hay không hả?”

Chu Tiểu Đông nói như đinh đóng cột: “Tuyệt đối không có.” Nếu muốn giấu đi, cậu cần gì phải mang Ngụy Vũ Thông về nhà come out như thế này chứ?

Ông cụ Chu nói: “May là mày còn thông minh, mang Tiểu Thông về, bằng không hôm nay đừng mong nhận được tiền mừng tuổi.”

Bạch Văn cọ tay ông Chu, làm nũng: “Ông ngoại, con muốn được gấp đôi.”

“Ừ.” Ông cụ Chu hiền lành nhìn Bạch Văn.

Chu Tiểu Đông thấy thế, càng tức giận hơn, bất mãn nói: “Ông nội, ông chiều nó quá rồi đó, sẽ làm hư nó mất.”

Bà Chu bưng hoa quả từ phòng bếp ra, nói: “Ai nói Văn Văn nhà chúng ta sẽ bị làm hư đấy?”

Chu Tiểu Đông muốn nâng trán, vì sao toàn bộ nhà cậu đều bị chứng cuồng Bạch Văn vậy? Gặp phải chuyện liên quan Bạch Văn đều sẽ trở nên rất kì quái, nhưng may là còn có Bạch Văn, bằng không hôm nay chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng như thế.

Chu Viễn không hài lòng trừng Chu Tiểu Đông, mắng: “Con còn đứng đó làm gì, cũng bắt Tiểu Thông đứng theo con là sao hả?”

Ngụy Vũ Thông cười nói: “Chú, không sao đâu ạ, con thích thế.”

=====

Tác giả có điều muốn nói: Uống hai tách cà phê rồi mà vẫn cực kì buồn ngủ. Hôm nay đuối quá, có gì sai sót mọi người nói cho tớ một tiếng nhé

~~Editor có điều muốn nói: Chương này ngọt ngào quá nhỉ? Đọc thật hạnh phúc mà

Tớ cũng đuối quá, có gì sai sót mọi người góp ý cho tớ nhé

tớ đi ngủ đây

~ buồn ngủ quá >__

46. Chương 46: Pin Dự Phòng

Ông cụ Chu bình tĩnh vỗ vai con trai, vẻ mặt ta đây hiểu hết: “Tình yêu của người trẻ tuổi!”

Chu Viễn: “...” Ai đến nói cho tôi biết coi, tình yêu của người trẻ tuổi khi nào thì phải bị phạt đứng cùng một chỗ thế này?

Gương mặt đỏ hồng của Chu Tiểu Đông vì câu nói của ông cụ Chu mà đỏ bừng lên, ra vẻ trấn định lôi kéo Ngụy Vũ Thông ngồi xuống.

Ngụy Vũ Thông xấu xa sờ lòng bàn tay Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông liếc trộm anh.

Ngụy Vũ Thông nhe răng cười, trong mắt đầy ắp nhu tình.

Chu Tiểu Đông nói nhỏ: “Mê mẩn nhìn em làm gì thế!”

Ngụy Vũ Thông nói: “Anh thích sắc em!”

* Chỗ này Chu Tiểu Đông nói anh sắc mê nhìn em làm gì, chỗ này nghĩa là mê mẩn, hay chính là vẻ mặt hâm mê nhìn em nó, còn từ sắc mà Ngụy Vũ Thông ám chỉ lại là *** =))

Chu Tiểu Đông: “...”

Bạch Văn lớn tiếng nói: “Ông ngoại, anh họ với anh rể họ đang liếc mắt đưa tình giữa ban ngày ban mặt kia.”

Chu Viễn quay đầu nhìn hai người, vẻ mặt tò mò, hỏi: “Liếc mắt đưa tình thế nào?”

Ngụy Vũ Thông cũng đỏ bừng cả mặt như Chu Tiểu Đông.

“...”

Ông cụ Chu ho một tiếng, giải vây thay hai người: “Văn Văn... e hèm, loại chuyện riêng tư này không thể nói ra được, chúng ta phải lên xem trộm hiểu không?”

Ngụy Vũ Thông đen mặt: “...” Đây là ông nội hung dữ sao?

Bạch Văn được mách nước gạt đầu thật mạnh, dùng tay che mắt, sau đó hơi xòe các ngón tay ra, trắng trợn nhìn trộm từ kẽ tay.

Ông cụ Chu còn ở bên cạnh chỉ huy, giống như không biết rằng hành động này rất ấu trĩ.

Ngụy Vũ Thông: “...” Tại sao anh không rút ra được kinh nghiệm từ trên người hai anh em nhà kia chứ? Đây chính là gia đình bình thường sao?

Cuối cùng dạy Bạch Văn xong xuôi, ông cụ Chu mới bình tĩnh nhìn vợ chồng nhà Ngụy Vũ Thông đang đỏ mặt im lặng ngồi bên cạnh: “Hai đứa có thể tiếp tục.”

Ngụy Vũ Thông, Chu Tiểu Đông: “...”

Ông cụ Chu nói tiếp: “Không muốn à? Thế đi vào phòng rồi từ từ mà làm, đợi chút nữa mọi người sẽ bỏ lên cửa sổ.”

Chu Tiểu Đông khó chịu nói: “Ông nội.”

“Tai ông không có điếc!” Ông cụ Chu trừng mắt nhìn Chu Tiểu Đông, lại nói tiếp: “Mày muốn gì nào? Ông của mày phim đen gì mà chưa từng xem qua!”

Ngụy Vũ Thông: “...” Đây thật sự là ông cụ Chu, người đứng đầu nhà họ Chu sao? Nhất định là bị người xấu giả mạo đúng không! Vừa rồi mắt mù thế nào mà anh lại nhìn ra khí phách bất phàm của ông cụ chứ!

Chu Viễn thấy ông già nhà mình càng nói càng không bình thường, không nhịn được nói xen vào: “Các con mệt rồi, đi nghỉ trước đi, chút nữa còn ăn cơm.”

Chu Tiểu Đông cảm thấy ngồi ở chỗ này đúng là tự tìm tai vạ vào người, liền liếc Ngụy Vũ Thông một cái, nói với ông cụ Chu: “Ông nội, bọn con vào phòng trước.”

Ông cụ Chu tiếc hận phát tay.

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông co giật, đi theo sau lưng Chu Tiểu Đông lên tầng.

Giọng hã hê của Bạch Văn vẫn còn vang ở sau lưng: “Hai người đừng làm chuyện xấu nhá!”

Chu Tiểu Đông nổi giận đùng đùng chạy biến lên tầng, sau đó biến mất rất nhanh trong tầm mắt mọi người.

Bà Chu và mẹ Chu bưng hoa quả ra ngoài, phát hiện thấy thiếu hai người, bà Chu ngơ ngác nhìn chung quanh: “Đông Đông với Thông Thông đi đâu rồi?”

Ông cụ Chu và Chu Viễn – vẻ mặt nghiêm túc cùng nhìn ra ngoài cửa.

Bạch Văn sờ cằm ậm ờ: “Chắc ở trong phòng ạ.”

“Hai đứa nó không ăn trái cây hả?” Bà Chu đặt hoa quả trước mặt Bạch Văn, giọng điệu vô cùng bình thường, một chút cũng không phát hiện có chỗ nào đó không đúng ở đây.

Bạch Văn nói: “Chút nữa bọn họ sẽ ăn.”

Mẹ Chu kéo bà Chu ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu hỏi thăm về Ngụy Vũ Thông, mặc dù đã hỏi rồi, nhưng vẫn không nhận được hỏi nhiều thêm chút nữa.

Bạch Văn cứ được hỏi thì sẽ trả lời, cực kì kiên nhẫn, sau khi giải thích mọi nghi ngờ của bọn họ, Bạch Văn bưng một mâm hoa quả lên nói: “Con mang lên cho hai anh.”

Ánh mắt của ông cụ Chu và Chu Viễn xoẹt ngang như điện.

Bạch Văn nhét một miếng bí đỏ vào miệng, cắn bản chẳng để ý ánh mắt cảnh cáo của hai vị trưởng bối, ngọt ngào chào tạm biệt, nhảy chân sáo lên tầng.

Ông cụ Chu và Chu Viễn liếc nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương bất đắc dĩ và vui vẻ.

“Cốc cốc cốc...”

Tiếng đập cửa vang lên không ngừng.

Gương mặt đang đỏ bừng của Chu Tiểu Đông nháy mắt trắng bệch, kéo mạnh ngón tay của vị nào đó đang tiến dần vào quần mình ra, trừng mắt liếc Ngụy Vũ Thông đang nằm đè lên người mình.

Khóe miệng Ngụy Vũ Thông khẽ nhếch lên, đặt ngón tay vừa sờ qua tiểu Tiểu Đông lên mũi, hít sâu một hơi, thấp giọng nói: “Tất cả đều là hương vị của cục cưng Tiểu Đông Tử.”

“...” Chu Tiểu Đông cúi đầu nghiêm túc sửa sang lại quần áo, mặt từ từ đỏ lên.

Ngụy Vũ Thông thở dài một tiếng: “Nhà em có di truyền chứng xấu hổ hả? Bạch Văn cũng thế!”

Tiếng đập cửa đáng ghét vẫn vang lên, Chu Tiểu Đông trừng mắt nhìn anh: “Bớt nói nhảm đi, còn không mau ra mở cửa.”

Ngụy Vũ Thông nhún vai, cười thoải mái: “Ngoại trừ Bạch Văn, anh không nghĩ đến ai khác nữa đâu.”

Chu Tiểu Đông hừ một tiếng, cậu đã chỉnh quần áo chỉnh tề rồi, quay người mở cửa, Ngụy Vũ Thông khoanh hai tay trước ngực, nhàn nhạt nhìn.

Bạch Văn cười xấu xa đứng ngoài cửa, thấy cửa phòng mở, mắt đảo quanh hai người một vòng, cuối cùng dừng trên người Ngụy Vũ Thông, cố ý nói: “Anh rể họ, bây giờ là thời gian ăn trái cây.” Cậu giơ đĩa đựng hoa quả lên.

Ngụy Vũ Thông lùi sang bên cạnh, hất cằm rồi ngoắc tay.

“...” Bạch Văn bưng hoa quả đi vào, đặt ở vị trí Ngụy Vũ Thông chỉ, nhưng sau đó xoay người ngồi luôn xuống giường.

Ngụy Vũ Thông nhướn ***g mày nói: “Quấy rầy sự yên tĩnh của người khác, sẽ bị thiên lôi đánh chết đó.”

Bạch Văn sứt sứt, ngẩng đầu đáng thương nhìn Ngụy Vũ Thông, trong mắt lấp lánh ánh nước: “Anh rể họ...”

“Đừng gọi như khóc tang thế.” Ngụy Vũ Thông cau mày nói.

Bạch Văn nằm thẳng trên giường, chân tay dang ra thành hình chữ đại, lớn tiếng thở dài: “Haizzz, con dâu gả vào cửa rồi, bà mới bị ném qua tường...”

Chu Tiểu Đông giận dữ quát: “Em lại nói linh tinh gì thế?”

Ngụy Vũ Thông nghĩ đến sức ảnh hưởng của Bạch Văn ở trong nhà, thu lại vẻ mặt không kiên nhẫn vì bị quấy rầy, bày ra bộ dạng một người anh rể tốt, giọng điệu dịu dàng mà quan tâm hỏi: “Lộ Nam Minh vẫn chưa trả lời tin nhắn của em hả?”

“...Vâng.” Bạch Văn trả lời một tiếng, bộ dạng rất đáng thương.

Về mặt Ngụy Vũ Thông rất lo lắng, nhưng trong lòng lại cực thoải mái.

Chu Tiểu Đông lại không phải là Ngụy Vũ Thông chưa được thỏa mãn dục vọng, đảo mắt liền quên Bạch Văn vừa rồi mới phá đám mình, rất đau lòng vì Bạch Văn mà giận dữ: “Cậu ta có ý gì chứ! Lúc nóng lúc lạnh, định chơi nhau à?”

Ngụy Vũ Thông cảm thấy vợ mình thật sự là một người thiện lương, trong lòng anh khẽ thở dài, chấp nhận số phận lấy điện thoại ra gọi cho Lộ Nam Minh.

Bạch Văn đột nhiên ngồi thẳng dậy, hai mắt lóe sáng nhìn Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông im lặng nhếch môi.

Chốc lát sau, Ngụy Vũ Thông thấy thông báo điện thoại bị tự động ngắt, mới chuyển hướng gọi cho Khang Phi, nghe nói hai người này cùng nhau về nhà.

Khang Phi bắt máy rất nhanh, giọng nói cực kì vui vẻ: “Ông đến nhà vợ ra mắt, sao còn có thời gian gọi cho tôi?”

Ngụy Vũ Thông không để ý lời Khang Phi trêu chọc, hỏi thẳng: “Lộ Nam Minh đâu rồi?”

“... Bọn này sớm tách ra rồi, hiện tại cậu ta chắc đang ở nhà, sao thế?”

“Làm sao để liên lạc được với cậu ta?”

Khang Phi dừng lại vài giây, nghe có vẻ hả hê: “Cậu ta bị cô em họ quần lấy không tha, tối nay chắc sẽ chủ động gọi cho Bạch Văn.” Tự nhiên gã đoán được mục đích cuối cùng Ngụy Vũ Thông gọi điện hỏi Lộ Nam Minh.

“Ừ... Bây giờ ông đang làm gì thế?” Vốn Ngụy Vũ Thông không định nhiều chuyện, nhưng nghe những tiếng động đình tai nhức óc kia, anh vô thức hỏi ra miệng. Khang Phi sau khi trở về trường học, rốt cục không ra ngoài lâu nữa, làm Ngụy Vũ Thông có chút không hiểu được, huống chi dù Khang Phi có cố gắng che dấu thế nào đi nữa, anh vẫn nghe ra sự mệt mỏi trong giọng nói của gã.

Có lẽ cảm thấy hai người có điểm tương tự nhau, cho nên không tự giác lắng chuyện mà quan tâm một chút.

Khang Phi dừng một chút, cười rộ lên: “Đương nhiên là thoải mái! Ông không nghe ra bây giờ tôi đang ở Dịch Bar hả?”

Khang Phi nói rõ ràng như thế, có nghĩa là gã chẳng quan tâm cái gì cả, thậm chí còn có chút phản cảm. Biết rõ chính mình giấu phải mình rồi, Ngụy Vũ Thông không biết nói tiếp thế nào nữa, nghĩ nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “... Vậy ông chú ý dùng biện pháp an toàn.”

Khang Phi bị dập máy cái búp có chút không nói được gì, gã cũng có phải động vật chỉ hoạt động thân dưới thôi đâu, gã chỉ ra ngoài chơi chơi thôi mà.

Ngụy Vũ Thông giải thích cho Bạch Văn xong.

Bạch Văn bắt đầu lặn qua lộn lại trên giường, vừa rên rĩ linh tinh, vừa dùng cách này để giải tỏa buồn bực trong lòng.

Chu Tiểu Đông đã từng gặp qua em họ Lộ Nam Minh, nghĩ đến chuyện cậu ta lúc ở trường thì nhiệt tình với Bạch Văn, lúc tách ra lại lãnh đạm như thế, cậu cực kì tức giận cùng bất bình, cảm giác Lộ Nam Minh chính là điển hình của loại đàn ông trắng hoa.

Ngụy Vũ Thông không muốn để ý đến Bạch Văn, nhưng vợ nhà mình lại không thể không được, anh ôm Chu Tiểu Đông đi ra ngoài, hỏi: “Phòng của Bạch Văn ở đâu?” Bạch Văn không đi ra ngoài, vậy anh sẽ chiếm phòng của thằng nhóc này.

Chu Tiểu Đông giãy dụa trong ngực Ngụy Vũ Thông, cũng không nghĩ nhiều về nguyên nhân anh hỏi phòng Bạch Văn, thành thật trả lời: “Phòng thứ hai ở tầng ba.”

“Ồ.” Ngụy Vũ Thông khẽ dùng sức, ôm cậu đi lên tầng.

Lúc này cậu mới phát hiện Ngụy Vũ Thông không có ý tốt, lại không dám nói quá to, sợ làm người nhà chú ý, chỉ có thể liều mạng giãy dụa.

Sức của Chu Tiểu Đông nhỏ hơn của Ngụy Vũ Thông một chút, nhưng thế nào cũng là người đàn ông đã trưởng thành, cậu dùng toàn lực giãy ra, Ngụy Vũ Thông cũng chẳng ôm được, đành phải buông cậu ra, dùng cách khác.

Bạch Văn tỉnh táo lại, trước tiên chạy ra ngoài đuổi theo hai người kia, cậu không chấp nhận được ngoài chồng mình ra thì còn ai được lặn lộn trên giường trong phòng mình nữa, chờ cậu đuổi theo mới phát hiện anh họ nhà mình chẳng có tiền đồ đang bị anh rể họ hôn cho tới tấp mắt mũi.

Ngụy Vũ Thông phát hiện có người rình coi trước, anh ôm eo Chu Tiểu Đông lại, “Em đi ra đi, anh chẳng muốn trèo lên tầng nữa.”

Bạch Văn nhìn trời, anh rể họ nhà mình phúc hắc quá.

Bạch Văn bị đẩy ra khỏi phòng lại nghĩ đến Lộ Nam Minh, không nhịn được bắt đầu đau lòng.

Bạch Văn đau lòng thì sẽ không ngồi yên một chỗ, lần này cậu chẳng làm gì nữa mà tiếp tục đi quấy rối ông ngoại nhà mình.

Bởi vì xây biệt thự xong, để cho tiện, trong nhà cũng lắp một đường dây mạng tử tế, sinh nhật ông cụ Chu lần đó, mặc kệ lớn nhỏ, tất cả mọi người đều ở lì trong nhà nghịch máy tính, đọc báo, chơi game, lướt diễn đàn... khiến cho công việc cứ chất đống ở đó, đến tận lúc ăn cơm, nhiều người còn không ra ngoài ăn, làm ông cụ Chu cực kì tức giận.

Từ đó về sau nhà bị ngắt mạng, ngay cả máy tính cũng bị vứt đi toàn bộ, đây cũng là nguyên nhân chính dẫn đến việc về nhà không có mạng.

Mà hiện tại Bạch Văn muốn đi thuyết phục ông cụ Chu nói lại đường mạng, không có Lộ Nam Minh cũng chẳng có trò chơi, cậu phải sống sao đây?

Lộ Nam Minh vừa về nhà, ngay cả ghế còn chưa kịp ngồi, đã bị cô em họ kéo đi làm hộ hoa sứ giả, bị giày vò đến tận 12h đêm mới được về nhà.

Lộ Nam Minh vừa về đến nhà việc đầu tiên hắn làm là lấy điện thoại ra đọc tin nhắn.

Gần ba mươi tin nhắn chưa đọc, và một cuộc gọi nhỡ từ Ngụy Vũ Thông.

Lộ Nam Minh bất đắc dĩ, từ sau khi bảo Bạch Văn không được gọi điện thoại đến nữa, cậu ấy thật sự không chủ động gọi điện thoại qua. Hắn không biết nên nói Bạch Văn nghe lời hay ngốc nghếch nữa đây.

Lộ Nam Minh không đọc tin nhắn, gọi thẳng qua cho Bạch Văn.

Điện thoại vừa đổ chuông thì được kết nối luôn, giống như chỉ chằm chằm chờ điện thoại của hắn đến thì phải, Lộ Nam Minh vô cùng ngạc nhiên.

“A Minh Minh... A Minh Minh?” Bạch Văn hỏi dồn.

Lộ Nam Minh hoàn hồn, nói: “Tôi đây.” Bước nhanh về phía bàn lấy điều khiển bật điều hòa rồi cởi áo khoác.

“A Minh Minh, anh không trả lời tin nhắn của em.” Bạch Văn lên án nói.

Động tác treo áo của Lộ Nam Minh khựng lại, biết rõ Bạch Văn đang giả vờ đáng thương nhưng nghĩ đến việc cậu đợi thật lâu mà không nhận được tin nhắn trả lời, trong lòng hắn cũng có chút ít áy náy.

“Xin lỗi, tôi không mang điện thoại theo.” Hắn bị em họ sống chết kéo ra ngoài, vì tâm trạng không tốt, cho nên không chú ý đã để quên điện thoại trong nhà, mãi đến khi thấy em họ nhận điện thoại, hắn mới phát hiện có gì đó không đúng, bởi vì hắn không nhận được tin nhắn của Bạch Văn, sờ vào túi mới biết mình đã quên mang điện thoại theo.

Bạch Văn rất độ lượng nói không sao cả, sau đó đi về phía cửa sổ nói chuyện với Lộ Nam Minh, mãi đến khi hắn bảo cậu đi ngủ mới thôi.

Cúp điện thoại, Lộ Nam Minh mới bắt đầu đọc tin nhắn, toàn bộ đều đến từ một người.

Ngụ ngôn:A Minh Minh, em phải đi về rồi, anh lên xe chưa?

Ngụ ngôn:/(tot)/~~ Nhà ga thiệt nhiều người, cơ thể nhỏ bé đáng thương của em!

Ngụ ngôn:Rất cuộc lách được lên tàu rồi.

Ngụ ngôn:Tàu phải lên đường.

Ngụ ngôn:*khóc lớn* thời gian đau khổ bắt đầu, phải đứng về tận nhà, chân ngắn nhỏ bé đáng thương của em!

Ngụ ngôn:A Minh Minh, anh về nhà lâu chưa?

Ngụ ngôn:Chán ghê!

Ngụ ngôn:A Minh Minh chúng ta nói chuyện phiếm đi?

Ngụ ngôn:/(tot)/~~ Anh họ với anh rể họ đều là người xấu, chỉ lo yêu đương của mình thôi.

Ngụ ngôn:A Minh Minh, lúc nào thì chúng ta cũng sến súa như bọn họ, hâm mộ chết bọn họ đi!

Ngụ ngôn:Cạnh em có một con vịt đực đang rống, thật khó nghe!

...

Trên đường đi tin nhắn không ngừng, giống hệt như lúc bình thường, Lộ Nam Minh đã quen.

Lộ Nam Minh nghĩ nghĩ rồi gửi một tin nhắn qua.

Chồng yêu:Gửi tin nhắn tốn pin lắm, sau này gửi ít thôi. Không đến lúc tôi muốn tìm cậu lại không tìm được.

Ngu ngốc:~(@^_^@)~ Không lo, em có nhiều pin dự phòng lắm.

Chồng yêu:....

Ngu ngốc:A Minh Minh, anh có thể gọi điện thoại thường xuyên cho em.

Chồng yêu:... Tôi không có pin dự phòng.

Ngu ngốc:Lần sau em cho anh.

Chồng yêu:Không cần, cảm ơn!

Lộ Nam Minh có chút cảm giác tự lấy đá đập chân mình.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Pin của tớ cũng sắp hết điện rồi. /(tot)/

~~Editor có điều muốn nói:Tớ bị mất điện thoại + sạc pin luôn /(tot)/~~ /(tot)/~~ giờ toàn phải đi mượn của anh trai dùng tạm /(tot)/~~ /(tot)/~~/(tot)/~~ /(tot)/~~/(tot)/~~ /(tot)/~~

47. Chương 47: Download Trò Chơi

Ngụy Vũ Thông thường lượn lờ quanh nhà cùng Chu Tiểu Đông, thêm vào đó cũng nhờ Bạch Văn thường xuyên nói bóng nói gió mà tất cả mọi người trong nhà họ Chu đều đã biết quan hệ của hai người. Mặc kệ trong lòng mọi người nghĩ thế nào, thể hiện ra bên ngoài đều là nhiệt tình và tỏ mò, ngày nào cũng có người chạy đến nhà Chu Tiểu Đông để hóng hớt, dùng cái cớ rất hoa mỹ đó là đến thăm Bạch Văn với Chu Tiểu Đông rất lâu mới về thăm nhà, nhưng trên thực tế, chủ đề được nói đến và ánh nhìn không lúc nào rời khỏi người Ngụy Vũ Thông.

Được người nhà thấu hiểu và chấp nhận, Chu Tiểu Đông cảm thấy rất vui, nhưng mỗi ngày đều bị coi như quốc bảo mà vây xem, đến thánh nhân cũng không thể nào chịu được. Cái chính là lần nào cũng cứ đến bước quan trọng cuối cùng thì bị quấy rầy, khiến hai người chịu đủ tra tấn từ tinh thần đến sinh lý.

Mới sáng ra, dưới tầng đã nhao nhao tiếng nói chuyện, Chu Tiểu Đông bị đánh thức ngay lập tức, xoay người đi đến bên cửa sổ xem có chuyện gì xảy ra.

Ở dưới toàn là người lạ, khi thấy Bạch Văn mặc đồ ngủ chạy xuống, Chu Tiểu Đông vội mở cửa sổ hỏi: “Bạch Văn, chuyện gì đây?”

Bạch Văn làm mặt quỷ với Chu Tiểu Đông, hấp tấp chạy xuống, cơ bản là không thèm để ý đến cậu.

Chu Tiểu Đông tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, đóng sầm cửa lại, quay lại giường ngủ tiếp.

Sự tỏ mò giống như một chiếc lông vũ, cứ cọ qua cọ lại khiến cậu nhấp nhồm không yên, Chu Tiểu Đông không tài nào ngủ được.

Ngụy Vũ Thông bị Chu Tiểu Đông đánh thức, tâm trạng anh không tốt chút nào, anh kéo cái chăn ra khỏi Chu Tiểu Đông, bọc kín mình lại, ngay cả đầu cũng rúc sâu vào trong, bất mãn nói: “Không muốn ngủ thì dậy”.

Chu Tiểu Đông bị lạnh giật mình, quay người thấy đầu gối chiếm chỗ của mình đang nằm trong chăn ngủ ngon lành, ngay cả tay cũng không để lộ ra ngoài.

Chu Tiểu Đông run rẩy khoe miệng, nhào lên người Ngụy Vũ Thông, quát to: “Chăn chăn chăn... anh không cho em chăn, em không cho anh ngủ.”

Ngụy Vũ Thông bị Chu Tiểu Đông chọc giận, lại không nổi mắng cậu, gõ đầu cũng không nổi, cuối cùng là, không có cách nào với hành vi vô sỉ của Chu Tiểu Đông, đành phải vạch một góc chăn lên, kéo Chu Tiểu Đông vào trong, đè cậu xuống dưới cơ thể mình.

Chu Tiểu Đông làm chuyện ngu ngốc rồi.

Sáng sớm là khoảng thời gian rất dễ gặp phải chuyện không may.

Ngụy Vũ Thông thỏa mãn cong khoe miệng, hôn cổ Chu Tiểu Đông, định tiếp tục tiến vào mộng đẹp.

Chu Tiểu Đông ấp a ấp úng nói: "... Em vẫn muốn xuống nhà xem một chút."

Ngụy Vũ Thông không động dậy.

Chu Tiểu Đông vươn tay chọc chọc Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông: "... Quá nuông chiều vợ thật sự không tốt!

"Này ê ê..."

Ngụy Vũ Thông không chịu nổi mở to mắt ra.

Chu Tiểu Đông thấy đáy mắt Ngụy Vũ Thông toàn tơ máu, cười khúc khích. Gần tết mọi người không có việc gì, đều để bản thân được nghỉ ngơi, không có việc gì liền ngồi cùng một chỗ chơi mạt chược, trong nhà Chu Tiểu Đông, mỗi đêm hai bàn, không chơi đến rạng sáng hai ba giờ thì không về.

Với kiểu không thể ngủ ngon như Ngụy Vũ Thông, tất nhiên sẽ không ngủ được.

Vốn Ngụy Vũ Thông ngủ ở phòng trên tầng ba, Chu Tiểu Đông lại không để anh đi, chủ yếu là sợ anh nghĩ mình không quan tâm đến anh. Chỉ là không hiểu sao mọi chuyện lại đến nước này, vốn Chu Tiểu Đông không có cảm giác mấy, nhưng thấy bộ dạng Ngụy Vũ Thông rất bất lực, rốt cục trong lòng có chút không được tự nhiên, áy náy nói: "Nếu không, anh ngủ chút đi? Em cam đoan không quấy rầy anh đâu."

"Đã bị đánh thức." Ngụy Vũ Thông chọc chọc Chu Tiểu Đông, rất vô lại nhìn cậu.

"... Thôi anh vẫn nên ngủ tiếp đi."

Ngụy Vũ Thông ưỡn eo về phía trước sau đó lại lui về, "Không ngủ được nữa, anh mới ngủ có bốn tiếng."

"... Là chính anh muốn ngủ trước mà!"

Ngụy Vũ Thông lại ưỡn người về trước nhưng không lùi về nữa, "Hả? Ai nói với đi là anh lạ giường? Còn coi đó là chuyện cười nữa hả?"

Chu Tiểu Đông nhớ lại chuyện cười ngày hôm đó, mặt ửng hồng.

"Đã là vợ chồng già rồi còn xấu hổ gì nữa?"

"..."

Hai người vận động nhẹ nhàng xong thì xuống tầng, vừa vận dụng phải Bạch Văn đang ôm chuột đi lên tầng.

Bạch Văn dừng đột ngột, tựa vào cầu thang giả vờ giặt mình: "Trời ui, các anh đừng cứ lượn lờ như ma chơi thế chứ! Dọa người lắm đó!"

"Vừa rồi em làm gì thế?" Ngụy Vũ Thông nghi ngờ nhìn mái tóc Bạch Văn ướt nhẹp, anh nhớ rõ cậu nhóc không hề có thói quen chạy thể dục buổi sáng mà.

Bạch Văn cười tủm tỉm dương dương tự đắc giơ bàn phím trong tay lên.

Ngụy Vũ Thông không hiểu, Chu Tiểu Đông lại rất ngạc nhiên nhìn Bạch Văn, sau đó nghiêng người tới gần cậu, nhỏ giọng nói: "Sao em cầm bàn phím? Bị ông nội thấy thì xong đời!"

Bạch Văn cười hí hí, vẻ mặt "hâm mộ em đi, em giỏi lắm đó."

"Em... dột!" Chu Tiểu Đông không nhận được vắng tục, sau đó kéo Ngụy Vũ Thông xềnh xệch xuống tầng.

Bạch Văn còn cố nói với theo bóng lưng của hai người: “Bây giờ ông ngoại đang ở nhà ông ngoại hai.”

Chu Tiểu Đông hùng hổ chạy đi tìm ông Chu, kết quả vừa thấy ông Chu thì tắt ngúm, cậu đứng ở cửa nhà ông Hai nhìn về mặt đầy nếp nhăn của ông nội mình. Cả nửa ngày sau mới đi vào, nói: “Ông nội, con cũng muốn có máy tính.” Được rồi, nể tình việc có thể nghịch máy tính, sẽ không nhỏ nhen trách móc ông nội thiên vị nữa.

Ông Chu cười ha hả nói: “Hai đứa tới rồi, đây, chuyển hai cái ở bên kia đi.”

“... Ông nội, rốt cục ông mua bao nhiêu thế?” Chu Tiểu Đông nhìn đồng thùng giấy chồng chất lên nhau, khiếp sợ đến nỗi cả buổi không nói nên lời.

“Không nhiều lắm, đảm bảo cho mỗi người một cái là được.”

Chu Tiểu Đông cảm lạnh nhìn trời, trong lòng tự an ủi mình, không có việc gì, không có chuyện gì, ông nội là người giàu mà.

Ngụy Vũ Thông cảm động nói: “Cảm ơn ông nội.” Tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng thường xuyên nói chuyện với nhau, không thể nghi ngờ anh đã được kết nạp vào gia đình này, ngay cả máy tính cũng chuẩn bị cho anh một cái.

Ông Chu rõ ràng không biết chuyện gì, chỉ cười ha hả nói: “Thích là được rồi, thích là được rồi.”

Chu Tiểu Đông thấy ông Chu cười rất vui vẻ, không khỏi tò mò: “Ông nội, ông vui lắm hả?”

Ông Chu xoa mái tóc bạc phơ của mình, càng tươi cười hơn: “Nhìn ra được sao?”

“Rất rõ.” Chu Tiểu Đông thành thật nói.

Ông Chu nói: “Ha ha, không có gì, ha ha.” Sau đó chấp tay sau lưng đi ra khỏi nhà ông Hai.

Chu Tiểu Đông, Ngụy Vũ Thông: “...” Rốt cục Bạch Văn đã làm gì mà khiến ông Chu vui đến thế?

Bạch Văn lắp máy tính xong, cài đặt xong dây mạng, việc đầu tiên cậu làm là download game.

Download game cực tốn thời gian, đợi mãi đến lúc cậu ăn tối xong mới down xong.

Vừa cài đặt game vừa gửi tin nhắn tâm sự vu vơ với Lộ Nam Minh, sau khi xong xuôi, cậu chọn tạo một acc nhỏ.

Vì đoán mình đã bị Lộ Nam Minh phát hiện thân phận, cho nên cậu không đăng nhập vào acc Quán Chỉ Nhu kia.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Chương tiếp, chương tiếp có thể có game rồi

~(>_<~

~ chúng ta cùng tung hoa ăn mừng nào!!! Editor:Vàng, có game là 1 chương của nó lại dài miên man

~(>_<~

~

48. Chương 48: Gián Tiếp Hôn Môi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Bởi vì mục sư và kỹ sư là cặp bài trùng trong tác chiến, cho nên Bạch Văn quyết định từ bỏ pháp sư, lập một acc kỹ sư, tên là Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào, hi vọng cậu có thể hợp tác với Lộ Nam Minh đi khắp

cùng trời cuối đất, cũng hi vọng không phân biệt nơi chốn, hai người đều có thể gặp được nhau, dùng suy nghĩ này để thể hiện việc mình và Lộ Nam Minh chính là trời sinh một đôi.

Lúc Chu Tiểu Đông cắm USB đến cop game, nhìn thấy cái tên mới của Bạch Văn, suy nghĩ đầu tiên của cậu về cái tên này chính là nơi chân trời nào chẳng có hoa thơm, việc gì lại phải say đắm một nụ hoa cơ chứ, vì thế, cậu kích động nói: “Rốt cục em nghĩ thông suốt rồi!”

Bạch Văn liền giải thích ý nghĩa thật sự của cái tên cho cậu nghe.

Chu Tiểu Đông bị chết đứng cả buổi không thể nói nên lời, về mặt Bạch Văn lại rất hưởng thụ nhìn cái tên mới, càng nhìn càng thích bộ quần áo rách rưới của acc kỵ sĩ này, cảm thấy tương lai vô cùng tốt đẹp.

Chu Tiểu Đông che ngực, run lấy bầy ra ngoài, nhìn thấy Ngụy Vũ Thông, câu đầu tiên cậu nói nên lời đó là: “Honey, hôm nay em nhận ra một chân lý.”

Ngụy Vũ Thông nghi hoặc hỏi: “Chân lý gì?”

“Bạch Văn giả ngu không đáng sợ, mê zai mới là đáng sợ nhất.”

“...” Bạch Văn lại làm trò giật gân gì đây không biết nữa?

Kỵ sĩ khi level thấp thì không mạnh lắm, máu không nhiều, da cũng không dày, công kích không mạnh, Bạch Văn đánh quái lại thích xông vào giữa đồng quái, nên so với quần công của pháp sư da mỏng lại càng yếu hơn.

Bạch Văn vùng vẫy ở Tân Thủ thôn hai ngày, mới mặc bộ quần áo mới do hệ thống tặng nghênh ngang bước ra ngoài.

Đi khỏi Tân Thủ Thôn, Bạch Văn đến trước cửa hàng mua đồ bổ máu và mana, sau đó đi thẳng đến Thâm Uyên.

Là một lính mới, là một người chơi đơn lẻ, Thâm Uyên quả thật chính là nơi thăng cấp lý tưởng nhất.

Thâm Uyên chỉ là cái tên, cũng không phải Thâm Uyên chân chính.

Thâm Uyên là một bãi đất bằng bị một đám cây đen xì chiếm đóng, sẽ có từng nhóm quái trốn trong đó, chỗ sâu nhất của Thâm Uyên có một bãi đất trống, trên đó chỉ chit nhèn nhện, mà nhèn nhện lại là một trong những quái Bạch Văn thích nhất.

Thật ra nhèn nhện cũng không có gì, chỉ là lúc nó chết có chút đặc biệt.

Trước khi chết, nhèn nhện sẽ phát điên mà nhảy loạn xạ, phun những sợi tơ mỏng trắng như tuyết, dưới chân thì vẫn nhảy điên cuồng, giống như đang khiêu vũ rất vui vẻ. Nháy mắt sau đó thì nó biến thành đồng xương trắng, đặc biệt là nếu được pháp sư giết chết, bộ dạng chết ngắc ngay trên không trung kia, giống như đóng băng, tạo ảnh hưởng khá mạnh đến thị giác người xem.

Bạch Văn giết quái thẳng đến chỗ sâu nhất trong Thâm Uyên, nấp vào một chỗ hồi máu. Tuy cậu có chuẩn bị thuốc, nhưng thời gian dùng lại bị hạn chế.

Thật vất vả mới hồi đầy máu, Bạch Văn hưng phấn cầm vũ khí lao vào giữa đám nhện.

Hiển nhiên cậu đã quên mình chơi kỵ sĩ mà không phải pháp sư rồi.

Nhân vật pháp sư mỗi lần ra đòn đều ở phạm vi rộng, hơn nữa công kích xa, độ nhanh nhẹn của nhèn nhện không cao, cậu hoàn toàn có thể dùng hết ma pháp rồi chạy trốn hoặc giết luôn quái, nhưng kỵ sĩ lại khác. Mỗi lần chỉ có thể chém chết một con, lực công kích của kỵ sĩ cấp thấp lại yếu, Bạch Văn xông vào giữa đám quái chỉ thấy máu của mình tụt nhanh đến chóng mặt, cậu phải dùng sức của chín trâu hai bò mới thoát khỏi đồng quái được.

Chạy ra khỏi đám quái, kỵ sĩ đáng thương chỉ còn chút máu dính da, Bạch Văn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, chớp mắt bé kỵ sĩ của cậu đã cạp đất.

Bạch Văn sững sờ thật lâu, mới xác nhận bản thân thật sự chết rồi, sau đó đứng hình thêm vài giây nữa mới đi nhìn tin tức hệ thống.

[Hệ thống][Lộ Hướnɡ Bắc] công kích bạn.

[Hệ thống] bạn bị [Lộ Hướnɡ Bắc] giết chết, bạn muốn hồi sinh tại chỗ hay trở về Diêm Vương điện?

Hồi sinh tại chỗ cần có đá hồi sinh, đá hồi sinh sẽ nhận được trong phần thưởng của nhiệm vụ, cũng có thể mua ở cửa hàng, trong túi Bạch Văn vừa khéo lại có, cậu chẳng do dự, chọn hồi sinh tại chỗ.

Một vầng ánh sáng lóe lên, bé kị sĩ đã đứng dậy.

Hồi sinh tại chỗ khác với trở về Diêm Vương điện ở chỗ hồi sinh tại chỗ chỉ có thể khôi phục được một nửa máu, cho nên, bé kị sĩ vừa đứng lên, Bạch Văn liền chọn hồi máu tại chỗ.

Lúc này Bạch Văn mới chuyển góc nhìn, trông thấy cách đó không xa có một thích khách, lúc này cậu mới từ từ gõ chữ.

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: /(o)/~~ Chúng ta không thù không oán, có sao anh giết tôi?

[Gần][Lộ Hướnɡ Bắc]: ... Sai lầm.

Với tư cách là người đã phạm sai lầm nhiều lần, Bạch Văn rất không thích hai chữ này, nhưng cậu không nói với ai mình chơi game lại, cũng không tiếp xúc với bất kì người bạn nào trước kia, tuy Chu Tiểu Đông biết tên nhân vật của cậu, nhưng Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông còn đang đả mìnɡ đi dạo bản đồ, làm gì còn thời gian để ý đến cậu nữa chứ.

Bạch Văn nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể chấp nhận lần tử vong này là do định mệnh mà thôi.

[Gần][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: Haizz, quả nhiên đời trước thiếu nợ quá nhiều nên giờ phải ăn quả báo đây mà!

[Gần][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: Tuy nói thế, nhưng tính mạng rất quý giá, không thể tùy tiện giết được.

[Gần][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: Đặc biệt là với một lính mới, bị người khác giết, sẽ có tâm lý oán hận đó!

[Gần][Lộ Hướnɡ Bắc]: Cậu muốn thế nào?

Bạch Văn nhìn số thuốc hồi máu chỉ còn phân nửa của mình, ám chỉ.

[Gần][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: Anhxem máu của tui còn không đầy đây này.

[Hệ thống][Lộ Hướnɡ Bắc] công kích bạn.

[Hệ thống] bạn bị [Lộ Hướnɡ Bắc] giết chết, bạn muốn hồi sinh tại chỗ hay trở về Diêm Vương điện?

[Gần][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]:.....

[Gần][Lộ Hướnɡ Bắc]:...

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: /(o)/~~ Anh không muốn cho tui thuốc, cũng không cần giết tôi mà!

[Gần][Lộ Hướnɡ Bắc]: -_-||| Sai lầm.

Lộ Nam Minh rất , hắn làm nhiệm vụ cần trái cây rơi từ trên người nhèn nhện xuống, giữa đường nhìn thấy một kị sĩ sắp chết, với tư cách là một mục sư đúng chuẩn, tất nhiên hắn sẽ chọn tăng máu cho đối phương, vì thế đề xuống phím tắt tăng máu.

Chỉ là hắn đã quên, hiện tại mình chơi nhân vật thích khách, không phải mục sư.

Rất không khéo nữa chính là phím tắt tăng máu của mục sư lại chính là phím tắt công kích của thích khách.

Cho nên, thật sự là sai lầm.

Khóe miệng Bạch Văn co giật, nếu thật sự là sai lầm, vậy rốt cục cậu xui xẻo thế nào chứ? Lại chết trong tay một người với cùng một sai lầm?

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: /(o)/~~ Tui không tin anh.

[Gần][Lộ Hướnɡ Bắc]: Ừ.

Lộ Nam Minh cảm thấy chính mình cũng không tin được lời mình nói ra, rõ ràng hắn phạm một sai lầm những hai lần, lại nhằm vào cùng một người.

Lộ Nam Minh cũng cảm thấy tội nghiệp cho bạn trẻ kỹ sĩ đáng thương kia.

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: Anh bình tĩnh thừa nhận sai lầm của mình vậy sao!

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: Người anh em, tui sùng bái sự vô sỉ của anh.

[Gần][Lộ Hướng Bắc]:

[Gần][Lộ Hướng Bắc]: Trên người tôi không có thuốc, đợi chút tôi cho cậu.

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: Thật?

[Gần][Lộ Hướng Bắc]: Ừm, vừa lúc giờ tôi muốn đi mua thanh tâm tẩy đồ.

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]: Tui về Diêm Vương điện trước, không còn đá hồi sinh nữa.

[Gần][Lộ Hướng Bắc]: Ừ

Chữ này vừa được gửi, thích khách vẫn đứng ở chỗ kia biến mất luôn.

[Gần][Chân trời xa xăm nơi nào]:

Bạch Văn im lặng, người này thật sự là đầu gỗ, chẳng lẽ không nghe hiểu cậu ám chỉ đá hồi sinh sao?

Bạch Văn im lặng chọn trở về Diêm Vương điện, mới từ Diêm Vương điện ra, liền thu được lời mời kết bạn của Lộ Hướng Bắc, Bạch Văn sững sờ chọn đồng ý, sau đó liền nhận được lời mời giao dịch.

Trong túi có thêm mấy bọc thuốc hồi máu, đá hồi sinh, còn có cả mấy bộ trang bị rách, tuy cậu không dùng được, nhưng bán đi cũng có thể được vài đồng.

Mặc kệ ở đâu, tiền đều là thứ tốt cả.

Bạch Văn rất không có thành ý gửi một câu cảm ơn, sau đó đi thẳng đến cửa hàng, đổi toàn bộ số đồ vật không dùng đến thành tiền. Nhìn lại số tiền mà mình đang có, Bạch Văn thỏa mãn nheo mắt lại, chợt nhớ tới phong cách tiêu tiền như nước của A Minh Minh nhà mình.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: Người anh em, lúc này anh đi Thâm Uyên làm gì thế?

[Mật][Lộ Hướng Bắc] nói với bạn: Giết nhên nhện.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: Anh hơn bốn mươi cấp rồi, đi Thâm Uyên cũng có được kinh nghiệm đâu?

[Mật][Lộ Hướng Bắc] nói với bạn: Nhiệm vụ cần.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: *gỗ mõ, gỗ mõ* đừng coi tui thật sự là lính mới nghen.

Trong “Giang hồ” làm gì có nhiệm vụ nào cần đi Thâm Uyên giết nhên nhện chứ, gần đây trò chơi cũng không update mà.

[Mật][Lộ Hướng Bắc] nói với bạn: Nhiệm vụ kịch tình.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: (__) Thì ra là thế.

Nếu như là nhiệm vụ kịch tình thì còn có khả năng, nghe nói nhiệm vụ này rất biến thái, rất ít người chơi làm nhiệm vụ này. Bạch Văn cũng từng cảm thấy thích với trò này, nhưng bởi vì phải chuyên tâm theo đuổi chồng yêu, nên chưa có làm.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: Nghe nói nhiệm vụ rất biến thái, người anh em, anh nhìn thế mà thật không tâm thường nhá!

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: Thật sự quá hợp khẩu vị của tui.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Tui quyết định, từ nay về sau sẽ cùng chung hoạn nạn với anh, anh chính là anh em vào sinh ra tử với tui.

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: -_-||| Cậu muốn làm gì?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: /(o)/~ anh nói oan cho tui rồi.

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: ...

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Cũng được, tôi đang thiếu cu li.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Có thể đổi ý không?

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Cho cậu phí cu li.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Bao nhiêu?

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Ngoại trừ đồ nhiệm vụ cần ra, những cái khác cho cậu hết.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Ấu zè! Chúng ta đi thôi!

Bạch Văn chạy thẳng một mạch đến Thâm Uyên, cậu không nghĩ sẽ nhặt được một tên đầu đất thật sự như thế này đâu, vốn ban đầu cậu chỉ định bám đuôi ăn ké kinh nghiệm mà thôi, vậy mà giờ có thể vừa chơi vừa kiếm tiền, thật sự là quá hời.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Người anh em, tui đến Thâm Uyên rồi, anh đâu?

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Tôi đang ở núi Vô Ảnh.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: T^T Sao anh lại chạy vào núi Vô Ảnh rồi?

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Trả nhiệm vụ.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: TAT Tại sao anh không nói cho tui biết, mắc công tui chạy vào đây rồi?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Tiếp theo làm gì đây?

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Bạch Tổ Trinh bị Kiều Phong đả thương, cần quả bàn đào bên trong khu vườn của Ma Vương Ma Giới làm thuốc dẫn chữa trị.

Bạch Văn thiếu chút nữa phun, rốt cục đây là dung hợp bao nhiêu thể loại chứ?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: -_-||| Quả nhiên là nội dung nhiệm vụ vô cùng biến thái.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Lộ huynh, sự yêu thích của anh thật sự rất đặc biệt.

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Lộ ngực?

Lộ huynh và Lộ ngực đều có phát âm là lù xiong.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Ặc... yêu thích của anh quả nhiên rất đặc biệt.

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Đánh sai chữ.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Hừ hừ hừ, anh dám thề không phải đang đùa giỡn tui không?

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Nếu như tôi nhớ không nhầm, giới tính của cậu là nam.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: /(tot)/~ Anh kì thị đồng tính ư?

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: ...

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Tui biết ngay anh không kì thị đồng tính mà.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Hề hề, không hổ là người anh em tui đây coi trọng.

[Mật][Lộ Hướnɡ Bắc] nói với bạn: Cho nên?

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướnɡ Bắc]: Tuy rằng tui là một thành viên trong đại đội đồng chí, nhưng anh đừng có yêu tui đó, tui là hoa đã có chủ rồi.

Lộ Nam Minh im lặng trợn mắt, vì sao dạo gần đây hắn luôn gặp được người động kinh thể không biết! Chẳng lẽ còn có một loại tiêu chuẩn như thế sao, ai đến nói cho hắn biết, tốt cùng thì hắn đã biểu hiện như thế nào mà Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào lại nghĩ hắn có hứng thú với cậu ta?

Nếu nói đến hứng thú, Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào quần rịt lấy hắn mới thật đáng nghi đó? Hơn nữa còn thân nhiên thừa nhận tính hướng của mình như thế.

Nhớ tới cú điện thoại mới nhận được của cậu chàng trúc mã rạng sáng ngày hôm qua, Lộ Nam Minh rất muốn phát điên, chẳng lẽ hiện tại đồng tính đã trở thành một rồi sao? Vì sao người chung quanh hắn đều gia nhập đại quân đồng tính rồi? Vì sao tùy tiện gặp một người cũng là đồng tính?

Mặc kệ có phải là một hay không, Lộ Nam Minh cũng coi người mới gặp này là thẳng góc, ngu góc mới tự lộ tính hướng của mình như thế? Thời buổi này mấy tay sờ “hàng” qua mạng đầy rẫy.

Lộ Nam Minh không khỏi nhớ tới Bạch Văn, tuy cậu ấy góc nghếch thật đó, nhưng ít ra không cầm loa đi tuyên bố cho toàn thế giới biết, cũng không thấy cậu ấy lên mạng làm bậy, xem ra Bạch Văn vẫn là một người còn chút thông minh.

Bởi vì nhớ đến Bạch Văn, Lộ Nam Minh không nhịn được ngó cái điện thoại vẫn im lặng trên bàn cả buổi, trên đó ngay cả một tin nhắn chưa đọc cũng không có, Lộ Nam Minh mím môi, đặt di động bên cạnh miếng lót chuột.

[Mật][Lộ Hướng Bắc] nói với bạn: trước đi tìm cây bàn đào.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: ... Vườn của ma vương ma giới?

[Mật][Lộ Hướng Bắc] nói với bạn: Ừ.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: Ở đâu?

[Mật][Lộ Hướng Bắc] nói với bạn: Đợi lát nữa sẽ biết.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]: Cho nên, anh cũng không biết?

[Mật][Lộ Hướng Bắc] nói với bạn: Ừ.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hướng Bắc]:

Bạch Văn lần đầu tiên bị ghen không nói được lời nào, mấy tiếng đồng hồ tiếp theo cậu im thin thít, bởi vì bọn họ đi dạo cả bản đồ rồi nhưng không phát hiện khu vườn của ma vương.

Làm Bạch Văn đến bữa cơm chiều, trong đầu vẫn còn suy nghĩ về bản đồ trong trò chơi.

Bởi vì Bạch Văn không tập trung, trên bàn cơm cũng rất yên tĩnh.

Ngụy Vũ Thông đến nhà họ Chu đã vài ngày, lần đầu tiên thấy sự tồn tại của Bạch Văn quan trọng cơ nào, tuy nó thường hay để hồn lên tận sao Hỏa, nhưng quả thật chính là người thú vị.

Chu Tiểu Đông giặt nhẹ ống tay áo của Ngụy Vũ Thông, trộm nháy mắt với anh.

Vì cả nhà đang im lặng nên khi Chu Tiểu Đông ám chỉ tất cả mọi người đều nhìn thấy hết, dưới cái nhìn trắng trợn của cả nhà, Ngụy Vũ Thông không thể không gượng ngượng đầu hỏi Bạch Văn: “Khụ, Văn Văn, A Minh hôm nay chưa gửi tin nhắn cho em à?” Bởi vì tất cả mọi người đều gọi Bạch Văn là Văn Văn, Ngụy Vũ Thông cũng không để ý mà thay đổi theo.

Ánh mắt mọi người sáng rực lên, bởi vì Bạch Văn không giấu diếm, cho nên mọi người trong lòng đều biết thân phận thật của A Minh, cũng chú ý tình cảm không bình thường Bạch Văn dành cho anh.

Bạch Văn hoàn hồn, lắc đầu cầm điện thoại lên nhìn thử xem.

Cũng không thấy tin nhắn Lộ Nam Minh gửi đến, nhưng cái này chẳng ảnh hưởng nhiều đến Bạch Văn, cậu tự động gửi tin nhắn quấy rầy hắn.

Ngụ góc: A Minh Minh, em đang ăn cơm, anh ăn chưa?

Lộ Nam Minh đang ngồi ăn cơm, cảm giác điện thoại trong người khẽ rung, dưới ánh nhìn chăm chú của cả nhà, lời điện thoại ra đọc tin nhắn, mặt không đổi sắc trả lời lại.

Chồng yêu:Đang ăn.

Ngủ gật:~(@^_^@)~ A Minh Minh chúng ta thật có duyên, cách xa nhau cả ngàn dặm mà lại cùng ăn cơm.

Ngủ gật:Em đang ăn cá, anh có đang ăn không?

Chồng yêu:Có, tôi cũng đang ăn đầu cá.

Ngủ gật:/(tot)/~~ Antue, thế không phải anh đang hôn cá sao?

Chồng yêu:Rất cục cậu đang nghĩ gì thế?

Ngủ gật:~(@^_^@)~ Muốn hôn anh như thế ...

Chồng yêu:--|||

Ngủ gật:*cắn móng tay* A Minh Minh, có được không thế?

Chồng yêu:... Hôn thế nào?

Bạch Văn che miệng cười ngu, nguyên cả đám người nhà họ Chu đuổi dài cổ, hận không thể trực tiếp nhào tới đọc tin nhắn của cậu.

Ngủ gật:Ah ... nếu không em tới thăm anh?

Lộ Nam Minh dùng ngón tay xoa nhẹ huyệt thái dương, tưởng tượng khả năng Bạch Văn đến thăm mình, hẳn liền cảm thấy đau đầu.

Chồng yêu:Nếu không, cậu cũng chọn đầu cá để ăn đi?

Ngủ gật:Hìu hìu

Chồng yêu:Nghe lời, nghe lời đi!

Bạch Văn cười tí mắt định gấp đầu cá lên ăn, kết quả phát hiện đầu cá đã không cánh mà bay, cậu ngạc nhiên há to mồm, nhìn quanh một vòng, vừa lúc thấy cậu mình đang chuẩn bị đưa đầu cá vào miệng, cậu quát to lên: “Cậu!”

Một bàn người mắt sáng rực nhìn Bạch Văn, Chu Viễn bị dọa cho nhảy dựng, tay run một cái, thiếu chút nữa làm rơi đầu cá, vì không muốn làm ra chuyện bất nhã trên bàn ăn, Chu Viễn liền đặt đầu cá lại vào bát của mình, lúc này mới hỏi: “Văn Văn, sao thế?”

Bạch Văn cắn đũa, đáng thương nói: “Con muốn ăn đầu cá!”

“Hả? Con thích sao?” Chu Viễn không hiểu gì hỏi, ông nhớ rõ Bạch Văn trước giờ không hề thích ăn cá mà.

Bạch Văn gật đầu cái rụp.

Chu Viễn gấp đầu cá sang bát cho cậu.

Bạch Văn cảm thấy mỹ mãn ăn đầu cá, đặc biệt là miệng cá.

Đám người nhà họ Chu nhìn chăm chăm cậu, cảm giác, vẻ mặt cậu khi ăn đầu cá có gì đó không đúng lắm!

Bạch Văn lại không nghĩ nhiều như thế, ăn hết đầu cá lại tiếp tục tình thương mềm thương với chồng yêu nhà mình.

Ngủ gật:Vậy được rồi, lần sau anh phải đền bù tổn thất cho em đó!

Chồng yêu:... Đền bù tổn thất như thế nào?

Ngủ gật:Tự anh xuống bếp làm cá cho em ăn.

Chồng yêu:Nấu cơm không phải là việc mà một người vợ nên làm sao?

Ngu ngốc:...

Ngu ngốc:Áu áu áu áu... Nếu không em làm cá cho anh ăn, lúc đó, em chính là vợ của anh rồi hén?

Chồng yêu:Nhìn trời.

Ngu ngốc:A Minh Minh, anh thật xấu!

Chồng yêu:Ha ha.

Lộ Nam Minh gửi tin nhắn, tự nhiên khoe miệng cũng cười rộ lên.

Lộ Duyệt Hân chẳng biết đã mò đến gần từ lúc nào, không chỉ thấy được tin nhắn, mà còn thấy cả nụ cười này của Lộ Nam Minh, cô ta tức giận chỉ trích: “Anh Nam Minh, sao anh có thể yêu đương vụng trộm sau lưng em được chứ!”

Lộ Nam Minh thu nụ cười lại, vẻ mặt không biểu tình nhìn cô: “Vì sao không thể?”

Lộ Duyệt Hân tủi thân nhìn Lộ Nam Minh, thấy hắn thờ ơ như cũ, cô ta càng tủi thân hơn, ầm ục nói: “Em là em họ của anh... còn là vị hôn thê của anh nữa! Anh không thể như thế với em được!”

Lộ Nam Minh thầm than một tiếng, cất di động đi, lãnh đạm nói: “Ăn cơm.”

Lộ Duyệt Hân nhõng nhẽo: “Anh Nam Minh...”

Lộ Nam Minh ép buộc ra lệnh: “Ăn cơm!”

“...”Lộ Duyệt Hân cắn chặt môi, bưng bát cơm của mình lên, lần nữa ngồi xuống bên cạnh Lộ Nam Minh, vừa ăn vừa nhìn trộm hắn.

Lộ Nam Minh nhăn chặt mày, có chút khó chịu, giống như nhai sáp nến, ăn hết hai bát cơm, hắn liền buông đũa xuống nói: “Anh ăn xong rồi!”

Lộ Duyệt Hân xoay người ôm cứng lấy Lộ Nam Minh đang đứng dậy, thấy hắn sắp tức giận, cô nước mắt ngấn nước mắt dài, méo máo: “Anh Nam Minh, vì sao anh không thích em? Tất cả mọi người đều không quan tâm em, ngay cả anh cũng không quan tâm em, em phải làm sao bây giờ?”

Lộ Nam Minh hít sâu một hơi, đè cơn giận của mình xuống, đẩy tay Lộ Duyệt Hân ra, lần nữa ngồi xuống, gắp cho Lộ Duyệt Hân một đũa thức ăn, nói: “Đừng khóc, ăn cơm đi!”

Lộ Duyệt Hân bưng bình cắn đầu đũa, khóc rúm ró cả người, tiếp tục gào to những ầm ục của mình: “Vì sao? Vì sao? Em chẳng gây ra chuyện gì cả, tại sao bọn họ đều không thích em!”

Lộ Nam Minh bất đắc dĩ nói, “Không có ai không thích em.”

“Anh Nam Minh, chỉ anh thích em, giờ anh cũng không quan tâm em nữa, em phải làm sao bây giờ?”Lộ Duyệt Hân rất bất lực bịt mắt, khóc toáng lên.

“Em còn có chú và thím.”

“Không, bọn họ không quan tâm em trước, em cũng không cần bọn họ.”

“Duyệt Hân, em đừng như vậy, dù sao bọn họ vẫn là cha mẹ của em.” Lộ Nam Minh dừng một chút, lại nói: “Chuyện kia... không trách bọn họ.”

Lộ Duyệt Hân lập tức ngừng khóc, khiếp sợ nhìn Lộ Nam Minh, im lặng rơi nước mắt, sau nửa ngày mới nói: “Anh Nam Minh, anh không yêu em đúng không? Cũng không quan tâm em nữa đúng không?” Câu cuối cùng,Lộ Duyệt Hân quát lên như bị tâm thần.

Lộ Nam Minh thấy Lộ Duyệt Hân lại bắt đầu không khống chế được cảm xúc của mình, không thể không ôm cô vào lòng an ủi.

Bởi vì Lộ Duyệt Hân đọc được tin nhắn, trong lòng đã tự mặc định Lộ Nam Minh không cần cô ta nữa, cho nên mặc kệ hắn có khuyên thế nào, cuối cùng cô ta vẫn đẩy hắn ra, chạy đi.

Lộ Nam Minh sững sốt tại chỗ vài giây, cảm thấy nếu cứ để như thế thì không được, liền gọi điện cho Khang Phi, để gã đi khuyên nhủ cô.

Lộ Nam Minh ở nhà vô cùng sốt ruột, mãi đến khi Khang Phi gọi điện thoại đến nói đã tìm thấy Lộ Duyệt Hân rồi, cô ta vẫn còn khóc, đang chờ Lộ Nam Minh đi tìm mình.

Lộ Nam Minh nghe xong, trầm mặc thật lâu, lâu đến độ Khang Phi cứ tưởng điện thoại mất sóng rồi.

“Được rồi, ông giúp tôi trông chừng cô ấy!”

Khang Phi cũng im lặng vài giây, nhưng gã là kinh ngạc, sau khi ngạc nhiên xong, Khang Phi cười ha ha nói: “Ha ha, được, làm vì anh em, hôm nay giúp ông một lần.”

“Cám ơn!” Lộ Nam Minh cúp điện thoại, có chút mệt mỏi xoa nhẹ huyệt thái dương, nhìn bàn ăn gần như còn nguyên mà ngẩn ngơ.

Trước khi online, Bạch Văn lượn qua diễn đàn game, tìm kiếm: Cây bàn đào trong vườn của Ma Vương Ma giới.

Lập tức tìm được rất nhiều kết quả, đại đa số đều là kêu ca nội dung nhiệm vụ thật biến thái, cụ thể thì vườn của Ma vương Ma giới ở đâu, tất cả mọi người đều có suy đoán của mình, chỉ là chưa chứng minh được mà thôi.

Bởi vì người thích chơi nhiệm vụ kịch tình rất ít, hơn nữa nội dung của trò chơi còn rất vô vàn, cũng không phải ai cũng có tinh thần thép để kiên trì đến cùng.

Bạch Văn thất vọng tắt diễn đàn đi, tiến vào trò chơi tiếp tục hành trình tìm đào đầu khổ.

Tâm trạng Lộ Nam Minh không tốt lắm khi đăng nhập trò chơi, khi vào rồi liền nhận được lời mời tổ đội của [Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào] gửi tới, hắn có chút ngạc nhiên, hắn vẫn nghĩ đối phương với tư tưởng như người sao Hỏa kia, ăn cơm xong sẽ không chơi nữa chứ, không ngờ rằng người này lại tìm mình.

Hắn hiển nhiên đã đánh giá thấp độ bao dung của tư tưởng sao Hỏa rồi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Lộ huynh, anh đến rồi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Vừa lượn diễn đàn, tìm tìm, kết quả không có người nào tìm ra sự tồn tại của cây đào cả.

[Đội ngũ][Lộ Hường Bắc]: Ừ.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Trò này biến thái thật đó!

[Đội ngũ][Lộ Hường Bắc]: Có chút.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Lộ huynh à, anh có cần bình tĩnh đến thế không?

[Đội ngũ][Lộ Hường Bắc]: Đại khái tôi có thể đoán được, nơi có quả đào.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Anh nghĩ chúng ta lên kênh thể giới hỏi một chút, có thể có ai đó biết không?

Hai tin nhắn gửi cách nhau không đến hai giây, Bạch Văn kinh ngạc vô cùng.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Anh biết hả?

[Đội ngũ][Lộ Hường Bắc]: Đại khái.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *buồn bực* Thế sao giờ anh mới nói?

[Đội ngũ][Lộ Hường Bắc]: Giờ định đi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tui không còn sức đậu xanh rau má nữa rồi, nói đi, ở đâu?

[Đội ngũ][Lộ Hường Bắc]: Có một phó bản nhỏ tên là Tuyết Viên.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Rất tốt rất mạnh mẽ!

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tuy thật sự tui không hiểu, hai chỗ này ngoài trừ giống nghĩa ở một từ thì còn gì tương tự nữa, nhưng tui vẫn quyết định sẽ tin tưởng anh một lần.

Viên là vườn

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Đi.

Bé kị sĩ của Bạch Văn mới rời khỏi Tân Thủ thôn, không có bất kỳ phương tiện đi lại nào khác, chỉ có thể dựa vào đôi chân ngắn nhỏ bé của mình luyện tập cơ thể bằng cách chạy bộ mà thôi. Chờ cậu gian khổ chạy đến trước phó bản Tuyệt Viên thì đã thấy tọa kỵ chớ sẵn của Lộ Hưởng Bắc đang gật gà gật gù ngồi đó rồi.

Bạch Văn hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhớ năm đó khi vẫn còn chơi acc Nhiều Chỉ Nhu, trang bị gì cũng có người chuẩn bị cho, đổi acc cái liền không có người quan tâm nữa, cảm giác kia chỉ hai từ thê lương làm sao có thể diễn tả được.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Haizz, nhớ năm đó có một cơ hội bày ra trước mắt tui, tui không biết quý trọng, mãi đến lúc mất đi rồi tui hối hận thì đã không còn kịp, nếu có thể quay về một lần...

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Sẽ thế nào?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Haizz, đây mới là chỗ tui thở dài, vẫn là phải mất đi.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Vì sao?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Vì chồng nhà tui.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Chồng?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:~(@^_^@)~ Đã nói tui là đồng tính mà, tất nhiên có chồng rồi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tui với chồng tui vừa gặp đã yêu rồi đó! Có phải rất lãng mạn rất lãng mạn rất rất lãng mạn không? Lộ huynh, anh không cần ghen tị với tui đâu, nhất định anh cũng sẽ tìm được chân mệnh thiên tử của mình.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Bớt nhảm nhí, vào phó bản.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Đừng lãnh đạm như thế có được không, anh muốn biết gì tui đều sẽ nói cho anh biết.

Bọn họ tiến vào phó bản.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Đánh quái.

Bạch Văn kéo bé kị sĩ của mình xông thẳng vào đám quái, cậu vẫn nghĩ rằng Lộ Hưởng Bắc sẽ đánh lên quái sau lưng mình, cho nên cậu cứ đánh không hề bị cản trở, hoàn toàn không nghĩ tới bản thân sẽ bị quái quật ngã chỉ trong chớp mắt.

Một khắc khi thấy bé kị sĩ nhà mình cạp đất, Bạch Văn ngoại trừ khiếp sợ còn rất phẫn nộ.

Loại tức giận này sau khi nhìn thấy Lộ Hưởng Bắc không ở bên cạnh thì đã thăng cấp thành vô cùng giận dữ.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Anh vô sỉ quá rồi đó, lại để một mình tui phải đánh quái, còn mình chạy không thấy đuôi đâu!

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Tôi đi hái đào.

....

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hái xong chưa?

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Rồi, đi ra ngoài được rồi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Anh giận tôi hả?

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Không có. Dù sao cũng phải có người hấp dẫn chú ý của quái mà.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tui nhớ kỹ rồi!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Tôi cho cậu tiền.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Anh đừng tưởng tiền có thể mua chuộc được tui nhé.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Cho bao nhiêu?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Đi trả nhiệm vụ đã.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

~(>_<)

~ Tớ: Bánh bèo xuất hiện rồi

~(>_<)

~

49. Chương 49: Đu Bám Không Tha

Lần đầu tiên Bạch Văn làm nhiệm vụ kịch tình, cậu rất tò mò về cái gọi là nhiệm vụ biến thái, trên đường đi không ngừng hỏi Lộ Hướng Bắc xem có chuyện gì đặc biệt sẽ xảy ra hay không.

Mỗi lần như thế Lộ Hướng Bắc đều trả lời đến lúc đó thì sẽ biết.

Bạch Văn im lặng học máu.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Trả nhiệm vụ cũng không có sao?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ừ

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: (o).... Vì sao lại tỉnh bơ thế?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Uống trà!

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Bắt nạt người mới là vô đạo đức lắm đó.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Cậu cũng uống.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ...

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:... Chẳng lẽ trả nhiệm vụ sẽ không có sao? Kinh nghiệm của tui đâu? Phần thưởng của tui đâu?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Nhiệm vụ kịch tình là một chuỗi các nhiệm vụ.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Cho nên?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Phần thưởng đến cuối mới cho một lúc.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ...

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: /(tot)/~~ tui bị lừa.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Đầu óc bị con buôn trong game đá rồi!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Rất thú vị.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Phần thưởng rất phong phú.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: -_-||| Tại sao lại có cảm giác anh đang dụ khi tui nữa?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ngoan, *sờ đầu* ~ phần thưởng rất nhiều.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *lé mắt*~ thật sự nhiều hả?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Đến lúc đó cậu sẽ biết.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Lại thừa nước đục thả câu rồi!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ha ha.

Bạch Văn trừng mắt, đột nhiên cảm thấy vô cùng buồn phiền, vì sao cậu luôn có cảm giác mình bị áp chế thế này chứ? Biết rõ bị chơi xỏ, nhưng vẫn không nhịn được tò mò, biết rõ hấn cố ý thừa nước đục thả câu, bản thân còn thật sự mắc câu nữa.

Bạch Văn bỗng nhiên thở dài một tiếng, sờ lên cái cảm không có cọng râu nào, lầm bầm: “Người thông minh luôn rất tò mò và rất háo thắng, bi thảm ghê bi thảm ghê ~”

Bạch Văn cảm thán xong, rốt cục đã nhận nhiệm vụ tiếp theo.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Nói cây đào còn non có độc, cần gấp một trứng mối.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: -_-|||

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Đây rốt cục là nhiệm vụ kiểu gì thế?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Trên đó có chỗ nào tìm trứng mối không?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: *Sờ cảm*

~[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Lộ huynh, sao anh lại muốn chơi nhiệm vụ kịch tình thế?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Mặc dù tui cũng từng tò mò, nhưng hiện tại tui cảm thấy thật may là mình không nhất thời bị chập mạch.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Rất thú vị.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:...Có ý gì?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Thấy cậu buồn phiền như thế rất thú vị.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: -_-||| Lộ huynh, ngàn vạn lần đừng để ý đến tui, tui là hoa đã có chủ rồi đó.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Kết hôn rồi?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Sắp.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Chưa cưới thì đều là người tự do.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: -_-||| Người thứ ba sẽ bị sét đánh chết, hơn nữa tui cũng ngứa mắt với anh.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Hả?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ~(@^_^@)~ trong lòng tui chỉ có chồng mình thôi.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ồ, vậy đi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *trùng mắt* Cứ thế xong hả?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ừ

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Lẽ ra anh nên quần chặt lấy đu bám không tha, không từ thủ đoạn xấu xa nào...

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: -_-||| Có vẻ cậu rất có kinh nghiệm theo đuổi người khác.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ~(@^_^@)~ Tui theo đuổi chồng mình một học kì rồi đó, từ hiện thực đến trò chơi, từ trò chơi đến vông phối, thật vất vả mới thân thiết, kết quả bị chồng thông minh nhà tui phát hiện, tốt đẹp cho đến giờ đó. Haizz!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]:.....

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Có phải đã bị cảm động bởi tình yêu sâu nặng của tui rồi không?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tui còn bị chính mình làm cảm động nữa đó.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: ...

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Muộn rồi, ngủ sớm chút đi. Ngày mai đi tìm trứng mối.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Được rồi, ngủ ngon. Tui còn muốn nhắn tin cho chồng yêu nữa kìa.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Sao không trực tiếp gọi điện thoại qua?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: /(tot)/~~ Chồng tui xấu hổ, sợ nghe thấy giọng của tui sẽ xấu hổ đến cứng đờ người!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: ...

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Out đây.

Lúc Bạch Văn logout, tâm trạng của cậu rất tốt, bởi vì rất khó mới kiếm được người chăm chú lắng nghe cậu tâm sự chuyện riêng tư.

Bạch Văn out xong lại lướt diễn đàn một vòng, tuy hiện tại không dùng clone bình luận linh tinh nữa, nhưng cậu vẫn thích đi đọc mọi tin tức liên quan đến Lộ Nam Minh. Sau đó, cậu ngạc nhiên phát hiện, vở kịch làm anh sao nhãng game đã ra rồi. Bạch Văn vui vẻ đi download xuống để nghe thử.

Vừa bật lên, bị tiếng nói từ tính của Lộ Nam Minh mê hoặc thần hồn điên đảo.

Bạch Văn hưng phấn, gửi tin nhắn cho Lộ Nam Minh, muốn gọi điện thoại qua, kết quả bị bơ đẹp.

Lộ Nam Minh cũng không thấy được tin nhắn của Bạch Văn, bởi vì hắn logout không lâu thì đã bị bố vừa về nhà gọi đến nói chuyện, tất nhiên là vì chuyện của Lộ Duyệt Hân rồi.

Nói chuyện đến gần hai tiếng đồng hồ.

Lộ Nam Minh thấy mệt không chịu được, đứng im ở cửa phòng vài giây mới chậm chạp nhấc chân đi vào phòng ngủ. Trên đường về phòng vừa khéo gặp mẹ “vừa mới” lên tầng, mẹ hắn hỏi có muốn ăn khuya không, Lộ Nam Minh biết mẹ lo lắng cho mình, liền cố gắng ăn cho xong bữa ăn khuya mẹ chuẩn bị cho hắn.

Xong xuôi hết hắn mới đi vào phòng ngủ của mình, lúc này đã rạng sáng hai giờ, Lộ Nam Minh nằm sấp xuống giường, nhắm mắt trong chốc lát, theo thói quen nhìn điện thoại, phía trên có hơn mười tin nhắn chưa đọc, tất cả đều do một người gửi đến.

Lộ Nam Minh bắt đầu đi cong khóe môi, chống khuỷu tay xuống giường, chậm chạp nhích người dậy đọc.

Bạch Văn thích coi việc gửi tin nhắn cho hắn như đang viết nhật kí, một chút việc nhỏ nhặt, một ít suy nghĩ linh tinh, Lộ Nam Minh mỗi lần xem đều bắt đầu dĩ, cũng rất nhiều lần muốn kéo Bạch Văn vào danh sách hạn chế, nhưng cuối cùng vẫn không làm được.

Dần dần hình thành thói quen đọc tin nhắn.

Trong hòm thư đến có hơn 100 tin nhắn đều đến từ một người gửi, Lộ Nam Minh lật xem từng tin một, còn chẳng nhớ mình đã trả lời như thế nào, ngón tay vì đọc từng tin nhắn mà có chút cứng, đột nhiên hắn phát hiện mình với Bạch Văn trao đổi hóa ra nhiều như thế, đã vượt quá lẽ thường rồi, bởi vì hộp thư gửi đi cũng gần tương đương với hộp thư đến rồi.

Lộ Nam Minh không yên lòng tiếp tục lật xem tin nhắn, cảm giác cái ốt đau đau, chuyện của Bạch Văn, chuyện Lộ Duyệt Hân, những lời bố hắn nói lướt lơ trong đầu hắn, khiến hắn vừa bình tĩnh đã lại tức giận.

Có lẽ vì tâm trạng không tốt, Lộ Nam Minh có chút xúc động, gọi điện thoại đến cho Bạch Văn.

Nghe thấy chuông điện thoại reo, Lộ Nam Minh mới kịp phát hiện mình đã làm gì, nhưng hắn không thể cúp máy được, thậm chí còn có suy nghĩ xấu xa, đó là cậu bảo tôi gọi đấy nhé.

Về chuyện thời gian, hoàn toàn bị hắn tăng lờ luôn.

Giọng Bạch Văn rõ ràng còn ngái ngủ: “Alo, ai đó...”

Lộ Nam Minh cầm điện thoại đi về phía cửa sổ, kéo màn cửa, mở cửa sổ, gió lạnh ùa vào phòng, hai tay hắn chống lên bệ cửa, nhìn lên trời, nhàn nhạt nói: “Là tôi.”

“...” Bạch Văn nghe thấy giọng Lộ Nam Minh thoáng cái tỉnh luôn, chuyện đầu tiên cậu làm là xem lại điện thoại, thật sự là Lộ Nam Minh, Bạch Văn hơi ngạc nhiên một giây, sau đó xoay người ngồi dậy.

Toàn bộ động tác không vượt quá ba giây, có thể thấy tốc độ cực kì nhanh.

Bạch Văn kêu ca: “A Minh Minh, em chờ điện thoại của anh thật khổ.”

“Chờ đến ngủ quên sao?”

Bạch Văn lớn tiếng phân bua: “Không có.” Định dùng lớn giọng để chứng minh.

Lộ Nam Minh cười cười, im lặng bày tỏ thái độ của mình.

Bạch Văn tự nhiên đoán được vì sao Lộ Nam Minh không tin, mặt cậu không đổi sắc nói: “Em vẫn luôn chờ, chờ đến bây giờ có chút buồn ngủ, cho nên nói mới uể oải thế đó.”

“A, mệt thì ngủ đi.”

“Á! Đừng cúp máy!” Bạch Văn hô to, thấy Lộ Nam Minh không tắt điện thoại, chắc chỉ đang dọa cậu, trong lòng Bạch Văn vô cùng vui vẻ, không kìm được làm nũng: “A Minh Minh chúng ta tâm sự đi!”

“... Nói gì?”

Bạch Văn dừng một lúc, giọng nói hơi nghiêm túc: “Nói vì sao tâm trạng anh không tốt.”

Lộ Nam Minh khẽ giật mình, thì thào: “Tâm trạng không tốt sao?”

Bạch Văn chắc chắn nói: “Đúng vậy.”

“... Sao cậu biết hay thế?” Lộ Nam Minh có chút không tin nổi, hắn tự nhận bản thân kìm nén cảm xúc rất giỏi, dù sao cũng từng rèn luyện qua mà.

Là câu hỏi mà không phải phủ nhận? Bạch Văn thật sự nghiêm túc: “Có chuyện gì thế?” Tuy cậu tự cho mình là trời sinh mệnh thụ, nhưng cũng không phải không nghĩ bản thân là đàn ông.

Ngược lại cậu rất muốn đảm nhận trách nhiệm của một người đàn ông, trong đó dĩ nhiên có việc bảo vệ người mình yêu, tuy người yêu này cũng là đàn ông, còn là loại đàn ông không cần cậu bảo vệ, nhưng khi nghe được tâm trạng Lộ Nam Minh không tốt, phản ứng đầu tiên của cậu chính là muốn chia sẻ với hắn.

Lộ Nam Minh im lặng.

Bạch Văn đợi rất sốt ruột, vài lần túm tóc mình, cậu không chịu nổi đành lên tiếng trước: “A Minh Minh, chuyện gì thế?” Trong lòng vô cùng sốt ruột, nhưng khi nói ra lại rất nghiêm túc.

“Cũng không có gì... Chỉ là lại làm Duyệt Hân khóc.” Rốt cục Lộ Nam Minh cũng lên tiếng nói chuyện, hắn không phải không muốn kể, mà là không thể kể được, đây là chuyện hắn giữ trong lòng nhiều năm rồi, chưa từng nghĩ sẽ nói ra với ai cả, nhất thời hắn không thích ứng được. Vốn dĩ tính cách của hắn là thế, chỉ là chợt nhớ tới câu nói kia của Bạch Văn: Với tư cách là chồng của em, em nhất định phải biết.

Lộ Nam Minh cảm thấy chuyện này cũng không cần phải giấu Bạch Văn.

Lộ Duyệt Hân khi mười bốn tuổi đã phát triển thành cô nàng xinh đẹp, lại là cô con gái được chiều chuộng trong nhà, vì thế khiến cô rất tùy hứng, mười bốn tuổi lại còn là tuổi phản nghịch nữa.

Bởi vì một chuyện nhỏ nhặt, Lộ Duyệt Hân với bố cô, bác của Lộ Nam Minh, bắt đầu cãi nhau, cô tức giận quá mới bỏ nhà đi.

Bác Lộ Nam Minh nghĩ muốn cho Lộ Duyệt Hân một bài học, vì thế không cho người đi tìm cô về, kết quả cô đi nhầm vào Dịch Bar, cuối cùng thiếu chút nữa xảy ra chuyện.

Là Lộ Nam Minh cứu được cô.

Chuyện lần đó khiến Lộ Duyệt Hân rất shock, một thời gian dài tinh thần đều không được bình thường, ai cũng không để ý, lâm vào tình trạng trầm cảm, hoặc tự nhiên nổi điên hét lên, chỉ có Lộ Nam Minh là nói chuyện được với cô.

Từ đó về sau, Lộ Duyệt Hân từ từ tốt lên, nhưng thói quen bám rịt lấy Lộ Nam Minh thì không đổi, thậm chí còn luôn tự phong mình là vị hôn thê của hắn, người nhà bởi vì thương cho cảnh ngộ của Lộ Duyệt Hân, Lộ Nam Minh cũng thương cô, vô tình cứ chiều hư cô, không để ý đến vấn đề vị hôn thê này nữa.

Ai ngờ Lộ Duyệt Hân lại cho là thật.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:/(tot)/~~ Hôm qua không có chương mới, hôm nay bổ sung cho hôm qua đây.

À mà, ngày mới chắc cũng không có chương mới đâu, ngày kia nhé.

Dao này toàn phải tăng ca họp tập huấn, tui sắp phát điên rồi, mỗi năm đến sáu tháng cuối năm đều thế /(tot)/~~ zai đẹp của tui, truyện của tui, ba tháng a a a a a a a a a

Editor:Hôm nay cố gắng edit chương mới cho mọi người, coi như bù đắp thời gian qua không post chương mới. Mọi người thông cảm nhé, đi làm mệt quá, về nhà là ta lăn ra ngủ luôn thôi:’(Sau này sẽ cố gắng 1 tuần một chương, mọi người đừng ném đá tui nhé /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ hãy thương cho thân già này /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~ /(tot)/~~

50. Chương 50: Đề Là Đồng Tính

Bạch Văn im lặng nghe Lộ Nam Minh nói, sau đó tức tối gào lên: “A Minh Minh, anh là của em đó!”

Lộ Nam Minh bị quát thì sững sờ, những bất đắc dĩ, buồn phiền vừa nãy lập tức bị quát chạy mất tăm, một lát sau mới nói: “Chưa ngủ hả?”

Bạch Văn rưng rưng lên án, “A Minh Minh, anh không quan tâm em nữa hả?”

“...”Lộ Nam Minh giận dữ nói: “Sao lúc nào cậu cũng không theo tư duy của người bình thường thế.” Ít nhất Bạch Văn luôn khiến hắn bất ngờ, hắn nói những điều kia, hắn nghĩ Bạch Văn sẽ làm ầm lên hoặc mắng chửi người, Lộ Nam Minh vẫn còn nhớ rõ lần Lộ Duyệt Hân đến thăm, hắn bị Bạch Văn kéo đi xềnh xệch.

Nhưng Bạch Văn chỉ la to một câu đó rồi không hỏi gì thêm nữa. Ví dụ như có phải hắn có tình ý với Lộ Duyệt Hân hay không, có phải hắn thật sự sẽ kết hôn với Lộ Duyệt Hân không, hay là sẽ thỏa hiệp với bố mẹ chứ...

Bạch Văn dừng một lúc, hỏi: “A Minh Minh, anh muốn nói em rất thông minh đúng không?”

“Đại khái thế!” Lộ Nam Minh cong khóe miệng, sợ Bạch Văn sẽ vui đến không biết đất trời ở đâu nên liền nói sang chuyện khác, “Gần đây cậu ở nhà làm gì?”

“Chơi thôi... Hai ngày nữa là bước sang năm mới rồi, sắp phải đi thăm mọi người, có thể nhận được rất nhiều tiền lì xì, đến lúc đó sẽ mua đồ ăn ngon cho anh...” Bạch Văn nằm trên giường, hai chân vung vẩy trên không, giống như hai cành cây khô đang đưa trong gió, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Bạch Văn lảm nhảm rất nhiều thứ.

Lộ Nam Minh thỉnh thoảng đặt câu hỏi, hai giờ nói chuyện, khiến Lộ Nam Minh càng hiểu thêm về gia đình Bạch Văn, không biết có phải vì trong lòng thích Bạch Văn hay không, cảm thấy mọi thứ bên cạnh Bạch Văn đều đặc biệt như vậy, khiến người ta không thể rời mắt.

“A Minh Minh, đã muộn rồi, anh không ngủ được hả?” Bạch Văn lo lắng hỏi, vừa rồi cậu còn được chợp mắt một lát, A Minh Minh lại không ngủ tí nào, nhưng nếu để hắn tắt điện thoại, cậu lại không ngủ.

Lộ Nam Minh nghe vậy thì thay đổi tư thế một chút, cơ thể hoạt động mới phát hiện thân thể mình đã cứng đờ, hắn rất ngạc nhiên, thế mà mình nói chuyện với Bạch Văn đến thất thần luôn sao?

Bạch Văn thấy Lộ Nam Minh im lặng, còn tưởng tâm trạng hắn vẫn không tốt không muốn đi ngủ, liền quan tâm nói sang chuyện khác, nói với hắn về mấy chuyện vui vẻ lúc cậu về nhà.

Mà chuyện nổi bật nhất trong kì nghỉ đông này, chính là chuyện Chu Tiểu Đông biết tin được lấp mạng, tất nhiên Bạch Văn không quên khoe khoang năng lực của mình.

Lộ Nam Minh nghe Bạch Văn kể chuyện come out thay cho Chu Tiểu Đông, rõ ràng rất kinh ngạc, tuy trong lời nói vừa rồi, hắn phát hiện Bạch Văn rất được mọi người trong nhà yêu thương, nhưng không nghĩ đến lại được sung đến thế?

Huống chi hành vi tùy tiện của Bạch Văn, khiến Lộ Nam Minh có chút không thích. Hắn cảm thấy cậu hơi quá đáng, dù sao đó cũng là chuyện riêng tư của Chu Tiểu Đông, thật sự Bạch Văn không nên nói lung tung, nếu bố mẹ Chu Tiểu Đông không hiểu cho, khiến quan hệ của hai bên sút mẻ, làm sao Bạch Văn chịu được trách nhiệm này?

Lộ Nam Minh uyển chuyển nói lên ý kiến của mình, “Cậu tự tiện như thế, anh họ cậu không trách hả?”

Bạch Văn giải thích: “Anh họ chắc chắn phải come out, với kiểu chậm rì rì của anh ấy, nhất định sẽ bị ông ngoại đánh, em không muốn thấy anh ấy bị đánh. Nếu như mấy người ông ngoại không chấp nhận được, cứ trách em thì được rồi, dù sao tất xấu này của em, bọn họ sẽ sớm biết thôi.”

Nhất thời Lộ Nam Minh không biết nên mắng Bạch Văn hay khích lệ cậu đây, một lúc lâu sau mới nói: “Cậu không sợ ông ngoại đánh mình hả?”

“Ông mà đánh thì em sẽ chạy, ông ngoại không đuổi kịp em đâu.”

Lộ Nam Minh bó tay rồi.

Bạch Văn cười ha hả nói: “Nhưng ông không nỡ đánh em đâu.”

“... đắc chí nhỉ!” Lộ Nam Minh không nhịn được trêu chọc cậu.

“Ha ha, ai bảo em thông minh cơ chứ? Lại nói, em còn là bà mối của anh Thông và anh họ đó. Không có em, với tốc độ như rùa bò của anh Thông, sự trì độn của anh họ, không biết năm nào tháng nào bọn họ mới có thể ở cùng một chỗ?” Dù anh họ được gả cho người khác, cậu có chút cô đơn, nhưng thấy hai người ngọt ngào, cậu cũng hạnh phúc cho họ.

Lộ Nam Minh có chút thích thú: “Ah? Mai mối như thế nào?”

“Lần đầu tiên thấy anh Thông, em biết ngay anh ấy có tình ý với anh họ em. Haizz, anh họ em quá ngốc, bản thân cũng thích anh Thông mà không nhận ra, ra ngoài lên mạng, còn phải kéo theo anh Thông trong lòng mới thoải mái được, chắc chắn, anh Thông cũng chiều anh họ để ảnh cứ làm bậy, quả thật đã cứng anh ấy lên tận zời. Tiếc rằng anh họ chẳng nhận ra. Sau đó, em không nhìn được nữa, nhắc nhở anh họ, dần dần anh họ mới hiểu ra đó.” Bạch Văn mặt mày hớn hờ kể, hoàn toàn không phát hiện phương thức nhắc nhở của mình khiến người ta cảm nín không nói được lời nào. Lộ Nam Minh lại có thể tưởng tượng được cảnh tượng kia, cho nên cả buổi hắn cũng không nói được lời nào.

Bạch Văn cứ thao thao một mình như thế.

Chẳng mấy chốc điện thoại hết pin, cũng sắp hừng đông.

Lộ Nam Minh đóng cửa sổ lại, đi tắm nước nóng làm cơ thể đông cứng của mình thoải mái hơn rất nhiều.

Có lẽ vì mới tắm xong, Lộ Nam Minh cảm thấy mệt mỏi, lại không có ý định đi ngủ. Nhắm mắt lại, tựa hồ có thể nghe thấy giọng nói dí dỏm trong trẻo của Bạch Văn, Lộ Nam Minh nở nụ cười, cảm thấy nếu kéo Bạch Văn vào giới kịch truyền thanh, phát triển ở không gian lớn, hoan thoát tự nhiên thụ gì đó, nhất định sẽ rất được yêu thích.

Lộ Nam Minh không khỏi nghĩ tới Bạch Văn từng dùng nick clone tạo sóng to gió lớn trong giới, sau khi cậu bị phát hiện, từ đó mai danh ẩn tích, hơn nữa còn không tiếp tục quyến rũ hấn trên mạng nữa.

Cho tới bây giờ, Lộ Nam Minh cũng không biết làm sao Bạch Văn có thể biết được thân phận của hấn, không thể không nói, Bạch Văn có lúc thật sự rất biết suy nghĩ.

“Rau Muống Xanh Ngắt” đột nhiên biến mất, Lộ Nam Minh là một trong những người ít ỏi biết rõ nguyên nhân, trong giới có người suy đoán lừa lọc chồng chất, thậm chí còn có người vì thế đặc biệt đi viết một quyển sách có nội dung cực kì máu chó, hai ngày trước còn xin Lộ Nam Minh phối kịch nữa, chỉ là hấn không đồng ý, cảm thấy có chút quái dị.

Lộ Nam Minh suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng thấy thật sự mình không thể ngủ được, liền lên mạng, quyết định chơi game.

Lộ Nam Minh nghĩ giờ còn sớm, hôm nay chỉ có thể một mình mình chơi thôi, không ngờ rằng, vừa onl đã nhận được mật trò chuyện của người nào đó.

[Mật][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào] nói với bạn:/(tot)/~~ anhtới rồi?

[Mật]Bạn nói với [Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:Cậu dậy rất sớm.

[Mật][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào] nói với bạn:Haizz, đi trước làm nhiệm vụ đi. Tui đi mua ít thuốc đã.

[Mật]Bạn nói với [Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:Ừ.

Lộ Nam Minh chống cằm nhìn nhân vật trong game đang chậm rãi đi đến mục tiêu.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:T^T Lộ huynh...

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]:Hả?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:Chồng tui thiếu chút nữa bị người khác cướp mất /(tot)/

~~[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]:..... Làm sao?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:Em họ anh ấy lại muốn kết hôn với anh ấy, còn dùng khổ nhục kế để nhận được sự ủng hộ của gia đình, tui chỉ muốn chỉ thẳng vào mặt em họ anh ấy mắng cho một trận thôi! Cô ta đã làm chồng tui vất vả rất nhiều.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:Làm tui đau lòng muốn chết.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:Càng bức hơn là, tui nói chuyện này với anh họ, anh ấy còn rất thờ ơ, cho rằng tui cố tình gây sự. Hừ. Đừng nghĩ rằng tui không biết anh ấy đang giận tui vì tui đã cắt đứt hoạt động vận động hài hòa sáng sớm của anh ấy với người nào đó nhé?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:haizz, buồn quá!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]:_-|||

Lộ Nam Minh ngoại trừ toát mồ hôi vẫn là toát mồ hôi, vừa rồi giả vờ bình tĩnh như vậy, hóa ra là vì đang sốt ruột chuyện riêng?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:haizzz, Lộ huynh, chẳng lẽ anh không biết an ủi anh em sao? /(tot)/

~~[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]:Bọn họ kết hôn sao?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:Đương nhiên không rồi.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]:Vậy cậu bức cái gì?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Ghét có đứa con gái khác bên cạnh anh ấy, còn rất thân mật với người kia nữa.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Cậu không tin anh ta hả?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tin chứ, nhưng không tin cô gái kia.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Chồng tui đơn thuần lắm, con gái bây giờ đều có thể ăn tươi nuốt sống.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Đứa con gái kia giả điên, chồng tui bị cô ta ăn xong chùi mép cũng không biết.

Lộ Nam Minh cứng đờ, trừng mắt nhìn màn hình, bỗng nhiên, hắt lại nở nụ cười, ăn xong chùi mép sao? Ha ha.

Kỳ thật, Lộ Nam Minh chơi acc nhỏ vì muốn làm thử nhiệm vụ kịch tình, chỉ là không nghĩ tới trời đất tròn như thế, lại gặp được acc nhỏ của Bạch Văn, lúc ấy hắn vẫn không nghĩ ra đâu, chỉ là trên đời này, có được mấy thằng đàn ông thân nhiên gọi một thằng đàn ông khác là chồng, chắc chỉ có một người trên đời này thôi.

Lộ Nam Minh vẫn cảm thấy chắc không trùng hợp vậy đâu, cũng không muốn mình biết quá nhiều, sẽ tạo nên nhiều hậu quả không mong muốn, nhưng nhìn thấy những lời này, còn cần phải chứng minh gì nữa sao?

Ngoại trừ Bạch Văn thì còn có thể là ai chứ?

Chỉ là Bạch Văn cứ thế mà dìm hàng hắn vậy sao?

Lộ Nam Minh có xúc động muốn tóm cổ Bạch Văn, tính toán hết nợ nần với cậu.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Em họ với anh ta là họ hàng gần, không thể xảy ra chuyện gì được.

Lộ Nam Minh tạm thời không muốn Bạch Văn biết thân phận thật của hắn, bằng không làm sao có thể hiểu thêm về cậu ngoài những gì cậu bày ra cho hắn thấy chứ?

Bởi vì khi Bạch Văn đối mặt với hắn, sẽ bày ra vẻ yếu thế, hơn nữa còn là bộ dạng vô cùng sùng bái hắn, khiến Lộ Nam Minh không để ý đến bản chất đùa dai của cậu.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Giờ á đồng tính còn nắm tay nắm chân giữa đường cái kia kìa, họ hàng gần thì sao chứ?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: ...

Quả nhiên cấu tạo não không bình thường mà.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Huống chi người nhà đều ủng hộ rồi, chứng tỏ bọn họ cũng chẳng có quan hệ huyết thống gì, heo à!

Lộ Nam Minh nheo mắt lại, chuyện này hắn cũng không kể, không nghĩ tới Bạch Văn có thể nhận ra, xem ra quả thật có chút thông minh.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Vậy cậu cũng cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị bỏ rơi đó.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Trong giới rất lộn xộn.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Yên tâm đi, chồng tui chỉ yêu tui thôi.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Yêu nhau không có nghĩa sẽ ở bên nhau.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Sao tui lại cảm thấy anh không thích tui ở bên cạnh chồng tui nhỉ?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Không có, nếu cậu đã tự tin như vậy, trước nên đi tìm trứng mối thôi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: O(n_n)O~ Lộ huynh, anh là cô đơn đi? Là hâm mộ đi? Chờ tui về trường rồi, sẽ gửi cho anh ảnh của chồng tui, anh sẽ ghen ghét tui chết mất đó.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Đều là đồng tính, tui hiểu anh mà.

Lộ Nam Minh lập tức đen mặt, quyết định log out đi hack máy tính của Bạch Văn.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Kỳ thật, dấu hiệu bại lộ cứ lần theo là ra mà *gào khóc*

51. Chương 51: Tsun Muộn Tao

Lộ Duyệt Hân vì giận Lộ Nam Minh không đi tìm mình nên mấy ngày rồi không đến nhà hắn ăn cơm, khiến Lộ Nam Minh cảm thấy vui vẻ thoải mái. Không phải hắn quá vô tình, mà là dần dần hắn nhận ra cái hổ kia nhất định phải bước qua, đã như vậy, không bằng để Lộ Duyệt Hân sớm chuẩn bị tâm lý đi, đây cũng là nguyên nhân ngày đó hắn không ra ngoài tìm cô ta. Lộ Nam Minh thoải mái nhưng Khang Phi lại không vui chút nào.

Lộ Duyệt Hân là cô gái không vì thương tâm mà có thể im lặng, không thể tìm được Lộ Nam Minh, tìm bạn tốt của hắn cũng được.

Hai ngày sau, Khang Phi bị bám riết không tha, gọi điện thoại cho Lộ Nam Minh xin giúp đỡ, mà lúc này, Lộ Nam Minh đang chơi game vui tít mù, qua loa hai ba câu rồi cúp máy.

Khang Phi không thích bị người ép buộc, quyết định ném củ khoai lang nóng này về tay Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh đang suy nghĩ làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra, Khang Phi cả lơ cả phát tựa vào khung cửa, trong miệng ngậm một điều thuốc chưa được châm lửa, phía sau gã là Lộ Duyệt Hân còn đang giận lẫy.

Lộ Nam Minh với Khang Phi cùng im lặng, cả hai đang im lặng trao đổi tin tức.

Sau một phút đồng hồ.

Lộ Nam Minh thỏa hiệp: “Hai người vào phòng khách chờ tôi.”

“Được rồi!” Khang Phi chẳng để ý nhún vai, ánh mắt liếc qua hình ảnh trò chơi vô cùng quen thuộc, trong lòng gã như bị ném một cục đá khiến nó lăn tăn gợn sóng.

Lộ Nam Minh đánh xong, đi đến cửa hàng bán hết số trang bị nhặt được khi làm nhiệm vụ, sau đó gửi tiền cho người nào đó rồi mới chậm rì rì logout.

Chỉ cần làm thêm một vòng nhiệm vụ nữa, hắn sẽ lên cấp 60, tiếc thật đó!

Lộ Nam Minh miễn cưỡng tắt máy tính.

Lộ Duyệt Hân giận dữ ngồi một mình trên ghế sa lon, gương mặt xinh đẹp hằm hằm như ai đang thiếu nợ cô ta cả trăm vạn vậy.

Khang Phi ngồi bên kia lười biếng tựa vào ghế sa lon, ánh mắt đại ra nhìn đèn treo hoa lệ trên trần nhà, điều thuốc kia đã được châm lửa, kẹp ở giữa ngón trỏ và ngón giữa, đầu thuốc bị cháy hết rơi lả tả xuống nền đất.

Lộ Nam Minh thấy vẻ mặt của Khang Phi, nhượng mảy, có thể làm Khang Phi không tìm không phổi phải bận lòng, lao lực suy nghĩ như thế, thật đúng là...

Lộ Nam Minh tăng lực ở dưới chân cho bọn họ chú ý.

Hai người nghe tiếng cùng quay đầu lại.

Lộ Nam Minh nói: “Ăn cơm chưa?” Nói xong, chạy tới ngồi bên cạnh Khang Phi.

Khang Phi gạt tàn thuốc, chế nhạo nhìn Lộ Nam Minh: “Ông nghĩ giờ là lúc nào?”

Lộ Nam Minh nhún nhún vai, hắn chỉ thuận miệng hỏi một câu đánh vỡ sự im lặng trong phòng mà thôi.

Lộ Duyệt Hân không thể chịu được việc bị lừa đi nữa, nhưng cũng không muốn xuống nước chủ động nói chuyện với Lộ Nam Minh, nên chỉ nặng nề khẽ nói: “Khang Phi, anh sớm muộn gì cũng trở thành người nghiện thuốc.” Hai ngày nay, cô ta đã nhìn thấy rõ ràng.

Khang Phi cười không nói chuyện, có một số việc Lộ Duyệt Hân không hiểu, mà bọn hắn cũng không muốn cô hiểu.

Lộ Nam Minh lại chẳng nề mặt nói: “Gọi anh, thật sự không lẽ phép chút nào.”

“...” Mắt Lộ Duyệt Hân ầng ậc nước, chỉ là cô không cách nào khóc ra tiếng được, bởi vì trong lòng cô hiểu rõ, nước mắt hiện tại chỉ càng đẩy Lộ Nam Minh ra xa mà thôi, tuy thật sự cô rất muốn khóc.

“Chú thím ở nhà chờ em.” Lộ Nam Minh cũng không định bỏ qua cho cô.

Lộ Duyệt Hân nói: “Em không về.”

Lộ Nam Minh giận tái mặt, giọng ra lệnh không cho phép không theo: “Về nhà.”

Lộ Duyệt Hân trừng mắt nhìn Lộ Nam Minh, sau khi phát hiện sắc mặt hắn không hề dịu, cô nhịn rồi nhịn nhưng vẫn đứng lên đi ra ngoài.

Khang Phi cười nói: “Ông không sợ nó lại chạy lung tung hả?”

“Nó sẽ về.” Lộ Nam Minh nhẹ nhàng nói, giọng điệu lại chắc chắn trước nay chưa từng có.

Khang Phi nhún vai không bình luận gì thêm, tiếp tục nhìn về phía trần nhà.

“Ông... lại cãi nhau à?” Lộ Nam Minh chần chờ một lúc mới hỏi, hắn không nói rõ là cãi nhau với ai, nhưng trong lòng hai người đều hiểu.

Khang Phi lắc đầu, xoa tóc, chẳng chút để ý nói: “Vẫn không gặp nhau, muốn cãi cũng chẳng cãi được.”

Lộ Nam Minh cũng không biết nên nói gì cho phải. Khang Phi với bố gã trước nay luôn có mâu thuẫn không thể hòa giải, những năm nay Khang Phi vẫn xằng bậy như vậy phần lớn là do bố gã, hiện tại gã không còn lộn xộn nữa, không biết là đã nghĩ thông suốt hay là đã chẳng còn để ý nữa.

Tục ngữ nói, ngư tử ngư tử mã tử mã tử, người sống theo bầy đàn.

Hắn và Khang Phi trở thành anh em tốt không phải là không có nguyên nhân này. Khang Phi nhiều bạn, cũng chơi rất thoáng, nhưng một người ngoài mặt đều thân thiện với người khác, thực ra lại không hề thân thiết với ai, cũng không hề thích thổ lộ với người khác, nói cho cùng, chính là muốn tao.

“Vậy ông còn thiếu nữ u buồn vô cớ làm gì thế?” Lộ Nam Minh hỏi mà như trêu chọc, trong mắt lại đọng đầy quan tâm.

Khang Phi cười cười, có chút không biết làm sao nói: “Chỉ là có chút ngoài ý muốn.”

Lộ Nam Minh nhướng mày, đã nhận ra Khang Phi phiền về điều gì, hắn không hề che giấu sự kinh ngạc của mình: “Ông còn do dự nữa sao?”

Khang Phi bĩu môi, khinh thường nói: “Ông thì biết cái gì.”

“Chẳng phải yêu đương hả?”

Khang Phi nhấn mạnh: “... Tôi ghét cảm giác không kiểm soát được.”

Lộ Nam Minh sờ mũi rầu rĩ.

Khang Phi lại không để ý đến tâm sự riêng tư kia của Lộ Nam Minh, lấy một điều thuốc cho mình, rít một hơi thật dài rồi mới nói: “Uống rượu cũng bứt rứt, ôm người khác cũng không được thoải mái, ông có thể hiểu cảm giác này không?”

“...” Hắn đâu phải là tên công tử ăn chơi, làm sao có thể hiểu chứ? Nhưng đại khái hắn có thể tưởng tượng được.

Mẹ Khang Phi là một nhà soạn nhạc, thích cuộc sống yên tĩnh, bố Khang Phi là một thương nhân, mục tiêu của ông là phát triển công ty đến tầm vĩ mô, vươn rộng ratoàn cầu.

Hai loại người không hề liên quan đến nhau tất nhiên sẽ không có cơ hội để quen nhau, bọn họ được người khác giới thiệu, giữa hai người cũng không có chuyện gặp nhau tóe lửa tình, mẹ Khang Phi cảm thấy bố gã không như thương nhân bình thường, mục tiêu lớn quá, thường xuyên phải đi đây đi đó, sẽ không quấy rầy cuộc sống của bà. Bố Khang Phi lại cảm thấy mẹ gã không nhõng nhẽo, là đối tượng kết hôn lý tưởng.

Sau khi kết hôn, hai người tôn trọng nhau như khách, mỗi người làm việc của mình, cuộc sống ngược lại rất vui vẻ hòa thuận.

Chỉ khổ nhất Khang Phi, từ nhỏ không có người thương cũng không có ai yêu, mẹ suốt ngày vui đầu trong âm nhạc, sa vào vòng xoáy của nghệ thuật, bố lại bận rộn với việc kinh doanh, chìm đắm trong cảm giác thành công với việc kiếm tiền, nhưng Khang Phi cũng không trách họ, ngược lại còn kiêu ngạo vì họ.

Bởi vậy, Khang Phi chưa từng nghĩ tới hai người sẽ ly hôn, kết quả bọn họ ly hôn thật.

Việc ly hôn này diễn ra rất máu chó.

Hai người một năm khó gặp nhau được một lần, tiện thì ngồi ăn một bữa cơm, nói đôi ba câu chuyện, mẹ Khang Phi đột nhiên nói: “Nghe nói hiện nay ly hôn đang là mốt.”

Bố Khang Phi nghĩ một chút, “Hình như có việc này.”

Hai người ăn ý, “Chúng ta cũng thế đi!”

Hai người cơm nước xong liền ly hôn, cả hai chẳng có cảm giác gì về việc này cả, vốn bọn họ có rất ít chuyện liên quan đến nhau, những việc có thể làm chung cũng không nhiều, tình cảm mỏng manh, từ sau khi sinh Khang Phi, ngay cả số lần ngủ cùng giường cũng ít đến đáng thương.

Kết quả ly hôn chẳng ảnh hưởng gì đến bọn họ cả.

Tin này đối với Khang Phi, lại như sấm sét giữa trời quang, bởi vì gã vẫn cảm thấy bố mẹ mình là yêu nhau thật lòng, gã ra đời chính là kết tinh của tình yêu này.

Sự thật được phơi bày khiến Khang Phi chịu rất nhiều đả kích.

Bắt đầu từ đó, Khang Phi học hút thuốc, học đi bar... cũng không tin vào tình yêu nữa.

Khang Phi chơi bởi nhiều năm như vậy, chưa từng thật lòng yêu ai, người bên cạnh thay như thay áo, số người gã có thể nhớ chỉ đếm trên đầu ngón tay, giờ lại bị một người không nghĩ tới trối chắt tim, tất nhiên gã nghĩ không ra, cũng sẽ sợ hãi.

Tuy Khang Phi nhất thời không chấp nhận được, đối tượng cũng có chút đặc biệt, nhưng tự đáy lòng, Lộ Nam Minh cảm thấy vui vẻ. Biết yêu, nghĩa là Khang Phi sẽ không từ bỏ cuộc sống này rồi nhỉ?

Lộ Nam Minh gõ mặt bàn, ra vẻ thâm trầm nói: “Có lúc, nên nghe theo sự mách bảo của con tim. Tận dụng thời cơ đi!”

Gương mặt Khang Phi lập tức có chút vận vẹo, phát hiện mình phản ứng quá khích, cố gắng che giấu hăng giọng: “Ông đã nếm thử sao?”

Lộ Nam Minh cười khó hiểu.

Khang Phi nổi da gà, nói thẳng: “Ông cười kinh quá.”

“...”

“Thế nhưng, tôi vui thay cho cậu.” Khang Phi chân thành nói.

Lộ Nam Minh biết Khang Phi còn nửa câu sau nữa, hần im lặng ngồi chờ.

Khang Phi thở dài một cái, hận không thể nằm thẳng căng xuống ghế, dùng cơ thể thể hiện sự mất hứng của mình, gã nói: “Ông vẫn luôn không yêu đương, tôi còn tưởng ông thực sự thích cô nhóc Lộ Duyệt Hân kia rồi chứ.”

Lộ Nam Minh nghĩ nghĩ, thành thật trả lời: “... Cũng không hẳn.”

“Hả?” Khang Phi kinh ngạc hỏi: “Chẳng lẽ thật?” Tuy Lộ Nam Minh có chút muộn tao, nhưng không đến mức không có chính kiến đến vậy, đây cũng là điều gã vẫn canh cánh trong lòng, lại chưa từng suy nghĩ về nguyên nhân.

Huống chi cô nhóc Lộ Duyệt Hân kia, ngoại trừ gương mặt ra, rốt cục có cái gì tốt?

“Không.” Lộ Nam Minh liếc mắt, tiếp tục nói: “Chỉ là không gặp được người mình thích, cho nên không muốn phiền phức, liền đợi cô ấy trưởng thành rồi nói tiếp.”

“Chắc chắn, đây là cách nói khác của tỏ tình rồi! Tôi phải gửi đoạn ghi âm này qua cho Bạch Văn mới được, nhất định thằng nhóc kia sẽ vui đến điên luôn.” Khang Phi cảm khái, sau đó thực sự nghiêm túc nhấn tin.

“Tùy ông, tự gánh lấy hậu quả.”

Đầu ngón tay Khang Phi dừng lại, gương mặt nhìn về mặt Lộ Nam Minh, gã lập tức cắt điện thoại đi, tiếc hận nói: “Xem ra đoạn ghi âm này sẽ không thể thấy ánh mặt trời được rồi.”

Lộ Nam Minh nhếch khóe miệng, nhưng nó tuyệt đối không phải cười.

Khang Phi giả vờ như không phát hiện, xoay người rời đi, “Đã vậy, tôi cũng nên hành động rồi.”

Lộ Nam Minh đi rót chén nước rồi lên tầng, tiện thể hỏi người giúp việc xem Lộ Duyệt Hân có phải đã về nhà rồi không, người giúp việc nói Lộ Duyệt Hân tự lái xe về nhà, lúc này hẳn mới hoàn toàn yên tâm đi lên tầng.

Tuy người nhà không để ý đến lời nói của vị hôn thê Lộ Duyệt Hân, nhưng lúc chọn chỗ ở, vẫn vô ý chọn nơi xa xa một chút, đi đường cần hai giờ đồng hồ.

Mấy ngày gần tết, Bạch Văn với Lộ Nam Minh bận rộn thăm người thân, thời gian online cũng ít đi, nhưng hai người cũng vẫn thăng thêm được mấy cấp nữa.

Nhiệm vụ kịch tình tuy biến thái máu chó, nhưng cuối cùng vẫn lấy được kinh nghiệm, phần thưởng cũng không ít.

Bạch Văn vẫn quen thói coi gửi tin nhắn như đăng stt trên weibo, Lộ Nam Minh bất cứ lúc nào cũng nhận được tin nhắn của Bạch Văn, hôm nay đến nhà ai ăn cơm, đồ gì ăn ngon, nhận được bao nhiêu tiền lì xì, tâm trạng người nào trong nhà không tốt, tất cả những chuyện nhỏ nhặt, Lộ Nam Minh có trả lời hai ba tin, nhưng mỗi ngày đều không quên gọi điện thoại cho Bạch Văn, có khi hai phút, có khi hai giờ, thời gian hai người im lặng, cũng không khiến cả hai cảm thấy xa cách, ngược lại gần gũi hơn rất nhiều.

Đêm giao thừa đó, hai người buôn điện thoại đến nóng cả máy, ở bên nhau từ năm trước qua năm nay.

Bạch Văn đứng dựa vào cửa sổ ngắm bầu trời pháo hoa rực rỡ, kích động nói với Lộ Nam Minh: “A Minh Minh, em yêu anh, năm mới vui vẻ!”

Lộ Nam Minh đang há miệng định nói, nhưng nghe xong lời tỏ tình của Bạch Văn thì lời nói kẹt luôn trong cổ họng, khiến hắn đỏ khốc đỏ cười, sau nửa ngày mới phun được câu: “Năm mới vui vẻ!”

Về sau, Bạch Văn biết mình lúc ấy đã bỏ lỡ cái gì, tức giận muốn vượt thời gian bóp chết mình lúc ấy, tỏ tình muộn một phút đồng hồ sẽ chết sao? Còn có còn có, A Minh Minh yêu dấu, anh có thể không muộn tao tsun như thế được không?

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hôm nay post chương mới sớm nhé, hừm, khích lệ chính mình, ngày mai tiếp tục cố gắng!

52. Chương 52: Chờ Mong Gặp Mặt

Rốt cuộc thời điểm bận rộn thăm hỏi họ hàng đầu năm đã qua, Bạch Văn nhận được rất nhiều lì xì, dự định sẽ cất đi một ít để sau này lấy cái mà trang trải sinh hoạt.

Ngụy Vũ Thông ở nhà của Chu Tiểu Đông đón năm mới, năm cũ đã qua, anh cũng định rời đi.

Kết quả Chu Viễn lại mời anh ở lại đến khi khai giảng rồi cùng về trường với đám Chu Tiểu Đông, hơn nữa còn thể hiện mình sẽ coi Ngụy Vũ Thông như con ruột, lại bảo anh không cần ở đâu cả, mỗi kỳ nghỉ hoặc lúc không có việc gì thì cứ về nhà. Chu Viễn từ Bạch Văn biết được quan hệ giữa Ngụy Vũ Thông với người nhà không tốt lắm, hơn nữa ở chung một thời gian ngắn, tự nhiên ông cũng biết anh là một đứa trẻ tốt, Ngụy Vũ Thông thật lòng với con mình, Chu Viễn khó có được một lần hiểu lòng người như thế.

Ngụy Vũ Thông cực kì cảm động, vành mắt đỏ au. Anh cũng không muốn xa Chu Tiểu Đông nên thuận theo ở lại luôn.

Mùng sáu đầu năm, chỉ còn vài ngày nữa là về trường.

Vì để Ngụy Vũ Thông hiểu về thành phố này hơn, Chu Tiểu Đông quyết định dẫn anh đi dạo. Bạch Văn cũng dẫn đám em trai em gái của mình đi chơi. Một cô bé đang học múa, lúc dạo phố cực thích một chiếc váy xinh xinh, Bạch Văn cũng ủng hộ, không hỏi giá tiền liền mua luôn.

Có cái thứ nhất tất nhiên sẽ có cái thứ hai.

Lúc về nhà tính toán lại tiền nong, Bạch Văn mới cảm thấy đau đớn trong lòng, từ đó cậu không bao giờ ra ngoài nữa, tình nguyện ở nhà chơi game.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nao]: Mẹ ơi, một đôi giày được trang trí chút xíu mà những 1000J, đắt muốn chết!

Từ khi thấy cách tiêu tiền như nước của Lộ Nam Minh, suy nghĩ của Bạch Văn đã thay đổi đến chóng mặt. Ngày trước khi chơi acc Nhiều Chỉ Nhu, không chỉ lấy trang bị từ chỗ Ngụy Vũ Thông mà cậu còn nạp tiền để mua, mua một chút đồ linh ta linh tinh khác, hiện tại lại không ngừng trăn lộn của Lộ huynh, người đã giết mình hai lần.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: __-|||

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nao]: Chút nữa làm nhiệm vụ, không biết đôi giày này có thể trụ được đến lúc nào đây!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Tôi cho cậu tiền.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nao]: ~(@^_^@)~ Lộ huynh, anh thật sự là người tốt.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: __-||| Cậu thiếu tiền lắm hả?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nao]: Không thiếu lắm.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: *gõ mõ*

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nao]: Khụ khụ, nuôi gia đình khó lắm!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: *nhường mày* nuôi gia đình?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nao]: Chồng tui tiêu tiền hơi hoang phí, cho nên tui phải học cách chăm lo cho gia đình, mà tiết kiệm tiền là bước đầu tiên.

Lộ Nam Minh thấy những lời này thì sắc nước bọt.

Trên màn hình, bàn phím bị nước bọt bắn tung tóe, Lộ Nam Minh nhanh chóng kéo khăn tay lau đi, khoe miệng hần vẫn luôn treo nụ cười tà khí.

Rất tốt, rất tốt.

Quả nhiên là không ngừng khiêu chiến giới hạn cuối cùng của hần!

thì bình tĩnh lại. Trông thấy trên màn hình lóe lên dòng chữ to “Chồng yêu gọi đến”, đôi mắt Bạch Văn chợt lóe lên, dùng tốc độ của siêu nhân ấn mở khóa, không chút che giấu sự vui mừng của mình, “A Minh Minh!” “... Ừ, bây giờ cậu đang ở đâu thế?” giọng Lộ Nam Minh hình như có chút không vui. Bạch Văn nói: “Trong nhà ạ!” “Hôm nay tôi đi thành phố H, hiện đang trên đường trở về, hình như nhà cậu là huyện Cổ Bắc?” Bạch Văn hồi hộp nuốt nước miếng, tròn tròn mắt không thể tin được. Lộ Nam Minh đợi nửa ngày không thấy trả lời, còn tưởng tín hiệu không tốt, lấy điện thoại ra nhìn lại, tín hiệu vẫn tốt, hắn nghi ngờ hỏi: “... Alo?” “Ah, em đây.” Bạch Văn vội trả lời. Lộ Nam Minh rầu rĩ nói: “Tôi biết.” Bạch Văn nắm chặt điện thoại, cẩn thận dò hỏi: “A Minh Minh, anh muốn tới gặp em hả?” “Ừ.” Lộ Nam Minh rầu rĩ đáp, trời mới biết đột nhiên hắn trúng gió gì chứ, log out xong cầm lấy chìa khóa rồi đi luôn. Đi được nửa đường mới cảm thấy mình quá xúc động, lại không có ý định quay về. Trong lòng cũng rất chờ mong được gặp Bạch Văn. Xúc động như thế, thực sự không giống tính hắn từ trước đến nay. Bạch Văn im lặng một lúc, sau đó hét lên sung sướng. Lộ Nam Minh dựa lưng vào cửa xe, cầm điện thoại cách xa lỗ tai của mình để nó không bị điếc, tâm trạng rầu rĩ vừa rồi trong tiếng reo hò của Bạch Văn cũng biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa, miệng còn hơi mỉm cười. Sau khi Bạch Văn hò hét đủ, vội hỏi Lộ Nam Minh đã tới đâu rồi. Lộ Nam Minh đã đứng trong địa bàn huyện Cổ Bắc nói: “Sắp đến rồi.” “Vậy anh đến trung tâm huyện chờ em một chút, em sẽ tới ngay, khi đến nơi em sẽ gọi cho anh.” “... Được.” “Chút gặp.” Bạch Văn cúp điện thoại xong liền hấp tấp ra khỏi cửa, lúc chạy đến căn phòng đóng cửa im ỉm không biết bên trong đang làm gì của anh họ mình, cậu hét lên: “Anh họ, hôm nay em không về, anh nói một tiếng với ông ngoại nhé.” Chờ Chu Tiểu Đông kịp phản ứng mở cửa thì làm gì còn bóng dáng Bạch Văn ở đó nữa chứ? Chỉ nghe thấy dưới tầng có tiếng khởi động xe. ===== Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: một tình tiết xúc động vô cùng máu chó *gạt lệ*

~~ Văn Văn với A Minh Minh sắp xong rồi, đến phiên anh chàng ăn chơi với Vũ Vũ nào
hí hí

53. Chương 53: Trộn Tròn Mắt

Lộ Nam Minh ngồi trong xe có chút không yên lòng, trông thấy ven đường có cửa hàng tạp hóa, hắn xuống xe đi mua bao thuốc.

Bật nhạc lên, mở cửa xe, Lộ Nam Minh tựa lưng vào cửa, châm thuốc rít một hơi, ánh mắt mông lung nhìn vào khoảng không đối diện.

Người qua đường không hẹn mà cùng đi chậm lại, chỉ để ngắm anh chàng đẹp trai ăn mặc sành điệu, dáng người cao to, mặt mũi dễ nhìn.

Lộ Nam Minh hút xong một điếu thuốc, điện thoại của Bạch Văn gọi đến.

Lộ Nam Minh nhướn mày, nghiền nát điếu thuốc, nhận điện thoại, “Alo?”

“A Minh Minh, em đang ở đầu đường cao tốc, anh tới rồi hả?” Giọng nói hưng phấn của Bạch Văn truyền đến.

Lộ Nam Minh vì sự nhanh nhẩu của Bạch Văn mà trầm mặc mấy giây, sau đó nói cho cậu biết chỗ mình đang đậu xe.

“A ... A Minh Minh, có phải anh đã đến lâu rồi không?” Bạch Văn cẩn thận thăm dò, khóe miệng lại trộm ngoác tới mang tai, sợ rằng niềm vui của mình không cẩn thận sẽ lộ ra ngoài.

“...” Lộ Nam Minh nói: “Cậu muốn ăn gì?” Nãy đi đường hắn chưa ăn gì cả, giờ đói đến sắp xỉu rồi.

“Lấy chồng theo chồng gả chó theo chó, anh ăn cái gì, em sẽ ăn cái đó.” Bạch Văn thuận miệng trả lời.

“...” Lộ Nam Minh cố ý hạ thấp giọng, gợn cảm lại lưỡi biếng nói: “Cậu nói xem tôi muốn ăn gì?”

Bạch Văn lau mồ hôi: “...” A Minh Minh, anh chơi xấu quá! Lại dùng giọng nói khêu gợi như thế để hỏi em! Còn có, còn có, âm cuối cùng đừng có dùng giọng cao như thế làm người ta không khỏi mơ màng có được không! Hiu hiu~ vừa rồi tí nữa thì chạy trượt ra khỏi làn xe đó!

Suy nghĩ vì an toàn tính mạng, lần đầu tiên Bạch Văn chủ động cúp điện thoại.

Lộ Nam Minh cực kì ngạc nhiên, không nghĩ tới Bạch Văn lại ngây thơ như thế, xem những hành vi to gan trước kia của cậu còn tưởng cậu lão luyện lắm chứ.

Từ xa Bạch Văn đã thấy dáng vẻ anh tuấn của chồng mình, Lộ Nam Minh mặc đồ bình thường, tựa trên cửa xe, hai chân bắt chéo, đút một tay vào túi quần, tay kia lắc lắc điện thoại, vẻ mặt hờ hững, người qua đường không nhìn được quay đầu ngấm hần, mà hần lại hồn nhiên không phát hiện ra.

Trong lòng Bạch Văn yêu đến chết, hình ảnh này khiến cậu nhớ lại lần đầu tiên gặp Lộ Nam Minh. Khi đó, Lộ Nam Minh tựa vào lan can phòng học, tay thì nghịch game trong điện thoại, chẳng hề nhận ra ánh mắt soi mói của đám người xung quanh, có mấy nữ sinh còn lú lú chụp ảnh mà hần cũng không phát hiện ra.

Bạch Văn cố ý tiến về phía hần hỏi đường, Lộ Nam Minh liếc xéo cậu một cái, cái nhìn đó khiến trái tim Bạch Văn hăm sâu không có lối về. Sau khi biết những thành tựu, ưu điểm của Lộ Nam Minh, lại nghe giọng nói đầy từ tính của hần, càng khiến Bạch Văn không thể tự kiềm chế được, mỗi ngày càng hiểu về Lộ Nam Minh hơn, tình yêu đơn phương càng sâu đậm hơn... Bạch Văn dừng xe, vừa bước xuống liền chạy ào đến gần.

Lộ Nam Minh như có cảm giác ngẩng đầu lên, sau khi nhìn thấy Bạch Văn, mím môi, sau đó không chút do dự tắt trò chơi đi.

“A Minh Minh...” Bạch Văn ngượng ngùng nhìn Lộ Nam Minh, gương mặt đỏ ửng, trong mắt như chứa đựng ngàn lời muốn nói.

Lộ Nam Minh duỗi tay ra, bá đạo ôm chặt Bạch Văn trong lòng mình, xoa đầu cậu, trầm giọng hỏi: “Cậu lái xe có bằng lái không đó?”

Bạch Văn lè lưỡi.

Lộ Nam Minh trừng phạt bằng cách nhéo bả vai Bạch Văn, đẩy cậu ngồi xuống vị trí phó lái, nịt giấy an toàn cho cậu, cúi đầu khế hôn lên trán cậu, trong lúc Bạch Văn còn chưa kịp phản ứng hần đã lùi ra, rất tự nhiên đóng cửa xe lại.

Bạch Văn nhìn Lộ Nam Minh cực kì bình tĩnh vòng sang bên kia, cậu sờ sờ cái trán còn lưu lại nụ hôn dịu dàng ban nãy, vẫn không dám tin như trước, nụ hôn kia có phải ảo giác của cậu không?

Lộ Nam Minh khởi động xe, khi xe đã đi thật xa, ánh mắt Bạch Văn vẫn mông lung không có tiêu cự, hần bất đắc dĩ nói: “Nghĩ kĩ xem đi ăn gì nào?”

“... Sao cũng được.” Bạch Văn mắt lấp lánh nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh đã nhận được đáp án của Bạch Văn, lái xe đi tìm quán cơm, cảm nhận được ánh mắt không rời của Bạch Văn, hần nghi ngờ hỏi: “Sao thế?”

“Anh khi nãy...” Bạch Văn đỏ mặt.

Lộ Nam Minh nghiêng đầu nhìn cậu: “Hả?”

“Có phải...”

Lộ Nam Minh nở nụ cười, đậu xe ở bên đường, vươn tay kéo Bạch Văn qua, hôn lên cái miệng nhỏ kia, thấy Bạch Văn sững sờ không có phản ứng, liền cạy mở đôi môi cậu sau đó nhanh chóng dạo quanh một vòng, rồi dừng lại rất nhanh.

Bạch Văn choáng váng, lồm bồm nói: “Coi chừng tai nạn.”

Lộ Nam Minh dùng tay chạm vào cánh môi cậu, không để ý nói: “Anh dừng xe mà.”

“Ồ...” Tròng mắt Bạch Văn xoay tít.

Lộ Nam Minh khởi động xe một lần nữa.

“A a a a a, A Minh Minh anh hôn em rồi!!!” Đột nhiên Bạch Văn vui mừng kêu lên, sau đó xoay người, tựa như lại muốn một lần nữa.

Lộ Nam Minh: “...” Hóa ra là một cậu ngốc.

Gần sang năm mới, rất nhiều cửa hàng đều đóng cửa không kinh doanh.

Trên đường đi, Lộ Nam Minh không ăn gì cả, dạo một vòng quanh huyện, cũng không tìm được gì ngon, sau đó liền vào bữa một quán ăn, gọi một to mì.

Bạch Văn lấy lại tinh thần, ngồi ở một bên nghêu ngao hát hò, một chút cũng không nhận ra chồng yêu của mình đang phải ăn mì ăn liền vô cùng đáng thương.

Lộ Nam Minh búng nhẹ trán cậu, nhú mày nói: “Ăn mì.”

“... vâng.” Bạch Văn ngược lại rất nghe lời, sau đó cũng không làm loạn nữa, cúi đầu tập trung ăn mì, chỉ là thỉnh thoảng vẫn liếc trộm Lộ Nam Minh, sau đó lại lên cười ngơ nghe.

Lộ Nam Minh ăn cũng được kha khá rồi, chẳng để ý đến bộ dạng ngốc nghếch của Bạch Văn, hỏi: “Chút nữa muốn làm gì?”

Bạch Văn cắn đũa, nghiêm túc suy nghĩ, “Xem phim nhé?”

“Muốn xem phim gì?”

“A... A Minh Minh, tối anh không về hả?” Bạch Văn chờ mong nhìn cậu, ánh mắt lấp lánh.

Lộ Nam Minh không định chạy xe đêm về nhà, “Ừ, gần đây có khách sạn nào không?”

Bạch Văn cúi đầu hút mạnh một hơi, hơn nửa bát mì còn lại đã được cậu giải quyết xong, ngay cả nước mỳ cũng hết sạch.

Lộ Nam Minh trợn tròn mắt.

Bạch Văn lôi khăn giấy ra đưa cho Lộ Nam Minh rồi nói: “Đi thôi đi thôi!”

Lộ Nam Minh bị kéo đi mấy bước mới kịp hoàn hồn, hấn khẽ cười, nắm tay Bạch Văn để cậu dừng lại, nói: “Dừng vội, chờ anh trả tiền đã.”

“Ah ah quên.” Bạch Văn lơ đãng gạt đầu, nhìn ra ngoài cửa, dáo dác tìm khách sạn.

Lộ Nam Minh trả tiền xong, vỗ đầu Bạch Văn, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Tiểu ngốc nghếch, còn không đi thôi.”

“Á...” Bạch Văn xoa ót của mình, ai oán nhìn Lộ Nam Minh, sau đó thật sự chân thành nói: “Lấy vợ về nhà, là phải nâng như nâng trứng đó.”

Lộ Nam Minh đã thấy rõ bản chất bé thơ trắng ngây thơ của Bạch Văn, một chút cũng không để ý miệng lưỡi vô sỉ của cậu, cực kì bình tĩnh nói: “Vừa rồi anh đánh yêu em đó.”

Bạch Văn thở dài thườn thượt, nói: “Haizz haizz haizz, A Minh Minh học xấu rồi.” Nhớ ngày đó lạnh lùng cỡ nào, dịu dàng cỡ nào chứ? Nhưng A Minh Minh hiện tại cậu càng thích hơn, càng không muốn rời xa hơn.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: %>_<% Editor: Đổi xưng hô thể này có gượng gạo quá không
T_____T Hôn rồi nha hôn rồi nha ._____. sắp viên mãn rồi ^o^~

54. Chương 54: Hôn Như Thế Nào

Khách sạn Tân Nhất Giai là khách sạn bốn sao duy nhất ở huyện Cổ Bắc, cũng là khách sạn tốt nhất thị trấn, con thứ hai của ông Ba nhà Bạch Văn chính là ông chủ của khách sạn này. Bạch Văn không muốn dẫn Lộ Nam Minh tới đó, kết quả tìm đi tìm lại mấy vòng thì không có khách sạn nào vừa ý cậu cả. Đây là lần đầu tiên của bọn họ, cho nên đương nhiên là muốn ở nơi tốt nhất rồi.

Lộ Nam Minh cũng không biết Bạch Văn có ý định này, hắn đang tìm siêu thị và cửa hàng bán quần áo còn mở hàng, bởi vì hắn phát hiện ngoài bản thân mình thì hắn không mang theo gì hết.

Dựa theo sức quan sát bình thường của Bạch Văn thì rất nhanh sẽ phát hiện suy nghĩ của Lộ Nam Minh, đáng tiếc hôm nay Bạch Văn có chút hưng phấn, chờ mong ... thêm một chút cảm xúc khó nói nên lời, tất nhiên sẽ không phân tâm để quan sát tỉ mỉ suy nghĩ của Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh cũng phát hiện sự khác thường của Bạch Văn: “Em...”

Lộ Nam Minh vừa mở miệng, Bạch Văn ngay lập tức cười tươi rói rói, cũng chờ mong nhìn hắn.

Câu nói của Lộ Nam Minh kẹt trong cổ họng, dưới ánh mắt của Bạch Văn, hắn bình tĩnh dời tầm mắt, tìm có nói: “Chỗ nào có bán đồ nam nhĩ?”

Bạch Văn hơi sững sờ, sau đó nhìn Lộ Nam Minh từ trên xuống dưới, thấy hai tay hắn trống trơn, lúc này mới như bừng tỉnh gật đầu nói: “Cửa hàng Tào Dương bên kia có lẽ có.”

“A, khách sạn cách nơi này có xa không?”

“Đi hơn nửa giờ nữa thì đến ạ.” Bạch Văn không quá để ý nói.

Lộ Nam Minh im lặng nhìn trời: “Vì sao không để anh lái xe?”

“À...” Bạch Văn xấu hổ gãi đầu, xấu hổ đỏ mặt nói: “Em quên.”

“Được rồi, bây giờ nhớ ra còn kịp.”

Bạch Văn có chút xấu hổ, đi theo sau lưng Lộ Nam Minh không biết đang nghĩ cái gì.

Lên xe xong, Bạch Văn chăm chú chỉ đường, cũng mang Lộ Nam Minh đến cửa hàng bán đồ nam, mua đồ dùng cá nhân, sau đó đến thẳng khách sạn.

Lộ Nam Minh dưới sự hướng dẫn của tiếp tân đã dừng xe xong, nhìn tòa nhà cao ốc trước mặt, có chút kinh ngạc: “Không nghĩ tới ở đây còn có khách sạn bốn sao nhĩ?”

Bạch Văn tự hào đứng thẳng sống lưng, đây là một trong những sản nghiệp của nhà cậu, tuy cậu không được chia hoa hồng, nhưng hằng năm vẫn được nhận một số tiền mừng tuổi cực nhiều.

Lộ Nam Minh có chút do dự nói: “Thật ra, ở khách sạn thương mại là được rồi.” Tiện nghi, thực dụng, mà điều kiện lại không kém, hắn không muốn khiến Bạch Văn lại nghĩ hắn là người tiêu sài hoang phí, để lại ấn tượng hắn là tên phá gia chi tử.

Bạch Văn kinh ngạc nói: “Đây là khách sạn tốt nhất ở thị trấn của em rồi.”

Lộ Nam Minh nhìn vẻ mặt của Bạch Văn, trong lòng có chút buồn bực, chẳng lẽ hình tượng phá gia chi tử đã khắc sâu trong xương tủy rồi sao? Lộ Nam Minh đi thẳng vào bên trong.

Bạch Văn không hiểu gì cả nhìn theo bóng lưng Lộ Nam Minh, sau đó chạy chậm theo sau hắn, trong miệng không ngừng khen ngợi khách sạn.

Lộ Nam Minh: “...”

Trong lòng Bạch Văn đang cố gắng tìm thật nhiều lý do để ca ngợi khách sạn của ông cậu nhà mình.

Lộ Nam Minh cảm chứng minh nhân dân đến đăng kí ở quầy tiếp tân, hắn không yêu cầu xem phòng nữa, Bạch Văn đã nói khách sạn này là nơi tốt nhất thị trấn, nếu khách sạn này vẫn không thể làm hắn thỏa mãn, vậy thị trấn này không có chỗ nào hắn có thể ở được. Hắn cũng không muốn sau khi bị gán cái mác phá gia rồi lại khiến Bạch Văn có thêm ấn tượng xấu hắn là người thích bắt bẻ nữa.

Bạch Văn cầm chìa khóa đặt ở trên quầy, chính là muốn nói với ông cậu là, hôm nay cậu bận việc lắm, không cách nào về nhà được, để ai đó lái xe của cậu về nhà đi.

Lộ Nam Minh lại không có những suy nghĩ méo mó đen tối như Bạch Văn, hắn đến đây đơn thuần chỉ vì một phút xúc động, nhìn thấy Bạch Văn hắn đã vui rồi, thỏa mãn rồi, cũng không định để cậu ở khách sạn với mình. Cho nên, Lộ Nam Minh nhận phòng xong liền hỏi Bạch Văn có vào phòng không.

Bạch Văn ngơ ngác, cậu nghĩ hai người đã hôn rồi, Lộ Nam Minh dẫn cậu vào khách sạn tất nhiên là vì muốn làm chuyện kia. Bạch Văn không thể nói mình rất thất vọng gì đó được, nhưng không bỏ cuộc chính là nguyên tắc của cậu. Cậu nhìn về mặt Lộ Nam Minh rồi nói: “Đi vào trong đó chút... bên ngoài lạnh như vậy, lại không có ai, nếu không, chúng ta ở đây xem tivi nhé?”

“Không đi xem phim nữa à?” Lộ Nam Minh kinh ngạc hỏi.

Bạch Văn mở TV lên, mặt không đổi sắc đưa ra một đồng lý do nguy hiểm: “Rạp chiếu phim ở chỗ em cũ kĩ lắm rồi, hôm nay không biết có mở cửa không, thời gian này lại không rảnh để sửa chữa, trời cũng sắp tối rồi, đến rạp chiếu phim chính là đang đi chịu tội, còn không bằng ở trong phòng xem đại một bộ phim nào đó thì hơn.” Đoạn nói chuyện này nếu để ông chủ rạp chiếu phim nghe thấy, chắc ông ấy phải khóc ròng.

Đây chính là nói xấu trắng trợn.

“... Vậy được rồi!” Lộ Nam Minh thầm nghĩ muốn ở cùng Bạch Văn, cậu lại không muốn ra ngoài, tất nhiên hẳn cũng chẳng ép. Lộ Nam Minh nhìn đồng hồ, cởi áo ra treo lên mắc, nói: “Vậy lát nữa anh đưa em về.”

Trong lòng Bạch Văn khẽ gợn biểu tượng thắng lợi, cầm điều khiển điều hòa chỉnh cho nhiệt độ cao hơn một chút, mình cũng cởi áo ra mắc bên cạnh áo khoác của Lộ Nam Minh. Bạch Văn nhìn hai cái áo được treo cạnh nhau, cảm thấy thật ấm áp cũng thật đau lòng. Cậu thừa dịp Lộ Nam Minh không chú ý, cầm điện thoại chụp ảnh lưu niệm.

Quyết định không ra khỏi cửa, Lộ Nam Minh mới chăm chú quan sát gian phòng này.

Giường đôi rộng 2m sang trọng, bàn làm việc, tủ quần áo, ghế sofa, nguyên một bộ đồ dùng cao cấp trong nhà, còn có một ban công nhỏ, quán bar mini... tổng thể mà nói, thiết bị được lắp đặt sang trọng, phong cách đặc biệt, Lộ Nam Minh cũng không tiếc lời khen ngợi: “Khách sạn này rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.” Bạch Văn thở phào nhẹ nhõm, cậu rất sợ Lộ Nam Minh sẽ không hài lòng.

Lộ Nam Minh đi đến quầy bar pha một ly Jack Danny đơn giản, còn rót một cốc coca cho Bạch Văn, hẳn ngồi bên cạnh cậu, nhấp một ngụm rượu, chậm chậm nói: “Anh rất dễ hòa nhập.” Mặc kệ hoàn cảnh tốt xấu, hẳn cũng có thể thích nghi.

“Dạ.” lực chú ý của Bạch Văn đặt ở hai cái cốc, chẳng thêm để ý đến ý tứ sâu xa trong lời nói lúc này của Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh cũng không tiếp tục xoắn xuýt vấn đề này nữa, bởi vì hẳn bị quảng cáo trên tivi hấp dẫn, khẽ nhếch miệng hỏi: “Em muốn xem cái này?”

“... Vừa rồi không phải nó mà.” Bạch Văn nhìn cô gái ngực bự trong quảng cáo, nhất thời khóe miệng cũng giật giật, cậu vội vàng đổi kênh.

Đổi liên tục mấy kênh mới tìm được một kênh nhìn có vẻ bình thường, Bạch Văn vừa thở phào xong tìm lại cơ thất lại, không nhìn được dùng khóe miệng khẽ liếc nhìn Lộ Nam Minh, mong nhích dần nhích dần về phía hắn.

“...” Lộ Nam Minh thấy Bạch Văn nhích mông có vẻ khổ cực quá, trực tiếp đề bạt vai cậu xuống, ‘bắt buộc’ Bạch Văn dựa vào vai mình, “Xem như vậy, mắt sẽ không khó chịu chứ?”

Bạch Văn bắt lấy cơ hội ôm cứng eo Lộ Nam Minh, lắc đầu nói: “Không có, rất thoải mái.” Cậu đang nhắm mắt hưởng thụ cảm giác dựa vào vai Lộ Nam Minh rồi thì làm sao cảm nhận được mắt có thấy khó chịu hay không chứ?

Lộ Nam Minh nói: “... Em rất mệt hả?”

“Không...” Bạch Văn định chối, đột nhiên nghĩ đến gì đó liền mở choàng mắt ra, ngẩng đầu muốn nhìn Lộ Nam Minh, kết quả vì tư thế ngồi, cổ gồng thế nào cũng chỉ có thể nhìn được cằm Lộ Nam Minh, cậu thất vọng chép miệng chặc lưỡi nói: “Nếu không anh ngủ cùng em một lát nhé?”

Lộ Nam Minh nhích ra, nhường chỗ bên cạnh cho Bạch Văn, lúc này dễ dàng nhìn biểu cảm của Bạch Văn hơn, hẳn nhường mảy hỏi: “Ngủ với em hả?” Rốt cục Lộ Nam Minh phát hiện Bạch Văn có âm mưu.

“Có vấn đề sao?” Bạch Văn nháy mắt mấy cái, cố gắng thể hiện mình rất trong sáng, thật sự rất trong sáng.

Lộ Nam Minh uống thêm một ngụm rượu, con mắt nhìn chăm chăm Bạch Văn, mắt to của cậu lại chuyển động theo từng động tác của hắn, đột nhiên hắn nghiêng người, đè lên cậu, hôn lên môi Bạch Văn, thỏa thích liếm mát.

Đầu óc Bạch Văn trống rỗng một giây, sau khi hoàn hồn, choàng tay ôm cổ Lộ Nam Minh, chủ động hé miệng chào đón đầu lưỡi của Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh cũng chẳng khách sáo mà thẳng tiến xâm nhập khoang miệng của cậu, đầu lưỡi của hắn sau khi càn quét một vòng trong miệng Bạch Văn thì lôi kéo đầu lưỡi nhỏ nhỏ của cậu cùng khiêu vũ với mình, quần quýt không rời, càng hôn càng sâu.

Bạch Văn ôm chặt cứng hắn, đầu óc hoàn toàn trống rỗng.

Lộ Nam Minh đột nhiên hít một hơi, tựa như trừng phạt khe cắn môi Bạch Văn: “Ngốc, cắn anh gì chứ?”

Bạch Văn mở to đôi mắt ngập nước, gương mặt ửng hồng, rất vô tội nhìn lại hắn.

“...” Lộ Nam Minh mím môi, cứng chiều lại bất đắc dĩ nói: “Hôn cũng không phải như vậy, giữ hàm răng chặt, đúng rồi... hé miệng.”

Bạch Văn ngoan ngoãn hé miệng, tiếp tục một vòng dây dưa mới.

Hôn như thế nào là một bài giảng dài, thầy giáo và học sinh lại quá chìm đắm trong nó, đến lúc cả hai kịp phản ứng thì đã khuya lắm rồi, tất nhiên cũng đã bỏ lỡ thời gian thích hợp để đưa Bạch Văn về nhà.

Bạch Văn ngồi ở ghế sa lon cười trộm, vẻ mặt ngọt ngào nhìn lên trần nhà.

Lộ Nam Minh bất đắc dĩ ném cho Bạch Văn một cái khăn mặt, “Đã muốn ở lại, vậy em đi tắm trước đi, nhớ rõ phải gọi điện cho người nhà nghe chưa.”

Bạch Văn chậm chạp đứng lên, cầm khăn mặt đi vào phòng tắm, “Cũng không biết ai đè em không cho em đi...”

Lộ Nam Minh: “...” Rõ ràng em ôm chặt lấy anh học hôn môi mà? Còn thiếu chút nữa làm sủng cướp cò đây này.

Lộ Nam Minh là đàn ông bình thường tất nhiên sẽ có nhu cầu. Chỉ là hắn cực kì chân thành lo lắng vấn đề cả đời ở cùng Bạch Văn, cho nên nhu cầu của thân thể vẫn phải đè xuống.

Trước đó, Lộ Nam Minh thật sự không hề nghĩ đến chuyện này nữa. Hôm nay hắn đến đây là một phút xúc động, cũng không phải là muốn Bạch Văn, hơn nữa... cũng vì nhớ Bạch Văn. Nhưng đàn ông liền sẽ như thế. Dục vọng một khi đã được khơi mào, sẽ không dễ dàng áp chế, đặc biệt là dưới tình huống đối phương còn chủ động khiêu khích.

Trong đầu Lộ Nam Minh đấu tranh kịch liệt, không cẩn thận uống thêm hai ly Jack Danny nữa.

Rượu vào rồi mất lý trí không phải không có căn cứ, ít nhất vài giây đồng hồ trước khi đẩy cửa phòng tắm ra, Lộ Nam Minh khẳng định trong đầu chính mình không hề nghĩ ngợi đến chuyện gì cả.

Bạch Văn ngâm nửa người trong bồn tắm, trông thấy Lộ Nam Minh đi vào, bản năng khiến cậu khẽ co người lại, lặn xuống nước, khi kịp phản ứng đó là Lộ Nam Minh, cậu mới chồi lại lên khỏi mặt nước, cười tủm tỉm với Lộ Nam Minh: “A Minh Minh, cùng tắm không?”

“... Ừ.” Lộ Nam Minh cởi quần áo.

“...” Bạch Văn che mặt, mê trai nói: “A Minh Minh, cơ thể anh thật đẹp.”

Động tác của Lộ Nam Minh khẽ dừng lại một lát, sau đó lặng lẽ ngồi xổm xuống bên cạnh bồn tắm, nâng cằm Bạch Văn lên: “Nhắm mắt lại mà cũng thấy đáng người anh đẹp hả?”

Bạch Văn chợt dạ mở một mắt ra, cười nịnh nọt: “Honey, em chỉ dùng trái tim để ngắm anh, không dùng mắt đâu.”

Lộ Nam Minh búng nhẹ trán cậu, đứng lên nhìn từ trên cao xuống, lạnh lùng ra lệnh: “Tắm nhanh lên.”

“A Minh Minh...”

Lộ Nam Minh đã mở cửa đi ra ngoài.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: *nhìn trời*

55. Chương 55: Mặt Không Cảm Xúc

Bạch Văn rất nhanh quây khăn tắm đi ra ngoài.

Lộ Nam Minh bình tĩnh quay đầu nhìn cậu, vỗ vỗ chỗ cạnh mình nói: “Thay áo tắm rồi tới đây ngồi.”

Bạch Văn nghĩ nghĩ, vẫn mặc áo tắm lại, khăn tắm dễ rơi lắm, cậu không thể biểu hiện mình quá rụt rè. Trong phòng có chuẩn bị áo tắm dành cho cả nam và nữ, mắt Bạch Văn đảo quanh hai loại, sau nhanh chóng quyết định, khoác một trong hai cái lên người, còn cố ý buộc lỏng dây lưng, chuẩn bị xong thì đi về phía Lộ Nam Minh.

“A...” Bạch Văn quay người ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lộ Nam Minh, cậu tự động ngậm miệng.

Lộ Nam Minh mặt không cảm xúc nhìn phần ngực lộ ra của Bạch Văn, bị cậu phát hiện mình trắng trợn nhìn cậu, mặt vẫn lạnh tanh, hần uống một hớp rượu nói: “Làm sao?”

Làm Bạch Văn định đột kích bất ngờ, cứ thế bỏ nhào qua nhất thời khựng lại, dưới ánh nhìn soi mói không chớp mắt của Lộ Nam Minh, cậu vội ho một tiếng, nói: “Không có gì không có gì.”

“Ồ.” Lộ Nam Minh thản nhiên nói: “VẬY SANG ĐÂY XEM TIVI.”

Bạch Văn cười gật đầu, nhẹ nhàng đi qua, ngồi xuống bên cạnh Lộ Nam Minh, tự nhiên dựa vào người hần.

Lộ Nam Minh xiên một miếng táo đỏ đút cho Bạch Văn ăn.

Bạch Văn tùm tùm cắn một miếng, mở to hai mắt chờ mong nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh chẳng nề nang gì cốc một cái thật mạnh lên trán Bạch Văn, nói: “Đợi em học xong cách hôn rồi nói sau.” Hần không phải không muốn, nhưng vẫn suy nghĩ về độ chấp nhận của Bạch Văn.

Có lẽ trước kia có hiểu lầm với Bạch Văn, nhưng hôm nay hần đã hiểu ra. Bạch Văn không phải loại người trời sinh đã hoạt bát, cởi mở, mà sự thật là cậu biết tận dụng thời cơ, rất nhiều lúc, cậu sẽ theo bản năng mà đi tranh thủ, có lẽ là quá sợ hãi việc sẽ mất đi, cho nên nhiều khi không tự chủ sẽ tạm thỏa hiệp vì lợi ích toàn cục, dùng tươi cười hí hửng, không tim không phổi để che giấu hết thảy.

Vừa rồi trong phòng tắm, Lộ Nam Minh nhạy cảm phát hiện, trong lòng Bạch Văn sợ hãi, nhưng cậu vẫn lớn gan mời hần tắm cùng mình. Giống như lúc hôn môi vậy, Bạch Văn cũng sẽ hỏi hộp đến nỗi cần phải hần.

Mặc dù về phương diện hôn môi, Bạch Văn chẳng có chút kỹ thuật nào.

Bạch Văn tủi thân bĩu môi, cúi thấp đầu tội nghiệp.

“Đừng nghĩ linh tinh.” Lộ Nam Minh nhéo lỗ tai cậu.

Bạch Văn vội ngẩng đầu lên cắn một cái lên miệng Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh: “...”

Lộ Nam Minh đảo khách thành chủ, dẫn dắt Bạch Văn đến khi kết thúc nụ hôn dài, ôm Bạch Văn đặt lên đùi mình, nói: “Em... haizz!” Giọng điệu kia muốn bao nhiêu bất đắc dĩ thì có bấy nhiêu bất đắc dĩ.

Bạch Văn cười khúc khích, bởi vì cậu cảm thấy dưới mộng mình có một cái lều vải.

Lộ Nam Minh đặt hai tay dưới nách Bạch Văn, nhấc cậu ngồi sang bên cạnh, bình tĩnh đứng lên nói: “Anh đi tắm đã.”

Bạch Văn bổ nhào lên ghế sofa cười lăn lộn, trong tim lại cảm thấy như được rót mật.

“...”

Hai người cực kì trong sáng ôm nhau ngủ.

Bạch Văn nhiều lần cố ý giầy vò Lộ Nam Minh, đều bị Lộ Nam Minh mặt không cảm xúc hóa giải.

Một đêm bình an vô sự.

Đại khái vì bất mãn với tướng ngủ không thành thật của Bạch Văn, Lộ Nam Minh sáng sớm đã đá Bạch Văn ra khỏi ổ chăn.

Bạch Văn càu nhàu, nhưng vẫn vội vàng rời khỏi giường.

Lộ Nam Minh trở mình tiếp tục ngủ.

Bạch Văn gọi điện cho phục vụ đưa bữa sáng, sau đó ngồi xồm ở đầu giường chảy nước miếng, ngốc nghếch ngắm vẻ mặt ngủ ngon lành của Lộ Nam Minh.

Sau đó... Bạch Văn chảy nước miếng rồi ngủ quên luôn.

Lộ Nam Minh mở mắt ra lần nữa liền thấy bộ dạng ngốc nghếch của Bạch Văn, cười ngốc sao lại ma mãnh thế, Lộ Nam Minh sợ hãi nửa giây, bất đắc dĩ ôm Bạch Văn lên giường, kéo vào ngực mình, không quên lau vệt nước miếng chường mắt kia.

Chờ đến lúc bọn họ tỉnh dậy thì đã là thời gian ăn trưa.

Bữa sáng được Bạch Văn gọi phục vụ mang đến dĩ nhiên phải nhận mệnh bị vứt bỏ,

Ăn trưa xong, Lộ Nam Minh lái xe đưa Bạch Văn ra ngoài hóng gió, buổi tối ép đưa cậu về nhà, thật sự rất sợ bản thân không kiềm chế được. Hơn nữa, hẳn không nói gì mà chạy ra khỏi nhà, ông già gọi điện tới tấp kêu hẳn về, Lộ Nam Minh từ chối mấy lần, nhưng vẫn quyết định hôm nay về nhà.

Bạch Văn ngày hôm sau mới biết Lộ Nam Minh đã về nhà, trong lòng cực kì buồn bã rồi lại không biết làm thế nào giữ hẳn ở lại.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Ặc..... /(tot)/

~~Editor có lời muốn nói:Dạo này nhà tớ có chút việc ____ không rảnh để lên mạng. Thêm nữa là công việc vô cùng xì trét khiến bản thân mệt mỏi vô cùng o(> <)o mn=“” thông=“” cảm=“” ~="” cầu=“” an=“” ửi=“”>

56. Chương 56: Cùng Cảnh Ngộ

Vì thể hiện sự khó chịu của mình, Bạch Văn không thêm quan tâm đến mệnh lệnh của Lộ Nam Minh, chủ động gọi điện thoại cho hẳn.

Lộ Nam Minh cũng không nói gì Bạch Văn, hơn nữa, sau đêm môi lưỡi thần chiến đó, Lộ Nam Minh lại càng kiên nhẫn và dịu dàng với Bạch Văn hơn, khi tâm sự, sẽ không tự giác mà nói những lời thân mật sến súa, khiến cậu mừng thầm trong lòng.

Từ khi phát hiện Lộ Nam Minh không hề tức giận việc mình gọi điện thoại tới, Bạch Văn giả vờ quên luôn mệnh lệnh của Lộ Nam Minh, bắt đầu quấy rối điện thoại hẳn, mỗi ngày ba cuộc, sáng trưa tối đều như vắt chanh, so với ăn cơm còn đúng giờ hơn. Nhưng phần lớn thời gian, Bạch Văn vẫn quen nhắn tin cho hẳn,

bởi vì nhắn tin thì cậu còn có thể xem đi xem lại nhiều lần, lại có thể lưu lại nữa. Một tháng ngắn ngủi, số tin nhắn của hai người đã đạt giới hạn được lưu trên máy.

Lúc nhàn rỗi, chơi trò chơi vẫn là chuyện Bạch Văn thích làm nhất.

Năm mới, không chỉ tình cảm thuận lợi, thăng cấp trong game cũng thuận lợi không kém, cậu đã lên được cấp 60. Hiện tại trò chơi đã cập nhật level mới, nhưng việc này chẳng làm cậu mất hứng. Trời biết lần này cậu được người ta bao dưỡng, để thăng lên cấp 60 đã bỏ ra bao nhiêu thời gian, những trang bị nhặt được trong mỗi nhiệm vụ cậu đều đem bày bán, bởi vậy cũng tích được kha khá tiền bạc.

Thăng lên cấp 60, Bạch Văn rất vui vẻ để bản thân nghỉ ngơi, mấy ngày nay đều không thăng cấp, cũng không làm nhiệm vụ, mà chỉ nhàn nhã dạo bản đồ, câu cá, ngắm phong cảnh, và nói chuyện vu vơ với Lộ Hướng Bắc.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Vặn eo

~[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Vặn eo

~[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Lộ huynh, chẳng lẽ anh không thấy tui khiêu vũ đẹp hử?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: ...

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Không thấy.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *gật lệ* ~ với tư cách là anh em vào sinh ra tử, tui đau lòng quá!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: *gõ mõ* cậu đau lòng xong rồi đến tôi thương tâm!

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: /(tot)/

~~[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: đau lòng quá~ Lộ huynh, anh học xấu rồi.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Gần đây ngoài tôi ra cậu ở cùng với ai nhiều nhất?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tất nhiên là người nào đó anh tuần phong độ, khí chất tiêu sái rồi!!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: *nhún vai* Cậu biết tôi học xấu từ ai không?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: %>_<% [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Lộ huynh, anh thực sự học hư rồi. [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: *gõ mõ* [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Haizz, tám linh tinh thế được rồi, chẳng lẽ anh không phát hiện hôm nay tui có gì đó khang khác sao? [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ngoại trừ đặc ý khiến người khác không muốn nhìn, thực không thấy hôm nay cậu có gì khác cả. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tuy dùng từ không ưng lắm, nhưng dựa vào việc anh có thể thấy tâm trạng tui tốt, tui đại nhân đại lượng tha thứ cho anh đó. [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Cảm ơn cậu, mời cậu khóa miệng mình lại, ok? [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Gió to quá, vừa rồi anh nói gì đó? [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ở đây không có bão cát, không ảnh hưởng đến mắt nhìn. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Nhưng ảnh hưởng đến tâm trạng mở mắt của tui. [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Quả nhiên cậu là một người kì lạ. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ~(@^_^@)~ Quá khen quá khen. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *vặn eo* ~ ngày mai tui phải quay lại trường rồi. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Ngày mai có thể thấy chồng tui rồi. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Ngày mai có thể cùng chồng tui chơi trò hôn môi rồi. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha. . . [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: -_-||| cậu còn hơi không thế? [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Đừng hâm mộ tui, sớm muộn gì anh cũng tìm được mùa xuân của mình thôi. [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Cảm ơn, tôi không cần. [Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Ngày mai cho anh xem ảnh chụp của chồng tui. [Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ồ. Lộ Nam Minh quyết định ngày mai việc đầu tiên nhất định phải đi hack máy tính của Bạch Văn. Lần trước hắn cũng từng nghĩ sẽ làm vậy và cũng đã hack rồi, kết quả trong máy tính này của Bạch Văn chẳng có cái gì. Sau đó hắn mới biết, tất cả ảnh chụp đều được lưu trong một máy tính khác, và cậu không mang nó về nhà, mà gửi ở nhà một bạn học. Đối với hành vi này của Bạch Văn, Lộ Nam Minh cực kì đau đầu. Có lẽ vì đã lẩn lộn trong giới kịch truyền thanh một thời gian dài, ở đó, hắn chứng kiến sự chân thành, cũng đã thấy sự xót xa của sự thật, thấy miệng lưỡi đáng sợ của người đời, thấy rất nhiều chuyện khiến Lộ Nam Minh cố chấp cho rằng – yêu cần rất nhiều dũng khí. Có lẽ nguyên nhân chính là thế nên hắn mới để ý đến sự dũng cảm theo đuổi tình yêu của Bạch Văn. Nhưng

cái gọi là dũng khí không phải nói quá đến chỗ khoa trương, Lộ Nam Minh không phản đối Bạch Văn come out với bạn bè người thân, không phản đối cậu come out với người có thể hiểu cậu, nhưng hẳn rất khó chịu khi Bạch Văn come out với một người xa lạ chỉ gặp trên mạng. Nếu như “Lộ Hường Bắc” không phải hẳn thì sao? Nếu như “Lộ Hường Bắc” không phải người tốt thì thế nào? Quá nhiều chuyện không thể xác định được khiến Lộ Nam Minh không ủng hộ hành vi của Bạch Văn, với sự hiểu biết của hẳn về Bạch Văn, chỉ sợ sẽ không chỉ khoe mình ảnh chụp thôi đâu. Vì muốn chấm dứt hậu hoạn, chỉ có thể bóp nát ý định này từ trong trứng nước. Chẳng qua, lúc này hẳn cần phải chuẩn bị trước, chỉ cho phép cậu lưu dưới sự giám thị của hẳn mà thôi. Ngốc nghếch: A Minh Minh, hôm nay khi nào anh tới trường thế? Chồng yêu:Sắp đến rồi. Lộ Nam Minh lúi hành lý trên xe xuống đặt ở ven đường, nhìn cổng trường ở đối diện, nhả cho Bạch Văn một cái tin rồi kéo theo hành lý băng qua đường, đi vào trường. Ngốc nghếch:~(@^_^@)~ Chút nữa chúng ta gặp nhau ở trường nhé, bọn em tầm một tiếng nữa là đến nơi. Ngốc nghếch:Cái xe chết tiệt, tối nay mới đến nơi! Ngốc nghếch:Haizz, nếu không em đã có thể đón anh ở cổng trường rồi. ... Lộ Nam Minh đến ký túc xá, buông hành lý xuống, mới mở tin nhả ra đọc. Tính thời gian, nếu giờ đi thì có thể đến ga trước khi Bạch Văn đến nơi, Lộ Nam Minh đóng cửa ký túc xá, phi thẳng đến nhà ga. Lộ Nam Minh vội vàng vàng đến ga vừa kịp giờ, nhưng hẳn đã đánh giá thấp lưu lượng người ở nhà ga rồi. Đợt này lưu lượng người đến ga rất cao, Lộ Nam Minh chạy từ bãi đỗ xe đến cổng ra, chuyến tàu của Bạch Văn đã đến nơi, cũng có vài người lục tục đi ra khỏi cổng soát vé. Lộ Nam Minh rướn cổ nhìn khắp nơi cũng không thấy người cần tìm, liền đứng luôn ở cửa soát vé. Chờ thật lâu vẫn không thấy bóng dáng của mấy người Bạch Văn, Lộ Nam Minh cho rằng mình đến muộn mất rồi, lúi điện thoại ra đang định gọi cho cậu, thì thấy một bóng lưng quen thuộc đeo ba lô đen đứng giữa đám người đang áo dác nhìn ngó xung quanh, Chu Tiểu Đông ở đằng sau đang hỏn hỏn nói gì đó. Lộ Nam Minh im lặng nhìn một phút đồng hồ, về mặt Bạch Văn thật đa dạng, thế nhưng nụ cười chưa bao giờ tắt trên môi cậu, có thể thấy hiện cậu đang rất vui. Lộ Nam Minh cũng khẽ mỉm cười một cái rồi đi về phía Bạch Văn. Bạch Văn hoảng hốt lấy điện thoại trong túi quần ra, cầm trên tay, nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình, ánh mắt cậu sáng ngời, “A Minh Minh, nửa giờ nữa em đến trường rồi, anh còn bao lâu nữa sẽ tới?” “Em nói thử xem?” Lộ Nam Minh đứng trước mặt Bạch Văn cười tươi rói rói. Bạch Văn kinh ngạc ngẩng đầu lên. Lộ Nam Minh quơ quơ điện thoại trong tay. Bạch Văn túm chặt một cánh tay của Lộ Nam Minh, ngẩng đầu chờ mong lại kích động nhìn hẳn, trên mặt treo nụ cười hạnh phúc ngây ngốc. Lộ Nam Minh biết rõ lo lắng của Bạch Văn, dù sao đây cũng là nhà ga người đến người đi nườm nượp, Lộ Nam Minh cực kì tự nhiên vươn tay ra, vô cùng trong sáng ôm cậu một cái. Lộ Nam Minh giống một người anh võ võ lưng Bạch Văn, cũng rất tự nhiên gỡ balo trên lưng cậu xuống, đeo lên vai mình, bá vai cậu đi về phía trước. Bạch Văn lén chọt eo Lộ Nam Minh. Lộ Nam Minh cúi đầu. Bốn mắt nhìn nhau, Bạch Văn khẽ nháy mắt. Lộ Nam Minh cong khóe miệng. Hạnh phúc chỉ hai người mới cảm nhận được, ngọt ngào mờ ám. Đến bãi đỗ xe, Lộ Nam Minh không thể không buông Bạch Văn ra, đặt hành lý vào cốp rồi quay sang nói với Ngụy Vũ Thông: “Đặt hành lý của cậu vào cốp xe đi!” Ngụy Vũ Thông gật đầu, chủ động cầm hành lý của mình cho vào cốp, Lộ Nam Minh giúp đỡ một tay. Chu Tiểu Đông bị lơ lửng suốt cả đường trọn mắt, bĩu môi nói: “Có xe giỏi lắm sao!” Sau đó lại trừng mắt nhìn Bạch Văn, thật sự không hiểu sao lại có thằng em không biết rụt rè như thế, người khác còn phải ngoắc ngoắc ngón tay trong khi Lộ Nam Minh còn chưa kịp nhấc tay lên thằng em mình đã lon ton chạy đến rồi, cứ như sợ không ai thích mình ấy, hừ! Đáng tiếc Bạch Văn đang bận liếc mắt đưa tình với Lộ Nam Minh không nhìn thấy cái trừng mắt của Chu Tiểu Đông, nhưng lại nghe được câu nói của cậu, chẳng chút nghĩ ngợi nói luôn: “Ít ra vẫn mạnh hơn anh!” Chu Tiểu Đông giận, sắp làm ầm lên, Ngụy Vũ Thông thần nhiên nói: “Ngày mai chúng ta cũng đi chọn xe.” Ngụy Vũ Thông lấy lại chút danh dự cho vợ mình. Chu Tiểu Đông kinh ngạc nhìn về phía Ngụy Vũ Thông, có chút áy náy. Ngụy Vũ Thông nhìn lại trấn an. Lộ Nam Minh cất hành lý xong, làm như không nghe thấy câu nói kia của Chu Tiểu Đông, quan tâm hỏi: “Anh họ thích xe như thế nào?” “Cậu muốn tặng lễ hồi hả?” Giọng Chu Tiểu Đông lại càng không vui, có chút xem thường. Kể từ khi biết Bạch Văn hao hết tâm tư cho Lộ Nam Minh, chỉ số không vừa lòng đối với Lộ Nam Minh chỉ có tăng chứ không giảm, tuy vừa lòng sự thức thời của Lộ Nam Minh vì hẳn đã chấp nhận Bạch Văn, nhưng với hành vi vội vàng gả ra ngoài của Bạch Văn, cậu vẫn thấy khó chịu. Bạch Văn xem như không thấy lửa giận của Chu Tiểu Đông, Chu Tiểu Đông đã quen với việc bị lơ nên tự nhiên đem tất cả khó chịu của mình trút lên đầu Lộ Nam Minh, giống như mẹ vợ phải gả con gái cưng nên bắt bẻ con rể, thấy thế nào thì Lộ Nam Minh cũng không vừa mắt được. Lộ Nam Minh bình tĩnh nói: “Cũng không phải không thể, chỉ là một chiếc có quá ít hay không?” Chu Tiểu Đông sững sờ vài giây, nói: “Hừ, lại không phải tiền của cậu, khoe khoang cái gì chứ, nhị thể tổ nghèo kiết xác!” Nghe vậy Lộ Nam Minh chỉ còn biết im lặng nhìn trời. Vì sao hai anh em nhà này đều nghĩ hẳn rất nghèo? Tuy gia đình hẳn điều kiện quả thật là

rất tốt, nhưng hần cũng có phải ăn bám gia đình đâu. Bởi vì là con một, cha Lộ rất để ý việc bồi dưỡng năng lực quản lý tài sản cho Lộ Nam Minh, sợ sản nghiệp mình vất vả cả đời bị Lộ Nam Minh phá hoại hết, cho nên lúc hần học lớp 10, cha Lộ đã tự quyết định lấy tiền mừng tuổi của hần ra mua cổ phiếu, bắt đầu tự tay dạy dỗ Lộ Nam Minh. Mãi đến khi Lộ Nam Minh trưởng thành, mới đưa quyền quản lý cổ phiếu lại cho Lộ Nam Minh. Có lẽ có lời tích dần tích dần, con số cũng khá khả quan. Huống chi tiền tiêu vặt của hần đều được bố mẹ cho, Lộ Nam Minh muốn không có tiền tiết kiệm cũng khó. Bạch Văn chẳng khách sáo bộp thăng: “Anh cũng là tên nhị thế tổ nghèo kiết xác!” “Em cũng không có tư cách nói anh.” Bạch Văn cười, “Xin lỗi nhé, em là tam thế tổ.” “...” Nghĩ đến việc bố mẹ Bạch Văn đều đã qua đời, Chu Tiểu Đông im lặng. Ngụy Vũ Thông vỗ vai Lộ Nam Minh, dùng giọng điệu an ủi người cùng cảnh ngộ nói: “Quen là được.” “...” ===== Tác giả nói suy nghĩ của mình: Một chương này tớ viết rất đau khổ, ba ngày mới viết xong... hiu hiu~ càng gần cuối càng kích động, càng kích động càng không viết tốt... haizzzz

~ Editor: Chs chương này thấy câu cú cứ lủng củng @@ mn góp ý nhé

~~

57. Chương 57: Bình Tĩnh Bình Tĩnh

Lộ Nam Minh chở bọn họ quay về ký túc xá để cất hành lý trước, cũng giúp đỡ thu dọn cẩn thận.

Bạch Văn ôm chặt con gấu bông Lộ Nam Minh tặng cười ngọt ngào, Lộ Nam Minh bắt đầu đi nhìn trời, cảm thấy ở cùng một chỗ với Bạch Văn, chỉ số bắt đầu đi của hần sẽ lao thẳng lên trời mất, nhưng trong lòng lại đang thấy hạnh phúc vô cùng.

Chuyện hạnh phúc nhất của con người, đơn giản chỉ là yêu được người mình yêu, thậm chí người đó còn yêu mình hơn cả mình tưởng tượng.

Sắp xếp đơn giản, Ngụy Vũ Thông đề nghị đi ra ngoài ăn cơm, địa điểm tùy Chu Tiểu Đông chọn, Lộ Nam Minh thanh toán, Bạch Văn đi theo giả vờ đáng yêu.

Có lẽ vấn đề thân phận, Ngụy Vũ Thông với Lộ Nam Minh không nghĩ tới lại trò chuyện với nhau vui vẻ đến thế, hôm nay trên đường từ nhà ga quay về trường học, cũng chỉ có hai người nói chuyện rôm rả, rõ ràng chỉ là những chuyện không đâu thường ngày nhưng lại làm bọn họ cảm thấy cực kì thân thiết, giống như anh em ruột đã ở chung với nhau nhiều năm rồi.

Ngụy Vũ Thông gọi Lộ Nam Minh, đã từ gọi cả họ tên thành A Nam, Lộ Nam Minh thì gọi anh Thông như Bạch Văn vẫn gọi. Điều này khiến Chu Tiểu Đông và Bạch Văn buồn bực vô cùng. Thật sự không thể hiểu nổi, tại sao hai anh chàng đẹp trai lạnh lùng có tiếng là ít nói khi ở cạnh nhau lại có thể rôm rả được như thế. Chẳng lẽ là do sóng điện não sao?

Ăn cơm xong cả đám tiện thể đến nhà bạn học lấy đồ.

Ngụy Vũ Thông ngồi ở ghế sau chỉ đường, Lộ Nam Minh lái xe theo hướng dẫn, Bạch Văn ngồi ở vị trí phó lái, nhấp nha nhấp nhồm, tựa như muốn nói chen vào, lại sợ quấy rầy Lộ Nam Minh lái xe, cho nên xoắn xuýt như một đứa trẻ bị bệnh động kinh vậy.

Lộ Nam Minh đột nhiên nhớ đến chuyện Bạch Văn lái xe trong kì nghỉ đông lần trước, hỏi Chu Tiểu Đông: “Anh họ, anh với Bạch Văn đều biết lái xe à?” Căn cứ theo tính cách của Ngụy Vũ Thông, nhất định anh ấy là người lái xe rồi.

“Ai là anh họ của cậu...” Chu Tiểu Đông nhỏ giọng lẩm bẩm, không quên trả lời vấn đề của Lộ Nam Minh: “Nó không có bằng lái xe.” Ý chính là bọn họ đều biết lái xe nhưng chỉ có Bạch Văn không có bằng lái xe.

Bạch Văn nói: “Anh họ, anh lại không được tự nhiên rồi! Hừ hừ, về sau A Minh Minh lái xe, em cần gì bằng nữa chứ!”

Chu Tiểu Đông nghe vậy thì xù lông: “Ai bảo em lái xe mà phóng như đĩa bay, không có bằng lái xe đáng đời!”

Lộ Nam Minh, Ngụy Vũ Thông: “...” Vì sao luôn có thể chí chóe được vậy?

Ngụy Vũ Thông ôm Chu Tiểu Đông lại, “Còn một đoạn đường nữa, em ngủ trước đi.”

Chu Tiểu Đông liếc mắt nhưng vẫn nghe lời gối lên đùi Ngụy Vũ Thông, đi lại một ngày trời, thật ra cũng rất mệt mỏi.

Bạch Văn thở dài, nói lời thâm thía: “Anh rể họ, anh cứ chiều anh họ như thế, anh họ sẽ càng ngày càng không được tự nhiên, càng ngày càng yếu ớt, càng ngày càng bốc đồng.”

Chu Tiểu Đông lại muốn nổi đóa lên, Ngụy Vũ Thông dè dặt xuống, cũng chẳng tiếp lời Bạch Văn, chỉ nói với Lộ Nam Minh: “A Nam, về sau đừng ... tốt với thằng nhóc này quá!”

Lộ Nam Minh cười liếc Bạch Văn, “Được.”

Bạch Văn nói: “... Anh rể họ, anh chơi xấu!” Chỉ trích Ngụy Vũ Thông nhưng ánh mắt lại ai oán nhìn Lộ Nam Minh.

“Tiểu khu Đỉnh Viên?” Lộ Nam Minh nhìn bảng hướng dẫn phía trước, nghi hoặc nhìn Ngụy Vũ Thông, không hề che giấu sự kinh ngạc của mình.

Lộ Nam Minh dù không từng mua nhà nhưng đối với tiểu khu Đỉnh Viên vẫn có nghe tên, là một tiểu khu rất nổi tiếng về sự đắt đỏ, giá phòng ở đây hoàn toàn là giá trên trời.

Bạn học Ngụy Vũ Thông mua nhà ở tiểu khu Đỉnh Viên? Hắn không nghe nói ở đây có cho thuê phòng mà.

Ngụy Vũ Thông cười cười giống như sự kinh ngạc của Lộ Nam Minh thật hài hước.

Lộ Nam Minh: “...”

Ngụy Vũ Thông hắng giọng, nhin cười nói: “Một bạn học cấp 3, có lẽ cậu biết đó.”

Lộ Nam Minh không nói tiếp.

Trải qua một loạt kiểm tra mới vào được tiểu khu, Lộ Nam Minh từ kính chiếu hậu nhìn về mặt Ngụy Vũ Thông, bình tĩnh kết luận: “Cậu không mang theo bằng lái xe là cố ý hả?”

Bạch Văn kẻ tai nói nhỏ với Lộ Nam Minh: “Anh họ với anh rể họ cực kì âm hiểm đó.”

Chu Tiểu Đông từ ngực Ngụy Vũ Thông ngồi nhổm dậy, đầu đụng phải trần xe, tay phải vẫn không quên đánh Bạch Văn: “Em nói ai âm hiểm hả?”

Ba người đều bị hành vi giận dữ quên mình của Chu Tiểu Đông cảm động, ngơ ngác nhìn cậu.

Lúc này Chu Tiểu Đông mới cảm thấy đau, xoa chỗ bị đụng mà tức muốn ói máu.

Ngụy Vũ Thông có cơ hội để biểu hiện, dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

Bạch Văn thấy hai người lại liếc mắt đưa tình, giọng điệu chua loét: “Mấy anh còn thể nữa!” Cậu bị đánh còn không nói gì đây này, tuy Chu Tiểu Đông đánh chẳng đau chút nào, Chu Tiểu Đông cũng không nổi đánh đau.

Lộ Nam Minh mặt không biểu tình nhìn thẳng phía trước, thật sự không muốn để ý đến mấy người không bình thường này nữa, cảm thấy nếu lâu dài, mình cũng sẽ trở nên không bình thường thôi.

Giá phòng ở tiểu khu Đỉnh Viên khá cao, cảnh vật bên trong quả thật không tệ, có hòn non bộ, có suối, có sân vận động, hơn nữa các biệt thự trong đó còn được xây dựng rất đẹp, không gian không nhỏ, không làm người ta có cảm giác chật chội, được xưng tụng là làng biệt thự.

Bạch Văn khen cảnh nơi này đẹp nhưng lại nhất mực cho rằng nhà mình đẹp hơn, dù sao nhà cậu cũng dựa theo yêu cầu của cậu để xây dựng, đáng tiếc là nhà bọn cậu không có mặt tiền lớn như vậy.

Ngụy Vũ Thông tiến lên nhấn chuông cửa, cả buổi không có người trả lời.

Chu Tiểu Đông nói: “Không thể không có người được?”

Ngụy Vũ Thông cười cười, tiếp tục nhấn chuông cửa.

Mười phút sau, cửa rót cục cũng mở ra, một cậu chàng ăn mặc quần áo hoa hòe, tóc dài che kín mặt một nửa gương mặt đứng ở cửa cười cười nhìn bọn họ.

Lộ Nam Minh, Chu Tiểu Đông: “...” Hiện tại mùa quýt mới đến hè mà?

Ngụy Vũ Thông bắt đầu nhún vai.

Bạch Văn soi mói người họ, giật nhẹ tóc cậu ta nói: “Cũng là dân miền núi, chất tóc cậu được đó.”

Lộ Nam Minh kéo Bạch Văn lại.

Bạch Văn ngửa đầu nhìn cậu Lộ Nam Minh: “Thật mà!”

Người kia nói: “Cám ơn! Mấy cậu vào đi!” Sau đó cũng mặc kệ khách ở ngoài, thoải mái mở cửa ra, còn mình thì loẹt xoẹt đi dép lê vào nhà, trong miệng còn xuýt xoa lạnh quá.

Chu Tiểu Đông đi vào, nhìn quanh gian phòng sang trọng nhưng không hề lộn xộn, “So với tôi tưởng tượng còn sạch sẽ hơn nhiều đó!”

Ngụy Vũ Thông cười nói: “Vậy là em chưa thấy phòng làm việc của cậu ta rồi.” Phòng kia sao có thể chỉ dùng một chữ lộn xộn để miêu tả chứ?

“Cậu ta không phải học sinh hả?” Lộ Nam Minh hỏi.

“Giang Dương, nhớ không?”

Lộ Nam Minh nói: “... Không thể tưởng tượng được.” Giang Dương tất nhiên hẳn biết, không chỉ là bạn học cùng cấp, hai người còn thường xuyên xuất hiện trên đài nhận thưởng gì đó, chỉ là Lộ Nam Minh nhận giải đặc biệt, còn Giang Dương là á quân, nhưng hẳn nhớ Giang Dương là một cậu nam sinh cười rộ lên có hai má lúm đồng tiền, cực kì hoạt bát, sao lại biến thành trạch nam rồi?

Ngụy Vũ Thông quen thuộc lấy đồ ra mời ba người uống.

Ba người ngồi xem TV, uống nước xong mới xách đồ của mình đi.

Từ đầu đến cuối Giang Dương không hề đi ra ngoài. Chu Tiểu Đông chép miệng chặc lưỡi: “Cậu ta gan to thật nhỉ. Không sợ chúng ta quét sạch nhà cậu ta hay sao?”

“Cậu ấy thích một thứ thì sẽ như vậy.”

“Nếu cậu ta yêu ai, đây không phải sẽ như điên sao?” Chu Tiểu Đông thật khó hiểu hỏi.

Ngụy Vũ Thông như nhớ tới cái gì, im lặng một lúc mới nói: “Có lẽ.”

Chu Tiểu Đông thấy tâm trạng Ngụy Vũ Thông không tốt, quan tâm vuốt má anh, “Làm sao vậy?”

Ngụy Vũ Thông cười cười: “Không có gì.”

“Chắc chắc, buồn nôn!” Bạch Văn quay đầu nhìn mặt với bọn họ.

Ngụy Vũ Thông dương dương tự đắc nhướng lông mày: “Còn muốn buồn nôn hơn nữa đó.” Sau đó anh hôn nhẹ lên mắt Chu Tiểu Đông.

Bạch Văn ngửa mặt lên trời, thét dài: “Tiết tháo, mi ở đâu rồi?”

“...”

Tiết tháo của Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông quả thật đã mất, hai người đi được nửa đường thì xuống xe, chẳng thấy áy náy ném đồ đạc cho Lộ Nam Minh và Bạch Văn, còn mình thì nghênh ngang dắt nhau đi thuê khách sạn.

Bạch Văn dùng đủ loại ngôn ngữ ám chỉ Lộ Nam Minh cậu đã chuẩn bị xong rồi, nhưng Lộ Nam Minh giống như chẳng hiểu. Không còn cách nào đến nỗi thiếu chút nữa, Bạch Văn tụt quần để chứng minh.

Lộ Nam Minh đưa Bạch Văn về ký túc xá của cậu, giúp cậu cất đồ đạc xong chuẩn bị rời đi, vừa định hôn tạm biệt Bạch Văn, thì thấy cậu ai oán lại chờ mong nhìn hắn.

Lộ Nam Minh phát phát tay, giả vờ như gì cũng không hiểu mà rời đi.

Vừa xuống kí túc xá liền nhận được tin nhắn.

Lộ Nam Minh cũng đoán là Bạch Văn, nhưng không nhin được vẫn mở ra xem.

Ngốc nghếch:A Minh Minh, người cô đơn thiệt đáng thương.

Ngốc nghếch:Haizzz haizz haizzz haizz....

Ngốc nghếch:Nghe nói vợ chưa được thỏa mãn sẽ rất dễ ngoại tình đó.

Ngốc nghếch:/(tot)/~~ A Minh Minh

Ngốc nghếch:A Minh Minh, cái kia của anh... hả?

Ngốc nghếch:Giấu bệnh sợ thầy không được đâu.

Tay Lộ Nam Minh run lên, thiếu chút nữa làm rơi điện thoại.

Thật vất vả mới kiềm chế được cảm xúc, Lộ Nam Minh bình tĩnh ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ: rốt cục người mất tiết tháo là ai đây?

Cảm thán xong, Lộ Nam Minh mới trả lời tin nhắn.

Chồng yêu:Đừng nghĩ lung tung, đi ngủ sớm đi.

Chồng yêu:Nếu em dám chạy theo trai... tự gánh hậu quả.

Ngốc nghếch: %>_<% Làm gì có người không cho bám theo mình còn bắt nạt người ta như thế chứ. Ngốc nghếch:Làm một ông chồng, trách nhiệm của anh là làm người ta thỏa mãn đó. Khóe miệng Lộ Nam Minh rúm rỏ, lá gan thật sự càng ngày càng lớn rồi nha, thật sự không hiểu Bạch Văn đang nghĩ gì nữa. Trong tiểu thuyết không phải đều nói, tiểu thụ lúc đó thường rất thẹn thùng sao? Vì sao hắn chẳng nhìn ra dù chỉ một điểm nhỏ xíu thôi vậy? Thậm chí còn gấp gấp hơn cả hắn nữa. Lộ Nam Minh biết nếu cứ tiếp tục thì Bạch Văn sẽ cù nhây mãi không dừng, nói không chừng còn xúc động... Từ sau khi biết Bạch Văn, những quy tắc làm việc của hắn càng ngày càng lệch hướng nghiêm trọng. Hiện tại, hắn đã không tin tưởng bản thân nữa rồi. Chồng yêu:Có một số việc, nhất định phải sau khi kết hôn mới được làm. Ngốc nghếch: *Trợn mắt* kết hôn sao? Chồng yêu:Ừ. Kết hôn. Ngốc nghếch: *liếc mắt* bữa tối dưới ánh nến lung linh, hoa tươi, quỳ xuống, nhẫn... không thiếu một cái chứ? "Sặc!" Lộ Nam Minh đọc được không nhin được phì cười, quả nhiên là Bạch Văn, giấy kết hôn, đám cưới các thứ.... Từ từ. Đây là im lặng thăm dò đúng không? Có phải đang để cho hắn một lối thoát không? Chồng yêu:Không thiếu một cái. Ngốc nghếch: (3) em có thể đưa ra yêu cầu không? Chồng yêu: ... Không quá đáng là được. Ngốc nghếch: Cởi quần áo có coi là quá đáng không? Chồng yêu: Tự nguyện là được. Lộ Nam Minh có xúc động muốn quay lại cởi quần áo người nào đó, nhưng thấy ký túc xá của mình ngay trước mặt, lý trí của hắn đã chiến thắng. Hôm nay là thời gian tất cả học sinh trở lại trường học, lại chưa khai giảng chính thức, sau khi tắt đèn, từng phòng ngủ đều mở một cuộc họp nội bộ, chỉ có Bạch Văn cô đơn một mình. Bạch Văn quen sỏi nổi, không chịu được cô đơn, chạy đến phòng bên cạnh ăn nhờ ở đậu chơi địa chủ, chơi đến tận rạng sáng mới trở về phòng, lại còn là do Lộ Nam Minh gọi điện bắt cậu mới về. Từ khi Bạch Văn nhìn thấy sự quan tâm của Lộ Nam Minh qua các tin nhắn, cậu càng rầm rập nghe lời Lộ Nam Minh. Bạch Văn không ngủ được, đọc lại tin nhắn của Lộ Nam Minh lại càng kích động đến không ngủ được. Trong sự kích động, rốt cục cậu mới nhớ đến đám người động kinh bang Hắc Bạch đã bị cậu lãng quên. Nhớ ngày đó, có chuyện gì, cậu đều chia sẻ với đám người này mà. Bạch Văn nghĩ thế, liền log acc Nhiều Chỉ Nhu đã bị vứt xó đã lâu, lại không tìm được ai tâm sự, tuy nhiên tình cờ gặp được thanh mai trúc mã, nhưng hình như tâm trạng anh ta không được tốt lắm. Thế nên, Bạch Văn cũng chẳng có tâm trạng chia sẻ tâm sự. Bạch Văn logout rất nhanh, lại lật qua lật lại trên giường mãi. Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông hai người đang chìm trong hạnh phúc sáng sớm mới trở lại. Bạch Văn mất ngủ cả đêm bị đánh thức, đôi mắt thâm đen như gấu trúc, người vật vờ như hồn ma rời khỏi giường. Ngụy Vũ Thông thấy Bạch Văn uể oải như thế, hỏi Lộ Nam Minh cũng đến cửa: "Hôm qua cậu với nó làm gì rồi à?" Lộ Nam Minh nói: "Không làm gì." Chu Tiểu Đông vừa bực mình vừa buồn cười nói: "Ngu ngốc." Ngụy Vũ Thông chủ động thay Chu Tiểu Đông phiên dịch: "Quan trọng chính là cậu không làm gì." "... Người nhà họ thoảng vậy sao? Bạch Văn đi từ phòng vệ sinh ra, cọ cọ Lộ Nam Minh, ngẩng đầu lên híp mắt như một chú mèo nhỏ nhìn hắn: "Hôn hôn." "... dưới ánh nhìn trắng trợn xem trò hay của hai

người kia, Lộ Nam Minh hôn nhẹ lên trán Bạch Văn, “Nhanh đi thay quần áo.” Bạch Văn vẫn đang mặc bộ quần áo ngủ đáng yêu. Bạch Văn lập tức như uống phải máu gà, chạy vèo một cái. Lộ Nam Minh nhìn về phía Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông, hai người họ đang thì thầm gì đó, nhưng chẳng thể nhìn ra hai kẻ này đang to nhỏ về ai cả. Lộ Nam Minh cong khóe miệng cười với hai người nhưng trong lòng các ác ma đang không ngừng bay lượn. Khi người ta, anh họ người ta, anh rể họ người ta không ngại như vậy, đến cùng hẳn vì sao phải nhịn khổ cực như thế chứ? Càng kỳ quái chính là Ngụy Vũ Thông còn hỏi nhỏ xem hẳn có phải không được không, lúc ấy Lộ Nam Minh có xúc động muốn đâm đầu chết quách cho xong. Không phải hẳn chỉ muốn cho Bạch Văn có thêm chút thời gian để suy nghĩ thôi sao? Hơn nữa, hẳn cảm thấy Bạch Văn vội vàng như thế, chỉ bởi vì trong lòng có chút bất an, cũng không phải thật sự muốn. Ngụy Vũ Thông khởi động chiếc xe Lộ Nam Minh vừa tặng lễ ăn hỏi, mang theo Chu Tiểu Đông ra ngoài hóng gió. Trước khi rời đi, còn cho Lộ Nam Minh một ánh mắt cố gắng lên. Lộ Nam Minh: “...” Bạch Văn túm cánh tay Lộ Nam Minh, nháy mắt hỏi: “Honey, ánh mắt vừa rồi của anh rể họ là sao thế?” Lộ Nam Minh tét mông Bạch Văn một cái, nói: “Bọn họ cổ vũ anh đánh chỗ này của em.” Bạch Văn ngỡ ngàng, phát hiện Lộ Nam Minh tét xong cũng không rời tay đi, cậu rồi, nói: “Chắc bọn họ sợ anh là thẳng, không biết cách.” Nói chung, là sợ Bạch Văn bị thương. “... Oh.” Lộ Nam Minh quay người lên xe, bước đi vô cùng lưu loát. Bạch Văn đuổi theo sau. Lộ Nam Minh mở cửa xe cho cậu, lại để cậu vào trước. Bạch Văn lên xe, tự giác thắt dây an toàn. Lộ Nam Minh đi vòng sang bên kia, lên xe, đóng kín cửa xe lại, sau đó đề thắng lên người Bạch Văn. Ghế tựa từ từ hạ thấp xuống, Bạch Văn mở to hai mắt khiếp sợ nhìn gương mặt Lộ Nam Minh gần trong gang tấc. Đây là, đây là... Lộ Nam Minh như đang an ủi hôn nhẹ lên khóe miệng Bạch Văn, tay lại thành thạo cởi thắt lưng của cậu, chậm chậm vuốt ve tiểu Văn Văn, “Là em yêu cầu đấy nhé.” Bạch Văn nằm đơ như cá chết, ngơ ngác nhìn Lộ Nam Minh, mặt lấy tốc độ có thể nhìn thấy được từ từ đỏ lên. Lộ Nam Minh ngược lại rất nghiêm túc, để cực cùng của mình thân mật cọ xát tiểu Văn Văn, sau đó cùng nắm hai bé cưng, Bạch Văn túm chặt vật áo của Lộ Nam Minh, gương mặt khó hiểu dần dần được thay bởi vẻ mặt mê mê. ... Lộ Nam Minh rút khăn lau những thứ kia, rất săn sóc mặc quần áo cho Bạch Văn, nói: “Anh ở cùng với em không phải chỉ vì điều này. Hơn nữa, anh không làm không có nghĩa là anh không muốn.” Bạch Văn vừa được ăn một bữa cơm ngon, đầu óc có chút mơ hồ, nhớ tới trong cửa hàng, nhiệt tình của mình bị từ chối, Bạch Văn quẹt miệng, ầm ục nói: “Em muốn mà tại sao lại không làm?” Lần đầu tiên cậu có thể cho rằng đó là vì xấu hổ, lần thứ hai, thứ ba sẽ khiến cậu có cảm giác bản thân không đủ quyến rũ. Lộ Nam Minh nói: “Khi đó vì sao em nhắm chặt mắt lại?” “Chờ anh hôn em mà. Trên TV không phải đều vậy sao?” Bạch Văn ngây thơ hỏi. “... Không phải sợ hả?” “Tại sao em phải sợ?” “... Nhưng em đang run này.” “Quá chờ mong đó ạ.” Hồi hộp đến run người ấy mà. “...” Lộ Nam Minh nâng trán, những thứ này thật sự là... hẳn sao lại quên Bạch Văn là một con gián nhỏ đập không chết chứ? Mặc dù Bạch Văn trải qua nhiều chuyện, lúc nhỏ chứng kiến cha mẹ lại đều qua đời, nhưng cậu vẫn là người lạc quan hướng về tương lai. Cho nên, quả thật mình quan tâm quá sẽ loạn... “Á á, A Minh Minh, bên kia là cây đó!... Sắp lấn làn xe rồi kìa... A Minh Minh, anh bình tĩnh chút bình tĩnh chút đi!” ===== Editor có điều muốn nói: xem lại mấy chương trước tớ mới nhớ ra là chưa chú thích cho mọi người cái này. Ban đầu Lộ Nam Minh lưu Bạch Văn là ngu ngốc, nhưng sau tớ dùng ngốc nghếch... hề hề. Chỗ này không phải do tớ không nhớ đâu, mà tớ nghĩ ban đầu Lộ Nam Minh không ưa Bạch Văn, hoặc có thể là chưa có tình cảm với Bạch Văn mà lại thấy cậu ấy hơi phiền phức. Thế nên tớ để Ngu Ngốc. Còn sau này thì có tình cảm rồi, để ngu ngốc thì phù quá nên tớ đổi lại thành Ngốc Nghếch. Coi như Lộ Nam Minh đổi lại đi ha =))

58. Chương 58

Cuối cùng xe cũng không trật bánh, an toàn đi đến đích.

Bạch Văn nhìn thấy hai chữ “khách sạn” vô cùng bắt mắt ở điểm đến, sờ cảm làm bộ suy tư, đây đại khái là Lộ Nam Minh đang giả bộ chính nhân quân tử nhỉ? Nhưng trong lòng vẫn kích động không thôi, hóa ra cao quý như A Minh Minh cũng sẽ vì mình mà biến thành người trần mắt thịt!

“Ngốc nghếch, nghe máy!”

...

Lần gặp nhau trong kì nghỉ đông trước đây, Lộ Nam Minh thừa dịp Bạch Văn không chú ý đổi tiếng chuông do cắt ghép nhạc mà thành.

Giọng điệu không thân mật mập mờ như trước, nhưng Bạch Văn càng thích hơn.

Giọng điệu ra lệnh bá đạo nhưng lại không giấu được dịu dàng bên trong, giống như A Minh Minh, cũng tựa như tình cảm hẳn dành cho cậu... Một lần nữa, Bạch Văn chìm đắm trong mơ mộng.

Lộ Nam Minh bắt đầu gõ đầu cậu một cái, “hoàn hồn, nghe máy đi.” Đầu thế mỗi lần nghe thấy tiếng chuông điện thoại thần trí lại bay lên mây như thế được?

Bạch Văn lè lưỡi, nhanh chóng cầm điện thoại lên nghe.

Cúp điện thoại xong, Bạch Văn áy náy nhìn về phía Lộ Nam Minh: “A Minh Minh, Vũ Vũ sắp đến ga rồi, em phải đi đón cậu ấy.”

Lộ Nam Minh cũng không ngạc nhiên, hần đứng bên cạnh đã nghe được toàn bộ cuộc điện thoại.

“A Minh Minh, chờ đưa Vũ Vũ về ký túc xá rồi chúng ta lại tiếp tục nhé?” Bạch Văn cẩn thận từng chút lại chờ mong túm góc áo của Lộ Nam Minh, giống như rất sợ hấn sẽ giận dữ, không để ý dùng hơi quá sức khiến một góc áo của Lộ Nam Minh nhăn nhúm.

Lộ Nam Minh khẽ giật mình, khoe miệng cong lên, sau đó mặt không biểu tình nhìn chằm chằm vào cửa ra vào của khách sạn.

Bạch Văn nghĩ Lộ Nam Minh thực sự rất giận, đang định nói gì đó, điện thoại của Lộ Nam Minh kêu.

Lộ Nam Minh đẩy cửa xe đi ra ngoài.

Bạch Văn nhìn động tác hua tay nghe điện thoại, mới phát hiện tên đáng chết Lý Dị đang đứng ở cửa ra vào, trong tay còn cầm theo hành lý, nhìn có vẻ anh ta vừa trả phòng xong.

Bạch Văn xụ mặt, phiền muộn: “...”

Lộ Nam Minh quay người ngồi vào xe, tâm trạng cực kì tốt bẹo má Bạch Văn một cái, cũng chẳng ai ỉu cậu đừng buồn bực nữa.

Lý Dị nhờ Lộ Nam Minh mở cốp sau xe, nhét hành lý vào rồi chui vào trong xe, xoa xoa hai tay, nói: “Năm mới rồi mà còn lạnh quá đi. A Minh, ông đến lúc nào thế, sao không gọi điện cho tôi?”

Lộ Nam Minh khởi động xe, “Vừa đến.”

Lý Dị bật cười: “Tôi ra cũng thật đúng lúc.”

Bạch Văn hừ một tiếng.

Lý Dị lúc này mới để ý người ngồi ở ghế phụ là Bạch Văn, cực kì ngạc nhiên thốt lên: “Ồ, Tiểu Bạch Văn, chúc mừng năm mới!”

Bạch Văn quay đầu, lườm Lý Dị một cái.

Lý Dị giả bộ không thấy, tiếp tục thân thiết nói: “Đến trường học lúc nào thế? Không nghĩ tới nhóc lại đi cùng A Minh đến đón anh nha.” Hình như lúc mình mới lên xe, hai người vừa cãi nhau xong thì phải.

Bởi vì thái độ gần đây của Lộ Nam Minh với Bạch Văn có chút thay đổi, Lý Dị không nhận được muốn bà tám một phen.

Bạch Văn nói: “Ngày hôm qua về rồi. Hôm nay trên đường không khéo lại gặp được đàn anh, bị bắt phải đi nhờ xe.” Hiển nhiên Lý Dị không biết quan hệ của hai người, nghĩ đến vẻ trêu đùa khi nãy của Lộ Nam Minh, giọng nói của Bạch Văn không khỏi có chút khó chịu.

Lý Dị cười khan, nhỏ giọng: “Em cũng hên ra phết, đây cũng là lần đầu anh đây được ngồi lên xe của A Minh đấy. Nếu như không phải tới qua nhớ tới việc gọi điện thoại cho cậu ta, thì giờ còn không biết thằng nhóc này đã mua xe rồi cơ.” Rõ ràng Bạch Văn trả lời không có vấn đề gì mà, tại sao lại cứ có cảm giác lời này của cậu nhóc có chút kì quái.

Bạch Văn khinh bỉ ra mặt: “Uổng công anh là bạn thân của anh ấy, ngay cả việc nhỏ này cũng không biết, còn không bằng một người ngoài như em đây!”

Câu này không chỉ Lý Dị mà ngay cả Lộ Nam Minh cũng nghe ra có vấn đề.

Lý Dị cười gượng nói: “Em sao lại là người ngoài, quen biết đều là bạn bè.” Cảm giác Bạch Văn hôm nay chẳng hiểu sao toàn nói móc người khác!

Lộ Nam Minh thừa dịp đèn đỏ, quay đầu lại nhìn Bạch Văn, vẻ mặt cậu trước sau đều rất phong phú, nhưng hẳn lại biết cậu đang tức giận, cũng đoán được nguyên nhân cậu giận dữ.

Lộ Nam Minh suy nghĩ. Lý Dị là một người anh em tốt, cũng rất đáng giá tiếp tục làm bạn, liền thẳng thắn với y: “Lý Dị, ông cũng biết tôi là người đồng tính đó.”

Khó được có người đứng ra làm dịu không khí, Lý Dị vội vàng gật lấy gật để, sau đó một lúc, chợt ngẩn ngơ, A Minh mới nói gì? Hẳn là đồng tính, còn nói mình biết rõ? Lúc nào thì mình biết chứ... Đầu óc Lý Dị ong ong.

Thật lâu sau Lý Dị mới phun ra được một chữ: “Đệch!” Cái gì mà biết hay không biết? Nói thẳng tính hướng ông khác với người thường không được sao? Còn lắt léo thế nữa!

A! Không đúng. Sớm không nói, muộn không nói, vì sao lại đúng lúc này mới nói? Hơn nữa Bạch Văn còn ở đây này. Lý Dị nhìn về phía Bạch Văn. Lúc này cậu cũng ngơ ngác nhìn Lộ Nam Minh, vẻ mặt kinh ngạc, hơn nữa... ánh mắt kia... Lý Dị nuốt mớ hôi, nói: “Mẹ! Hôm nay ngày mấy!”

Lộ Nam Minh tranh thủ vươn tay sờ mặt Bạch Văn, giống như an ủi lại giống như trêu chọc.

Trông mắt Lý Dị thiếu chút nữa rơi ra ngoài: “Đệch!”

Lộ Nam Minh vô cùng bình tĩnh, “Báo cho ông rồi đó!”

“Mẹ! Tin tức giật gân thế này, ông để tôi từ từ, từ từ thẩm thấu!” Lý Dị xoa trán, vẻ mặt không thể tin được. Nếu y nhớ không nhầm thì cuối kỳ trước, quan hệ của hai người này có hòa hoãn chút ít, nhưng không phải quá thân thiết.

Tại sao chỉ qua một kỳ nghỉ đông, hai người lại tay nắm tay hạnh phúc thế này được!

Bạch Văn nhìn về góc ghế của Lý Dị, trắng trợn nhếch môi cười trộm.

Lộ Nam Minh và Bạch Văn tưởng Lý Dị đang ngẩn ngẩn ngơ ngơ xuống xe, nhìn đồng hồ, còn cách thời gian Hạ Vũ đến một lúc, liền đi vào KFC mua hai cốc coca, định ở trong đó hưởng chút điều hòa, vừa uống nước vừa đợi.

Lý Dị còn chưa hoàn hồn, rì rì đi lại gần, thấy trên bàn không có phần của mình, tức giận chỉ vào mặt Lộ Nam Minh, môi mấp máy, kết quả nửa chữ cũng không phun ra được. Cuối cùng lườm Lộ Nam Minh một cái. Anh em ấy à! Đã có người yêu rồi làm gì còn nhớ đến anh em nữa chứ!

Bạch Văn tốt bụng mua cho Lý Dị một cốc coca, sau đó đưa cho y, “Này.”

Lý Dị thoải mái cầm uống, nói khoác không ngượng mồm: “Với tư cách là em dâu mới, biểu hiện coi như cũng được.” Ngoài việc ngạc nhiên về tính hướng của Lộ Nam Minh, y còn ngạc nhiên về người mà hẳn chọn lựa hơn. Lộ Nam Minh là một hot boy của trường, là tình nhân trong mộng của tất cả chị em trong trường, Bạch Văn thích tên đầu gối này y chẳng ngạc nhiên chút nào, nhưng càng nghĩ, ánh mắt hỏa nhãn kim tinh của y lại không không phát hiện chỗ Bạch Văn có thể hấp dẫn Lộ Nam Minh. Thật sự là khó hiểu quá khó hiểu quá.

Bạch Văn chẳng để ý đến y, ngồi uống coca, thỉnh thoảng nhìn trộm Lộ Nam Minh

Lộ Nam Minh thuộc tuýp người bình tĩnh, ánh mắt tìm tòi nghiên cứu sáng quắc của Lý Dị, ánh mắt lấp lánh của Bạch Văn cũng chẳng ảnh hưởng đến hắn.

Uống xong coca trong không khí quái dị ấy, cũng sắp đến thời gian đã hẹn, ba người yên lặng ngồi một lát, lúc nghe được tiếng loa nhắc nhở mới rời khỏi KFC.

Vóc người Bạch Văn không cao, thật sự không có chút ưu thế nào khi ở nhà ga, chỉ có thể túm chặt cánh tay của Lộ Nam Minh, mượn lực mà nhảy lơi chơi, rướn cổ lên nhìn trong đám người.

Lý Dị vẻ mặt xoắn xuýt và khó hiểu nhìn hành vi mượn cớ tìm người để sàm sỡ của Bạch Văn, cảm thấy hình tượng này đã chệch khỏi quỹ đạo vốn có trong sự phát triển của thể giới rồi.

“Đến rồi.” Lộ Nam Minh nhắc nhở.

Bạch Văn xiết chặt cánh tay đang túm Lộ Nam Minh, rầu rĩ trả lời, hẳn không cần nhảy lên vẫn nhìn thấy. Dù sao với chiều cao và tướng mạo của Khang Phi, đi giữa đám người cũng không bị che hết được.

Khang Phi rất nhanh thì kéo hành lý đi tới trước mặt bọn họ, kín đáo quét mắt nhìn động tác Bạch Văn lôi kéo Lộ Nam Minh, nói: “Đi thôi!”

Mấy người đi về hướng bãi đỗ xe, lưu lượng người dần dần giảm bớt, ít nhất không cần phải tay nắm tay mới không bị lạc nữa, nhưng Khang Phi vẫn đặt tay lên vai cậu, còn Hạ Vũ thì hoặc không để ý hoặc đã quen rồi, điều này khiến Bạch Văn có dự cảm không tốt.

Khang Phi cực kì tự nhiên mở cửa xe cho Hạ Vũ, giúp cậu bước vào xe, dặn dò cậu chậm chậm thôi, sau đó mới nhắc bước về phía hành lý rồi cũng chẳng quay đầu lại mà nói chuyện với Lộ Nam Minh: “Sau khi mở cốp xe, tôi đoán nhất định ông sẽ không lái chiếc xe này.”

Lý Dị này giờ không chen mồm nói được câu nào, lúc này liếc Bạch Văn một cái, như hiểu ra gì đó, liền xung phong: “Để tôi lái cho!”

Khang Phi cũng chẳng khách sáo gì, ném chìa khóa cho y, sau đó ngồi vào trong xe, dựa vào Hạ Vũ, cúi đầu nhìn Hạ Vũ đang ngáp đến chảy cả nước mắt, vui vẻ nói: “Mệt hả, ngủ chút đi. Anh cho em mượn vai!”

“Cốp!”

Lý Dị nhanh nhẹn cất kỹ hành lý rồi định lên xe, đúng lúc này, y nghe được câu của Khang Phi, kết quả đập đầu vào cửa xe.

Hạ Vũ thò đầu ra, lo lắng nhìn y: “Anh không sao chứ?” Ba người khác biểu lộ như một, hồ hững nhìn Lý Dị.

Lý Dị cười lắc đầu, thể hiện mình không sao cả.

Hạ Vũ vẫn còn hơi lo lắng, nhưng sau cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Khang Phi vừa thô bạo lại vừa dịu dàng kéo đầu cậu đặt lên vai mình, ép buộc: “Mệt mỏi thì ngủ đi!”

“Vâng.” Hạ Vũ ngoan ngoãn điều chỉnh tư thế.

Bạch Văn nhào người về phía trước, mệt mỏi nhìn, thấy Hạ Vũ cực kì nghe lời, trong lòng vang lên cảnh báo thật to, Khang Phi rõ ràng không phải đồng loại, hơn nữa trước lúc nghỉ đồng hai người còn rất bình thường mà! Trong thời gian cậu không biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi!

Trên đường đi, Bạch Văn thắc mắc cực kì nhưng chẳng có được câu trả lời.

Sau khi tới trường học, vì muốn biết sự thật, Bạch Văn tùy tiện tìm một cái cớ lôi kéo Hạ Vũ rời đi, ngay cả kế hoạch cùng Lộ Nam Minh cũng bị cậu vứt ra sau đầu.

Thì thầm với Hạ Vũ đến tận trưa, Bạch Văn nhìn trời im lặng, chẳng lẽ nghỉ đông thần tình yêu rảnh lắm hả? Cho nên, không có việc gì thì bắn tên lung tung?

Trong năm cũng không thấy Khang Phi có chỗ nào bất thường cả, tại sao trong kì nghỉ đông, Khang Phi lại chạy tới nhà Hạ Vũ dụ dỗ cậu ấy chứ? Chẳng lẽ sau khi tách ra, đột nhiên nhận ra?

Bạch Văn xoắn xuýt, Hạ Vũ lại hạnh phúc nhàn trên châu.

Một cốc trà sữa bị Hạ Vũ uống xong rồi, cái cốc trước mặt Bạch Văn còn chưa từng bị động đến, Hạ Vũ cũng chẳng xấu hổ hỏi: “Cậu không uống, tớ uống nhé.”

“... Cậu uống đi!” Bạch Văn phiền muộn nhìn Hạ Vũ. Sau cậu lại buồn bực thế này, Hạ Vũ thế nào vẫn ăn ngon miệng được thế chứ? Haizz, ngay cả lão sói xám nhìn chăm chăm cũng không biết, không biết kì nghỉ đông Khang Phi đã ăn được bao nhiêu đậu hũ rồi nữa.

Bạch Văn một bụng tâm sự!

Bạch Văn cùng Hạ Vũ ăn xong bữa tối mới quay lại ký túc xá, Khang Phi đã sắp xếp xong hành lý, còn người thì không thấy đâu cả.

Hạ Vũ đi vào phòng tắm tắm rửa, hôm nay mệt mỏi, định đi ngủ sớm. Cuối cùng Bạch Văn quyết định vào trò chơi để tìm an ủi, bản thân cắt kỷ như thế, vậy mà bảo bối vẫn bị lão sói xám ngậm vào mồm rồi. Cậu nghĩ thế nào cũng thấy buồn bực.

Bởi vì bực bội, Bạch Văn vô lương tâm kéo thanh mai nào đó đi làm cu li, dù sao cũng bại lộ rồi, ngu sao mà không dùng.

Kết quả không chỉ bị trêu ghẹo mà còn bị kéo đến Kính Hồ ngược đãi một phen. Trái tim thủy tinh của Bạch Văn tan nát thành từng mảnh nhỏ.

Thật vất vả mới đuổi được đám người kia đi, Bạch Văn chỉ có thể tìm Hưởng Bắc huynh để tổ khổ.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: /(tot)/~~ Hưởng Bắc huynh

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Mặc dù nghe không hay lắm, nhưng so với trước kia vẫn mạnh mẽ hơn.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *sờ mặt* Không hổ là anh em.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hôm nay anh chịu thiệt rồi.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Thiệt thì không nói, tự nhiên được xem một vở kịch máu chó kia, cũng không tệ lắm.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Khụ khụ, chuyện cũ rồi đừng nhắc đến nữa đừng nhắc đến nữa

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Không phải bây giờ cậu với người họ Lộ trước kia rất tốt sao? Sao không nói cho bọn họ biết?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Bị bọn họ trêu chọc, chồng tui sẽ thẹn thùng mất! Hơn nữa, bọn họ vẫn muốn tìm cơ hội kích thích tui đó, không có cơ hội, hôm nay không biết còn chết bao nhiêu lần nữa.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: A... nói vậy, không phải cậu có tay trong là tôi rồi hả?

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: ^__^

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: -_-||| Nhìn thấy đáng cười giết người không thấy máu của chị dâu!!!

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hu hu, Hưởng Bắc huynh, anh học xấu rồi.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Hử?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hưởng Bắc huynh, tiểu nhân sai rồi, tiểu nhân đâm lưng, bóp chân cho anh, anh đại nhân đại lượng tha thứ tiểu nhân nhé!

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: *sờ cảm* ~ sao lại có cảm giác bị cậu sàm sờ nhỉ?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: /(tot)/~~ Tình yêu tui dành cho chồng mình trời xanh chứng giám!

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hưởng Bắc huynh, anh đừng để mình bị đám người kia ảnh hưởng nha nha nha!

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Yên tâm đi, tạm thời thì không có.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *học máu* đây không phải sau này sẽ có sao? Hưởng Bắc huynh, anh có lẽ đao thương không đụng đến được.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: A di đà phật, tôi đâu có luyện thần công kim cương bất hoại.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Đáng thương quá. Người bị hiện thực bỏ rơi vào trò chơi cũng bị vứt bỏ.

[Đội ngũ][Lộ Hưởng Bắc]: Bắc ghé chuẩn bị hóng chuyện.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hướng Bắc huynh, quả nhiên anh sa đọa rồi!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Cam tâm tình nguyện.

Lãng phí một lúc, rốt cục quay về chủ đề chính rồi Bạch Văn lại chẳng còn muốn tâm sự nữa.

Kỳ thật, đùa giỡn với bọn họ, tâm trạng cũng trở nên nhẹ nhõm hơn. Lại không biết được rằng, Lộ Nam Minh ở đầu kia máy tính chọc ghẹo vợ mình chọc đến nghiện.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Vũ Vũ nhà tui bị lão sói xám ăn người trong chớp mắt để ý rồi.

Lộ Nam Minh thấy những dòng này phun luôn ra màn hình.

Khang Phi là lão sói xám ăn người trong chớp mắt ư? Thật sự là một hình dung từ chuẩn xác!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Chuyện thế nào?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Vũ Vũ nhà tui đơn thuần lại đáng yêu, hồn nhiên lại lương thiện... Bị lão sói xám ăn người ngay cả máu cũng không phun ra để ý rồi. Vũ Vũ đáng thương, đến giờ còn không phát hiện ý đồ của lão sói xám.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: /(tot)/

~~[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: *nắm tay* Nhất định tui sẽ bóp nát ý đồ này từ trong trứng nước.

Lộ Nam Minh nghĩ thầm, cái gì mà bóp từ trong trứng nước chứ, hạt giống kia đã sớm nảy mầm đâm chồi lớn thành cây đại thụ rồi. Hơn nữa, lão sói xám trước nay chưa từng nghiêm túc giờ lại hành động hết sức khôn khéo, muốn bóp chết, cũng tương đối khó.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Cậu chuẩn bị làm người thứ ba?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hướng Bắc huynh, anh đừng dọa tui.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tui với Vũ Vũ là khuê mật đó.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Khuê mật? Giống Shin – chan và Hoa Sen nhi không phải cũng từ khuê mật thành bách hợp đó sao?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: /(tot)/~~ Lúc này mới bao lâu, Hướng Bắc huynh, anh quả nhiên sa đọa rồi.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tui với Vũ Vũ không giống bọn họ.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Năm nay ... xảy ra chuyện lạ cũng không bắt ngờ.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Không phải cậu còn muốn chia rẽ uyên ương sao?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Chia rẽ uyên ương là tình thế bất đắc dĩ, tui chỉ không nỡ đẩy Vũ Vũ đáng thương vào miệng cọp.

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: Ngay cả anh họ nhà mình còn đẩy vào hang cọp thì còn gì mà cậu không nỡ chứ?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Vũ Vũ với anh họ không giống nhau. Lão sói xám cũng không giống anh rể họ được.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Tui chuẩn bị giúp Vũ Vũ tìm một nhà chồng tốt, gả cậu ấy ra ngoài, mà không phải bị lão sói xám ngậm vào miệng. Hừ hừ hừ!

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: *khinh bỉ* Còn không phải bị cậu bẻ cong sao, sao lại không giống chứ?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Anh ấy vốn chính là đồng tính, chỉ là không tự nhận ra mà thôi. Chỉ có hỏa nhãn kim tinh như tui mới nhìn ra được. Vũ Vũ lại không phải, sao mà giống được?

[Đội ngũ][Lộ Hướng Bắc]: ... Nhân cách phân liệt?

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: (^) Anh không hiểu, không nói cho anh.

[Đội ngũ][Lộ Hướnɡ Bắc]: Quả nhiên là nhân cách phân liệt.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Hướnɡ Bắc huynh, sao tui lại cảm thấy bản chất phức hắc của anh đang dần lộ ra rồi nhỉ?

[Đội ngũ][Lộ Hướnɡ Bắc]: Quá khen quá khen.

[Đội ngũ][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:.....

=====

Tác giả: Không cần thận bị trật chân, nghỉ ngơi vài ngày chỉ cắm đầu vào đọc tác phẩm của vị đại thần nào đó.

Trở về phát hiện, bị khóa văn rồi. tận thế của tui đến rồi sao?

~(>_<~

~

59. Chương 59: Di Chuyển Ở Thắt Lưng

Lộ Nam Minh cũng không đặt lời nói của Bạch Văn ở trong lòng, còn Bạch Văn hiển nhiên không có phong cách của người chuẩn bị chia rẽ uyên ương, ngược lại trông giống bà mai hơn.

Ai biết lần này Bạch Văn thật sự muốn phá đôi lứa nhà người ta, trong một tuần đã hủy hẹn với Lộ Nam Minh hai lần, lý do đều là muốn thế này thế nọ với Hạ Vũ.

Lúc đầu Lộ Nam Minh cũng không để ý lắm, tham muốn chiếm hữu của hắn cũng không kinh dị đến mức không cho Bạch Văn chơi với bạn bè của cậu, đến tận khi Khang Phi gọi điện qua phàn nàn hắn mới hiểu rõ nguyên nhân.

“Ông có thể để ý đến người của mình chút được không. Không lo hẹn hò cứ chạy tới quấy rầy chuyện tình cảm của bọn này là sao! Buổi tối kéo Vũ Vũ tâm sự, tôi nhin, một ngày ba bữa muốn ăn cùng Vũ Vũ, tôi nhin... Nhưng có thể dừng ngay cả cửa nhà vệ sinh cũng nhìn chăm chăm được không!”

“...”

Khang Phi là người có tính tình hòa nhã, có thể làm gã giận đến nỗi gọi điện thoại gào thét với Lộ Nam Minh thế này, có thể thấy gã đã thực sự bức bối.

Cũng là một thằng đàn ông, dưới tận đáy lòng mình, Lộ Nam Minh cực kì đồng tình với hoàn cảnh éo le của Khang Phi, người khó lắm mới biết yêu thật lòng, gặp phải người không có chút thần kinh yêu đương nào thì thôi đi, còn gặp phải một chướng ngại vật thích gây sự như thế.

Thế nhưng, đồng tình thì đồng tình, là một thanh mai, Lộ Nam Minh có một điểm giống với Khang Phi, đó là không thích anh em mình chịu thiệt, nhưng lại rất thích hóng hớt trò cười của người kia. Lúc trước Khang Phi không ngừng hợp tác cho Lộ Nam Minh và Bạch Văn cũng vì nguyên nhân này.

Có thể nói, sau một cú điện thoại, Khang Phi cũng không làm tình hình chuyển biến tốt đẹp hơn, ngược lại chướng ngại vật còn nhiều hơn trước.

Lộ Nam Minh trực tiếp thể hiện việc bản thân ủng hộ hành vi của Bạch Văn, tuyệt đối không thể để bé nhỏ đơn thuần Hạ Vũ bị sói xám Khang Phi nhúng chàm. Nhận được sự ủng hộ của chồng mình, người nào đó kích động như uống nhầm máu gà, cực kì tập trung nghĩ kế giày vò Khang Phi.

Với tư cách là một nhân vật chính khác trong câu chuyện, Hạ Vũ lại hoàn toàn không biết xung quanh mình diễn ra không khí chiến đấu ác liệt đến thế, thỉnh thoảng còn vô tình giúp Bạch Văn ăn hiếp Khang Phi, khiến Khang Phi thường xuyên tức giận sắp nôn ra máu.

Ngụy Vũ Thông với Chu Tiểu Đông vẫn trước sau như một ngọt ngào hạnh phúc, không có chuyện gì thì mang hạt dưa cười toe toét đứng một bên xem trò vui. Căn bản không có một ai đứng về phía Khang Phi. Với Khang Phi, một tay chơi sành sỏi mà nói, đây thật sự là kinh nghiệm đau khổ hiếm hoi mà gã gặp phải.

Trong khoảng thời gian này, Khang Phi thường nói một câu: “Báo ứng rồi báo ứng rồi thật sự là báo ứng đến rồi!” Và kết quả là khiến đám người vô lương tâm xung quanh cười nghiêng ngả.

Một tháng sau ngày khai giảng, mùa xuân im lặng đến gần, vạn vật sinh sôi nảy nở, cây liễu cũng bắt đầu ra chồi non biêng biếc. Sau giờ học, dưới bầu trời đầy nắng ấm áp, Lộ Nam Minh đột nhiên nhớ đến Bạch Văn đang vui vẻ điên cuồng tìm cách phá bình tình yêu của người khác, bọn họ đã rất lâu rồi không gặp nhau. Lần nào cũng có một đồng bóng đèn quây xung quanh.

Bạch Văn đang mệt mỏi nằm rạp xuống bàn thì nhận được điện thoại của Lộ Nam Minh.

Sau khi bắt máy, Bạch Văn dùng tốc độ sét đánh nhiệt tình gọi: “A Minh Minh.”

Lộ Nam Minh tâm trạng tốt hơn chút, nói: “Ừ, ở đâu thế?”

“Trong ký túc xá, chuẩn bị ngủ trưa. Hôm nay trời nắng quá.” Bạch Văn đứng lên đẩy cửa sổ ra, làn gió trong lành đầu xuân ùa vào khiến cậu thoải mái nheo mắt lại.

Lộ Nam Minh mời cậu: “Muốn đi ra ngoài một chút không?”

“Được!” Bạch Văn đáp không chút do dự, nhưng quay đầu thấy Hạ Vũ đang mê mẩn đọc sách, cậu lại nói: “Thế nhưng, Vũ Vũ đang ở cùng em.” Tuy cậu rất muốn đi chơi riêng với Lộ Nam Minh, nhưng chút nữa Khang Phi sẽ tan học, cậu không muốn hai người ở cùng một chỗ, để Khang Phi có thời cơ lợi dụng.

“Xuống đi, anh đang ở dưới lầu ký túc xá.”

“... Vâng.” Thông minh như Bạch Văn, tất nhiên cảm nhận được Lộ Nam Minh đang tức giận.

Cúp điện thoại, Bạch Văn dặn dò Hạ Vũ hai câu liền vội vàng chạy xuống lầu. Lộ Nam Minh quả nhiên đang đứng ở bên dưới chờ cậu, có hai đàn chị trong hội học sinh đang nói chuyện với hắn. Bạch Văn có chút không vui bĩu môi, chậm rì rì đi qua, ngoan ngoãn hỏi: “Học trưởng, khi nào chúng ta đi?”

Lộ Nam Minh liếc mắt nhìn Bạch Văn, chào hai cô bạn học rồi mới trả lời câu hỏi của Bạch Văn: “Đi thôi!”

Bạch Văn túm lấy cánh tay Lộ Nam Minh rồi kéo nhanh về phía trước.

Lộ Nam Minh cũng kìm cậu, bởi vì động tác của Bạch Văn chẳng kín đáo chút nào, biểu lộ thì thần nhiên, nên những người xung quanh cũng không thấy khác thường lắm, họ đều nghĩ hai người là anh em tốt. Chủ yếu là vì Bạch Văn rất đáng yêu, bám dính lấy Lộ Nam Minh, lôi kéo hắn đi, bộ dạng đó giống như cậu em trai bé bỏng đang làm nũng với anh trai vậy.

“A Minh Minh, anh tức giận.” Bạch Văn nhìn Lộ Nam Minh vài cái, dẫu miệng mấy cái mới kết luận.

Lộ Nam Minh mắt nhìn thẳng, lãnh đạm hỏi: “Vì sao anh phải giận?”

“...” Tất nhiên Bạch Văn sẽ không ngu ngốc nói nguyên nhân Lộ Nam Minh giận vì ghét cái bóng đèn Vũ Vũ rồi, cậu trực tiếp lờ đi đề tài này, hỏi: “Về sau chúng ta thường xuyên đi dạo nha. Chỉ chúng ta thôi?”

Lộ Nam Minh nhìn chằm chằm Bạch Văn nửa ngày, sau đó mới nói: “Không mang theo khuê mật quan trọng nhất của em hả?”

Quả nhiên là ghét bỏ cái bóng đèn rắc rối mà, Bạch Văn vội trả lời: “Không mang theo không mang theo.”

Lộ Nam Minh với Bạch Văn đi dạo hai tiếng trên đường mới về trường học kéo bọn Hạ Vũ đi ăn.

Trước kia Lộ Nam Minh ngại phiền, vẫn thích ăn uống ở căn tin thôi, từ sau khi xác định quan hệ yêu đương với Bạch Văn, mỗi ngày bọn hắn đề hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, thời gian trôi qua thoải mái hơn nhiều.

Đối với cái này, Lý Dị vui vẻ nhất.

Gia cảnh mấy người đều khá giả, nhưng không sống quá xa xỉ, Lý Dị là một tên lười, lại làm bạn với Lộ Nam Minh cũng là một kẻ lười, lẽ dĩ nhiên lười càng thêm lười. Ăn căn tin hai năm liền, rốt cục bắt đầu

thay đổi thức ăn, nghĩ sao cũng thấy lòng chua xót. Đây đại khái là lợi ích duy nhất bọn y nhận được sau khi Bạch Văn với Lộ Nam Minh yêu nhau.

Ăn cơm xong bọn họ không có việc gì làm, quyết định đi câu lạc bộ đánh bi-da. Bạch Văn giả vờ không biết chơi, quần lấy Lộ Nam Minh đòi hắn dạy mình.

Biết rõ Bạch Văn giả vờ, Lộ Nam Minh vẫn rất phối hợp dạy cậu chơi, mượn cơ hội này ăn hết đậu hủ của Bạch Văn. Cậu giả vờ giả vệt nhỏ giọng hỏi Lộ Nam Minh: “A Minh Minh, tối nay khi nào về?”

Lộ Nam Minh dùng gậy đẩy bi một cái, bi liền rơi xuống lỗ, sau đó hắn đứng thẳng người dậy, nói: “Trước khi tắt đèn.” Hắn không thể không hiểu ý ám chỉ của Bạch Văn, chỉ là cảm thấy cổ găng lâu như vậy, không thể nào bỏ giữa chừng được.

Hôn nhân không được, nhưng một gia đình thì vẫn có thể cho cậu.

Bạch Văn có lẽ không ngại, thực sự coi nhà ông ngoại là nhà mình, nhưng Lộ Nam Minh vẫn muốn cho Bạch Văn một tổ ấm thuộc về chính cậu. Có lẽ như Ngụy Vũ Thông từng nói, hắn để ý quá mức chuyện vụn vặt, nhưng đây là cách hắn yêu thương cậu, hắn không định đổi.

“A...”

Lộ Nam Minh thấy rõ ràng vẻ thất vọng trên mặt Bạch Văn, trong lòng căng thẳng, đặt tay lên đầu cậu, thì thầm bên tai cậu: “Rất muốn sao?”

Bạch Văn lập tức rung mình một cái, thân thể rõ ràng có biến hóa, cậu đáng thương nói: “A Minh Minh, anh phạm quy.” Cố ý dùng giọng nói quyến rũ gì đó, thật sự quá đáng ghét.

Lộ Nam Minh đột nhiên buông gậy, kéo Bạch Văn đi, vừa đi vừa nói với Ngụy Vũ Thông đang chơi vui: “Bọn này đi mua nước, mấy người muốn uống gì?”

“Hai chai hồng trà thống nhất.”

“Tôi sao cũng được.”

“Tôi sao cũng được. Nhưng nhớ mua một cốc trà sữa trân châu.”

Bạch Văn thầm nói: “Vô sự mà ân cần, không phải kẻ gian thì là kẻ trộm.” Lại đi đến chỗ Hạ Vũ đang chăm chú đọc sách trong góc hẻo lánh, dặn dò hai câu mới yên tâm rời đi.

Lộ Nam Minh bình tĩnh kéo Bạch Văn xuống tầng, quẹo vào một hẻm nhỏ tối tăm, đặt Bạch Văn lên tường, một bàn tay không thành thật di chuyển ở thắt lưng cậu, chậm rãi trượt vào trong quần áo.

Bạch Văn kích động ôm chặt cổ Lộ Nam Minh nghênh đón.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đừng bị khóa nữa nhé hic hic

~Editor có điều muốn nói: Mấy hôm nay nghỉ lễ nhưng bố ta đang bệnh, nhà phải đi ngủ sớm, hôm nay chỉ có một chương thôi >_< mn=“” đọc=“” truyện=“” vui=“” vẽ=“” ^^=“” nếu=“” mai=“” có=“” thời=“” gian=“” ta=“” sẽ=“” cổ=“” hoàn=“” thành=“” một=“” chương=“” nữa=“”>

60. Chương 60: Tự Giải Quyết Cho Tốt

Giải quyết xong nhu cầu trước mắt, Bạch Văn mềm nhũn nằm úp sấp trong ngực Lộ Nam Minh lấy lại sức, bất mãn chột chột ***g ngực hắn, hỏi: “Khi nào chúng ta tiến hành bước tiếp theo?”

Lộ Nam Minh đề nghị, “Có phải em quá chủ động rồi không?” Tuy hắn không ghét Bạch Văn chủ động, nhưng nếu nghĩ lại thì có cảm giác bản thân rất vô năng, Lộ Nam Minh rất có ý kiến với điều này.

“Hả?” Bạch Văn hơi ngạc nhiên, một lúc sau mới thấp giọng nói: “Anh xấu hổ như thế, em cũng xấu hổ thì... chuyện đêm tân hôn sợ rằng phải chờ đến mùa quýt á?” Cậu không thèm tự kiểm điểm, ngược lại còn mượn cơ hội này để bày tỏ bất mãn của mình.

Lúc trước rõ ràng anh rể họ dùng cách yêu thầm, đoán chừng đã tâm muốn ăn tươi nuốt sống anh họ cũng không có, nhưng chẳng phải anh ấy vẫn kịp chớp thời cơ bỏ nhào vào anh họ hay sao?

Bạch Văn vẫn luôn cho rằng, tình yêu của đàn ông là phải mạnh mẽ và vội vàng kìa.

“Hả?” Lộ Nam Minh nâng cằm Bạch Văn, giọng điệu cực kì dịu dàng nói: “Em đang phàn nàn à?”

“...” Bạch Văn nhạy cảm phát hiện sức nóng trong không khí xung quanh đang tăng lên, cười khan hai tiếng nói: “Ha ha, không phải em chỉ đưa ra ý kiến thôi sao?”

“Hả?” Tiếp tục một đơn âm nữa biểu lộ tâm trạng lúc này của Lộ Nam Minh.

Bạch Văn kéo tay Lộ Nam Minh, chuẩn bị rời khỏi chỗ tối tăm mang đến sự bất lợi cho mình, khẳng định chắc nịch: “Cho nên, chúng ta là trời sinh một đôi.”

Lộ Nam Minh phối hợp với hành động của Bạch Văn, ngọn đèn đường dần dần bao phủ lên bọn họ, Lộ Nam Minh cười mà không cười, nấn mũi Bạch Văn nói: “Nói dối mũi sẽ biến thành mũi heo đó.”

“Vây anh chính là chồng của heo rồi!” Bạch Văn trợn mắt trừng Lộ Nam Minh. Tuy trên mặt ửng hồng nhưng giọng điệu lại vô cùng tự nhiên. Hiển nhiên là trong lòng chẳng có chút ngượng ngùng nào cả.

Lộ Nam Minh bất đắc dĩ nói: “Anh thật sự nằm cũng trúng đạn.”

“Ặc!” Bạch Văn nhất thời không nhịn được, bật cười.

Lộ Nam Minh thấy Bạch Văn cười thoải mái như thế, trong mắt đọng đầy tình cảm ấm áp.

Lộ Nam Minh và Bạch Văn mua đồ uống về xong, gặp bốn người Ngụy Vũ Thông đang đi xuống cầu thang. Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông vai dựa vai đi ở phía trước, Hạ Vũ với Khang Phi song song đi phía sau, Khang Phi đang tươi cười nói gì đó với Hạ Vũ, về mặt chăm chú, Hạ Vũ nghiêng người lắng nghe.

Các đôi nhìn qua, đều sững sờ.

Sắc mặt Chu Tiểu Đông có chút không vui, ánh mắt như dao phi thẳng về phía Lộ Nam Minh và Bạch Văn, trước đánh vỡ im lặng hỏi: “Mua hồ uống chỉ cần 10 phút, sao hai người đi hơn một tiếng liền?”

Bạch Văn cười tủm tỉm đưa hồng trà qua, nịnh nọt: “Anh họ, hồng trà anh thích nhất đây.”

Chu Tiểu Đông mím môi nhận hồng trà.

Bạch Văn cũng mượn cơ hội này giải thích: “Bọn em cũng tiện đường đi chung quanh, dạo một vòng ấy mà.”

Sắc mặt Chu Tiểu Đông quả nhiên hơi hòa hoãn, không biết là tin lời cậu hay là bị hồng trà mua chuộc rồi, nhẹ giọng nói: “Hai thằng con trai thì tản bộ cái gì.”

Chu Tiểu Đông nói xong, phát hiện ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn cậu chăm chăm, trong mắt hoặc ít hoặc nhiều đều có ý không vừa lòng, ngay cả Hạ Vũ cũng nhìn cậu.

Chu Tiểu Đông chợt nhận ra mình trở thành thành viên của một nhóm nhỏ biệt lập rồi, trên mặt có chút không tự nhiên, uốn éo nói tiếp một câu nữa: “Tui lại chưa nói là không thể.”

Bạch Văn cười ha ha hai tiếng, bay đến bên cạnh Hạ Vũ đưa trà sữa trân châu cho cậu rồi nói: “Vũ Vũ, trà sữa của cậu nè.” Thấy Khang Phi nhìn mình, Bạch Văn đắc ý nhướng mày, Khang Phi im lặng giật khóe miệng.

Hạ Vũ cũng phi như bay xuống, một bước lướt qua ba bậc thang.

Khang Phi nhìn thấy kinh hãi hoảng sợ, gã lập tức la lên: “Em chậm một chút, cẩn thận ngã đó.”

Bạch Văn thấy Khang Phi còn gấp gáp hơn mình, rất kịp thời nuốt những chữ định nói ra vào cổ họng, thấy Hạ Vũ bình an đứng trước mặt mình, cậu thầm thở phào một cái, sau khi đưa trà sữa cho Hạ Vũ thì liếc xéo gã một cái nói: “Ồn ào.”

Khang Phi nhú mày không lên tiếng, gần đây Bạch Văn đối chọi với gã rất nhiều lần, gã cũng đã quen, tất nhiên sẽ không so đo với cậu nữa, chỉ là có chút buồn bực khi bị Bạch Văn quấy rầy.

Bạch Văn cũng không để ý tới gã, chăm chú uống đồ uống.

Lộ Nam Minh đưa đồ uống cho Ngụy Vũ Thông và Khang Phi, nói: “Không chơi nữa à?”

Khang Phi cười mà không cười nhìn chằm chằm hắn, giễu cợt nói: “Bọn này đang chuẩn bị đi tìm một đôi tình nhân mất tích.” Gã hiển nhiên không mơ hồ như Chu Tiểu Đông, có thể nhìn vào mắt Lộ Nam Minh và thấy được một tia chắc chắn.

Lộ Nam Minh mặc kệ gã, từ việc bọn họ không gọi điện hỏi chỉ sợ trong lòng đã kết luận hai người đi đến chỗ thiếu nhi không nên đến, thế nên hắn chẳng để ý đến bọn họ nữa.

Khang Phi cười càng tươi hơn, Ngụy Vũ Thông đột nhiên vỗ vai Lộ Nam Minh, bình tĩnh nói một câu: “Khổ cực rồi!”

“...” Lộ Nam Minh xoay người nói: “Chúng ta về thôi.”

Bạch Văn thấy Lộ Nam Minh không định đi cùng, làm mặt quỷ với hắn, quay người song song đi cùng Hạ Vũ ở phía trước. Hai người vẫn thì thầm to nhỏ, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn phía sau nhìn Khang Phi với Lộ Nam Minh, rõ ràng đang nói về bọn hắn.

Khang Phi dĩ nhiên có thể đoán được Bạch Văn lúc này dò xét hành động của mình, gã chẳng hiểu gì cả, đồng thời cũng rất bất đắc dĩ sờ mũi, hạ giọng nói với Lộ Nam Minh: “Ông không thấy sự chiếm hữu của Bạch Văn với Hạ Vũ đã vượt qua lẽ thường rồi sao?” Gã thật sự không hiểu vì sao Bạch Văn lại ghét việc mình với Hạ Vũ ở chung một chỗ như thế.

Bạch Văn không chỉ giám sát tiếp xúc giữa gã và Hạ Vũ, mà còn truyền bá cho Hạ Vũ rất nhiều tư tưởng kỳ quái, làm Hạ Vũ cũng vô tình phòng bị gã như phòng sói.

Khang Phi cảm thấy mình rất vô tội, cũng rất bất đắc dĩ..

Lộ Nam Minh dùng khoe mắt liếc gã, cười lạnh nói: “Ai bảo ông từng phong lưu quá làm chi.” Đối với chuyện Khang Phi từng không nghe lời mình khuyên can, hắn đến nay vẫn canh cánh trong lòng.

Khang Phi trước kia có thể thẳng thừng nói mình vô tội, cảm thấy những chuyện phong lưu chẳng là gì cả. Từ sau khi phát hiện mình có tình cảm với Hạ Vũ, tư duy ở phương diện này của gã dần dần cũng thay đổi... Gã đuối lý lơ đi, nói: “Vay sự lo lắng của cậu ấy cũng vượt qua lẽ thường rồi.” Bạch Văn có thể âm thầm tác hợp cho Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông, đáng lẽ cũng sẽ không phản đối gã mới đúng chứ.

Coi như Bạch Văn vẫn canh cánh trong lòng chuyện cũ của mình, lo lắng Hạ Vũ bị lừa, nhưng làm sao có thể chụp mũ như thế được. Có khi Khang Phi cảm thấy Bạch Văn nhiều lúc thực sự đã coi Hạ Vũ như thuộc về mình, lo lắng Hạ Vũ bị cướp đi.

Trong lòng Lộ Nam Minh tức giận, mắng: “Quả báo!”

Ngụy Vũ Thông chẳng biết đã đến phía sau họ từ lúc nào, đột nhiên xen vào: “Theo tôi thấy, phản ứng của thằng bé đúng là có chút dữ dội.”

Lộ Nam Minh thấy Ngụy Vũ Thông cũng bênh vực Khang Phi, rốt cuộc thu lại lửa giận, híp mắt nhìn Hạ Vũ và Bạch Văn đang châu đầu nói thầm với nhau, hắn nhàn nhạt nói: “Dữ dội như thế nào hả?”

Ngụy Vũ Thông có thâm ý khác nhắc nhở: “Tiểu Đông Tử là anh họ nó.”

Lộ Nam Minh nhú mày, đối với quá trình thúc đẩy Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông, hắn không chỉ được nghe một lần. Sau khi được Ngụy Vũ Thông nhắc nhở, hắn cũng thấy có chút kỳ quặc.

Ngụy Vũ Thông và Khang Phi đều không nghi ngờ tình cảm Bạch Văn dành cho Lộ Nam Minh, Lộ Nam Minh lại càng không nghi ngờ, ba người liếc nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn ra nghi hoặc.

Trong đó, khẳng định có bí mật.

Chu Tiểu Đông đứng ở bên cạnh trợn mắt, thầm nghĩ: Ba gã ngu ngốc.

Lộ Nam Minh hiển nhiên không muốn im lặng nữa, hần đột nhiên cười nói: “Anh Thông rất dễ mắt người nào đó mà!” Lộ Nam Minh giận hành vi của Khang Phi nhưng không ghét. Bởi vì hần cùng lớn lên với Khang Phi, hần hiểu Khang Phi, cũng hiểu rõ gia đình gã, hiểu đau khổ trong lòng gã. Tuy Ngụy Vũ Thông với Khang Phi quen biết thời gian dài, nhưng ở chung với nhau thì mới gần đây, hiểu biết của anh với Khang Phi cũng không sâu. Từ đâu mà Ngụy Vũ Thông lại ủng hộ Khang Phi đây?

“Lãng tử quay đầu vô cùng quý giá.”

“...” Lộ Nam Minh cho Khang Phi một ánh mắt “tự giải quyết cho tốt”.

=====

61. Chương 61: Cùng Lên Cùng Xuống

Khang Phi hiển nhiên không phải loại người ngoan ngoãn chấp nhận số phận, thấy Lộ Nam Minh thoải mái, lập tức tí tởn dưng vào hần một cái, nói: “Chúc mừng hạnh phúc!” Hai ngón tay tung một chiếc chìa khóa lên không trung.

Lộ Nam Minh nhú mày, suy nghĩ nhanh chóng, hiểu ra chuyện hôm nay Khang Phi đã lên kế hoạch từ lâu, không nhịn được nhìn về phía Ngụy Vũ Thông, tựa hồ có chút nghi hoặc lập trường của anh.

Ngụy Vũ Thông nhún vai tỏ vẻ mình là người vô tội.

Xem ra Ngụy Vũ Thông cũng vô tình dẫm phải cái bẫy của Khang Phi, cho nên mới thuận theo tự nhiên, Lộ Nam Minh bình tĩnh cầm chìa khóa nhét vào túi, chẳng chút chân thành nói: “Cảm ơn!”

Khang Phi cười cười cảm ơn.

Ngụy Vũ Thông nắm tay Chu Tiểu Đông đang định nói gì đó đi về phía trước.

Lộ Nam Minh vỗ vai Khang Phi hai cái, xem như cổ vũ, có thể làm Khang Phi phải sử dụng cách thức lòng vòng thế này, có thể thấy tấm lòng và sự khổ cực của gã.

Bỏ qua tâm lý xem kịch vui, Lộ Nam Minh rất thích trong thấy Khang Phi và Hạ Vũ ở cùng với nhau. Hần không hiểu rõ Hạ Vũ lắm, nhưng cũng biết cậu có chút ngốc nghếch, lại là một người lương thiện cùng thành thật, ở bên một người như thế sẽ rất thoải mái, cũng rất yên tâm, đối với Khang Phi mất niềm tin vào cuộc sống mà nói, là người cực kì phù hợp có thể bên nhau cả đời.

Tuy Hạ Vũ là đàn ông, so với việc gã tìm một cô gái về thì có chút đặc biệt, nhưng chính hần cũng đi theo đường xiên thì làm sao có tư cách để phản đối chuyện này.

Bởi vậy, sau khi nhận được “quà hồi lộ” thể hiện thành ý của Khang Phi, Lộ Nam Minh cũng rất chân thành giúp đỡ gã, nghiêm túc hỏi thăm lý do vì sao Bạch Văn lại phản đối như thế. Về điều này, Bạch Văn chẳng giấu Lộ Nam Minh gì cả.

Bạch Văn coi Hạ Vũ là em ruột của mình, dĩ nhiên không nỡ để cậu với gã đàn ông phong lưu, quen thói chơi bời ở chốn ăn chơi Khang Phi ở cùng một chỗ rồi.

Lộ Nam Minh cũng hiểu được suy nghĩ của Bạch Văn, không sợ bị chê phiền phức mà bắt đầu làm công tác tư tưởng, kết quả bị một câu của Bạch Văn chặn lại: Em từng có một em trai hai tuổi, trông cũng đáng yêu như Vũ Vũ vậy đó.

Lộ Nam Minh không hỏi Bạch Văn em trai cậu giờ ở đâu, nhìn thấy nụ cười trên môi cậu, trong lòng hần đau xót, những kiên trì trước đây đều sụp đổ trong nháy mắt.

Quả thực không có nguyên tắc một chút nào.

Chỉ có Khang Phi tội nghiệp là tiền mất tật mang.

Lộ Nam Minh không giúp Khang Phi nữa, cũng chẳng thấy áy náy chút nào, cái gọi là “quà” cũng sẽ không trả lại. Dù sao bố của Khang Phi cũng nhiều tiền, lại chỉ có một đứa con trai duy nhất là Khang Phi, nên chẳng keo kiệt trong việc cho gã tiền tiêu vặt. Theo hẳn biết, Khang Phi có hai căn hộ tại tiểu khu nổi tiếng trong thành phố này, đó là còn chưa tính nhà ở những nơi bình thường khác.

Lộ Nam Minh sau khi cầm được chìa khóa thì ngày hôm sau liền đi thăm nhà. Căn phòng này hoàn toàn mới, ánh nắng đầy đủ, đồ dùng trong nhà cũng là đồ mới, thiết bị lắp đặt cũng hợp với sở thích của hắn, ngay cả chăn ga gối đệm cũng chuẩn bị vài bộ, có thể thấy được thành ý của Khang Phi.

Ngày trước, Lộ Nam Minh có vừa ý một căn phòng nhỏ, hắn cũng mua rồi, nhưng trang trí tốn nhiều thời gian lắm. Thỉnh thoảng Lộ Nam Minh nghĩ đến Bạch Văn lại thầm oán giận. Đây là lần đầu tiên hắn hoài nghi khả năng tự chủ của mình, lo lắng nếu Bạch Văn còn tiếp tục như có như không trêu chọc hắn, sự kiên nhẫn của hắn sẽ bay mất nên phải chuẩn bị sẵn sàng mọi chuyện.

Cân nhắc một phen, cảm thấy tạm dùng căn phòng của Khang Phi cũng không tệ, dù sao đã tặng cho hắn, thì hắn sẽ được tự do sử dụng.

Lộ Nam Minh dựa theo yêu thích của Bạch Văn mà chuẩn bị thêm ít đồ dùng trong nhà, lại thuê người đến quét tước dọn dẹp, rốt cuộc sau khi xác định đã có thể chuyển đến, Lộ Nam Minh lại chần chừ.

Lộ Nam Minh hiện tại vẫn chơi trò tinh thần phân liệt, vẫn ở trên mạng tìm hiểu các khía cạnh khác trong con người Bạch Văn. Nếu hai người ở cùng nhau, bí mật nhất định sẽ bại lộ, mà hắn lại không thể không chơi acc này được. Hiện nay, ở chung lâu với đám người chỉ ngại thiên hạ chưa đủ loạn trong bang Hắc Bạch, hắn càng thấy quý bọn họ, ở bên những người này thật sự thoải mái, dễ chịu. Hơn nữa, acc này tình cờ gặp được Bạch Văn, hiểu về một Bạch Văn khác, cùng Bạch Văn thăng cấp ... Vì thế, hắn không thể bỏ acc này được.

Nghĩ đến chuyện phải ngã bài, Lộ Nam Minh vốn dám làm dám chịu lại có chút chần chừ, hắn không sợ phải thú nhận, chỉ là không tìm được thời cơ để làm việc này mà thôi.

Lộ Nam Minh chậm chạp chuyển hành lý của mình đến nhà mới. Lúc hành lý chuyển xong, rốt cuộc Lộ Nam Minh nghĩ được một phương pháp tốt, không chỉ tạo nên cái cớ để ngã bài, mà còn có thể mượn cơ hội này để gia tăng tình cảm.

Bạch Văn rất bức bối. Bởi vì cậu đụng phải một acc nữ khó chơi. Có trời làm chứng, cậu chỉ đột nhiên tốt bụng, mang một acc nữ đi phó bản mà thôi.

[Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: Chân Trời

[Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: /(tot)/~~ Chân Trời, cứu mạng!

[Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: Em bị một tên chiến sĩ hèn mọi bề ỏi bắt nạt.

[Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: Chân Trời, anh có ở đó không? Có ở đấy không?

[Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn:

~(>_<~

~ Sao anh không để ý tới em vậy? Lúc Bạch Văn nhận được tin mật, cậu đang ở ngay thời khắc quan trọng nhất trong phó bản. Chờ cậu ra khỏi phó bản đã là nửa giờ sau, lúc này mới nhìn đến đồng tin mật. Thấy cô ta bị người khác bắt nạt, Bạch Văn thoải mái trong lòng. [Mật]Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mơ]: Hiện tại sao rồi? [Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: ~(@^_^@)~ Không sao rồi. [Mật]Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mơ]: Sao lại không có việc gì rồi? Bạch Văn buồn thiu một lúc. [Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: Được một kỳ sĩ đi ngang qua cứu. Ha ha. Tên chiến sĩ bề ỏi kia bị đánh không nói được câu nào, còn bị đánh chết đi sống lại luôn. [Mật]Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mơ]: *Lé mắt*~ vì sao hắn cứu cô? [Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: ~(@^_^@)~ Bởi vì anh ấy là người tốt. [Mật]Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mơ]: Người tốt bình thường không sống lâu. [Mật][Giai

Nhân Đẹp Như Mộng] nói với bạn: ... [Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mộng] nói với bạn: Anh không vui hả? [Mật]Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mộng]: Không. [Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mộng] nói với bạn: (^) Ai bảo vừa nãy anh không đến đây. [Mật]Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mộng]: ... Có phải cô ấy hiểu lầm rồi không? Bạch Văn sờ cằm nghĩ, thật là loại con gái tự mình đa tình. [Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mộng] nói với bạn: Chân Trời, dẫn em đi thăng cấp đi mà! [Mật]Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mộng]: Hôm nay không có thời gian. Bạch Văn bỏ lại những lời này rồi tiếp tục chém gió với đám người trong bang. So với việc bị acc nữ quần lý, Bạch Văn còn buồn bực cho sự trong sạch của mình hơn. Mấy tên chết tiệt trong bang toàn gán ghép cậu với Lộ Hưởng Bắc, còn Lộ Hưởng Bắc thì lại rất dễ dàng hòa nhập mà chẳng ý kiến gì cả, đã thế không thêm giải thích mà còn hùa theo nữa. Điều này càng khiến Bạch Văn bực hơn. Bởi vì Lộ Nam Minh rất ít khi vào game, nhưng thỉnh thoảng vẫn log in đấy. Nếu ngày nào đó Lộ Nam Minh nghe được tin đồn mình với một thằng đàn ông khác mờ ám trên mạng, Bạch Văn không dám nghĩ tiếp. [Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: (#) Đệt, mấy người có thể im lặng chút không! [Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]: Sặc há há, ai bảo cậu với Hưởng Bắc huynh luôn như hình với bóng? [Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Cút. Cái gì mà như hình với bóng, tại mấy người cấp quá cao, không muốn kéo theo bọn này ăn ké kinh nghiệm đấy chứ? [Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Cho nên, hai cậu mượn cơ hội tương thân tương ái luôn đi. [Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]: Hí hí, Thương Hải huynh một câu trúng ngay hồng tâm! [Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến. [Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Hưởng Bắc huynh. [Bang][Lộ Hưởng Bắc]: Đang nói chuyện gì thế? [Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: Bọn tôi đang nói chuyện khi nào thì cậu với Tiểu Nhu kết hôn. [Bang][Lộ Hưởng Bắc]:... [Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:... [Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]: Chắc chắc, lại là phu phu cùng lên cùng xuống? ===== Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Buồn ngủ quá ~ mọi người ngủ ngon~

62. Chương 62: Lệ Rơi Đầy Mặt

[Bang][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: Tần Shin-chan!

[Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]: Vì cái mọe gì lại oánh tui?

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Khụ khụ, Shin – chan, chẳng lẽ cứng không phát hiện đại thần đã onl rồi sao?

[Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]: ... Mấy người chết tiệt chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh!

[Bang][Lộ Hưởng Bắc]: *uống trà*~ cái này gọi là kẻ thức thời là trang tuần kiệt.

[Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]:/(tot)/~~ Hưởng Bắc huynh đã từng trong sáng bao nhiêu, hiện tại cũng học được mồm mép nguy hiểm rồi.

[Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: Nguy hiểm cũng không hiểu, có muốn đến Kính Hồ dẫn gân dân cốt không?

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: -_-|||

[Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]: -_-|||

[Bang][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: -_-||| Thanh mai à, sao tui lại cảm thấy giờ cậu nhớ mãi không quên Kính Hồ thế?

[Bang][Lộ Hưởng Bắc]: Bởi vì có một đại thần PK làm hậu phương vững chắc rồi.

[Bang][Cà Phê Mất Khống Chế]: ^_^

[Bang][Tổ thích Crayon Shin – chan]: *im lặng lau mồ hôi* Chị dâu, chị cười cực kì cực kì ... đẹp trai luôn!

[Bang][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: Chắc chắc, nghĩ một đằng nói một nẻo quá rồi đó!

[Bang][Lộ Hưởng Bắc]: Nghĩ một đằng nói một nẻo +1

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Nghĩ một đằng nói một nẻo +2

[Bang][Cà Phê Mất Khổng Chế]: Tôi đến Kính Hồ rồi

[Bang][Tớ thích Crayon Shin – chan]:...

[Bang][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]:...

[Bang][Lộ Hường Bắc]:...

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: ...

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Có chuyện chi zúta?

[Bang][Tớ thích Crayon Shin – chan]: Hoa Hoa Nhi, chị dẫu gọi cũng đến Kính Hồ, chị ấy đang chờ cũng đó.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:/(ToT)/~~ Chẳng lẽ cách tui online không đúng sao?

[Bang][Vũ Trụ Thần Thoại]: Tôi cũng đến rồi

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: ...

Bạch Văn im lặng nhìn trời. Đột nhiên cậu phát hiện một quy luật, chỉ cần vợ chồng đại thần tham gia nói chuyện trên kênh bang, 80% câu chuyện sẽ được chuyển đến Kính Hồ để thảo luận.

Không chỉ chưa từng có người vắng mặt, mà còn chưa một ai oán than. Cho dù có, đó cũng là giả vờ khóc lóc ăn vạ. Chẳng lẽ tất cả người trong bang bọn họ đều có máu M sao?

Bạch Văn bị suy nghĩ của mình đánh cho cháy thui, nhưng vẫn lon ton chạy đến Kính Hồ.

Không có việc gì chạy đến Kính Hồ PK, dường như đã thành hoạt động quen thuộc của bang bọn họ.

Ở Kính Hồ, Bạch Văn mọi người trao đổi được vô số kinh nghiệm PK, thú vị hơn nhiều so với lui cui đi hai giờ phở bản nhàm chán. Ra khỏi Kính Hồ, Bạch Văn nhiệt huyết sôi trào, hăng hái bừng bừng chuẩn bị rủ người kia đi làm nhiệm vụ kích tình lừa đảo.

Lúc này Bạch Văn mới chú ý thấy kênh mật đầy ứ tin.

Toàn bộ đều do Giai Nhân Đẹp Như Mơ gửi.

Bạch Văn méo miệng đọc hết tin mật, sau khi xem xong khoe miệng không giật giật nữa mà chuyển thành cả người co quắp.

Bạch Văn không biết mình lại có sức quyến rũ đến thế, Giai Nhân Đẹp Như Mơ ám chỉ muốn kết hôn với cậu, tổng cộng số lần ám chỉ không ít hơn năm lần.

[Mật][Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mơ]: Tôi có người yêu rồi.

[Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: Em biết thừa anh đang lừa em, anh chỉ đang thử em thôi.

[Mật][Giai Nhân Đẹp Như Mơ] nói với bạn: Em sẽ không từ bỏ đâu.

Lần đầu tiên Bạch Văn gặp phải người có tư duy đậm chất sao Hỏa thế này. Sau giây phút giật mình ban đầu, cậu trả lời một cách rất tỉnh và đẹp trai.

[Mật][Bạn nói với [Giai Nhân Đẹp Như Mơ]: Tôi out.

Không đợi trả lời, cậu log out luôn.

Thoát game xong cậu liền vứt hết những chuyện này ra khỏi đầu óc, cầm di động gọi điện cho Lộ Nam Minh. Từ khi hai người thường xuyên hôn mê, Lộ Nam Minh đã không còn hạn chế cậu chủ động gọi điện đến cho hắn nữa, chỉ hạn chế số lần gọi mà thôi.

Mỗi ngày tối đa được gọi bốn lần, sáng trưa tối mỗi buổi một lần, còn một lần là tầm chiều.

Nói chuyện với Bạch Văn tầm nửa tiếng đồng hồ, nói đến khô cả miệng, sau khi cúp máy, việc đầu tiên Lộ Nam Minh làm là đi vào phòng khách uống cốc nước.

Lộ Nam Minh bưng nước đến trước cửa thì dừng lại, hần không đẩy cửa ra rồi lên sân thượng hóng gió mà đứng nguyên tại chỗ uống cạn cốc nước, ánh mắt buồn rầu.

Phòng ở được bố trí theo kiểu ô vuông, tổng diện tích của cả hai tầng cộng lại mới được khoảng chừng 300 mét vuông, cũng không phải căn hộ lớn nhất Lộ Nam Minh từng ở qua.

Căn hộ không rộng này lại khiến cho Lộ Nam Minh cảm thấy không gian thật rộng lớn, khiến hần sinh ra loại cảm giác trên thế gian này chỉ có đơn một mình hần.

Lộ Nam Minh nhắm mắt lại, trong đầu hiện ra nụ cười tươi rói của Bạch Văn, cái loại cảm giác cô đơn kia dần dần được dịu dàng thay thế. Lộ Nam Minh liềm môi dưới, tưởng tượng đến cảnh mình đặt Bạch Văn lên bệ cửa... Sau đó miệng lại khô lưỡi lại đắng, Lộ Nam Minh quay người đi rót tiếp một cốc nước nữa, lần này hần uống rất nhanh thì cạn cốc.

Buông cái cốc không ra, hần quay người về phòng.

Nghĩ đến căn phòng này rất nhanh sẽ có thêm một chủ nhân nữa dọn vào, bước chân Lộ Nam Minh rõ ràng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

[Mật][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết] nói với bạn: Tiểu Nhu, rốt cuộc cậu tới rồi!

[Mật][Nhị Thủ Yên] nói với bạn: Ha ha, chúc mừng.

[Mật][Tớ thích Crayon Shin – chan] nói với bạn: Tiểu Nhu, tui trắng trợn ghen tị với cậu!

...

Bạch Văn vừa onl game thì nhận được sự chào đón cuồng nhiệt của quần chúng.

[Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Mấy người làm trò gì thế?

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Khục khục, mời xem kênh thể giới.

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Cùng xem thể giới.

[Bang][Tớ thích Crayon Shin – chan]: Bình tĩnh uống trà, cùng xem thể giới.

[Bang][Đẹp Zai Quá Muốn Hủy Dung]: Hiện tại mời quay đầu nhìn loa sáng lóng lánh trên đầu.

[Bang][Chân Trời Xa Xăm nơi nào]: ...

Bạch Văn vừa nhìn, càng cảm nín hơn.

[Loa][Giai Nhân Đẹp Như Mộng]: Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào của bang Hắc Bạch, em nói anh biết, em thích anh, em muốn kết hôn với anh.

[Loa][Giai Nhân Đẹp Như Mộng]: Anh từ chối cũng vô dụng, mặc kệ chân trời góc bể, em sẽ theo đuổi anh đến cùng.

[Loa][Giai Nhân Đẹp Như Mộng]: Anh yêu người khác cũng vô dụng, em biết, anh cũng thích em.

...

Bạch Văn cảm thấy mình bị lên tivi như vậy rất tội nghiệp, lại còn có đám người e sợ thiên hạ không loạn kia nữa.

Điều duy nhất Bạch Văn thấy may mắn chính là, ngoại trừ đám người trong bang ra, không có ai biết cậu chính là Nhiêu Chỉ Nhu, nếu không có lẽ cậu chết quách cho xong. Tuy Lộ Nam Minh giờ không thường xuyên vào game, bản thân hần cũng đã xác định quan hệ với cậu ở ngoài đời, Lộ Hồng Trần trong trò chơi đã sớm không còn liên quan đến cậu nhưng không có nghĩa là hần không vào game nữa.

Đến giờ, Bạch Văn vẫn chưa thắng thắn về việc cậu chơi game với Lộ Nam Minh, nếu bị hần biết thì...

Bạch Văn run lên, thấy đám người trong bang đang tám chuyện ngút trời, cậu rất buồn bực.

Thật vất vả mới chen vào được một câu, kết quả lại bị lái chệch 180 độ.

Bạch Văn vẫn luôn mặt với Giai Nhân Đẹp Như Mơ, kết quả cô ta chẳng trả lời câu nào. Cậu thì lại không thích dùng loa, chỉ nghĩ là dùng loa thì lộ liễu quá, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của Giai Nhân Đẹp Như Mơ. Tuy cảm thấy đau đầu, nhưng với tư cách là một thằng đàn ông, cậu phải độ lượng một chút.

Bạch Văn đang lo lắng nếu không hay mình log out giả chết đi, thì nhìn thấy loa của Lộ Hưởng Bắc.

[Loa][Lộ Hưởng Bắc]: Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào là acc nhỏ của vợ tôi, ngăn chặn ngoại tình.

[Loa][Lộ Hưởng Bắc]: Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào là acc nhỏ của vợ tôi, ngăn chặn ngoại tình.

[Loa][Lộ Hưởng Bắc]: Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào là acc nhỏ của vợ tôi, ngăn chặn ngoại tình.

Bạch Văn ngạc nhiên há to mồm, vỗ mạnh xuống bàn một cái.

... Đau quá đi!

Hạ Vũ nghe tiếng quay đầu lại lo lắng hỏi: “Sao vậy?”

Bạch Văn ngoắc ngoắc ngón tay nói: “Đưa trà sữa của cậu cho tớ để an ủi đi.”

Hạ Vũ do dự ba giây, chậm rì rì đưa trà sữa cho Bạch Văn.

Bạch Văn uống một hớp lớn trà sữa coi như an ủi mới dám quay lại nói chuyện với người trong bang.

Hạ Vũ nháy mắt, thấy Bạch Văn đưa trà sữa về phía mình, nhưng miệng cậu ta vẫn cắn ống hút, có vẻ không định trả lại. Hạ Vũ do dự hai giây, vươn tay vỗ vai Bạch Văn.

Bạch Văn cắn ống hút, hút một hơi nữa, không thèm quay đầu lại: “Giờ đừng ồn tở.”

Hạ Vũ cẩn thận đi từng bước về cạnh bàn mình.

[Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]:-_-|||

[Bang][Tớ thích Crayon Shin – chan]: Khục khục, trên thế giới lại có thêm một đôi đồng tính nữa rầu.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Khục khục, mời xem kênh thế giới.

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Cùng xem thế giới.

[Bang][Tớ thích Crayon Shin – chan]: Bình tĩnh uống trà, cùng xem thế giới.

[Bang][Đẹp Zai Quá Muốn Hủy Dung]: Tui khiếp sợ kinh khủng!

[Bang][Công Tử Phong Lưu]: Ai nói cho tui biết, chuyện gì xảy ra?

[Bang][Cà Phê Mát Khổng Chế]: Chắc chắc, Hưởng Bắc huynh thật sự là chân nhân bất lộ tướng!

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Hưởng Bắc huynh lên mạng lúc nào thế?

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Tiểu Tiểu, chuyện đó không quan trọng, quan trọng là... hai người bọn họ xác định quan hệ lúc nào.

[Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: Cảm ơn Hưởng Bắc huynh đã cứu bồ cho tôi. Mấy người có thể đừng suy nghĩ linh tinh được không? Quan hệ của bọn tôi cực kì trong sáng đó.

[Bang][Lộ Hưởng Bắc]: Không phải cứu bồ em. Anhrất chân thành.

Bạch Văn thiếu chút nữa thì ghen. Cậu ngạc nhiên trong chớp mắt đó, nhưng rất nhanh sau đó cảm thấy với nhân cách của Lộ Hưởng Bắc, chắc là tự giúp cậu giải quyết chuyện rắc rối này. Thế nhưng bây giờ thì biến thành chuyện gì rồi?

[Bang][Tớ Thích Crayon Shin-chan]: Đây là gì? Thổ lộ sao?

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Chắc chắn là tỏ tình. Tiểu Nhu trả lời tử tế cho người ta đi kìa?

[Bang][Cà Phê Mát Khổng Chế]: Hôm nay thật sự là thời điểm kì diệu.

[Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: -_-||| Hưởng Bắc huynh...

Mấy câu rồi thật sự đã làm Bạch Văn nhận ra.

Bạch Văn ở kênh bang gõ một câu lấp lửng như thế, sau đó mặt cho Lộ Hưởng Bắc.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hưởng Bắc]: Hưởng Bắc huynh, anh đừng đùa nữa? Trong sạch của tui đó.

[Mật][Lộ Hưởng Bắc] nói với bạn: Không đùa.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hưởng Bắc]: Anh đùa dọa tui.

[Mật]Bạn nói với [Lộ Hưởng Bắc]: Anh biết là tui có người yêu rồi mà.

[Bang][Lộ Hưởng Bắc]: Em còn thích Lộ Hồng Trần nữa không?

Bạch Văn nhú mày, không rõ là hấn cố ý hay là vô tình gửi lên kênh bang.

Nếu là cố ý, chỉ sợ... Hấn tại sao chưa từng cảm nhận được tình yêu trên người Lộ Hưởng Bắc? Ngoại trừ lúc làm nhiệm vụ thì ở bên cạnh chăm sóc cậu ra, giúp đỡ một chút về kinh tế, thích trêu chọc cậu...

Đột nhiên Bạch Văn tỉnh ra. Giống như Lộ Hưởng Bắc vẫn đối xử với mình rất tốt.

[Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ... Không liên quan đến chuyện này. Xin lỗi, tôi không định yêu qua mạng.

[Bang][Lộ Hưởng Bắc]: Anh cũng thế.

[Bang][Chân Trời Xa Xăm Nơi Nào]: ...

Bạch Văn uống tiếp một ngụm trà sữa để bình tĩnh, thế nhưng còn chưa kịp nuốt xuống, cậu đã phun hết ra ngoài.

[Bang][Lộ Hưởng Bắc]: Anh là Lộ Hồng Trần.

Bạch Văn phun cả ngụm nước lên bàn phím. Cậu hét to một tiếng rồi nhảy dựng lên, ai ngờ động tác cậu mạnh quá, tay quét qua máy tính, làm máy tính rơi luôn xuống đất.

Bạch Văn: "..."

Bạch Văn còn chưa kịp làm gì, điện thoại reo.

Bạch Văn nhìn cái tên đang nhấp nháy trên màn hình, hít sâu một hơi, nhận điện thoại.

Lộ Nam Minh nói: "Nửa giờ sau, gặp ở trường."

Bạch Văn đang muốn nói gì đó.

"Tút TUT TUT" điện thoại đã bị cúp.

Hạ Vũ đi tới, lo lắng nhìn Bạch Văn, thấy cậu cúi đầu không nói gì, Hạ Vũ rụt rè đẩy nhẹ Bạch Văn: "Bạch Văn..."

Bạch Văn ngẩng đầu, cả gương mặt giàn giụa nước mắt.

Hạ Vũ há to miệng, một lúc sau mới nói: "Sao cậu khóc?"

"Tở vui." Bạch Văn dùng tay áo lau nước mắt.

"..." Hạ Vũ nhìn xác máy tính trên mặt đất, chân thành nói: "Quả thật là cơ hội tốt để đổi máy tính mới."

"..." Vì sao đột nhiên cậu lại thấy bức mình thế này nhỉ?

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:Được rồi, đây là đoạn tui mong đợi nhất truyện... kết quả là... viết hỏng có kịch tính gì cả *trào nước mắt*

~(>_<~

~ Không phải tui không muốn nhanh đâu, mà cuối năm rồi, có rất nhiều chuyện, tui chợt nhận ra, nửa năm này cuộc đời có chút khó khăn, không giống viết truyện chút nào... Haizz. Khi đó một ngày xong hai chương đó. hiuhiu~ Cuối cùng của cuối cùng, mọi người tết nguyên đán vui vẻ (3) Editor có lời muốn nói: Lúc tác giả viết chương này là Tết Nguyên Đán còn ở Việt Nam lúc này là Tết Trung Thu (3) Đây coi như là quà Trung Thu cho tất cả mọi người nhé (3) Chúc mọi người Trung Thu vui vẻ :3

63. Chương 63: Dê Vào Miệng Cọp

Lộ Nam Minh thông thả xóa hết bản ghi chép cuộc nói chuyện với “Giai Nhân Đẹp Như Mộng”, tắt máy tính rồi đẩy ghế dựa ra, cầm lấy áo khoác và chìa khóa rồi đi ra ngoài.

Bước ra, vào thang máy, mọi thứ đều được tiến hành tuần tự.

Mãi đến khi ngồi trên xe rồi, Lộ Nam Minh mới phát hiện lòng bàn tay mình ướt đầm mồ hôi.

Lộ Nam Minh ngẩn người, rút khăn giấy ra lau tay, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Xe như mũi tên lao thẳng vào trong bóng đêm.

Cả đoạn đường cần nửa giờ đi lại, hôm nay Lộ Nam Minh chỉ dùng có một nửa thời gian.

Lộ Nam Minh dừng xe ở đối diện cửa trường học, tựa lưng vào ghế ngồi nhìn về phía cổng trường, tim đập dồn dập. Hắn hít sâu hai cái vẫn không kiềm chế được tâm trạng đang vô cùng hoảng sợ của mình.

Lộ Nam Minh không nhịn được cười khổ nghĩ, bởi vì Bạch Văn chủ động và nhiệt tình quá, mọi người đều biết, trong chuyện tình cảm này, Bạch Văn nắm ở thế yếu, thực tế thì... Đó là bởi vì bọn họ chưa từng thấy bản thân mình lo lắng đúng không? Nếu như không phải tự mình trải nghiệm, Lộ Nam Minh cũng sẽ không tin nổi.

“Cốc cốc cốc—”

Lộ Nam Minh bị tiếng gõ cửa làm giật mình, quay đầu lại thì thấy gương mặt không vừa lòng nhưng lại vẫn đáng yêu của Bạch Văn dán bên ngoài cửa thủy tinh. Lộ Nam Minh cách một cửa sổ hôn gió, khiến Bạch Văn sững sờ tại chỗ. Lộ Nam Minh cười chiến thắng, mở cửa xe cho Bạch Văn ngồi vào.

Bạch Văn lườm Lộ Nam Minh, chui vào bên kia xe.

Bạch Văn tức giận nói: “Anh đến rồi sao không gọi em?” Cậu vẫn trốn ở bên cạnh, chờ Lộ Nam Minh gọi điện thoại cho mình, kết quả đợi tới đợi lui, qua cả thời gian hẹn nhau, Lộ Nam Minh vẫn không có động tĩnh gì cả, vì thế Bạch Văn phải chủ động đi đến.

Ai biết Lộ Nam Minh lại ngồi trong xe ngẩn người.

Lộ Nam Minh ranh mãnh nháy mắt, “Gọi em làm gì?”

Bạch Văn bĩu môi, gương mặt lại dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được từ từ đỏ lên, thẹn thùng ôm mặt nói: “Anh là Lộ Hướng Bắc sao không nói cho em biết?” Nói xong, còn trộm liếc Lộ Nam Minh. Cậu từng nói với Hướng Bắc nhiều chuyện, điều này khiến cậu cảm thấy rất bất an, nhưng hiển nhiên cũng chẳng ảnh hưởng đến sự hưng phấn của cậu.

Lộ Nam Minh thế mà lại lên đồi acc khác để tiếp xúc với mình, đây không phải phương thức khác của việc hắn theo đuổi cậu sao?

Bạch Văn sao có thể không hưng phấn chứ? Hướng chỉ vừa rồi Lộ Nam Minh còn tỏ tình với cậu nữa kìa. Tuy rằng còn chưa nói yêu cậu, nhưng hành động đã nói rõ hết rồi!

Lộ Nam Minh khởi động xe, bình tĩnh hỏi lại: “Tại sao phải nói cho em biết?”

“Đương nhiên phải nói cho em biết rồi! Em đây không thể ngọt ngào trước mặt đôi gian phu *** phu đại thần với chị dâu được. Chẳng lẽ anh không thấy em vẫn luôn bị họ bắt nạt đó sao?”

“Bắt nạt?” Lộ Nam Minh nói: “Chẳng lẽ không phải em tự nguyện à?” Bạch Văn cũng không nói cho đám người kia biết quan hệ của bọn họ, rõ ràng đã ở bên mình rồi, Bạch Văn còn thường xuyên khóc lóc kể lể quá trình thâm mến vất vả của cậu. Đây không phải là trò đùa ác của Bạch Văn sao?

Bạch Văn hiển nhiên nghĩ tới điều này, bĩu môi lẩm bẩm: “A Minh Minh thật là xấu, lại vạch trần bên trong em ra thế.” Trên mặt lại là vẻ hạnh phúc khác hẳn với lời nói.

Lộ Nam Minh cười cười không nói gì.

Bạch Văn dựa đầu vào cửa sổ, vẻ mặt say mê nhìn Lộ Nam Minh, thật lâu sau vẫn thấy xe chạy bon bon, mới hỏi: “A Minh Minh, chúng ta đi đâu đấy?”

“A... Em nói thử xem?” Rốt cục Lộ Nam Minh cũng quay sang nhìn cậu một cái.

Bạch Văn chống cằm, bình tĩnh nói: “Lấy chồng theo chồng, em sao cũng được.”

“Em giác ngộ cũng được đó.”

Bạch Văn có chút không hài lòng với thái độ bình tĩnh của Lộ Nam Minh, chớp chớp liếc mắt đưa tình với hắn, nhưng đều bị một bên mặt Lộ Nam Minh cản lại, Bạch Văn chờ mong hỏi tiếp: “Có phải anh rất cảm động không?”

Lộ Nam Minh nói: “Xuống xe.”

“Hả?” Bạch Văn biến sắc.

Lộ Nam Minh cởi dây nịt an toàn ra, cười với Bạch Văn, ngón trỏ chạm vào mi tâm cậu, “Bé ngốc, đến rồi, xuống xe đi.”

“...” Lúc này Bạch Văn mới phát hiện xe đã ngừng rồi, luống cuống tay chân cởi dây nịt an toàn ra, xuống xe.

Bạch Văn xuống xe thì tò mò hết nhìn đông lại nhìn tây, sau khi xác nhận đây là khu đô thị cao cấp, Bạch Văn vui mừng quay đầu lại hỏi, “A...”

Lộ Nam Minh túm chặt vai cậu, xoay người cậu lại, khẽ đẩy một cái, nhẹ nhàng nói: “Còn không mau đi.”

Bạch Văn ghen nửa câu trong họng, giả vờ đáng thương đi theo hướng Lộ Nam Minh chỉ, trong lòng ngoại trừ chờ mong cũng chỉ có chờ mong, cậu biết rõ cái gì đang đợi mình.

Lộ Nam Minh gõ đầu cậu, hỏi thẳng: “Một mình cười ngốc gì thế?”

Bạch Văn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Lộ Nam Minh, phản bác nói: “Không phải cười ngốc mà là cười trộm.”

Lộ Nam Minh nhin, nhin không được vẫn phải bật cười thành tiếng, dặt tay cậu nói: “Bé ngốc, cười trộm nói ra rồi thì sẽ không còn là cười trộm nữa đâu.”

Bạch Văn ngạc nhiên nói: “A đúng rồi.” Sau lại như cô vợ bé bỏng tựa vào vai Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh đột nhiên xiết chặt tay cậu.

Bạch Văn nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa trông thấy con số trong thang máy, cậu giật mình nhìn Lộ Nam Minh, hắn cũng đang chăm chú nhìn cậu.

Bạch Văn hơi sững sờ, rất nhanh sau đó cười rộ lên.

Lộ Nam Minh giả vờ như không thấy nụ cười của cậu, bình tĩnh kéo cậu ra thang máy, lấy chìa khóa ra, mở cửa.

Vừa vào, liền ép Bạch Văn lên cửa, hôn ngẫu nhiên.

Hai tay Bạch Văn quàng lên cổ Lộ Nam Minh, cố gắng dán sát cơ thể mình vào người hắn.

Lộ Nam Minh kiểm chế, kéo lý trí đã chạy xa tít của mình về, ôm Bạch Văn đã không còn gì trên người, sai bước đi vào phòng ngủ.

...

Bạch Văn nằm lỳ trên giường vô lực thở hổn hển, dùng giọng nói khàn đặc trêu chọc: “A Minh Minh, anh đã không bạo phát thì thôi, một khi đã thì thật sự... nổi tiếng trong vòng một nốt nhạc luôn!”

Lộ Nam Minh nhướn mày hỏi: “Vẫn còn sức nói chuyện?”

“...” Bạch Văn vẻ mặt đau khổ nhìn hắn.

Lộ Nam Minh cười khê nói: “Chúng ta đi tắm đi.”

“Vâng.” Bạch Văn ngoan ngoãn ôm cổ Lộ Nam Minh, để mặc hắn ôm mình.

Thân thể thỏa mãn thì rất mệt, nhưng tâm trạng lại cực kì vui sướng.

Bạch Văn chẳng buồn ngủ chút nào, dựa vào cánh tay khỏe mạnh của Lộ Nam Minh, quần quýt hắn hỏi này hỏi kia. Điều này cũng thực hợp ý Lộ Nam Minh, để hắn có cơ hội bù đắp lại khoảng thời gian trước kia.

Bạch Văn xoa nắn cơ bắp cuộn cuộn trên cánh tay Lộ Nam Minh, lè lưỡi liếm như một chú cún nhỏ, sau đó đột nhiên há miệng cắn một miếng.

Một giây trước khi Bạch Văn kịp cắn tay mình, Lộ Nam Minh nắm chặt cằm Bạch Văn, để miệng cậu không thể ngậm lại được.

Bạch Văn kháng nghị: “A ... a ... a...”

Lộ Nam Minh buông tay ra, nhướn mày uy hiếp nói: “Nếu khiêu chiến quyền uy của anh, em phải trả một cái giá khá lớn đó.”

Bạch Văn nói: “Ai bảo anh chẳng có phản ứng gì chứ.”

“Xem ra em muốn cả tuần sau đều nằm ở trên giường.”

“Cái đó cũng không tệ lắm.”

“...” Hắn không nên chờ mong Bạch Văn sẽ biết chừng mực! Lộ Nam Minh rút kinh nghiệm xương máu, thủ thỉ: “Còn nhiều thời gian, không gấp.”

Bạch Văn đảo mắt, “Phòng này là?”

Rốt cuộc hỏi đến điểm quan trọng rồi, Lộ Nam Minh mặt đối mặt với Bạch Văn, để quan sát sắc mặt của Bạch Văn, hắn nói: “Khang Phi đưa quà cưới cho chúng ta. Căn phòng anh mua chưa trang trí xong, tạm thời dùng cái này làm phòng tân hôn đi.”

Tình cảm Bạch Văn dành cho Khang Phi nhất thời hết sức phức tạp, nửa buổi mới rầu rĩ nói: “Anh ta không thật lòng.”

Lộ Nam Minh dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp mũi Bạch Văn, thấy cậu vì đau mà lông mày nhíu chặt, không nỡ đành buông tay ra, ngón trỏ khẽ chuyển, cào cào sống mũi cậu, giống như an ủi nói: “Quả thật không thật lòng, nhưng cũng không có ý xấu.”

Bạch Văn hưởng thụ nheo mắt lại, “Anh ta để ý đến Vũ Vũ, còn không phải có ý đồ xấu xa sao. Thế nhưng, nếu là quà cưới, vậy thì không khách sáo.”

“Quý tham lam.” Lộ Nam Minh dùng sức vuốt nhẹ sống mũi cậu, tiếp tục nói đỡ cho Khang Phi: “Em biết Khang Phi lâu rồi, cũng biết cậu ấy không phải người xấu xa. Trước kia quả thật cậu ta quả thật có cuộc sống bừa bãi, nhưng người nào mà không có lúc này lúc khác, việc gì phải khó xử cậu ta như thế. Vả lại, tình cảm Khang Phi dành cho Hạ Vũ cũng không phải giả, không giống kiểu chơi bời linh tinh, chắc chắn em cũng nhìn ra, huống chi chúng ta cũng coi như hiểu rõ Khang Phi, không sợ cậu ta bắt nạt Hạ Vũ.”

Bạch Văn làm bộ kêu lên: “A Minh Minh, một căn phòng nhỏ tí sao có thể mua chuộc được anh rồi?”

Lộ Nam Minh im lặng, sau nửa ngày mới giả bộ nổi giận nói: “Vậy bây giờ muốn anh tiễn em về ký túc xá giám sát bọn họ hả?”

“... Ặc.” Bạch Văn cân nhắc trước sau, cẩn thận hỏi: “Chúng ta bây giờ sẽ ở chung sao?”

Lộ Nam Minh nói: “Không phải em muốn về ký túc xá chứ?”

Cặp mắt Bạch Văn sáng ngời, hét to một tiếng, bổ nhào vào Lộ Nam Minh, đụng đến chỗ đau phía sau, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Lộ Nam Minh ôm chặt cậu vào lòng, nhíu mày nói: “Cẩn thận một chút.”

Đau đớn đi qua, Bạch Văn không dám động đậy nửa người dưới nữa, hai tay lại hưng phần quơ quơ nói: “Ngày mai em sẽ về ký túc xá đóng gói hành lý.”

“... Vậy Hạ Vũ làm sao bây giờ?”

Bạch Văn nháy mắt nói: “Cho Khang Phi một cơ hội để thể hiện đi?”

Lộ Nam Minh nghiêm túc quan tâm hỏi: “Cậu ta không phải em trai em sao? Sao có thể để cậu ta dè vào miệng cọp được?” Hiển nhiên không có ý định buông thả cậu dễ dàng.

“Lãng tử quay đầu vô cùng quý giá!” Bạch Văn nịnh nọt nói, cọ cọ ***g ngực Lộ Nam Minh, như chú mèo nhỏ đang làm nũng.

Lộ Nam Minh mỉm cười vì đã giải quyết được vấn đề, giọng lại bình tĩnh như không có việc gì: “Đi ngủ sớm đi. Mai anh giúp em.”

“Yê!” Bạch Văn gào lên, nhắm mắt đi ngủ.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Khụ khụ... bị ăn sạch rồi....

64. Chương 64: Thiên Phú Dị Bẩm

Năngvương trên cửa sổ, khiến phòng ngủ tối đen loang lổ chút ánh sáng.

Bạch Văn ghé vào mép giường, chống cằm ngơ ngẩn nhìn gương mặt ngủ say của Lộ Nam Minh, có chút không nỡ phá vỡ cảnh đẹp này. Nhưng vì hạnh phúc sau này của mình, Bạch Văn quyết định tạm thời nhin đau đớn trong lòng, quyết định đánh thức Lộ Nam Minh.

“...” Lộ Nam Minh bị gọi tỉnh, mở đôi mắt nhập nhèm do vẫn còn buồn ngủ, nhìn thấy gương mặt Bạch Văn gần trong gang tấc, lúc này mới hơi tỉnh táo lại, ngồi thẳng dậy, nói: “Dậy làm gì sớm thế?”

Bạch Văn không vừa lòng mím môi: “Anh nói hôm nay đi chuyển hành lý mà.”

Lộ Nam Minh hơi ngạc nhiên, gãi mái tóc rối xù, bất đắc dĩ nói: “Anh sẽ đi chuyển, em ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi đi.”

Bạch Văn vội vàng lắc đầu, thể hiện quyết tâm của mình.

Lộ Nam Minh thấy không nói được, trực tiếp ôm Bạch Văn đã quần áo chỉnh tề vào người, mạnh mẽ ra lệnh: “Ngủ.”

Bạch Văn giãy dụa.

Lộ Nam Minh đè cậu lại, với lên đầu giường lấy điện thoại nhìn thời gian, nói: “Hiện tại mới mấy giờ? Trễ một chút thì có sao đâu?”

Bạch Văn hai mắt rưng rưng nhìn hắn, nói: “Đến tối, nhờ anh đổi ý thì phải làm sao?”

Lộ Nam Minh kiềm chế xúc động muốn gào lên, xoát trán, lông mày nhú chặt, nhìn chăm chăm Bạch Văn thật lâu, hơi thở thương nói: “Em không tin anh vậy hả?”

“... Không hổ là đại thần.” Bạch Văn sau nửa ngày mới thì thào nói nhỏ một câu, biểu tình muốn nói lại thôi, một câu nói nhẹ nhàng này làm hàng ngàn câu muốn nói trong lòng Lộ Nam Minh chết yểu từ trong trứng.

Lộ Nam Minh vỗ đầu cậu, nhẹ giọng nói: “Ngủ đi!”

Bạch Văn tinh thần mệt mỏi, sức lực yếu ớt rất nhanh đã ngủ say.

Lộ Nam Minh mơ thấy mình đánh nhau với người khác, không cẩn thận bị rơi xuống vách núi, ngã gãy tay, máu chảy đầm đìa.

Lộ Nam Minh giật mình tỉnh dậy, phát hiện Bạch Văn đang ngủ say, đầu gối lên tay mình, nước miếng chảy từ khóe miệng cậu xuống, dính hết vào tay hắn.

“...” Hóa ra đây mới là nơi chảy ra máu.

Lộ Nam Minh cảm giác cánh tay không còn là của mình nữa, vì không muốn quấy rầy Bạch Văn ngủ, hắn nắm nắm bàn tay hai cái, sau khi phát hiện chẳng có mấy tác dụng, liền quyết đoán từ bỏ hành vi vừa rồi.

Lấy điện thoại ở trên đầu giường ra nhìn thời gian, Lộ Nam Minh do dự một giây, thò tay bẹo má Bạch Văn.

Bạch Văn chậm chậm tỉnh lại, bất mãn đẩy bàn tay đang tra tấn khuôn mặt mình ra.

“Dậy ăn cơm nào.”

“Không.” Bạch Văn bĩu môi làm nũng, cố gắng dùng mắt cọ tay Lộ Nam Minh, sau năm giây, Bạch Văn dừng động tác cọ qua cọ lại, nghi hoặc mở to mắt, liếc về dấu vết ướt sũng trên “gối đầu” đang phục vụ cậu kia, Bạch Văn phản ứng cực nhanh, vội vàng lau vết nước miếng đi và chùi sạch khóe miệng mình.

Quả nhiên đã ướt hết rồi.

Hai gò má Bạch Văn lại từ từ đỏ lên, phi thân qua rút khăn tay, nịnh nọt chùi vết nước cho Lộ Nam Minh.

Toàn bộ quá trình Lộ Nam Minh hoàn toàn im lặng, chờ cậu chùi xong, mới nâng cánh tay đã chết lặng của mình lên, ngồi dậy nói: “Bắt đầu rửa mặt, anh gọi điện gọi đồ ăn.”

Ánh mắt Bạch Văn lấp lánh, vẫn cứ chăm chú nhìn Lộ Nam Minh, cậu từ tốn nói: “Thật ra cũng không đau lắm.” Lộ Nam Minh vẫn luôn kiềm chế, ngày hôm qua cậu còn có chút không thoải mái, nhưng nghĩ ngơi một đêm, đã khá hơn rất nhiều. Ít nhất, hiện tại, cậu ngồi dậy cũng không có cảm thấy đặc biệt khó chịu hoặc đau đớn.

Lộ Nam Minh vuốt mũi khẽ ừ một tiếng, trong lòng lại thoáng đắc ý, tuy là lần đầu, nhưng hắn thiên phú dị bẩm, kỹ thuật vẫn khá tốt.

Bạch Văn rèn sắt khi còn nóng nói: “Chúng ta ra ngoài ăn cơm đi!” Sau đêm tân hôn hai người nên ở cạnh nhau, tất nhiên cậu không muốn bỏ qua.

Lộ Nam Minh rất kiên trì: “Gọi đồ ăn ngoài.”

...

Cuối cùng, cơm trưa của Bạch Văn vẫn là giải quyết trên giường, nhưng sau khi ăn xong, có đánh chết cậu cũng muốn đi chuyển đồ với Lộ Nam Minh. Trước thủ đoạn, một khóc, hai âm ỉ, ba thất cổ, Lộ Nam Minh không thể không gật đầu đồng ý.

Một lúc sau.

Bạch Văn sóng vai với Lộ Nam Minh đi trên sân trường, đột nhiên cậu sinh ra cảm giác kỳ diệu như con gái về nhà mẹ đẻ, cả người hưng phấn vô cùng.

“Rầm”

Đi đến trước cửa ký túc xá, Bạch Văn giơ chân lên đá, động tác phóng túng lại càn rỡ, tựa như chỉ sợ không ai biết hôm nay cậu trở về. Lộ Nam Minh ở phía sau lưng không đồng ý nhìn cậu.

Bạch Văn phách lối không hề được một ai chứng kiến, bởi vì trong ký túc xá không hề có ai.

Lộ Nam Minh cưỡng chế bắt Bạch Văn ngồi im một chỗ nghỉ ngơi, còn mình thì bắt tay vào thu dọn đồ đạc, lần này Bạch Văn thật sự rất nghe lời, ôm chú gấu bông Lộ Nam Minh tặng, ngồi một chỗ chỉ huy Lộ Nam Minh.

Chỉ là người bị chỉ huy coi lời cậu như gió thoảng bên tai.

Điều này khiến chỉ huy Bạch Văn chẳng tìm được cảm giác thành tựu, không đến vài phút liền bắt đầu ngồi không yên, kích động lấy điện thoại ra báo tin vui cho từng người trong ký túc xá.

Sau khi cúp điện thoại, Bạch Văn ngâm nga bài hát chờ bọn họ về tiễn mình.

Kết quả đợi đến khi hành lý thu dọn xong xuôi rồi, một bóng quỷ cũng không có. Bạch Văn thương tâm lau nước mắt, chùi giọt nước không hề tồn tại ở khóe mắt, ôm gấu đi theo phía sau Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh không thể nhìn vẻ mặt thất vọng của Bạch Văn được nữa, đi chậm lại chờ cậu, Bạch Văn dán cả người lên lưng hắn, Lộ Nam Minh quay người vỗ lưng cậu, nói: “Tìm cơ hội nào đó mời bọn họ đến nhà chơi, coi như chúc mừng chúng ta ở chung với nhau.”

Con người Bạch Văn sáng ngời, đột nhiên lướt qua Lộ Nam Minh, đi về phía trước hắn, thúc giục: “A Minh Minh, nhanh lên, chúng ta về chuẩn bị đồ ăn.”

“ ... ”

Bởi vì kiên trì của Bạch Văn, nửa đường đành phải đổi hướng đến siêu thị.

Lộ Nam Minh đi theo phía sau Bạch Văn khẽ nhíu mày, thấy bóng lưng vui vẻ của cậu, thật sự không giống người đi lại không tiện, nhưng Lộ Nam Minh cũng chẳng dám chủ quan coi thường, bởi vì Bạch Văn quá giỏi giả vờ.

Bạch Văn cố ý giả vờ đáng thương để mọi người đau lòng, nhưng lúc thật sự thương tâm, Bạch Văn lại thích cười. Một người không biểu lộ rõ vui mừng đau xót trong lòng như thế, khiến Lộ Nam Minh một khắc cũng không dám rời mắt, chỉ sợ chỉ trong nháy mắt một cái thôi, Bạch Văn sẽ bị tổn thương.

Để ý nhiều như thế, thật sự không phải tác phong quen thuộc của Lộ Nam Minh, nhưng hắn vẫn vui vẻ chấp nhận.

“A Minh Minh, anh thấy hăng hái chưa nào là tốt nhất?” Bạch Văn ngoắc ngoắc Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh cúi đầu chăm chú nhìn, thực tế thì hắn đối với những điều này kiến thức cũng chỉ nửa vời thôi. Cuối cùng chỉ có thể chọn hộp nào nhìn đẹp một chút, cũng do dự hỏi Bạch Văn: “Lần sau đổi hiệu khác, cứ chọn đến lúc mình ưng ý nhất là được.”

Bạch Văn nhếch môi cười trộm, cậu cảm thấy, bắt đầu từ hôm nay, Lộ Nam Minh rất thương mình, thậm chí có thể coi là cưng chiều luôn. Ai nói muốn nắm được trái tim của đàn ông thì cần phải nắm được dạ dày của họ? Rõ ràng phải là nửa người dưới nhé! Bạch Văn với tư cách là người từng trải âm thầm nhận ra chân lý này.

Ở chung ngày đầu tiên, Bạch Văn lúc nào cũng trong trạng thái hưng phấn.

Về đến nhà, có chết cậu cũng không quay về giường nghỉ ngơi, mà ngồi ở phòng khách lật xem sổ sách dạy nấu ăn lúc này cậu mua được. Bạch Văn một bên đọc sách, một bên tự hỏi với các nguyên liệu đã mua, mình có thể làm được những món gì, tối nay có thể ăn được những món gì.

Lộ Nam Minh cảm thấy rất khó hiểu trạng thái thần kỳ lúc này của Bạch Văn, buồn bực nói: “Em cầm tinh con khỉ đấy hả? Sau cứ nhảy nhót khắp nơi thế.”

Bạch Văn ngẩng đầu nhìn hắn, mắt lấp lánh, vỗ ngực nói: “Em thuộc họ con gián, hơn nữa là gián đập không chết.”

Lộ Nam Minh bị tuyên bố lớn gan và không sợ chết của Bạch Văn làm kinh sợ!

Bạch Văn chân thành nói: “Em lấy mạng ra thề luôn đó.”

Lộ Nam Minh vỗ đầu Bạch Văn, nghiêm túc nói: “Trong đầu toàn suy nghĩ linh tinh.”

“...” Bạch Văn chẳng nhụt chí chút nào, chỉ vào hình ảnh trong sách nói: “A Minh Minh, tối nay chúng ta ăn cái này đi? Cá sốt chua ngọt ăn ngon lắm.”

“Không mua cá.”

Bạch Văn làm nũng đung đưa tay Lộ Nam Minh: “Giờ xuống dưới mua nha.”

Lộ Nam Minh rút tay ra, đang định mở miệng nói chuyện thì tiếng chuông cửa vang lên.

Bạch Văn với Lộ Nam Minh liếc nhau, cuối cùng Bạch Văn đứng lên nói: “Em đi mở cửa.”

Động tác của Lộ Nam Minh nhanh hơn Bạch Văn một chút, cậu còn chưa kịp đứng lên, hắn đã đi tới cửa, nhìn qua mắt mèo xem ai đến. Lúc này Bạch Văn đã ngồi lại ghế, hỏi: “Ai thế?”

Lộ Nam Minh mở cửa ra, nói: “Khách không mời mà đến.”

Đứng ở cửa là bốn vị khách không mời mà đến, vẻ mặt của đám người rất thú vị. Chu Tiểu Đông tức giận, Ngụy Vũ Thông nhướng mày, Khang Phi im lặng, Hạ Vũ không có biểu lộ gì cả.

Khang Phi đi giữa hai người Chu Tiểu Đông và Ngụy Vũ Thông vào nhà, đi thẳng vào phòng, giả vờ đáng thương khóc lóc: “Cậu thế mà gọi người vốn là chủ căn nhà này là khách không mời mà đến.”

Ba người Ngụy Vũ Thông cũng đi theo phía sau.

Lộ Nam Minh không để ý đóng cửa lại, tiếp tục tranh cãi với Khang Phi, “Ông cũng nói là đã từng là chủ nhà.”

Khang Phi buông hết những đồ đang cầm trong tay ra, hoạt động hai cánh tay đau nhức, nói: “Sớm biết thế, tôi chẳng vội sang tên cho ông như thế làm gì.”

Lộ Nam Minh nhìn xung quanh nói: “Sớm biết thế, vậy mới nói đó chỉ là trước đây.”

Khang Phi lau giọt nước mắt đau lòng nói, “Đối với ân nhân cứu mình từ trong nước sôi lửa bỏng ra. ông lấy oán trả ơn vậy đó hả?”

Ngụy Vũ Thông một chút cũng chẳng có tự giác mình là khách, tìm bộ cốc dùng một lần ra, tự rót cho mình với Chu Tiểu Đông mỗi người một cốc nước, nghe thấy thế an ủi gã: “Không phải có câu, tân nhân vào động phòng, ném bà mối qua tường sao? Cậu không phải người đầu tiên, cũng sẽ không phải người cuối cùng.”

“Nếu như cậu có rót cho tôi một cốc nước, thì câu an ủi này sẽ có hiệu quả lớn hơn đó.” Khang Phi mở TV lên, sau đó lại mở túi hạt dưa Lộ Nam Minh mua từ siêu thị về chưa kịp cất, đổ vào hai cái đĩa, đưa một đĩa cho Ngụy Vũ Thông và Chu Tiểu Đông, một đĩa để lại cho mình và Hạ Vũ, còn hai chủ nhân chính của căn phòng, hoàn toàn bị gã phớt lờ.

Ngụy Vũ Thông cắn hạt dưa, nói: “Bởi vì cậu không phải bà mối của tôi.”

Khang Phi khựng lại, kinh ngạc quay đầu nhìn anh, “... Cậu đây đang bắt măn với tôi sao?”

Ánh mắt Ngụy Vũ Thông đảo quanh phòng, nói: “Phòng này không tệ lắm.” Dừng một chút, lại có thâm ý liếc xéo đỉnh đầu Hạ Vũ một cái, “Hối lộ cần phải xem thời cơ, quá hạn thì không đợi.”

...

Đây là uy hiếp!

Tay Khang Phi run rẩy chỉ vào mặt anh, “Cậu quả thật không biết khách sáo là gì!” Gã tuy không sợ Ngụy Vũ Thông, nhưng với tình hình trước mắt, vô cớ gây thù chuốc oán với anh thật sự không sáng suốt chút nào.

Ngụy Vũ Thông bình tĩnh nói: “Cũng may, tôi không quá muốn chuyện tốt kia xảy ra.”

Khang Phi: “...” Chẳng lẽ trên mặt gã có ba chữ “dễ bắt nạt” in đậm gạch chân hay sao?

Bị khách phớt lờ một cách triệt để, Bạch Văn rốt cục không chịu được nữa, đau lòng mở miệng nói: “Chẳng lẽ mấy người một chút ý thức tôn trọng chủ nhà cũng không có sao?”

Chu Tiểu Đông gặm hạt dưa, nghiêm túc chỉ vào TV nói :”Tui biết người này nè.”

Hạ Vũ kinh ngạc nói: “Em cũng biết người này.”

Khang Phi bởi vì sự ngạc nhiên của họ mà không còn gì để nói, “Anh ta là Tịch Lạc Ninh.” Với tư cách là người giành được giải vua màn ảnh nhiều năm, với sự nổi tiếng của anh ta, đoán chừng cả nước không mấy ai không biết, trừ phi người nọ không xem TV. Nhưng ở thời đại mạng internet tràn lan như bây giờ, sự bần khoản này cũng quá dư thừa rồi.

Ít nhất Chu Tiểu Đông và Hạ Vũ không nằm trong phạm vi này.

Hạ Vũ dừng lại một chút, gật đầu nói: “Hóa ra anh ta là Tịch Lạc Ninh.”

Những người còn lại: “...”

END 64

65. Chương 65: Khách Không Mời Mà Đến

Rất nhanh thì đến giờ cơm, bốn người rõ ràng không định rời đi, hơn nữa còn xuất hiện thêm một vị khách không mời mà đến.

Lộ Nam Minh rất không nể nang chỉ huy kẻ đến sau cùng của đám khách không mời mà đến: “Đi mua cá.”

Lý Dị ngạc nhiên há to mồm, tay chỉ thẳng vào mình, thấy cái gật đầu khẳng định của Lộ Nam Minh, bị phần nói: “Tại sao là tôi? Tôi vừa mới ngồi xuống thôi mà.”

Khang Phi nhàn nhã ném một hạt dưa vào miệng, liếc xéo Lý Dị: “Ông không đi thì ai đi?”

Lý Dị nhìn hai bên, phát hiện chỉ có mình mình còn độc thân, lập tức có loại xúc động muốn đập đầu vào tường. Dù chỉ tùy tiện kéo đến cho đủ đôi, cũng so với độc thân tốt hơn, khiến cho hiện tại y muốn lười cũng không kiếm được cớ nào thích hợp.

Lý Dị bị phần đứng dậy, đi tới một bước lại vòng ngược về.

“Không phải định để một mình tôi mang đồ về chứ?”

Sáu người tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, cuối cùng tất cả ánh mắt đổ dồn về Khang Phi.

Khang Phi nhướn mày nói: “Tại sao lại là tôi?”

Lộ Nam Minh nói: “Với tư cách là chủ trước, cậu quen hơn tôi.”

Ngụy Vũ Thông ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Tôi còn chưa nhận được quà hồi lộ nữa.”

Chu Tiểu Đông với Hạ Vũ đang đắm chìm với tivi, sau khi thấy có người đi rồi, hai người đã sớm quay đầu tiếp tục xem. Bạch Văn thì vắt người trên vai Lộ Nam Minh, mắt sáng trưng nhìn qua Khang Phi.

“...”

Tục ngữ nói, ta không vào địa ngục thì ai vào.

Khang Phi xoa mặt, nhận mệnh đứng lên, cùng Lý Dị đi ra ngoài.

Khang Phi với Lý Dị túi lớn túi nhỏ về đến cửa, phát hiện năm người trong nhà ngay cả mí mắt cũng lười bỏ thí cho bọn họ, Khang Phi mới lớn tiếng hỏi chủ nhà: “Đồ để ở phòng bếp hả?”

Chủ nhà Lộ Nam Minh lúc này mới lên tiếng: “Ừ để ở phòng bếp.”

Khang Phi với Lý Dị lại tay xách nách mang để đồ vào bếp.

Bạch Văn nhìn bóng lưng của bọn họ hỏi: “Hai người biết nấu cơm không?”

Khang Phi với Lý Dị dừng phắt lại, rất ăn ý quay người, không nói gì nhìn thẳng mặt Bạch Văn.

Bạch Văn nhìn về phía Ngụy Vũ Thông. Cậu biết chắc Lộ Nam Minh và Chu Tiểu Đông, hai người này không phải là người của phòng bếp. Còn về phía Hạ Vũ, cậu không có chút hi vọng nào cả, chỉ còn lại Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông im lặng nhìn lại.

Không khí im lặng bao trùm cả gian phòng.

Lý Dị không nhịn được nữa, thấp giọng quát: “Mấy người kêu mua thức ăn đó nhá.”

Bạch Văn đột nhiên cầm công thức nấu ăn bị vứt ở một bên, dương dương tự đắc liếc Lý Dị, “Không sao. Có công thức, có thể theo đó mà làm.”

Ngoại trừ Lộ Nam Minh và Hạ Vũ, những người khác im lặng nhìn gương mặt tươi cười của cậu.

Bạch Văn méo miệng, nghi hoặc hỏi: “Làm sao?”

Khang Phi quay người mang đồ đặt vào phòng bếp, thuận tiện rửa cho mình một quả táo, vừa gặm vừa nói: “Anh thấy, cách này không dùng được đâu.”

Lý Dị đi theo sau gã cũng phụ họa, không phải mỗi người đều có tiềm chất thiên tài đầu bếp, đồ ăn lần đầu tiên làm ra liền có thể cho vào miệng ăn được.

Bạch Văn bĩu môi nói: “Đó là vì mấy người không can đảm cũng không có dũng khí khiêu chiến.”

Ngụy Vũ Thông nhìn thời gian, chậm rãi nói: “Cách giờ cơm còn hai giờ, các cậu có thể thoải mái thử.” Nói rõ bản thân không liên quan.

Chu Tiểu Đông thấy không có ai động đây, trong lòng lóe lên tinh ranh, mắt nhìn chằm chằm vào Lộ Nam Minh, dùng giọng điệu bậc trên nói lời thăm thía: “Về sau hai người ở cùng một chỗ, cũng không thể ngày nào cũng ăn ngoài được. Hơn nữa, với tư cách là người đàn ông của thế kỷ mới, không thể không biết nấu ăn được, đúng không?”

Ngụy Vũ Thông như có điều suy nghĩ nhìn ót Chu Tiểu Đông, mà Chu Tiểu Đông đang chằm chằm nhìn Lộ Nam Minh lại không phát hiện.

Bạch Văn đảo mắt, kích động nói: “Em cũng muốn thử.”

Bạch Văn đang định đứng lên, Lộ Nam Minh đã rút quyển sách trên tay cậu ra, mặt không biểu tình đứng lên đi vào bếp.

Bạch Văn trợn mắt há mồm, Chu Tiểu Đông tươi cười đắc ý.

Ngụy Vũ Thông vỗ vai Chu Tiểu Đông, cũng đứng lên, “Em ngồi đây xem TV, anh đi giúp cậu ta một tay.”

“Hả?” Chu Tiểu Đông quay đầu lại ngơ ngác nhìn anh.

Ngụy Vũ Thông bẻ cổ nói: “Anh muốn làm người đàn ông tốt của thế kỷ mới.”

Chu Tiểu Đông: “...” Em không có ý đó, hơn nữa, anh đã rất tốt rồi!

Khang Phi cởi áo khoác ra, quay người đi vào phòng bếp, “Tôi phải quan sát trước đã.” Thuận tiện đóng cửa phòng bếp lại, ngăn tất cả ánh mắt tò mò ở bên ngoài.

“...” Lý Dị như bị sét đánh bên tai, sau nửa ngày mới lẩm bẩm: “Sức mạnh của tình yêu quả thật đáng sợ.”

Bạch Văn nhìn Chu Tiểu Đông.

Chu Tiểu Đông sờ mũi, có chút không được tự nhiên nói: “Em nhìn anh làm gì.”

Bạch Văn chống cằm vẻ mặt ưu thương: “Anh họ

~~~~~

Bạch Văn thật lâu rồi không dùng giọng này gọi cậu, da đầu Chu Tiểu Đông run rẩy, “Em lại muốn làm gì?”

Bạch Văn sâu kín thở dài.

“...”

Phòng bếp rất nhanh có tiếng động truyền ra.

Cái loại tiếng động này khiến lòng người kinh sợ, rất khó làm người ta không để ý. Bốn người đang ngồi ở bên ngoài không hẹn mà cùng trừng mắt nhìn chăm chăm vào cửa phòng bếp, tựa hồ muốn xuyên một cái lỗ, để bọn họ nhìn xem bên trong mấy người kia đang làm gì.

“Bọn họ đánh nhau hả?” Lý Dị lau trán, vẻ mặt buồn rầu. Y cực kì nghi ngờ ăn xong bữa cơm này, cả đám sẽ tổn thọ mười năm, không biết giờ bỏ đi còn kịp không.

Chu Tiểu Đông: “... Nghe có vẻ kịch tính.”

Bạch Văn liếc mắt, “Nồi bát tử bồn va chạm rất sống động.” Cậu không lo tới nay không có cơm ăn, cậu chỉ lo phòng bếp không biết có bị phá tan không.

Hạ Vũ vẫn cắn hạt dưa, cực kỳ tò mò hỏi: “Bọn họ đang làm gì thế?”

Chu Tiểu Đông không còn gì để nói, “Choáng. Vừa rồi em bay lên vũ trụ hả?”

Hạ Vũ ngây thơ nháy mắt, không ngại học hỏi nói: “Không phải là bay về trời hả?”

“Nấu cơm.” Lý Dị chen ngang bọn họ, không yên lòng trả lời, vừa hoảng hốt suy đoán, chút nữa bùng ra sẽ là cái gì? Đen như tro? Nát như cám?... Chỉ ngẫm thôi, Lý Dị đã cảm thấy dạ dày co thắt từng cơn đau nhức.

Mắt Hạ Vũ sáng ngời: “Nấu cơm á?”

Ngu ngốc cũng có thể thấy kích động trong mắt Hạ Vũ, Chu Tiểu Đông sợ mọi chuyện càng kinh khủng hơn, vội vàng đẩy đĩa hạt dưa về phía Hạ Vũ, khuyến khích: “Ăn hạt dưa của em đi này!”

Hạ Vũ rõ ràng rất thất vọng.

Chu Tiểu Đông coi như không thấy.

Bạch Văn khó có lần không ngăn cậu lại, rất thành thật, rất chăm chú xem TV, hai lỗ tai dựng thẳng đứng.

Một giờ sau, khúc quân hành trong bếp cuối cùng cũng dừng lại.

Trái tim treo ngược của Chu Tiểu Đông, Bạch Văn, Lý Dị lặng lẽ rơi xuống, nhẹ nhàng thở phào, chỉ có Hạ Vũ vẫn ngơ ngác, mắt quay tròn, tựa hồ đang chờ cơ hội để vọt vào bếp.

Bạch Văn lấy điện thoại ra định gọi điện kêu đồ ăn sẵn, đột nhiên cậu nhăn mũi: “Mấy anh...” Lời còn chưa dứt, cậu liền phát hiện Chu Tiểu Đông và Lý Dị không hẹn cùng nhìn về phía mình, trong mắt đều là lo lắng cùng bất đắc dĩ, giống như im lặng nói, xem đi, rốt cục đã xảy ra chuyện rồi.

Hạ Vũ khịt mũi, hét lên: “Ah, cá sốt cháy rồi.”

Ba người Bạch Văn sững sờ, rõ ràng cực kì ngạc nhiên chuyện Hạ Vũ có thể đọc ngay tên món ăn. Thời điểm bọn họ ngạc nhiên, Hạ Vũ đã dùng tốc độ chớp nhoáng phi ngay tới cửa bếp, điên cuồng xoay nắm cửa.

Cửa bị khóa trái, Hạ Vũ không mở được, liền gõ cửa.

Ba người Bạch Văn liếc nhau, vọt tới.

“Két.”

Cửa được mở từ bên trong, Lộ Nam Minh mặt không chút biểu tình đi ra đầu tiên, Khang Phi và Ngụy Vũ Thông mỗi người đứng một bên phía sau hắn, một người nhìn trần nhà, một người nhìn chăm chăm mặt đất, giống như nơi đó vừa mọc ra một bông hoa.

“...”

Hạ Vũ như không để ý đến tình cảnh xấu hổ trước mặt, lách qua người Lộ Nam Minh, chen vào giữa Khang Phi và Ngụy Vũ Thông, hai người nghĩ cậu tò mò, ai cũng không ngăn cậu, chỉ chuyển mục tiêu thành nhìn đối phương.

Lý Dị cảm thấy mấy thằng đàn ông đứng ở cửa bếp, xung quanh thoang thoảng mùi khét của thức ăn có chút xấu hổ, vuốt mũi, lên tiếng đánh vỡ sự im lặng, “Chúng ta vẫn nên gọi thức ăn nhanh thôi nhỉ?” Tuy là câu nghi vấn, nhưng với ngữ khí của y, hoàn toàn nghe thành câu trần thuật. Hiển nhiên đã không ôm chút hi vọng nào với bữa cơm này rồi.

Bạch Văn phản ứng cực nhanh, tiếp lời: “Em đi gọi điện thoại.” Quay người vội vàng chạy đi.

Một người lên tiếng, cảnh tượng xấu hổ cũng biến mất.

Mấy người chậm rãi đi về phòng khách, Khang Phi bị rớt lại sau cùng đi theo vài bước, phát hiện Hạ Vũ đi vào phòng bếp không có động tĩnh gì, nghĩ nghĩ lại quay ngược về.

“Vũ Vũ, em muốn làm gì thế?” Khang Phi quay về cửa bếp, vừa vặn trông thấy Hạ Vũ bưng nồi còn dấu cá cháy, có vẻ như chuẩn bị rửa.

66. Chương 66: Cứng Như Kim Cương

Hạ Vũ bị tiếng kêu ré lên làm hoảng sợ, tuy không kêu lên, nhưng có thể nhìn ra điều đó từ ngôn ngữ tứ chi của cậu, không chỉ hai mắt tròn tròn, cơ thể còn hơi run rẩy.

Khang Phi hiển nhiên nhận ra mình phạm sai lầm rồi, “Thật xin lỗi, em không sao chứ?”

“Không sao.” Hạ Vũ khôi phục bình tĩnh, hơi nghiêng cái nồi đang cầm trong tay, cá trong đó ngay lập tức bay vào thùng rác.

Khang Phi dứt hai tay vào túi quần, đứng sau lưng Hạ Vũ, ngấm động tác không thể coi là nhanh nhưng rất thuần thục cọ nồi, rửa bát, lau nhà bếp, “Em biết nấu ăn hả?”

Hạ Vũ rất chăm chú cọ rửa, chẳng hề quay đầu lại trả lời: “Không biết.”

Khang Phi ngạc nhiên, nhìn từ động tác của Hạ Vũ hoàn toàn không nhìn ra cậu lần đầu tiên làm, “Lần đầu sao?”

“Vâng.”

“...” Vũ Vũ đáng yêu của tui sẽ không nói láo đâu, nhất định Vũ Vũ nhà tui trời sinh là đầu bếp thiên tài rồi. Trong lòng Khang Phi dắc ý, hoàn hồn lại thì thấy Hạ Vũ bắt đầu rửa rau, còn gọt lại miếng khoai tây lúc nãy bị gã cắt thành hình thù kì quái ... Đối với một người ngay cả dao cũng không biết cầm sao cho đúng mà nói, động tác của Hạ Vũ có thể coi là hoàn mỹ, trôi chảy, miếng khoai tây bị gã gọt vô cùng thê thảm, rốt cục có thể gọi là miếng khoai tây được rồi.

Khang Phi tự cảm thấy hổ thẹn với lòng, do dự nửa ngày mới nói: “Có muốn anh giúp một tay không?”

Đột nhiên Hạ Vũ quay đầu lại chăm chú nhìn gã.

Khang Phi bị nhìn chăm chăm có chút chột dạ, gã biết năng lực về khoản này của mình có chút khuyết thiếu, vì thế tự tìm cái cớ nói: “Anh chỉ giúp đỡ em thôi mà, em bảo anh làm gì, anh sẽ làm cái đó!” Trong lòng trộm quyết định, ngày mai nhất định phải đi báo danh một lớp học nấu ăn cấp tốc mới được.

Hạ Vũ nói: “Trán em ngứa quá, gãi hộ em chút!”

Khang Phi: “...” Đây không phải ghét bỏ tui, tuyệt đối không phải ghét bỏ tui nhỉ?

Mấy người Bạch Văn ngồi ngắm thực đơn cả buổi, rốt cục quyết định chọn thức ăn đạm bạc một chút, đợi điện thoại cho nhân viên giao hàng rồi mới phát hiện Khang Phi với Hạ Vũ còn đang ở phòng bếp chưa ra, liền hô to: “Vũ Vũ, mau ra đây xem tivi đi, để mình Khang Phi lau dọn là được rồi.”

“...”

Không có người để ý đến cậu.

Lý Dị nói: “Có lẽ bọn họ đang bận.”

“Bận?” Ngụy Vũ Thông như có điều suy nghĩ nhắc lại từ này.

Sắc mặt mấy người ở đây lập tức trở nên rất nguy hiểm.

Với tư cách là một xử nam duy nhất trong đám người, Lý Dị ho khan hai tiếng nói: “Khụ khụ, chúng ta vẫn xem tivi đi!”

Chu Tiểu Đông nói nhỏ: “Xem TV thì xem TV, tại cậu đồ làm gì!”

Lý Dị lấy tay giả làm quạt, không ngừng phe phẩy, gượng cười nói: “Hôm nay rất nóng.”

Bạch Văn sáng bừng mắt nhìn y, “Rất nóng?”

Lộ Nam Minh nói: “Ồ đây cũng không có đối tượng để ông đột nhiên cảm thấy nóng người.”

Lý Dị bó tay nói, “Sao tôi lại cảm thấy, ông biến vô sỉ rồi?”

“Người đột nhiên cảm thấy nóng trong người không có tư cách nói tôi.”

“...” Lý Dị hít sâu một hơi, nói với Bạch Văn: “Em không thỏa mãn cậu ta hả?” Trước kia Lộ Nam Minh im lặng cả buổi không nhả ra được một từ, thế nào mới vài ngày không gặp lại giống như biến thành thẳng đàn ông không thỏa mãn dục vọng thế này? Cậu nào cũng dính dáng đến chuyện thiếu nhi không nên xem.

Bạch Văn nhăn nhó nhíu mày tuyên bố: “Em sẽ tiếp tục cố gắng.”

Chu Tiểu Đông vẫn luôn vênh tai hóng hớt, nghe thế, rốt cục không nhịn được nữa, tiếc nuối nói: “Không có tiền đồ!”

“Anh có tiền đồ, sao không thấy anh đẩy ngã anh Thông đi chứ?”

“Em!!!” Chu Tiểu Đông đỏ bừng cả mặt, cũng không biết là tức hay sao nữa.

“(o) ah~ anh họ

~ không phải anh... ớ?” Bạch Văn đang muốn nói gì đó, đột nhiên nghe thấy tiếng xào nấu đồ ăn, thốt lên kinh ngạc.

Những người khác cũng phát hiện có chuyện gì đó là lạ.

Mọi người quay sang nhìn nhau, đầu tiên Chu Tiểu Đông nghĩ đến Khang Phi, cho rằng Khang Phi không chịu thua, muốn biểu hiện trước mặt Hạ Vũ, “Cậu ta không có vấn đề gì chứ? Phòng bếp mới được lắp đặt các thiết bị tốt, sẽ không phải sửa lại toàn bộ đó chứ?”

“...” Lý Dị im lặng nhìn cậu, “Trước kia tại sao tôi không phát hiện cậu như vậy... Chẳng lẽ đây là lúc lo lắng cho nhà bếp sao?”

“Thế không thì phải lo cho cái gì?” Chu Tiểu Đông khó hiểu hỏi, ánh mắt đảo qua hai người Lộ Nam Minh với Ngụy Vũ Thông rồi lại đảo qua phòng bếp, bọn họ sẽ không phải muốn tiếp tục chiến đấu tiếp chứ?

“Phải sửa lại phòng bếp, hư tổn kia... sao vậy?” Lý Dị thấy Lộ Nam Minh với Ngụy Vũ Thông đột nhiên dừng lại, tự động im miệng, sải bước đi tới.

Chu Tiểu Đông, Bạch Văn cũng theo sau.

Chờ ba người chạy tới, Ngụy Vũ Thông và Lộ Nam Minh liếc nhau, im lặng lùi về sau.

Lý Dị thấy sắc mặt hai người khác thường, “Sao vậy?” Đột nhiên lùi về, lại bày ra vẻ mặt đó, thật sự đã hư hỏng đến độ đó rồi sao.

Trải qua chuyện vừa rồi, y hoàn toàn mất lòng tin với khả năng bấp núc của đàn ông rồi.

Ngụy Vũ Thông bí hiểm nói: “Mấy người tận mắt nhìn đi.” Nói xong, liền tự giác đi về phòng khách xem tivi, bóng lưng kia thoạt nhìn có chút bí trắng nhỉ?

Lý Dị kinh ngạc, trong đầu đột nhiên hiện lên biểu lộ muốn vào nhà bếp của Hạ Vũ, chẳng lẽ...? Đây không phải so với việc bọn họ đốt phòng bếp càng đáng kinh ngạc hơn sao!

...

Ba người Lý Dị đứng một lúc ở cửa phòng bếp, sau cùng im lặng nhẹ nhàng trở về phòng khách.

Sau đó phòng khách rất im lặng, cực kỳ im lặng.

Đồ ăn sẵn và đồ Hạ Vũ làm cùng bày trên bàn, hương thơm nức mũi.

Bạch Văn xoa tay nhìn đồ ăn trên bàn, giống như sói đói, đang muốn trộm một củ lạc, lại bị Lộ Nam Minh mặt không biểu tình bắt được.

“Khụ khụ”. Bạch Văn ho khan hai tiếng, muốn thay đổi không khí xấu hổ, chống nạnh bày ra bộ dạng chủ nhà, lớn tiếng nói: “Tất cả mọi người ngồi xuống ăn cơm đi!”

Lộ Nam Minh là người đầu tiên ngồi xuống bên cạnh Bạch Văn, “đều ngồi đi!”

Mọi người lần lượt cũng ngồi xuống.

Lý Dị cũng hiểu cảnh tượng này thật sự có chút lạnh, không khỏi nhìn Bạch Văn xin giúp đỡ, đối với chuyện làm không khí sôi động lên, chính là sở trường của Bạch Văn.

Bạch Văn quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, cầm đũa gấp thức ăn, thưởng thức một chút, sau đó bày ra biểu cảm thỏa mãn, cường điệu khen ngợi: “Ăn ngon quá.”

Rõ ràng biết rõ Bạch Văn đang làm trò, nhưng không khí quả thật cũng dễ chịu hơn rất nhiều.

Chu Tiểu Đông hoài nghi nhìn đồ ăn Hạ Vũ nấu, nhìn mặt ngoài có vẻ như bình thường, không biết bên trong có giống Hạ Vũ không, nhìn như vô hại, kì thực toàn thân đều là gai.

Chu Tiểu Đông hỏi: “Em hay nấu ăn hả?”

Khang Phi đắc ý trả lời thay cậu, “Lần đầu tiên.”

“...”

Trong đầu Bạch Văn và Lý Dị cùng lo lắng như Chu Tiểu Đông.

Lộ Nam Minh, Ngụy Vũ Thông mặt không biểu tình, cùng là lần đầu tiên, sao chênh lệch quá vậy.

Chu Tiểu Đông do dự giơ đũa lên, giống như ăn độc dược, bỏ đồ ăn vào miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống.

Hạ Vũ mắt cún con nhìn cậu nói: “Sao sao?” Rõ ràng đã được Khang Phi khen ngợi, nhưng cậu vẫn rất lo lắng.

Chu Tiểu Đông nhếch miệng nghĩ nghĩ, nói: “Hình như... cũng không tệ lắm.”

Hạ Vũ ngây người.

“Hệ thống vị giác của cậu không nhạy rồi, rất tốt ấy chứ...” Khang Phi lườm Chu Tiểu Đông xem thường, chuẩn bị an ủi Hạ Vũ, lời còn chưa kịp thốt ra, Hạ Vũ đã kích động nói: “Cảm ơn anh đã khen.”

Khang Phi nâng trán, những lời này của cậu ta có từ nào là khen chứ?

Bị Hạ Vũ chân thành nhìn như thế, sắc mặt Chu Tiểu Đông đột nhiên đỏ lên, lắp ba lắp bắp nói: “Ăn đi ăn đi!”

Bạch Văn nói: “Anh họ, anh xấu hổ gì chứ? Chắc không phải vì Vũ Vũ biết làm đồ ăn mà có cảm tình với cậu ấy chứ?”

Ngụy Vũ Thông và Khang Phi đồng thời nhìn về phía Chu Tiểu Đông, ánh mắt cùng rất sắc.

Chu Tiểu Đông bị nhìn chăm chăm khiến da đầu run lên, nhét miếng bánh bí đỏ vào miệng Bạch Văn, ác độc nói: “Cầm miệng em lại.”

Nhìn Bạch Văn bị nhét miếng bánh bí đỏ vào miệng mà nhìn ngu ngu, Lý Dị không nhịn được bật cười, may mắn trong miệng y không ăn gì, bằng không Lộ Nam Minh ngồi đối diện y sẽ bị lãnh đủ.

Lộ Nam Minh nói: “Em yên tĩnh chút đi.” Chính mình cũng nhịn không được khê cong khóe miệng.

Bạch Văn khó khăn nuốt miếng bánh, ai oán trừng mắt nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh xoa đầu cậu, cười nói: “Yên tâm, bánh bí đỏ còn nhiều lắm, phần của anh cũng dành cho em luôn.”

Mọi người lại không nhịn được bật cười.

Sau khi ăn xong, Bạch Văn lôi kéo Hạ Vũ vào phòng bếp, dùng mỹ từ là học tập kinh nghiệm.

Lộ Nam Minh nghĩ đến Bạch Văn chạy tới chạy lui cả một ngày nay rồi, tâm trạng cực kì không tốt. Rốt cục không kiên nhẫn lên tiếng tiễn những người không liên quan về, cũng kéo Bạch Văn đang cúi đầu trong bếp ra, quen thuộc lột hết quần áo của cậu, ném thẳng vào phòng tắm, “Tắm.”

“Thế nhưng, phòng bếp...” Hai mắt Bạch Văn dăm lệ tội nghiệp nhìn hắn.

“Tắm.” Lộ Nam Minh không kiên nhẫn cắt ngang lời cậu, đóng cửa lại luôn, không muốn lãng nhăng tiếp với Bạch Văn.

Lộ Nam Minh chưa đi được hai bước, Bạch Văn đã lên kéo cửa nhà tắm ra, ngáp ngừng gọi hắn: “A Minh Minh...”

Lộ Nam Minh cũng không quay đầu lại, “Còn nhiều thời gian dọn dẹp phòng bếp sau.”

Bạch Văn trần như nhộng đuổi theo, “A Minh Minh...” Vừa chạy tới cửa, chỉ thấy Lộ Nam Minh quay đầu lại trừng mình, ánh mắt nguy hiểm.

Dưới ánh mắt lom lom của Lộ Nam Minh, Bạch Văn tìm đại một cái cớ, “À... Em chỉ nhớ là em không mang theo quần áo sạch.”

Ánh mắt Lộ Nam Minh liếc Bạch Văn từ trên xuống dưới, cuối cùng nhìn chăm chăm vào chỗ đó của cậu, thâm thúy nói: “Em như vậy, còn cần quần áo khác sao?” Rõ ràng đã cởi sạch sành sanh rồi còn chạy tới chạy lui.

Bạch Văn biết cái cớ mình lấy quá vớ vẩn, quyết định không giả vờ nữa, cẩn thận nói: “Em quay về nhé?”

Lộ Nam Minh giống như cực kì bất đắc dĩ thở dài, cởi nút áo sơ mi, “Được rồi, anh cùng em.”

Đôi mắt Bạch Văn cong lại thành một đường chỉ, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ từ chối: “Anh yêu, chúng ta như vậy... hình như không tốt lắm?”

“Nếu em có thể giấu nụ cười trộm kia đi, độ tin cậy của câu nói sẽ cao hơn đó.” Lộ Nam Minh mặt liệt nói.

Bạch Văn làu bàu nói: “Không tốt thì không được nhìn, biết là cười trộm anh còn nhìn lên!”

“Ngụy biện.” Lộ Nam Minh nghe vậy bật cười, cởi quần áo vứt sang một bên, xoay người bế hắn Bạch Văn lên, “Ngoan, đừng cố sức quá.”

“...” Đây là uy hiếp gì chứ?

Lộ Nam Minh đặt Bạch Văn đứng dưới vòi hoa sen, vặn nước to nhất, Lộ Nam Minh đợi cậu bị ướt nhẹp cả người, hắn mới đổ sữa tắm rồi trắng trợn sà mớ, mấy bộ phận quan trọng được Lộ Nam Minh đặc biệt chăm sóc.

Bạch Văn vịn vai Lộ Nam Minh thở dốc, khiến hắn cũng ướn nhẹp toàn bọp xà phòng.

Lộ Nam Minh mặt không biểu tình mở vòi nước, lại vẩy nước ẩm tung tóe, khiến “bé cưng” của Bạch Văn bị chìm trong bọt xà phòng.

Bạch Văn lười biếng đứng dưới vòi hoa sen, ánh mắt nhìn thẳng xuống cậu nhỏ của ai đó đang cực kì sung sức ở dưới, không nhìn được thò tay ra chọt chọt, cậu bạn nhỏ run rẩy, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được vênh lên.

“Khụ!” Bạch Văn vội ho một tiếng, nói: “Có vẻ nhưng nó rất cần được an ủi.”

Lộ Nam Minh nhìn cậu, nhướn mày, “Dùng miệng?”

Bạch Văn sững sờ, “... Dưới được không?”

Mắt Lộ Nam Minh dần dần âm trầm, mạnh mẽ lật người Bạch Văn lại, trực tiếp đè lên tường, cậu bé chống lên hông Bạch Văn, hắn có chút kiềm nén nói: “Bạch Văn!”

Lộ Nam Minh rất ít khi gọi tên Bạch Văn, cậu hơi sững sờ, rõ ràng cảm giác tâm trạng hắn không tốt, mới ân cần hỏi: “Sao vậy?”

“Anh muốn em.”

Bạch Văn ngọt ngào nói: “Em đồng ý.”

“Nhưng anh càng không muốn làm em bị thương.” Lộ Nam Minh dừng một chút, hơi giận dữ nói: “Hôm nay sao em không nghỉ ngơi cho tốt.” Còn vẫn luôn quyến rũ hắn chứ.

Bạch Văn sững sờ, nâng hông lên, “Em không sao.”

“Haizz.” Lộ Nam Minh thở dài, thoáng lui lại, tỉnh táo lại bất đắc dĩ, nói: “Còn nhiều cách lắm, sao em lại không hiểu chứ?”

Bạch Văn đang muốn quay đầu lại, Lộ Nam Minh lại áp lên một lần nữa, lần này gờ chân Bạch Văn lên, thừa dịp cậu không kịp chuẩn bị, vọt thẳng vào.

Bạch Văn đau hét lên.

Lộ Nam Minh giữ nguyên tư thế đó, hôn vành tay đầy bọt của Bạch Văn, “Đau không?”

Bạch Văn đau muốn chết, nước nỏ nói: “... Có, đau quá.”

“A~” Lộ Nam Minh khẽ cười, chậm chậm rút cậu bé của mình ra.

Trong suốt cả quá trình, Bạch Văn vẫn luôn kêu đau, kêu la oai oái, nước mắt cũng chảy ra.

Lộ Nam Minh hơi sững sờ, có chút hối hận, “Thực xin lỗi.” Thấy trên thân cậu bé của mình không có tơ máu, Lộ Nam Minh mới thoáng yên tâm, quay người cầm dầu bôi trơn để làm công tác mở rộng, sau khi an ủi Bạch Văn, mới một lần nữa đâm vào.

...

Bởi vì hành vi thô lỗ lúc trước, sau khi làm xong, Bạch Văn cảm giác giống như vừa chết đi sống lại, nhưng phương thức chết lại khác một trời một vực, theo thứ tự là đau chết rồi đến sướng chết.

Lộ Nam Minh mới uy hiếp: “Về sau lại không nghe lời, kết cục sẽ không nhẹ nhàng như vậy.”

Bạch Văn vẻ mặt cầu xin: “A Minh Minh, cách làm của anh có phải quá..” Hại người hại mình rồi. Lời tiếp theo, dưới ánh mắt càng ngày càng hung ác của Lộ Nam Minh, tự động giảm âm lượng.

“Ngaoan, ngủ đi, ngày mai ở nhà nghỉ ngơi thật tốt.”

.....

Ngày hôm sau, Lộ Nam Minh cùng Bạch Văn nằm ở nhà một ngày liền.

Chỉ là Bạch Văn nằm, còn Lộ Nam Minh ngồi trên giường chơi game.

Lộ Nam Minh online liền nhận được hoan nghênh nhiệt liệt của quần chúng nhân dân.

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Các vị xác chết vùng dậy đi nào, một trong những nhân vật chính trong vụ thổ lộ đã xuất hiện rồi!

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Vạch tường vây xem một trong những nhân vật chính trong vụ thổ lộ. PS: Tiểu Tiểu, quả nhiên cậu là phúc hắc mà?

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Vạch tường vây xem một trong những nhân vật chính trong vụ thổ lộ +1. PS: Tiểu Tiểu, quả nhiên cậu là phúc hắc +1008611

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: Vạch tường vây xem một trong những nhân vật chính trong vụ thổ lộ +2. PS: Tiểu Tiểu, quả nhiên cậu là phúc hắc +1008611

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Vạch tường vây xem một trong những nhân vật chính trong vụ thổ lộ +10086. PS: Tiểu Tiểu, quả nhiên cậu là phúc hắc +N

...

[Bang][Lộ Hường Bắc]: -_-||| bình tĩnh.

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: Hừ hừ! Cậu bảo bọn này làm sao mà bình tĩnh cho được chứ.

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Thăng thần được khoan hồng, kháng cự thì nghiêm phạt.

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Thăng thần được khoan hồng, kháng cự thì nghiêm phạt +1. Thương Hải huynh, nhiệm vụ phỏng vấn giao cho cứng đó.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Vì sao hông phải là tui?

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: Hoa hoa nhi, mi cut ngay, Thương Hải huynh, tối qua anh mệt mỏi rồi, tạm thời nghỉ ngơi đi. Công việc mệt nhọc cỡ này, cứ để em làm cho.

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: ...

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: (_)# Gái Shin, mi muốn chết hả!

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Máy người có vẻ kích động quá.

[Bang][Lộ Hường Bắc]: Ngáp~ không có chuyện gì, anh đi ngủ đây các chú ạ.

...

[Bang][Nhị Thủ Yên]: -_-||| Hường Bắc huynh đã từng trong sáng cỡ nào chứ.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Khụ khụ, từ sau khi phát hiện Hường Bắc huynh che giấu vì thâm mến nhiều năm, trong lòng tui Hường Bắc huynh đã sớm đen không thể nào đen hơn được nữa rồi.

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: Còn là phúc hắc thâm tình, vì tình yêu đích thực của đời mình, bỏ qua thân phận, nằm vùng ở bang địch, chẳng lẽ không phải tình tiết chỉ xảy ra trong tiểu thuyết thôi hay sao?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: -_-||| Có phải các người đã quên Tiểu Nhu mới là người cầu mà không được rồi không?

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Khụ khụ, kỳ thật quay đầu lại đúng lúc cũng là một loại dũng khí.

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Tàn Thuốc, sao cậu lại cảm thán như thế, chẳng lẽ đã từng cùng thân thám...?

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Chuyện này để chút nữa hóng tiếp, Hường Bắc huynh, tui thay mặt cho toàn thể bang chúng bang Hắc Bạch phỏng vấn cậu.

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: Chỉnh chỉnh mic, xin hỏi ngày đó Hường Bắc huynh log out xong rồi đi đâu?

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: (^) Gái Shin, tuy rất muốn giết khanh, nhưng nề tình câu hỏi của khanh đã chạm được vào tim trầm, bốn vương liền tạm thời không truy cứu nữa.

[Bang][Tớ Thích Czayon Shin-chan]: Thím trên là một trong hai tên bệnh hoạn thỉnh yên lặng cút ngay, Hường Bắc huynh, im lặng thì không được đâu nha.

[Bang][Lộ Hường Bắc]: Được rồi, nể tình mấy người vì đáp án mà chờ đợi cả đêm, tui sẽ cho mấy người biết. Ngày ấy, sau khi bốn đại gia log out, đương nhiên là tiếp tục đi làm chuyện chưa làm xong rồi.

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: *Trùng mắt*

[Bang][Nhị Thủ Yên]: *Trùng mắt*

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: *Trùng mắt* PS: Gái Shin, đã coi thường cưng rồi. Hóa ra kẻ trùng hai loại bệnh như cưng mà cũng đoán trúng nè.

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: *Trùng mắt*

[Bang][Tớ Thích Czayon Shin-chan]: *Trùng mắt* – Vì duy trì đội hình. Hoa hoa nhi cưng tiếp tục đi.

[Bang][Tớ Thích Czayon Shin-chan]: Kết quả thế nào? Thế nào?

...

Lộ Nam Minh nhìn Bạch Văn đang hờn dỗi vì bị mình quây trong chăn, cười tủm tỉm gõ bàn phím.

[Bang][Lộ Hường Bắc]:~@^_^@~ Giờ em ấy đang nằm trên giường.

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: (_) trên giường?

[Bang][Tớ Thích Czayon Shin-chan]: (_) trên giường?

...

[Bang][Lộ Hường Bắc]: Ủ, trên giường.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Hường Bắc huynh, huynh quá mạnh mẽ rầu, tuicúi rạp người ngưỡng mộ.

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Khụ khụ, lần đầu nên dịu dàng chút.

[Bang][Lộ Hường Bắc]: Không phải lần đầu.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Sặc

~[Bang][Tớ Thích Czayon Shin-chan]: -_-||| Hường Bắc huynh, tui có thể gọi anh là cầm thú không? Tiểu Nhu nhỏ bé như vậy!

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: *gõ mõ* Tui tin Tiểu Nhu cực kì tự nguyện.

[Bang][Tớ Thích Czayon Shin-chan]: Hừ hừ, ai đến cũng không từ chối cũng là cầm thú.

[Bang][Tùng Qua Thương Hải]: Hừ hừ, ai đến cũng không từ chối cũng là cầm thú +1

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]:Hừ hừ ai đến cũng không từ chối cũng là cầm thú +10086

[Bang][Lộ Hường Bắc]: ....

[Bang][Đẹp Zai Quá Muốn Hủy Dung]:(_)

[Bang][Tớ Thích Czayon Shin-chan]: Suất Suất, cậu tới thật đúng lúc.

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Hường Bắc huynh đã thẳng thắn khai báo rầu, giờ đến lượt cậu cũng nên học tập chút đi.

[Bang][Đẹp Zai Quá Muốn Hủy Dung]:(_) ... Tui có việc, out trước đã.

[Hệ thống] Bạn tốt[Đẹp Zai Quá Muốn Hủy Dung] của bạn đã logout.

Người trong bang oán hận nguyên rửa một lúc, Lộ Nam Minh thấy rất bó tay. Không hổ là một đám đàn ông không có quy tắc, thế mà có thể độc ác rửa cậu ta đang làm giữa chừng thì có người đột nhiên xông vào

phòng được. Lộ Nam Minh khuyên bọn họ nên tích chút đức, coi chừng lời nguyên phản phệ. Đột nhiên lại nghe Bạch Văn oán hận: “May mà cậu ta chạy nhanh!”

Khỏe miệng Lộ Nam Minh không nhin được méo xệch, sau đó quan tâm nói: “Uống nước không?”

“Có.”

“Để anh đi rót cho em.” Lộ Nam Minh đứng lên đi rót nước cho cậu.

Mãi đến khi bóng lưng Lộ Nam Minh biến mất ở cửa ra vào, Bạch Văn mới thu lại ánh mắt lưu luyến, không mặc quần áo nữa chứ, thật sự là quá phạm quy luôn, trong lòng Bạch Văn trộm bổ sung một câu.

[Bang][Lộ Hường Bắc]: Mấy người rảnh đến độ nằm mọc trên đầu rồi hả?

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: Hử, Nhu Nhu?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Trừ cậu ta ra còn ai trồng khoai đất này nữa?

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Giọng điệu rất quen thuộc.

[Bang][Nhị Thủ Yên]: Hoa Hoa Nhi, đã quên trong hôn lễ của cậu, chị dâu với anh đại hát bè rồi hả?

[Bang][Tiểu Nhi Bất Ngữ]: Đáng tiếc thiếu bá khí của chị dâu.

[Bang][Lộ Hường Bắc]: (^) Thanh mai của tui tất nhiên là không ai có thể thay thế được.

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: ^ _ ^ Nhu Nhu, cậu không cần nghỉ ngơi thật khỏe làm sao?

[Bang][Lộ Hường Bắc]: Thân thể trăm vốn cứng cáp như kim cương mà, các khanh không cần lo lắng.

[Bang][Nhị Thủ Yên]: _ _ _ _ _ Tiểu Nhu, cậu có chắc Hường Bắc huynh mạnh chứ?

[Bang][Tứ Thích Czayon Shin-chan]: Cực kì xấu xa hỏi, thật ra không phải đã hỏng rồi chứ?

[Bang][Lộ Hường Bắc]: ~ (@ ^ _ ^ @) ~ Mấy người hông hiểu đâu.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: Cầu giải thích, chẳng lẽ có bí tịch võ công gì đặc biệt sao?

[Bang][Lộ Hường Bắc]: (^) Bách hợp có thể biến đi.

[Bang][Đóa Hoa Sen Trắng Thuần Khiết]: (_) # Trăm đếch phải bách hợp nhé!

“Thân thể cứng cáp như kim cương sao?” Giọng Lộ Nam Minh khê vang lên bên tai Bạch Văn.

Tay Bạch Văn run lên, quay đầu cười với Lộ Nam Minh, “A minh Minh.”

“Uống nước đi.” Lộ Nam Minh thật ra không làm khó cậu, đưa ly tới trước mặt Bạch Văn, thấy cậu không định cầm, trực tiếp đặt cốc trước miệng rồi cho cậu uống.

Bạch Văn uống nửa chén, ngoan ngoãn nằm lại giường, mở to hai mắt nhìn Lộ Nam Minh, hỏi: “A Minh Minh, khi nào thì anh phát hiện em là Nhiêu Chỉ Nhu vậy?”

Lộ Nam Minh hơi ngạc nhiên, đặt cốc xuống, lén chặn lên, nằm xuống bên cạnh Bạch Văn, ôm cậu rồi trả lời: “Trước kia có hơi nghi ngờ, sau đó chơi acc nhỏ. Ngoài ý muốn gặp được em, mới chắc chắn.”

“Thế nào lại không báo sớm cho em biết?” Hại cậu còn vô tình nói dối nhiều như vậy, còn thường xuyên phải lo lắng sợ hãi nữa chứ.

“Chẳng mấy khi mới thấy em không ngoan ngoãn như vậy.”

“...”

Hai người thẳng thắn nói chuyện với nhau, Bạch Văn mới phát hiện Lộ Nam Minh làm vì cậu không ít chuyện, đặc biệt là sau khi thấy folder trong máy tính của Lộ Nam Minh.

Bên trong lưu từng hình ảnh cuộc nói chuyện với cậu, đều là những đoạn chat nho nhỏ, một ít ảnh chụp, một ít tin nhắn, trong đó còn có một video làm từ hình của hai người, bối cảnh âm nhạc là bài hát Lộ Nam Minh trình bày.

Bạch Văn xem những cái này, hạnh phúc muốn chết.

=====

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: /(tot)/~~ Chuyện về Tiểu Nhu rốt cục đã xong.

67. Chương 67: Tiểu Thụ Không Dậy Nổi

Khang Phi một tay thao tác nhân vật đi dạo bản đồ, một tay chống cằm, ngón trỏ không kiên nhẫn gõ sườn mặt mình, ánh mắt lại đảo sang bên cạnh, Hạ Vũ đang ngồi ở cửa sổ, im lặng lật sách.

Hôm nay Bạch Văn chuyển đi, thiếu tên chuyên ngành đường này, phòng chỉ còn lại Khang Phivới Hạ Vũ, cô nam quả nam, những suy nghĩ này của gã tựa như chồi non ở dưới đất lớn lên, càng ngày càng phát triển.

Thế nhưng, Hạ Vũ lại là đầu gỗ, mặc kệ gã ám chỉ, trắng trợn sàm sỡ thế nào, cũng không làm cậu hiểu được dù chỉ nửa phần tình cảm gã dành cho cậu. Nghĩ đến việc Lộ Nam Minh đã có thể ôm được người yêu về nhà, ngọt ngào hạnh phúc trong ngôi nhà của chính hắn, gã lại buồn bực muốn học máu. Nhớ năm đó, lúc gã còn đang tung hoành tình trường, Lộ Nam Minh ngay cả phim AV còn chưa từng rõ đến.

Khang Phi suy nghĩ, tuy rằng có lo sẽ làm Hạ Vũ sợ, nhưng nếu gã vẫn luôn im lặng không làm gì, chờ Hạ Vũ nghĩ thông, đoán chắc phải đợi đến tết công gô. Vì hạnh phúc của mình, có nên chủ động tấn công, làm luôn hay không đây?

Nhưng Hạ Vũ thật sự ngốc vậy sao?

Vẫn luôn im lặng không nói gì, nhìn có vẻ ngốc nghếch, nhưng đó có phải Hạ Vũ đang từ chối bằng cách im lặng không? Hay đó không phải suy nghĩ hiện tại của Hạ Vũ?

Khang Phi xoắn xuýt nhíu chặt lông mày, nhìn chằm chằm Hạ Vũ đang lật sách.

Nhìn lên trắng trợn như vậy, Hạ Vũ vẫn hồn nhiên không nhận ra, vẫn cứ cầm đầu đọc sách.

Khang Phi đổi sang gõ mặt bàn, động tác càng ngày càng gấp gáp, gõ đến độ ngón tay cũng thấy đau, lại không khiến Hạ Vũ liếc nửa con mắt để ý đến mình. Khang Phi vì để ngón tay mình bình an, đành phải nhận mệnh, là gã biết, mị lực của gã trước mặt Hạ Vũ vẫn không xi nhê chút nào.

Dù có hăm hại, lừa dối cũng phải để cậu ấy thuộc về mình!

Khang Phi cắn răng quyết tâm, nói thẳng: “Vũ Vũ, chúng ta ra ngoài chơi một chuyến đi!”

Lúc này Hạ Vũ mới có chút phản ứng, đó là nửa phút sau, cậu quay đầu lại nhìn Khang Phi, trong mắt đều là thắc mắc: “Đi đâu?”

Đương nhiên Khang Phi sẽ không nói gã quyết định lừa cậu ra ngoài để ăn tươi nuốt sống mà nghiêm túc nói: “Em đi theo anh là được rồi.”

“... Vâng.” Hạ Vũ khép sách lại, đứng lên vịn cổ nhúc nhai.

Khang Phi thấy thế, bắt đắ dĩ bữu môi, tiến lên phía trước, đè vai cậu xuống, “Ngồi xuống đi.”

Hạ Vũ nghe theo.

Khang Phi giúp cậu đắm vai đầu vào đấy, trước kia gã thường xuyên đi vào quán mát xa, cũng biết chút kỹ thuật đơn giản. Gã cũng nghĩ đến chuyện cónên giúp Hạ Vũ luyện tập thể dục một chút không. Hạ Vũ thường hay ngồi một chỗ đọc sách, không hay rèn luyện, cơ thể sớm muộn cũng sẽ có vấn đề. Mỗi ngày chạy bộ một chút, nếu cậu ngại mệt, còn có thể tập yoga. Cái này có thể rèn luyện độ mềm dẻo của cơ thể, đối với cuộc sống sau này của bọn họ cực kì có lợi, có thể làm được nhiều tư thế khác nhau.

Khang Phi nghĩ đến xuất thần, nhất thời quên mất chuyện phải đi ra ngoài, chờ tới lúc gã nhớ ra, Hạ Vũ đã sớm nghiêng đầu ngủ say.

“...”

Được rồi, còn nhiều thời gian mà.

Khang Phi ôm ngang Hạ Vũ, đẩy ghế ra, vắt vabelle cậu lên giường. Một đến độ cả người gã ra một tầng mồ hôi lạnh. Gã cởi giày ra, bò lên giường cởi quần áo Hạ Vũ. Khang Phi cũng nhân cơ hội này sờ cậu một chút, hết hôn lại nắn, vậy mà Hạ Vũ chẳng có chút dấu hiệu tỉnh ngủ nào. Khang Phi hận việc cậu có thể ngủ ngon lành thế này thấu xương, nhưng lại chẳng thể làm được gì.

Khang Phi kiềm chế xúc động muốn nuốt tươi Hạ Vũ vào bụng, kéo chăn qua, đắp cho cậu, còn mình thì chạy vào nhà vệ sinh giải quyết.

Ngủ thẳng đến sáng mai, Hạ Vũ xoa đôi mắt buồn ngủ ngồi dậy, rử mắt thấy trên người mình lại có dấu, nháy mắt mấy cái mới đẩy Khang Phi.

Khang Phi bị Hạ Vũ đẩy đến tỉnh, vươn tay ra ôm cậu vào lòng, “Sao thế?”

Hạ Vũ chỉ một chút dấu loang lỗ trên ngực mình, lên án: “Ngày hôm qua anh lại quên đốt hương muỗi rồi.”

“...” Khang Phi cực kì hối hận vì đã dùng cái cớ không đáng tin chút nào này. Gã còn không quên quyết tâm gang thép ngày hôm qua của mình, ngẫm một lúc rồi nói: “Em còn nhớ những sách Bạch Văn từng đưa em xem không?”

Hạ Vũ rầu rĩ trả lời: “Có.” Từ khi Khang Phi vô tình xóa sổ ebook Bạch Văn đưa cho cậu đọc đi, rốt cục cậu không thể tìm được nữa. Bạch Văn không down giúp cậu, mà cậu lại quên mất tên của truyện, đến giờ cậu vẫn thắc mắc cái kết mình chưa kịp xem xong kia lắm. Cũng không biết tên vương gia ăn chơi chắc tán với mình chủ võ lâm có đến được với nhau không.

“Còn nhớ đoạn nói những dấu xanh đỏ trên người không?” Ánh mắt Khang Phi phức tạp nhìn Hạ Vũ. Rõ ràng đã đọc nhiều truyện như thế rồi, tại sao lại vẫn không hiểu tình cảm của gã, huống chi bản thân gã đã ám chỉ rõ ràng như thế?

Tuy nhiên nhìn đi nhìn lại, Hạ Vũ cũng có thể ngốc thế thật. Nhưng nếu cậu không ngốc...

“Nhớ mà.”

Khang Phi có chút lo lắng, nhắm mắt một lúc mới dám hỏi: “Dấu trên người em cũng giống cái đó đó.”

“Hả?” Hạ Vũ hoảng hốt, đôi mắt tròn xoe, giống như muốn lặn ra khỏi hốc mắt. Sau nửa ngày mới vươn tay sờ móng mình, bẹp miệng nói: “Anh lừa em hả!”

Khóe miệng Khang Phi giật giật. Tất nhiên gã đoán được động tác cùng ý nghĩa của những lời này, gã bó tay nói: “Cũng không phải có thì móng người nào cũng đau đâu.” Hơn nữa, gã cũng không làm đến bước cuối cùng.

Hạ Vũ nhíu mày suy nghĩ, “Vậy thì thế nào rồi? Không phải nói là sẽ đau một chút, còn có thể bị chảy máu sao? Ah. Chẳng lẽ đây không phải lần đầu của em?”

“...” Đây không phải ngốc nghếch, mà là cực kì ngu ngốc. Khang Phi nâng trán nói: “Chẳng lẽ không phải hiện tại em nên để ý những dấu này là do ai làm à?”

Hạ Vũ nháy mắt mấy cái, lông mi chớp chớp trước mặt Khang Phi, “Không phải anh hả?”

“... Sao phải là anh?” Khang Phi nhướn mày.

Hạ Vũ chỉ chỉ Khang Phi rồi lại chỉ chỉ chính mình, “Ký túc xá chỉ có hai người chúng ta thôi.”

“Như vậy, chỉ có thể là anh rồi ha?”

“Cửa sổ có kính bảo vệ, lại còn đóng kín, những người khác không vào được.”

Đây làm gì có một chút đáng vẽ của kẻ ngu chứ? Khang Phi dứt khoát hôn lên miệng Hạ Vũ một cái, thẳng thắn thừa nhận: “Chính là anh.”

Hạ Vũ sờ môi, nói: “Anh còn chưa đánh răng.”

Khang Phi đang lo lắng cùng tim đập rộn ràng lập tức muốn đập đầu mình vào tường, nắm chặt tay Hạ Vũ, hung ác nói: “Em nói sang chuyện khác cũng vô dụng thôi, bây giờ không phải lúc nói đến vấn đề đã đánh răng hay chưa!”

Hạ Vũ cực kì vô tội, “Thế nhưng, anh thật sự chưa đánh răng mà!”

“...” Hít sâu, hít sâu.

“Thế nhưng, không sao cả, dù sao em cũng chưa đánh răng.”

“Đệch!” Khang Phi bực bội mắng một câu, xoay người bắt đầu gặm cắn Hạ Vũ, đầu lưỡi vọt vào miệng cậu, dạo loạn một vòng, say sưa hôn, thấy Hạ Vũ vẫn luôn tròn trịa mắt, trong con ngươi lấp lánh ánh nước.

Khang Phi giật mình, buông Hạ Vũ ra, “Xin lỗi.”

Hạ Vũ nháy mắt mấy cái, nước mắt rơi xuống, “Anh cắn em đau quá!”

“... Xin lỗi!” Khang Phi xoa loạn nước mắt cho cậu.

“Em muốn đánh răng.”

“...”

Khang Phi tựa ở cửa ra vào, thấy Hạ Vũ thật cẩn thận, chăm chú đánh răng hai lần, rốt cục không nhịn được nữa, xoay người rời đi. Đi đến cầu thang lại cảm thấy mình quá xúc động rồi, đi như thế làm chi. Hạ Vũ không bao giờ để ý tới mình nữa thì phải làm sao giờ? Dù sao cũng đã thắng thắn rồi, phải quấn em ấy chặt vào, lừa gạt cũng được, để ý chuyện em ấy có ghét mình hay không làm gì chứ, dù có ghét đi chăng nữa, chỉ cần có thể ở bên cạnh em ấy, những điều đó có là gì đâu?

Khang Phi quay người trở về, Hạ Vũ vừa rửa mặt xong, “Anh cũng nhanh lên, không là muộn mất.”

“...” Khang Phi phức tạp nhìn Hạ Vũ, rõ ràng ghét đến độ phải súc miệng hai lần, còn chảy nước mắt, hiện tại sao lại có biểu lộ nhưng chưa từng có gì xảy ra thế này.

Hạ Vũ giục: “Nhanh lên.”

Khang Phi không nghĩ nữa, dặn: “Chờ anh.”

“Vâng.”

Khang Phi vẫn sợ Hạ Vũ bỏ đi trước, vừa dựng thẳng lỗ tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, vừa nhanh nhanh rửa cho xong cái mặt, đi ra thấy Hạ Vũ quả nhiên vẫn đang chờ gã, còn cầm sách của Khang Phi và của mình, Khang Phi vậy tay nói: “Chúng ta đi thôi.”

Một đường đi không ai nói chuyện với ai.

Khang Phi liên tục dò xét Hạ Vũ, thử thăm dò khoát tay lên vai cậu, sắc mặt Hạ Vũ lại vẫn như bình thường, tay gã không nhịn được khẽ nắm chặt, hoàn toàn không hiểu Hạ Vũ đang nghĩ gì.

Gã có mấy suy đoán, lại chẳng có cái nào lạc quan cả.

Miên man suy nghĩ mãi đến tận trưa, vất vả lắm mới đợi tan học được, Khang Phi quay đầu xuống tầng tìm Hạ Vũ.

Hạ Vũ trông thấy Khang Phi, đi về phía gã, hỏi: “Ăn gì đây?”

“... Gì cũng được.”

“Chúng ta đi căn tin đi!” Về mặt Hạ Vũ hơi lo lắng, chờ mong nhìn Khang Phi. Bởi vì Khang Phi vẫn luôn không cho cậu đến căn tin ăn cơm, cậu nhớ cái trắng ở đó lắm rồi.

“...”

Kế hoạch đến căn tin ăn cơm cuối cùng bị ngâm nước, bởi vì đi được nửa đường thì gặp hai vợ chồng nhà Ngụy Vũ Thông. Dưới yêu cầu tha thiết của Ngụy Vũ Thông, địa điểm tự nhiên đổi thành quán cơm nhỏ bên ngoài trường học.

Tâm trạng hôm nay của Khang Phi không tốt, sắc giọng hỏi: “Có chuyện gì?” Mỗi lần gặp mặt đều lộ ra vẻ mặt ghét bỏ vì đã quấy rầy thế giới hai người, đột nhiên rủ đi ăn cơm chung, nhất định có chuyện.

Ngụy Vũ Thông cũng không lảng nhảng, “Nghe nói Lộ Nam Minh có vị hôn thê hả?”

Khang Phi sững sờ, không nhận được cười rộ lên, “Bạch Văn bảo cậu hỏi à?”

“Không phải.” Nếu không phải Chu Tiểu Đông vô tình nhắc tới, Ngụy Vũ Thông cũng không biết chuyện này. Hiện tại Bạch Văn đang ở chung với Lộ Nam Minh, trong lòng trong tim tất cả đều là Lộ Nam Minh, cái đầu óc đó dù có thông minh đến đâu cũng không thể nhét thêm chuyện khác vào được, Bạch Văn làm sao còn nhớ đến chuyện này cơ chứ.

Chu Tiểu Đông nói với anh, tất nhiên là vì lo lắng. Cậu cũng vô tình từ trong miệng Bạch Văn mới biết được, cũng không biết chuyện thực hư thế nào. Trải qua chuyện come out kia, Ngụy Vũ Thông đã sớm coi Bạch Văn là người trong nhà, nghe vậy cũng có chút không yên tâm.

Hai người sau khi thương lượng, cảm thấy nếu hỏi thẳng Lộ Nam Minh, mà chuyện lại không quan trọng thì cả hai bên sẽ có chút xấu hổ, cũng không tốt. Dù sao Bạch Văn cũng thường xuyên trêu chọc người khác. Hỏi Bạch Văn, cũng không biết sẽ nghe cái miệng đó nói hư nói vượn gì. Càng nghĩ càng thấy tìm hỏi người thứ ba Khang Phi vừa không thương tổn người khác, lại có thể hiểu rõ mọi chuyện.

“Mấy người không tin Nam Tử sao?” Khang Phi kinh ngạc hỏi. Dù sao nhìn ngang nhìn dọc, Lộ Nam Minh cũng không phải loại đàn ông không đáng tin. Huống chi Lộ Nam Minh có tình cảm với Bạch Văn, bọn họ đều thấy được hết.

Ngụy Vũ Thông thản nhiên nói: “Tôi không tin người nhà cậu ta.” Gia thế nhà Lộ Nam Minh có vẻ cũng không tầm thường. Gia thế càng tốt, càng để ý mặt mũi, càng không cho phép một vết bẩn nào được tồn tại.

Ngụy Vũ Thông là người hiểu rõ hơn những người khác nhất.

Bạch Văn sớm đã come out, người nhà họ Chu còn chưa thấy Lộ Nam Minh, đã coi hắn là một phần trong gia đình rồi. Nếu Bạch Văn đi gặp người nhà Lộ Nam Minh mà bị khinh bỉ, đừng nói người nhà họ Chu, Ngụy Vũ Thông cũng không cách nào để yên.

Khang Phi trêu chọc: “Không hổ là anh rể họ.”

“...” Ngụy Vũ Thông mặt không biểu tình, Chu Tiểu Đông xấu hổ quay đầu đi. Dù quan hệ hai người đã xác định từ lâu, nhưng mỗi khi nghe người khác nói ra, Chu Tiểu Đông vẫn cảm thấy xấu hổ.

“Hắn là người đàn ông có trách nhiệm lại ổn trọng, nếu không nắm chắc cơ hội thắng lợi, hắn sẽ không ở chung với Bạch Văn đâu.” Về những điều này, Khang Phi tự nhận bản thân kém cỏi.

Ngụy Vũ Thông cạo cạo mu bàn tay Chu Tiểu Đông, dịu dàng nói: “Tôi biết.” So ra thì, chuyện của anh và Chu Tiểu Đông thuận lợi hơn nhiều.

Chu Tiểu Đông yên lặng đút tay vào túi quần, tai hơi ửng hồng.

Khang Phi xem như không thấy sự mờ ám của hai người, “Sự tồn tại của vị hôn thê này là chuyện buồn cười có cũng được mà không có cũng không sao. Thật sự thì trên đời này loại này cũng không có mấy người, Nam Tử sẽ xử lý tốt. Huống chi, Bạch Văn cũng không phải loại người dễ bị bắt nạt mà lùi bước, cậu cứ thoải mái đi, buông lỏng tinh thần chút, anh rể họ ạ.” Tuy không nghe Lộ Nam Minh nói qua, lại thấy đã hai tháng sau khi khai giảng mà Lộ Duyệt Hân vẫn chưa tới quấy rối, Lộ Nam Minh lại chuyển đến sống với Bạch Văn, đoán chắc mọi chuyện đã được hắn xử lý tốt đẹp.

Nghe Khang Phi nói như thế, Ngụy Vũ Thông cảm thấy mình quá lo xa rồi, cũng không phải gia đình nào cũng giống gia đình mình được, ít nhất nhà Chu Tiểu Đông là một gia tộc thần kỳ như thế.

Đang nói chuyện thì đi đến quán cơm, Ngụy Vũ Thông tìm được vị trí ngồi, nói: “Chúng ta gọi món ăn thôi.”

Khang Phi không chút do dự, ngồi ngay ngắn bên cạnh Hạ Vũ, không quên gọi: “Một đĩa cải trắng.”

Ngụy Vũ Thông gọi đồ ăn xong, thấy Khang Phi nhìn Hạ Vũ không chuyển mắt, còn Hạ Vũ lại vẫn ngơ ngác ngồi đó, giống như thần trí đã đi du lịch lên chín tầng mây, lại giống như đang chăm chú lắng nghe, khóe miệng anh khẽ nhếch, đột nhiên nói: “Hôm nay tôi nhìn thấy một mỹ nữ.”

“Hiện tại tôi không có hứng thú với mỹ nữ.” Khang Phi thật sự chẳng để ý, đột nhiên bắt lấy tay Hạ Vũ, nói: “Bây giờ tôi chỉ để ý người này mà thôi.”

Ánh mắt Ngụy Vũ Thông lóe lên, cũng phối hợp nói: “Nghe nói, tên của cô ấy là Phương Di.”

“...À?” Khang Phi ngạc nhiên nhìn anh, bàn tay túm tay Hạ Vũ không tự giác hơi buông lỏng, “Sao cô ấy lại quay về rồi?”

Hạ Vũ nhìn Khang Phi.

Ngụy Vũ Thông nhún vai, chẳng để ý nói: “Nghe nói đi học lại rồi.”

“Hôm nay?”

“Hình như không phải.”

Khang Phi hơi ngạc nhiên, nhưng rồi cũng không để ý nhún vai, “Cô ấy không sao là tốt rồi.” Đã có thể đi học lại, vậy tai họa kia cũng biến mất. Gã không nghĩ bản thân mình có sức quyến rũ mạnh mẽ đến nỗi khiến hoa khôi giảng đường học viện nghệ thuật mãi mãi chung tình với mình.

“Ặc... hình như tôi thấy cô ấy kìa.” Chu Tiểu Đông đột nhiên mở miệng.

Khang Phi, Ngụy Vũ Thông: “...”

Chu Tiểu Đông khoa chân múa tay, “Thật sự, cô ấy đi vào rồi kìa.”

Không cần cậu nói, Khang Phi cũng đã nhìn thấy Phương Di. Vẫn là áo sơ mi khỏe khoắn kết hợp với áo khoác đơn giản, nhưng không hề che giấu sức quyến rũ của cô. Khang Phi đã thấy rất nhiều cô gái xinh đẹp, nhưng với vẻ ngoài của Phương Di, cô vẫn là người nổi bật nhất trong số đó.

Đáng tiếc, hiện tại gã không còn hứng thú nữa.

Phương Di cũng nhìn thấy Khang Phi, rõ ràng có hơi ngạc nhiên, sau đó khẽ cười với gã.

Khang Phi không nghĩ cô sẽ cười với mình, cũng ngạc nhiên một lúc mới dời mắt đi chỗ khác, coi như gã không nhìn thấy cô.

Ngụy Vũ Thông nhìn thấy tất cả vào mắt, cười cười không rõ ý, trông thấy bà chủ mang thức ăn ra, cầm đũa nói: “Đồ ăn đến rồi!”

END 67

68. Chương 68: Đầu Đầy Mồ Hôi

Ăn cơm xong thì chia tay hai người Ngụy Vũ Thông Khang Phi với Hạ Vũ cùng trở về trường. Khang Phi không quên mua cho Hạ Vũ một cốc trà sữa, vị giác của cậu khác hẳn người thường, gã chưa từng thấy thằng con trai nào lại coi trà sữa giống nước lọc như cậu cả.

Càng thần kì chính là thể chất của Hạ Vũ. Ngày nào cũng ăn đồ ngọt như vậy, mà chẳng thừa chút thịt nào.

Lúc Hạ Vũ ôm trà sữa cũng là lúc cậu nói nhiều nhất.

Khang Phi có chút đau khổ hỏi chuyện vẫn làm gã canh cánh trong lòng: “Em rất ghét anh hả?” Gã không biết Hạ Vũ vẫn bình thường với mình như không có chuyện gì xảy ra là do đâu. Nhưng gã biết rõ, nếu mình không hỏi, quan hệ giữa hai người chỉ có thể dừng tại chỗ. Đây là chuyện gã không muốn thấy nhất.

Hạ Vũ cắn ống hút, mắt không hề nháy nhìn chăm chăm Khang Phi.

Lần đầu tiên Khang Phi cảm thấy bị Hạ Vũ nhìn cũng không phải sung sướng gì, “Sao vậy?” Vì sao ánh mắt Vũ Vũ nhìn gã lại có ý trách cứ thế kia? Gã gì cũng không làm, nhưng lại lâm vào cảm giác tan nát cõi lòng do không được đáp lại tình cảm.

“Anh muốn chia tay với em?”

“... Hả?” Khang Phi ngơ ngác sau đó là kinh ngạc. Chia tay? Bọn họ còn chưa yêu đương mà? Chia tay sao? Từ này ở đâu ra vậy?

Hạ Vũ cắn ống hút, cúi thấp đầu bước đi.

Nếu như Khang Phi không phải người ý chí sắt đá, trông thấy bóng lưng Hạ Vũ rời đi buồn bã như vậy, chắc chắn sẽ nghi ngờ chính mình lại thất loạn như trước, bởi vì tấm lưng kia thật sự rất giống bóng lưng của người bị từ bỏ.

Đầu óc của Khang Phi bị một câu Hạ Vũ nói làm thành bột nhão, ngây ngốc nhìn bóng lưng của cậu, mãi đến khi không thấy cậu đâu nữa gã mới nhớ ra đuổi theo.

Chạy tìm cả buổi cũng không thấy bóng Hạ Vũ đâu cả, Khang Phi có chút cuống quýt. Gọi điện thoại cho Hạ Vũ thì luôn bị cậu từ chối cuộc gọi, Khang Phi vội đến xoay vòng vòng, lại không thể làm gì Hạ Vũ đang cẩu kính. đành phải dùng tốc độ siêu nhân phi như bay về ký túc xá tìm Hạ Vũ, giờ gì cũng không còn quan trọng nữa, thấy người là quan trọng nhất.

Kết quả Hạ Vũ không về ký túc xá.

Sau đó là thư viện, phòng học, sân bóng, căn tin... tất cả những nơi Hạ Vũ có thể đi, Khang Phi đều lật tung tìm kiếm nhưng vẫn không thấy người. Hơn nữa, Hạ Vũ vẫn luôn không nhận điện thoại của gã.

Khang Phi lo lắng đến sắp phát điên, trong lúc nhất thời cả người rối loạn, mờ mịt lại tuyệt vọng đứng ở cổng trường, đột nhiên cảm thấy như bầu trời sắp đổ xuống đầu.

Đột nhiên bị người vỗ vai, Khang Phi quay đầu lại, vui mừng kêu: “Hạ Vũ!” Sau khi thấy người kia không phải Hạ Vũ, vui mừng lập tức bị lãnh đạm thay thế.

Lão Cửu đẩy gã một cái, sau vỗ lưng Khang Phi, giận dữ nói: “Về mặt ông sao lại thế? Thấy tôi khó chịu đến vậy hả! Nãy gọi mấy tiếng cũng không trả lời, đang nghĩ gì đó?”

“...”

Lão Cửu nhìn bầu trời trong xanh, lẩm bẩm nói: “Cũng không phải mùa hè, đứng dưới gốc cây mà đầu đầy mồ hôi được hả?”

Khang Phi hơi ngạc nhiên, vươn tay vuốt mặt, tay giống như vừa bị nhúng vào nước, gã không để ý chùi lên quần áo, hỏi: “Ông thấy Hạ Vũ không?”

Lão Cửu rốt cục phát hiện Khang Phi là lạ, không chỉ trán đầm đìa mồ hôi, hai mắt còn sưng húp, nghĩ đến về mặt lúc này Khang Phi quay đầu lại kêu to tên Hạ Vũ, y thử hỏi: “Ông cãi nhau với Hạ Vũ hả?” Với đứa ngây thơ như trẻ sơ sinh vậy mà cũng có thể cãi nhau sao? Huống chi Hạ Vũ, trong ấn tượng của y, ngoại trừ ít nói ra, thì rất hòa đồng, lại còn đáng yêu nữa.

“Tôi không thấy em ấy.”

“... Hả?” Tìm không thấy cậu ta, cũng đâu cần phải giống như muốn khóc thế này chứ? Hơn nữa chỉ không tìm thấy thôi mà, cũng có phải sinh lý từ biệt đâu. Lão Cửu oán thăm, lại không dám sát muối lên vết thương hở, ai biết tên mất trí sẽ làm gì đây chứ? Lão Cửu cảm thấy phản ứng vừa rồi của mình quá không có tình yêu đồng bào, dừng một chút, uyển chuyển nhắc nhở gã: “Có lẽ cậu ta đi tìm bạn thôi, chắc chút nữa sẽ về.” Ai mà chẳng có không gian riêng tư chứ.

Khang Phi vỗ đầu nói: “Sao tôi lại quên được nhỉ!”

Lão Cửu thấy Khang Phi sờ soạn vài cái không thấy điện thoại, nói: “Nếu không, dùng của tôi này?”

Khang Phi bình tĩnh nói: “Không cần.” Nói xong câu này, gã lấy điện thoại từ trong túi ra bắt đầu nhấn số.

Điện thoại vừa nổi, Khang Phi đã hỏi thẳng: “Hạ Vũ có ở chỗ em không?”

Bạch Văn đang trong giai đoạn quan trọng của nghiệp lớn quynh rữ, dừng lại vài giây đồng hồ mới tiêu hóa được câu hỏi của Khang Phi, hỏi: “Không có. Hai người sao thế?”

“Không thấy em ấy, cũng không nhận điện thoại của anh.”

“Không nghe thì gửi tin nhắn.” Bạch Văn cúp điện thoại, tiếp tục nghiệp lớn ban này.

“...” Cái này thật sự là người xấu lúc trước còn vì hạnh phúc của Hạ Vũ mà phá đám mình sao? Khang Phi kiên nhẫn gọi điện thoại tiếp, Hạ Vũ nghe lời Bạch Văn nhất, nếu là điện thoại của Bạch Văn, nhất định Hạ Vũ sẽ nhận, Khang Phi chưa lờn nghĩ.

“Rốt cục anh có dừng lại hay không!” Bị quấy rầy nhiều lần, Bạch Văn phát điên.

“Em gọi thử đi, anh sẽ không quấy rầy em nữa.”

“... Anh chờ.”

Tuy vẫn bị cúp điện thoại, nhưng tâm trạng không giống trước. Khang Phi thở phào nhẹ nhõm, ít ra còn có hi vọng biết Hạ Vũ đang ở đâu.

Thấy Khang Phi cúp điện thoại, Lão Cửu mới lên tiếng: “Có sao không? Có muốn tôi giúp gì không?”

“Không sao. Cảm ơn. Lần sau mời ông ăn cơm.” Khang Phi vỗ vai y, quay người rời đi.

Lão Cửu bị bỏ lại một mình, sau nửa ngày sững sốt mới nhớ ra, thực ra cái gì y cũng chưa làm mà.

Khang Phi đi không có mục đích, chỉ đi lung tung, may là điện thoại của Bạch Văn gọi tới đúng lúc.

Câu đầu tiên Bạch Văn nói làm Khang Phi trượt chân té, ngã sấp ngựa: “Vũ Vũ nói anh muốn chia tay với cậu ấy là sao?”

Nhắc tới cái này, Khang Phi ngoại trừ mờ mịt cũng chỉ có mù mịt. “Không biết.” Khi chạy đi tìm người ta, gã đã ngẫm lại tất cả các hành động xảy ra trong buổi sáng nay, ngoại trừ vẻ ngoài bình tĩnh và hồ hững ra, không thấy cậu có bất cứ ám chỉ nào nữa, ám chỉ việc hai người yêu nhau ấy.

“Hừ, biết ngay anh cũng không biết.”

Khang Phi kích động hỏi: “Em không biết?”

“Không biết.” Bạch Văn ngược lại rất thành thật, “Với chỉ số IQ cao như Vũ Vũ của em, người thường tất nhiên làm sao có thể đoán được ý cậu ấy, rất không may, em cũng chỉ là người thường thôi.”

Khang Phi trợn mắt, đây không phải IQ cao, đây là chỉ số thông minh của người Sao Hỏa! Nhưng gã lại thích cậu bé đơn thuần có chỉ số thông minh của người Sao Hỏa này, “Em ấy ở đâu?” Gã hiện tại chỉ muốn biết vấn đề này, những cái khác không quan trọng.

“Cậu ấy nói nếu anh gọi cho cậu ấy 200 cuộc, cậu ấy sẽ xem xét đến việc tha thứ cho anh.” Thực ra Hạ Vũ chỉ nói là 50 thôi, nhưng vì Khang Phi quấy rầy nghiệp lớn của mình, Bạch Văn tự quyết định nâng lên mấy lần.

Bạch Văn cũng biết Hạ Vũ ở đâu, nhưng cậu không định nói cho Khang Phi biết, lý do như trên.

Trong vòng nửa giờ bị ngắt ba cuộc điện thoại, hơn nữa lại từ cùng một người, Khang Phi chưa kịp tức giận, gã nghe xong liền không ngừng gọi điện cho Hạ Vũ, cũng quay về ký túc xá, bởi vì gọi 200 cuộc, Khang Phi không chắc pin có đủ dùng.

Điện thoại liên tục bị ngắt, Khang Phi đã có chút chết lặng, cho nên, khi điện thoại đột nhiên được tiếp, gã không cảm thấy vui sướng, mà là mờ mịt. Gã đưa điện thoại đến gần mặt hai lần, sau khi xác nhận thực sự đã được nhận điện, gã mới cẩn thận gọi: “Vũ Vũ?”

Khang Phi quả thật có chút sợ hãi. Hạ Vũ tự nhiên lên tiếng sẽ khiến người khác chết lặng, lại đơn thuần như tờ giấy trắng, rất ít khi giận dữ, ghen ghét, tức giận.... những mặt trái của cảm xúc. Khang Phi ở cùng Hạ Vũ, tuy thường xuyên bị Hạ Vũ làm cảm nín, nhưng vẫn cảm thấy rất thoải mái.

Chuyện ngày hôm nay một nguyên nhân rất lớn là không phải do Khang Phi, nhưng Hạ Vũ tức giận đi lung tung, không nhận điện thoại của gã, rõ ràng không phải lỗi của mình nhưng lại khiến Khang Phi cảm thấy bản thân đã làm chuyện tày trời, không thể tha thứ được.

Về sau bị bọn Ngụy Vũ Thông trêu là điển hình của chứng sợ vợ.

“Tại sao anh không nói gì?” Giọng Hạ Vũ rất bình thường, không giống đang giận chút nào.

“Em đang ở đâu?”

“Ký túc xá.”

“Ký túc xá?” Khang Phi đứng ở dưới tầng ngẩng đầu quan sát cửa phòng mình, hình như đang khép hờ, Khang Phi mấp máy môi, đi ba bước một chạy lên trên.

“Vâng, sao thế?”

“Không có gì. Em đang làm gì?” Nói xong hai câu, Khang Phi đã chạy lên tầng bốn, đang sải bước về phòng 419.

Hạ Vũ trả lời: “Xem phim.”

Khang Phi im lặng cúp điện thoại, gã thấy cửa không đóng chặt, cũng nghe trong phòng có tiếng nói chuyện, quả thật đang xem phim, hơn nữa còn là phim nước ngoài.

Trái tim Khang Phi rốt cục không còn treo ngược nữa, thả di động vào túi, rút tay túi quần, đẩy cửa đi vào.

Hạ Vũ vẫn đang đặt điện thoại ở bên tai, nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu lại, hỏi: “Anh về rồi hả?”

Khang Phi quay người đóng cửa lại, trầm mặc đi đến trước mặt Hạ Vũ, dò xét cậu từ trên xuống dưới mấy cái, xác nhận Hạ Vũ không có việc gì, gã xoay người chống tay lên bàn, tiện thể tạm dừng phim, chăm chú nhìn Hạ Vũ nói: “Chúng ta cần nói chuyện.”

“Vâng.” Hạ Vũ không cũng phản đối, chỉ lưu luyến nhìn bộ phim đang tạm dừng.

“Anh không muốn chia tay với em.” Trong lòng có cả tỷ điều muốn nói, nhưng Khang Phi chỉ thốt được câu này. Mặc kệ hiểu lầm từ đâu, nếu không giải thích rõ ràng, lại để Hạ Vũ tiếp tục hiểu lầm gã muốn chia tay, khiến Hạ Vũ từ nay về sau không muốn nhìn mặt mình nữa, vậy thật sự gã còn oan hơn cả Đậu Nga.

Hạ Vũ nháy mắt mấy cái hỏi: “Anh không quay lại với Phương Di hả?”

“Anh với cô ấy chưa bắt đầu thì quay lại cái gì... Không đúng, có liên quan gì đến cô ấy!” Khang Phi cảm thấy cái tên Phương Di này quả thật là cơn ác mộng của người khác.

Nhớ ngày đó, gã chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy cô ta ở quán bar, chủ động nói mấy câu với cô ta. Giữa hai người cũng chỉ ôm một lần, hơn nữa còn là Phương Di nữa chủ động. Hai người thậm chí ngay cả hôn còn chưa hôn. Kết quả Phương Di vì trông thấy gã đi thuê phòng với cô gái khác mà tự sát!

Từ lúc Khang Phi gặp gỡ con gái đến giờ, chưa bao giờ thấy qua cô gái nào có đầu óc ngu ngốc như thế. Lúc ấy gã cảm thấy không thể hiểu nổi.

Khi đó Khang Phi thực sự yêu đương rất lung tung, cứ thấy gái đẹp là săn lại gần, nhưng nếu gái đẹp không muốn, gã cũng sẽ không ép buộc.

Phương Di chưa từng thể hiện không vui, còn rất thích nữa là khác. Quả thật Khang Phi vốn có hứng thú với cô ta, kết quả sau khi nói chuyện phát hiện cô ta chỉ là một chú chim non, gã liền không muốn tiến tới nữa. Lần ôm đó, là do Phương Di uống quá nhiều, nửa ngã vào ngực Khang Phi, nhưng từ đó về sau cô ta lại tự cho mình là bạn gái của Khang Phi.

Tại nơi là quán bar ấy mà, một cái ôm chẳng là gì cả. Khang Phi chưa từng để ý, cũng không rõ suy nghĩ thật sự của Phương Di. Gã chỉ cảm thấy sau ngày chăm sóc cô ta khi cô ta say rượu đó, Phương Di nhiệt

tình với gã hơn nhiều, ai biết về sau khi cùng người khác đi thuê phòng lại bị cô ta bắt gặp, sau đó làm âm lên.

Phương Di vì thế mà tự sát không thành.

Mỗi lần Khang Phi nhớ đến việc này lại cảm thấy đau răng. Nếu gã thật sự làm gì đó với Phương Di, gã sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Vấn đề là gã chẳng làm gì với cô ta cả, thế mà bị chửi một trận, sao có thể không bực bội chứ?

Về sau mới biết Phương Di có chứng bệnh cổ chấp.

Học sinh trường nghệ thuật luôn luôn có chút cổ quái, Khang Phi cũng không để ý nhiều, chỉ là từ đó hứng thú đối với phụ nữ giảm đi rất nhiều.

Hạ Vũ nói: “Anh nghe thấy cô ấy quay lại, rõ ràng rất vui vẻ.”

“...Anh không hề vui.”

“Anh nói cô ấy không sao thì tốt rồi.”

“...” Cái này có thể xem là ghen ha? Khang Phi giải thích: “Anh nói cô ta hết bệnh là tốt rồi, cũng không có ý khác, càng không muốn ở bên cạnh cô ta. Em biết rõ anh thích em, chỉ thích một mình em thôi mà.”

Hạ Vũ không hề bị hai câu dỗ ngọt lừa dối, “Vậy anh còn cố ý hỏi em có ghét anh hay không làm gì.”

“Đó là bởi vì em ghét anh hôn em, cũng vì hôn em mà em khóc.” Khang Phi uể oải trả lời. Ai đến nói cho gã biết, lúc nào thì ghét đồng nghĩa với chia tay chứ?

“Em không ghét, khóc?” Hạ Vũ lệch đầu nghĩ nghĩ, lông mày nhíu chặt, “Anh cần em bị thương mà.”

“...” Khang Phi kích động nuốt nước miếng, “Ý của em là muốn yêu đương với anh, cũng muốn bên anh cả đời?”

Hạ Vũ rút cục phòng má, như rất tức giận nhìn gã: “Anh thừa dịp em ngủ đã ăn sạch em còn gì!”

Miệng Khang Phi thiếu chút nữa lệch đến sau ót, gã cười tùm tùm cúi đầu hôn Hạ Vũ, “Hoàn toàn chính xác, đã cho ăn hết, cho nên phải chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm nha.”

“Đương nhiên phải chịu trách nhiệm rồi.” Hạ Vũ ôm cổ Khang Phi.

Khang Phi mượn cơ hội làm nụ hôn thêm sâu.

Sau khi xác nhận quan hệ, cũng xác nhận nụ hôn của mình không làm Hạ Vũ ghét đến độ phải đi xúc miệng, trái tim Khang Phi hoàn toàn thả lỏng, cảm thấy cực kì vui sướng không từ nào có thể hình dung, đến nỗi nhìn gì cũng thấy thuận mắt.

Gã vừa ôm Hạ Vũ vừa cùng cậu xem nốt bộ phim đang xem dở, nhưng không quên dặn dò: “Lần sau có giận cũng không được không nhậncuộc gọi của anh, không được đi lung tung.”

“Em không cókhông nhận điện thoại, cũng không đi lung tung.” Khi Hạ Vũ trả lời, con mắt vẫn dán chặt vào màn hình máy tính, rõ ràng đang cực kì chăm chú xem phim.

Khang Phi kéo đầu Hạ Vũ ra, “Em từ chối cuộc gọi của anh nhiều lần như vậy, còn nói không có không nhận điện thoại.”

“Bạch Văn bảo em tắt đi đấy.” Hạ Vũ một chút cũng không cảm thấy mình đang bán đứng Bạch Văn.

Quả nhiên không phải đèn đã cạn dầu, không chỉ xúi giục Tiểu Vũ ngoan ngoãn tắt điện thoại, còn lừa gã phải gọi 200 cuộc, trong lòng Khang Phi hận cậu nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng vẫn chưa hoàn toàn mất lý trí, “...Vậy Bạch Văn trước đó cũng bảo em không nhận điện thoại hả?”

“Em chơi game.”

Nhất thời rồi quá, gã quên mất khi Hạ Vũ chơi game, cậu hoàn toàn không nhận điện thoại... “Vậy... Bạch Văn gọi em liền nhận luôn hả?” Điều này khiến Khang Phi canh cánh trong lòng.

Hạ Vũ nói: “Cậu ấy gửi tin nhắn nói, em không nhận điện của cậu ấy, cậu ấy sẽ xóa game của em.”

“...” Hóa ra còn có biện pháp đơn giản như vậy sao? Khang Phi nâng trán hỏi: “Vậy khi nào thì em về ký túc xá?” Tuy Hạ Vũ không giận khiến gã rất vui, nhưng sao gã vẫn có cảm giác phiền muộn thế này chứ?

“Em về luôn lúc đó mà.”

“Anh nói là, trên đường em có đi đâu nữa không?”

“Mua trà sữa.”

“...” Đoạn đường cách chỗ gã đuổi theo Hạ Vũ khoảng 20m quả thật có một quán trà sữa.

Quả nhiên rất phiền muộn~ Mình giống như thằng điên lao đi tìm người, cuối cùng là vì cái gì chứ!

END 68

69. Chương 69: Không Thể Đòi Hỏi Quá Nhiều

Khang Phi phiền muộn cúi đầu gặm lỗ tai Hạ Vũ, thể hiện bất mãn của mình.

Hạ Vũ né hai cái, phát hiện không thể tránh được cuối cùng để mặc gã thích làm gì thì làm, còn mình thì chăm chú xem phim.

Khang Phi phát hiện mình lại không được để ý đến, cảm thấy hoàn toàn bất lực. Chẳng lẽ gã mờ nhạt đến thế sao? Chẳng lẽ kỹ thuật hôn của gã giảm đi rồi sao? Chẳng lẽ Hạ Vũ thật sự thật sự một chút cảm giác cũng không có sao?

Ở cùng Hạ Vũ hơn nửa năm, Khang Phi chẳng học được cái gì ngoại trừ khả năng kiềm chế vô cùng kì diệu. Gã biết rõ bản thân cứ buồn bã đau khổ cũng chẳng được gì, nếu cứ thế chắc gã phải xót xa đến chết, Hạ Vũ cũng chẳng may mắn để ý đến. Chủ yếu là do Hạ Vũ không ý thức được cậu đã làm tổn thương gã.

Khang Phi tự an ủi bản thân cả ngày, tâm trạng mới tốt hơn một chút, mặt dày nhắc nhở: “Vũ Vũ, em lạnh lùng bỏ rơi anh thế, anh đau lòng muốn chết.”

Khang Phi vẫy tay trước mặt Hạ Vũ một vòng, nhìn thấy cậu vẫn không lên tiếng.

Khang Phi giải thích: “Đau lòng không nhất định sẽ khóc, có chút buồn trong lòng thôi.”

Hạ Vũ im lặng một lúc, đột nhiên thở dài như ông già: “Anh trẻ con quá, thích làm nũng như thế.”

Đứa trẻ thích làm nũng nào đó lập tức ngất ngậy trong gió.

Hạ Vũ hôn một cái lên má phải Khang Phi, sờ sờ mái tóc mềm mại của gã nói: “Ngoan nghe lời nào, em xem phim trước đã.”

Đứa trẻ thích làm nũng nào đó tiếp tục ngất ngậy trong gió: “... Ừ.” Vũ Vũ chắc chắn đang cố ý tuyệt đối đang cố ý?

Vì chứng minh mình không phải nhóc con, Khang Phi ôm chầm lấy Hạ Vũ, trừng mắt nhìn Hạ Vũ xem phim, hai bộ phim, ba bộ phim... ngăn ngở cẩn thận không thốt được lời nào.

Thật vất vả mới nhìn được đến lúc tắt đèn, Khang Phi thở dài một hơi, kéo Hạ Vũ vào phòng tắm, đang chuẩn bị tắm uyên ương, Khang Phi sói tru còi được một nửa quần áo, đột nhiên nghe Hạ Vũ nói: “Sao anh không bật đèn lên?”

Lúc trước vì muốn nhìn no mắt, gã đã mua một cái đèn bàn dùng ác quy, lại cố ý kéo dài thời gian đến lúc ký túc xá tắt đèn, dưới sự giúp đỡ của nó nhìn Hạ Vũ sạch trơn từ trên xuống dưới, nhìn đến no cả mắt.

Hôm nay đã xác định quan hệ, tự nhiên không cần phải phiền phức như thế, trực tiếp cùng nhau tắm không phải rất tốt rồi sao? Không chỉ thỏa mãn con mắt, còn thỏa mãn cái tay, Khang Phi chỉ cần nghĩ thôi đã

thấy máu trong người sôi trào, mặt không đổi sắc nói: “Pin chưa sạc nữa, chúng ta tắm với nhau rồi em không cần phải sợ đâu.”

“Trong tủ của em có pin đó.”

Khang Phi hốt hoảng: “Tại sao em lại có pin?”

“Bên cạnh quán trà sữa vừa may lại có bán.”

Khang Phi càng giật mình, chột dạ nói: “Sao em lại nghĩ đến chuyện mua pin?” Chẳng lẽ phát hiện ý đồ đen tối của gã rồi? Chắc không phải đâu? Vũ Vũ đơn thuần, đáng yêu như thế cơ mà.

“Tối quá, em không thấy gì cả.” Hạ Vũ như không có sức cầm tay Khang Phi.

Khang Phi bất đắc dĩ nghĩ ngợi, đành phải chấp nhận vỗ tay cậu an ủi nói: “Em chờ một chút.” Không thể tắm đôi, thôi thì nhìn cũng được, dù sao đợi chút nữa là có thể lên giường ăn sạch sành sanh em ấy rồi.

“Vâng.” Hạ Vũ đứng im ở đó, ngoan ngoãn chờ Khang Phi.

Khang Phi đi lấy đèn, lại giả vờ thay pin, sau quay về phòng tắm, Hạ Vũ đã cởi sạch quần áo đứng dưới vòi hoa sen. Khang Phi ngấm cơ thể trần truồng của Hạ Vũ dưới làn nước, cậu bé của gã cảm thấy rục rịch, đột nhiên gã có cảm giác thất bại sâu sắc, tự làm tự chịu, lúc trước nghĩ mọi biện pháp để mình nhìn đã mất, hôm nay rốt cục lãnh hậu quả rồi. Một kẻ cả đời ăn chơi vậy mà hiện tại chỉ có thể nhìn không thể ăn.

Chờ sau khi giúp Hạ Vũ tắm xong, thấy cậu chui vào trong ổ chăn, Khang Phi mới nhanh nhẹn cởi nốt số quần áo còn lại, vội vàng tắm rửa, không tới năm phút đồng hồ đã đi ra khỏi phòng tắm, ngay cả bọt nước trên người cũng không thêm lau khô.

Xoay người bò lên giường, lấy đèn đặt lên đầu giường, lập tức đèn sáng trưng.

Hạ Vũ thoải mái nằm trên giường, chân đạp đến chỗ xương quai xanh, lộ cái cổ thon dài, cậu chưa ngủ, mở to mắt nhìn Khang Phi.

Khang Phi tiến đến hôn nhẹ lên trán Hạ Vũ, cười nói: “Bạch Văn khó có được một lần làm việc tốt, cái màn che này cực kì chắc chắn, hoàn toàn không cần lo lắng bị người khác phát hiện trong ký túc xá có ánh sáng.”

Hạ Vũ mở mắt.

Trong lòng Khang Phi rung động, hôn lên lông mi, mí mắt, chóp mũi...Hôn thẳng xuống dưới, hôn đến hai bé anh đào đáng yêu trước ngực cậu, Khang Phi cũng rất kiên nhẫn, hôn đến khi thấy hai bé anh đào đỏ hồng... khiến cảm giác thỏa mãn của Khang Phi tăng lên gấp bội, đặc ý liếm khoe miệng, ngẩng đầu nhìn Hạ Vũ cười xấu xa: “Em biết chúng ta sắp làm gì không?”

Hạ Vũ trả lời: “Có.”

Khang Phi cười híp mắt, trước kia phải thừa dịp Hạ Vũ ngủ rồi mới dám ăn vụng, bây giờ có thể quang minh chính đại ăn rồi, cảm giác này không thể chỉ dùng từ thỏa mái là đủ thôi đâu. Khang Phi cởi quần ngủ đáng yêu của Hạ Vũ xuống, sờ một đường từ bắp chân lên, Hạ Vũ hơi mập, trên người toàn thịt, thịt núc ních sờ cực thích, làn da cậu mịn màng lại trắng nõn, Khang Phi thích đến nỗi không nỡ dừng tay.

Khang Phi nhìn lên, thấy Hạ Vũ đang mở to hai mắt vô tội nhìn gã, tâm trạng gã cực tốt, cách quần chíp vuốt ve cậu, xấu xa cười hỏi: “Thoải mái không?” Gã cảm nhận được bé Hạ Vũ đang từ từ ngẩng đầu.

Hạ Vũ thành thật trả lời: “Không thoải mái như trong tưởng tượng.”

Một câu xuyên tim.

Khang Phi nhặt từng mảnh tim rơi đầy đất lên, khó khăn lắm mới gom góp được nguyên vẹn, vô cùng đau đớn nói: “Vợ yêu, em sớm không nói muộn không nói, giờ mới nói khiến người đàn ông của em liệt mất rồi.”

Hạ Vũ liếc mắt nhìn bé cưng của gã, bình tĩnh nói: “Anh vốn cũng không quá tốt.”

“...” Đây không phải một câu dọa chết người hay sao! Khang Phi có chút đau khổ nghĩ, chỉ có thể tiếp tục đau khổ làm, cố gắng khiến vợ yêu cảm thấy thoải mái mới thôi.

Đôi mắt Hạ Vũ dần dần mờ màng, hô hấp cũng dần dập,cổ gồng nuốt mấy ngụm nước miếng, đáng tiếc Khang Phi đang vùi đầu miệt mài lao động, không phát hiện dáng vẻ động tình này của cậu.

...

Khang Phi cảm nhận được có chất lỏng bắn thẳng vào miệng mình, sững sốt rồi giật mình, gã không nghĩ Hạ Vũ sẽ tiết ra lúc này, hiện tại muốn lui cũng không còn kịp nữa, chỉ có thể để Hạ Vũ bắn hết.

Là một bé chim non chưa từng dùng đến tay phải, hàng tồn của cậu không ít chút nào.

Miệng Khang Phi không chứa nổi, chất lỏng theo khóe miệng gã chảy xuống.

Khang Phi: “...” Khang Phi cảm thấy cực kì mất mặt cùng đau khổ, hai ngụm liền nuốt chất dịch dùng đũa xuống, một chút cũng không để dư, sau đó mượn cơ hội bổ nhào vào người Hạ Vũ giả mồi. “Vũ Vũ, em xem anh vất vả ăn nhiều bé con của em như thế, em định thưởng gì cho anh đây?”

Hạ Vũ mở to đôi mắt đầy sương mù, hôn lên miệng gã.

“Vẫn không đủ, anh còn muốn...” Khang Phi chột chột cậu, mục đích không cần nói cũng biết.

Hạ Vũ bĩu môi, không hài lòng nói: “Không được đòi hỏi quá nhiều.”

“...”

“Quá độ không tốt.” Hạ Vũ rất chân thành.

“Anh gì cũng chưa làm mà!”

Hạ Vũ chỉ chỉ những dấu hôn vẫn chưa tan trên người mình, “Đây là gì?”

“...” Khang Phi có miệng mà không thể cãi tức muốn khóc.

Hạ Vũ gấp một cái, vươn tay đẩy Khang Phi, “Em mệt lắm, buồn ngủ.” Cơ thể vừa thỏa mãn xong rất mệt mỏi.

Khang Phi chỉ có thể trơ mắt, ngơ ngác nhìn Hạ Vũ trườn ra khỏi người mình, nhắm mắt lại thờ ơ đều đều.

“...”

Trong lòng Khang Phi như một có một chai ngũ vị bị đổ, các loại cảm xúc xông thẳng lên đầu, rất muốn độc ác đánh thức Hạ Vũ dậy, nhưng cuối cùng vẫn không nỡ, chỉ có thể nhắm mắt quay lưng niệm tam tự kinh, khiến ngọn lửa *** dần dần biến mất.

END 69

70. Chương 70: Điên Cuồng Hết Lên

Khang Phi rất vất vả mới dè được ham muốn trong người, kim đồng hồ lúc này đã điểm qua rạng sáng hai ba giờ, Khang Phi không ngủ được, mặc dù quá trình Hạ Vũ đồng ý có chút không biết nên khóc hay nên cười, cũng có chút không thể làm gì được, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng đến nội tâm kích động của Khang Phi.

Từ nhỏ Khang Phi đã không có mục tiêu xác định, không giống cha gã thích kinh doanh, thích kiếm tiền, lại không giống mẹ gã đắm mình trong nghệ thuật, gã không ngu dốt, thành tích học tập vẫn luôn có tên trong top đầu, té bào nghệ thuật cũng rất phát triển, khi còn bé học qua piano, thầy giáo vẫn luôn khoe gã có thiên phú, đến mẹ gã cũng vì thế mà rất tự hào.

Có lẽ đạt được quá dễ dàng, Khang Phi cũng chẳng hứng thú lắm, kiên trì không được bao lâu liền bỏ, sau đó cũng say mê cờ vua, kèn saxophone... Ngược lại Lộ Nam Minh rất cố gắng, học piano đã rất nhiều năm.

Khi đó có người nói Khang Phi trời sinh đa tình cũng vô tình, nguyên nhân chính là yêu thích nhiều, bởi vì vô tình mà không mở lòng, cuối cùng chỉ sợ sẽ trở thành kẻ vô tích sự.

Mới đầu nghe mọi người nói vậy, Khang Phi cũng tức giận.

Sau khi cha mẹ ly hôn, Khang Phi dần dần cảm thấy người ta nói cũng đúng, thật sự bản tính của mình vừa đa tình vừa vô tình, bằng không vì sao trước đó cảm thấy thích người ta, nhưng một khi lên giường lại chẳng còn hứng thú nữa?

Đến khi gặp Hạ Vũ thì lại khác.

Khang Phi không rõ lần đầu tiên xao động trước Hạ Vũ là lúc nào, có lẽ là khi đột nhiên tỉnh lại, thấy có người dựa vào ngực mình; cũng có khi là một ánh mắt đơn thuần không hề phòng ai của Hạ Vũ; có lẽ là tư duy kỳ lạ của Hạ Vũ; lại có thể là một cái xoay người lơ đãng của cậu...

Mặc kệ xao động lúc nào, Khang Phi nhận ra mình để ý đến Hạ Vũ, liền cố gắng kiềm chế suy nghĩ của mình, gã biết rõ những người này không thể đựng vào.

Có câu tục ngữ là, không chạm đến được vĩnh viễn là tốt nhất.

Tựa như ứng với lời này, ánh mắt của Khang Phi dính trên người Hạ Vũ ngày càng nhiều, càng ngày càng chặt, dần dần không nhìn thấy những người khác nữa.

Lần đầu tiên muốn giữ một người, lần đầu tiên có mục tiêu.

Khang Phi vì mục tiêu này bỏ ra tất cả vốn liếng của bản thân, vì mỗi một câu nói, một hành động của Hạ Vũ mà lãng phí không biết bao nhiêu tế bào não, ngay cả lừa gạt và không từ thủ đoạn cũng đều nghĩ qua. Những điều này có thể thấy quyết tâm của gã lớn đến mức nào.

Gã, chỉ không nghĩ tới sẽ đơn giản như vậy, đã ở bên nhau.

Khang Phi biết lịch sử đen tối của mình với một Hạ Vũ như tờ giấy trắng quá khác nhau, trái tim Khang Phi tựa như mới vớt ra từ chảo mỡ ra, nóng hôi hổi.

Khang Phi quen ôm Hạ Vũ từ phía sau, tựa như ôm một chú gà con vào ngực bảo vệ, mũi ngửi được hương vị tươi mát do mới tắm rửa xong, hơi cúi đầu, chóp mũi có thể chạm đến cái cổ trơn mềm của Hạ Vũ. Khang Phi không nhịn được hấp hân mà tiếp tục hôn xuống, không tự chủ muốn ôm Hạ Vũ chặt hơn, cái thứ ở chỗ tiếp xúc của hai người lại có thay đổi.

Loại tư thế dính chặt lấy nhau này rất thân mật, thật sự rất tiện cho việc tiến vào, may là gã sớm đề phòng mà mặc áo ngủ cho Hạ Vũ.

...

Khang Phi tiếp tục im lặng niệm tam tự kinh, một bên niệm vì cuộc sống tình cảm của mình không quá thuận lợi, một bên lại cảm thấy vừa nóng vừa lạnh.

Đồng hồ báo thức lần thứ ba vang lên, Khang Phi nhìn bầu trời sáng rõ ngoài cửa sổ, nhú mày khó xử.

Cảm xúc bức bối của Hạ Vũ khi mới rời giường đã đạt đến trạng thái điên rồi, lực sát thương vô cùng lớn, Hạ Vũ bình thường im lặng ít nói, có vẻ ngoài lơ đãng dễ lừa nhưng một khi bị phá giấc ngủ, thực sự có thể lấy dao kề cổ người khác.

Bình thường Hạ Vũ sinh hoạt rất quy luật, thỉnh thoảng cũng sẽ nằm lì trên giường nhưng không cần người khác gọi. Khang Phi đã ngủ cùng cậu mấy tháng nay, chưa từng vì phải gọi cậu dậy mà khó xử.

Hôm nay đã quá thời gian thức dậy, Hạ Vũ vẫn còn ngủ rất ngon giấc.

Chẳng lẽ là di chứng của việc hôm qua sao? Dù sao cũng là lần đầu tiên, cơ thể không thể thích ứng kịp cũng là điều dễ hiểu! Mặc dù khó khăn nhưng đáng tươi cười trên mặt gã lại càng tươi, thậm chí có chút không kiềm chế được.

Cười ngây ngô cả buổi, vì không để Hạ Vũ ngủ nướng quá giờ đi học lại trách oan, gây cản trở chuyện thân mật sau này của hai người, Khang Phi quyết định gọi Hạ Vũ dậy.

“Khụ...”

Khang Phi vội ho một tiếng, thu lại dáng tươi cười, giả vờ hắng giọng bắt đầu gọi Hạ Vũ rời giường. Vươn tay luồn vào trong áo ngủ của Hạ Vũ, cù léccậu, nhưng thực ra là mượn cơ hội để sờ Hạ Vũ.

“A... há há.... ngứa ngứa quá...” Hạ Vũ rất nhanh bị đánh thức, vì tránh bàn tay Khang Phi, nên cậu lăn qua lăn lại trong ngực Khang Phi, khiến một góc áo ngủ bị mở rộng, ***g ngực trắng nõn lộ hết ra ngoài.

Khang Phi đè nửa cái chân lên người Hạ Vũ, “Rời giường.”

Hạ Vũ dùng cả tay và chân để đẩy Khang Phi ra, nhanh nhẹn ngồi dậy, liếc Khang Phi một cái, sau đó lại rất nhanh xuống giường, như sợ nếu ở cùng Khang Phi thêm một giây nữa sẽ thành ngu ngốc. Cậu trốn gã như trốn ôn dịch.

Khang Phi: “...” Đó là ánh mắt gì vậy? Hơn nữa, vì sao cậu không bực bội khi bị đánh thức chứ? Chẳng nhẽ chọc lét là phương pháp báo thức tốt nhất sao?

Khang Phi khó hiểu rời giường, tìm quần áo Hạ Vũ muốn mặc đặt ở cuối giường, đỡ mắt công cậu lại phải trèo lên giường để thay quần áo.

Khang Phi đưa Hạ Vũ đến phòng học rồi quay người về ký túc xá, đây là lần đầu tiên sau khi biết Hạ Vũ gã trốn học.

Lên đại học năm hai, trước ngày chuyển về, Khang Phi chưa từng đến lớp, bởi gã biết đi học cũng chẳng được gì. Bởi vì trước đó bị Hạ Vũ nói nên Khang Phi phải đưa cậu đến trường, nhưng đến trường lại chẳng có gì thú vị cả do đống ở trường một tiết rồi không có việc gì làm lại quay về ký túc xá.

Khang Phi nhớ rõ, ngày đó mưa phùn, Hạ Vũ không mang theo áo mưa. Bạch Văn thì bận rộn lên mạng quyền rũ Lộ Nam Minh, bắt gã phải đi đưa ô cho Hạ Vũ.

Lúc Khang Phi đến nơi, Hạ Vũ đang đứng dưới mái hiên rầu rĩ nhìn trời, hơi bĩu môi, có chút cảm giác như đứa trẻ giận dỗi, đặt sách lên đầu, vẽ mặt xoắn xuýt, hình như chuẩn bị đội mưa về. Khang Phi bật cười, tiến lên gõ đầu cậu, chỉ chỉ cái ô trên đầu, cười tủm tỉm nói: “Có phải rất cảm động hay không?”

Hạ Vũ thấy gã thì hai mắt tỏa sáng, “Anh đến rồi.” Tiếp theo trốn dưới ô của gã, ôm cứng lấy tay gã, vui vẻ nhảy nhót đi về.

Khang Phi không còn gì để nói, “Sao trông em như ếch xanh thế?”

Hạ Vũ oán giận, “Hạ Vũ không thích.” Một chút cũng không phát hiện lời này còn có nghĩa khác.

*Trời mưa có âm hán việt là Hạ Vũ – tên bạn ấy. Nên câu trên có thể hiểu là ghét trời mưa hoặc bạn ấy không thích:”)

Khang Phi dừng lại, mới biết trời mưa này không phải trời mưa kia, cười nói: “Vậy sao em còn tên là Hạ Vũ?”

“Ông nội em không đọc qua sách, bảo cái tên này nghe rất hay.”

Khang Phi nghĩ mình chọc phải nỗi buồn của Hạ Vũ, nhất thời không biết nói gì.

Hạ Vũ nói tiếp: “Cho nên muốn đọc nhiều sách.”

“Hả?”

Hạ Vũ đột nhiên ngẩng đầu chăm chú nhìn Khang Phi, ánh mắt cực kì chân thành nói: “Anh lớn lên đẹp trai như thế, lại thông minh nữa, sao không chịu chăm chỉ đọc sách vậy?”

Khang Phi co rút khóe miệng. Từ khi Hạ Vũ biết gã có đọc Sherlock Holmes, luôn cho rằng gã thông minh hơn người. Vì thế Khang Phi không biết nên khóc hay nên cười, lúc này có chút không thể hiểu nổi logic của Hạ Vũ. Thông minh có thể hiểu được, nhưng tại sao đẹp trai lại phải đọc nhiều sách? Nhưng bị ánh mắt chân thành của Hạ Vũ nhìn chăm chăm như vậy, nhất thời Khang Phi không tìm được lời nào để phản bác, có loại cảm giác nếu nói thì sẽ là già mồm cái lão.

Hạ Vũ cũng không biết nghĩ thế nào lại nói tiếp. “Về sau em sẽ giám sát anh đi học.”

Khang Phi có chút sợ hãi, cho rằng Hạ Vũ chỉ nói giỡn thôi. Kết quả Hạ Vũ vẫn rất chăm chỉ chấp hành. Khang Phi nói dối mấy lần, cuối cùng vẫn bại dưới ánh mắt của Hạ Vũ, dần dần tạo thành thói quen đi học.

Khang Phi cũng từng cảm thấy kì lạ, tại sao lại không thể chịu được ánh mắt của Hạ Vũ chứ? Rõ ràng chẳng hề tạo nên áp lực gì cho gã, ngay cả trách cứ cũng không có.

Hiện tại nhớ lại, trong lòng Khang Phi lại ngọt ngào.

Khang Phi quay về ký túc xá dọn dẹp đồ đạc xong, chuẩn bị sẵn sàng chút nữa mặc kệ có chuyện gì cũng phải lừa Hạ Vũ ra ngoài sống chung, như thế sẽ không sợ bị người khác phát hiện có gì bất thường, ở trong ký túc xá ngay cả tắm rửa cũng không tiện.

Đồ đạc của Khang Phi với Hạ Vũ cũng không nhiều lắm, mới một lúc đã thu dọn xong. Chờ đến lúc Hạ Vũ tan học còn rất lâu. Khang Phi rảnh rỗi không có việc gì làm ngồi ở trên giường gã với Hạ Vũ ngủ với nhau mấy chục ngày đêm mà chẳng ngại, nghĩ đến khoảng thời gian mới bắt đầu ngủ chung với Hạ Vũ, sau đó có cảm giác với cậu mà bật cười. Khi đó Hạ Vũ làm gã đau đầu một thời gian dài, buổi tối ngủ thế nào cũng không ngủ được, chủ yếu là vì gã không quen có người ngủ bên cạnh.

Khang Phi rất ít khi ngủ cùng phụ nữ qua đêm trừ phi quá mệt mỏi mới có ngoại lệ.

Hiển nhiên Khang Phi không hề may mắn, từ sau khi gặp Hạ Vũ, nữ thần may mắn của gã bắt đầu trắng trợn phớt lờ gã.

Hai vợ chồng Lộ Nam Minh sau khi ở chung thì bắt đầu trốn học đặc biệt đến nhìn bọn gã.

Cái gọi là đến nhìn, tất nhiên không đơn giản chỉ là nhìn. Nghe thấy giọng Bạch Văn, lông mi Khang Phi giật giật, gã vẫn canh cánh trong lòng chuyện Bạch Văn lừa gã hôm qua, vừa gặp mặt liền xù lông nhím, “Em lại muốn phá hoại cái gì hả?” Khang Phi có thể không để ý đến bất cứ chuyện gì, nhưng đối mặt với chuyện về Hạ Vũ, rõ ràng gã nhạy cảm hơn rất nhiều.

Bạch Văn nháy mắt mấy cái, vẻ mặt đơn thuần lại vô tội. “Em gì cũng không làm nha.”

Khang Phi trừng Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh ôm Bạch Văn đi, “Bai.” Hai tay cũng vung vẩy bước đi.

“...Đệt.”

Khang Phi cảm giác việc hai người đến đây không hề đơn giản như vậy, nhưng chuyện dọn nhà quan trọng hơn, rất nhanh thì gã đã vứt chuyện này ra sau đầu.

Mãi cho đến khi an ổn ở nhà mới, buổi tối lúc ở trên giường, Khang Phi mới thiếu chút nữa phun ra một búng máu.

Hạ Vũ nghiêm túc nói: “Trước giờ anh bữa bãi quen rồi nên đối với cơ thể có hại, hiện giờ phải kiềm chế...” Lại rất nghiêm túc bẻ tay đếm, khó xử nói: “Trước tạm một tháng hai lần đi! Không được sau này lại giảm tiếp!”

“... Một tháng... hai lần á? Còn phải giảm nữa sao?” Rốt cục Khang Phi không nhịn được điên cuồng hét to!

END 70

Lưu ý: Có chút cảnh trẻ em, người già, phụ nữ có thai không nên xem =))) thỉnh thận trọng khi đọc truyện xD~

71. Chương 71: Khó Bỏ Khó Chia

Hạ Vũ bị quất vào mặt thoáng sừng sờ, chớp chớp mắt nhìn Khang Phi.

Khang Phi không chịu được biểu cảm hồn nhiên này của Hạ Vũ, lập tức muốn dựng thẳng cờ trắng đầu hàng, nhưng gã nghĩ nghĩ, lại im lặng. Gã chắc chắn sẽ bị Hạ Vũ quản đến chết, có khả năng nửa đời sau sẽ bị biến thành hòa thượng thanh tâm quả dục thời gian dài.

Vì hạnh phúc nửa đời sau của mình, Khang Phi quyết định kháng chiến với Hạ Vũ đến cùng. Vì sợ mình mềm lòng, gã liền ngẩng đầu nhìn trần nhà mà không liếc mắt qua Hạ Vũ, cứng rắn nói: “Không được, quá ít. Ít nhất mỗi ngày phải một lần.”

Tuy vẫn còn có chút ít, nhưng mỗi lần có thể kéo dài thời gian mà! Khang Phi không cam lòng nghĩ, ngón tay mất tự nhiên gõ nhịp, có chút thấp thỏm chờ đáp án của Hạ Vũ.

Cả buổi không đợi được đáp án, chỉ nghe thấy một loạt tiếng soàn soạt, Khang Phi nghi hoặc liếc mắt nhìn Hạ Vũ một cái... Lập tức liền sợ hãi! Quần áo Hạ Vũ mới vừa rồi được cởi hết giờ đã được mặc chỉnh tề, giờ này đã đang bước một chân xuống giường, Khang Phi điên cuồng bỏ nhào qua ôm lấy Hạ Vũ, “Em mặc quần áo làm gì thế?”

Hạ Vũ hít mũi, có vẻ cực kỳ tủ thân.

Khang Phi bất đắc dĩ, một chút kích động đã sớm bị đá bay lên trời, hơi cứng rắn kéo Hạ Vũ về giường, nói: “Đi làm gì thế, có chuyện gì thì từ từ thương lượng! Được rồi, anh nghe lời em.”

Hạ Vũ ngáp một cái, băng quơ nói: “Em mệt!”

“... Muốn ngủ cũng phải cởi quần áo ra đã!” Khang Phi thấy Hạ Vũ nghiêng người nằm xuống, yên ổn nhắm mắt lại, không khỏi khẽ đẩy cậu một cái.

Hạ Vũ chép miệng, trở mình lật người.

Khang Phi run rẩy khoe miệng, nhận mệnh bắt đầu giúp Hạ Vũ cởi quần áo. Kỹ năng này từ sau khi phát hiện tình cảm của mình đã vô tình học được. Khi đó vì chọc ghẹo, cố ý lừa Hạ Vũ ngủ, một mình hưởng thụ quá trình giúp cậu cởi quần áo, hôm nay nhớ lại vẫn cảm thấy ngọt ngào như cũ.

Hạ Vũ dường như cũng quen, dù cho hô hấp đều đều, tay chân vẫn phối hợp với hành động của Khang Phi.

Rõ ràng nên cảm thấy vui vẻ, Khang Phi lại cảm thấy miệng đắng chát, chuyện chỉ có thể nhìn không thể ăn này rốt cục là sao đây chứ?

Khang Phi ôm Hạ Vũ trần trụi buồn bực cả buổi, rốt cục phát hiện có điều gì đó không đúng, Hạ Vũ đơn thuần đáng yêu tại sao lại nghĩ đến việc tổn thương tình cảm thế này được?

...

Trong đầu hiện lên khuôn mặt tươi cười xảo trá của Bạch Văn.

Khang Phi nghiêng răng nghiêng lợi một hồi, nhẹ nhàng rút cánh tay dưới cổ Hạ Vũ ra, hôn nhẹ lên trán cậu, ánh mắt dịu dàng chiều nhìn gương mặt đang ngủ ngon của Hạ Vũ, trong lòng cũng rất ấm áp, trộm hôn một cái mới chịu lấy áo ngủ rồi đi.

Buổi tối chỉ lo dọn nhà với làm thế nào để ăn tươi Hạ Vũ nên vẫn chưa ăn uống gì nhiều, gã chạy đến phòng bếp. Bởi vì buổi chiều mới chuyển đến, trong tủ lạnh ngoại trừ vài chai rượu còn lại trước kia, một chút đồ ăn để lấp bụng cũng không có.

Khang Phi nhăn mặt, vô cùng đau khổ xoa dạ dày đang phản đối, cảm thán, không chỉ đói bụng, còn không được thỏa mãn, quả nhiên là báo ứng vì quá mức đa tình mà.

Khang Phi nhìn tới nhìn lui, lôi một chai rượu ra, ngồi trên sofa gọi điện thoại cho Bạch Văn, rõ ràng đã chuẩn bị sẽ nói chuyện lâu. Với trình độ Hạ Vũ cực kỳ nghe lời Bạch Văn, không giải quyết được phiên toái này, chỉ sợ thật sự cả đời gã phải chịu cảnh làm hòa thượng.

Tút tut tut...

“Thực xin lỗi! Số mấy quý khách vừa gọi tạm thời không có người nghe máy, xin hãy gọi lại sau.”

Thế mà lại không có người nghe máy?

Khang Phi tiếp tục gọi.

Gọi đến cuộc thứ ba rốt cục có người nhận điện, Khang Phi còn chưa kịp lên tiếng, giọng nói xen lẫn cơn giận của Lộ Nam Minh đã truyền đến, “Tốt nhất ông có chuyện quan trọng cần nói.”

“... Khụ... quấy rầy chuyện tốt của ông rồi hả?” Lộ Nam Minh rất ít khi hòa nhã với người khác, bình thường cũng rất ít khi tức giận, trừ phi thật sự chạm đến điểm mấu chốt của hắn. Cũng là đàn ông, Khang Phi đoán được tình huống không lý tưởng nhất, đối mặt với anh em tốt, khó tránh khỏi có chút áy náy.

Lộ Nam Minh im lặng, cơn giận càng lớn hơn, tựa như muốn nuốt chửng Khang Phi vào trong bụng, “Đây là lý do hơn nửa đêm ông gọi điện thoại đến hả!”

“A... tôi tìm Bạch Văn.” Dù sao cũng đã quấy rầy, Khang Phi rất nhanh vớt phần áy náy qua sau đầu, gã đã không được hưởng một ngày tốt lành, ai cũng đừng nghĩ sẽ có một ngày may mắn.

“Móa, quấy rầy chuyện tốt của người khác sẽ bị thiên lôi đánh chết!” Bạch Văn còn trực tiếp hơn cả Lộ Nam Minh, nghe xong liền xả một tràng.

Khang Phi cười quái dị, rất vui vẻ khi người gặp họa nói: “Ha ha, ai bảo em phá đám chuyện tốt của anh trước?”

“Em lại làm gì?” Giọng Lộ Nam Minh không vui, lần này là nhắm vào Bạch Văn, hiển nhiên bị phá đám chuyện tốt khiến hắn rất giận dữ, đã chẳng phân biệt được tình huống gì nữa rồi.

“Á...”

Khang Phi nghe được rõ ràng, đoán chắc bọn họ đang mở loa ngoài, cười ha ha hai tiếng, uy hiếp: “Tôi không thoải mái, các người cũng đừng nghĩ sẽ thoải mái. Về sau mỗi ngày tôi sẽ gọi điện thoại quấy rầy, hằng đêm cũng sẽ gọi điện thoại quấy rầy, hai người tắt máy, tôi lại nhờ người đến gõ cửa, gõ cửa hai người không mở, tôi sẽ gọi 120...”

Nghe xong một tràng uy hiếp của Khang Phi, Bạch Văn và Lộ Nam Minh cùng trầm mặc, sau khi im lặng lại đồng thời lên tiếng: “Anh/ông thật sự vô sỉ đến không thể chịu nổi!”

“Hừ hừ hừ, ai bảo hai người ngáng chân tôi! Mất công tôi còn chuẩn bị phòng cưới cho hai người nữa.” Khang Phi càng nói càng giận, cầm cốc rượu lên ừng ực uống, sau lại tiếp tục rít gào nói: “Rốt cục là tôi làm chuyện gì có lỗi với các người! Không phải chỉ là trước kia phong lưu một chút thôi sao, ai mà chẳng từng có quá khứ...”

Khang Phi đang thao thao bất tuyệt, Bạch Văn đột nhiên hét lên, “A... a... anh nhẹ thôi...”

Khang Phi dừng phun nước miếng, mắng to một tiếng.

Lộ Nam Minh cười nói: “Tôi hiểu ông chưa thỏa mãn dục vọng nên cũng không để ý cho ông nghe trực tiếp, để ông càng thêm khó chịu... mượn lý do này để mạnh mẽ xử lý Hạ Vũ, Hạ Vũ tức giận sẽ đá ông ra ngoài, từ nay về sau, ông sẽ chính thức trải qua cuộc sống không được thỏa mãn dục vọng.”

“Cút! Gian phu *** phu đi chết đi!” Khang Phi tức giận cúp điện thoại, cầm chai vodka lên tu ừng ực, ngay cả đá cũng không thêm.

Bạch Văn ở đầu kia điện thoại cười ngặt nghẽo, đấm ga giường bùm bụp, vừa cười vừa nói: “Ha ha, Khang Phi thật sự là ngu ngốc lại đơn thuần mà! Ha ha.”

Lộ Nam Minh ôm ngực thờ ơ lạnh nhạt, đợi Bạch Văn cười đủ, mới khẽ cười một tiếng, cho đến khi người kia im bặt, hắn mới nhướn mày nói: “Cười xong rồi?”

Bạch Văn vẻ mặt nghiêm túc, xoa cánh tay vừa bị véo, ngẩng đầu hai mắt đăm lẹ nhìn Lộ Nam Minh, “Chồng à, anh véo em đau quá... anh xem ... bầm tím rồi này...”

Lộ Nam Minh nói: “Nước mắt rất thật nữa này.”

“... Thật sự rất đau mà!”

“Cho dù là cười đến chảy nước mắt sao!” Lộ Nam Minh dừng một chút, thay đổi giọng điệu, lạnh lùng nói: “Quay người, vĩnh viễn lên.”

Bạch Văn xịu mặt, thấy Lộ Nam Minh dường như không phải đang nói đùa, ngoan ngoãn xoay người, bờ mông muốn vĩnh viễn lên mà không được, vẫn luôn trộm liếc sắc mặt Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh hơi cao giọng, “Vĩnh viễn.”

“...” Bạch Văn bĩu môi, tội nghiệp xoa mông nói: “Anh yêu, nhẹ thôi nhé.”

“Hừ!” Lộ Nam Minh giờ tay lên.

“Á!” Bạch Văn hét âm lên.

Lộ Nam Minh nói: “Anh còn chưa đánh.”

“À... đau tinh thần, đau tinh thần...” Bạch Văn gượng cười giải thích.

Lộ Nam Minh giơ tay lên một lần nữa, lần này không hề do dự, đánh một cái thật mạnh vào mông cậu.

“AAAAAA!” Bạch Văn thét lên một tiếng thật dài.

Khóe miệng Lộ Nam Minh hơi cong lên khó nhận ra, bàn tay kia không dùng chút sức nào, cái đánh này chẳng khác gì gãi ngứa, nhưng Bạch Văn diễn quá nhập tâm, quá thấm thiết, khiến hắn có xúc động muốn thật sự đánh cậu thật mạnh.

Cuối cùng Lộ Nam Minh cũng không đành lòng đánh thật, mặt lạnh hỏi: “Còn dám làm chuyện xấu nữa không?”

“Hức hức... không dám.” Bạch Văn quay đầu, cả gương mặt đầm nước mắt.

“...” Lộ Nam Minh hơi giật mình, vươn tay lau nước mắt cho cậu, sau đó còn dùng lưỡi liếm, rất mặn. Lộ Nam Minh nhướng mày, có chút nghi hoặc nhìn về mặt khổ sở của Bạch Văn, không đến mức khóc thật chứ?

Bạch Văn hít hít mũi, quay người ôm cổ Lộ Nam Minh, cảm động nói: “A Minh Minh, anh thật tốt với em... huhu... sau này nhất định em sẽ nghe lời anh, anh đừng giận.”

“...” Quả nhiên là quá nhập tâm vào diễn xuất mà. Lộ Nam Minh khẽ hắng giọng nói: “Biết sai là tốt, anh cho em một cơ hội sửa sai.”

“Dạ?”

Lộ Nam Minh vỗ vỗ cánh tay Bạch Văn, ra hiệu cậu buông ra.

Bạch Văn càng nghi ngờ, nhưng vẫn buông tay ra.

Lộ Nam Minh lúi lúi với chân ra, nằm xuống giường, nhướng mày nói với Bạch Văn, “Thè lưỡi ra liếm ngón tay...”

Bạch Văn thử thăm dò liếm ngón đầu ngón trỏ.

Lộ Nam Minh cười cười sâu xa, “Liếm xuống dưới ngón tay nữa, đúng, chỗ đó, liếm quanh, a... thật chăm chú... rất tốt.”

Bạch Văn nhìn cậu bé của Lộ Nam Minh đang chậm rãi ngẩng đầu, A Minh Minh đang muốn chơi SM sao. Sau một hồi nhiệt huyết sôi trào, Bạch Văn càng ngày càng chăm chú, hai gò má nhiễm đỏ, thở hổn hển vận vẹo vòng eo, ngón chân không ngừng chà ga giường, bé Bạch Văn cũng kích động đến run rẩy.

Lộ Nam Minh chịu đựng không nhào qua kéo Bạch Văn lại, trán lấm tấm mồ hôi, hai con ngươi nóng bỏng như hai thanh kiếm sắc nhọn nhìn chằm chằm Bạch Văn, nâng cậu bé của mình lên, khàn giọng chỉ huy Bạch Văn, “Đến, ngồi lên đây.”

“Vâng, chồng yêu~.” Bạch Văn không chút nghĩ ngợi, ngồi thẳng lên.

“A

~” Hai người đồng thời rên rỉ, vừa đau vừa thoải mái, Lộ Nam Minh sờ gương mặt nóng bỏng của Bạch Văn, một tay còn lại ôm eo cậu, dịu dàng nói: “Chờ một lúc nữa hay chuyển động.”

Bạch Văn ngẩng đầu nhìn trần nhà, ép nước mắt vì đau đớn ra, không để ý bắt đầu di chuyển trên dưới.

Lộ Nam Minh sợ cậu bị thương, để cậu dừng lại hai lần, thấy Bạch Văn không nghe, hai tay dùng sức ôm chặt eo cậu, đè lại, để cậu dừng lại, cũng làm cho hắn đâm vào chỗ sâu nhất bên trong cậu.

Bạch Văn hai mắt ngập nước nhìn hắn, oán giận nói: “Chồng à~”

Trái tim Lộ Nam Minh đập mạnh một cái, cậu bé cũng vì thế mà nhảy lên, trừng mắt nhìn Bạch Văn, đè ót cậu lại, buộc cậu hôn lưỡi với hắn.

Hai người hôn nhau khó bỏ khó chia, mặt dịch theo từ khoe miệng trượt xuống.

Lộ Nam Minh không khống chế được mình nữa, đỉnh lên trên, Bạch Văn phối hợp vận vẹo vòng eo, phối hợp trên dưới.

Một cái lại một cái, dùng sức đâm vào chỗ sâu nhất.

Khang Phi không biết hành vi của mình đã tạo điều kiện cho thú tính của hai người kia nổi lên, một mình buồn bực uống xong một chai vodka, sau đó say mèn nằm ở phòng khách.

Hôm sau, Hạ Vũ mơ mơ màng màng tỉnh dậy, thấy trên giường chỉ có một mình, rửa mặt xong chuẩn bị đi học mới phát hiện Khang Phi say khướt nằm ở phòng khách.

Hạ Vũ gọi Khang Phi dậy, rồi lại phải rất vất vả mới kéo được Khang Phi lên giường, sau đó còn trốn học đi chợ mua thức ăn, nấu bát cháo cho Khang Phi.

END 71

72. Chương 72: Nỗi Da Gà

Khang Phi có một giấc mơ. Trong mơ gã thấy mình muốn đi tè, chạy rất nhiều nơi mới tìm được WC, gã vội vàng xông vào rồi lúi chim nhỏ của mình ra. Vì tình hình lúc đó quá nguy hiểm, do sơ suất gã lỡ làm nước tiểu dính lên quần. Quá sợ hãi, gã lập tức giật mình tỉnh dậy.

Khang Phi sau khi tỉnh lại, phản ứng đầu tiên là, bàng quang căng quá rồi, cần phải giải quyết ngay lập tức, phản ứng thứ hai là, đầu đau muốn chết, mỗi lần gã say là lại đau đầu, đau đến chết đi sống lại.

Giờ phút này Khang Phi rất muốn chết. Lăn lộn trên giường hai vòng mà không đỡ hơn chút nào, bàng quang báo động lại càng rõ hơn trước, Khang Phi thở dài một tiếng, chuẩn bị đứng lên.

“Anh tỉnh rồi?”

Đột nhiên xuất hiện tiếng hỏi thăm khiến Khang Phi thiếu chút nữa té ngã. Khiếp sợ nhìn về phía chỗ phát ra âm thanh, Hạ Vũ đang ngồi trên ghế, trong tay cầm một quyển sách, nhìn động tác hình như muốn tới giường dìu gã. Khang Phi nháy mắt mấy cái, nhớ lại chuyện ngày hôm qua khi hai người bắt đầu ở chung, nhớ lại chuyện khiến gã buồn phiền tới quá, nhớ lại hôm qua một mình ngồi trong phòng khách uống rượu giải sầu... Đoán chắc Hạ Vũ đã nhìn thấy trò hề khi gã say rượu rồi, nên vừa ảo não vừa xấu hổ nói: “Em cứ ngồi cứ ngồi đi.”

Hạ Vũ buông sách xuống, đè Khang Phi đang chuẩn bị bò dậy xuống giường, để gã nằm lại, nói: “Anh chờ chút, em đi nấu cháo cho anh.”

Nấu cháo sao? Khang Phi nhìn chằm chằm bóng lưng Hạ Vũ đang chạy đi, ngu ngốc trả lời: “...ừ.” Khang Phi không có thời gian cảm nhận cảm giác hạnh phúc đột nhiên xuất hiện, bàng quang đã phát cảnh báo nguy hiểm, Khang Phi nhảy xuống giường, ngay cả giày cũng không kịp xỏ đã vọt vào nhà vệ sinh.

Sau khi khoan khoái dễ chịu xong, Khang Phi chuẩn bị quay về đi giày, vừa lúc gặp Hạ Vũ đang bừng chạo. Hạ Vũ thấy gã để chân trần, bĩu bĩu môi, vẻ mặt không ủng hộ. Khang Phi giơ hai tay tỏ vẻ mình vô tội, vội vàng giải thích: “Anh không cố ý đâu, thật sự quá mót, quá mót!”

Hạ Vũ không nói gì, đặt chạo lên tủ đầu giường.

Khang Phi hít hít mũi, ngửi thấy mùi chạo thơm phức trong không khí, vừa cảm động muốn khóc vừa sốt ruột, mắt khóa chặt lên người Hạ Vũ. Rõ ràng Hạ Vũ đang không vừa lòng với gã, hiện tại không nói lời nào, lại khiến gã thật sự không dám làm loạn, sợ Hạ Vũ càng tức giận.

Hạ Vũ quay người nhìn gã, “Anh đi rửa mặt, em lấy giày cho anh.”

“A...a...a... ừ.” Sau khi Khang Phi sững sờ, lập tức vui sướng chạy vào phòng vệ sinh, hoàn toàn không hề nhận ra mình trở thành một tên sợ vợ chính hiệu rồi.

Khang Phi rửa mặt xong, Hạ Vũ quả nhiên mang giày chờ ở cửa, Khang Phi mặc quần áo, Hạ Vũ cầm giày cho gã khiến gã vui đến thiếu chút nữa thì bay thẳng lên trời, đang muốn tiến lên ôm hôn Hạ Vũ một cái, liền thấy gương mặt không mấy vui vẻ của cậu, Khang Phi cứng đờ cả người: “Sao lại vẫn không vui vậy?”

“Anh còn chưa rửa chân.”

“Ặc...” Đã đi vào rồi giờ lại cởi ra sẽ bẩn, Khang Phi không biết phải làm sao, thật khó xử nhìn Hạ Vũ.

“À. Thôi được rồi.” Hạ Vũ thở dài, vịn tay gã nói: “Anh ngồi trước đi.”

Khang Phi ngoan ngoãn nghe lời, làm theo ý Hạ Vũ ngồi ở mép giường, gương mặt nhìn Hạ Vũ rời đi, sau đó lại trân trân nhìn bát chạo đang đặt trên tủ đầu giường chảy nước miếng.

Đang trong lúc Khang Phi đang phân vân không biết phải làm sao, Hạ Vũ bê chậu nước vào, bên trong là nước ấm, đặt trước mặt Khang Phi, nói ngắn gọn: “Rửa chân.”

Khang Phi choáng.

Rửa chân, cọ chân, cho ăn ... cả quá trình, Khang Phi đều ở trong trạng thái hồn bay trên mây.

“Thoải mái không?” Hạ Vũ nhẹ nhàng xoa huyết thái dương của Khang Phi, thấy gã không trả lời, cậu vẫn kiên nhẫn giải thích: “Nghe nói mọi người uống say xong sẽ đau đầu, xoa xoa một chút sẽ tốt...”

Nghe mấy câu cần nhần của Hạ Vũ, đáy mắt Khang Phi hơi nóng, đột nhiên cảm thấy cứ sống bình bình đạm đạm với Hạ Vũ thế này đến cuối đời cũng là một loại hạnh phúc, cho dù có chút không tốt với cơ thể, nhưng cuộc sống đơn giản sẽ vượt qua tất cả.

Một tay Khang Phi ôm eo Hạ Vũ, chân thành nói: “Vũ Vũ, gặp em là chuyện hạnh phúc nhất đời của anh!”

Hạ Vũ dừng một chút, sau đó rất nhanh lại tiếp tục xoa, “Còn đau không?”

Khang Phi dùng lực ôm Hạ Vũ lên giường, áp dưới thân, nói: “Tốt hơn nhiều rồi, ngủ với anh một lát.” Đại khái do tác dụng tâm lý, gã cảm thấy, đầu hôm nay cũng không đau như những lần say rượu trước kia, ít nhất vẫn có thể chịu được.

Hạ Vũ nhắm mắt, sau đó nhắm chặt mắt.

Khang Phi ôm chặt Hạ Vũ, cũng nhắm chặt mắt.

Một tuần sau, hai đôi Lộ Nam Minh, Ngụy Vũ Thông cùng hẹn nhau đến nhà Khang Phi làm khách, tiện thể mang theo thức ăn cùng đồ uống đến.

Khang Phi rất cảm nín nhìn những “món quà” rất không lịch sự này, trừng mắt nói: “Còn chưa từng thấy quà tân gia nào tục tĩu thế này?”

“Đều là anh em trong cùng một ký túc xá, đừng quá keo kiệt như thế!” Ngụy Vũ Thông vỗ vỗ vai gã an ủi.

Khang Phi lại trợn mắt, chỉ có thể nhận mệnh cầm số thức ăn kia đi vào phòng bếp, nói với Hạ Vũ đang mặc tạp dề chuẩn bị làm cơm, “Làm tạm một ít đi, đủ ăn là được rồi.”

“Vâng.” Hạ Vũ xoay người bắt đầu xem xét số nguyên liệu bọn họ mang đến, rõ ràng không định chỉ làm qua loa.

Khang Phi thở dài bất đắc dĩ, thò đầu quát mấy vị khách đang trong phòng khách: “Mấy người tự chơi đi.” Sau đó rất không khách khí bám trên cánh cửa bếp, vén tay áo hỏi Hạ Vũ: “Hôm nay chuẩn bị làm gì thế?”

Hạ Vũ sờ cằm, một mình xoắn xuýt chốc lát, ngẩng đầu rầu rĩ nhìn Khang Phi, “Em không biết.” Có nhiều lựa chọn lắm.

Mặc dù hơi đau lòng Hạ Vũ vất vả, thấy vẻ mặt xoắn xuýt của Hạ Vũ, Khang Phi cũng cảm thấy không đành lòng, nhưng vẫn nói: “Không chọn được, vậy làm hết đi!” Dù sao đám ngoài kia nếu không giải quyết hết đồng đồ ăn chắc cũng không cam lòng rời đi.

Hạ Vũ lập tức cười rộ lên, cong cong khóe mắt nói: “Được.” Còn rất tình cảm hôn má gã một cái.

“...” Khang Phi thích thú sờ mặt nói: “A... anh rửa rau hộ em.” Bình thường Khang Phi toàn tự mình làm, từ sau khi ở cùng Hạ Vũ, ngoại trừ đi học bọn họ đều tự nấu cơm ở nhà.

Nấu nướng Khang Phi không làm được, chỉ có thể đứng bên cạnh giúp đỡ.

Một tuần này, Khang Phi rửa thức ăn, soạn bát đĩa đã quen việc, chỉ là kỹ thuật thái thịt vẫn cần phải cố gắng hơn.

“Vâng.” Hạ Vũ cũng quen được Khang Phi giúp đỡ.

Thừa dịp Khang Phi với Hạ Vũ bận rộn trong phòng bếp, Bạch Văn đảo mắt, thấy Lộ Nam Minh không có biểu cảm gì khác thường, ba chân bốn cẳng chui vào phòng ngủ của Khang Phi.

Lộ Nam Minh xem như hiểu cá tính hiếu động của Bạch Văn, biết cậu bị hấn quản lý nghiêm khắc, một tuần này vẫn chưa gây phiền phức, nhưng sẽ có chút không nín được tò mò, vì thế mặc cậu đi gây họa Khang Phi.

Chu Tiểu Đông uống một ngụm trà nóng, thở ra một hơi, nhìn vẻ mặt anh tuấn của Lộ Nam Minh, lại nghĩ đến Bạch Văn loi choi như con khỉ, trong lòng tiếc hận cho hấn, gặp được Bạch Văn thật sự là thiệt thòi lắm. Nhưng lời này cậu sẽ không nói ra, mặc kệ thế nào, Bạch Văn mới là em trai của cậu.

Ngụy Vũ Thông bình tĩnh nhất. So với Chu Tiểu Đông và Lộ Nam Minh, quan hệ của anh với Bạch Văn xa nhất, lại thêm tính cách của cậu ấy, anh không chỉ không kinh ngạc, ngược lại còn rất chờ mong phát hiện của Bạch Văn.

Anh vẫn rất ngạc nhiên chuyện Lộ Nam Minh có tình cảm với Bạch Văn. Mặc dù Bạch Văn hơi hiếu động, nhưng cũng là người thông minh hoạt bát khó thấy, hấp dẫn Lộ Nam Minh cũng có thể hiểu được. Mà Khang Phi với Hạ Vũ, anh lại càng không thể hiểu nổi. Với phong cách phong lưu của Khang Phi, cùng Hạ Vũ vẻ ngoài đáng yêu hằng đêm ôm nhau, nảy sinh một chút cảm giác khác thì anh có thể hiểu, nhưng vì Hạ Vũ mà quay đầu, còn vì Hạ Vũ mà thành công luôn, anh nghĩ thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi.

Có lẽ tình cảm với Chu Tiểu Đông quá ổn định, khiến anh không cần phiền não mà té bào bà tám mới dần dần lộ ra.

Bạch Văn rất nhanh thì lao ra, khoa trương hoa chân múa tay, nhưng nghĩ đến hai người trong phòng bếp, cậu vẫn giảm âm lượng xuống: “Nhìn không ra, Khang Phi lại quân tử như vậy, hiện tại vẫn chưa ăn Hạ Vũ đâu!”

Chu Tiểu Đông chẳng khách sáo gõ đầu cậu, “Không có tương lai.” Cậu đối với việc Bạch Văn luôn nghĩ đến chuyện này đã hoàn toàn không còn gì để nói.

Bạch Văn xoa chỗ bị đánh, rõ ràng chẳng có chút đau khổ nào ngược lại còn nháy mắt với Chu Tiểu Đông, bà tám hỏi: “Chẳng lẽ anh họ anh không tò mò hả? Vũ Vũ không được em bày mưu tính kế, vậy mà vẫn thoát được ma trảo của tên phong lưu kia!”

Chu Tiểu Đông mạnh miệng, “Em nghĩ trên đời này em thông minh nhất sao!” Lòng hiếu kỳ đã rục rịch, thấy thế nào Khang Phi cũng không phải Phật, vậy Hạ Vũ hẳn là người che giấu giỏi nhất trong mấy người nhỉ? Có phải Hạ Vũ có bệnh gì đó không tiện nói ra không? Hoặc là Khang Phi chỉ phải lòng, cơ thể vẫn thích con gái hơn chẳng?

“Anh họ

anh đã không tò mò, mắt còn trợn lớn như thế làm gì?”

Ngụy Vũ Thông giải vây cho người yêu mình, “Sao em biết họ không làm?”

Bạch Văn coi như cũng nể mặt Ngụy Vũ Thông, không tiếp tục vắn vẹo Chu Tiểu Đông nữa, giả vờ thành thám tử nói: “BCS đặt ở tủ đầu giường còn chưa bị bóc tem, dầu bôi trơn cũng không mở ra... hí hí hí, cái này còn không rõ ràng sao?”

Ngụy Vũ Thông cùng Lộ Nam Minh lơ đãng liếc nhau, trong mắt đối phương đều thấy được sự không nói nên lời, không có lý nào một Khang Phi bách chiến bách thắng lại lật thuyền trong ao, hẳn là có biến?

...

Khang Phi bưng đồ ăn ra, gọi to: “Chuẩn bị ăn cơm thôi.”

Không ai để ý đến gã.

Khang Phi ngẩng đầu, chỉ thấy bốn người đều dùng ánh mắt quỷ dị nhìn mình, Khang Phi nổi da gà, hỏi: “Máy người sao thế?”

Bốn người cùng lắc đầu, lại trầm miệng một lời, dùng giọng điệu thương cảm nói: “Cậu cực khổ rồi.”

Khang Phi: “...” Chẳng phải chỉ tự mình ra tay thôi mà, có cần thiết phải nhìn gã như vậy không?

END 72

Editor: Nếu Khang Phi biết máy người này vì đâu mà nhìn mình như thế chắc sẽ phát điên mất =)))))))))) mà Khang Phi cũng phi thường thạc =))))))))))

Món quà Giáng sinh thứ hai <3 chúc mọi =” người =” giáng =” sinh =” vui =” vẻ =” >

73. Chương 73: Không Thể Nhịn Được Nữa

Rất cực Khang Phi không thể nhịn được nữa, vỗ bàn cái đét: “Máy người rất cực muốn cái gì?” Bị nhìn chằm chằm bằng ánh mắt thương hại suốt nửa giờ, còn phải cẩn thận chống lại các loại móc mĩa ngầm ngầm cùng công khai, có là thánh nhân cũng sẽ nổi giận. Huống chi Khang Phi không phải thánh nhân, gã chỉ là một công tử bột không thích nổi giận mà thôi.

Bạch Văn gấp cái đùi gà định bỏ vào bát Khang Phi, đến nửa đường thì vòng ngược lại cho vào miệng mình, ăn ngấu nghiến, nhai nuốt chẳng để ý hình tượng, miệng đầy dầu mỡ nói: “Không ăn thì thôi, quất lớn thế làm gì?”

Khang Phi rất không lịch sự trợn mắt, không nhìn thẳng Bạch Văn mà chỉ nói: “Nói tiếng người đi.” Lại để Bạch Văn nói nhăng nói cuội, hôm nay đừng nghĩ sẽ bình yên.

Ánh mắt Khang Phi liếc qua mấy người Lộ Nam Minh, Chu Tiểu Đông, Ngụy Vũ Thông, vẻ mặt của ba người đều rất nhất trí, một vẻ ta đây vừa rồi cái gì cũng không nghe thấy. Khang Phi bức bối, biết rõ muốn cạy miệng ba người này rất khó, cuối cùng chỉ có thể gửi hi vọng ở Bạch Văn: “Em nói đi!”

Bạch Văn chẳng ngại chuyện Khang Phi vừa rồi mắng cậu không phải người, cậu rất độ lượng phát phát tay, ăn hết cái đùi gà, bởi vì nuốt quá nhanh, suýt nữa thì nghẹn, sau đó liên tục uống hai ngụm súp mới ổn định lại.

Thuận khí xong, con mắt Bạch Văn sáng ngời, nhìn chằm chằm Khang Phi: “Mấy anh ấy chỉ quan tâm cơ thể anh thôi mà.”

“... Quan tâm?” Được rồi. Cứ tạm coi việc mấy người này dùng ánh mắt thương hại nhìn chằm chằm gã, tiện tay gấp cho gã đủ loại đồ ăn, khiến bát cơm của gã đầy ụ là biểu hiện bọn họ xem như đang quan tâm gã

đi. Nhưng gã biết rõ, cái vẻ ngoài xem như quan tâm này chắc chắn đang che giấu một bí mật không muốn người khác biết.

Chu Tiểu Đông nói lời thăm thía: “Có bệnh phải khám, giấu giếm không chạy chữa là không tốt.”

Ngụy Vũ Thông an ủi: “Khoa học hiện nay phát triển như thế, ung thư còn có thể chữa được, cái kia của cậu chỉ là vấn đề nhỏ thôi.”

Lộ Nam Minh thở dài: “Haizz, sớm biết ngày hôm nay tội gì trước đây phải làm thế!”

Hạ Vũ nghiêng đầu nhìn Khang Phi, chớp mắt đầy lo lắng, vội vàng hỏi: “Anh bị bệnh hả?”

...

Khang Phi lửa giận ngút đầu khi nghe dứt lời hỏi thăm của Hạ Vũ, gã im lặng cả buổi, mới vô cùng nghiêm túc nói: “Anh không bị bệnh.”

Bạch Văn thuận miệng bồi thêm một câu: “Ai nha, hay cho một tên bệnh tâm thần.”

“Em câm miệng cho anh!” Khang Phi nghiêng răng nghiêng lợi trừng cậu, sau đó quay nhanh qua nhìn Hạ Vũ, dịu dàng nói: “Thật sự không có bệnh, em đừng có nghe bọn họ nói lung tung.”

Chu Tiểu Đông nói: “Cậu không bệnh, vậy sao dám bảo hiểm kia chưa mở hộp vậy?”

“...” Khang Phi nổi giận: “Tôi tôn trọng Vũ Vũ không được sao!”

Bốn người cùng lắc đầu, hiển nhiên không tin tưởng một sinh vật phong lưu chỉ dùng nửa người dưới để nói chuyện lại đột nhiên trở nên trong sáng như thế. Có thể kiềm chế chút ít đã là kỳ tích rồi, loại việc cấm dục thần kỳ này, làm sao có thể xảy ra trên người Khang Phi được chứ. Nhớ trước đây, Khang Phi vì bị Bạch Văn ngăn chân mà hơn nửa đêm gọi điện thoại mắng chửi người kia. Huống chi, gần đây Bạch Văn bị Lộ Nam Minh quản lý nghiêm ngặt, không có sức để đi gây phiền phức cho Khang Phi. Với một tên thông minh như Khang Phi việc sạch sành sanh Hạ Vũ là điều hiển nhiên.

Nếu như không ăn, vậy chắc chắn có điều gì đó khiến Khang Phi không thể không thu tay lại, mà nguyên nhân phù hợp nhất, tự nhiên là cơ thể có vấn đề.

Bạch Văn đem toàn bộ phân tích nói ra.

Khang Phi nhất thời á khẩu không trả lời được. Nếu không phải bản thân trải qua, Khang Phi cũng sẽ không tin tưởng mình đã làm thế. Gã nói: “Người sẽ luôn thay đổi. So với việc nửa người dưới được thỏa mãn, anh càng thích được hạnh phúc bên Vũ Vũ hơn, cuộc sống gia đình ngọt ngào ấy, ha ha.”

Bốn người dùng ánh mắt nhìn thẳng ngu để nhìn Khang Phi.

Chu Tiểu Đông nói: “Đã đến mức độ phải dựa vào tự an ủi mình để sống qua ngày rồi.”

“Haizz!” Lộ Nam Minh tiếp tục thở dài.

Khang Phi buồn phiền chuyển mắt nhìn Hạ Vũ, “Móa, bản thân tôi thật sự như thế mà, nếu không tin, các người có thể hỏi Vũ Vũ.”

Bạch Văn rất nhanh kéo Hạ Vũ rời đi.

Khang Phi rất buồn bực, “Mấy người không ăn cơm nữa à!”

Bạch Văn nói: “Các anh ăn trước đi, bọn em nói chuyện chút đã.”

Bạch Văn kéo Hạ Vũ vào phòng sách, đánh giá từ trên xuống, xác định Hạ Vũ không ốm, vẻ mặt cũng không tệ, Bạch Văn mới khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra mặc dù Khang Phi từng chơi bởi linh tinh, nhưng không có sở thích SM.

Bạch Văn không nói chuyện quanh co với Hạ Vũ, mặc dù là hỏi chuyện bí mật đời tư, cũng biết Hạ Vũ sẽ không bao giờ nói không biết với mình, nên Bạch Văn hỏi thẳng luôn: “Cậu với Khang Phi có từng làm chuyện vợ chồng không?”

“Làm.”

“Làm!” Bạch Văn kinh ngạc quát lên, sắc mặt rất nhanh lại đen thui, “Anh ta không giúp cậu làm trơn à? Anh ta thể mà dám không làm trơn hả!”

“Tớ không biết.”

“Không biết? Anh ta làm hay không mà cậu cũng không biết sao?”

Hạ Vũ gãi đầu, vẻ mặt thẹn thùng khó gặp, “Tớ ngủ mất.”

Ngủ rồi cũng có thể làm, quả nhiên là cầm thú! Bạch Văn lại hỏi: “Vậy cậu có cảm giác đau nhức trong người không?”

“Anh ấy nói không phải người nào cũng đau nhức đâu.”

“Một chút cũng không đau sao?”

“Một chút cũng không đau.”

“Chẳng lẽ lão ta là cao thủ?” Bạch Văn sờ cằm, vẻ mặt nghi hoặc, nhưng nghĩ tới Hạ Vũ là lần đầu tiên, mặc kệ Khang Phi kỹ thuật thế nào, Hạ Vũ cũng phải có một chút phản ứng mới đúng chứ. Sau lần đầu tiên, cậu vẫn cảm thấy là lạ mà. Chẳng lẽ Hạ Vũ không chỉ là người trì độn, ngay cả cảm giác cũng trở nên chậm chạp?

Điều này sao có thể!

“Haizz, Vũ Vũ. Cậu nói cụ thể những chuyện đã xảy ra cho tớ nghe cái nào.”

Bình thường Hạ Vũ ít nói, nhưng trình độ kể chuyện cũng không thấp, ít nhất logic rõ ràng, câu cú ngắn gọn.

Bạch Văn nghe xong mọi chuyện, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đâm ót Hạ Vũ, thật sự quá ngu ngốc, nói dối rõ ràng như thế mà vẫn tin được. Hơn nữa dù có bị Khang Phi lén ăn sạchsao cậu ấy vẫn không cảm thấy gì cả là sao? Chẳng lẽ không biết đánh người, mắng người sao? Cuối cùng lại xác định quan hệ với người ta luôn chứ.

Bạch Văn buồn bực cào đầu, đang lo lắng có nên vạch trần lời nói dối của Khang Phi, mang Hạ Vũ đi không? Đột nhiên nhớ ra điều gì, cậu hỏi: “Vũ Vũ, có phải cậu rất thích Khang Phi không?”

Hạ Vũ có chút ngốc, nhưng không ngu, dấn độn sao có thể thi lên đại học được? Trường đại học của bọn họ không quá nổi tiếng nhưng cũng nằm trong top.

Huống chi sau khi Hạ Vũ quen cậu, có việc gì cũng thích tìm cậu thảo luận, chuyện tình cảm quan trọng như thế, vậy mà Hạ Vũ không hỏi ý kiến cậu, tự mình quyết định, có thể thấy việc cậu ấy cũng không phải không có cảm giác với Khang Phi.

“Thích.” Hạ Vũ gật đầu một cách nghiêm túc.

Bạch Văn vỗ mặt, xem ra không nên nói về chỉ số thông minh với những người đang yêu. Với bản thân cậu cũng thế. Chuyện rõ ràng như thế mà cậu không phát hiện ra, nhưng ánh mắt của Hạ Vũ, tại sao có thể thích Khang Phi đây chứ?

“Sao cậu lại thích anh ấy? Ngoại trừ lớn lên đẹp trai một chút, anh ấy làm gì còn điểm nào được nữa?”

“Anh ấy rất tốt.”

Nhớ trước đây những lời này cậu cũng thường dùng, hôm nay lại nghe được từ miệng một người khác, trong lòng Bạch Văn rất không thoải mái, “Anh ấy tốt gì nào, cậu nói thử tớ nghe đi!”

“Lớn lên đẹp trai, dịu dàng lại hào phóng, rất tốt bụng ...”

“Stop! Sao tớ không thấy anh ấy dịu dàng lại hào phóng, còn tốt bụng nữa!”

Hạ Vũ khẽ cười, chỉ nói: “Anh ấy rất tốt!”

“Haizz!” Biết rõ trái tim Hạ Vũ đã chấp nhận Khang Phi, Bạch Văn không còn cách nào khác thay đổi cậu, dứt khoát không đầu đầu về việc này nữa, “Cậu chừng nào thì thích anh ấy?”

“Học kỳ trước.”

Bạch Văn há to mồm, cả buổi mới nản lòng nói: “Chuyện gì xảy ra, nói tớ nghe chút đi.”

“Thích.”

“...” Đây là quá trình lừa bịp gì chứ? Bạch Văn trầm ngâm một lát, phát hiện, bình thường Hạ Vũ vẫn thường ở cùng Khang Phi, cùng nhau chơi game, cùng đi học, cùng tan học, cùng đi ăn cơm, cùng đi ra ngoài, tính toán một hồi thì hỏi: “Không phải cậu vừa thấy anh ấy đã yêu rồi chứ?”

“Lúc anh ấy giải thích cho tớ về Sherlock Holmes.”

Cái này khác gì vừa thấy đã yêu chứ? Bạch Văn không còn gì để nói: “Đã thích anh ấy, khi anh ấy theo đuổi cậu, lúc tớ ngáng chân anh ấy, sao cậu còn phối hợp với tớ?”

Nếu như cậu thành công, vậy không phải Hạ Vũ thất tình rồi sao?

Khang Phi cùng lắm lại đi tìm mùa xuân thứ hai, hoặc là tiếp tục phong lưu như trước, bị bỏ rơi chỉ là Hạ Vũ... Bạch Văn nghĩ đến những chuyện này, cảm thấy hải hùng khiếp vía.

Hạ Vũ nói: “Tớ biết cậu là muốn tốt cho tớ.”

Bạch Văn nghe vậy, không biết Hạ Vũ nói tốt cái gì. Thật sự là cậu vì muốn tốt cho Hạ Vũ mới làm trò như thế, nhưng những điều này chỉ xảy ra khi Hạ Vũ không có tình cảm với Khang Phi mà thôi.

Bạch Văn vẫn cho rằng với tính cách của Hạ Vũ, đoán chắc sẽ không thích ai cả, cùng lắm chỉ như một thói quen thôi. Nếu mãi không gặp được người bao dung cậu, Hạ Vũ có thể sẽ ở vậy cả đời. Cậu vẫn luôn sống hờ hững như vậy trong thế giới của riêng mình. Cho nên, Bạch Văn vẫn cảm thấy mình có trách nhiệm tìm bạn đời cho Hạ Vũ.

May là Khang Phi thật lòng với Hạ Vũ, cậu cũng không phạm phải sai lầm quá nghiêm trọng.

Có lẽ bởi vì vấn đề chủ quan, Bạch Văn đột nhiên cảm thấy Khang Phi rất tốt. Tuy đã từng có cuộc sống thối nát, nhưng anh ấy đối xử với người khác cũng được, không hay giận, tính cách cũng hiền hòa, ra tay lại hào phóng, quan trọng là rất tốt với Hạ Vũ.

“Haizz, thế mà bị cậu lừa rồi, ngốc nghếch gì chứ, cậu chính là giả heo ăn thịt hổ!” Bạch Văn bùi ngùi xoa mũi.

“Không phải.”

“Vâng vâng đúng, cậu không phải. Đi thôi, nên ra ngoài ăn cơm.” Bạch Văn mở cửa đi ra ngoài, liếc thấy Khang Phi đang rướn cổ nhìn bên này, Bạch Văn đồng tình nhìn lại gã, cảm thấy tỷ lệ Khang Phi muốn ra ngoài .... bằng không.

Ba người Lộ Nam Minh cũng nhìn qua, nhưng bọn họ thấy vẻ mặt đồng tình của Bạch Văn, cho rằng Khang Phi thật sự có vấn đề nên lại càng thương cảm nhìn Khang Phi, Chu Tiểu Đông nói: “Có muốn tôi hỏi cho ông bệnh viện có uy tín không?”

Khang Phi: “...”

END 73

74. Chương 74: Không Thể Tin Được

“Móa!” Khang Phi không nhịn được chửi tục.

Lộ Nam Minh một tay chống đầu, vừa bắt đắc dĩ vừa giả vờ bí hiểm nói: “Thẹn quá hóa giận đó mà...”

“Đừng có kéo dài giọng!” Khang Phi lại bắt đầu rống lên, mấy người đều bắt đắc dĩ, lắc đầu. Khang Phi tự nói với mình, phải bình tĩnh, bình tĩnh, sự mạnh mẽ của mình lại không cần phải chứng minh cho bọn họ xem, mặc kệ bọn họ nói linh tinh, bọn họ chỉ đang cố ý bới lông tìm vết, cố ý biến gã thành trò cười thôi.

Không đi đêm sao gặp được ma chứ! Có cái gì tốt đâu mà phải khoe khoang. Nhớ năm đó, anh ấy tung hoành ngang dọc, bọn họ vẫn chỉ dựa vào tay trái an ủi tay phải đấy thôi. Hiện tại... Haizz! Khang Phi nghĩ đến việc này, trái tim liền nguội lạnh. Những chuyện phong lưu trước kia tính cái gì chứ, không ăn được người yêu, những chuyện phong lưu kia chỉ là chuyện cười thôi.

Khang Phi buồn bực im lặng.

Bạch Văn biết Khang Phi vẫn chưa biết rõ tình cảm Hạ Vũ dành cho mình, đoán trừ cậu ra, hiện tại không ai hiểu được. Chỉ là nếu muốn buộc một người khôn ngoan như Khang Phi lại thì không phải không có cách, nhưng cậu không muốn vạch trần mọi chuyện, dù sao vẫn cảm thấy Vũ Vũ nhà mình chịu thiệt. Đi về chỗ ngồi, tựa lên vai Lộ Nam Minh, thở dài an ủi gã: “Anh nghĩ thoáng chút đi.”

Khang Phi trợn mắt nhìn cậu: “Đệch, em không thể nói hai câu tiếng người được sao?”

Bạch Văn chẳng lằng nhằng với gã, quay sang nói với Hạ Vũ: “Vũ Vũ, cậu phải quản lý anh ta thật chặt, tránh cho anh ta lại ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt.”

Khang Phi vọt tới ngăn cản ánh mắt Bạch Văn, có xúc động muốn cầm miếng băng dán, dán kín miệng cậu lại, “Đang ở nhà anh mà còn dám bô kích, rốt cục em muốn chết thế nào đây?”

Hạ Vũ lộ đầu ra khỏi lưng Khang Phi, túm vạt áo gã, vẻ mặt cầu xin.

Khang Phi nuốt cơn giận vào lòng, sau đó không quát nữa, trừng mắt nhìn một cái liền quay sang để Hạ Vũ ngồi xuống cạnh bàn, nói: “Ăn cơm ăn cơm, ăn xong mấy người đi nhanh chút coi.”

Tiền mấy tên “thương hại mình” đi, Khang Phi vén tay áo chuẩn bị dọn dẹp bát đĩa. Sau khi gã ở cùng Hạ Vũ, những chuyện gã chưa từng làm trước đó được gã học dần dần. Hôm nay đã rất thành thạo mấy chuyện này, để Hạ Vũ ở bên cạnh nhìn gã, hỏi: “Em xem ti vi đi, anh sắp làm xong rồi.”

Hạ Vũ giúp đỡ, “Em bỏ đồ ăn vào tủ lạnh.”

Khang Phi ngăn cậu lại, “Không cần, để anh.” Gã vẫn luôn thực hiện chính sách yêu chiều vợ yêu. Nếu không phải kỹ thuật nấu nướng của mình quá tệ, gã chắc chắn sẽ không bắt Hạ Vũ phải vào bếp.

“Em muốn giúp anh.”

“Anh làm là được rồi, em xem ti vi đi, moa~” Khang Phi thừa cơ hôn trộm cậu một cái.

Hạ Vũ dụi mắt ngồi xuống ghế, ngắm Khang Phi bận rộn trong bếp.

Khang Phi thoải mái để Hạ Vũ nhìn chăm chăm mình như thế, thỉnh thoảng còn quay đầu nháy mắt với cậu. Hạ Vũ cũng luôn rất nể mặt cười cười. Khang Phi thấy lòng ngứa ngáy, chỉ có thể càng làm nhanh hơn.

Rửa bát đĩa xong, Khang Phi nhanh nhẹn cởi sạch quần áo, cũng rất nhanh chóng cởi hết của Hạ Vũ, ôm cậu đi vào phòng tắm. Đầu tiên dùng vòi sen làm ướt hai người, đổ sữa tắm ra, xoa lên người cậu, “Tắm nhanh lên, cả người toàn mùi dầu mỡ thôi.”

Sau khi ở chung, đây không phải lần đầu tiên Khang Phi tắm giúp Hạ Vũ nhưng đây là lần đầu tiên cởi sạch cùng tắm với Hạ Vũ. Cậu thấy chỗ nhạy cảm của gã rất có tính thần, hơi ngẩn người, chậm rãi đem bong bóng trên người mình bôi lên người Khang Phi.

Hạ Vũ nhẹ nhàng vuốt ve, lại khiến hô hấp của Khang Phi càng dồn dập... Khang Phi vội vàng che giấu ho khan một tiếng, cầm tay Hạ Vũ đặt lên bộ phận đang đứng thẳng tắp của mình, không sợ chết nói: “Anh rất khỏe mạnh, em đừng nghe bọn họ nói bậy.” Tuy bị nghi ngờ sức mạnh của đàn ông khiến gã rất bực bội nhưng cũng không để ý quá nhiều vì bị bọn họ hiểu lầm. Gã chỉ để ý đến chuyện bọn họ nói điều đó trước mặt Hạ Vũ, càng để ý việc bị Hạ Vũ hiểu lầm. Cho nên, vì thế lần này gã nhất định phải hành động.

“Vâng.” Hạ Vũ nháy mắt mấy cái, tay dùng thêm sức.

“Ha

~~” Khang Phi đau hít sâu một hơi, lại không dám đẩy Hạ Vũ ra, chỉ có thể cầm lấy cổ tay cậu, đau đớn nói: “Cực cực à, bóp như thế sẽ làm nát đó.”

Hạ Vũ an ủi sờ nhẹ.

“A

~~” Chẳng lẽ Vũ Vũ không biết làm thế này sẽ khiến gã càng kích động thêm hay sao? Có phải, đây là Vũ Vũ len lén sờ mông gã không? Khang Phi phức tạp nhìn Hạ Vũ, tay vô thức sờ xuống lưng Hạ Vũ. Nhưng gã rất nhanh đã khống chế được hành động của mình, đặt tay mình đặt lên hông cậu, kiềm chế liếm môi: “Vũ Vũ, hôm nay có thể không?”

Hạ Vũ ngẩng đầu, có chút mơ màng nhìn gã.

Trong lòng Khang Phi kêu rên, ngăn con sói đang muốn bỏ nhào lên người Hạ Vũ, chuẩn bị nuốt cơn thú tính của bản thân vào bụng, cố gắng không ngừng nói: “Thật ra, cơ thể anh rất tốt, không cần kiềm chế.”

Hạ Vũ bĩu mũi, có chút không hài lòng trừng gã: “Anh bảo nghe em mà.”

“...” Khang Phi muốn khóc. Đây không phải chỉ là trong lúc kích động lỡ mồm thôi sao. Hiện tại gã thấy, cuộc sống ấm áp trôi qua đơn giản với Hạ Vũ chính xác là rất tốt đẹp, nhưng thỉnh thoảng thêm chút gia vị lại càng hoàn hảo hơn. Chứ cứ thế này, không chỉ bị người khác cười nhạo, không chừng thật sự sẽ có chuyện ngạ. Về mặt Khang Phi đưa đám, “Luôn kiềm chế, rất dễ chết đó.”

Hạ Vũ lập tức mở to hai mắt, không thể tin được nhìn gã.

Trong lòng Khang Phi khẽ run lên, Vũ Vũ tin, cơ hội tới, gã tiếp tục: “Em xem, hôm nay bọn họ đều rất lo cho anh, còn nói muốn đưa anh đến viện...”

Dưới nước bọt lừa dối của Khang Phi, rốt cục Hạ Vũ cũng gật đầu đồng ý.

Khang Phi kiềm chế kích động muốn nhảy cẫng lên hoan hô, động tác nhanh nhẹn tắm rửa cho cho Hạ Vũ, lại lau qua người mình, vắn vỏi nước xả cho hai người, ngay cả lau cũng không đợi lau khô, cầm khăn tắm chùi hai ba cái, rồi vội vàng ôm Hạ Vũ lên giường.

Nếu không phải lo Hạ Vũ sẽ sợ nên gã không làm luôn trong nhà tắm. Vốn gã đã sớm không nhịn được rồi. Từ sau khi ở cùng Hạ Vũ, Khang Phi cảm thấy mình thật sự trở thành thánh nhân rồi. Trước kia gã thật sự chưa từng ngược đãi cậu nhỏ của mình bao giờ.

75. Chương 75: Vẫn Chưa Thỏa Mãn

Nhẹ nhàng đặt Hạ Vũ lên giường, Khang Phi vội đè lên, trong lòng gấp đến sắp phát điên, động tác lại cực kì dịu dàng, từ trên xuống dưới, liếm sạch bọt nước trên người Hạ Vũ, chăm chú như đang thưởng thức sơn hào hải vị.

Hạ Vũ chớp chớp, trong mắt lóe lên bất lực cùng động tình.

Khang Phi vươn tay sờ bắp đùi trơn bóng của Hạ Vũ, chậm rãi xoa từ ngoài vào trong, khẽ véo như đang trêu chọc cậu, dần dần đi lên trên, lúc nặng lúc nhẹ.

Có chút ngứa, có chút là lạ... Hạ Vũ nhìn chằm chằm Khang Phi, suy nghĩ bắt đầu mông lung.

Khang Phi cười xấu xa, ngón tay lướt qua hai quả cầu nhỏ, thỏa mãn nhìn Hạ Vũ run rẩy tựa như con thỏ nhỏ đang sợ hãi, thoáng cái túm lấy tay gã, cầu xin nhìn gã.

Khang Phi nheo mắt, lộ dáng tươi cười như hồ ly, “Hôn anh sẽ không khó chịu nữa.”

Hạ Vũ ngẩng đầu, vươn người hôn gã, động tác nhẹ nhàng mang theo chút ít do dự, môi khẽ chạm vào môi gã.

Khang Phi nói: “Ôm cổ anh.”

Hạ Vũ nghe lời ôm cổ gã.

Khang Phi vui vẻ cong khoe miệng. Hạ Vũ sẽ không hôn sâu, chỉ biết môi dán môi. Thế nhưng không sao cả. Gã thích Hạ Vũ ngây thơ như thế, không ranh đó, toàn tâm tin tưởng gã, quả thật đáng yêu đến nỗi khiến người ta phải phun máu. Khang Phi vói đầu lưỡi vào, quấy long trời lở đất bên trong, buộc đầu lưỡi ngây ngô kia cùng khiêu vũ, tay như có như không vuốt ve chỗ yếu ớt của cậu, linh hoạt chuyển động.

Hạ Vũ bị trêu chọc có chút chóng mặt, nhưng cậu không buông tay ra, ngược lại càng dùng sức ôm Khang Phi.

“Vũ Vũ, Vũ Vũ...” Thấy Hạ Vũ động tình, Khang Phi càng khó kiềm chế được kích động, không dám làm Hạ Vũ bị thương, chỉ có thể nhẹ nhàng cọ hai cái, giảm kích động trong lòng, dù vậy vẫn không quên làm trợn trước.

Động tác Khang Phi khéo léo, lực khống chế cũng rất vừa phải, khiến Hạ Vũ rất dễ chịu nhưng vẫn cách một bước mới lên đỉnh được, khiến Hạ Vũ vừa thoải mái vừa khó chịu, liên tục dán người mình lên người Khang Phi, trong cổ họng phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn.

Khang Phi chỉ cảm thấy sự hưng phấn của mình không ngừng dâng trào, vất vả lắm mới làm trợn xong, đầu Khang Phi đã ướt đầm mồ hôi, sợ Hạ Vũ bị thương, gã cực kì kiềm chế chính mình, chậm chạp, thử thăm dò rồi mới đem cậu bé của mình đẩy mạnh vào.

Hạ Vũ chìm đắm trong dự vọng cảm thấy khác lạ, mở to đôi mắt ngập nước, có chút sợ hãi, có chút mờ mịt.

Khang Phi an ủi hôn khoe miệng cậu, dỗ dành: “Ngoan, ôm chặt anh là hết đau.”

Hạ Vũ dồn sức lên cánh tay, ôm thật chặt Khang Phi, dường như làm thế cậu sẽ an toàn.

Khang Phi kích động, theo khát vọng bản năng, đẩy vào tận cùng.

Hạ Vũ bởi vì đột ngột bị đau mà theo bản năng khẽ run lên, con ngươi co lại, người cong lên, vươn cổ, há to miệng, kêu to lên, nhưng cánh tay ôm chặt Khang Phi không lỏng.

Khang Phi lập tức tỉnh táo lại, một bên ân hận bản thân không kiềm chế được, một bên dỗ dành vỗ nhẹ lưng Hạ Vũ, cúi đầu hôn cái cổ trắng nõn của Hạ Vũ, hầu kết bất an trượt lên xuống, yếu ớt mà gợi cảm.

Tiểu Khang Phi không khỏi lại cứng hơn một chút, cũng không nhịn được khẽ run rẩy.

Hạ Vũ giật mình, thoáng buông lỏng co ngón chân, sau đó duỗi thẳng ra, con ngươi bị nước mắt bao trùm, tựa như chỉ một giây sau sẽ vỡ tung, nghẹn ngào nói: “Khang Phi, em đau quá, em đau quá...”

Khang Phi đau lòng, nhu cầu của nửa người dưới và trái tim đấu tranh dữ dội, nhất thời không biết chọn lựa thế nào, “Cực cương, chúng ta nhịn một chút được không?”

Hạ Vũ méo mếu, “Đau...”

Thấy Hạ Vũ đau nước mắt lưng tròng, cán cân rốt cục nghiêng, Khang Phi cắn răng nói: “Nếu không chúng ta coi như thôi nhé?”

“Coi như?” con mắt Hạ Vũ ngập nước im lặng nhìn Khang Phi, tựa hồ không hiểu ý của gã.

“... Đau, chúng ta không làm nữa.” Tuy rất không nỡ, nửa người dưới cũng rất khó chịu, nhưng Khang Phi vẫn cố nặn ra nụ cười an ủi, xoa xoa mái tóc mềm mại của Hạ Vũ, trái tim cũng mềm nhũn... trong lòng thở dài một tiếng, sợ làm Hạ Vũ đau, cắn răng từ từ rút cậu bé ra ngoài.

Hạ Vũ rốt cục hiểu ý Khang Phi, ngây người cảm nhận được thứ làm mình đau đớn đang rút ra khỏi cơ thể, đầy lòng lúc này hiện lên một chút mờ mịt cùng khảng khái, còn chưa kịp hiểu rõ, cơ thể đã hành động

trước, cậu nâng mông, lại để vật thể đang rời đi được một nửa cắm sâu vào trong, đau đớn kích thích lại khiến cậu lập tức rụt trở về.

Khang Phi làm sao có thể để cậu rụt về? Đau lòng gì đó bị hành động của Hạ Vũ kích thích ném lên chín tầng mây, ôm lấy Hạ Vũ không quan tâm chạy nước rút, giống như muốn đền bù lúc này định dừng lại.

Hạ Vũ như điều đứt dây, đau không biết gì nữa, nhất thời như chìm vào đáy nước đen thui, lại như nhẹ nhàng bay lên chín tầng mây. Chờ đến khi cậu tỉnh táo lại thì bản thân đang nằm trong lòng Khang Phi thở hổn hển, cơ thể đau nhức bị cảm giác tê tê bao trùm, đau đớn bị vứt bay.

Khang Phi giúp Hạ Vũ vén tóc mai bị mồ hôi làm ướt nhẹp mà rối tung, cười dịu dàng lại thỏa mãn: “Bảo bối, cảm thấy thế nào?”

Hạ Vũ há miệng muốn nói gì đó, kết quả thử vài lần đều không phát ra tiếng.

Khang Phi giật mình. Vừa này Hạ Vũ rên quá to, hòng chắc không nói được nữa rồi. Khang Phi tự trách vỗ trán, cầm giấy lau qua những thứ mình để lại trên bụng Hạ Vũ, lại đặt cậu chậm chậm xuống giường, còn mình rời giường đi rót nước, dùng miệng từng ngụm từng ngụm nuốt cho Hạ Vũ uống.

“Muốn nữa không?”

“Không.” Hạ Vũ lắc đầu.

Khang Phi cười cười, lại nằm xuống bên cạnh Hạ Vũ, ôm cậu an ủi: “Đau không?”

“... Không.” Không thấy đau, cơ thể tê tê thôi.

“Ha Ha.” Khang Phi cười như mèo ăn vụng, chấm chấm mũi cậu cười hỏi: “Vì sao lúc này không để anh rời ra ngoài?”

Hạ Vũ mờ mịt, “... Em không biết.”

Khang Phi không nhịn được cười to, hôn hai má ửng đỏ của Hạ Vũ, nhỏ giọng nói: “Vũ Vũ, em thật sự là cục cưng của anh.”

“Vì sao?”

“Cục cưng chính là cục cưng, không có lý do.” Khang Phi chạm nhẹ lên mũi Hạ Vũ, tự tin trả lời.

Hạ Vũ ngơ ngác nhìn gương mặt điển trai của Khang Phi gần trong gang tấc.

Khang Phi cúi đầu gặm đôi môi quyến rũ của cậu, dịu dàng mà kiên nhẫn mút liếm.

“A..a...~”

Khang Phi vẫn chưa thỏa mãn rời đôi môi mê người kia, không dám nhìn Hạ Vũ nữa, dè dục vọng đang nổi lên, ôm Hạ Vũ đi vào phòng tắm.

Trong quá trình tắm rửa, Hạ Vũ mơ màng ngủ mất.

Dù có mệt mỏi, đồng hồ sinh học vẫn đúng giờ kêu lên.

Hạ Vũ ngáp mở đôi mắt ngái ngủ, nhìn thẳng đôi mắt dịu dàng như nước của Khang Phi, rất quen thuộc nhắm mắt lại, rất nhanh trên trán cảm nhận được một cái hôn nhẹ, sau đó nghe thấy Khang Phi dịu dàng nói: “Chào buổi sáng.”

Hạ Vũ mở mắt ra, nháy mấy cái cho tỉnh táo, khủy tay chống lên giường, đang chuẩn bị ngồi dậy thì đằng sau đột nhiên đau đớn. Hạ Vũ lập tức co quắp ngã xuống giường, mặt không cảm xúc nhìn Khang Phi, không vui nói: “Anh nói sẽ không đau.”

Khang Phi hiển nhiên nhớ lại lời nói dối trước kia, sợ Hạ Vũ vì đau mà lần sau không chịu làm nữa, lập tức hóa thân thành nô lệ, hai tay giúp cậu xoa eo, lại vừa áy náy vừa đau lòng cam đoan: “Anh đã bôi thuốc cho em rồi, ngày mai sẽ không đau. Về sau anh sẽ chú ý, nhất định sẽ không để em bị thương.” Khang Phi cực có lòng tin với kỹ thuật của mình. Tuy lúc ban đầu Hạ Vũ có kêu đau, nhưng về sau rõ ràng cậu cảm xúc dâng cao, ôm lấy gã không buông tay, dán chặt lấy gã, phối hợp với luật động của gã mà.

Làm xong Hạ Vũ cũng không kêu đau, Khang Phi lại tự tin không hề làm cậu bị thương, cho nên mãi đến khi tắm rửa xong, ôm Hạ Vũ lên giường ngủ mới không ngờ phát hiện ra Hạ Vũ bị thương, Khang Phi lúc đó cảm thấy không hiểu sao cả.

Từ khi phát hiện bản thân có ý với Hạ Vũ, Khang Phi liên quan tâm rất nhiều đến chuyện hai người đàn ông làm tình thế nào, tự nhiên sự chênh lệch giữa lý luận và thực hiện không quá lớn. Từ sự hưng phấn của Hạ Vũ đã đủ chứng minh năng lực của mình, không nghĩ tới gã vẫn đánh giá quá cao năng lực chịu đựng của đàn ông rồi.

Nghĩ đến ánh mắt Hạ Vũ khi kêu đau, Khang Phi đau lòng đến độ muốn bạt tai mình hai cái. Sợ hãi, gã còn gọi điện cho Lộ Nam Minh xin giúp đỡ. Lộ Nam Minh đang hi hi với Bạch Văn, gã liên tục gọi điện thoại qua quấy rầy.

Cuối cùng còn bị Lộ Nam Minh và Bạch Văn khinh bỉ một phen.

Bị khinh bỉ không nói, kết quả đôi vợ chồng nhà kia chẳng thêm giúp đỡ gì. Lý do là kỹ thuật của Lộ Nam Minh rất tốt, Bạch Văn lại tích cực phối hợp, hai người có dùng tư thế yêu cầu độ khó cao mà người bình thường không làm được cũng chưa bao giờ xảy ra chuyện chảy máu cả.

Khang Phi bực mình nha, thế sẽ luyện kỹ thuật đến thượng thừa, sau đó vội vàng chạy đi mua thuốc.

Giày vò cả buổi, thật vất vả mới ôm Hạ Vũ ngủ, không bao lâu sau đồng hồ báo thức lại vang lên. Mặc dù gã muốn ngủ tiếp, nhưng thật sự không đành lòng không để ý đến đồng hồ làm Hạ Vũ phải tỉnh lại, chỉ có thể dụi mắt, cố gắng đuổi cơn buồn ngủ đi.

Tất nhiên Hạ Vũ không biết những điều này. Lúc này cậu nghĩ: “Giờ phải đến lớp ngay.”

“Cơ thể khó chịu, hôm nay không đi học được không?” Khang Phi vì Hạ Vũ không phá vỡ nguyên tắc mà đau đầu, nhưng sự chăm chỉ và kiên trì của Hạ Vũ gã lại cực kì yêu thích, muốn khuyên Hạ Vũ nhưng không tìm thấy lập trường có thể dùng.

Hạ Vũ nháy mắt mấy cái, không nói chuyện, nhưng Khang Phi cảm thấy Hạ Vũ không vui, đang lo lắng làm sao để khuyên Hạ Vũ, điện thoại vang lên, Khang Phi như được đại xá.

Chờ đến khi thấy tên người gọi đến trên điện thoại là Bạch Văn, gã lại có xúc động muốn dập điện thoại. Nhưng suy nghĩ đến sức ảnh hưởng của Bạch Văn với Hạ Vũ, gã vẫn nhận điện.

“Này, Khang Phi hả?” Giọng Bạch Văn mang theo biếng nhác cùng ngái ngủ, nói xong còn ngáp một cái, tựa như chưa thật sự tỉnh.

Khang Phi không vui nhúu mày nói: “Tỉnh ngủ rồi nói sau.”

“Vũ Vũ thế nào rồi?”

Vấn đề của Bạch Văn khiến Khang Phi đang định ngắt máy lại không dè ngón tay xuống được, trong lòng vì bản thân phải nhờ sự giúp đỡ từ người khác mà cực kì ỉu xìu, giọng điệu cũng yếu đi ba phần, buồn rầu nói: “Em ấy muốn đi học.”

“Haizz. Em biết ngay mà. Anh nói với cậu ấy, bọn em chút qua ăn cơm, để cậu ấy chuẩn bị đồ ăn đừng đi học. Cứ vậy nhé, em ngủ đây.”

“...”

Khang Phi im lặng buông điện thoại bị ngắt máy, truyền nguyên lời Bạch Văn nói cho Hạ Vũ.

Hạ Vũ nghĩ một lúc, “Lúc nào thì họ đến?”

“Nói là đến luôn đấy. Em nằm trên giường chờ họ đến rồi ra mở cửa nhé. Anh ra ngoài mua đồ ăn.”

“Vâng...” Hạ Vũ im lặng nhắm mắt lại.

Khang Phi tiếp tục giúp cậu mát xa eo.

Xem ra hành vi ngày hôm qua quả thật đã làm khó cơ thể Hạ Vũ, rất nhanh thì cậu ngủ thiếp đi. Khang Phi ôm chặt Hạ Vũ, cũng cười nhắm mắt lại.

...

“Ting ting.”

Khang Phi bị tiếng chuông cửa đánh thức, nổi giận ùng ùng đứng dậy đi mở cửa.

Thấy bốn người ngoài cửa, gã rất muốn vung nắm đấm vào mặt bọn họ, sẵn giọng hỏi: “Sao mấy người lại đến đây?”

Bạch Văn quơ quơ đồ ăn trước mặt Khang Phi nói: “Đương nhiên là chúc mừng hai người động phòng thành công rồi.”

Khang Phi nói: “Thật sự mừng cho bọn anh thì đừng quấy rầy.”

“Thật sự vô tình quá đi!” Ngụy Vũ Thông thở dài nói.

Bạch Văn chẳng thèm nhìn chủ nhân Khang Phi, đi thẳng vào trong.

Khang Phi: “...”

END 75

76. Chương 76: Khang Phi Thua Thảm

Bốn món mặn ba món chay một bát canh được bày đầy rập rờn.

Ánh mắt Khang Phi quét qua quét lại, thấy đồ ăn thuộc loại thanh đạm, vẻ mặt hơi dãn ra, cũng không tính toán chuyện mấy người này không mời mà đến nữa, quay người chạy vào phòng ngủ, hầu hạ Hạ Vũ mặc quần áo rửa mặt.

Chờ lúc gã ôm Hạ Vũ ra ngoài, bốn người đã ngồi vào vị trí, chỉ chờ bọn họ ra là bắt đầu ăn thôi.

Khang Phi mang một ghế mềm đến, lại trải đệm lên, sau đó cầm bát với đũa sẵn sàng đưa cho Hạ Vũ, mấy người nhìn thấy khóe miệng không nhịn được khẽ giật, cùng thở dài ngao ngán.

“Cái này gọi là vỏ quýt dày có móng tay nhọn á, chắc chắc!”

“Playboy thành sợ vợ rồi!”

“Kẻ phong lưu thành chân chó rồi!”

“Chắc chắc, đây là định mệnh đó!”

Chỉ có Hạ Vũ im lặng ngồi đó.

Khang Phi trợn mắt, không thèm đếm xỉa mấy người này.

Bạch Văn sờ trán, liếc xéo Hạ Vũ nói: “Tại sao trước đây em không phát hiện Vũ Vũ nhà mình lại có phong cách quý phái thế này nhỉ?”

Chu Tiểu Đông khó được một lần hòa theo lời trêu chọc của Bạch Văn, “Không có nô tài nghe lời, kia làm sao thể hiện được phong cách cao quý ưu nhã của công tử chứ?”

Bạch Văn đồng ý tiếp lời: “Anh họ nói chuẩn.”

Chu Tiểu Đông run lên, xoa xoa da gà trên người, sáng suốt lựa chọn im lặng.

Bạch Văn tiếp đó thay mặt mọi người an ủi sẵn sàng Hạ Vũ, thuận tiện quanh co lòng vòng làm Khang Phi tổn thương đầy mình, đặc biệt là cường điệu hành vi nửa đêm gọi điện thoại quấy rầy cùng kỹ thuật của gã.

Ba người Lộ Nam Minh, Ngụy Vũ Thông, Chu Tiểu Đông thỉnh thoảng lại chen vào đôi câu, mặt ngoài là khuyên nhủ, thực chất chính là châm ngòi thổi gió, e sợ thế giới quá bình yên.

Khang Phi một lòng đặt trên người Hạ Vũ, rất sợ không chăm sóc đến nơi đến chốn, đã quen với sự gà mẹ của Bạch Văn đối với Hạ Vũ cùng dịch ý với mình, thỉnh thoảng phản ứng đôi câu, còn lại đều coi mấy người là không khí.

Châm chọc, đối đáp, một bữa cơm này ngược lại ăn rất vui vẻ, thoải mái, chỉ có Hạ Vũ dường như đứng ngoài mọi chuyện, một chút cũng không giống là một trong những nhân vật chính bị nói đến.

Cơm nước xong xuôi, Hạ Vũ không muốn ngủ nữa, Khang Phi đành phải hầu hạ cậu nằm trên ghế sa lon, tìm một quyển sách cho cậu đọc. Cũng không hiểu Hạ Vũ bị làm sao, sách gì cũng thấy hay, hơn nữa còn đọc hết cả cuốn. Khang Phi chưa từng thấy cậu bỏ ngang cuốn sách nào cả. Tuy nhiều khi cậu xem hết cũng không nói được quyển sách này nói về cái gì, nhưng vẫn cố gắng đọc hết.

Khang Phi cũng không biết nên nói quá là cậu có nghị lực hay nói cậu lãng phí thời gian mới đúng.

Đám người Bạch Văn quyết định trốn học cắm chốt ở nhà Khang Phi ăn cơm chiều.

Mấy người ngồi xem TV, cuối cùng thì dựa theo sở thích của từng người mà giết thời gian.

Hai mắt nhìn nhau.

Khang Phi đề nghị đánh bài, năm người một nhóm, ngoại trừ đấu địa chủ thì vẫn là đấu địa chủ mà thôi. Nhưng năm người thì không biết sắp xếp thế nào, đang chuẩn bị chơi oẳn tù tì để quyết định xem ai sẽ chơi thì Hạ Vũ đưa ra đề nghị chơi ngũ ngưu, hơn nữa hai mắt còn dường như phát sáng.

Lộ Nam Minh nói: “Ngũ ngưu?” So với chuyện chơi gì, hẳn càng để ý chuyện hóa ra Hạ Vũ có thể chơi bài hơn. Trong ấn tượng của hắn, Hạ Vũ có gương mặt baby, tính cách lại trầm lặng, không thú vị.

Hạ Vũ rất nhanh, cướp bài trong tay Bạch Văn rồi bắt đầu giải thích cách chơi.

“Mỗi người năm con bài, sau đó dựa theo bài của nhà cái để xem điểm của mình lớn hay nhỏ. 10, J, Q, K, Át là 10 điểm, còn lại thì tính điểm theo con số trên mặt bài. Bất kì ba lá bài là bội số của 10, còn thừa hai lá cộng lại chính là số ngũ của bài lần này. Nếu hai lá này cộng lại là 10 hoặc bội số của 10 thì bài chính là ngũ ngưu. Ví dụ như 5,7,8,2,3 chính là ngũ 5; còn 5,7,8,6,4 thì là ngũ ngưu. Sau đó là ngũ 7 đến ngũ 9 thì tăng gấp hai, ngũ ngưu gấp...”

Hạ Vũ vừa nói vừa rút bài ra hướng dẫn, mấy người nghe trợn mắt há mồm.

Nói một hơi, Hạ Vũ trợn mấy lá bài để phân tán bên ngoài lại một chỗ, mở to mắt nhìn bọn họ: “Chơi không?”

Khang Phi ho khan một tiếng, “Khụ khụ, Vũ Vũ rất thích chơi bài nha.” Trong giọng nói lộ chút vị chua loét.

Bạch Văn cảm động méo máo: “Lần đầu tiên nghe cậu ấy nói một hơi cả câu dài thế này.”

Hạ Vũ lại hỏi lại: “Chơi không?”

Ngụy Vũ Thông nói: “Chả mấy khi thấy em thích thú như thế, tất nhiên sẽ chơi rồi. Khá giống chơi ba cây, là chơi cực đúng không?”

Mắt Hạ Vũ sáng hơn, gật đầu: “Vâng.” Một chút cũng không nhìn ra cậu ấy là người đang không thoải mái trong người.

Chu Tiểu Đông nói: “10 nước là gốc, muốn hơn thì đặt tiếp.”

Khang Phi thấy mọi chuyện đang trên đà phát triển, rõ ràng không ngăn được Hạ Vũ, đành nhận mệnh thở dài nói: “Tôi đi đổi tiền lẻ.”

Bạch Văn kích động, “Không cần, trên người A Minh Minh có tiền lẻ, mấy người gom lại có lẽ cũng đủ đó.”

“Được. Chơi thử xem ai sẽ được làm nhà cái nào.” Hạ Vũ rất sốt sắng chia bài.

...

Thật vất vả mới đợi được đến lúc ăn cơm chiều.

Hạ Vũ với Chu Tiểu Đông ôm một cục tiền to cười trộm, bốn người còn lại không phải nhìn trần nhà thì chính là nhìn đất.

Bạch Văn khê thở dài: “Xem ra thắng thua ngư ngư tử tử lệ nghịch với chỉ số thông minh.”

Ba người còn lại gật đầu như giã tỏi.

Chu Tiểu Đông thắng tiền không thèm tính toán chuyện Bạch Văn nói móc, phất tay ra về đại gia nói: “Đi, hôm nay mời mấy người ăn đồ Pháp.”

Hạ Vũ nói: “Em cũng có.”

Ngụy Vũ Thông cướp tiền trên tay cậu, đếm qua, lại nhìn tiền trong tay Chu Tiểu Đông, nói: “Buổi tối còn có thể chơi bởi nữa đấy, tử như hát kara, đi quán bar.”

“Quán bar á, em còn chưa đi nữa.” Chu Tiểu Đông nói.

Hạ Vũ giơ tay đồng ý.

Khang Phi xụ mặt phản đối: “Cơ thể em không khỏe, lần sau đi.”

Hạ Vũ nháy mắt, chờ mong nói: “Em muốn đi.”

Khang Phi như gặp phải sâu, đứng thẳng lưng: “...” Dừng dừng ánh mắt này nhìn gã chứ.

Lộ Nam Minh thấy vẻ mặt do dự, trong lòng vì bạn tốt trở nên sợ vợ mà thở dài, vỗ vai gã an ủi: “Không có chuyện gì, để cậu ấy ngồi không uống rượu là được.”

Ngụy Vũ Thông nói: “Chẳng mấy khi em ấy vui như thế.” Chính xác là cực kì vui vẻ, chưa từng thấy Hạ Vũ hoạt bát như vậy, nụ cười trên mặt vẫn luôn không tắt. Bình thường Hạ Vũ rất ít khi cười, huống chi lại còn là loại cười to như thế.

Trong đầu Khang Phi thiên thần ác quỷ đấu tranh, cuối cùng bại bởi chờ mong của Hạ Vũ.

Với tư cách là một trong những người sành sỏi về các loại quán bar trong thành phố, Khang Phi dẫn mọi người đến Thiêu Liều Gia, một quán bar không tệ.

Quán bar này trừ thứ sáu thứ bảy vì muốn thu hút khách hàng, sẽ sắp xếp một số hoạt động náo nhiệt, chứ bình thường đều dùng âm nhạc chậm rãi nhẹ nhàng, ca sĩ cũng hát những bài thiên về tình cảm, kết hợp với ghê-tô piano. So với những quán bar khiêu vũ nhảy disco thì không nổi tiếng bằng.

Bạch Văn cầm một ly rượu không biết tên, đôi mắt xoay tròn, tò mò nhìn đủ loại người trong quán bar. Hạ Vũ thỉnh thoảng có kẻ tai thì thầm với Bạch Văn, thoạt nhìn có chút tò mò với nơi gọi là quán bar.

Ngụy Vũ Thông có chút ngạc nhiên đối với thưởng thức của Khang Phi, hơn nữa còn nói hăng ra: “Không nghĩ tới ông cũng sẽ tới những nơi thế này.”

Khang Phi cũng như thăm dò nhướn mày.

Lộ Nam Minh nhún nhún vai, có chút mỉa mai nói: “Tôi cũng nghĩ ông sẽ thích những nơi náo nhiệt hơn kia. Ví dụ như nơi có mấy cô gái ***y múa cột ấy.” Hắn vẫn để bụng chuyện Khang Phi từng là loại người sống về đêm, chuyên đi đến những nơi hỗn loạn. Mặc dù Khang Phi đã ổn định, thoạt nhìn cũng sẽ vẫn ổn định như thế này, nhưng cái rễ cây đã đâm sâu trong lòng kia vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

Lộ Nam Minh nói thế khiến mấy người đều chú ý đến bên này, mà ánh mắt Khang Phi nhìn Hạ Vũ vẫn không yên lòng nhất.

Khang Phi không vui nhìn Lộ Nam Minh với Ngụy Vũ Thông, phiền muộn uống một hớp rượu, khoe mắt liếc qua vẻ mặt Hạ Vũ, trong lòng lại không yên, sợ Hạ Vũ sẽ nghe thấy mà tức giận. Thấy Hạ Vũ không có biểu cảm gì, trong lòng lại có chút mất mát. Đường như từ lúc bắt đầu có cảm tình với Hạ Vũ, trong lòng gã lúc thì nóng lúc thì lạnh, lúc cao lúc thấp, vẫn luôn không yên ổn.

Khang Phi khê thở dài. Làm sao cũng không rõ, một kẻ có tài có mạo như gã tại sao lại không có tự tin cũng không có cảm giác an toàn chứ. Gã đã từng rất tiêu sái, thật chỉ cần phất tay một cái là có thể từ bỏ, vì thế vẫn bị người khác mắng là vô tình đây này.

Khang Phi càng nghĩ càng muốn phun máu. Cái gì mà vô tâm vô tình chứ? Không thấy trái tim gã giống như bị ném vào nồi sặc thuốc, bị giày vò rất nhiều sao?

Quả nhiên ai yêu trước liền thua!

Hơn nữa tiếng xấu của mình đã truyền khắp nơi so với Hạ Vũ đơn thuần thiện lương, thật sự một chút ưu thế cũng không có.

Khang Phi buồn bực thiếu chút nữa cắn ly rượu, không tự tin, đau khổ hối tiếc gì đó, thật đáng ghét. Là đàn ông thì nên theo đuổi thứ mình muốn...

“A, Phi, đã lâu không gặp.”

Khang Phi nghe tiếng tay không khỏi hơi run, vô thức nhìn về phía Hạ Vũ. Hạ Vũ giống những người khác, tầm mắt nhìn chăm chăm vào một nơi nào đó, sự vui vẻ trên mặt cũng rút bớt đi, trở lại vẻ mặt không biểu cảm như lúc thường. Khang Phi thật sự muốn mắng người, thế nhưng gã còn chưa quay đầu lại.

Cơ thể đầy đặn của Lan tỷnhích lại gần, đôi tay xinh đẹp thân mật lại mập mờ nhẹ nhàng di chuyển trên vai gã, giả vờ giận dữ nũng nịu: “Làm sao? Ngay cả Lan tỷ cũng không nhận ra rồi hả?”

Khang Phi cứng ngắc đẩy tay cô ta ra, “Sao chị lại ở đây?” Tên thật của Lan tỷ là gì Khang Phi cũng không rõ lắm, nhưng biết rõ cô ta là trưởng phòng trong công ty gia đình, thuộc loại phụ nữ thành thực, thận trọng lại không mất vẻ quyền rũ, người theo đuổi cô ta rất nhiều.

Sự thành thực của cô ta khiến cô ta hiểu lúc nào có thể tiến lúc nào nên lùi. Khang Phi có lên giường với cô ta mấy lần, xem như là một người khá đặc biệt trong số những bạn giường của gã. Thỉnh thoảng gã cũng kể cho cô ta nghe một chút chuyện riêng của mình. Cô ta có vẻ giống hồng nhan tri kỷ của gã vậy. Bởi vậy cô ta cũng biết tên thật của gã, cũng là nguyên nhân cô ta không gọi gã bằng biệt hiệu công tử mà gọi thẳng tên.

Khang Phi cảm thấy thân thiết, vẫn luôn im lặng đồng ý với xưng hô gần gũi lại mang chút ít mập mờ này.

Giờ khắc này, Khang Phi rất muốn đào một cái hố. Nếu là người khác gã sẽ giả vờ như không quen biết. Nhưng với giọng điệu cùng động tác thân mật của cô ta, Khang Phi muốn giả vờ cũng không được, quả thật chính là giấu đầu hở đuôi.

Đặc biệt là động tác cùng giọng điệu mập mờ của cô ta, ám chỉ rất rõ ràng, lại khiến Khang Phi có loại khó chịu như bản thân bị lột sạch đồ trước mặt mọi người. Mà làm gã khó chịu nhất là ánh mắt Hạ Vũ nhìn gã.

Lan tỷ nhìn ra từ chối của Khang Phi, tự nhiên thu tay lại, lông mi hình lá liễu khẽ chớp, quyền rũ vô cùng.

“Em có thể tới, Lan tỷ không thể tới sao?” Nhưng giọng điệu rõ ràng không giống lúc này, nghe qua chỉ nghĩ là quan hệ chị em vô cùng tốt.

Khang Phi gượng cười, không biết trả lời thế nào, kéo Hạ Vũ đến giới thiệu.

Lan tỷ trả lời tự nhiên, vẻ mặt bình thường, lại hàn huyên với bọn Lộ Nam Minh hai câu, mới tìm cơ rời đi.

Cô ta vừa đi, Chu Tiểu Đông và Bạch Văn liền cười quái dị. Với người dù có quan hệ họ hàng, nhưng tính cách lúc thường vẫn có chỗ khác nhau, nhưng thái độ khi đối mặt với tình cảm lại giống hệt nhau. Không chỉ bọn họ, với tỉ lệ ly hôn ngày càng cao như hiện nay, nhà bọn họ còn chưa xuất hiện một vụ nào, từ hành vi của mẹ Bạch Văn có thể thấy được... truyền thống của nhà bọn họ.

Ngụy Vũ Thông nói: “Người phụ nữ không tệ.”

Chu Tiểu Đông nghiêng răng trừu tượng, rặn từng chữ từng chữ: “Rất không tệ?” Vẻ như nếu anh dám nói phải, em sẽ dùng răng nanh xé xác anh ra.

Ngụy Vũ Thông dưới *** uy của vợ yêu, vội vàng giải thích: “Em biết rõ anh không có cảm giác với phụ nữ rồi mà. Hơn nữa cô ta chẳng có quan hệ gì với anh, có cũng là với Khang Phi kia. Em không thấy lúc cô ta rời đi ánh mắt lưu luyến kia à! Chắc chắc...”

“Địch.” Khang Phi nổi giận. Cái gì gọi là châm ngòi ly gián, giờ gã đã hiểu rõ. Nhưng hiện tại gã chẳng thêm quan tâm so đo với Ngụy Vũ Thông mà tội nghiệp nói với Hạ Vũ: “Những cái này đều là chuyện xấu

xa trước kia. Hôm nay thật sự chỉ là tình cờ, tình cờ mà thôi. Thật sự anh không còn liên lạc với các cô ấy nữa. Em đừng giận nhé.”

Bạch Văn khẽ nói: “Các cô ấy? Có bao nhiêu cô nàng thế?” Tuy tận đáy lòng đã chấp nhận quan hệ giữa Khang Phi và Hạ Vũ, nhưng đối với chuyện đào hoa của Khang Phi trước kia, trong lòng cậu vẫn có chút khó chịu, cảm giác như Hạ Vũ vô cùng thiệt thòi.

Đi bữa một quán bar cũng có thể gặp hồng nhan tri kỷ của Khang Phi. Về sau không biết còn xảy ra bao nhiêu chuyện như hôm nay nữa. Đi ra ngoài ăn bữa cơm, có lẽ sẽ đột nhiên xuất hiện một cô gái chạy đến quyến rũ Khang Phi. Đừng nói đến nhiều người như thế.

Vũ Vũ thành thật khổ sở trong lòng cũng sẽ không nói ra, nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy lo lắng.

Khang Phi phớt lờ vấn đề của Bạch Văn, thật sự không biết trả lời sao. Bởi vì con số rất kinh người, chỉ khẽ gọi: “Vũ Vũ?”

“Dạ.” Hạ Vũ uống một ngụm, ngẩng đầu nhìn Khang Phi, ánh mắt trong veo, vẻ mặt vô hại, đếm đếm ngón tay nói: “Cà nhắc này, thành tích kém này, lông mi cong vút này...”

“Hả...” Khang Phi sửng sốt, cả buổi mới hiểu được ý của Hạ Vũ. Cà nhắc là chỉ Thẩm Nhi mang giày cao gót đi lại quái dị, thành tích kém là chỉ Phương Di đi học lại, lông mi cong vút chính là Lan tỷ. Từ giọng điệu bình thản không nghe ra ghen tuông, nhưng thái độ này của Vũ Vũ chính là ghen rồi. Khang Phi lập tức vui vẻ nở nụ cười.

Hạ Vũ duỗi tay, cúi đầu uống nước.

Khang Phi chợt dạ sờ mũi, đoán Hạ Vũ có thể tức giận, trong lòng hoảng hốt: “Vũ Vũ? Em đừng giận nha! Em nghe anh giải thích, các cô ấy không hề có chút quan hệ nào với anh cả. Chỉ có em...”

Xem như số gã may, những người bạn giường kia rất biết nhìn sắc mặt người.

Thẩm Nhi chào gã, là khi gặp một mình gã, Phương Di ngay cả một câu cũng không nói qua, Lan tỷ đoán chắc thấy bên cạnh gã không có cô gái nào, hơn nữa lại đang ở quán bar... Tổng kết lại, Khang Phi có chút oan.. Tuy từng có quan hệ, nhưng đó cũng là đã từng rồi. Sau chuyện cô gái tự tử, gã quay lại trường học thì đã hoàn toàn thay đổi cách sống.

Hạ Vũ vẫn không lên tiếng, rất nghiêm túc nghe Khang Phi giải thích bên cạnh.

Mấy người khác nhìn chằm chằm Hạ Vũ. Mắt thấy một màn sấm hối không có điểm dừng của một công tử phong lưu trước kia giờ thành người chồng sợ vợ.

...

Lúc rời khỏi quán bar.

Lộ Nam Minh rất xúc động nói: “Quả nhiên là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.”

Chu Tiểu Đông nói: “Tục ngữ nói, không làm chuyện trái lương tâm không sợ quỷ gõ cửa.”

Khang Phi nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể cắn chết hai kẻ lảm miệng này, giống như thề nói: “Không bao giờ... đến quán bar nữa!”

Bạch Văn không vui trừng gã: “Bởi vì lịch sử phong lưu của anh, bọn em không thể đến quán bar nữa sao? Vũ Vũ rất thích quán bar đúng không?”

Hạ Vũ gật đầu, Chu Tiểu Đông cũng đồng ý. Đây là lần đầu tiên Chu Tiểu Đông và Bạch Văn đến quán bar. Bình thường Chu Tiểu Đông vẫn đi KTV nhiều hơn, Hạ Vũ thì không đi bao giờ, Bạch Văn đơn giản chỉ là muốn làm khó Khang Phi, mà Ngụy Vũ Thông với Lộ Nam Minh hai tên suốt ngày ở lì trong nhà, cuộc sống về đêm khá đơn điệu. Nếu người yêu đã thích, thỉnh thoảng cho bọn họ đi một lần giải sầu cũng không có gì phải phản đối cả.

Năm so một, Khang Phi thua thảm.

Khang Phi im lặng nhìn trời, gã đã khơi dậy sự phẫn nộ của dân chúng rồi sao?

77. Chương 77: Cực Kỳ Xấu Hổ

Cùng Hạ Vũ quay về ổ nhỏ bình yên, sớm đã qua giờ ngủ của Hạ Vũ, vừa vào cửa Khang Phi đã tự giác thức giấc cậu tắm rửa đi ngủ. Nhìn vẻ mặt Hạ Vũ không quá tốt, gã nghĩ chắc tối qua cậu bị thương, hôm nay lại không được nghỉ ngơi tốt, cả làm việc và nghỉ ngơi bình thường cũng không còn được như trước nữa. Đoán chắc cậu mệt muốn chết, Khang Phi cảm thấy rất đau lòng, lại càng tức giận mấy người có liên quan, không hài lòng lắm nhải nói: “Hừ, mấy tên kia thật sợ thiên hạ quá bình yên rồi? Quán bar nơi lộn xộn như thế có gì tốt chứ? Còn không bằng ở nhà ngủ, xem tivi, chơi game...” Cắn nhằn mãi, Khang Phi đột nhiên phát hiện Hạ Vũ đang không chớp mắt nhìn gã, là vẻ mặt lạnh nhạt không biểu tình trước đây.

Rõ ràng là vẻ mặt quen thuộc, nhưng nghĩ đến chuyện Hạ Vũ cuối cùng vẫn đồng ý đi quán bar với Bạch Văn, lập tức chột dạ liếm môi, không xác định dò hỏi: “Em nói đúng không? Vũ Vũ?”

Hạ Vũ khẽ nghiêng đầu, tựa như có chút khó hiểu: “Anh không thích quán bar à?”

Khang Phi há miệng định nói tất nhiên không thích, nhưng nghĩ đến những chuyện xấu trước kia mình làm, lời đến miệng lại vặn vẹo thành: “Không... là rất thích.” Từ sau khi nghỉ đông rồi xác định tình cảm mình dành cho Hạ Vũ, hôm nay là lần đầu tiên gã đến quán bar.

Trong mắt Hạ Vũ rõ ràng là khó hiểu: “Thế nhưng, anh thường đi mà.”

“... Đó là trước kia, từ sau khi ở cùng với em, anh không đi nữa, cũng không muốn đi nữa.” Khang Phi rất nghiêm túc, chỉ kém nước gợn tay lên trời thề nữa thôi.

Hạ Vũ cau mày, tựa như đang nghĩ chuyện gì phức tạp lắm: “Vì sao?”

“Cái gì vì sao cơ?” Trong trí nhớ, đây là lần đầu tiên Hạ Vũ nhíu mày, Khang Phi lại càng sốt ruột.

“Vì sao hiện tại không đi?”

“Không đi quán bar á?” Khang Phi cũng khó hiểu hỏi lại Hạ Vũ. Thấy vẻ mặt khẳng định của cậu, Khang Phi vô thức sờ túi muốn hút thuốc, sau đó liền nhớ ra gã đã cai thuốc rồi, thở than một tiếng, sắp xếp ngôn từ định nói, mới chậm rì rì giải thích: “Thật ra, trước kia cũng không phải quá thích quán bar. Chỉ vì không có nơi để đi mà thôi. Bố anh đẹp trai lại rất biết kiếm tiền, mẹ là một nghệ thuật gia nổi tiếng, xinh đẹp, khí chất. Tuy bọn họ bận bịu cho sự nghiệp của riêng mình, không để ý đến anh, một năm rất khó ở cùng nhau, nhưng bọn họ chưa bao giờ giống người lớn trong nhà của mấy người bạn khác của anh, bởi vì một chút chuyện nhỏ mà làm ầm ĩ cả lên, còn ly hôn, tranh con cái. Anh vẫn cảm thấy mình rất hạnh phúc, mãi đến khi bọn họ ly hôn.”

“Khi đó... cảm giác giống như trời sập rồi ấy. Nói đúng hơn, bố mẹ anh cũng không phải bố mẹ đúng chuẩn, đừng nói quan tâm, thời gian ăn cơm với anh còn rất ít. Nhưng anh vẫn luôn không trách bọn họ. Ngược lại tự trách mình. Bởi vì bọn họ có tài như vậy, có mục đích cuộc sống như thế, hơn nữa lại luôn phấn đấu cho sự nghiệp của mình. Là con của họ, anh lại không hề có mục đích sống nào cụ thể, lại càng không làm được gì để họ kiêu ngạo cả.”

“A... Trước khi bọn họ ly hôn, anh vẫn luôn không biết hai người không hề yêu nhau, anh vẫn cho rằng hai người rất yêu thương nhau, vì thế mới ủng hộ đối phương theo đuổi mục đích của mình. Nhưng mà, bọn họ ly hôn rồi.” Nói đến đây, Khang Phi nhớ tới tâm trạng phức tạp khi đó, có chút nói không nên lời.

Hạ Vũ vuốt lông mày vẫn luôn nhíu chặt lại của gã, hỏi: “Rất đau khổ sao?”

Khang Phi thấy được lo lắng không cách nào che giấu trong mắt Hạ Vũ, cầm tay Hạ Vũ đang đặt giữa lông mày mình, giống như từ tay cậu có thể nhận được năng lượng, cảm giác buồn bực trong ngực dần dần nhạt đi, bị một dòng nước ấm áp thay thế, gã cười cười nói tiếp: “Lúc ấy rất đau khổ, cũng rất mờ mịt. Vốn anh đã là người không có mục tiêu xác định rồi, trước kia còn cảm thấy mình làm một bé ngoan để bọn họ không phải lo lắng, sau khi bọn họ ly hôn, cũng không tìm được lý do để theo đuổi mục tiêu này nữa, còn cảm thấy những cố gắng trước kia thật nực cười. Bởi vì bố kiếm ra tiền nên bất động sản trong nhà có rất nhiều, nơi chọn dừng chân cũng nhiều hơn, thế nhưng lại không biết đi đâu. Dù sao mặc kệ là nơi nào, trong nhà cũng chỉ có một mình. Thật ra, anh không thích mùi thuốc lá trong quán bar cũng không thích đám người lộn xộn trong đó. Nhưng so với ngôi nhà không có ai khác, những thứ kia còn có thể chịu được.

Giọng điệu, con người gì đó cũng chẳng còn quan trọng nữa. Lâu dần, anh quen cuộc sống như thế. May mắn... Vũ Vũ, ông trời lại để anh gặp được em. Không cần nhiều phònglắm, cũng không phải quá rộng, chỉ cần bên trong có em là tốt rồi.” Khang Phi ôm eo Hạ Vũ, giọng nói mang theo chút ít cầu xin: “Vũ Vũ, anh có quá khứ không thể chịu được, anh cũng từng có nhiều bạn giường, em có thể không thể tưởng tượng cũng không chấp nhận được, nhưng anh cam đoan về sau chỉ có em, chỉ yêu mình em, thương em, em cũng là người duy nhất anh yêu. Nếu thời gian có thể quay trở về, chắc chắn anh sẽ không làm bừa, nhất định sẽ giữ mình sạch sẽ chờ em... bên anh, em sẽ mất đi nhiều thứ, ví dụ như tình thân... Nhưng anh sẽ dùng gấp đôi những điều tốt đẹp để bù đắp những mất mát của em, anh thề! Cho nên, Vũ Vũ em đừng rời khỏi anh.”

“...Anh có thể buông em ra trước không?” Hạ Vũ tỉnh táo hỏi, cẩn thận nghe có thể nghe thấy trong lời nói có mang theo chút ít đau đớn.

Khang Phi đang chờ đợi đáp án hiển nhiên không bỏ qua sự đau đớn kia, lập tức trái timchấn nắn, không ngờ gã thổ lộ chân thành cảm động như thế lại đối lại câu trả lời này. Vòng tay ôm eo Hạ Vũ không buông ra, ngược lại càng ôm chặt lại, nói: “Anh không bỏ, nói gì cũng không bỏ!” Sau khi quyết định ở bên Hạ Vũ rồi sẽ không bao giờ nghĩ đến chuyện buông tay.

“VẬY... được rồi!”

Trong lòng Khang Phi đau đớn, giống như nhấn mạnh nói: “Cả người em là của anh, ôm một cái thì đã sao!”

“Nhưng em rất khó chịu.” Hạ Vũ đẩy tay Khang Phi ra.

Khang Phi chẳng xê dịch gì, càng ôm chặt Hạ Vũ hơn.

Hạ Vũ cũng im lặng theo.

Không biết qua bao lâu, Hạ Vũ lần nữa đề nghị: “Có thể thả em ra trước không?” Đau đớn lần này không che dấu chút nào.

Cả buổi Khang Phi mới đau đớn nói: “Vì sao?” Vì sao lại đau đớn như thế? Ngay cả chuyện thân mật hơn cũng đã làm rồi, ôm một cái thì đã làm sao? Trước kia cũng thường xuyên ôm thân thiết như vậy mà, hôm nay lại làm sao thế chứ? Chẳng lẽ Vũ Vũ vẫn còn để ý chuyện Lan tỷ kia sao? Vậy nghĩa là, từ nay về sau, nụ cười tươi rói trên mặt Vũ Vũ sẽ không được thấy nữa. Ghét mình sao? Có phải...

Giọng đau đớn của Hạ Vũ đánh gãy suy nghĩ linh tinh của gã, “Chân với eo em vừa đau vừa mỏi.”

“... Hả?” Khang Phi sửng sốt cả buổi mới khiếp sợ buông tay ra, sau đó phát hiện chẳng biết mình ngồi bệt xuống đất khi nào, Hạ Vũ thì quỳ một chân trước mặt mình, còn cơ thể lại nghiêng theo cái ôm của mình.

Hạ Vũ mở rộng hai tay, “Thật đau, nhanh ôm em lên ghế sa lon đi.”

“A a ừ...” Khang Phi ngơ ngác trả lời, chậm nửa nhịp mới làm theo lời Hạ Vũ. Sau khi đặt Hạ Vũ lên ghế sa lon, gã không ngừng giúp cậu mát xa eo và chân, về mặt Hạ Vũ vẫn đau đớn lắm. Khang Phi bất đắc dĩ nói: “Đau sao không nói sớm chút chứ?”

“Em bảo anh thả tay ra mà anh có chịu đâu.”

“Ặc...” Cái này thật sự là ông nói gà bà nói vịt mà! Gương mặt Khang Phi chậm rãi đỏ lên.

Hạ Vũ dần dần cảm thấy khỏe hơn, đỏ ửng trên mặt Khang Phi cũng không thấy nữa, thật sự không biết nói thế nào mới được, “Vừa rồi em nghe được anh nói gì nào?” Nếu không phải hiểu rõ Hạ Vũ, gã thật sự cho rằng Hạ Vũ đang cố ý đó.

“Hả?” Hạ Vũ ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn Khang Phi. Một lúc lâu sau mới nhớ ra lời tâm sự của Khang Phi, khó hiểu: “Anh tự ti hả?”

“... Hả?”

Hạ Vũ ngồi dậy, khó có được bắt đầu thao thao bất tuyệt: “Hôm nay anh nói rất nhiều về phụ nữ... Anh nói em không thể bỏ anh, em cũng chưa từng nói qua sẽ chia tay với anh cả. Vì sao anh vẫn cứ nhấn mạnh

điều đó? Lại còn luôn mồm thề nữa? Còn ôm em chặt như thế. Em lại không chạy, bị anh ôm thiếu chút nữa tắc thở.”

Câu cuối cùng của Hạ Vũ tựa như đang làm nũng, lại khiến gương mặt Khang Phi bắt đầu đỏ ửng. Vì Hạ Vũ không đòi chia tay mà kích động vui vẻ, lại cảm thấy thẹn thùng vì bản thân không có cảm giác an toàn mà ngây thơ như thế.

Có lẽ, là tự ti! Cho nên, bản thân luôn nghi ngờ, luôn lo lắng Hạ Vũ sẽ tức giận, luôn lo được lo mất như thế, ngay cả sức phán đoán trước đây cũng mất đi.

“Vũ Vũ, em có yêu anh không?”

Hạ Vũ gật đầu.

“Yêu anh không?”

Hạ Vũ lại gật đầu.

“Anh muốn em dùng miệng nói.”

Hạ Vũ không chút do dự: “Em yêu anh.”

Khang Phi cảm thấy thỏa mãn mỉm cười, “Ha Ha, anh cũng yêu em!” Chỉ đơn giản như vậy là có thể đạt được ước nguyện, vì sao phải luôn luôn lo lắng chứ? Tự ti thì thôi đi, sao lại quên Hạ Vũ là một người đơn thuần như thế chứ?

Không thích, vậy sao lại đồng ý cho mình hôn nè?

Không thích, sao đều nghe theo ý mình chứ?

Không thích, sao sẽ lo cho sức khỏe của mình chứ?

Không thích, sao có thể làm loại chuyện thân mật như thế với mình chứ?

Hạ Vũ không giỏi giao tiếp, cũng không thích nói chuyện, nhưng mọi hành động của cậu ấy đều thể hiện một cách trung thực nhất suy nghĩ trong lòng. Thật ngây thơ khi mình tự cho là thông minh đi lừa gạt tình cảm của Vũ Vũ...

Nếu như không thích, biết được mình cứ vô tình cố ý làm các loại chuyện này kia lại đồng ý xác định quan hệ mà không phải đánh gã? Đạo lý dễ hiểu, đơn giản như thế, mãi đến lúc này gã mới cẩn thận suy nghĩ, Khang Phi cảm thấy cực kỳ xấu hổ.

Khang Phi ôm Hạ Vũ vào phòng tắm, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ, bị trì hoãn như thế, thời gian trôi qua rất nhanh, “Vũ Vũ, có thời gian đi gặp bố mẹ anh nhé!”

“Được.”

“Vũ Vũ, hôm nay có phải em ghen với Lan tỷ không?” Hừ hừ, Vũ Vũ không thích để ý đến chuyện của người khác, càng thích đắm chìm trong thế giới của bản thân hơn, vậy mà nhớ rõ Thẩm Nhi, Phương Di... vẫn chưa nói rõ sự quan tâm của cậu ấy ư?

Tình yêu quả nhiên sẽ làm con người ta giảm trí thông minh, chuyện dễ hiểu như thế mà gã không hiểu được, vẫn cứ lo lắng Hạ Vũ sẽ để ý quá khứ của gã, lại lo Hạ Vũ không thềm để ý đến gã.

Haizz!

Hạ Vũ nói: “Chị ta chạm vào anh.”

Khang Phi lập tức mở cở trong bụng, “Khục! Không có lần sau, anh thề!”

Thời tiết dần dần nóng lên, ánh mặt trời chói chang khiến con người trở nên lười biếng, cũng dễ buồn ngủ.

Sau khi nói rõ ràng với Hạ Vũ, Khang Phi rõ ràng thoải mái hơn nhiều, còn chủ động nói trước kia vì muốn ghẹo cậu mà làm bản thân rất nhiều chuyện ngây thơ.

Hạ Vũ cũng không để ý mình bị lừa, luôn chăm chú lắng nghe Khang Phi nói.

Khang Phi bị Hạ Vũ ảnh hưởng, tâm tình trở nên lạnh nhạt, yên lặng, không còn lo Hạ Vũ tức giận nữa, chỉ là lại càng cẩn thận chăm sóc Hạ Vũ hơn.

Hai người trải qua cuộc sống trạch nam hạnh phúc, đơn giản mà bình lặng.

Thứ hai đến thứ sáu đúng giờ đi học, không có lớp thì đi siêu thị, đi hiệu sách, hoặc ở nhà chơi game, thứ bảy trở thành ngày bọn họ tụ tập, thay phiên đi tổ ẩm nho nhỏ của ba cặp, đánh bài, tâm sự, buổi tối đến quán bar chơi một chút.

Chỉ là dưới sự xúi giục của Khang Phi, bọn họ đổi quán bar thành một gay bar nổi tiếng.

Ở trong đó, bọn họ như cá gặp nước, thoải mái hơn rất nhiều, rốt cục không xảy ra chuyện gì khiến Khang Phi cảm thấy khó chịu nữa. Hơn nữa, mấy người có vẻ ngoài đẹp trai, tình cảm lại sâu sắc, khiến rất nhiều người trong quán đổ mắt ghen tị.

Đi hai lần, không biết lúc nào lại được nổi tiếng trong giới.

Từ năm trước Khang Phi đã bắt đầu không đến câu lạc bộ đêm chơi bời, nhưng bố gã cũng không cắt phần tiền này, bởi vậy gã tiết kiệm được một số tiền rất lớn. Khang Phi lấy số tiền này ra, dùng danh nghĩa của Hạ Vũ mua hai căn phòng với hai cửa hàng mặt phố, số còn lại chia thành hai phần, một phần dùng để chơi chứng khoán, còn một phần đầu tư cho Ngụy Vũ Thông.

Ngụy Vũ Thông đang hợp tác với bạn học góp một số tiền lớn vào game huyền huyền, lấy nguyên hình cải biên từ một bộ tiểu thuyết huyền ảo của tác giả đại thần Dịch Vân. Khang Phi thấy trò chơi này rất có tiềm năng, đang thương lượng với bạn Lộ Nam Minh lập công ty, lấy việc kinh doanh game online làm tiền đề phát triển.

Khang Phi bắt đầu suy nghĩ kế hoạch tương lai, muốn dùng năng lực của mình nuôi cho vợ yêu trắng trắng mập mập, cũng chuẩn bị tốt để come out.

Đã có mục tiêu rõ ràng, cuộc sống của Khang Phi trở nên phong phú hơn hẳn.

Đến ngày mùng một tháng năm, Bạch Văn liền ồn ào muốn nghỉ hè phải mang chồng về nhà, Lộ Nam Minh vui mừng đến độ cái đuôi cũng sắp vểnh lên. Tất nhiên Khang Phi cũng không muốn rút lại phía sau.

Trong số ba cặp, chỉ có chuyện của gã và Vũ Vũ là chưa công khai với người trong gia đình thôi.

Sớm hay muộn cũng phải come out, Khang Phi cũng không sợ, định nghỉ hè về nhà công khai với bố mẹ. Còn về phần bố mẹ Hạ Vũ, gã đợi sau khi tốt nghiệp cái đã. Chỉ là gã không nghĩ đến mọi chuyện lại phát triển vượt qua mong đợi, chính mình còn chưa chủ động come out, điện thoại thư ký của bố đã gọi đến, đây thật ra cũng không phải chuyện quan trọng lắm.

Quan trọng nhất là anh trai của Hạ Vũ trực tiếp giết đến nơi rồi.

Đây là kết quả của một cú điện thoại lúc sáng sớm.

Từ sau khi cuộc sống về đêm bắt đầu, Hạ Vũ bởi vì mệt mỏi và thỏa mãn, thỉnh thoảng sẽ dính chặt trên giường. Mà điện thoại của anh trai Hạ Vũ ngay lúc sáng sớm đã gọi tới.

Hạ Vũ mơ màng nhận điện thoại.

“Alo?”

“Tiểu Vũ? Sao vẫn còn ngủ? Đồng hồ sinh học của em sớm đã kêu rồi, cơ thể không khỏe sao?”

“Mệt. Mông còn đau nữa.”

“Nóng hả? Ăn nhiều trái cây, rau củ, uống nhiều nước nữa.”

“Không phải, hôm qua làm nhiều quá.”

“... Cái gì?”

“Làm nhiều quá, eo ê ảm.”

“Á á á, tên chết tiệt nào! Em chờ đó, em bảo thằng đó chờ, anh lập tức tới ngay.” Tút....tút... tút...

78. Chương 78: Tự Cầu Nhiều Phúc

Lúc Hạ Vũ ăn cơm mới nói cho Khang Phi biết anh mình muốn gặp gã. Bởi vì giọng điệu Hạ Vũ quá ư là bình tĩnh, làm cho Khang Phi cũng bình tĩnh theo, chỉ hứa là sẽ đón tiếp anh cậu thật tốt, đảm bảo anh Hạ Vũ sẽ thật vui vẻ, lại bảo Hạ Vũ cứ yên tâm đi.

Cơm nước xong xuôi, Khang Phi rửa bát đĩa ở phòng bếp mới lấy lại tinh thần, lẽ năm mới gã có đến nhà Hạ Vũ, anh trai cậu ấy không có nhà. Anh trai cậu không biết gã, vậy tại sao đột nhiên lại nói muốn đến gặp gã đây?

Khang Phi ở trong bếp hỏi với ra Hạ Vũ đang ngồi ở ghế sa lon xem tivi, “Em chắc chắn anh em đến gặp anh hả?”

“Anh ấy nói thế, còn lại thì bảo anh chờ.”

Khang Phi nhúu chặt lông mày? Tại sao lại có cảm giác kì lạ thế này nhỉ? Anh ấy tìm mình có việc sao?

Hạ Vũ nhớ mang máng trong điện thoại, nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Hình như muốn thương lượng với anh vấn đề số lần làm đó. Từ nhỏ anh ấy đã không nỡ để em khó chịu.”

Khang Phi choáng váng, có cảm giác trên đầu treo lơ lửng mấy tầng mây đen dày đặc, lấp ba lấp bấp hỏi: “Số lần làm hả? Ý làm mà em nói cũng là ... cái kia anh nghĩ đến sao?”

Hạ Vũ thành thật trả lời: “Số lần làm đêm qua đó.”

Loảng xoảng...

Bát đĩa trong tay Khang Phi rơi hết xuống đất, mảnh vỡ rơi tung tóe. Khang Phi chẳng thèm dọn dẹp, phi như bay ra khỏi phòng bếp, hỏi dồn dập: “Anh của em sao lại biết chuyện này?”

“Em nói cho anh ấy biết.” Hạ Vũ khá là bình tĩnh, cậu còn chậm rãi đổi kênh tivi.

Khang Phi gấp đến độ đi lòng vòng vài lần, sốt ruột chùi mặt, đặt mông ngồi bên cạnh Hạ Vũ, hỏi cậu: “Sao em lại nói với anh mình?” Come out có chút đột ngột, Khang Phi hoàn toàn không chuẩn bị gì. Tục ngữ nói: Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng. Mặc kệ thế nào, phải tìm hiểu mọi chuyện trước đã.

Hạ Vũ nói: “Anh lau bọt trên mặt trước đã.”

Khang Phi lúc này mới phát hiện trên mặt mình toàn bọt nước rửa bát, ban nãy mình có dùng tay chưa rửa sạch vuốt mặt. Gã không thèm đi rửa, rút tờ giấy ăn lau qua, vội nói: “Em nói trước đi.”

Hạ Vũ kể lại chuyện nghe điện thoại.

Khang Phi không cần soi gương cũng biết sắc mặt mình lúc này cực kì đặc sắc. Gã chưa từng nghĩ Hạ Vũ sẽ chủ động come out, còn cực kì bình tĩnh như thế, không có chút do dự, giống như đó là điều đương nhiên. Tựa như con người cậu ấy, đơn thuần, thẳng thắn, lạnh nhạt, nhưng sự lạnh nhạt của cậu cũng không phải là không để ý, mà là ngây thơ đến cảnh giới tự nhiên không biết sợ nữa.

Khang Phi thở dài, bất đắc dĩ nói: “Vũ Vũ, sao em lại nói cho anh em chuyện này? Em có nghĩ đến phản ứng của bố mẹ em không? Bọn họ sẽ...” Khang Phi có chút không biết nói thế nào mới phải, trong lòng gã có chút khó chịu.

Tuy Hạ Vũ có tổng cộng ba anh em, không lo lắng vấn đề con nôi dôi, nhưng bố mẹ Hạ Vũ là giáo viên nhân dân, lại sống trong một huyện nhỏ, là những người chỉ tiếp xúc với những chuyện đơn giản, tư tưởng bọn họ chỉ có thể nghĩ đến những chuyện bình thường, mong muốn bọn họ chấp nhận loại chuyện này, quá trình sẽ có khó khăn, bọn họ cũng sẽ rất đau khổ không phải sao?

Hạ Vũ không hiểu lý do Khang Phi lại kích động đến thế, “Em muốn gặp bố mẹ anh, anh gặp anh trai em thì có sao đâu.”

“Em... Haizz, được rồi.” Khang Phi nản lòng, gã cũng biết Hạ Vũ sẽ không thể nào hiểu được gã lo lắng nhiều thế nào. Hơn nữa chuyện cũng đã xảy ra rồi, lo lắng cách giải quyết mới là chuyện quan trọng nhất bây giờ.

Nửa giờ sau.

Hai đôi vợ chồng Ngụy Vũ Thông với Lộ Nam Minh đều ngồi trong phòng khách nhà Khang Phi, trước mặt mỗi người đều đặt một cốc nước, tập trung tinh thần nghe Khang Phi trình bày.

Sau khi nghe xong, thái độ của mỗi người lại không giống nhau.

Bạch Văn: Không hổ là Vũ Vũ, rất có phong cách của tở!

Ngụy Vũ Thông, Chu Tiểu Đông: Haizz, người không biết sợ ah!

Lộ Nam Minh: Khang Phi, ông bảo trọng!

Mặc kệ thái độ thế nào, bốn người quả thật rất để ý chuyện này. Bình thường nói đùa hay nghịch ngợm chút thì không sao, nhưng quan hệ đến cuộc sống và ổn định sau này, không thể không cẩn thận được.

Khang Phi vội vàng xin ý kiến: “Mấy ông có kinh nghiệm gì không?” Bình thường bị chèn ép nhiều, giờ đến lúc bọn họ giúp đỡ, Khang Phi không có chút áp lực tâm lý nào cả. Huống chi đều là anh em cùng chung hoàn cảnh, tất nhiên nên hiểu và ủng hộ cho nhau rồi.

Ánh mắt ba người nhất trí chuyển hướng Bạch Văn, Khang Phi và Hạ Vũ cũng làm theo bọn họ, nhìn cậu.

Đôi mắt long lanh sáng ngời của Bạch Văn có chút sợ hãi: “Mấy anh đều nhìn em làm gì?”

Lộ Nam Minh nói: “Nhà anh còn chưa nói chấp nhận, chỉ lựa chọn bỏ qua.” Không phải không muốn quản mà là quản không được. Kinh tế Lộ Nam Minh độc lập, tính cách cũng tự lập, suy nghĩ lại chín chắn, có mục tiêu rõ ràng, tư duy sáng rõ. Cha Lộ hiểu rõ con trai độc nhất của mình. Trong lòng ông cũng có nhiều điều không hài lòng nhưng Lộ Nam Minh lại cứ kiên trì, ông cũng không thể giam con trai mình lại. Vậy thì ông chỉ còn cách trở mặt phản đối quyết liệt thôi sao?

Lăn lộn trong thương trường nhiều năm, cha Lộ hiểu được sống phải biết tiến biết lùi. Vì thế, ông sẽ không làm căng với Lộ Nam Minh. Hơn nữa làm thế vì một người đàn ông cũng không đáng. Suy nghĩ cả nửa ngày, ông chỉ có thể chọn lựa phương án tạm thời là chẳng quan tâm.

Chu Tiểu Đông nói: “Bố mẹ anh vì em mà ok rồi.”

Ngụy Vũ Thông nhún vai: “Vẫn đang bị từ mặt.”

Bạch Văn nói: “... Nguyên nhân của em là vì cả bố và mẹ đều đã qua đời.” Ý chính là, chuyện này thật ra cậu cũng không có chút kinh nghiệm nào.

Nói đến cùng, người nhà họ Chu dù mặt ngoài ủng hộ, nhưng trong lòng thế nào không ai biết được.

Nhận được sự đồng ý, một phần rất lớn là vì bố mẹ của Bạch Văn đã qua đời trước đó. Ý vào việc hai người ấy này cùng yêu thương mà Bạch Văn mới dám làm liều như thế.

Chu Tiểu Đông thì có Bạch Văn chống lưng cho.

Sau lưng Bạch Văn có ông bà ngoại ủng hộ. Mà nhà họ Chu lại là gia tộc theo tôn ti trật tự. Hai người vì muốn Bạch Văn cảm thấy thoải mái, cũng sẽ suy nghĩ lại chuyện Chu Tiểu Đông. Nếu là Chu Tiểu Đông trực tiếp mang Ngụy Vũ Thông về, chuyện này nhất định sẽ không dễ giải quyết như vậy. Nhưng có Bạch Văn ở sau lưng làm chút chuyện lót nền trước, cộng thêm hai người khuyên giải và tạo áp lực, chuyện này tự nhiên sẽ ổn thỏa.

Dù sao nhà họ Chu đến giờ vẫn là gia tộc nổi tiếng về sự chung tình. Người trong gia tộc mặc dù nhiều nhưng tỉ lệ ly hôn lại rất ít. Đến giờ tỉ lệ tan vỡ trong gia đình người gia tộc hoàn toàn không có.

Mẹ Bạch Văn vì yêu mà trốn nhà ra đi rồi qua đời, giống như đã treo một thanh đao trên đầu tất cả mọi người, lúc nào cũng nhắc nhở bọn họ. Thế nên đối với chuyện dựng vợ kén chồng của con cháu, gia đình họ mới thoải mái đến không còn thoải mái hơn như thế.

Bạch Văn và Chu Tiểu Đông come out cũng tựa như trò auto trong game. Người bình thường không làm được.

Chuyện của mình, Lộ Nam Minh còn chưa giải quyết được. Vốn lấy thái độ của cha Lộ, vài năm sau nếu tình cảm của hai người vẫn không thay đổi, chắc cũng sẽ chấp nhận thôi.

Ngụy Vũ Thông là cùng đường nhất. Sau khi học cấp ba xong, anh come out với gia đình. Lúc này, ngoại trừ tên trong sổ hộ khẩu, anh chẳng có bất cứ liên hệ nào với người trong nhà. May là lúc qua đời, ông anh đã để lại cho anh một ít tài sản. Nếu không, học phí của anh đều không có.

Cho nên, không ai có kinh nghiệm để tham khảo cả.

Khang Phi không có chỗ tham khảo thì có chút nhụt trí. Nhưng vẫn rất hứng thú với chuyện của Ngụy Vũ Thông. Dù sao cái này coi như là tình huống xấu nhất.

Ngụy Vũ Thông cũng không giấu diếm.

Mấy người thế mới biết hóa ra Ngụy Vũ Thông là người thành phố. Hơn nữa còn là con cháu đời thứ ba của gia đình danh giá, làm to, có một tòa biệt thự ở ngoại thành, thừa kế một số lượng không nhỏ di sản. Bởi vì anh chị em nhiều, thiếu một người là anh cũng không sao. Lúc Ngụy Vũ Thông come out, bị đánh đến gần chết rồi bị đuổi ra khỏi nhà, đến nay còn chưa từng quay về.

Khang Phi nghe được mà khiếp vía. Nếu bởi vì gia đình Hạ Vũ đông anh em, đuổi thẳng cậu ra khỏi nhà, tạo cho cậu tiếc nuối không thể đền bù được... Nghĩ lại mà ra một thân mồ hôi lạnh.

Bốn người vì Khang Phi chảy một giọt nước mắt đồng tình. Nhưng những chuyện này bọn họ nhất định phải trải qua.

Hạ Vũ nghe cả buổi, nhin không được giải thích cho anh trai mình một câu: “Anh em rất tốt.”

Xét thấy Hạ Vũ thường xuyên hình dung người khác rất tốt, ai cũng không để lời cậu nói trong lòng.

Anh Hạ Vũ quả thật cũng không khác lời cậu nói, quả thật đối xử với Hạ Vũ rất tốt.

Không bao lâu sau, Hạ Vũ nhận được điện thoại anh trai đã đến trước cổng trường.

Sáu người cùng đi ra ngoài. Bởi vì lo tâm trạng Khang Phi không tốt, Lộ Nam Minh trở thành lái xe chogã và Hạ Vũ. Ba người khác cùng đi một xe nữa, thẳng đường đến cổng trường.

Trên đường đi Khang Phi luôn giục Lộ Nam Minh nhanh lên. Hắn mất điếc tai ngơ, thấy bản thân dự đoán như thần. Với trạng thái bây giờ của Khang Phi, hôm nay thật sự sẽ xảy ra tai nạn giao thông.

Lộ Nam Minh dừng xe ở đối diện trường học, tháo dây an toàn rồi hỏi Hạ Vũ: “Kia có phải anh trai em không?”

“Vâng.” Hạ Vũ xuống xe.

Khang Phi và Lộ Nam Minh đi theo phía sau. Hắn vỗ vai Khang Phi, an ủi: “không có việc gì đâu. Ông thật lòng với Hạ Vũ, anh ấy có thể hiểu được.” Ngoài miệng thì nói thế, nhưng trong lòng lại cảm thấy chuyện này nhất định sẽ không dễ dàng.

Anh Hạ Vũ khoảng tầm 1m9, mặc áo sơ mi, quần tây, đeo thêm đôi kính gọng vàng, đẹp trai kinh người, khí chất lạnh lùng, vừa nhìn là biết đây là loại người tính tình không tốt.

Khang Phi ngơ ngẩn.

Hạ Vũ chạy chậm qua đường, mặc dù Khang Phi vẫn đang lo chuyện anh trai cậu, nhưng thấy động tác của Hạ Vũ gã còn lo lắng hơn, vội vàng đuổi theo túm lấy tay cậu, để cậu chạy chậm lại.

Đỡ cậu chưa được hai bước, Hạ Vũ đã bị người giật qua.

Khang Phi: “...”

Hạ Thiên túm lấy Hạ Vũ rồi nhìn từ trên xuống một vòng, thấy cậu không có việc gì, lúc này mới liếc mắt nhìn mấy người sống đứng bên cạnh. Cuối cùng dừng lại trên người Khang Phi, con mắt sắc bén vô cùng, hỏi: “Tên?”

Khang Phi vươn tay, lễ phép cười nói: “Chào anh, em tên Khang Phi.”

Hạ Thiên ghét bỏ liếc mắt qua tay gã, lạnh như băng nói: “Đem qua chính là cậu?”

Khang Phi vẻ mặt tự nhiên thu tay về, bình tĩnh nói: “Là em.”

Hạ Thiên hừ một tiếng, lại để Hạ Vũ đứng bên cạnh mình, lạnh nhạt liếc gã, “Đi theo tôi.”

Khang Phi hấp tấp đuổi theo.

Hai người rời khỏi tầm mắt.

Ngụy Vũ Thông sờ mũi phát biểu cảm nghĩ: “Ánh mắt anh ấy rất giống Bạch Văn trước kia.”

Bạch Văn đắc chí, “Đó là đương nhiên. Em coi Hạ Vũ như em trai ruột mà.”

Chỉ có Lộ Nam Minh coi như có lương tâm, quan tâm vấn đề an toàn của trúc mã, “Anh em có đánh người không?”

“Không đánh. Anh ấy chỉ thích tìm người nói chuyện chút thôi.”

“Nói chuyện?” Vẻ mặt Bạch Văn có chút kì lạ. Nháy mắt mấy cái mới tiếp tục hỏi: “Sau khi bọn họ nói chuyện xong có gì khác thường không? Ví dụ như vẻ mặt đau đớn, hoặc quần áo rất bẩn chẳng hạn?”

Hạ Vũ nghiêng đầu nghĩ, “Bọn họ thích ôm bụng đi đường, không để ý vẻ mặt lắm, thỉnh thoảng cũng có quần áo bẩn đó.”

Bốn người: “...” Đây là nói chuyện thôi sao? Khang Phi, tự cầu nhiều phúc đi! = =

END 78

Các anh zai thật ngẫu quá đi *bật ngón cái*

79. Chương 79: Bầy Sao Lấp Lánh

Ánh mặt trời rực rỡ, cảm giác cực nóng khiến người ta bực bội.

Khoảng nửa giờ trôi qua, ngay lúc Lộ Nam Minh không chờ được nữa muốn qua tìm người, thì bóng dáng thon dài của Hạ Thiên xuất hiện trong tầm mắt cả bọn, hai tay đút túi quần, vẻ mặt lạnh lùng, bước chân vừa phải, cảm giác thoải mái cùng ung dung không nói nên lời, khiến người khác vô hình bị áp lực rất lớn.

Khang Phi một tay che bụng, khập khiễng rì rì theo sau lưng Hạ Thiên. So với động tác chậm như rùa, hai dấu đỏ hiện mồn một trên gương mặt đẹp trai càng khiến người khác chú ý hơn.

Tám ánh nhìn giống tia điện bắn về phía Hạ Thiên.

Hạ Thiên thản nhiên đứng đó.

Thật lâu sau, tám ánh nhìn chậm rãi rời đi, không hện mà cùng đồng cảm nhìn về phía Khang Phi, xem ra anh trai đại nhân rất giận dữ, ngay cả gương mặt đẹp trai kia anh ấy cũng đánh cho thê thảm như thế, chắc chắn.

Chỉ có Hạ Vũ vội vã chạy đến bên cạnh Khang Phi, vươn tay sờ chỗ sưng đỏ trên mặt gã, ngửa đầu hỏi: “Sao vậy?”

Khang Phi thở dài một hơi, “Haizz... không cẩn thận đâm phải hòn đá, ngã một cái.” Mẹ nó, người kia còn không để gã mở miệng đã xông vô đâm đá tới tấp. Đấy thật sự là anh ruột của Vũ Vũ đáng yêu sao? TAT

Bạch Văn thấp giọng nói: “Chắc chắc. Anh trai đại nhân thật trâu bò. Khang Phi quả thật xui xẻo quá đi! Mà chứ, anh ấy thật sự là anh ruột của Vũ Vũ à?” Chiều cao, cơ thể, khí chất, tính tình quả thật khác một trời một vực, hoàn toàn không nhận ra đó là anh em ruột.

Những người khác im lặng không nói, trong lòng lại cực kì đồng ý với lời của cậu, im lặng xoa nước mắt vì Khang Phi.

Hạ Vũ đau lòng nói, “Sao lại ngã trầy cả hai bên mặt được chứ?”

Tiếng lòng mọi người: cái kia tuyệt đối không phải vì ngã đâu anh trai ạ!

Ngón tay thon dài của Hạ Thiên đẩy mắt kính trên sống mũi, che khuất vẻ lạnh lùng trong mắt, thản nhiên nói: “Không cẩn thận ngã thôi.”

Mọi người: có thể tìm ra lý do gì đó chính đáng chút được không?! Ngã lại còn được mua một tặng một ư! ==

Khang Phi gật đầu điên cuồng, còn mượn cơ hội này nịnh nọt Hạ Thiên, “Đúng đúng, may có anh Hạ giúp anh, không anh đã ngã lần nữa rồi.”

“Vậy anh đi theo em!” Hạ Vũ dìu Khang Phi.

Mọi người: “...” Gã có phải ngã thật đâu, đâu cần phải được đỡ như thế?

Ngọt ngào còn chưa kịp lan xuống đáy lòng, Hạ Thiên đã duỗi tay ra, ôm Hạ Vũ vào ngực mình, trực tiếp dập tắt hoàn toàn sự ngọt ngào này, mặt không đổi sắc nói: “Ngã nhiều mới biết đi đường được.”

“Thế nhưng...”

Bạch Văn nhiệt tình túm lấy tay Hạ Thiên cắt đứt lời nói của Hạ Vũ, “Nhưng nhị gì nữa, anh cả nói cái gì chính là cái đó, anh à, em là Bạch Văn, là bạn tốt nhất thân nhất của Hạ Vũ ạ.”

“Có thật tốt nhất không?” Hạ Thiên chậm rãi rút tay về.

“Tốt đến không thể dùng lời nào để miêu tả.” Hai tay bị ghét bỏ của Bạch Văn đang không ngừng xoa đùi, tựa như nếu làm thế có thể giảm bớt sự bồn chồn trong lòng, nũng nịu: “Anh à, em tuyệt đối đứng về phía anh. Nhớ ngày đó, em hận không thể phanh thây xé xác tên khốn này, tiếc là tên khốn này mệnh dài, không chỉ da dày chộc không thủng, còn lấy Vũ Vũ làm tấm khiên. Haizz... Từ khi lừa được Vũ Vũ về tay, ý vào việc Vũ Vũ thương mình, anh ta càng ngày càng càn quấy, quả thật khiến người ta cực kì tức giận. Thật sự đáng hận cực luôn! Anh à, nhất định anh phải giải quyết cho cậu em nhỏ này đó!” Ý muốn nói là, Hạ Vũ đau lòng Khang Phi! Anh phải để ý đến cảm nhận của Hạ Vũ!

Tên khốn nào đó:....

Hạ Thiên cười lạnh hai tiếng, khóe mắt tựa như cảnh cáo liếc nhìn Lộ Nam Minh.

Lộ Nam Minh hiểu ý, tiến lên ôm Bạch Văn vào lòng.

Bạch Văn vỗ ngực tựa vào trong ngực Lộ Nam Minh, nhỏ giọng nói nhỏ với hắn: “A Minh Minh, ánh mắt của anh trai đại nhân sắc bén đã man luôn.”

Hạ Thiên túm Hạ Vũ lôi đi.

Khang Phi chạy chậm lên trước mở cửa cho Hạ Thiên Hạ Vũ, rất chân chó nói: “Anh Hạ, ngồi máy bay chắc mệt lắm nhỉ. Chúng ta ăn cơm trước đi, rồi chút nữa về nhà nghỉ ngơi.”

Hạ Thiên không nhúc nhích, nói: “Xe của cậu?”

“... A vâng.” Khang Phi ngập ngừng không biết trả lời Hạ Thiên thế nào mới khiến anh ấy vừa lòng, cuối cùng quyết định ăn ngay nói thật, sau đó sợ sệt quan sát biểu tình của Hạ Thiên.

Về mặt Hạ Thiên không có gì biến đổi.

Khang Phi âm thầm kêu khổ. Hạ Vũ và Hạ Thiên đều là người ít thể hiện cảm xúc, nhưng gương mặt không cảm xúc của Hạ Vũ lại khiến người ta có cảm giác thoải mái. Gương mặt vô cảm của Hạ Thiên khiến người khác lạnh cả sống lưng.

Hạ Thiên trong lúc Khang Phi lạnh toát mồ hôi, thần nhiên bước lên xe.

Khang Phi cố nén không bật cười, hấp tấp leo lên vị trí lái xe. Đánh mắt không sao, chỉ cần đừng làm như hoàn toàn không thấy gã, vậy hẳn là vẫn còn hi vọng.

Hiển nhiên, mọi chuyện không phát triển theo mong muốn của Khang Phi.

Đoạn đường ngắn ngủi từ trường học đến quán cơm, Khang Phi thật sự nếm được trình độ cay nghiệt của anh trai Hạ. Từ kỹ thuật lái xe đến óc thẩm mỹ chọn xe, từ nhị thể tổ đến lưỡi biếng vô năng, từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, không chỗ nào tốt, không chỗ nào được, trực tiếp đem thanh niên ba có Khang Phi, có tiền tài, có tướng mạo, có tài năng biến thành một tên không bằng ăn mày.

Mà khổ sở nhất chính là, Khang Phi còn phải ngoan ngoãn chấp nhận, nghĩ thầm làm em rể anh thật vất vả quá đi, may mắn là đời này chỉ lấy một vợ thôi đó.

Cơm nước xong xuôi, bốn người kia còn muốn theo về nhà Khang Phi, nhưng lại bị Hạ Thiên đối xử lạnh nhạt mà đông cứng rời đi.

Thái độ của Hạ Thiên quá mơ hồ. Tuy không hòa nhã với Khang Phi, còn không nói hai lời liền đánh Khang Phi một trận, nhưng cũng không mang Hạ Vũ rời đi, còn đương nhiên tiến vào gia đình bé nhỏ của Khang Phi và Hạ Vũ. Khang Phi không nhìn thấu suy nghĩ của Hạ Thiên, chỉ có thể cẩn thận từng tí hâu hạ, chính vì muốn mình có thể thêm điểm trong mắt anh ấy.

Hạ Thiên vừa vào nhà đã xem xét và bình luận một vòng các đồ vật cùng trang trí trong nhà. Khang Phi vui vẻ bưng trà đưa nước, lấy đồ ăn.

Hạ Thiên xem một vòng, Khang Phi cũng vợ vét hết đồ ăn bày đầy một bàn, yên lặng đứng ở một bên.

Hạ Thiên quét mắt nhìn đủ các loại nước uống đặt trên bàn, cười như không cười nói: “Cậu xem tôi là thùng nước sao?”

Khang Phi tội nghiệp nói, “Em không biết anh thích uống gì, thôi thì lôi cả ra cho ngài chọn.”

Hạ Thiên rót cốc nước sôi, không bình luận gì.

Hạ Vũ bưng một đồng hồ, lảo đảo chạy từ phòng ngủ ra. Khang Phi vừa liếc thấy, vội vàng chạy đến đỡ cậu, rất bất đắc dĩ nói: “Trời ơi, em chậm một chút, chậm một chút.” Nếu không phải gã nhanh tay nhanh chân, Hạ Vũ đã trượt chân rồi. Tại sao trước đây lại không phát hiện Hạ Vũ hậu đậu như thế chứ?

Khang Phi đỡ được Hạ Vũ, không nói hai lời liền để cậu ngồi yên trên ghế, lúc này mới cầm mấy thứ trong tay giúp cậu. Thấy bông y tế, cồn... trong tay cậu, không nhịn được mũi hơi cay, thiếu chút nữa trước mặt Hạ Thiên ôm chầm lấy Hạ Vũ hôn một cái. Quả nhiên vẫn chỉ có Hạ Vũ nhà mình tốt nhất, không chỉ nghĩ muốn đưa mình đến bệnh viện, bị Hạ Thiên lừa dối để không phải đến viện, thì về nhà cũng nghĩ đến việc bôi thuốc cho mình trước tiên. Có thể nghĩ là Hạ Vũ vẫn luôn quan tâm đến vết thương trên người mình.

Chắc chắn, vợ hiền tiêu chuẩn đó!

Hạ Thiên tất nhiên cũng nhìn thấy, lạnh lạnh mở miệng, “Cậu hình như rất hạnh phúc.”

Khang Phi vội ho một tiếng, cố nhịn vui vẻ, khiêm tốn nói: “Không có.”

Hạ Vũ vắn nắn lọ cồn, Khang Phi liền cướp lại, cưng chiều sờ đầu cậu nói: “Anh tự làm được, em cứ nghỉ trước đi, anh nói chuyện với anh cách chút.” Trước mặt Hạ Thiên lại bắt Hạ Vũ làm việc, gã không muốn sống nữa sao?

Hạ Vũ chán nản rũ mắt xuống, trầm mặc không nói.

Khang Phi nhanh nhẹn chuyển đồ sang góc, đặt xong mới chú ý đến hình như Hạ Vũ không vui, chẳng quan tâm ánh mắt sắc như dao của Hạ Thiên bên cạnh, đau lòng hỏi: “Sao thế? Không khỏe à?”

Hạ Vũ nâng mặt, trong mắt hình như có hơi nước, duỗi ngón tay vuốt ve hai má bị thương của Khang Phi, “Thật doạ ghê hả?”

Khang Phi không nghĩ tới Hạ Vũ sẽ hỏi thế, trong lòng rất ngạc nhiên, cũng may phản ứng nhanh, nghiêm mặt nói: “Thật sự bị ghê đấy. Hòn đá kia bị khuất quá, thị lực 2.0 của anh cũng không thấy rõ được.”

“Em bôi thuốc cho anh.” Nói xong, đứng dậy lấy đồng thuốc mới được Khang Phi chuyển đi.

Khang Phi theo bản năng muốn ngăn lại thấy Hạ Thiên uống nước không nói gì, tay đang vươn ra liền vòng trở về.

Hạ Vũ lấy xong thuốc, cầm bông thấm còn nhè nhẹ lau sạch miệng vết thương.

Hạ Thiên cũng không mở miệng ngăn cản, tựa như đang ngầm đồng ý hành vi của Hạ Vũ. Chỉ là trong quá trình bôi thuốc, thỉnh thoảng vẫn dùng cặp mắt sắc bén kia đánh giá Khang Phi, không biết đang suy nghĩ gì trong lòng.

Hạ Thiên nán lại đến cuối tuần.

Một tuần này, Khang Phi sống như không phải cuộc đời của mình. Hạ Thiên tách gã với Hạ Vũ ra, chỉ cần hai người gần nhau chưa đến một phút đồng hồ, bóng của Hạ Thiên đã xuất hiện trong tầm mắt, che trước mặt hai người, càng đừng nghĩ đến chuyện ôm một cái, hôn một chút.

Mỗi lúc trời tối, Khang Phi lại muốn ngủ cạnh Hạ Vũ, thế nên chỉ luôn lật qua lật lại rán bánh trên giường.

Không chỉ thế, ban ngày gã còn không ngừng bị Hạ Thiên đối xử lạnh nhạt. Hạ Thiên không ngừng bắt bẻ những tật xấu của Khang Phi. Gã thật nghi ngờ Hạ Thiên lấy kính lúp soi lỗi trên người mình. Trong số đó, Hạ Thiên đặc biệt có ý kiến với khả năng nấu ăn của Khang Phi. Mặc dù quả thật khả năng nấu nướng của Khang Phi không phải xuất chúng, hương vị cũng không thể nào khen ngợi được, nhưng đồ ăn ít ra vẫn có thể tạm nuốt trôi.

Trong miệng Hạ Thiên, những món Khang Phi làm, đến lợn còn không thèm ăn.

Khang Phi cả người thương tích càng cố gắng không ngừng. Một ngày ba bữa, bữa nào cũng nỗ lực nấu ăn. Hạ Thiên coi như nể tình, mỗi ngày Khang Phi nấu xong, anh sẽ ném một chút, sau đó lại phê bình Khang Phi không đáng một đồng. Xong xuôi còn bảo Hạ Vũ gọi đồ ăn ngoài, lại để Khang Phi một mình giải quyết những món đến lợn còn không thèm ăn kia.

Mãi đến khi Hạ Thiên trước khi đi tự mình xuống bếp làm cơm, Khang Phi mới biết thật ra anh ấy cũng không phải cố ý gây chuyện với gã.

Khả năng nấu nướng của Hạ Thiên nói quá thì có thể chưa đạt đến tiêu chuẩn đầu bếp của khách sạn năm sao, chí ít có thể đạt được tiêu chuẩn của khách sạn ba sao. Ở chung mấy ngày, rốt cục Khang Phi tìm được điểm chung trên người hai anh em nhà kia, khả năng nấu nướng cực đỉnh.

Ăn một tuần những món không thể nuốt được, sau khi ném thử đồ Hạ Thiên làm, thiếu chút nữa gã cảm động khóc toáng lên, nhưng lại không dám biểu hiện quá rõ ràng.

Hạ Thiên khó được một lần dịu dàng cười nói: “Lau nước miếng đi, ăn cơm.”

Khang Phi ngoài khiếp sợ, còn có mừng như điên: “Anh cả!”

“Ăn cơm.”

Trái tim Khang Phi đập thành thịch, lại thử gọi: “Anh cả?”

Lông mày Hạ Thiên khẽ nhíu, hình như không vui, “Ăn cơm!”

Lập tức Khang Phi không dám nói nữa, vùi đầu ăn cơm, nhưng vẫn không quên gấp thức ăn cho anh vợ cùng vợ.

Hạ Thiên rất hài lòng thái độ biết điều của Khang Phi.

Cơm nước xong xuôi nghe nói Hạ Thiên phải đi, Khang Phi cũng không quá giật mình, cũng không cố gắng giữ lại. Chỉ chân thành nói: “Cám ơn anh cả đã ủng hộ. Nhất định em sẽ đối tốt với Vũ Vũ. Chút em tiễn

anh ra sân bay, có thời gian rảnh thì thường xuyên tới chơi.” Với việc trước kia rồi đi lại chủ động nấu cơm, có thể thấy thái độ của Hạ Thiên.

Ngón tay Hạ Thiên gõ nhịp trên bàn, “Tôi vẫn giữ nguyên sự nghiêm khắc đối với cậu.”

“Vâng.”

Uy hiếp xong, anh trai Hạ cũng không quên cho đối phương một cái kẹo, “Vũ Vũ trầm tính, nhưng lại rất coi trọng tình cảm, là một người rất dễ sống chung. Em ấy đã chọn cậu, vậy chính là chuyện cả đời. Vũ Vũ ngốc nghếch nhưng không ngu dốt, có việc gì thì nói rõ với em ấy, không được làm sai rồi mới hối hận. Cậu là người thông minh, tôi sẽ không nhiều lời, gặp phải chuyện gì không giải quyết được thì gọi điện thoại cho tôi.”

Câu nói cuối cùng hoàn toàn biểu thị thái độ ủng hộ hai người họ! Khang Phi cảm động nói: “Vâng, cảm ơn anh cả.”

“Bố mẹ tôi sau hai năm nữa hãy nói.”

Khang Phi bắt đầu nói: “Em muốn đợi Hạ Vũ tốt nghiệp đại học xong mới nói.”

“Vũ Vũ quyết định nói trước với tôi là quyết định sáng suốt.”

“Vâng vâng. Em không nghĩ rằng anh sẽ ủng hộ bọn em.” Thấy thái độ cứng rắn của Hạ Thiên lúc mới gặp nhau, Khang Phi rất sợ anh sẽ trực tiếp đem Hạ Vũ đi.

Hôm đó xem ra, chỉ là đau lòng em trai cục cưng của mình bị làm đau ==

Không biết vì cái gì, Khang Phi đột nhiên có cảm giác cực kỳ oan uổng.

Hạ Thiên không nói thêm gì nữa, em trai cục cưng nhà mình bị người khác ăn tươi nuốt mất vẫn rất tức giận. Nhưng anh không định phớt lờ suy nghĩ của chính Hạ Vũ. Quan sát ở khoảng cách gần một tuần qua, xem như hài lòng với Khang Phi: thông minh, ngay thẳng, tính cách hiền lành, cẩn thận săn sóc, có tài có mạo, có thể coi là người khó tìm trong thiên hạ. Cái chính là thật lòng đối với Hạ Vũ.

Tiến bước đại phát Hạ Thiên, Khang Phi ôm chầm lấy Hạ Vũ hôn ngấu nghiến, lại đặt ra ba điều kiện với Hạ Vũ, bóp chết mọi khả năng không cẩn thận come out lần nữa.

Ngược lại Hạ Vũ rất nghe lời, một câu cũng không bác bỏ mà đồng ý toàn bộ, cầm thuốc lên xoa vết thâm trên bụng, cúi Khang Phi, đau lòng rầu rĩ: “Anh đánh nặng tay quá.”

“...” Khang Phi đang hưởng thụ, nghe vậy ngồi thẳng dậy, trừng mắt nhìn Hạ Vũ hỏi: “Em vừa nói gì?”

“Không có gì.”

Khang Phi: TAT Có phải mình bị Hạ Vũ tính kế rồi không?

Khang Phi tưởng cuộc đời mình đã vén được mây mù đen tối và thấy được trăng sáng rồi, còn chưa kịp ăn mừng, thì thư kí của cha Khang đã tự mình tìm đến, còn mang theo một tin tức đáng sợ.

Cha Khang muốn đến bên này công tác, tiện thể ghé qua gặp Hạ Vũ.

Khang Phi nhận được điện thoại thông báo của thư kí khi gã đang ở quán bar. Gã cùng Hạ Vũ vội vàng gác mọi chuyện sang một bên, cực kỳ nhanh chóng rời khỏi đó.

Thư kí đại nhân đi theo cha Khang xông xáo trên thương trường cũng được chừng hơn mười năm rồi, hai người hợp tác với nhau rất ăn ý, quan hệ gần như bạn bè thân thiết. Có một lần sau khi cha Khang ly hôn, ông gọi điện nhưng Khang Phi từ chối không nghe, lúc này thư kí đại nhân hiển nhiên đã trở thành cầu nối cho hai cha con.

Thường xuyên nhận được điện thoại hỏi thăm của thư kí đại nhân đã thành thói quen, so với cha Khang, quan hệ giữa thư kí và Khang Phi còn thân thiết hơn.

Lấy hiểu biết của Khang Phi về thư kí đại nhân, nếu come out với ông thì cũng chính là come out với bố mình. Thư kí ngoài công việc mà mình phụ trách còn đảm nhiệm vai trò thu thập đủ loại tin tức cho cha

Khang, chỉ cần cha Khang muốn biết cái gì, thư kí đại nhân tất nhiên sẽ sớm chuẩn bị đáp án ổn thoả, hơn nữa sẽ không giấu diếm bất cứ điều gì.

Chỉ là không nghĩ tới cha Khang lại biết nhanh như thế, còn nói muốn gặp mặt. Trước kia gã lên giường với nhiều người như vậy, cũng không thấy cha Khang để ý đến. Nếu không phải tiền sinh hoạt tăng lên, Khang Phi còn nghi ngờ cha Khang có khi không biết chuyện này.

Không thể không nói, Khang Phi không hiểu gì về cha mình cả.

Trên thế giới này làm gì có người cha nào không những không khuyên con mình đừng nghịch ngợm mà còn cung cấp tài chính, ủng hộ nó phá của chứ?

Khang Phi có chút ngạc nhiên nhưng không hề sợ hãi. Mặc dù không muốn cắt đứt quan hệ cha con, nhưng nếu cha Khang thật sự ép người quá đáng, Khang Phi cũng sẽ không thoả hiệp.

So với cha Khang, Khang Phi sợ Hạ Vũ sẽ lo lắng hơn.

Khang Phi im lặng quan sát Hạ Vũ hai ngày, quyết định lần sau, nếu còn lo lắng quan tâm linh tinh nữa, sẽ mua một miếng đậu phụ đập đầu đến chết.

Hạ Vũ lo lắng ư? Hoàn toàn không có. Cha Khang chẳng hề có chút ảnh hưởng nào đến cậu cả. Thậm chí Khang Phi còn nghi ngờ không biết Hạ Vũ có tế bào lo lắng không nữa kìa?

Ngày cha Khang tới mưa như trút nước, cả khu chung cư mưa xối xả, rơi lộp độp trên cửa kính, thỉnh thoảng còn có sấm chớp, dọa hai người hoảng sợ.

Khang Phi suy nghĩ đến tương lai lâu dài, lại thêm điện thoại gọi đến như đòi mạng của thư kí đại nhân, nếu không, gã thật sự muốn mang Hạ Vũ chạy trốn cho cha Khang leo cây.

Quá trình gặp mặt cũng không kích thích như trong dự kiến. Mọi chuyện diễn ra bình thường như khi con cháu đi gặp người lớn trong nhà. Tuy rằng cha Khang rất ít nói.

Trừ lúc vừa đến có hỏi một câu, đây là bạn trai con hả?

Khang Phi gật đầu.

Cha Khang khen một câu không tệ, cũng chào Hạ Vũ xong, sau đó nên ăn thì ăn, nên uống thì uống, làm cho Khang Phi đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt có chút hụt hẫng.

Khang Phi nghi ngờ cha Khang nghĩ gã với Hạ Vũ chẳng qua chỉ là vui đùa nhất thời, nên chủ động mở miệng nói: “Chờ sau khi Vũ Vũ tốt nghiệp, bọn con sẽ ra nước ngoài kết hôn.”

Cha Khang nghe xong vẫn không phản ứng quá lớn.

Khang Phi trầm mặc, trong lòng có chút khó tiêu, thức ăn ngon trước mặt cũng trở nên không còn sức hấp dẫn, Khang Phi chẳng buồn động đũa.

Cha Khang bận rộn công việc, trừ ngày mới đến đó còn cùng ăn với Khang Phi một bữa cơm, mấy ngày tiếp theo biến mất không thấy bóng dáng. Khang Phi còn tưởng rằng cha Khang không thèm chào một tiếng đã về rồi, nên có chút mất mát, cũng may đã quen rồi.

Đổi góc độ để nhìn nhận, may là cha Khang không để ý đến gã, vì thế cũng bớt được một cảnh đáng sợ khi come out, cũng coi là một chuyện tốt.

Lại quăm một thứ bảy nữa.

Hai tuần sau, mấy đôi cửa phòng ngủ 419 lại tụ họp ở gay bar, được rất nhiều người ở quán rượu chú ý, ngay cả ông chủ cũng vội vàng chạy tới quan tâm tại sao hai tuần liên tục không tới, mời bọn họ uống rượu.

Gay là bộ phận nhỏ của xã hội.

Sáu người bọn họ coi như những đại biểu khá may mắn của đám nhỏ này. Nhưng cuộc sống bình thường không phải không bị ảnh hưởng. Dù người nhà đã phát hiện quan hệ của bọn họ, bên ngoài mấy người vẫn nghĩ mình phải chú ý hình tượng một chút.

Chỉ có ở trước mặt đồng loại, bọn họ mới có thể hoàn toàn buông lỏng bản thân.

Mặc dù không nói, mấy người vẫn rất cảm động, chơi so với bình thường điên cuồng hơn, cũng ở lại muộn. Nếu không phải có điện thoại của cha Khang đoán chừng còn chơi muộn hơn nữa.

Nhận được điện thoại vội lao về nhà, nhìn cha Khang mệt mỏi đứng ở cửa đợi bọn họ, Khang Phi cảm thấy hôm nay uống hơi nhiều, hình như hoa mắt rồi.

Ngất!

Khang Phi ổn định tinh thần, vừa cầm chìa khoá mở cửa vừa hỏi, “Sao bố lại đến đây?”

Cha Khang vuốt trán, mệt mỏi nói: “Vừa hết bận, nghe nói cháo nhà này ăn ngon lắm, mua xong đến đây luôn.”

Hạ Vũ nói: “Cháo của cửa hàng này ăn rất ngon.”

Khang Phi mời cha Khang vào nhà, cầm lấy túi đồ trên tay ông, có chút ngạc nhiên nhìn hộp cháo, “Em thích ăn hả?”

“Năm ngoài ăn cùng Bạch Văn, bởi vì cách trường xa quá, sau đó không đến nữa.”

Cha Khang nói: “Lần sau nếu muốn ăn, gọi điện thoại cho họ, ngày mai ta bảo tiểu Trương đưa số điện thoại cho con.”

“Bọn họ không giao hàng tận nhà.”

Cha Khang cười cười, vỗ đầu Hạ Vũ nói: “Con gọi điện, bọn họ nhất định sẽ giao.”

“Cảm ơn chú.”

“Còn chú gì chứ, gọi bố đi.”

“Rầm!” Khang Phi nghe vậy đầu đụng phải cửa.

Cha Khang với Hạ Vũ cùng hỏi, “Không sao chứ?”

Khang Phi lắc đầu, kinh ngạc cùng mừng rỡ hiện lên trên mặt, có chút không khống chế được, kích động hỏi: “Bố, người vừa nói gì thế?”

Cha Khang co ngón tay, gãi gãi chóp mũi, tựa hồ có chút ngượng ngùng: “Không phải con nói muốn kết hôn sao? Trước đó không phải nên gọi bố à?”

Khang Phi chưa kịp nói gì, liền nghe Hạ Vũ ngọt ngào gọi: “Bố.”

Cha Khang cười một tiếng, mở ví tiền lấy một tờ xanh, nói là: Bao lì xì mừng lần đầu tiên gọi bố.

Hạ Vũ nhận lì xì cảm thấy rất vui, nhảy chân sáo vào phòng bếp, rửa số đồ ăn buổi chiều chưa làm xong, chuẩn bị nấu vài món ăn cùng với cháo. Cha Khang gói cháo mang về tất nhiên sẽ kèm theo đồ ăn, nhưng ông chưa từng ăn cơm do con cái tự mình nấu, nên chẳng cần Hạ Vũ, thoải mái ngồi vào bàn chờ cơm.

Khang Phi đứng bên cạnh, trầm mặc nhìn bố với vợ mình, khoé mắt khẽ ướm, tâm trạng khá phức tạp gọi: “Bố...”

Cha Khang liếc gã, chân thành nói: “Gọi nhiều nữa thì con cũng không được lì xì đâu.”

Khang Phi bị cha Khang lạnh lạnh nói khiến chút ít cảm động khó có được bị rút về hết, hồi lâu mới tìm lại giọng nói của mình: “Bố, người không phản đối bọn con ạ?”

“Sao ta phải phản đối?” Cha Khang chẳng hiểu gì nhìn gã.

“À...”

“Cả đời này ta không hiểu thế nào là yêu, con có thể tìm được người mình yêu thì có gì không tốt.” Cha Khang bỗng nhiên nói rất nghiêm túc: “Hạ Vũ làm con thích, con có thể ổn định là tốt nhất. Sau này đừng làm bậy nữa. Như vậy có hại cho sức khỏe. Nhớ các hoàng đế ngày xưa tam cung lục viện đấy, nào ai có kết quả tốt, không phải chết sớm thì là ngày ngày phải uống thuốc.”

Khang Phi đầu đầy hắc tuyến, đột nhiên phát hiện suy nghĩ của bố mình hình như có chút kinh người.

Khang Phi cảm thấy vậy thật tốt. Cha Khang rõ ràng có thể hiểu được những gì Hạ Vũ suy nghĩ, hơn nữa quan hệ giữa hai người cũng rất tốt, còn cùng đánh cờ với nhau này. Đến gã còn không biết cha Khang thích đánh cờ.

Nhìn hai người nói chuyện với nhau rất hài hoà, Khang Phi cảm thấy thật thần kì.

Có lẽ mình với Hạ Vũ quả thật là trời định. Sau đó cha Khang không chỉ thường xuyên gọi điện thoại, thỉnh thoảng còn đến bên này ăn bữa cơm vui vẻ. So với trước kia, quan hệ giữa hai bố con tốt hơn rất nhiều.

Sau đó, Khang Phi lén hỏi thư kí đại nhân, “Trước kia có phải cháu đã hiểu lầm bố rồi không?”

Thư kí đại nhân đẩy đẩy mắt kính, bình tĩnh nói: “Chẳng qua ông ấy có chỉ số tình thương thấp hơn người bình thường mà thôi.”

Khang Phi liếc mắt: “... Có thể tìm lý do hợp lý hơn được không?” Người có tình thương thấp hơn người thường cũng sẽ không chủ động chi tiền cho con trai mình đi ra ngoài chơi bởi chứ nhỉ?

Thư kí đại nhân nhìn thấu suy nghĩ trong lòng gã, đặc biệt bắt đắc dĩ nói: “Ông ấy nghĩ cháu thích, muốn cháu vui.”

Khang Phi: “...” Gì cơ! Bố mình thật sự tình thương thấp đến vậy sao! (^)

Khang Phi rất không nể mặt xoay người rời đi, để lại cho thư kí đại nhân bóng lưng tiêu sái.

Mẹ Khang cũng không phản ứng gì với con dâu nam. Sau khi Khang Phi biết cũng không đau lòng. Bởi vì Khang Phi biết, bà thích nhất là piano. Sau khi Khang Phi và Hạ Vũ yêu nhau, giống như đã tìm thấy một phần còn thiếu của linh hồn. Hôm nay linh hồn đã đầy đủ rồi, góc độ nhìn mọi chuyện cũng khác trước.

Cũng có thể nói, khi yêu rồi, sống trong cảm giác hạnh phúc thì sẽ thấy xung quanh đều là ánh mặt trời ấm áp.

Người yêu của bố là buôn bán, người yêu của mẹ là piano, Khang Phi sờ sờ mũi, thoải mái đón nhận suy nghĩ này, không bao giờ chơi trò phản nghịch thương tâm như trước đây nữa.

Sau khi Hạ Vũ tốt nghiệp, cậu quyết định thi nghiên cứu sinh. Khang Phi ủng hộ hết mình. So với phải lăn lộn ngoài xã hội thì môi trường trường học càng thích hợp với Hạ Vũ hơn.

Lúc này Khang Phi đã bắt đầu từ từ tiếp quản sự nghiệp của cha Khang nhưng cũng không từ bỏ việc hợp tác cùng bạn Lộ Nam Minh. Chỉ là hầu hết mọi việc đều giao cho hai vợ chồng Ngụy Vũ Thông với Chu Tiểu Đông xử lý.

Cha Lộ rốt cục gặp được Bạch Văn, sau đó bị Bạch Văn lừa dối lừa dối rồi gạt đầu đồng ý.

Bạch Văn rèn sắt khi còn nóng, đêm đó cùng Lộ Nam Minh ra nước ngoài đăng kí kết hôn, hoàn toàn không để cha Lộ có cơ hội đổi ý. Sau đó Lộ Duyệt Hân biết được Lộ Nam Minh có người yêu là đàn ông, khóc lóc bù lu bù loa, tuyên bố muốn cướp hôn. Nhưng Bạch Văn là ai chứ. Làm sao để cho cô ta có cơ hội thực hiện được.

Hai người vừa thấy mặt, Bạch Văn đã xuất ra mấy chiêu, trực tiếp chọc cho Lộ Duyệt Hân khóc um lên, quay đầu chạy ra ngoài. Về phần tuyên bố cướp hôn gì đó, thật ra chỉ là mây trôi mây trôi mà thôi.

Bạch Văn mang theo con rể Lộ Nam Minh về nhà mình ở rể. Để tỏ thành ý, từ lúc Lộ Nam Minh tốt nghiệp, hắn liền đi theo làm việc cho ông Chu còn chuyện làm ăn của nhà họ Lộ thì để cha Lộ giải quyết. Cha Lộ tức giận nha! Sau khi thương lượng ông sống bà chết với mẹ Đường nhưng không đạt được kết quả gì, khi ông muốn đuổi Lộ Nam Minh ra khỏi nhà, mẹ Đường điên lên, lườm ông: Ông nói gì đó! Thật không biết ngại!

Cha Lộ không có cách nào vội vàng lấy *** uy của vợ ra, vắn vẹo yêu cầu Lộ Nam Minh về nhà. Hắn không từ chối. Người nhà họ Chu đông, hắn cũng không định đi tranh miếng ăn. Cho dù nhà họ đối với hắn rất tốt. Hắn cũng không sợ mình không có khả năng kiếm tiền. Thế nhưng, bố mình cần mình giúp đỡ. Mà chuyện này vẹn cả đôi đường, Lộ Nam Minh hoàn toàn không có lý do để từ chối.

Ngày Hạ Vũ cầm bằng tốt nghiệp trong tay, Khang Phi cả đêm lái xe về nhà cậu, quỳ trước mặt gia đình Hạ Vũ để cầu hôn, Hạ Vũ cũng quỳ với gã.

Anh hai Hạ ngạc nhiên.

Anh cả Hạ Thiên đứng bên cạnh im lặng, em ba Hạ Lô nghe Khang Phi cầu xin thì phụt trà ra ngoài, sau đó không phúc hậu cười. Giơ ngón tay cái với anh cả nhà mình, “Đúng là quỳ này. Không hổ là anh cả nhà, đoán chuẩn dã man. Em đây có chơi có chịu.”

Khang Phi đỏ mắt, lườm.

Cha Hạ vội ho một tiếng, giảng hòa: “Kia, đứng lên trước đi!”

Khang Phi vẫn cố chấp nói: “Mọi người không đồng ý, bọn con sẽ không đứng dậy.” Chính là hơi đau lòng Hạ Vũ mà thôi.

Hạ Lô nhận được ánh mắt cầu cứu của bố mình, lên tiếng khuyên: “Anh Khang, anh đừng quỳ, bố mẹ em sớm đã biết chuyện của hai người. Từ khi anh về nhà với anh em, chưa đến ba ngày, chỉ từ cách thức đeo bám người của anh, ngu ngốc cũng nhìn ra được. Hơn nữa, anh với anh em ở bên nhau, mắt lúc nào cũng dán chặt trên người anh em đúng không? Chắc chắn.”

Hạ Thiên lắc đầu thở dài nói: “Chỉ số thông minh thấp đến không hợp lẽ thường.”

Khang Phi: “...” TAT cho nên, gã lại bị chơi xỏ rồi?

Một trận gió tanh mưa máu trong dự đoán chưa mở màn đã kết thúc.

Bạch Văn tốt nghiệp đại học không định tiếp tục thi nghiên cứu, để ăn mừng lễ tốt nghiệp, cậu đề xuất ra nước ngoài du lịch. Giờ tự mình kiếm được tiền rồi, cần phải hoành tráng một chút, mấy chỗ du lịch trong nước thì thường quá.

Về sau lại nghe bố mẹ Hạ Vũ đồng ý chuyện của hai người, liền đề nghị cả sáu người cùng đi du lịch. Từ khi bọn Lộ Nam Minh dốc hết sức trong sự nghiệp, tự hợp mỗi tuần được đổi thành hai tuần một lần. Đối với chuyện này, Bạch Văn vẫn canh cánh trong lòng.

Như Bạch Văn nói thì, cậu, Chu Tiểu Đông, Hạ Vũ đều là người trong phòng 419 được gả ra ngoài, tự nhiên là như người một nhà, nhất định phải giữ vững nhất trí hành động.

—Chuyện cậu tự ý đi đăng ký kết hôn trước cả đám, Bạch Văn tự động bỏ qua.

Du lịch tất nhiên bị ngâm nước nóng rồi.

Hạ Vũ ngoài chuẩn bị nghiên cứu thì không phải làm gì cả, khá nhàn nhã, những người khác lại tương đối bận. Không lên kế hoạch trước thì không thể rút được thời gian rảnh để đi du lịch.

Huống chi chuyện ra nước ngoài, không phải việc ngày một ngày hai đã làm được.

Khang Phi và Hạ Vũ vốn định chờ Hạ Vũ tốt nghiệp sẽ đi đăng ký kết hôn luôn. Giờ thành ra không gấp nữa. Dù sao người nhà cũng đã đồng ý, một tờ giấy chứng nhận tựa hồ không còn quá quan trọng nữa. Gã và Hạ Vũ sớm đã nhận định nhau, hơn nữa thủ tục đẽa nước ngoài đăng ký kết hôn quả thật khá phiền phức.

Cha Khang nghe xong cũng không phản đối. Dù sao trong nước hay ngoài nước đối với ông mà nói, chỉ là chuyện sớm hay muộn nhận Hạ Vũ làm con nuôi, chia một nửa gia sản cho cậu mà thôi.

Khang Phi cảm động cực kì.

Trong một buổi triển lãm thương mại, Khang Phi gặp được mỹ nữ Phương Di, người cho gã một bài học đau đớn không thể nào quên được.

Bởi vì quá ngạc nhiên nên lỡ mất cơ hội tránh mặt, Khang Phi chỉ đành cố gắng mỉm cười chào hỏi, sau đó tìm cơ rời đi.

Phương Di đột nhiên hỏi: “Anh còn ở bên Hạ Vũ không?”

Khang Phi dừng bước, “Hả?... à, vẫn ở bên nhau.” Có chút nghi ngờ sao Phương Di lại biết. Nhưng Khang Phi thừa nhận rất thoải mái, người lớn trong nhà, bạn bè thân thiết đều đã biết chuyện của bọn họ, người ngoài thì có quan hệ gì với gã đâu chứ?

Phương Di mỉm cười, có chút buồn bã nói, “Rất ngạc nhiên sao? Ha ha. Thật ra sau khi tạm nghỉ học từng nghe nói anh đã thu tâm, muốn tới tìm anh, kết quả phát hiện anh quả thật đã thu tâm rồi. Nhưng tâm đặt ở chỗ khác.”

Khang Phi khiếp sợ, nhớ đến lần tình cờ gặp lại kia. Sau đó ở trường hình như cũng có thấy mấy lần, nhưng khi đó tâm đều đặt trên người Hạ Vũ, cũng không chú ý lắm. Huống chi, gã gặp Phương Di trốn còn không kịp nữa là chủ động bắt chuyện.

“... Xin lỗi!”

Trước kia, khi còn chơi bời, nếu không phải Phương Di bị chứng cố chấp để Khang Phi nhớ kỹ cô, chắc chưa đến hai ngày, gã đã quên luôn người con gái từng vì mình mà tự sát.

“Tình cảm không cần xin lỗi, anh hạnh phúc là tốt rồi.” Phương Di cười, nụ cười vui vẻ, ánh mắt bình tĩnh, tựa hồ thực sự buông tay được rồi.

Khang Phi chân thành nói: “Nhất định em sẽ gặp được người có thể mang đến hạnh phúc cho mình!”

Phương Di dừng một chút, đột nhiên mím môi cười cười: “Em nghĩ, mình tìm được rồi.”

“Chúc mừng em.”

Chào tạm biệt Phương Di, Khang Phi có chút xúc động, lấy điện thoại ra gọi cho Hạ Vũ.

“Vũ Vũ, đang làm gì thế? Có nhớ anh không?”

“... Có, đang đọc sách, chừng nào anh về?” Giọng Hạ Vũ có chút buồn buồn.

“Không vui hả? Chắc sắp về rồi.”

“Em làm thịt lợn kho tàu...”

“A!” Hôm qua Khang Phi chỉ thuận miệng nói qua, không nghĩ tới Hạ Vũ nhớ kỹ, cảm giác hạnh phúc lập tức ủa đến, gã nói to: “Anh về ngay đây, em chờ anh.”

Một đường chạy như bay về nhà.

Dưới tầng nhìn thấy ngọn đèn vàng hắt qua cửa sổ nhà mình, trong lòng Khang Phi ấm áp. Gã có thể tưởng tượng Hạ Vũ mặc áo ngủ màu sữa đáng yêu khẽ tựa lên sofa đọc sách, tóc mái hơi dài che khuất lông mi, đôi mắt to tròn long lanh chăm chú đọc sách, thỉnh thoảng cong miệng khẽ thổi tóc mái bay bay, sau đó lại che hết lông mi, lộ ra đôi mắt càng linh động hơn.

Chỉ cần lúc này gã đến gần bên Hạ Vũ, cậu sẽ khẽ ngẩng đầu từ trong sách lên, ngơ ngác nhìn gã, khẽ nhếch miệng, tựa như đang im lặng mời gọi...

Có một số người nhất định là khách qua đường, mà có một số người được định trước sẽ là người ở lại.

Cảm ơn ông trời, đã để anh gặp được em, lại để kẻ lang thang này tìm được người thích hợp với mình. Có nhà, tựa như thuyền có bến đậu, thế giới sẽ thật tươi đẹp.

Khang Phi ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời đêm dạo này hay có sương giăng mù mịt giờ lại toàn sao lấp lánh.

Khang Phi vui vẻ nghĩ, ngày mai sẽ là trời quang không một gợn mây, tựa như tương lai tốt đẹp của chúng ta.

END

Tác giả có lời muốn nói: Tung bóng

Truyện này cuối cùng đã hoàn rồi!

Vài ngày nữa sẽ mở hồ mới, là truyện “Vong du chi người truy ta trốn” về Phong Lưu và Suất Suất.

Editor: Thế là chặng đường dài 79 chương truyện của Vồng du chi trời sinh làm thụ đã kết thúc, tớ không nỡ post chương này chút nào cả TAT Thế là chúng ta phải tạm biệt Văn Văn, Vũ Vũ, Đông Đông, Nam Nam, Phi Phi, Thông Thông ở đây rồi.

Tớ sẽ nghỉ ngơi vài ngày hoặc có thể là vài tuần hoặc có thể nghỉ ngơi đến qua Tết =))) sau đó sẽ nghĩ đến chuyện lấp hố trong nhà hay mở hố về Phong Lưu và Suất Suất. Tại tác giả chưa viết xong, mới đến trên 60 chương thôi. Nhưng vì đợt kiểm duyệt lần trước của Trung Quốc, tác giả đã khóa truyện và ẩn truyện vô thời hạn rồi. Tớ không biết lúc nào tác giả mới mở lại cũng như viết tiếp (hoặc là tác giả có viết tiếp và post ở đâu đó mà tớ không tìm được T_T) nên tớ cũng băn khoăn lắm luôn T_T

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-du-chi-troi-sinh-la-thu>